

Giới thiệu Tuyệt Thế Được Thần

Dịch giả: Nhóm Độc Cô Tử Dạ

Thể loại: Dị thể, tiên hiệp, kiếm hiệp,

Nội dung chính kể về con đường đan dược của nhân vật chính Diệp Viễn bá đạo, từng bước tiến thân vượt qua mọi sóng gió vô cùng độc đáo để thực hiện ước muốn của mình. Cũng theo như các độc giả thì truyện liên quan tới đan dược đều rất đặc sắc vì vậy Tuyệt Thế Được Thần của Phong Nhất Sắc cũng không ngoại lệ

Trong giang hồ thiếu đi một Đan đế Thanh Vân Tử tiếng tăm lừng lẫy thì lại xuất hiện một kẻ điên tên Diệp Viễn. Hắn điên vì dược lý, điên vì tìm tòi và phát triển những điều mình thích... Mời bạn đọc truyện để được điên một lần cùng nhân vật siêu thú vị này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đồ chơi này cũng có thể ăn?

“Khụ... khụ... khụ...”

Trên chiếc giường gỗ đàn hương, một thiếu niên ốm yếu đột nhiên ho dữ dội.

Xem dáng vẻ dường như không ho ra hết cả tỳ phổi thì sẽ không dừng lại.

Đôi môi của thiếu niên tím tái, gương mặt nhợt nhạt, rõ ràng là một sinh mệnh gần gũi.

Thế nhưng, cơn ho dữ dội của gã lại khiến cho người thiếu phụ bên cạnh vui mừng như điên.

Người thiếu phụ đó tầm khoảng ba mươi, mặc dù nhan sắc không phải là xuất sắc lắm nhưng cũng có sự quyến rũ của riêng mình.

Ngay lúc đó, hai hàng lông mày đang cau lại của bà cuối cùng cũng được kéo giãn ra, bà nhanh chóng nắm lấy tay của thiếu niên ốm yếu đang nằm trên giường.

"Viễn nhi, cuối cùng con cũng tỉnh rồi, con thật sự là dọa chết mẫu thân rồi! A! Mau đi gọi lão gia lại đây. Viễn nhi đã tỉnh rồi. Việc cấp bách bây giờ là chữa trị cho Viễn nhi, món nợ với Vạn gia chúng ta sẽ tính sau."

Hạ nhân nghe lời dặn của thiếu phụ liền đi làm ngay.

Thiếu niên làm như không nghe thấy gì, chỉ ngồi một bên chuyên chú ho không ngừng.

Đột nhiên anh ta nôn ra một ngụm máu đen. Máu đen nhanh chóng làm giường bị khoét mất một lỗ lớn, máu này vậy mà lại cực độc.

Nôn xong ngụm máu đó, hắn trông có vẻ thoải mái hơn hẳn.

Thiếu niên nhìn gương mặt lo lắng của người phụ nữ, một cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc từ đâu xông đến.

Hắn cố gắng nhớ lại người phụ nữ này là ai nhưng chỉ có từng đợt đau đầu kịch liệt xông đến.

"Viễn nhi, con làm sao vậy? Có phải độc của đoạn trường thảo lại phát tác nữa không? Người đâu mau đi lấy đan dược giải độc cho thiếu gia!" Người phụ nữ mặt mày lo lắng la lên.

Lại một hạ nhân nữa nhận lệnh rồi đi.

Thiếu niên dồn tất cả sức lực để sắp xếp lại những kí ức hỗn loạn trong đầu, cuối cùng hắn cũng nhớ ra được người ở trước mắt là ai.

Người phụ nữ này không phải ai khác mà chính là mẫu thân của hắn - Nhậm Hồng Lăng, còn bản thân hắn, hay nói đúng hơn là chủ nhân của thân thể này tên là Diệp Viễn.

Diệp Viễn sinh ra ở Diệp gia - một trong những thế gia đan dược hàng đầu ở nước Tần. Chủ nhân của Diệp gia - Diệp Hàng cũng chính là phụ thân của Diệp Viễn, một đan dược sư nổi tiếng, cũng là một người vô cùng quan trọng với nước Tần.

Đáng tiếc là Diệp Hàng hồ phụ không sinh hồ tử, sinh ra phải một đứa con trai vô cùng nghịch ngợm, cả ngày chỉ biết ra đường gây chuyện, ức hiếp con

gái nhà lành, đến cả việc làm một tên tiểu được sư cũng không được, thật sự là làm mất mặt tổ tông dòng họ.

Có điều, mấy năm này Diệp Hàng cũng không quan tâm những chuyện đó, trước giờ ông đối với con trai của mình không có bất cứ yêu cầu gì, không những muốn gì được đó mà còn vô cùng bảo vệ khuyết điểm của hắn. Diệp Viễn ở bên ngoài gây chuyện, sau cùng đều là ông đến dọn dẹp sạch sẽ hậu quả.

Tuy nhiên, làm một người phụ thân ông cũng hy vọng con trai mình là một người có tiền đồ nên sau đó ông đã bỏ ra một số tiền lớn cho Diệp Viễn vào Học viện Đan dược học hành, hy vọng hắn có thể học được một chút ít tài nghệ ở đó. Ai mà ngờ tên tiểu tử Diệp Viễn này lại ở trường học làm ra loại chuyện giành giật ghen tuông với người khác, còn không biết tự lượng sức mình muốn cùng người ta thi đấu giải độc, kết quả là tự độc chết bản thân mình trước.

“Thôi đi, thật sự không ngờ ta đường đường là truyền nhân của Đan đế Thanh Vân Tử, thế mà lại có ngày phải trùng sinh vào một thân thể tệt hại đến như vậy. Có điều cũng coi như ông trời có mắt, để Thanh Vân Tử ta có cơ hội trùng sinh lại một lần, như thế nào cũng phải thay phụ thân báo thù, thay bản thân rửa hận, chém chết cái tên phản đồ đã tâm lạng sói kia.”

Nghĩ đến điều này, đôi mắt của Diệp Viễn bỗng trở nên sắc bén, trong mắt ngập tràn sát ý.

Nhậm Hồng Lăng cũng nhìn thấy biểu cảm của Diệp Viễn, bà còn cho rằng hắn còn ôm hận tên tiểu tử nhà họ Vạn kia nên vội vàng khuyên bảo:

“Con à, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, món nợ này Diệp gia chúng ta nhất định sẽ đòi về. Nhưng mà việc quan trọng nhất bây giờ là chăm sóc tốt cho thân thể của con, những việc khác để sau rồi nói.”

Nhìn thấy ánh mắt đầy yêu thương của Nhậm Hồng Lăng, trong lòng Diệp Viễn cũng vô cùng cảm động.

Hắn tiếp nhận thân thể này nên đương nhiên cũng sẽ tiếp nhận tình cảm của thân thể này. Mặc dù bên ngoài Diệp Viễn là một tên khốn nạn nhưng tình cảm của hắn đối với phụ mẫu mình vẫn vô cùng sâu đậm.

“Mẫu thân, xin lỗi, khiến người lo lắng rồi.”

Nhậm Hồng Lăng nghe thấy lời nói của con trai bỗng không kìm được ngẩng người ra, tên tiểu tử này cả ngày đều ra ngoài gây họa, khiến cho bà mỗi ngày đều lo lắng không yên cũng chưa từng nói ra được một câu dễ nghe, hôm nay như vậy là thế nào?

Lẽ nào Viễn nhi trải qua chuyện này nên đột nhiên tỉnh ngộ rồi?

Sau một lúc ngẩng người, Nhậm Hồng Lăng lại vui vẻ, trong mắt rung rung nước: “Chỉ cần con không sao là tốt rồi.”

Vào lúc này, một tiếng ầm vang lên, cửa phòng bị người đá bay.

“Tên tiểu tử này nguoi vậy mà vẫn chưa chết? Có biết phụ thân nguoi lo lắng như thế nào không?”

Một tiếng gầm truyền đến, làm cho hai tai của Diệp Viễn đau nhức. Lời nói mặc dù nghe ra không được hay lắm nhưng ai nghe thấy cũng sẽ cảm nhận được trong lời nói này có bao nhiêu sự vui vẻ và quan tâm. Không cần nói, người đó tất nhiên là lão gia Diệp gia Diệp Hàng.

Diệp Hàng lời nói thô lỗ, khiến cho người khác thật sự không ngờ ông và thân phận dược sư cao quý kia có quan hệ gì với nhau, ngược lại giống một tên Hán phu nơi sơn dã hơn.

Nhậm Hồng Lăng nghe thấy lời của phu quân, quay đầu lại trách ông:

“Viễn nhi vừa từ cõi chết trở về, ông không thể nói một lời tốt đẹp chút sao?”

Diệp Hàng cũng không thèm để ý, nhìn thấy đồng máu đen, nhất thời vô cũng yên tâm, ha ha cười nói:

“Xem ra con trai của Diệp Hàng ta cũng là một người phúc lớn, mệnh lớn, thế mà vẫn có thể sống được, ha ha ha. Mau, ăn hết viên giải độc đan này, đem tất cả độc tố trong người giải trừ đi hết, có lẽ sẽ không có gì đáng lo nữa.”

Diệp Hàng lấy ra một viên thuốc định đưa vào miệng của Diệp Viễn.

Diệp Viễn thấy thế bị dọa, co rúm lại trên giường.

“Thứ này cũng có thể ăn sao?”

Diệp Viễn kinh ngạc la lên.

Diệp Hàng trừng mắt hổ lên, tức giận nói:

“Tên khốn nạn nhà nguoi, trùng độc làm cho não hư theo rồi à? Lẽ nào nguoi quên ta là ai rồi sao? Phụ thân của nguoi là thân phận gì hả?”

Nhậm Hồng Lăng cũng cho rằng Diệp Viễn có vấn đề, vội vàng nói:

“Viễn nhi, phụ thân con là Đại Đan dược sư, cho dù là bệ hạ cũng phải đối với phụ thân con ba phần khách sáo, huống hồ ông ấy là phụ thân con, không lẽ còn có thể hại con sao?”

Diệp Viễn liếm liếm môi, không nói gì.

Hắn đương nhiên biết đây là giải dược đan, chỉ là chất lượng quá kém. Phụ thân đời trước của Thanh Vân Tử hẳn là Đan đế, hắn từ nhỏ đã ăn dược như ăn kẹo, làm sao có thể một viên giải dược đan bình thường cũng nhìn không ra?

Viên đan dược mặc dù ăn rồi có thể khắc chế độc tố trong người nhưng hiệu quả không tốt lắm, căn bản là không thể nào làm sạch hết độc tố trong cơ thể.

Đan dược sư bình thường đều sẽ không nhìn ra được những độc tố này, và đối với cuộc sống của Diệp Viễn sau này cũng không tạo thành giúp đỡ gì lớn, nhưng những độc tố này ẩn nấp trong cơ thể và sẽ trở thành gánh nặng cho cơ thể, thậm chí ảnh hưởng đến sự tiến bộ của võ thuật sau này.

Độc của Đoạn Trường thảo trong mắt của Diệp Viễn chẳng là gì cả, thậm chí trong mắt của Diệp Hằng cũng không gây ra được trở ngại gì. Chỉ là lúc Diệp Viễn bị đưa về đã trúng độc quá nặng, chỉ có hít vào mà không thở ra, ngay cả đan dược giải độc cũng không ăn được, vì vậy Diệp Hằng mới không còn cách nào khác, chuẩn bị đưa người đi liều mạng báo thù cho Diệp Viễn.

Thanh Vân Tử trước khi chết cũng đã ở cấp độ Đan đế, hiểu rất rõ dược lý, trình độ Đan dược sư của Diệp Hằng tất nhiên không so sánh được với hắn.

Nhìn thấy ánh mắt của con trai, Diệp Hằng vô cùng tức giận:

“Cái tên tiểu tử này, ngươi lại dám hoài nghi trình độ luyện đan của phụ thân ngươi!”

Diệp Viễn gương mặt vô tội nhìn viên thuốc trong tay phụ thân hắn, lại nhìn ánh mắt đầy lửa của phụ thân hắn, mở miệng nói:

“Xích Uyên thảo nhiều hơn hai phần, Thanh Xà Đâm ít hơn một phần, có lẽ do lúc luyện đan động tác không đúng. Thất bại nhất là trong thành phần của giải độc đan có Thanh Phàn, không những không có chút trợ giúp giải bớt độc tính mà còn làm hỏng đi kết cấu của viên giải dược đan này. Con nói này phụ thân à, lẽ nào người luyện được ba phần thì lại giảm tiêu chuẩn đi một chút sao?”

Biểu cảm trên mặt của Diệp Hằng vô cùng đặc sắc, đầu tiên ông rất tức giận, sau đó lại kinh ngạc, cuối cùng là mặt mũi đều choáng váng.

Ông là người luyện ra những viên đan dược này, tất nhiên ông cũng hiểu rõ ưu nhược điểm của nó. Phân tích của Diệp Viễn giống như đã tự mình chính mắt nhìn thấy vậy, hơn nữa cho dù là chính mắt nhìn thấy, cũng khó có được phân tích lại một cách chính xác như vậy.

Tên tiểu tử đúng là con trai mình sao?

Diệp Hằng không thể không có chút nghi ngờ, cẩn thận đánh giá lại vài lần, mới xác định đây đúng là con trai mình.

“Đừng nhìn nữa, con đúng là nhi tử của phụ thân, làm sao có thể giả được.”

Diệp Viễn nhìn thấy ánh mắt của Diệp Hằng, không tự chủ được có chút lo lắng, liền lên tiếng giải thích.

“Này tiểu tử, con lúc trước không phải lợi hại như thế này? Không đúng, nếu như thật sự lợi hại, làm sao độc của Đoạn Trường thảo cũng không giải được?” Diệp Hằng vô cùng khó hiểu.

Diệp Viễn lộ ra một ánh mắt khinh thường, đoạt lấy giải dược đan trong tay Diệp Hằng nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Linh giá cửu dương thần quyết

Không phải thuốc của Diệp Hằng có tác dụng, mà là trạng thái của Diệp Viễn bây giờ quá kém.

Mặc dù thuốc của Diệp Hằng luyện ra vẫn có chút tác dụng phụ nhưng Diệp Viễn không quản được nhiều như thế, vẫn là nên bồi bổ một chút cho thân thể tệ hại này trước đã.

Còn về tác dụng phụ của viên giải dược đan này tự Diệp Viễn sẽ có cách loại bỏ.

Từ lúc có được thân thể này, vị Đế đan vĩ đại Thanh Vân Tử thực sự là nhịn không được thối mắc, không biết vị tiền nhiệm kia đã sống như thế nào

trong mười mấy năm qua.

Sinh ra trong một thế gia đan dược, thế mà đứa trẻ này đến nguyên khí tầng hai vẫn chưa đạt được.

Cho dù là một người bình thường, được sinh ra trong một thế gia như thế này thì dù cho có lấy đan dược bình thường xem như kẹo để ăn thì bây giờ cũng nên đạt được nguyên khí tầng bốn trở lên rồi chứ?

“Muốn khóc mà không có nước mắt.”

Đan đế chỉ có thể dùng câu này để miêu tả tâm trạng của bản thân trong thời khắc bây giờ.

Dùng thân thể tệ hại này đi thử thử độc dược mạnh mẽ kia, Diệp Viễn không chết mới là lạ. Mặc dù bây giờ Thanh Vân Tử đã ở trong cơ thân thể này, nhưng nhất thời vẫn không có cách nào khác, chỉ đành đi một bước tính một bước vậy.

Diệp Viễn đoạt lấy viên đan dược, trong ánh mắt mọi người hành động đó là đương nhiên.

“Ta biết ngay là vừa rồi ngươi chỉ giả vờ thôi mà, không cần nói nữa, thật sự là dọa ta rồi.” Diệp Hằng vui vẻ cười nói.

Lúc này, Diệp Hằng “đột nhiên tỉnh ngộ”, thì ra tên tiểu tử này đã xem trộm đơn thuốc, hoặc là nghe người trong nhà nói qua về cách luyện chế giải dược đan nên lúc này mới nói ra những lời như thế.

Nếu tên tiểu tử này lại biết nói đùa rồi, có lẽ thân thể cũng không còn gì đáng lo nữa.

Đối với vấn đề này, Diệp Viễn tự nhiên không cần giải thích gì, vẫn không thông võ không tính có lẽ mới phù hợp với thân thể này.

Cứ để cho hắn yên ổn làm một cậu ấm đi vậy.

“Phụ thân, mẫu thân, nhi tử cảm thấy mệt rồi, con muốn nghỉ ngơi một chút.”

Diệp Viễn vẫn cần phải điều chỉnh lại thân thể này một chút, để tránh cho mạng không giữ được lâu.

.....

Diệp Viễn bắt đầu ngồi thiền và chuyển hóa sức mạnh của cơ thể để hòa tan dược lực của giải dược đan, thanh trừ các độc tố trong cơ thể.

Chỉ tiếc là, thể lực của cơ thể này kém đến mức đáng thương, hiệu quả như thế nào có thể nghĩ ra được. Một đời Đan đế vừa trùng sinh, không bị độc dược độc chết nhưng suýt chút nữa lại bị làm cho buồn bực mà chết rồi.

Đợi đến khi cơ thể Diệp Viễn tiêu hóa xong dược lực thì trời cũng vừa sáng, không ngờ lần này ngồi thiền lại ngồi đến sáu canh giờ, cũng coi như là vừa đủ dùng.

Có điều một lần cực khổ này cũng coi như đã có hồi báo, gương mặt của Diệp Viễn lúc này đã hồng hào và rạng rỡ lên không ít, độc tố trong người hầu như đã bị thanh trừ đi khoảng bảy tám phần.

Đối với Diệp Viễn bây giờ mà nói, như thế này không là gì cả. Theo như đạo hạnh của Thanh Vân Tử, lấy toàn bộ dược lực của một viên đan dược ra hấp thụ hết không phải là việc khó gì.

Bây giờ nghĩ lại, mặc dù người tiền nhiệm không chăm chỉ luyện tập nhưng cũng không phải là không có chút điểm tốt nào.

Thân thể này bây giờ giống như một tờ giấy trắng vậy, Thanh Vân Tử có thể tùy ý phát huy mà không lo lắng làm hại đến nó. Nếu như người tiền nhiệm luyện tập võ công lung tung thì bây giờ Thanh Vân Tử phải tốn rất nhiều công sức mới có thể định hình lại căn cơ, nhưng bây giờ ngược lại có thể bớt được rất nhiều việc.

Chỉ là mặc dù độc của Đoạn Trường thảo đã không còn gì đáng ngại nhưng tác dụng của giải dược mà Diệp Hằng cho có hạn, vẫn còn một ít độc tố còn lưu lại trong cơ thể, mà bản thân viên giải dược cũng có nhược điểm, cũng lưu lại trong người Diệp Viễn không ít độc của giải dược, đợi đến ngày mai lại tìm về vài loại dược liệu, loại bỏ tất cả những thứ độc hại trong cơ thể hết đi.

May mà Diệp gia là thế gia đan dược có tiếng ở Tần quốc nên lấy đi một vài dược liệu cũng không phải là vấn đề gì to lớn.

Vẫn còn một chút thời gian đến lúc trời sáng, Diệp Viễn quyết định phải lên kế hoạch thật tốt cho con đường sau này.

Một đời trước của Thanh Vân Tử chỉ si mê luyện đan dược, đối với võ đạo lại không hề có chút hứng thú nào, nếu không trước mặt tên phản đồ kia cũng sẽ không phải một chút sức lực phản kháng cũng không có.

Thanh Vân Tử luyện tập võ đạo chỉ là vì giúp ít cho con đường luyện đan, đủ dùng là được. Cũng bởi vì như vậy mà hắn trở thành vị Đan đế trẻ tuổi nhất trong thần giới.

Lúc hắn vừa trở thành Đan đế, từng được các vị thần thánh khắp nơi ca tụng hắn là thiên tài có khả năng đạt được cảnh giới thần đan nhất. Phải biết

rằng, đã gần mười mấy vạn năm nay không có một ai đạt đến được cảnh giới thần đan này.

Quá khứ huy hoàng cũng đã thành quá khứ, bây giờ đã không còn cái người gọi là thiên tài thần giới Thanh Vân Tử nữa rồi, hiện giờ chỉ còn lại thiếu niên Diệp Viễn đang đi trên con đường báo thù mà thôi. Nếu đã nhất định phải trả thù tên phản đồ đó thì cuộc đời này của Thanh Vân Tử bắt buộc phải dụng tâm luyện võ. Tên phản đồ đó mặc dù trên con đường luyện đan vẫn còn kém xa Thanh Vân Tử, thế nhưng về mặt võ đạo hắn lại là thiên tài không ai địch lại.

Muốn vượt qua hắn, Diệp Viễn của bây giờ cần phải bỏ ra càng nhiều mồ hôi hơn.

Thật ra đối với cái thân thể phàm nhân này mà nói, cái thiếu nhất không phải là sức mạnh và công pháp. Sức mạnh đối với Diệp Viễn bây giờ mà nói đúng là có chút xa vời, còn về công pháp thì thứ hắn không thiếu nhất là công pháp.

Luyện được sư đồ là ở nhân gian hay thần giới thì vẫn luôn được coi trọng, càng không phải nói phụ thân của hắn Thanh Vân Tử chính là Đế đan đời thứ nhất của thần giới - Chính Dương Tử nên số lượng công pháp thu thập được trong bao nhiêu năm qua là không ít.

Mặc dù Thanh Vân Tử đối với võ đạo không quá yêu thích, nhưng vì năm đó bổ trợ cho việc thăng cảnh giới luyện đan, cũng đã xem qua không ít sách, tìm một vài cuốn công pháp thích hợp với bản thân tự nhiên không có gì khó.

Sắp xếp lại một chút kí ức của đời trước, Diệp Viễn cuối cùng cũng chọn ra được một môn công pháp gọi là “Linh giá cửu dương thần quyết” làm công pháp tu luyện chủ yếu của bản thân.

Môn công pháp này là công pháp tu luyện chủ yếu của Linh giá thần vương - vị thần vô cùng cường đại ở thần giới, lúc đó hắn vì luyện chế cửu giới đan được, nên đến cầu Chính Dương Tử, nhưng vẫn không có cách nào báo thù nên mới đem công pháp tu luyện của bản thân giữ lại.

Bộ công pháp này bá đạo dị thường, Linh giá thần vương chính là nhờ vào bộ công pháp này mà đánh bại cả thần giới, trở thành vị thần thần bí nhất trong thần giới.

Trong thần giới, phàm là vật được gắn với chữ thần thì đều là những vật vô cùng trân quý, bất kỳ vật nào như thế cũng đều sẽ dẫn đến những trận mưa máu gió tanh.

Năm đó lúc cuốn “Linh giá cửu dương thần quyết” này xuất hiện, cả thần giới đều vì nó mà chấn động. Vì đoạt được quyền công pháp này mà tổn thất mất mười mấy vị thần, cuối cùng lại bị một tên tiểu nhân vật không tên tuổi Linh giá Thần vương đoạt được.

Mà hắn chỉ với mười mấy năm đã một quyền trở thành Thần vương lợi hại nhất của thần giới lúc này. Nếu như không phải cửu giới đan được quá trân quý, hắn cũng sẽ không dùng bộ công pháp này để trao đổi.

Đương nhiên vì hai cha con Chính Dương Tử đều là người say mê luyện đan, lại không tranh giành với thế gian, đối với công pháp của hắn căn bản là không có chút mưu đồ gì, nên hắn mới an tâm giao bộ công pháp này cho Chính Dương Tử.

Diệp Viễn ôn luyện “Linh giá cửu dương thần quyết” lại một lần, bắt đầu theo đó luyện tập công pháp, từng chút nguyên khí xuyên qua cơ thể, cơ thể dần phát ra ánh sáng màu vàng nhạt.

Cảnh nguyên khí, dẫn nguyên khí trời đất đi vào trong cơ thể làm nền tảng.

Cảnh nguyên khí nhìn như không dễ thấy, nhưng lại là cảnh giới vô cùng quan trọng trong tu luyện võ thuật. Dù là nơi đất thấp hay nơi lầu cao, thì nền móng đều phải thật vững chắc, nếu không sẽ không có gốc rễ, trong tương lai sẽ có ngày sụp đổ, đây là lẽ thường thấy. Chỉ là lấy đạo lý này đặt lên việc luyện tập võ đạo, thì lại có rất ít người có thể làm được, có rất nhiều người luyện tập võ đạo chỉ đuổi theo tốc độ, nhưng lại không biết bản thân đã tự cắt đứt tương lai của mình.

“Phù...”

Hai canh giờ sau, Diệp Viễn từ trong cảnh giới tỉnh lại, thở ra một hơi thật dài.

“Linh giá cửu dương thần quyết này quả thật lợi hại, liên tục liên tiếp hai giờ vậy mà không tăng được bao nhiêu nguyên lực, mặc dù phẩm chất tăng cao không ít. Nếu cứ như vậy tu hành, chẳng phải sẽ bất khả chiến bại sao?”

Diệp Viễn đã từng là Đế đan, ánh mắt tất nhiên vô cùng cao siêu, có thể khiến hắn tán thưởng như thế, thì bộ công pháp này nhất định là bất phàm.

Trong hai canh giờ này, Diệp Viễn dùng “Linh giá cửu dương thần quyết” cải thiện lại một lần nguyên khí mà người tiền nhiệm trước đây tu luyện được, làm cho nguyên khí ở đan điền tinh khiết lên không ít.

Chỉ là cứ như vậy, cảnh giới của hắn không những sẽ không có tiến bộ, mà còn thật lười đi không ít, có vẻ như chỉ mới đạt được trình độ nhất trọng nguyên khí.

Cũng may chủ nhân cũ của cơ thể này đã sống lãng phí mười mấy năm, nếu không Diệp Viễn chỉ luyện hóa nguyên lực trong cơ thể, cũng đã tổn không ít sức lực, cũng coi như trong họa được phúc.

Trời đã sáng rồi, Diệp Viễn ngồi dậy ra khỏi cửa, chuẩn bị đi lấy chút thuốc từ trong nhà mình để bồi dưỡng thân thể, nhưng vừa bước ra khỏi cửa lại

đựng phải một thân ảnh màu xanh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hốt thuốc

Thân ảnh màu xanh này đương nhiên là Lục Nhi rồi, cũng là tiểu tỷ nữ của Diệp Viễn, phụ trách đời sống sinh hoạt của Diệp Viễn.

Lục Nhi trời sinh nhu mì, khả ái, đặc biệt là đôi mắt linh động, khiến người khác rất yêu thích. Phối với một thân y phục màu xanh trên người, tựa như một tiểu tinh linh.

Đối với Lục Nhi này, Diệp Viễn đương nhiên là rất quen thuộc. Từ nhỏ đến lớn đã chơi cùng nhau, ngoại trừ phụ thân và mẫu thân ra thì Lục Nhi là người thân cận nhất.

Trong ngoại nhà, không có ai để mắt tới Diệp Viễn, chỉ có duy nhất Lục Nhi là ngoại lệ. Bất luận Diệp Viễn ở bên ngoài có là con hoang thì sự chăm sóc của Lục Nhi đối với hắn trước giờ luôn hết lòng.

Vì vậy đối với Lục Nhi trước mặt này, Diệp Viễn của hiện tại cảm giác được có sự thân thuộc, tựa hồ giống như chính là tiểu muội muội của hắn vậy, mặc dù lúc trước hắn vẫn rất thích trêu cợt Lục Nhi.

Thật ra Diệp Viễn tuy là con hoang, cũng rất ít gây nên chuyện gì, chỉ là rất thích đùa, tuy nhiên có lúc đùa hơi quá đáng.

Diệp Viễn thừa kế ký ức của người tiền nhiệm, phát hiện người tiền nhiệm này bản chất thật ra cũng không gọi là xấu, chẳng qua là được nuông chiều từ nhỏ nên thành thói quen. Ở phương diện này, lão già Diệp Hằng phải gánh vác trách nhiệm không hề nhỏ.

Chẳng qua là tình thương của phụ thân như núi, Diệp Viễn đương nhiên cũng không trách Diệp Hằng, ngược lại còn hết sức cảm động, xem như là người phụ thân kiếp trước của hắn.

“Thiếu... thiếu gia, a, huynh... huynh không sao chứ?”

Lục Nhi đựng phải Diệp Viễn, vốn đang rất thấp thỏm, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy dáng vẻ sáng láng của hắn, nhất thời trở nên vui vẻ.

Diệp Viễn cũng cảm nhận được sự quan tâm của Lục Nhi, cười ha ha nói:

“Không sao, thiếu gia nhà muội mạng lớn! Lần này đại nạn không chết, về sau phúc hường không hết!”

“Ha ha, thiếu gia huynh thật biết nói đùa, có điều Lục Nhi cũng cảm thấy, lần này huynh đại nạn không chết, sau này chắc là sẽ không giống nhau đâu!”

Người nói vô tâm, người nghe đề ý.

Cũng không biết lòng tin của Lục Nhi từ đâu ra, có điều Diệp Viễn trong lòng cũng giật mình một cái, tâm tư nữ nhân đúng là rất nhạy cảm.

Diệp Viễn liền cười ha ha nói: “Được rồi, theo thiếu gia đi Dược Hương Các lấy chút thuốc mang về.”

Lục Nhi cũng không nói nữa, cúi đầu đi theo Diệp Viễn.

.....

Dược Hương Các là tiệm thuốc kinh doanh của Diệp gia, trong phạm vi toàn bộ nước Tần đều có một hai thể lực lớn, cái này đương nhiên là dựa vào thân phận Đại Đan Sư của Diệp Hằng.

Tại nước Tần bé nhỏ mà nói, có được thân phận Đan Sư đã vô cùng trân quý, huống hồ lại là Đại đan sư. Bởi vì thân phận của Diệp Hằng, địa vị của Dược Hương Các ở Tần quốc lại càng lớn.

Ở nước Tần, thân phận Đại đan sư chính là tấm bảng hiệu bằng vàng, vì vậy Dược Hương Các lúc nào cũng nhộn nhịp, đông đúc. Diệp Hằng đương nhiên không thể tự mình đi xem bệnh, có điều thực lực của Dược Hương Các cũng không thể xem thường. Tại các bộ phận của Dược Hương Các, mỗi ngày đều có các Đan Sư đến xem bệnh trực tiếp, đây cũng không phải là các thể lực nhỏ có thể làm được.

Diệp Viễn mang Lục Nhi tiến vào Dược Hương Các, lập tức liền có ánh mắt quét qua.

Từ trong ánh mắt của bọn người làm, Diệp Viễn thấy được nỗi sợ hãi, khinh thường cùng khinh bỉ xuất hiện. Điều này làm Diệp Viễn không khỏi âm thầm lắc đầu, danh tiếng của người tiền nhiệm thật sự quá kém, và lấy cả người vô tội!

Diệp Viễn đương nhiên sẽ không so đo với đám người trước mặt làm gì, liền đi thẳng đến phía trước quầy, nói với một tên học đồ:

“Giấy, bút.”

Tên học đồ biết được sự lợi hại của Diệp Viễn, liền không dám chậm trễ, lấy ra giấy bút cung kính đặt phía trước Diệp Viễn. Diệp Viễn cũng không dài dòng, nhận lấy giấy bút trước mặt rồi quét quét viết ra một danh sách các loại thuốc, đưa cho tên học đồ.

“Hốt các loại thuốc này cho ta, có vấn đề gì thì đi tìm phụ thân của ta.” Diệp Viễn không nói dài dòng, trực tiếp phân phó.

Tên học đồ đó liếc mắt nhìn qua các loại dược liệu trên, thấy không có loại nào quá quý hiếm mới an lòng, xoay người đi hốt thuốc.

Dược liệu rất tầm thường, nhưng phương thuốc không tầm thường.

Kiếp trước của Diệp Viễn - Thanh Vân Tử cũng là một thời Đan đế, từ nhỏ đã bắt đầu học và thuộc lòng cách làm đan dược, sự hiểu biết đối với dược liệu và dược tính cũng đã ở mức tiến bộ không thể tưởng tượng nổi. Nếu không phải như vậy, cũng đã không được khen là thiên tài có khả năng nhất cảnh giới Đan Thần.

Học đồ đương nhiên không biết được dụng ý của Diệp Viễn, còn tưởng rằng vị công tử này bắt đầu đổi tính, bắt đầu muốn chơi với dược liệu rồi.

Thời gian học đồ đi hốt thuốc, Diệp Viễn dẫn Lục Nhi đi đến nơi xem bệnh của Dược Hương Các để đợi. Đại Sư phụ xem bệnh liếc mắt nhìn Diệp Viễn một cái, sau khi tỏ vẻ khinh thường rồi tiếp tục xem bệnh cho bệnh nhân.

Đại sư phụ xem bệnh đều là ở cảnh giới Đan Sư, là Diệp Hằng cung kính mời về. Không chỉ nói ở Dược Hương Các, mà ở cả nước Tần cũng tương đối có địa vị.

Đến nơi chỗ Đại sư phụ xem bệnh đều là người có thân phận, người bình thường đều không xem ra dược. Diệp Viễn nhìn thấy đại sư phụ xem bệnh, trong lòng liền âm thầm lắc đầu.

Chẩn đoán bệnh của Đại sư không quá hay, kê đơn cũng rất bình thường, có điều đối với những người bình thường và tầng lớp thấp mà nói thì như vậy đã là đủ rồi.

Nếu để Diệp Viễn đến xem bệnh, hẳn có thể đề ra thậm chí cả mười mấy loại phương thuốc khác, chẳng qua nói như vậy nghe có hơi dọa người. Ngược lại, phương thuốc của Đại sư phụ có thể phát huy tác dụng, Diệp Viễn đương nhiên sẽ không vẽ rắn thêm chân.

“Vị kế tiếp.” Tiểu tử bên cạnh Đại sư phụ ưỡn oai kêu to.

Một vị hảo hán cường tráng đến trước mặt Đại sư phụ, chẳng qua tình trạng của vị hảo hán này không mấy tốt. Sắc mặt hắn có chút tím bầm, giữa hai lông mày cơ hồ có chút khí đen, hơn nữa lại không ngừng ho, hiển nhiên là triệu chứng trúng độc.

Đại sư phụ bắt mạch một cái, nhìn xuống liền tắc lưỡi, nhíu mày nói: “Ngươi một tên tiểu tử bát trọng Nguyên khí cảnh, tự nhiên không biết sống chết đi đến Vô Biên Sâm Lâm, kịch độc của Thất Sát Lưu Vân Mãng không dễ chịu chứ?”

Hảo hán này không vì lời nói giễu cợt của Đại sư phụ mà tỏ ra không vui, ngược lại từ thâm tâm lộ ra vẻ mặt bội phục, cười khổ nói:

“Đại sư minh giám, ta cũng là thân bất do kỷ thôi. Cả nhà ta chỉ còn mình ta sống sót, không còn cách nào mới phải đi làm thợ săn yêu thú. Ngày trước cùng đồng bọn hợp thành một đội, đều tại ven Sâm Lâm hoạt động, ai mà biết được lần này lại gặp phải yêu vật Thất Sát Lưu Vân Mãng này. Cũng là ta mạng lớn, nếu không cũng không quay về được, hai đồng bọn của ta đều mất mạng trong miệng của nó.”

Nói xong, thần sắc của vị hảo hán này liền trở nên âm trầm, hiển nhiên là gọi lại chuyện thương tâm của hắn.

Thất Sát Lưu Vân Mãng là nhị giai yêu thú, tương đương với Linh Dịch Cảnh của nhân gian, hơn nữa lực chiến đấu của nó chỉ có hơn chứ không kém. Hảo hán này chỉ là bát trọng Nguyên khí cảnh, đồng bọn của hắn không chừng cũng không cao hơn tới đâu, làm sao có thể là đối thủ của nó? Có thể thoát được một mạng cũng là chuyện cực kỳ may mắn rồi.

Đại sư phụ gật đầu nói:

“Mạng của ngươi đúng thật là lớn, Thất Sát Lưu Vân Mãng rất hung hãn, ngươi có thể thoát được một mạng đã là may mắn lắm rồi. Độc này giải ở những nơi khác sợ rằng có chút khó khăn, nhưng tại Dược Hương Các bọn ta không có gì là chuyện khó cả, chỉ là ngươi chắc cũng biết độc phẩm này rất cao, giá cả không hề rẻ.”

Vị hảo hán kia nghe vậy liền mừng rỡ, hắn đã đi qua mấy tiệm thuốc, cơ hồ đều không có cách. Mà Dược Hương Các trước giờ giá rất cao, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, đáng về hắn khổ sở như vậy mới không tự nguyện mà đến đây. Hơn nữa hắn biết bản thân bị trúng độc rất nặng, nếu còn không chữa trị thì sợ rằng không thể cầm cự được mấy ngày nữa, chỉ đành tiến vào Dược Hương Các, không ngờ rằng vị Đại sư phụ ở nơi này thật lợi hại, liếc mắt một cái liền nhìn ra chỗ mấu chốt.

“Sư phụ yên tâm, tại hạ mấy năm nay cũng có chút tích góp, vốn là không nỡ lấy ra để giải độc, chẳng qua cả nhà ta cũng chỉ còn một mình ta, nếu như ta chết, ngày tháng của họ càng thêm buồn khổ. Đại sư phụ chỉ cần giải được độc của Thất Sát Lưu Vân Mãng, ngân lượng xem bệnh ta tự dâng lên.”

Hắn vừa ho vừa nói.

Cầu phú quý trong nguy hiểm. Thợ săn yêu thú là đầu đao nhuộm máu, vị hảo hán này đương nhiên là có chút tích góp.

Thật ra, giải độc đan của Diệp Hằng hiệu quả tốt hơn, chẳng qua là thân phận của hắn siêu nhiên, giải độc đan một đan cũng khó cầu, thường thường chỉ lưu thông trong giới quý tộc của nước Tần, hơn nữa giá cả lại cao hơn mức bình thường. Loại đan dược này, đương nhiên không phải đáng về khổ sở của vị hảo hán kia có thể mua được.

Đại sư phụ nghe vậy cũng không dài dòng nữa, căn dặn tiểu tử sai vật bên cạnh nói:

“Bích Lưu Thảo hai tiền, Chu Hồn Sa hai tiền, Thiết Phong Ứng nội đan ba tiền, phụ trợ Thiên Tinh dùng làm thuốc, sắc xong cho vị này trắng sứ uống vào là được. Ngoài ra, hốt thêm hai thang thuốc để hắn mang đi.”

Tiểu tử liền tuân lệnh, cầm đơn thuốc đi ra, vừa chuẩn bị thuốc vừa kêu: “Vị kếp tiếp”, lại bị người khác dùng tay kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Nghi ngờ

Lực kéo tay sai vật không phải là người khác, mà chính là Diệp Viễn bên cạnh.

Thấy Diệp Viễn ngăn lại, tên sai vật kia rất tò mò. Có điều Diệp Viễn chính là tiểu tông gia của Dược Hương Các này, hơn nữa vì danh tiếng lúc trước quá kém, hắn đương nhiên không dám đắc tội.

“Tiền bá, đơn thuốc này không đúng, sẽ hại chết người.” Diệp Viễn tiến lên nhỏ giọng nói.

Diệp Viễn cũng không phải là tên tiền nhiệm miệt còn hơi sửa nữa, dù gì cũng là người trong nhà, Diệp Viễn đương nhiên cũng nên quan tâm đến thể diện của đối phương, vì vậy mới đề âm thanh trong miệng xuống rất thấp.

Đại sư phụ này tên là Tiền Miếu, tại Diệp gia cũng được cung phụng nhiều năm rồi, thâm niên rất lâu, địa vị cũng rất được tôn sùng. Hắn mặc dù Đan đạo không bằng Diệp Hằng, nhưng lại cũng không phải người thường. Nghe được một tên tiểu bối nói như vậy, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

“Tiểu Viễn, nói bậy nói bạ cái gì đó? Người lúc trước náo loạn thì cũng thôi đi, nhưng muốn hủy hoại cơ nghiệp của Lão Từ khó nhọc lập ra, lão Tiền ta là người đầu tiên không tha cho ngươi! Người nên biết Dược Hương Các có được địa vị ngày hôm nay, không riêng gì gia chủ, lão già bọn ta cũng bỏ ra không ít công sức đấy! Được rồi, ngươi lui ra đi, vẫn còn rất nhiều người còn đang đợi xem bệnh.”

Tiền Miếu hiển nhiên đối với Dược Hương Các rất có cảm tình, bất quá đối với Diệp Viễn lại không mấy khách khí. Hồ phụ khuyên hồ tử, trong lòng Tiền Miếu cũng không phải một lần cảm thấy tiếc cho Diệp Hằng.

Hôm nay, tên tiểu tử này ngang nhiên lại đến đây làm loạn đồ lỗi lên đầu hắn, còn nói hắn hại người, hắn làm sao còn chút thể diện nào nữa? Nếu không phải nể mặt của Diệp Hằng, hắn sớm đã tát Diệp Viễn đuổi ra ngoài rồi.

Đối với sự phản ứng của Tiền Miếu, Diệp Viễn sớm đã dự liệu được, đối với những lời nói châm chọc kia cũng không thèm để ý, chung quy tên tiền nhiệm kia đúng là đủ cực phẩm.

Nếu không phải chẩn đoán của Tiền Miếu có ảnh hưởng đến danh tiếng của Dược Hương Các, Diệp Viễn cũng không can thiệp vào, tiếp tục làm dáng về công tử của hắn.

Dựa theo toa thuốc của Tiền Miếu, vị hảo hán này trước mắt không những là không cứu được, mà ngược lại độc càng thêm độc, tối hôm nay sợ rằng sẽ không qua khỏi.

Đối với Dược Hương Các mà nói, thợ săn yêu thú là khách hàng rất quan trọng. Thợ săn yêu thú mỗi ngày đều làm bạn với nguy hiểm, bị thương thì không nói, xảy ra như cơm bữa, mà chính là bọn họ khi ra vào Vô Biên Sơn Lâm thì thuốc trị thương, đan dược hồi phục, thậm chí còn cả đan dược giải độc đều là vật tất yếu, cũng chính là nguồn thu trọng yếu của Diệp gia.

Nếu vị hảo hán này mất mạng tại Dược Hương Các, đối với các thợ săn yêu thú tại Diệp gia có ảnh hưởng rất lớn, thậm chí một số đối thủ cạnh tranh có thể dùng cơ hội này để công kích Dược Hương Các, như vậy tổn thất sẽ còn lớn hơn nữa.

Nghĩ đến đây, Diệp Viễn mới đứng ra, sửa chữa chẩn đoán sai của Tiền Miếu.

Diệp Viễn bên đây cũng không nói gì, Lục Nhi bên cạnh lại không như thế, quệt mồm nói với Tiền Miếu:

“Thiếu gia mới là không nói bậy nói bạ, huynh ấy nói như vậy chắc chắn có lí của huynh ấy.”

Diệp Viễn hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn Lục Nhi, cô gái nhỏ này hiển nhiên đối với hắn có lòng tin. Tiền nhiệm lúc trước cũng không ít lần trêu chọc nàng, mà còn đức hạnh của người tiền nhiệm cũng để ở đó, Lục Nhi đương nhiên cũng tin sao?

Lòng tin quy về lòng tin, bất quá Diệp Viễn cũng biết lời nói của Lục Nhi nâng sự việc lên. Đại sư cũng không dễ gì để kẻ khác xem thường, huống hồ chỉ là hai tiểu bối một lần lại hai lần nghi ngờ trình độ của hắn.

Quả nhiên, sắc mặt của Tiền Miếu trầm xuống như sắp bắn ra nước, trầm giọng nói:

“Tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày, vậy ngươi nói xem, lão phu hại người ở chỗ nào? Đây là độc của Thất Sát Lưu Vân Mãng, Diệp Hằng ở đây thì cũng sẽ chữa như thế, chỉ bằng hai tên tiểu bối miệng còn hôi sữa các ngươi, cũng dám xen vào toa thuốc của ta? Hôm nay nếu không nói ra được nguyên nhân đến đây làm bậy, ngươi nên chịu đòn đi!”

Tiền Miếu ngày thường tuy rằng có chút thanh cao, đối với hạ nhân càng dùng thủ đoạn, người của Diệp gia ai cũng không dám đắc tội hắn. Nhưng hôm nay hai tên tiểu tử này dám đến làm loạn, nếu hắn không bước xuống đài, không đem uy nghiêm ra, sợ rằng sau này khó có thể đặt chân ở Diệp gia nữa.

Vị hảo hán kia cũng không ngờ lại xuất hiện một màn náo loạn như vậy, nhất thời ngăn người không biết như thế nào cho phải, người trong nhà tại sao lại cãi nhau?

Bất quá uy phong của Tiền Miếu tại Tần quốc này không bằng Diệp Hằng, nhưng thanh danh cũng lan xa, trên dưới Diệp Hương Các này cũng có uy thế. Một bên là Đại sư thanh danh lan xa, một bên là tiểu tử còn chưa dứt sữa, kẻ ngốc cũng biết được là nên tin ai.

Vị hảo hán này lúc đầu cũng không biết vị thanh niên trước mặt là ai, có điều Tiền Miếu vừa mới phát hỏa một trận, hắn cũng tỉnh táo lại rồi, chẳng lẽ vị này chính là nhi tử không ra gì của Diệp Đại sư sao?

Thợ săn yêu thú này đối với sự tình nội bộ hắn đương nhiên cũng không thêm để tâm tới. Danh tiếng của vị công tử trước mắt này, sợ rằng còn cao hơn cả Tiền Đại sư.

Tên đáng ghét công tử này, dĩ nhiên là đến xem Tiền Đại sư chẩn đoán bệnh, tiểu tử này không phải rảnh rồi đến phát chán, đến đây để hại ta chứ?

Hảo hán kia nghĩ như vậy, nhất thời nổi trận lôi đình. Hắn không trêu chọc ai, vô duyên vô cớ bị người khác hại đến tính mạng, tên tiểu tử trẻ tuổi này, long dạ đúng là ác độc mà!

“Vị tiểu ca này, Tiền Đại sư đang chữa trị cho ta, hai người xin đừng quấy rầy nữa!” Hảo hán kia giọng trầm thấp, lời nói tuy khách khí, nhưng thái độ đã rất rõ ràng rồi.

Cũng vì thế lực của Diệp gia hắn không thể động vào được, nếu không nói chuyện sợ rằng cũng nghe không lọt tai.

“Ây, vị tráng sĩ này, phiền ngươi đợi ta một chút. Tiền Miếu ta cả đời một lòng say mê Đan đạo, chữa trị cho người phạm, võ sĩ đều không kể hết, từ trước đến nay chưa hề bị người khác bêu xấu là hại người. Diệp Viễn, ngươi hôm nay phải nói cho rõ ràng, ta làm sao có thể lại hại hắn chứ!”

Tiền Miếu tính khí ương ngạnh tiến lên một bước, giống như muốn dạy cho Diệp Viễn một bài học thì mới có thể bỏ qua.

“Ây... Tiền Đại sư, tại hạ trên người có độc, trễ này lúc nào lại càng nguy hiểm lúc đó, hay là xin Đại sư dừng tức giận, giúp ta giải độc trước đi. Bọn họ chẳng qua chỉ là hai tên tiểu tử không biết điều, ăn nói bừa bãi thôi.”

Vị hảo hán kia không ngờ Tiền Đại sư lại nổi giận như thế, chỉ đành khổ tâm khuyên nhủ.

Tiền Miếu đứng đưng như không phát tay lên nói:

“Ngươi yên tâm, tri hoãn cũng không mất bao nhiêu thời gian đâu. Độc này lão phu như nắm trong lòng bàn tay, sẽ không để ngươi bị độc phát tán đâu. Hôm nay chuyện này nếu không nói cho rõ, sau này lão phu làm sao có thể ngồi đây mà xem bệnh được nữa?”

Nói xong, hắn lại hướng về phía Diệp Viễn, sắc mặt tối lại, nói:

“Ngươi nói mau! Nếu không nói hết được thì đừng trách lão già ta lên mặt, đem mọi chuyện tố cáo trước mặt phụ thân ngươi!”

Diệp Viễn bên này cũng không lên tiếng, lúc này nghe Tiền Miếu hỏi như thế, mới mở miệng nói:

“Độc mà vị hảo hán này bị trúng không phải là độc của Thất Sát Lưu Vân Mãng.”

“Nói bậy nói bạ! Hai đồng môn của ta đều là bị thiệt mạng trong miệng rắn, ta gặp nguy hiểm suýt chút nữa cũng không thể về được, chẳng lẽ ta lại nhận sai? Tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, ta với ngươi vốn không thù không oán, tại sao lại muốn dòn ta vào chỗ chết?”

Diệp Viễn lời còn chưa nói xong, liền bị vị hảo hán kia trách móc.

“Ha ha...” Tiền Miếu cười lớn, cười đến nổi nước mắt cũng sắp trào ra, nói:

“Có nghe thấy chưa? Đơn giản như vậy mà còn không biết! Tiểu tử vô năng, mau cút ngay cho ta, nếu còn ở đây làm loạn, ta sẽ sai người mang người ra đánh!”

Tiền Miếu liếc mắt một cái liền đoán ra được độc vị hảo hán kia bị trúng, tự mình làm cho người khác bội phục. Hơn nữa hảo hán kia từ trong nanh miệng mà thoát thân, hẳn làm sao có thể nhìn nhầm?

Thợ săn yêu thú thì suốt ngày cùng với yêu thú giao đấu, ngoài người thân ra, hẳn đối với yêu thú là quen thuộc nhất, khả năng nhìn nhầm lại càng ít.

“Mau cút đi, đừng cản trở Tiền Đại sư chữa trị cho bọn ta!”

“Tên bất hiếu, đúng là phá hoại tiền đồ của phụ thân mình, đúng là hết thuốc chữa!”

“Ta sống mà có nhĩ tử như vậy, thì sớm đã đem đánh cho thành bùn nhão rồi.”

Lúc này, phía bên đám người xem náo nhiệt cũng không nhịn nổi nữa, cho rằng Diệp Viễn đến làm loạn, ra sức đuổi người.

Lục Nhi cũng không có khí chất như vừa mới nói đạo lý lúc nãy, lời vạt áo của Diệp Viễn, bộ dạng có chút nhút nhát. Có điều cũng không lùi về phía sau, ngược lại còn đi về phía trước nửa bước, vừa đứng bảo vệ phía trước Diệp Viễn, nằng nết những người này sẽ tấn công làm Diệp Viễn bị thương.

Diệp Viễn trong lòng cảm động, lắc đầu một cái bình tĩnh nói:

“Tận mắt chứng kiến chưa chắc đã là thật. Vị hảo hán này bị trúng đích thực không phải là độc của Thất Sát Lưu Vân Mãng, mà là độc của Thất Thái Lưu Vân Mãng.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thổ huyết

“Không biết phải nói như thế nào! Cái gì mà Thất Thái Lưu Vân Mãng đến nghe cũng chưa từng nghe qua. Người cho rằng chỉ cần nói đại một con yêu thú ra, thì có thể che mắt mà qua cửa ải sao?”

Tiền Miếu cũng là một người có chuyên môn về thuốc trên nước Tần, tất nhiên cũng có nghiên cứu về yêu thú. Cái gì mà Thất Thái Lưu Vân Mãng, hẳn ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Ngay cả hắn cũng chưa từng nghe nói đến, thì đừng nói chi đến thằng tiểu tử vô học thứ như Diệp Viễn đây.

“Diệp thiếu gia, người như vậy không những đang làm nhục Tiền sư phụ và tôi, và càng làm cho những người săn yêu thú như chúng tôi mất mặt! Những thợ săn yêu thú như chúng tôi là sống dưới nanh vuốt của bọn yêu thú, đối với yêu thú là hiểu biết nhiều nhất. Tôi đã làm thợ săn yêu thú bao nhiêu năm nay, chưa từng nghe nói đến Thất Thái Lưu Vân Mãng cả.”

Lúc này những người thanh niên càng nhận định rằng Diệp Viễn đang cố tình gây chuyện, như thế là muốn làm hại đến sinh mệnh của mình rồi, cho nên những lời nói ra không cần khách khí nữa, thậm chí còn có chút gì đó đâm chọc vào tim vậy.

Tiểu nhân thì có cách sống của người tiểu nhân, những thanh niên trai tráng này xem thì có vẻ thô lỗ, nhưng thật chất thì cũng có sự tỉ mỉ trong đó, mạng của anh ấy còn đang hy vọng được Tiền Miếu cứu vớt, không muốn đắc tội với Tiền Miếu, vì thế nên đứng về một phe, nhưng không ngờ lại nhảy ra bọn người săn thú, thật tế là muốn cho Diệp Viễn biết khó mà lui.

Cho dù Diệp Viễn không tự rút lui, người của Diệp gia cũng không như Diệp Viễn không biết điều, đi đắc tội với cái đám người thợ săn kia.

Những người đến đây đa số đều là thợ săn yêu thú, nghe thấy lập tức phản ứng ngay.

“Đúng rồi, cái gì mà Thất Thái Lưu Vân Mãng, chưa từng nghe nói đến bao giờ!”

“Cái thằng phá gia chi tử, đúng là làm cho Đại sư Diệp mất mặt. Tôi thấy Diệp gia chỉ nhờ may mắn được đời này thôi, cũng không sánh được với Túy Tinh Lâu rồi. Còn Thất Thái Lưu Vân Mãng, tôi đây đã đi lại trong rừng gần ba mươi năm nay rồi, cũng chưa từng nghe đến yêu thú này bao giờ.”

“Không xem nữa, không xem nữa, chúng ta hãy cùng nhau đến Túy Tinh Lâu nào. Một Dược Hương Các tốt như thế, lại bị thằng nhóc phá gia chi tử làm cho lộn xộn tùm lùm.”

Diệp Viễn đứng một bên không nói gì cả, với người hiểu rõ hắn, hình ảnh như thế làm cho Tiền Miếu có chút gì đó nghi hoặc. Nếu như ngày thường mà gây ra chuyện như thế, cái thằng nhóc Diệp Viễn đã gây ra chuyện rồi, nhưng hiện giờ như không có gì xảy ra cả, giống như là lời chửi của những người

bệnh nhân chả liên quan gì đến hần cả.

Nhưng mà hôm nay Diệp Viễn đã làm cho hần mất mặt, dù đến nơi đó nói lí hần cũng không sợ. Cho thằng nhóc này đựng chuyện tí cũng tốt, nếu cứ như thế, gia sản sự nghiệp lão Diệp tạo ra, sớm muộn gì cũng tiêu tan trong tay thằng nhóc này.

Ánh mắt của Diệp Viễn từ từ chuyển sang bên đám người gây chuyện, lướt một vèo qua khuôn mặt đắc ý của đám ấy. Đám người ấy vốn dĩ đang đắc ý nhưng mà không biết vì lí do gì, sau khi ánh mắt Diệp Viễn lướt qua, cả người đều có cảm giác ớn lạnh như rơi vào kho băng tuyết vậy.

Cuối cùng ánh mắt Diệp Viễn dừng lại trên khuôn mặt của người đầu tiên gây chuyện ở Dược Linh Các, người ấy đang trong trạng thái hoan hỉ vui mừng bỗng chốc cảm giác bị một luồng sát khí nhắm vào, biến hiện trên mặt lập tức co cứng lại, nói không ra sự khác thường.

Đó mà một người trung niên tinh nhuệ, cũng là một thợ săn yêu thú. Người quen biết hần ta đều biết hần tên là Lư An, nhưng mà không ai biết rằng hần chính là nội gián được cài vào trong đám thợ săn yêu thú của Túy Tinh Lâu. Một khi phát hiện trong rừng Vô Biên có món vật quý báu nào, hần sẽ giết người để lấy hàng, sau đó lại chuyển nhượng lại cho bên Túy Tinh Lâu.

Và Lúy Tinh Lâu là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Dược Linh Các ở nước Tần.

Trong phút chốc, sảnh lớn ồn ào bỗng chốc im lặng, âm thanh hỗn tạp bỗng chốc như dòng chảy bị ngắt quãng, tất cả đều dừng lại.

Trong chốc lát, đại sảnh bỗng chốc im lặng đến nỗi ngay cả khi rơi xuống cây kim xuống vẫn có thể nghe được, không khí nặng nề đến đáng sợ.

Lư An bị Diệp Viễn nhìn đến nỗi cảm giác nổi cả da gà, trong lòng đang suy nghĩ gì đây? Thằng nhóc Diệp Viễn nếu nói chỉ có năng lực nhất trọng nguyên khí, mà một mình hần đã đạt đến cảnh giới bát trọng nguyên khí, chỉ cần một tay là có thể giết chết Diệp Viễn, nhưng tại sao lại có cảm giác bị đối phương áp đảo, làm cho mình ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Thực lực của Diệp Viễn nhìn thoáng cái là biết, trong cái đại sảnh lớn này ngoài người phạm ra, hầu như đều có thể thấy được thực lực cảnh giới của hần. Một thằng nhóc yếu đến thế này, làm sao mà tạo ra được cảm giác áp đảo đối phương chứ?

Lư An cho rằng chắc đây là ảo giác, nhưng mà cái không khí im lặng trong đại sảnh nhắc nhở hần, đây không phải là ảo giác.

Cái cảm giác áp đảo này làm cho hần cực kì khó chịu, làm cho hần thật sự muốn phá tan cái trạng thái hiện tại. Một người có cảnh khí bậc tám lại bị ánh mắt của một người cảnh khí bậc một áp đảo đến nỗi không nói lên lời, đúng là nực cười!

Lư An quyết định phá tan cái chuyện cười này, ông nuốt lấy một ngụm chân khí, đúng lúc muốn lên tiếng, ánh mắt của Diệp Viễn từ trên người hần chuyển sang nơi khác.

“Thất Thái Lư Vân Mãng với Thất Sát Lư Vân Mãng chỉ sai nhau một chữ, nhưng mà lại là hai thuộc tính yêu thú khác nhau...” Ngay khi ấy, Diệp Viễn mở miệng nói.

“Ừm.”

Diệp Viễn nói đến một nửa, lại bị một âm thanh khác là làm đứt quãng.

Đám đông nghe theo âm thanh truyền đến, phát hiện ra tiếng động này chính là Lư An tạo ra, lúc ấy hần ta học máu ra cũng khá lớn, làm không ít người bị dính máu lên người.

Ông ấy đề cao chân khí định nói chuyện, nhưng lại bị áp lực khí của Diệp Viễn áp đảo, lồng ngực như bị một cú đấm nặng đấm trúng. Cộng thêm trên người hần vốn dĩ đã bị thương, lập tức bị học máu ra, lúc ấy như thể đã bị thương thì càng bị thương nặng hơn.

“Thiếu gia, vết thương của người này hình như rất nghiêm trọng, không thôi để Tiền Đại sư chữa trị cho hần trước đi.” Lục Nhi lúc đó kéo kéo tay áo của Diệp Viễn, nói với giọng đồng cảm.

Trên khuôn mặt Diệp Viễn từ từ hiện ra sự kinh ngạc, nhưng trong lòng lại vui như trẩy hội, suy nghĩ rằng Tiểu Nhi từ này thật hiểu chuyện, tranh thủ thêm thật lợi hại.

“Giết gà phải dùng dao mổ trâu? Tráng sĩ này nhìn vào thì thấy nghiêm trọng, nhưng thật chất chỉ bị nội thương nhẹ, thuốc tim của Dược Hương Các xa gần ai nấy đều biết, chỉ cần uống một viên vào là ổn thôi.” Trên mặt Diệp Viễn nở nụ cười rạng rỡ, nhìn Lư An nói.

Lục Nhi nhìn bộ dạng của Lư An thật sự làm người ta sợ, không cần đợi đến Diệp Viễn nhắc đã xoay người đi lấy thuốc, nhưng mà tình huống như thế làm cho Lư An sợ cả mình.

“Không, không cần đâu. Còn... còn có rất nhiều người xếp hàng trước tôi, chen hàng thật sự không tốt.” Lư An chột dạ nói.

“Vậy sao được? Tôi biết rằng ông không tin tưởng tôi, nhưng mà chả lẽ ông cũng không tin danh tiếng của Dược Hương Các sao? Danh tiếng của thuốc tim ai nấy cũng đều biết rồi đó, chữa bệnh của người chỉ cần thuốc vào là hết ngay.” Diệp Viễn cực kì quan tâm mà nói rằng.

Khi hần nói xong, ngay cả Tiền Miếu cũng gật đầu nói: “Đúng rồi, chuyện này Tiểu Viễn thật tình không có làm bậy, vết thương của người tuy không nặng, nhưng nếu tình trạng này cứ kéo dài cũng không phải chuyện đùa đâu, thuốc tim - Hộ Tâm đan chữa trị cho người là tốt nhất.”

Thật tế ánh mắt của Diệp Viễn lúc này đều có ngừng lại trên vài người, chỉ là dừng lại ở chỗ Luru An hơi lâu tí, những người kia không thể cảm nhận giống nhau được, cho nên cũng không phát hiện ra Luru An có gì khác thường.

Sự quan tâm của Diệp Viễn lúc này, tuy rằng không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, nhưng mà chữa trị cho người bệnh là đúng.

Trong lúc nói chuyện, Lục Nhi đã nhanh nhẩu đem đến một viên hộ tâm đan quay về.

“Thiếu gia, đây.” Lục Nhi như thể muốn thể hiện công trạng đưa thuốc cho Diệp Viễn.

Diệp Viễn quay qua nhận lấy thuốc, xoa xoa đầu của Lục Nhi, cười cười nói: “Cực khổ rồi.”

“Không cực đâu.” Lục Nhi lắc đầu.

Diệp Viễn lúc này xoay lưng lại với đám đông, tất cả mọi người đều không chú ý đến động tác trên tay của hắn, ngay cả Lục Nhi cũng không phát hiện ra.

Nếu như có ai đó chú ý Diệp Viễn lúc ấy tay cầm thuốc, thì sẽ phát hiện ra rằng viên thuốc ấy không có cầm trên tay hắn, mà là đang lơ lửng trong lòng bàn tay của hắn, mà lúc ấy ngón tay của Diệp Viễn đang chuyển động một cách thần tốc.

Lời nói của Lục Nhi vừa nói xong, Diệp Viễn liền quay người lại, đi đến trước mặt Luru An, đưa viên thuốc cho hắn: “Nhanh, hãy dùng viên thuốc này đi.”

Luru An tiếp nhận thuốc, sắc mặt thay đổi không ngừng, thẳng nhóc tiểu tử này thật sự phát hiện ra sao? Cho dù như thế nào, thẳng nhóc này cũng không phải dạng tốt lành gì, còn biết quan tâm đến người khác chứ?

Trong lúc Luru An đang thấp thòm bất an, ánh mắt hướng về phía Tiền Miếu, lập tức lên phía trước nói: “Tiền Đại sư, không phải tôi đây ích kỉ nhỏ nhen, mà thật tế là tiếng thơm của thiếu gia đây không hay lắm. Nói thật lòng, viên thuốc này tôi không an tâm tí nào, xin đại sư hãy làm chủ giúp tôi.”

Lời nói này của hắn, tất cả mọi người đều gật đầu, nhưng mà Lục Nhi cũng không để yên: “Người đứng là loại người không biết điều, không biết lòng tốt của người khác. Thiếu gia nhà chúng tôi có lòng tốt cứu giúp ông, nhưng ông lại nghi ngờ anh ấy.”

“Hừm! Thiếu gia nhà ngươi là người như thế nào mọi người đều biết cả, bị nghi ngờ thì có gì sai chứ?” Lúc ấy Luru An cũng cố mà gắng gượng, nhất định không chịu ăn.

Tiền Miếu nhìn Diệp Viễn một cái, phát hiện Diệp Viễn vô cùng bình tĩnh, không những không nổi giận, trong lòng bỗng chốc nghi ngờ.

Hắn nhìn viên đan trong tay Luru An một cái, lấy qua quan sát thật kĩ một hồi, sau đó lại ngửi thử, mở miệng nói: “Đây chính là thuốc bảo vệ tim của chúng tôi, không có chỗ nào sai cả. Đồng thời hương thơm của viên thuốc này rất thơm, màu sắc lại đẹp, giá cả và chất lượng đều tốt cả. Không phải tôi ép buộc mọi người uống thuốc bảo vệ tim, mà là hiện tại vết thương của ngươi không nhẹ, nếu làm không tốt sẽ ảnh hưởng sự tu luyện sau này, tôi khuyên anh tốt nhất nên uống nó đi.”

Luru An thật sự không có gì đó không hiểu nổi, chẳng lẽ do mình đa nghi quá? Nghe nói thẳng nhóc Diệp Viễn này vừa mới thoát chết, chẳng lẽ vì thế mà thay đổi tính tình?

Tiền Miếu là người chính trực nhất, không thể nào lừa dối hắn được. Nghĩ đến điểm này, Luru An nói cảm ơn, nuốt lấy viên thuốc bảo vệ tim.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Đổi dược phương

Sau khi uống đan dược, Luru An chỉ cảm thấy khoan khoái dễ chịu, dường như cả người đều buông lỏng không ít.

Dược liệu có hiệu quả khá tốt!

Thoạt nhìn, Diệp Viễn tiểu tử này thật đúng là đổi tính rồi, lại đưa cho hắn viên Hộ Tâm Đan thượng phẩm. Giờ khác này, Luru An cảm thấy có chút lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

"Vị này trắng sỡ này, cảm giác thế nào?" Diệp Viễn ý cười đầy mặt hỏi.

Luru An chấp tay, mang theo cảm kích nói: "Cám ơn Diệp thiếu gia, là tại hạ càn rỡ, mong rằng ngài đại nhân không chấp tiểu nhân. Nhưng mà chúng ta hay là trở về đến chủ đề chính đi. Thứ cho tại hạ kiến thức nông cạn, thật không có nghe qua cái gì Thất Thái Luru Vân Mãng."

Này Lư An ngược lại không có quên nhiệm vụ của mình, thương lành, lập tức kéo đề tài trở về.

Mới vừa nhón nháo, đòi sự chú ý của mọi người đi, nếu không thật sự quên mất chuyện này. Giờ Lư An nhắc lại, mọi người mới chợt ngộ ra, lần nữa nhìn Diệp Viễn với ánh mắt khinh bỉ.

Diệp Viễn cười nhạt, mở miệng nói: "Thật ra thì, này Thất Thái Lư Vân Mãng chính là Thất Sát Lư Vân Mãng dị chủng. Chẳng qua là, Thất Sát Lư Vân Mãng thường có, mà Thất Thái Lư Vân Mãng không thường có. Xà tính thuộc âm, cho nên phần lớn loài rắn đều là âm độc, nhưng mà cũng có một số ít dị chủng sẽ biến thành dương tính, này Thất Thái Lư Vân Mãng chính là một cái trong số đó. Thất Thái Lư Vân Mãng bề ngoài so với Thất Sát Lư Vân Mãng không có nhiều khác biệt, mặc dù xưng là Thất Thái Lư Vân Mãng là bởi vì nó bảy tắc da có một đóa hoa thất sắc."

"Lư Vân Mãng thân hình cao lớn, vị hảo hán này đánh nhau trực diện nó với, căn bản không thấy được chỗ hoa thất sắc, tự nhiên cũng không khả năng phân biệt ra được Thất Thái Lư Vân Mãng hay Thất Sát Lư Vân Mãng. Chẳng qua là, hai cái này loại yêu thú độc vừa là âm độc, vừa là dương độc, nếu là dùng giải âm độc phương pháp đi giải dương độc, tự nhiên sẽ hại vị hảo hán này."

Diệp Viễn vừa nói xong, Tiền Miếu chân mày cau lại.

Diệp Viễn thuyết pháp thật giống chuyện như vậy, dường như không có gì sơ hở. Nếu như tráng sĩ này thật là trùng dương độc, phía hán cách chữa thật đúng là sẽ hại người.

Nhưng Diệp Viễn tài năng ra sao anh ta quá rõ ràng rồi còn gì, ngay cả mình đều chưa nghe nói qua yêu thú, hán lại làm sao có thể biết? Coi như hán biết yêu thú này, hán lại là làm sao thấy được tráng sĩ này trùng độc Thất Sát Lư Vân Mãng hay không chứ?

"Hừ, cho dù có người nói cái gì Thất Thái Lư Vân Mãng, triệu chứng trùng độc trên người hán sao lại giống Thất Sát Lư Vân Mãng như đúc?" Tiền Miếu hừ lạnh nói.

Diệp Viễn cười nói: "Điều này có gì kì lạ? Thất Thái Lư Vân Mãng cùng Thất Sát Lư Vân Mãng vốn thuộc một tổ tông, sau khi trùng độc triệu chứng tự nhiên cũng chênh lệch không bao nhiêu. Nhưng cũng chỉ là chênh lệch không bao nhiêu, vị tráng sĩ này, người ẩn vào dưới nách người bảy tắc thử xem sao."

Tráng sĩ kia mặt đầy mồ mướt, thấy Tiền Miếu gật đầu, đo đạc một chút, dưới nách bảy tắc nhấn xuống.

Cú nhấn đó không hề ra sức, nhưng khuôn mặt anh ta liền lộ ra vẻ đau đớn, rồi phun ra một ngụm máu.

Máu vừa rơi xuống đất, nhất thời một cỗ mùi tanh hôi nồng nặc sộc đến, khiến người ta có gan hoa mắt choáng váng đầu cảm giác, hiển nhiên là có chứa kịch độc.

"Chuyện này..." Tiền Miếu rất là kinh ngạc, Thất Sát Lư Vân Mãng độc cũng không hiếm thấy, cho nên hán hơi chút chẩn đoán liền biết rồi. Chính là theo hán biết, độc của Thất Sát Lư Vân Mãng tuyệt đối không thể nào xuất hiện loại tình huống như thế này.

Thất Sát Lư Vân Mãng độc mặc dù lợi hại, nhưng còn lâu mới có được bá đạo như vậy.

Diệp Viễn khẽ nhíu mày, phân phó nói: "Người đâu, dọn dẹp sạch nơi này một chút."

Nếu là trước kia, lời dặn dò này của hán e là không ai nghe. Nhưng với tình hình trước mắt, liền có hai gã với bộ dạng như người hầu đi đến dọn dẹp.

Những người này rõ ràng cũng là những người mà hay xử lý những công việc thế này, mặt đất được quét sạch một cách nhanh chóng.

Tiền Miếu biểu cảm trên mặt buồn vui thất thường, cuối cùng hít một hơi thật sâu, mở miệng nói: "Viễn nhi, đó theo ý kiến của người, này là Thất Thái Lư Vân Mãng độc nên giải như thế nào?"

Hán nói như thế này, thì đồng nghĩa với việc thừa nhận chính mình mới vừa rồi chẩn đoán sai, chẳng qua là trước mặt nhiều người như vậy, hán tự nhiên không thể nào xin lỗi văn bối, cho nên nói tương đối kín đáo một ít thôi.

Hơn nữa hán xưng hô cũng có thay đổi, một tiếng này "Viễn nhi" tỏ ra thân mật hơn rất nhiều. Phía thân phận của hán, một tiếng "Viễn nhi" dĩ nhiên là bình thường.

Bất quá ngay cả như vậy, những lời này làm cho đám người rối loạn tung bừng.

"Âm độc phải lấy dương giải chi, dương độc tự nhiên muốn phá âm giải. Tiền bá đối với dược lý hiểu tinh thâm, mới vừa rồi kê được thật ra thì cũng không sai lắm lớn, chẳng qua là đổi dương tính được đổi thành âm tính là được. Bích Lư Thảo, Chu Hồn Sa thuộc trung tính dược, mà Thiết Phong Ứng thuần dương, mà lại ứng khắc xà, nếu như là Thất Sát Lư Vân Mãng độc, lần này được tốt nhất. Mà bây giờ chỉ cần đem Thiết Phong Ứng nội đan đổi thành Thiểm Điện Dữu nội đan là được. Đương nhiên, Thất Thái Lư Vân Mãng độc càng nóng rực, lại thêm một ít cực âm Mạn Đà thì tốt hơn."

Diệp Viễn thẳng thắn nói, một bộ trong lòng đã có dự tính đáng vẻ. Quan trọng nhất là hán nói có lý có theo, chỉ cần là biết dược lý người, một chút cũng không cách nào phản bác hán lần này lời nói.

Lục Nhi nhìn bên cạnh thiếu gia, cảm thấy hán hôm nay thật sự là quá đẹp trai rồi.

"Tiền... Tiền đại sư, hần... hần nói đáng tin không?" Tráng sĩ có chút do dự hỏi.

Tiền Miếu nhìn một cái tráng sĩ, lắc đầu cười khổ nói: "Nói thật, ta bây giờ cũng có chút cảm không chuẩn. Bất quá từ ngươi mới vừa rồi nhỏ ra máu độc đến xem, ngươi trong xác thực không giống như là Thất Sát Lưu Vân Mãng độc."

"Có thể... chính là hần nói phương pháp có thể được không? Nếu làm cho ta chết làm sao bây giờ?"

Không phải tráng sĩ không tin Dược Hương Các, thật sự là Diệp Viễn trước kia danh tiếng quá vang dội rồi. Nhận thức này đã ăn sâu vào trong, để cho hần căn bản là không thể nào tin nổi Diệp Viễn.

Hiện ở trên người hần độc này, tất cả đều là Diệp Viễn từ miệng nói ra được, là thật hay giả cũng không có người có thể phán đoán, cái này làm cho hần làm sao có thể không chột dạ?

Tiền Miếu lại là cười khổ một hồi nói: "Ta cũng không biết. Bất quá ta cảm thấy phương pháp của hần có thể thử một lần, theo ngươi thì sao?"

"Còn đứng ngây ở đó làm gì? Còn không nhanh chóng đi hút thuốc? Chẳng lẽ muốn chờ bệnh nhân độc phát thân vong?" Lúc này, một tiếng sấm rền như vậy thanh âm truyền tới, mọi người nhìn hướng cửa, một cái đại hán tục tăng hấp tấp đi vào.

"Dạ, gia chủ." Tiền Miếu thấy người tới liền sai gã sai vật bên cạnh.

Người vừa tới không phải là người khác, chính là Diệp Hằng.

"Phụ thân."

"Gia chủ."

Diệp Viễn cùng Tiền Miếu mỗi người hướng về phía Diệp Hằng lên tiếng chào hỏi.

Diệp Hằng đi tới Diệp Viễn trước mặt khẽ gật đầu, quăng tới ánh mắt tán thưởng cùng vui mừng, cười nói: "Khoảng thời gian này để cho ngươi học tập cho giỏi Đan dược Chi đạo, xem ra ngươi thật là đổi tính rồi, tinh tâm xuống xem hết sách ta đưa cho, rất không tồi."

Không đợi Diệp Viễn trả lời, hần liền xoay người đối với tráng sĩ kia nói: "Tiểu huynh đệ, con ta nói không sai, ngươi trong xác thực là Thất Thái Lưu Vân Mãng độc, mà không phải Thất Sát Lưu Vân Mãng. Loại này yêu thú rất hiếm thấy, cho tới lão Tiền cũng không nhìn ra, hết sức xin lỗi. Hần cho toa cũng không có sai, ngươi dựa theo uống thế là được. Nếu như xảy ra chuyện gì, ta Dược Hương Các phụ trách tới cùng, ngươi thấy thế nào?"

Diệp Hằng tại Tàn quốc thân phận đều hết sức cao quý, bình thường căn bản không khả năng thấy hần ở chỗ này, cũng không khả năng mời tới hần xem bệnh. Hôm nay hần đích thân hiện thân đứng ra bảo đảm, tráng sĩ còn nơi nào dám nghi ngờ?

Xem chừng, Diệp gia thiếu gia quần là áo lụa là quần là áo lụa chút, nhưng cũng không giống tin đồn địa khoa trương như vậy, chỉ ít người ta là có chân tài thực học.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thất khiếu chảy máu

Hậu viện Dược Hương Các, Diệp Hằng tròn mắt nhìn Diệp Viễn.

"Tiểu tử thú, thành thật khai báo, ngươi là làm sao nhìn ra được?"

Diệp Viễn rất vô tội nhìn phụ thân: "Mò mẫm."

"Ha, ngày hôm qua thiếu chút nữa bị ngươi lừa bịp rồi, bây giờ nhìn lại ngươi thật không giống trước kia. Cái gì mà Thất Thái Lưu Vân Mãng, ta cũng là chưa bao giờ nghe, mới vừa rồi coi như là ta tự mình xem mạch, sợ rằng kết quả cũng giống lão Tiền."

Bây giờ suy nghĩ lại, Diệp Hằng cũng có chút sợ. Nếu như không phải mình nhi tử này bản lĩnh, hôm nay Dược Hương Các này đúng là bị phá hủy.

Tráng sĩ kia uống thuốc đã không có đáng ngại, đối với Dược Hương Các và Diệp Viễn dĩ nhiên là vô cùng cảm ơn. Vốn là một đại nạn, bây giờ nhờ Diệp Viễn mà biến thành chuyện tốt.

Hơn nữa có thể đoán được là sau ngày hôm nay uy tín của Dược Hương Các đối với thợ săn yêu thú càng nâng cao. Loại này ẩn bên trong chỗ tốt là không cách nào đoán chừng.

"Cái gì? Ngay cả phụ thân đại nhân cũng không biết cái này? Ta còn tưởng rằng dựa trên thành tựu của người chữa loại độc này dễ như một bữa ăn sáng." Diệp Viễn có cảm giác kinh ngạc nói.

"Một bữa ăn sáng? Hắc hắc, ta tại Tàn quốc nhỏ nhỏ này vẫn có chút địa vị, ra khỏi Tàn quốc này, phụ thân ngươi đến cả con cóc khô cũng không bằng. Cái gì Đại Đan Sư, chẳng qua chỉ là người mới nhập môn đan dược thôi. Tàn quốc là miệng giếng, ta chỉ là con ếch lớn một chút ở cái đáy giếng bé kia thôi, còn rất nhiều điều không biết nữa..."

Diệp Hằng nói xong, có vẻ hơi cô đơn, cái này làm cho Diệp Viễn hơi kinh ngạc. Trong trí nhớ trước đây, phụ thân Diệp Hằng là nhân vật đỉnh thiên lập địa, dường như không có chuyện gì có thể làm khó hắn, cũng cho tới bây giờ chưa thấy qua phụ thân sẽ lộ ra vẻ mặt như thế. Diệp Viễn có thể cảm giác được, Diệp Hằng sợ đi sẽ lộ ra này một mặt là bởi vì hắn cảm giác nhụt chí rồi, hiểu chuyện, có loại cảm giác như trút được gánh nặng, mới thả lỏng tinh thần.

Diệp Viễn trong lòng làm rung động, phụ thân vì nhụt chí, mấy năm nay sợ rằng thật sự đau lòng, chẳng qua là không biểu lộ ra trước mặt hắn.

Diệp Viễn liền nghĩ tới kiếp trước phụ thân Chính Dương Tử, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không đành lòng mở miệng nói: "Phụ thân, ta biết ngài muốn hỏi cái gì, thật ra thì chính ta cũng không biết rõ. Nhưng lần này trúng độc sắp chết thời điểm, một vị cao nhân trong mộng đã gặp ta, truyền thụ lại cho hai nội võ đạo và kỹ thuật đan đạo, hết sức bác tình thâm. Ban đầu hai nội cũng cho là nằm mơ, nhưng sau khi tỉnh lại phát hiện trí nhớ trong mộng rõ ràng, hoàn toàn có thể vận dụng vào trong hiện thực. Nếu như không phải vị cao nhân này, lấy phụ thân thủ đoạn, chỉ sợ là không thấy được hai nội."

Diệp Viễn không thể nào nói cho Diệp Hằng, thân thể con trai hắn đã bị một khác linh hồn chiếm cứ, chỉ còn cách nói bằng con đường nói dối thiện ý.

Diệp Hằng nghe Diệp Viễn nói không khỏi vô cùng vui sướng. Lại có cao nhân nhìn trúng con của mình, trong mộng truyền thụ kỹ thuật cho nhụt chí, hắn vẫn không thể tưởng tượng nổi cảnh giới này. Có một vị cao nhân như vậy làm thầy, tảng đá lớn trong lòng Diệp Hằng cuối cùng cũng buông xuống.

"Đó... vị cao nhân này có nói hắn là người nào hay không, hắn đã cứu tánh mạng con ta, cuối cùng cũng phải cảm tạ một lần."

Diệp Viễn lắc đầu nói: "Vị cao nhân kia cũng không có tiết lộ họ tên, cũng không nói vì sao lại cứu ta, chỉ nói để cho ta linh ngộ tốt kỹ thuật được truyền lại, thời gian đến hắn sẽ tự tới tìm ta."

"Thì ra là như vậy, vậy ngươi lần sau thời điểm gặp được hắn, nhất định phải giúp là phụ thân cảm ơn hắn thật tốt." Diệp Hằng tiếc nuối nói.

Diệp Viễn cười nói: "Đây là chắc chắn. Phụ thân, hai nội còn có chút chuyện, đi trước một bước."

Một lát sau, Diệp Viễn xuất hiện lần nữa tại Dược Hương Các, nói với đối chương quý: "Một hồi nếu có người tới tìm ta, để cho hắn đến nhà ở thành đông. Ngoài ra, nơi này có một cái toa thuốc, giúp ta đem dược lấy được."

...

Lưu An lúc này có chút đặc ý, cũng có chút hơi buồn bực.

Hắn đặc ý là Diệp Viễn tiểu tử kia quả nhiên là một tên ngu đần, lại đem thượng phẩm Hộ Tâm Đan chấp tay tặng người. Viên Hộ Tâm Đan dược liệu kia dường như tốt lạ thường, giờ phút này hắn chẳng những thương thế khỏi hẳn, thậm chí sau khi khỏi bệnh còn mơ hồ có triệu chứng đột phá.

Hắn kẹt ở bát trọng Nguyên Khí Cảnh đã bao nhiêu năm, luôn là không đến được ngưỡng cửa cửu trọng Nguyên Khí Cảnh. Lưu An chuẩn bị đề chuyện Túy Tinh Lâu vô tích sự xuống, toàn lực trùng kích cửu trọng Nguyên Khí Cảnh.

Hắn buồn bực là, Túy Tinh Lâu gặp lửa bỏ tay người kẻ sách thất bại, hơn nữa lại thua một tên áo gấm phẳng phiu.

Lưu An làm sao cũng nghĩ không thông, ngay cả Túy Tinh Lâu - lâu chủ Vạn Đông Hải đều không trị được độc, vậy mà tên áo gấm phẳng phiu ấy lại giải được hết độc?

Này Vạn Đông Hải và Diệp Hằng ở cùng một cấp bậc, trên thành tựu đan đạo dường như còn vượt lên trên Diệp Hằng. Diệp Hằng làm sao có thể phá cục diện này?

Có thể sự tình rõ ràng cứ như vậy xảy ra, tại hắn dưới mí mắt. Lưu An bây giờ có chút như đầu, trở về làm sao hướng lâu chủ giao phó.

Cho nên, Lưu An căn bản cũng không tin tưởng là Diệp Viễn y thuật tốt, mà là Diệp Hằng ở sau lưng xuất thủ, Diệp Viễn chẳng qua là con cờ Diệp Hằng đẩy ra thôi.

Xem ra này Diệp Hằng cất giữ rất sâu, trở về nhắc nhở một chút lâu chủ một chút, để cho hắn cẩn thận phòng bị.

Lưu An vừa đi vừa nghĩ chợt phát hiện có chút không đúng lắm. Lỗ mũi của hắn phía dưới có chút ẩm ướt, đưa tay sờ một cái, nhất thời sợ hết hồn, trên tay tràn đầy máu tươi.

Hỏa khí vượng? Đùa gì thế, hắn là bát trọng Nguyên Khí Cảnh, làm sao có thể bởi vì hỏa khí vượng chảy máu mũi?

Không biết thế nào, hần chợt nhớ tới mới vừa rồi Diệp Viễn mặt mày vui vẻ, không khỏi run rẩy một chút.

Ngay sau đó hần lắc đầu một cái, bỏ ý nghĩ này. Hần Lư An có thể không phải là cái gì tay mơ, mặc dù không có trình độ cao như Tiền Miếu, nhưng là chân được giả được hay thật cũng phân biệt được, viên đan được kia tuyệt đối là Hộ Tâm Đan, hơn nữa còn là phẩm cấp rất cao Hộ Tâm Đan.

Nhất định là quá nóng tính rồi, Lư An an ủi mình như vậy, nhưng hần rất nhanh thì phát hiện ý nghĩ của mình quá ngây thơ rồi.

Chỉ chớp lát, hần hai con mắt cũng chảy ra máu, kế tiếp là lỗ tai, cuối cùng ói một ngụm máu lớn. Lục phủ giống như là lửa cháy giống như vậy.

Giờ khắc này hần mới chắc chắn, mình là thật trúng độc!

Lư An cũng coi là thường xuyên rong ruổi tại bên bờ tử vong, có thể càng như thế, hần càng sợ chết. Hần lúc này cả người đều bối rối, trước đây có lúc đối mặt với yêu thú cũng không có tuyệt vọng như vậy.

Lư An lúc này chỉ có một ý tưởng đó đó là sống tiếp. Hần liều lĩnh chạy về hướng Dược Hương Các, thời gian cho hần không nhiều lắm.

...

Chưông quý Dược Hương Các thấy người chảy máu ở thất khiếu (1) sợ hết hồn, đối phương vừa vào cửa liền mạng liền níu lại ống tay áo của hần, muốn yêu cầu gặp Diệp Viễn thiếu gia.

Chưông quý bị lay ngậy ngậy, nhất thời không có phản ứng kịp, bỗng nhiên hần nhớ tới thiếu gia lúc gần đi phân phó, vì vậy nói địa chỉ cho huyết nhân trước mắt.

Chờ đối phương đi xa, chưông quý mới khá hơi nghi hoặc một chút nói: "Người này thật là kỳ quái, như vậy mà không tìm Tiền đại sư, đi tìm thiếu gia làm gì? Chẳng lẽ thiếu gia biết chữa bệnh?"

Giống như Lư An, không có ai cho rằng mới vừa rồi việc cứu tráng sĩ là điều Diệp Viễn nên làm.

(1) Thất khiếu: Bảy lỗ trên mặt bao gồm hai mắt, hai mũi, hai tai và miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tự tìm đường chết

Thành đông, nhà luyện đan của Diệp Hằng, Lục Nhi trừng mắt to nhìn viên đan dược đen láy trong tay Diệp Viễn, tám tác kêu kỳ lạ.

"Oa, thiếu gia, người khi nào thì trở nên lợi hại như vậy?"

Diệp Viễn cười bóp mũi nộn nộn của Lục Nhi một chút, tức giận nói:

"Thiếu gia nhà người lúc nào không lợi hại?"

Thực ra là chỉ đùa một chút, ai ngờ Lục Nhi lại nghiêm túc suy tư, gật đầu nói:

"A, lúc trước người khác luôn nói thiếu gia không không tốt, nhưng không biết tại sao, ta vẫn cảm thấy thiếu gia rất tốt. Chỉ là thiếu gia bây giờ so với lúc trước lợi hại hơn. Đúng rồi, viên thuốc này là để làm gì?"

Trọng sinh một ngày, Lục Nhi đã biến thành người thân cận nhất của Diệp Viễn, cũng không có cái gì phải giấu giếm:

"Đây là độc dược, các loại này rất lợi hại."

Lục Nhi bị kinh sợ, kinh ngạc nói: "À? Thiếu gia luyện cái này để làm gì?"

Diệp Viễn cười nói: "Dĩ nhiên là làm cho người khác ăn."

Lục Nhi lại suy tư một chút, nghiêm mặt nói: "Ta hiểu rồi, thiếu gia luyện độc này dược nhất định là cho người xấu ăn."

Diệp Viễn cười ha ha một tiếng nói: "Đi, người xấu chắc cũng nên đến rồi, chúng ta đi thiên phòng chờ hần."

Hai người chân trước mới vừa vào phòng khách thì có hạ nhân đến bẩm báo, một người thân đầy máu me ở trước cửa cầu kiến, Diệp Viễn ra lệnh hạ nhân mang người kia mang đến.

Nghiêng người, hạ nhân dẫn Lư An mặt mày đầy thảm thương đi tới thiên phòng.

Lư An vừa thấy được Diệp Viễn, lập tức chạy tới ôm lấy Diệp Viễn chân, phàn nàn nói: "Diệp thiếu gia, van cầu người nương tay cho, cứu ta với. Ta người ngày xưa không oán ngày nay không thù, cần gì phải làm cho ta vào chỗ chết!"

Diệp Viễn mặt đầy khinh bỉ, một cước đạp hẳn ra thật xa, ngồi thẳng xuống nói: "Ngày xưa không oán ngày nay không thù? Người thật sự cho rằng ta là người ngu hay sao? Chúng ta có nhiều Hộ Tâm Đan của Diệp gia đi nữa, cũng sẽ không lấy ra cho chó ăn. Người thành thật khai báo đôi lấy giải được, hay là chuẩn bị độc phát thân vong, tự lựa chọn đi."

Bị Diệp Viễn một cước đá văng, Lư An không có chút phản kháng nào, liền lăn một vòng lại bò trở về, chẳng qua là lần này không dám đi ôm bắp đùi. Diệp Viễn chẳng qua là nhất trọng Nguyên Khí Cảnh, dù là một cước này dùng hết chân nguyên, cũng không cách nào tạo thành lực tổn thương gì cho Lư An.

Còn như Lư An có thể chó cùng đường quay lại cắn hay không, Diệp Viễn cũng không lo lắng, bởi vì Lư An chân nguyên tan rã, căn bản là không cách nào ngưng tụ.

"Diệp thiếu gia, ta thật không biết ngài nói là ý gì a! Ta chỉ là tới Dược Hương Các xem bệnh mà thôi, cho dù có được tội, nhưng tội cũng không đáng chết chứ? Ta chẳng qua là tiểu nhân vật, van cầu Diệp thiếu gia xem ta như cái rơm, thả đi." Lư An không có tiết tháo chút nào phàn nàn nói.

Diệp Viễn không nói gì, chẳng qua là nhìn Lư An kia mặt mũi kinh khủng, nhìn trong lòng Lư An hoảng loạn.

Lư An lúc này còn ôm cuối một tia may mắn hy vọng cuối cùng, Diệp Viễn chẳng qua là tên vô tích sự thích đùa dai. Hẳn bỏ liêm sỉ đi hy vọng có thể dụ dỗ Diệp Viễn đưa giải được cho hẳn. Thân phận của hẳn không được đưa ra ánh sáng, nếu là bị người khác biết rồi, sẽ bị tập thể thợ săn yêu thú đuổi giết.

Nhưng mà bị Diệp Viễn dùng thứ ánh mắt này nhìn chòng chọc nửa ngày, Lư An trái tim dần dần chìm vào đáy cốc.

Diệp Viễn nhìn Lư An, bỗng nhiên cười, cười đáy lòng của hẳn phát rét.

"Diệp... Diệp thiếu gia."

"Ha ha, không nói cũng chẳng sao, cái ta có chính là thời gian, người không có bao nhiêu thời gian. Người bây giờ là không phải cảm thấy ngũ tạng đau đớn, cả người giống như muốn thiêu đốt? Đây vẫn chỉ là bắt đầu, một hồi sẽ qua da của người, người sẽ không chịu nổi, từng khúc nứt ra, cuối cùng cả người sẽ "phanh" Một tiếng, giống như dưa hấu nổ."

Diệp Viễn vừa nói, còn khoa tay múa chân một cái như một cái nổ, mà Lư An cả người cũng run một cái, phảng phất theo tay của Diệp Viễn bị nổ như thế nào.

Lúc này, Lư An lại không may mắn, Diệp Viễn nhất định là đã nhìn ra được gì.

Nghĩ tới đây, Lư An nội tâm chợt bình tĩnh lại, đây là thợ săn yêu thú coi như luyện thành bản năng. Chẳng qua là hẳn làm người rất âm hiểm xảo trá, lúc này chuyển tâm tư một cái, nảy ra ý hay.

Dưới mắt loại tình huống này, còn muốn giống như trước cũng không được, hẳn quyết định thoái thác toàn bộ. Chỉ cần lừa gạt giải được trong tay Diệp Viễn, hẳn lập tức giết chết Diệp Viễn cùng tiểu cô nương này, sau đó trốn đi nơi khác.

Lư An cũng là người quyết đoán, một khi suy tính, cũng sẽ không kéo dài. Chẳng qua là hẳn đương nhiên sẽ không biểu lộ nội tâm ra bên ngoài, mà là tiếp tục duy trì sự thô bỉ và bộ dạng vô liêm sỉ dùng để mê muội Diệp Viễn.

Lư An cuống quýt dập đầu, trong miệng không ngừng nói: "Diệp thiếu gia, ta sai lầm rồi, ta thật biết lỗi rồi. Ngài hòa nhàn kim tình, chuyện gì đều không lừa được người. Ta đồng ý đem tất cả mọi chuyện đều nói cho Diệp thiếu gia, chỉ cầu Diệp thiếu gia tha cho tiểu nhân một mạng."

Diệp Viễn đối với Lư An biểu hiện hết sức hài lòng, cười nói: "Vậy phải xem người nói ra tình báo có giá trị hay không rồi, nếu quả như thật có giá trị, bản thiếu tự nhiên cũng sẽ không làm khó dễ cùng tiểu nhân vật như người."

Lư An nghe mừng rỡ trong lòng, thầm nghĩ tiểu tử này quả nhiên là nuông chiều từ bé, hơi chút cho hẳn chút mật đường liền bị lừa. Lập tức cũng không do dự, nói ra toàn bộ sự việc.

Sự tình Diệp Viễn so với dự đoán địa không khác lắm, tráng sĩ kia trúng độc có đi qua mấy tiệm thuốc, có nơi chuẩn đoán được độc Thất Sát Lư Vân Mãng nhưng lại bỏ tay toàn tập.

Đừng xem Tiền Miếu trước mặt chẳng là cái thá gì, chính là có tên tuổi trên toàn Tần quốc. Hẳn có thể nhìn ra cũng chữa trị độc của Thất Thái Lư Vân Mãng không có nghĩa là người khác cũng chữa được. Những người đó đều không trị được, nếu không tráng sĩ kia đã sớm độc pháp bỏ mình.

Bất đắc dĩ, tráng sĩ kia kỳ thật đi Túy Tinh Lâu trước. Đúng dịp là lâu chủ Túy Tinh Lâu - Vạn Đồng Hải đang ở Túy Tinh Lâu, hơn nữa nhìn đến đó để

xem tên tráng sĩ.

Kỳ thật y sư ở Túy Tinh Lâu đang làm nhiệm vụ so với Tiền Miếu không thua kém lại nhìn ra không đúng, Vạn Đông Hải kịp thời ngăn lại, cũng để cho hắn phải mời cao minh khác.

Tần quốc ngoại trừ Túy Tinh Lâu chính là Dược Hương Các, tráng sĩ này không đi Dược Hương Các thử vận khí còn có thể làm sao? Vạn Đông Hải có thể nhìn ra điều không ổn, lại giống như Diệp Hằng, đối với độc này căn bản là không có biện pháp, cũng không biết giải pháp.

Hiểu rõ nhất của người nhất chính là địch nhân của người, Vạn Đông Hải bình tĩnh vì Diệp Hằng cũng không giải được loại độc này, vì vậy phái ra Lư An trà trộn vào đội ngũ đi xem bệnh, chờ cơ hội ở bên trong gió thổi lửa cháy, bôi xấu danh tiếng Dược Hương Các. Nếu như âm mưu cuối cùng không cách nào không chế, tốt nhất có thể xúi giục thợ săn yêu thú đập Dược Hương Các.

Cứ như vậy, coi như hủy không được Dược Hương Các, cũng có thể để cho bọn họ tổn hao danh tiếng, không còn năng lực cạnh tranh cùng Túy Tinh Lâu.

Lư An trên người còn bị thương, hơn nữa hắn làm người cơ trí, làm chuyện là thích hợp nhất.

Vốn là tất cả mọi chuyện đều dựa theo dự liệu của Vạn Đông Hải, ai biết nửa nhảy ra Trình Giáo Kim (1), Diệp Viễn dĩ nhiên đánh bại đánh bại lại biết loại độc này, để cho Lư An không có cách phát huy.

"Hắc hắc, quả nhiên là Vạn Đông Hải, thật một chiêu gấp lửa bỏ tay người." Diệp Viễn cười lạnh nói.

Vạn Đông Hải luôn luôn đối đầu cùng phụ thân, đều là Đại Đan Sư, tại nước đều có địa vị vô cùng quan trọng. Chẳng qua không giống Diệp Hằng, Vạn Đông Hải là người âm hiểm, không chứa thù oán nào.

Diệp Viễn đối với Vạn Đông Hải đối với không xa lạ gì, người tiền nhiệm mặc dù không đủ thâm niên làm đối thủ Vạn Đông Hải, nhưng lại đối đầu với con trai của Vạn Đông Hải - Vạn Uyên tại Đan Võ Học Viện.

Đương nhiên, cái gọi là đối đầu, chẳng qua là thiên về một bên bắt nạt Diệp Viễn, mà Diệp Viễn không có sức đánh trả. Vạn Uyên mặc dù cũng là quân là áo lụa, nhưng võ học đan học đều hết sức xuất sắc, chẳng những đã đạt tới lục trọng Nguyên Khí Cảnh, đan dược cũng được một Đan sư nhận làm đồ đệ.

Cho dù ở nhân tài liên tục xuất hiện Đan Võ Học Viện, Vạn Uyên cũng là cực kỳ xuất chúng thiên tài, được khen ngợi. Nếu so sánh lại, Diệp Viễn căn bản rách giấy cho hắn cũng không xứng.

Kỳ thật Diệp Viễn chuyện bị trúng độc, hắn sau đó lấy trí nhớ tiền nhiệm suy đoán một chút, tám phần mười là Vạn Uyên ở sau lưng giờ trò quỷ.

Được, rất tốt! Thù cũ không đi, lại thêm thù mới, Vạn gia hai cha con này, chúng ta không cùng chiến tuyến. Diệp Viễn ở trong lòng cười lạnh nói.

"Diệp... Diệp thiếu gia, phải nói ta cũng nói rồi, không nên nói ta đây cũng nói, người xem..." Lư An yếu ớt nói.

Mới vừa rồi, hắn ngay cả mình là người nằm vùng của Túy Tinh Lâu cũng nói, vì muốn lấy được tín nhiệm của Diệp Viễn, lừa gạt giải được.

Diệp Viễn hài lòng gật đầu, móc ra độc dược mới luyện được, ném cho Lư An nói: "Không sai, người biểu hiện rất tốt, giải được này là phần thưởng của người."

Lư An nhận lấy "giải được", nhất thời mừng rỡ, không chút nghĩ ngợi liền nuốt xuống, lập tức ngồi tĩnh tọa hóa giải được lực.

Thật sự, thuốc này vào trong bụng tan ra, hắn vốn chân nguyên đình trệ bắt đầu lưu chuyển. Hắn đột nhiên mở mắt, báo săn mồi giống như vọt ra ngoài, biến thành trào, hướng về chỗ Diệp Viễn túm lấy.

"A! Thiếu gia!" Một bên Lục Nhi hét lên một tiếng, không chút suy nghĩ liền nhảy lên trước người Diệp Viễn.

Một trào này ác liệt dị thường, mang theo loại khí thế sinh tử đối phó Diệp Viễn cái này tay mơ này, tuyệt đối không thể thất thủ.

Nhưng mà một trào này miễn cưỡng dừng lại trước chỗ Lục Nhi ba tấc. Đón lấy, Lư An gục xuống, co quắp trên đất, biểu tình trên mặt thống khổ đến vận vẹo.

Diệp Viễn từ phía sau lưng kéo Lục Nhi ra, thương hại nhìn Lục An trên mặt đất, cười lạnh nói: "Cái này gọi là làm bậy thì còn sống được, tự mình làm bậy thì không thể sống được. Người nếu là không động ý đồ xấu, độc Thốn Tâm Liệt này còn sẽ không sớm phát tác như vậy, hết lần này tới lần khác người ẩn giấu tâm tư độc ác, không thể làm gì khác hơn là để người cảm thụ đau khổ một chút."

"Làm... tại sao..." Lư An một bên co quắp, một bên răng nói ra những từ này.

Diệp Viễn cười nhạt nói: "Người nghĩ rằng tại Dược Hương Các ta đưa cho người Hộ Tâm Đan là độc dược, kỳ thật đó thật sự là Hộ Tâm Đan. Chẳng qua là viên thuốc đó bị tinh luyện gấp mấy lần, dược liệu cũng liền mãnh liệt gấp mấy lần. Người thất khiếu chảy máu, chân nguyên không tốt kỳ thật chẳng qua là một ít tác dụng phụ thôi, đối với thân thể của người cũng không đáng ngại. Đợi dược liệu vừa hết, người chẳng những không có chuyện gì, ngược lại khả năng vì vậy tiến thêm một bước. Nhưng viên thuốc người mới vừa ăn đó lại chân chính là độc đan Thốn Tâm Liệt, hơn nữa dược tính đặc

biệt mãnh liệt. Uống vào người, mỗi ngày ba canh giờ ruột gan như đứt từng khúc, hơn nửa lần sau so với lần trước lợi hại hơn, cho đến tử vong."

Diệp Viễn nói rõ ràng vào tai Luru An, làm cho hắn co quắp hơn.

(1) Trình Giáo Kim: Trình Giáo Kim xuất thân là người Tế Châu, trong gia đình võ tướng thế gia. Cụ là Trình Hưng, làm Tư mã Duyện Châu thời Bắc Tề. Ông là Trình Triết, làm Tư mã Tấn Châu thời Bắc Tề. Phụ thân là Trình Lâu, cũng làm nổi nghiệp quan võ, sau được truy tặng hàm Thứ sử Doanh Châu. Ý ở đây là người nhảy ra ngang đường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đến mà không báo cũng là vô lễ

Túy Tinh Lâu, người đến người đi, rộn rộn ràng ràng.

Bên trong lâu, một người trung niên mặc đồ bông có vẻ hơi nóng nẩy, đi qua đi lại không ngừng. Mà bên cạnh hắn còn có một người trung niên ngồi ngay thẳng, dáng vẻ rất trầm ổn.

"Đại ca, Luru An đó làm sao một chút tin tức cũng không có, chẳng lẽ độc của tráng sĩ kia bị Diệp Hằng giải hết rồi hả?"

Người nói chuyện chính là người đi qua lại đó, gọi là Vạn Đông Dương, chính là huynh đệ cùng trong gia tộc Vạn Đông Hải, cũng là một vị Đan Sư. Người ngồi ngay thẳng dĩ nhiên là Túy Tinh Lâu lâu chủ Vạn Đông Hải rồi.

Vạn Đông Hải khí định thần nhàn nói: "Đông Dương người bình tĩnh chờ nóng, Diệp Hằng có bao nhiêu cân lượng ta quá rõ, hắn không thể nào biết độc kia, chúng ta ở nơi này ngồi chờ tin tức tốt truyền tới là được."

"Ồ kia, đại ca, Dược Hương Các này cùng chúng ta đánh qua đánh lại nhiều năm như vậy, thật vất vả gặp được cơ hội, không hoàn toàn đánh sụp bọn họ sao chúng ta tiêu được mỗi hận trong lòng?" Vạn Đông Dương cắn răng nghiêng lợi nói.

"Ha ha, Đông Dương a, tính tình hấp tấp này của ngươi cần phải sửa lại một chút, nếu không rất khó đột phá đến cảnh giới Đại Đan Sư. Tráng sĩ kia bị trúng độc rất là kỳ lạ, nếu là ta đoán không lầm, thì đó là Thất Thái Luru Văn Mãng độc trong truyền thuyết. Nếu không phải năm xưa ta thấy được đôi câu trong một quyển điển tịch không lành lặn, chỉ sợ lần này gặp họa phải là Túy Tinh Lâu chúng ta rồi. Nhưng là nếu để cho ta gặp được, vậy thì đáng đời Diệp Hằng xui xẻo. Chẳng qua là xui xẻo thì xui xẻo, nếu nghĩ muốn dựa vào cái này vạn ngã Diệp Hằng thì không được thực tế, chuyện này nhiều nhất để cho chúng ta vượt qua bọn họ trên phương diện làm ăn thôi." Vạn Đông Hải vẫn là giếng nước yên tĩnh.

Bị Vạn Đông Hải nói như vậy, Vạn Đông Dương trên mặt lại không có nửa điểm không vui. Đan Sư đến Đại Đan Sư bước này thoát nhìn đơn giản, trên thực tế lại khó như lên trời, nếu không Đại Đan Sư toàn bộ Tàn quốc cũng sẽ không hiếm hoi như thế.

Bất quá tính tình hấp tấp này của hắn sợ là không định sửa lại, như cũ lo lắng nói: "Đại ca, ta làm sao luôn cảm giác có cái gì không đúng? Bằng không hay là chúng ta phái người đi hỏi thăm một chút tình huống bên kia chứ?"

Vạn Đông Hải sợ bút dây động rừng, chọc cho Diệp Hằng chú ý, ngoại trừ Luru An ra, cũng không có phái người tới hỏi dò tin tức. Bất quá bên kia nếu là náo loạn lên, bên này cũng sớm nên nhận được tin tức rồi.

Thật chẳng lẽ xảy ra điều gì ngoài ý muốn hay sao?

"Được rồi, người phái một người qua đi tìm hiểu một chút" Vạn Đông Hải trầm ngâm một chút, nói.

Vạn Đông Hải ngược lại không lo lắng Luru An sẽ xảy ra chuyện, chung quy hắn ngoài mặt không có nửa điểm dây mơ rễ má với Túy Tinh Lâu, chỉ là một gã thợ săn yêu thú thôi.

Vạn Đông Dương lĩnh mệnh, đang muốn đi ra ngoài phái người, lại nghe được ngoài cửa vang lên một hồi tiếng gõ cửa dồn dập: "Lâu chủ, việc lớn không tốt rồi, có người đến gây chuyện."

"Àm" một tiếng, cửa từ bên trong bị kéo ra, Vạn Đông Hải lạnh nhạt đối mặt với chương quỹ nói: "Là ai?"

"Ai ăn gan hùm mật gấu, dám động thổ trên đầu thái tử? Các người đều là làm ăn cái kiểu gì không biết?" Vạn Đông Dương nghe có người gây chuyện, tính tình nóng nảy lập tức liền bốc lên.

Chương quỹ vẻ mặt đau khổ nói: "Họ... Bọn họ cũng không tính là đến gây chuyện, là... là đến khám bệnh."

Thấy Vạn Đông Hải sắc mặt trầm xuống, chương quỹ vội vàng đổi lời nói: "Không không không, bọn họ... Bọn họ là mượn cơ xem bệnh đến phá quán."

"Rốt cuộc là ai?" Kiên nhẫn của Vạn Đông Hải đã sắp bị tiêu sạch sẽ.

"Là... Là Diệp gia, chính là cái tên công tử quân là áo lụa, con trai của Diệp Hằng, Diệp Viễn." Chương quỹ run lấy bầy nói.

"Một tên quân là áo lụa đã làm người sợ đến như vậy, người là đầu heo sao? Chúc chương quỹ có còn muốn làm nữa hay không?" Vạn Đông Dương nghe một chút là Diệp Viễn, hận không thể xé xác chương quỹ làm đôi.

"Được rồi, chúng ta đi ra trước nhìn một chút." Vạn Đông Hải phát hiệu lệnh nói.

...

Ba người đi tới trước sảnh, liền gặp được một người thiếu niên một bộ đại nhân to lớn ngồi ở vị trí vốn là của chương quỹ nên ngồi. Vạn Đông Hải hung hăng trừng mắt liếc chương quỹ, lúc này lại không phải lúc nên trừng phạt hắn.

Vạn Đông Hải bây giờ phải đối phó Diệp Viễn, lại liếc đến Lưu An nằm trên đất giống như chó chết, trong lòng không khỏi giật mình.

Diệp Viễn thấy Vạn Đông Hải xuất hiện, không nhanh không chậm đứng lên, đi tới trước mặt hắn, cười nói: "Vạn lâu chủ, tiểu chất hôm nay tới có chút đường đột, mong ngài không phiền lòng."

Cơ thịt trên mặt Vạn Đông Hải đều có chút co quắp, cổ dề xuống xúc động muốn một chương vũ chết Diệp Viễn, lộ ra một nụ cười khó coi, nói: "Đầu có đầu có, thì ra là hiền chất, ta còn tưởng là tên tiểu súc sinh không có mắt nào đến Túy Tinh Lâu chúng ta giương oai đây. Hiền chất muốn tới, trước đó cũng nên báo trước một tiếng, miễn cho chúng ta mất lễ phép."

Vạn Đông Hải hận đến nghiến răng nghiến lợi, ngoài miệng lại không chịu bị thua thiệt, mắng Diệp Viễn thành tiểu súc sinh. Ai cũng biết Túy Tinh Lâu và Dược Hương Các không hợp nhau, nhưng là mọi người ngoài mặt vẫn sẽ giữ hòa hòa khí khí. Đầu là rộng mở cửa lớn làm ăn, nếu thật sự ra tay đánh nhau, sau này còn ai dám đến khám bệnh?

Diệp Viễn trong bụng cười thầm Vạn Đông Hải lòng dạ hẹp hòi, ngoài miệng lại vẫn cười nói: "Đầu có đầu có, ta đây cũng là nóng lòng muốn cứu người, bắt đắc dĩ mới đến cửa quý rầy. Nghe tiếng đã lâu Vạn lâu chủ đan đạo chính là đệ nhất Tàn quốc, tiểu chất lúc này mới đến cửa đòi một phương pháp cứu người."

Diệp Viễn này nói một câu, Vạn Đông Hải hận không thể xé xác hắn. Nếu là nơi này chỉ có Túy Tinh Lâu một nhà hắn, lời nói này cũng chẳng sao. Chính là Diệp Viễn đến Túy Tinh Lâu dọc theo con đường này xao xao đã đã, sợ người khác không biết hắn dẫn người đến Túy Tinh Lâu phá quán, đưa tới không ít người theo, lúc này đã vây chặt trước sảnh Túy Tinh Lâu đến không lọt một giọt nước.

Ngay trước mặt nhiều người như vậy nói Vạn Đông Hải là đệ nhất Tàn quốc, thật quá mức rồi. Phải biết, ở hoàng thành này Đại Đan Sư cũng không chỉ có hai người Vạn Đông Hải cùng Diệp Hằng. Không nói đến người khác, chỉ nói trong hoàng thất cũng có một vị Đại Đan Sư. Lời này nếu là truyền tới tai hoàng thất, Vạn Đông Hải hắn coi như đứng trên đồng lửa rồi.

Hệ thống tình báo của Hoàng thất trải khắp cả nước, quỹ mới biết trong đám người vây xem này có thám tử của hoàng thất hay không.

Vạn Đông Hải lúc này khó chịu giống như nuốt phải ruồi, lại không thể không mặt mày vui vẻ chào đón: "Hiền chất nói gì vậy? Đệ nhất Tàn quốc ta nào dám nhận, chỉ ít phụ thân người cùng hoàng thúc điện hạ đan đạo tiêu chuẩn không thể dưới ta. Bất quá, hiền chất đến Túy Tinh Lâu cầu y ta ngược lại thấy có chút kỳ quái, lệnh tôn cao thủ như vậy không cầu, làm sao tới Túy Tinh Lâu chúng ta rồi hả?"

Diệp Viễn cười nói: "Chuyện gấp bất buộc phải thể thôi, thứ nhất Túy Tinh Lâu từ trước đến giờ được tôn là đệ nhất hoàng thành, thứ hai mà, đương nhiên là bởi vì người cách nơi này gần nhất."

Diệp Viễn vừa nói, chỉ chỉ Lưu An giống như chó chết trên đất, mặt đầy bộ dáng từ bi nói: "Ta ở trên đường đụng phải người này thống khổ không chịu được, nghĩ ông trời có đức hiếu sinh, liền mang theo hắn đến Túy Tinh Lâu cầu y, ai biết nơi này các người đòi đến mấy tên đại sư đều không giải quyết được, cái danh hoàng thành đệ nhất này..."

Vạn Đông Hải chợt phát hiện, hắn không thể chiếm được nửa phần lợi lộc từ trên người thiếu niên trước mắt này.

Không đúng, Uyên nhi ngày hôm qua còn truyền về tin tức nói, hắn lập kế độc chết con trai của Diệp Hằng, làm sao tiểu tử này hôm nay cứ như vậy nhảy nhót tung búng xuất hiện ở Túy Tinh Lâu?

Này lại không nói, nếu như Diệp Viễn tùy tiện một mình đến bởi mớ, Vạn Đông Hải tự nhiên không coi vào đâu. Chính là hắn hết lần này tới lần khác nhắc đến Lưu An, đây không khỏi cũng quá mức trùng hợp.

Nếu là trị được rồi ngược lại dễ nói, nếu là trị không được, Lưu An bán đứng Túy Tinh Lâu làm sao bây giờ? Thân phận của Lưu An chính là không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nơi này có rất nhiều người không nói, còn rất nhiều thợ săn yêu thú, một khi thân phận của Lưu An lộ ra ánh sáng, đối với Túy Tinh Lâu mà nói tuyệt đối là một đả kích khổng lồ.

Như đã nói qua, Lưu An rốt cuộc là thế nào? Lúc hắn đi Dược Hương Các còn rất tốt, chỉ là bị chút ít nội thương, tại sao trở về đã biến thành con chó chết rồi?

Lấy thành tựu đàn đạo của Vạn Đông Hải, liếc mắt liền nhìn ra Lư An là trúng độc, nhưng mà cái loại độc gì có thể làm cho nhiều đại sư phụ đều bó tay toàn tập như vậy, cuối cùng khiến cho chương quỹ phải mời chính mình đi ra?

Trong nháy mắt, Vạn Đông Hải nghĩ tới rất nhiều, phát hiện chuyện ngày hôm nay rất không tầm thường. Nếu là không xử lý tốt, nói không chừng sẽ mang đến cho Túy Tinh Lâu đả kích nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ăn miếng trả miếng

Bây giờ Vạn Đông Hải có chút ân hận vì không cử người đi Dược Hương Các thăm dò, tình hình hiện tại không rõ ra sao, khiến hấn rơi vào tình thế thụ động. Hấn không thể ngờ rằng, Lư An trốn kỹ như vậy lại có thể xảy ra chuyện.

“Lâu... Lâu chủ, cứu... cứu tôi với.” Lư An nằm trên đất yếu ớt, rên rỉ.

Lư An vừa nói dứt câu, dường như đã chạm đến dây thần kinh nhạy cảm của Vạn Đông Hải, hấn chau mày chặt hơn, sắp biến thành bát tự đảo ngược.

“Ồ, Đông Lâu chủ, tôi lại cảm thấy người bạn này hình như quen biết ngài.” Dường như Diệp Viễn đã phát hiện ra điều gì đó, tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Diệp Viễn cố ý nói thật lớn, lớn đến mức mọi người đều nghe thấy. Người khác nghe đương nhiên là không nhận thấy điều gì, nhưng lọt vào tai Vạn Đông Hải thì lại khác.

Trong lòng Vạn Đông Hải vô cùng căm hận, nhưng lại tỏ dáng vẻ không hề quan tâm: “Hiền Diệt nói đùa rồi, Vạn mỗ ở Hoàng Thành cũng được coi là có chút danh tiếng, Túy Tinh Lâu của ta cũng cứu không biết bao nhiêu thợ săn, hấn nhận ra ta là điều đương nhiên không có gì là kì lạ.”

Diệp Viễn bỗng nhiên được thức tỉnh: “Thì ra là như vậy! Trước khi ta đưa người này đến, không có nói hấn ta là thợ săn, Mỗ Lâu chủ làm thế nào vừa nhìn đã nhận ra được? Mỗ Lâu chủ quả là có con mắt tinh tường. Tiểu Diệt không khỏi khâm phục.”

Lúc đầu người xung quanh đứng xem còn chưa rõ nguyên do, lúc này bị Diệp Viễn dẫn dắt như vậy, dường như đã hiểu ra được điều gì đó, bầu không khí bỗng chốc trở nên kì lạ.

Lư An chỉ là một võ sĩ trong giới Bát Trùng Nguyên Khí Cảnh, hấn nhận ra Vạn Đông Hải quả thực không có gì là kì lạ, nhưng Vạn Đông Hải vừa nhìn đã nhận ra hấn là thợ săn thì đúng là kì lạ.

Điều này không phải nói nên Vạn Đông Hải không những quen biết thợ săn, mà ngược lại ngài ấy còn quen biết rất nhiều. Nhưng ở tầng lớp như ngài ấy, thợ săn mà ngài ấy quen biết thấp nhất là võ sĩ trong giới Linh Dịch, mà còn là người tài giỏi ở trong số đó. Lư An một nhân vật nhỏ như vậy, Vạn Đông Hải tại sao lại quen biết?

Thiên hạ không có bức tường nào là không có lỗ hổng. Từ trước đến nay đều là Túy Tinh Lâu cử người lên vào đội ngũ thợ săn, nghe đồn là truy sát. Chỉ là đến nay không ai có bằng chứng, với lại Túy Tinh Lâu quả thực thực lực lớn mạnh, đã cứu giúp biết bao nhiêu thợ săn, vì vậy tin đồn mãi chỉ là tin đồn.

Diệp Viễn cố ý hay vô ý chỉ ra mâu thuẫn trước sau của Vạn Đông Hải, để lời nói Vạn Đông Hải lộ ra chút mùi giấu đầu hở đuôi, để mọi người không thể không có chút suy nghĩ.

Trong lòng Vạn Đông Hải lúc này có muôn ngàn uất ức dâng lên không ngớt, lại không làm gì được Diệp Viễn. Diệp Viễn lấy thanh thế làm ảm lên như vậy, chính là muốn Vạn Đông Hải vuốt mặt phải nể mũi, không dám ra tay với hấn.

“Ha... ha ha, Hiền Diệt hiểu lầm rồi, trên người này có chút kỹ năng, trong người lại trúng độc hiếm thấy, người có con mắt tinh tường vừa nhìn cũng đoán được là thợ săn.” Vạn Đông Hải vừa nói vừa cười một tràng dài.

Diệp Viễn đã đạt được mục đích, cũng không ở trên này quấy nhiễu nữa, mọi việc cứ để mọi người tự tưởng tượng.

“Thì ra là như vậy. Mỗ Lâu chủ cũng không lạ gì, Tiểu Diệt mấy ngày qua bị người hãm hại trúng độc, suýt nữa mất mạng, luôn sinh đa nghi, có lẽ là Tiểu Diệt nghĩ nhiều rồi, những tin đồn đó là hoang đường vô lí. Đúng đây, chúng ta ở đây nói chuyện cũng đã lâu, suýt nữa quên mất việc cứu người, ngài xem ánh mắt của người bạn này, nhìn Vạn Lâu chủ như người thân của mình, à không, phải là cứu tinh mới đúng.” Diệp Viễn nói một hồi lâu, cuối cùng cũng trở lại chủ đề chính.

Dù sao người chết cũng không thể đền mạng, Diệp Viễn đương nhiên là không để ý sự ghét bỏ Vạn Đông Hải, cũng coi như là đòi lại một ít lợi lộc cho người trước.

Vạn Đông Hải lúc này không còn đường chối cãi, Diệp Viễn cũng không cho hắn cơ hội. Vạn Đông Hải cau mày liếc nhìn Lưu An trên mặt đất, dặn dò: “Người đâu, khiêng người này ra sảnh sau, ta thay hắn chuẩn đoán...”

Vạn Đông Hải nói chưa hết câu, liền bị Diệp Viễn ngắt lời: “Vạn Lâu chủ, ngài xem hôm nay nhiều bằng hữu đến đây như vậy, là muốn nhìn thấy phong thái của Vạn Lâu chủ, Vạn Lâu chủ đừng để mọi người thất vọng! Nói Vạn Lâu chủ đứng nhất Hoàng Thành, nhưng không có nhiều người thật sự nhìn thấy Vạn Lâu chủ ra tay, trăm nghe không bằng một thấy, Vạn Lâu chủ thể hiện một chút thực lực cho mọi người được mở rộng tầm mắt, cũng là để hậu bối như ta có cơ hội được học hỏi, mọi người nói xem có phải không?”

Mọi người đến đây là để xem cảnh náo nhiệt, có kịch hay xem đương nhiên là không thể bỏ qua, lập tức không ngớt lời đồng ý.

Vạn Đông Hải lâm vào thế cười trên lưng cọp, nhìn Diệp Viễn, hận không thể nắm Diệp Viễn thành trăm nghìn mảnh. Vạn Đông Hải dù sao cũng là bậc tôn sư, ở trước mặt nhiều người như vậy lẽ nào lại bị một tiểu bối dồn đến góc tường sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Giết người diệt khẩu

Vạn Đông Dương từ trước tới nay chưa từng gặp qua đại ca nóng nảy bất an như vậy, hắn không dám thờ ơ, đi đan phòng lấy viên kia tam giai thượng phẩm Giải Độc Đan tới.

Giải Độc Đan thuộc về vạn năng đan dược, cái đó độc cũng có thể chữa cái loại này, nhưng là dược liệu thế nào, còn phải xem trúng độc người độc bị trúng tình huống cụ thể nào.

Giải Độc Đan dường như là thuốc trừ bệnh, cho nên cũng là ứng dụng rộng nhất, áp dụng tính giải dược mạnh nhất.

Ở trong mắt Diệp Viễn, Giải Độc Đan có cấp giải dược khác nhau, mỗi một phẩm cấp đều có. Nói cách khác, có nhất giai Giải Độc Đan, nhị giai Giải Độc Đan, cho đến ngũ giai Giải Độc Đan. Còn ngũ giai trở lên độc dược, Giải Độc Đan trên căn bản là vô dụng. Bởi vì ngũ giai trở lên, thủ đoạn cao, cực kỳ hiếm thấy, Giải Độc Đan có thể tạo được tác dụng cực kỳ nhỏ.

Vạn Đông Hải luyện chế này cái Giải Độc Đan tại Tàn quốc tự nhiên không là phẩm phẩm, thuộc về tam giai thượng phẩm Giải Độc Đan, là đan hãn đặc ý. Phẩm giai của Giải Độc Đan chính Diệp Hàng cũng luyện không ra.

Cho dù đều là Đại Đan Sư, cũng là chuyên về một mảng. Diệp Viễn biết, so về phương diện giải độc, phụ thân Diệp Hàng so với Vạn Đông Hải kém xa. Đây cũng là tại sao Diệp Hàng đưa Diệp Viễn ăn chẳng qua là tam giai hạ phẩm Giải Độc Đan, mà lúc này Vạn Đông Hải lại có thể xuất ra tam giai thượng phẩm Giải Độc Đan.

Giải Độc Đan trên căn bản có thể đại biểu thị phong độ đỉnh cao của Tàn quốc, cho dù vị hoàng thúc kia, ở phương diện này sợ là cũng không bằng Vạn Đông Hải.

Thời điểm Vạn Đông Dương đem đan dược giao cho Vạn Đông Hải, trên mặt một trận co quắp. Viên thuốc này dùng cho một tên chân chó như Lưu An, thật sự là phí của trời.

Vạn Đông Hải nhận lấy đan dược, nhìn Diệp Viễn lạnh rên một tiếng. Hôm nay vô luận kết quả thế nào, hắn đã coi như là thua trên tay hậu bối này.

Diệp Viễn bình chân như vại mà nhìn Vạn Đông Hải làm phép, bộ dạng như không liên quan đến mình.

Vạn Đông Hải vung tay áo một cái, Lưu An liền không tự chủ được ngồi dậy. Đón lấy, ngón tay của Vạn Đông Hải tốc độ cực nhanh hướng về phía Lưu An, mọi người chỉ thấy một bóng ngón tay, sau đó liền nghe được liên tiếp âm thanh "phốc phốc".

Vạn Đông Hải mỗi chút chỉ một cái, Lưu An liền rên lên một tiếng, tỏ ra rất là thống khổ. Cuối cùng chỉ điểm một chút xuống, Lưu An thống khổ há miệng ra, Vạn Đông Hải không do dự, nhanh chóng ném viên này Giải Độc Đan vào trong miệng của hắn.

Nuốt vào đan dược, Vạn Đông Hải cũng ngưng thi triển, mắt đi chống đỡ Lưu An lần nữa mềm mại ngã xuống.

"Ba... Ba... Ba."

Lúc này, không nhanh không chậm tiếng vỗ tay vang lên, Diệp Viễn cười chum chim thờ dài nói: "Nghe tiếng đã lâu Vạn Lâu chủ Huyền Minh Chi Pháp thần diệu dị thường cao siêu, có cái từ hồi sinh khả năng, cũng có khiến người ta sống không bằng chết lực, hôm nay gặp mặt thật sự rất phi phàm, thật là làm cho tiểu chất mở rộng tầm mắt."

Vạn Đông Hải hơi hơi thờ dốc, hiển nhiên mới vừa rồi thi triển một phen với hắn mà nói cũng không có nhẹ nhàng như vậy. Nghe được Diệp Viễn ở đó

chế nhạo, nhất thời có loại xúc động muốn giết người.

"Hừ! Mặc hần độc gì, ta sử dụng Huyền Minh chỉ cùng Giải Độc Đan, cũng có thể trở về như lúc ban đầu."

Không phải Vạn Đông Hải cuồng vọng, tại Tần quốc, hần thật đúng là không đụng phải chuyện gì không giải quyết được.

"Như vậy không còn gì tốt hơn, ngươi xem vị bằng hữu này biến thành như vậy, ta cũng hy vọng hần có thể bình yên vô sự a!" Diệp Viễn thở dài nói.

Diệp Viễn lời này nghe vô cùng thành khẩn, phảng phất như Lư An và hần bằng hữu nhiều năm. Nhưng nghe vào trong tai Vạn Đông Hải mơ hồ có loại dự cảm xấu.

Dường như chứng minh suy nghĩ của hần, mấy câu nói đi qua, Lư An bỗng nhiên "oa" địa một tiếng khạc ra một búng máu.

Vạn Đông Hải biến sắc, đỡ Lư An nói: "Ngươi không sao chứ?"

"Lâu... Lâu chủ, đau... A... Đau chết ta rồi!" Nói xong, Lư An vốn là hơi chút hòa hoãn lại thì triệu chứng lần nữa phát tác, đau đớn từ trên giường lăn xuống trên đất.

Rất hiển nhiên, Vạn Đông Hải giải độc cũng không có giải hết trên người của hần độc, ngược lại kích thích độc tố trong cơ thể của hần, để cho hần càng thống khổ.

"Sao... tại sao có thể như vậy?"

Vạn Đông Hải cả người cũng là mê mẩn, lần thi triển vừa rồi nhìn không có gì cầu kỳ lắm, kỳ thật đã là cực hạn của hần. Chẳng nhưng không biết độc trên người Lư An, mà còn nặng hơn.

Lư An lăn lộn trên mặt đất, đau đến không muốn sống, không có ai đi lên đỡ hần.

"Ồ, Vạn lâu chủ, hình như Huyền Minh chỉ và Giải Độc Đan của ngươi không có tác dụng, ngược lại tăng thêm thương thế cho vị bằng hữu này a. Ngươi xem dáng vẻ thống khổ kia, ta thật là áy náy a, Vạn lâu chủ chẳng lẽ không có cách nào hóa giải đau đớn của hần sao? Túy Tinh Lâu chính là được xưng Hoàng thành đệ nhất a!" Diệp Viễn cố làm nghi ngờ nói.

Vạn Đông Hải lúc này lại cũng không còn tư thái, chỉ Diệp Viễn giận dữ hét: "Tiểu tử thú! Ngươi rút cuộc cho hần ăn rồi thứ gì? Muốn hãm hại Túy Tinh Lâu của chúng ta, ngươi còn chưa đủ tư cách!"

Diệp Viễn cố làm kinh ngạc nói: "Vạn lâu chủ thế nào nói ra lời này? Có câu nói, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, ý của ngươi là vị bằng hữu này bị độc gì ta cũng không nghe không hỏi? Còn là nói Túy Tinh Lâu chẳng qua là chỉ là hư danh, ngay cả vị bằng hữu này bị độc gì cũng đoán không ra?"

"Ngươi!" Nếu không phải còn sót lại tia lý trí cuối cùng, Vạn Đông Hải giờ phút này đã nổ tung.

Diệp Viễn làm ra mặt đầy đau lòng hình, cúi người với Lư An nói: "Vị huynh đài này, ta đã tận lực. Tại Hoàng thành, nếu như ngay cả Vạn Lâu chủ đều không cứu được lời của ngươi, ta thật không thể ra sức. Sau này ngươi dưới tuổi vàng biết, cũng không nên trách đến lên đầu ta a."

Lư An nguyên bản đã nửa chết nửa sống, nghe Diệp Viễn nói phảng phất như hồi quang phản chiếu (1) vậy, vốn là ánh mắt mờ mịt cũng có một tia ánh sáng.

"Lâu... Lâu chủ! Cứu... Cứu ta a! Ta thay ngươi bán... bán..." Lư An cố nén đau đớn, nhớ lại mấy chữ.

Lư An lúc này chẳng qua là bị Diệp Viễn gọi lên bản năng cầu sinh, mà nghe nửa câu vào Vạn Đông Hải trong tai lại như sấm sét giữa trời quang. Vạn Đông Hải đối với Diệp Viễn đầy lửa giận, lúc này lại phảng phất bị nước lạnh từ đầu tưới giống như vậy, lạnh từ đầu đến chân.

Không đợi Lư An nói xong, Vạn Đông Hải liền vội vàng cúi người xuống, đối với Lư An nói: "Ngươi yên tâm, vô luận như thế nào, ta cũng biết cứu ngươi trở về."

Vạn Đông Hải lúc này ánh mắt vô cùng thành khẩn, khác với loại thành khẩn đối trá với Diệp Viễn, cho Lư An cảm giác giống như là sinh tử chi giao.

Giờ khắc này, Lư An đó vốn là bị Diệp Viễn khích bác lên bất an bị ép xuống, thay vào đó là một loại an tâm.

"Lâu... Lâu chủ, hần... hần nói độc này... kêu là Thốn Tâm Liệt." Nói xong, Lư An lần nữa giống như quả cầu da xi hơi giống như vậy, không có động tĩnh.

"Thốn Tâm Liệt... Thốn Tâm Liệt..." Vạn Đông Hải nhai kỹ tên này, mày nhíu lại.

Hần lẩm bầm tên này nhiều lần, càng nghĩ càng thấy được tên này giống như đã nghe qua ở đâu.

"Thốn Tâm Liệt? Thốn Tâm Liệt! Lại là Thốn Tâm Liệt! Chuyện này... Tiểu tử này làm sao có thể có Thốn Tâm Liệt?" Vạn Đông Hải trong mắt lóe lên vẻ khiếp sợ.

Vạn Đông Hải rút cuộc nhớ tới nghe đan dược tên này ở đâu, hẳn trước kia đang còn đi học, sư phó hẳn đã từng đề cập tới đan dược này!

Lúc này hồi tưởng lại, sư phụ lúc ấy còn nói qua loại độc này bá đạo dị thường, căn bản không có thuốc nào chữa được. Thốn Tâm Liệt không phải là cái gì thuốc cao cấp, ngược lại, nó chỉ là một loại nhất giai thượng phẩm đan dược, nhưng khi thân là tứ giai Đan vương cấp luyện đan sư, lão sư lại nói không có thuốc nào chữa được, có thể thấy loại độc chất này đáng sợ bao nhiêu.

Diệp Viễn làm sao có thể luyện chế ra độc dược đáng sợ như vậy? Chẳng lẽ là của Diệp Hằng?

Vạn Đông Hải bây giờ không nghĩ được nhiều như thế rồi, hẳn chỉ kinh ngạc trong lòng một hồi, cũng biết hẳn hôm nay có thi triển thế nào, cũng không có khả năng cứu được Lưu An rồi.

Đã như vậy, cũng chỉ có thể hy sinh Lưu An rồi!

Danh tiếng của mình là điều trọng yếu, nhưng nếu thợ săn yêu thú nằm vùng bại lộ, hiển nhiên đã kích đối với Túy Tinh Lô là lớn hơn. Mới vừa rồi Lưu An nói nửa câu đó đã rất rõ ràng rồi, nếu như Vạn Đông Hải không cứu được hắn, hẳn nhất định sẽ trước mặt nhiều người như vậy, nói gộc gác Túy Tinh Lô ra, đến lúc đó hậu quả cũng dễ dàng nghĩ được.

Vạn Đông Hải hít sâu một hơi, thờ dãi nói: "Loại độc này đúng là bá đạo dị thường, Vạn mỗ bất tài, cũng chỉ có một chiêu cuối cùng rồi."

Nói xong, mạng hắn người đỡ Lưu An dậy, vung tay áo một cái, lại một lần nữa thi triển Huyền Minh chỉ. Chẳng qua là lần này, uy lực Huyền Minh chỉ so với mới vừa rồi lớn hơn rất nhiều.

Cả người hắn như ảo ảnh giống như cuốn quanh người Lưu An, mang theo một trận cuồng phong, chà xát được tất cả mọi người có không mở được mắt.

Diệp Viễn nhìn Vạn Đông Hải ra sức biểu diễn, khóe miệng dâng lên cười lạnh. Huyền Minh chỉ tuy thuộc vũ kỹ, nhưng cũng là đan đạo trong phạm vi vũ kỹ, theo Diệp Viễn căn bản cũng không nhập lưu, nhưng hẳn đối với chỉ pháp này chỉ hiểu mấy phần.

Chỉ pháp có thể cứu người tính mạng, nhưng cũng có thể tổn thương tính mạng người, hơn nữa tổn thương người là ác độc nhất. Chỉ pháp này tác dụng trên huyết vị người, dùng cái này đến kích thích thân thể của con người. Giờ phút này Vạn Đông Hải thi triển ra, chính là đã thương người chỉ pháp.

Bất quá Diệp Viễn cũng không có vạch trần ý tưởng Vạn Đông Hải, nếu chính hắn đồng ý tự đập chiêu bài, Diệp Viễn cũng vui vẻ biết thời biết thế. Hơn nữa với thực lực Diệp Viễn hôm nay, căn bản có thể nhào lộn Vạn Đông Hải, hẳn quá yếu.

Thật sự, khi chỉ pháp của Vạn Đông Hải ngừng, Lưu An không còn khí tức, chậm rãi ngã xuống đất bỏ mình.

"Vạn lâu chủ quả nhiên lợi hại, một bộ chỉ pháp thi triển đã trực tiếp trị chết người. Bội phục, bội phục!" Diệp Viễn ý cười đầy mặt như cũ nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Cửu âm liên thần mạch

Diệp phủ, trong căn phòng ở một nơi hẻo lánh, sương mù bốc hơi lên, mùi dược tràn ra.

"Thiếu gia, hôm nay người ở Túy Tinh Lô thật là lợi hại. Vạn lâu chủ đó ngay cả lão gia đều không thể làm gì được hắn, nhưng là hoàn toàn thất bại trong tay thiếu gia." Lục Nhi một bên phẩy cây quạt lá trong tay, vừa nói.

Lục Nhi đang quạt lửa, phía trên tầng cách nhiệt để một cái thùng gỗ lớn, là chuẩn bị cho Diệp Viễn ngâm thuốc.

Hôm nay tại Túy Tinh Lô, Vạn Đông Hải trị chết Lưu An, làm cho tất cả mọi người đều mở rộng tầm mắt. Túy Tinh Lô cực thịnh một thời từ trước đến giờ tự xưng là đệ nhất Tần quốc, bây giờ lại bị một tên nhóc con miệng còn hôi sữa đến cửa đánh mặt, hơn nữa còn đánh đùng đùng vang, Vạn Đông Hải cái mặt già này dày hơn nữa cũng có chút ít không chịu nổi.

Sau khi Lưu An chết, Vạn Đông Hải lập tức quyết định đóng quán một ngày, đuổi tất cả mọi người đi, tạm lánh cánh lưng túng trước mắt.

Mọi người tại chỗ này đều là kẻ biết việc, bọn họ mặc dù không biết Thốn Tâm Liệt này là độc gì, tuy nhiên cũng đoán được đây là Diệp Viễn làm ra. Tất cả mọi người đều cảm thấy thế giới biến hóa quá nhanh, vốn là một bãi bùn nát mặc quần là áo lụa, lại ép cho một đại tông sư tay chân luống cuống. Không ít người đều biết Diệp Viễn hôm qua mới trúng độc sắp chết, chẳng lẽ độc này có thể để cho đầu óc mở mang trí tuệ?

Đương nhiên, cũng có mấy người không tin đây là Diệp Viễn làm ra, mà là Diệp Hằng giả mượn tay Diệp Viễn, hung hãn đã kích Túy Tinh Lô. Nhưng là bọn họ suy nghĩ một chút lại cảm thấy có cái gì không đúng, nếu là Diệp Hằng có bản lĩnh này, lúc trước đã làm gì? Hai nhà này tranh cãi cũng không

phải là mới một năm hai năm.

Ngược lại nghị luận đến nghị luận đi cũng không nghị luận ra một cái kết quả, bắt quá cái đề tài này lại thành đề tài câu chuyện cho Hoàng thành trăm họ bàn tán lúc trà dư tửu hậu, Diệp Viễn vốn là danh tiếng khá lớn, bây giờ danh tiếng càng vang dội hơn.

"Ha ha, chẳng qua là tìm về một ít lợi tức trước thôi, chuyện ngày hôm nay mặc dù đối với Túy Tinh Lâu đã kích rất lớn, lại không nguy hiểm đến tính mạng. Phụ tử Vạn gia đối ta như vậy, ta sớm muộn cũng sẽ để cho bọn họ phải đánh đổi lớn hơn." Nhắc tới phụ tử Vạn Đông Hải, ngữ khí Diệp Viễn trở nên có chút lạnh.

Thanh Vân Tử thừa kế thân thể này, tự nhiên cũng có nghĩa vụ thay tiền nhiệm báo thù, thay Diệp gia diệt trừ đối thủ cạnh tranh này. Hơn nữa Diệp Viễn cũng thấy được phụ tử Vạn Đông Hải âm hiểm và không chừa thủ đoạn nào, đối với bọn họ càng mất đi một chút hảo cảm.

Chẳng qua là Diệp Viễn bây giờ thực lực quá yếu, ngoại trừ chọc cho Vạn Đông Hải tức giận, ngược lại không thể thật sự làm gì hắn. Đến tương lai có đủ thực lực, phụ tử Vạn Đông Hải dĩ nhiên là phải trừ đi.

Nếu là người khác làm chuyện này, vậy cơ hồ là nhiệm vụ không thể hoàn thành, có thể là đối với Diệp Viễn mà nói, phụ tử Vạn gia chẳng qua là chương ngại vật trên đường báo thù mà thôi, ném đi chẳng qua là vấn đề thời gian thôi.

"Đúng vậy, Vạn Uyên đáng ghét đó lúc trước luôn khi dễ thiếu gia. Thiếu gia cố gắng lên, ta đối với thiếu gia có lòng tin!" Lục Nhi đối Diệp Viễn luôn tin tưởng vô điều kiện.

"Ha ha, thiếu gia sẽ không để cho người thất vọng. Đúng rồi, Lục Nhi, ta xem tư chất người rất tốt, tại sao không học võ?"

Hôm nay bận bịu cả ngày, bây giờ rảnh rỗi cùng Lục Nhi ở chung một phòng, lại phát hiện trong cơ thể Lục Nhi cũng không có chút nguyên lực nào, cuối cùng chỉ là một người bình thường. Hết lần này tới lần khác Diệp Viễn nhìn ra, Lục Nhi tư chất tốt vô cùng, so với tiền nhiệm giống như củi mục kia mạnh hơn gấp trăm lần.

Nghe Diệp Viễn hỏi, Lục Nhi thần sắc có chút chán nản nói: "Lão gia nói Lục Nhi là Cửu Âm Tuyệt Mạch, không thể tu hành, nếu không cảnh giới càng cao, lại càng nhanh chết sớm."

"Cửu Âm Tuyệt Mạch?" Diệp Viễn lặp lại một lần, nắm lên mạch cổ tay Lục Nhi.

Bị Diệp Viễn bắt cổ tay lại, Lục Nhi tim đập bịch bịch, sắc mặt trong nháy mắt đỏ bừng. Dưới cái nhìn của nàng, không thể tu hành mặc dù tiếc nuối, nhưng chỉ cần cùng thiếu gia chung một chỗ cũng rất tốt.

Diệp Hằng đã sớm xử nàng từ hình, nàng căn bản cũng không ôm hy vọng gì. Trải qua chuyện lần này, thiếu gia thay đổi thật nhiều, trở nên thành thực, trở nên quan tâm người biết chiều cô người hơn.

Diệp Viễn nắm lấy cổ tay Lục Nhi, chân mày đầu tiên là nhíu chặt, sau đó lại dần dần giãn ra.

"Ừ, lão gia cùng phu nhân đối xử với Lục Nhi giống như con gái ruột như thế, nếu như Lục Nhi có thể tu hành, bọn họ khẳng định đã sớm truyền thụ cho Lục Nhi." Lục Nhi luôn là như thế, rất sợ Diệp Viễn vì vậy hiểu lầm Diệp Hằng.

Diệp Viễn buông tay Lục Nhi ra, cười nói: "Lục Nhi gốc của ta, người suy nghĩ nhiều rồi. Phụ thân đương nhiên sẽ không lừa người, bắt quá hẳn cũng có lúc nhầm lẫn. Lục Nhi, người nói cho thiếu gia, người có muốn học võ hay không?"

"Dĩ nhiên muốn!" Lục Nhi không chút nghĩ ngợi nói.

"Vậy thì tốt, bắt đầu từ ngày mai, người theo ta đồng thời học võ, ta sẽ truyền thụ cho người một môn công pháp. Lấy tư chất của người, Tàn quốc nhỏ nhỏ này trời không được người." Diệp Viễn mặt lộ vẻ cổ vũ.

"Thiếu gia, người là nói thật chứ?" Lục Nhi nghe vui mừng quá đỗi, bắt quá không đợi Diệp Viễn trả lời, thần sắc của nàng lại âm trầm đi xuống: "Thiếu gia người đừng an ủi ta, lão gia chính là Đại Đan Sư, ngay cả hắn đều nói không có hy vọng, ta lại làm sao có thể học võ? Lục Nhi mặc dù rất muốn học võ, nhưng là Lục Nhi còn không muốn chết, Lục Nhi muốn theo bên người thiếu gia, chăm sóc cho thiếu gia."

Diệp Viễn trong lòng rung động, đưa tay nâng đầu Lục Nhi lên, cười nói: "Thiếu gia làm sao lại lừa người? Người thật sự mang thể chất đặc thù, cũng không phải Cửu Âm Tuyệt Mạch, mà là Cửu Âm Liên Thần Mạch cực kỳ hiếm có. Loại thể chất này chẳng những có thể tu hành, hơn nữa tu hành tốc độ thật nhanh, nếu là bị các đại tông môn biết người có loại thể chất này, khẳng định tranh nhau đến cướp người."

Kiến thức của Diệp Viễn tự nhiên không phải Diệp Hằng có thể so được, bắt quá cũng không thể nói Diệp Hằng nói sai. Trên thực tế, Lục Nhi đích xác là Cửu Âm Tuyệt Mạch, mà Cửu Âm Liên Thần Mạch thật ra là một loại Cửu Âm Tuyệt Mạch, hơn nữa còn là cực kỳ hiếm thấy.

Diệp Viễn nhận thức về Cửu Âm Tuyệt Mạch hoàn toàn bất đồng với Diệp Hằng, Cửu Âm Tuyệt Mạch cũng không phải là không có khả năng tu hành, mà là nói loại thể chất này tuyệt vô cận hữu (1). Ở Hạ giới công pháp và tài nguyên đều hết sức khan hiếm, lại thêm kiến thức trên không đủ, cho nên căn bản cũng không có người nào dám lấy thể chất Cửu Âm Tuyệt Mạch bước lên đường tu hành.

Nếu là không có phương pháp tu hành tương xứng, Cửu Âm Tuyệt Mạch đích xác là thể chất giết người.

Tại Thần Vực, nếu là xuất hiện thể chất như vậy, nhất định sẽ bị các đại tông môn tranh nhau thu vào trong môn. Đúng lúc, trong trí nhớ Diệp Viễn có công pháp tu luyện thích hợp với Lục Nhi, là phương pháp tu hành thần vương của Thần Vực Linh Tuyết. Mà vị Linh Tuyết Thần Vương, chính là thể chất Cửu Âm Liên Thần Mạch.

Lần này, Lục Nhi trừng lớn mắt, không thể tin nói: "Thiếu gia, người nói là sự thật? Người không có gạt ta?"

"Đương nhiên không gạt người. Cửu Âm Liên Thần Mạch đúng là thật khó tu hành, nhưng nếu là có công pháp tương xứng, tốc độ tu hành lại có thể hơn xa người thường. Trở về ta truyền thụ cho người một bộ “Thiên Huyền Băng Phách”, Lục Nhi cực kì thông minh, sau này khẳng định so với thiếu gia còn lợi hại hơn." Diệp Viễn ôn nhu nói.

Lục Nhi nghe hoạt bát cười một tiếng: "Hi hi, Lục Nhi không cầu lợi hại hơn được thiếu gia, chỉ cần Lục Nhi có thể ở lại bên cạnh thiếu gia là được rồi. Lúc trước thiếu gia vẫn luôn bị người khi dễ, cho nên Lục Nhi vô cùng muốn học võ bảo vệ thiếu gia, chính là lại sợ học võ sẽ đi đời nhà ma, cho nên mới vẫn không có học."

Nghe được Lục Nhi học võ lại là vì mình, Diệp Viễn thật không biết nên nói cái gì. Diệp Viễn tự nói với mình, nhất định phải mau sớm mạnh mẽ lên. Đòi trước hấn không bảo vệ được người thân cận nhất, đời này tuyệt đối không thể lại để cho người thân cận bị thương tổn nữa.

"Lục Nhi ngoan của ta. Được rồi, nước đã đủ nóng rồi, người đi ra ngoài đi, thiếu gia ta muốn ngâm thuốc rồi." Diệp Viễn nói.

Lục Nhi về mặt vô cùng nghi hoặc nói: "Thiếu gia đi tắm, Lục Nhi còn phải ở chỗ này hỗ trợ thêm lửa mà. Lúc trước đều là Lục Nhi hầu hạ thiếu gia tắm, làm sao hôm nay ngược lại xấu hổ rồi?"

Diệp Viễn trong lòng toát mồ hôi, hấn thật đúng là không có thói quen để cho một cái cô gái tuổi thanh xuân hầu hạ mình tắm rửa. Bất quá hấn cũng biết, nếu như tại những chi tiết này để lộ ra sơ hở, Lục Nhi nói không chừng sẽ hoài nghi mình.

"Đó... được rồi..." Diệp Viễn bất đắc dĩ nói.

Lục Nhi nghe vậy mừng rỡ, tiến lên giúp Diệp Viễn cởi áo nói đây lưng...

(1) Tuyệt vô cận hữu: Hiếm có, có một không hai.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Phụ tử tâm sự

Bước vào bồn tắm chứa đầy thảo dược, Diệp Viễn thu hồi lại tâm trạng có chút bối rối của mình bắt đầu vận công để hấp thụ hiệu lực của thuốc, loại bỏ tàn dư của độc tố động lại trong cơ thể.

Những loại thảo dược dùng để pha nước tắm này đều là những loại thuốc ở cấp bậc một và hai, chúng đều rất bình thường, không hề quý hiếm chút nào cả, có điều Diệp Viễn lại có thể chuyển hóa những thứ mục nát thành điều kì diệu, hấn có thể giải phóng sức mạnh của những loại thảo dược này đến mức tối đa nhất có thể.

Thực ra trong mắt của nhiều người, những loại thuốc ở đẳng cấp càng cao thì càng đáng giá, tác dụng của chúng càng mạnh, trên thực tế đối với Diệp Viễn cách nghĩ này chẳng có một chút giá trị nào. Bất kể là tu hành hay luyện đan thì công phu cơ bản vẫn là quan trọng nhất. Công phu cơ bản càng vững chắc thì tương lai sẽ tiến ngày càng xa, ngược lại nếu không có nền tảng vững chắc thì con đường phía trước sẽ bị hạn chế.

Kiếp trước, khi còn trẻ Thanh Vân Tử đã từng bỏ ra tròn mười năm để khổ công nghiên cứu những loại dược liệu và đơn dược ở cấp bậc ba trở xuống, do đó Thanh Vân Tử nắm rất chắc những thứ liên quan đến đơn dược. Nhưng quãng thời gian mười mấy năm của hấn cũng không hề uống phí, có thể trở thành “Đan đế” trẻ tuổi nhất bỏ ra mười năm khổ công nghiên cứu đúng là đáng.

Ở tiền giới, luận về sự hiểu biết đối với các loại thảo dược cơ hồ không một ai có thể vượt qua hấn, đây cũng là lý do vì sao hấn được coi là lứa thanh niên có triển vọng trở thành “Đan đế” nhất.

Thực ra, cứ cho là Diệp Viễn có ý muốn sử dụng các thảo dược cấp bậc cao đi chăng nữa thì lúc đó hấn cũng lực bất tòng tâm. Nguyên nhân không có gì khác chỉ là sức khỏe hiện tại của hấn quá yếu!

Nếu không phải vì vậy thì Diệp Viễn cũng không đến mức cầm một tấm viên đan dược cấp một đến Tủy Tinh Lâu thách đấu, đó là giới hạn cao nhất mà hấn có thể luyện ra đan dược. Tuy phỏng đoán rằng Vạn Đông Hải không có khả năng loại bỏ chất độc của Thốn Tâm Liệt, nhưng dù gì rùi ro cũng khá lớn. Vạn nhất Vạn Đông Hải quả thực có cách giải độc độc thì hấn đúng là không khác gì tự lấy đá đập vào chân mình.

Trên thực tế, Vạn Đông Hải quả thực đã nghe qua loại độc Thốn Tâm Liệt này, chỉ là loại đan dược này không phải thứ độc được bình thường, hẳn ta chỉ là nghe qua, nếu không kết quả thế nào không ai dám nói trước.

Quả thực đã có hết sức rồi!

Sau khi hấp thụ hết tác dụng của các loại thảo dược trong thùng gỗ, Diệp Viễn thở sâu một cái. Hiện giờ việc cấp bách mà hẳn phải làm đó là tăng sức mạnh, không có sức mạnh những việc như báo thù cũng chỉ là nói xuông, ngay cả người thân của mình hẳn còn không bảo vệ nổi.

Với tình hình bây giờ của Diệp Viễn, đừng nói là Vạn Đông Hải, ngay cả Vạn Uyên hẳn cũng không phải là đối thủ.

Diệp Viễn tin rằng, sự việc hôm nay qua đi, Vạn Đông Hải nhất định sẽ coi bản thân là cái gai trong mắt, chỉ mong mau chóng diệt trừ. Hơn nữa, với con người của Vạn Đông Hải, hẳn ta nhất định sẽ không cam tâm bị Dược Hương Các đàn áp, nhất định sẽ tìm đủ mọi cách để phản công lại.

Đến lúc đó, nếu như không có đủ thực lực, những việc ngày hôm nay ngược lại sẽ khiến cho phụ thân phải chịu áp lực càng lớn.

“Thiếu gia, lão gia chờ ở bên ngoài rất lâu rồi.” Trong lúc Diệp Viễn đang nghĩ ngợi lung tung thì Lục Nhi bước vào nói.

“Phụ thân đến sao ngươi không nói sớm? Chỉ là tắm nước thảo dược thôi cũng chẳng phải bẽ quan gì.”

Nếu như Diệp Viễn đoán không nhầm, phụ thân đến là để nhắc nhở hẳn chú ý tránh việc Vạn Đông Hải sẽ dở trò. Diệp Viễn từ xưa đến nay rất kính trọng người phụ thân luôn bảo vệ mình.

Từ lúc hồi sinh đến nay tuy chỉ vốn vẹn có hai ngày, nhưng Diệp Hằng, Nhậm Hồng Lăng và Lục Nhi ba người họ vẫn luôn ở bên cạnh Diệp Viễn.

Lục Nhi đầu môi lên úy khuất đáp: “Người ta muốn đi vào gọi thiếu gia đấy chứ, nhưng lão gia một mực ngăn tôi lại, không để tôi vào, tôi còn có cách nào khác?”

Diệp Viễn đỏ mặt hỏi, vội vàng đáp: “Được rồi Lục Nhi, là lỗi của thiếu gia, thiếu xa tạ lỗi với người, đừng tức giận được không?”

Lục Nhi nghe xong vội nở nụ cười: “Lục Nhi không có tức giận, Lục Nhi biết thiếu gia thương yêu và kính trọng lão gia, tôi kính trọng ngài ấy như thiếu gia vậy, coi lão gia như phụ thân đẻ của mình, làm sao lại tức giận được chứ?”

Diệp Viễn thở phào nhẹ nhõm trả lời: “Haha, vậy thì tốt. Người ra ngoài nói với phụ thân một tiếng, để ngài ấy đợi một lát, ta thay y phục rồi sẽ ra.”

Lục Nhi dạ một tiếng rồi đi ra ngoài.

Trong thư phòng của Diệp Hằng, hai cha con nói chuyện với nhau vô cùng thân mật.

“Viễn nhi này, việc hôm nay con làm đúng là giải tỏa được nỗi bức tức. Cái gã Vạn Đông Hải tuy lớn đầu mà tính khí vẫn trẻ con đó, giờ chắc đang nhảy dựng hết cả lên rồi? Ha ha ha. Bao năm qua rồi, đây là lần đầu tiên ta thấy hẳn chịu khuất phục như vậy, thật là sáng khoái.” Diệp Hằng cười lớn nói.

Diệp Hằng cười rất vui vẻ, chứng tỏ mấy năm nay đã bị Vạn Đông Hải ức hiếp đến mức sinh ra chút hận rồi. Tuy Diệp Hằng cũng có thể cố gắng chống đỡ, nhưng chưa từng cảm thấy hả hê như hôm nay. Tuy không phải ông đích thân ra tay nhưng dù là con trai hay ông ra tay thì có gì khác nhau?

Nhìn thấy phụ thân cười vui vẻ như vậy, Diệp Viễn cũng cảm thấy rất vui vẻ: “Phụ thân, có thể khiến gã Vạn Đông Hải đó khuất phục là nhờ có thứ đồ mà sư phụ đã trao cho trong giấc mơ, con không dám nhận công này về mình.”

Diệp Hằng khoát tay đáp: “Lúc ở cùng phụ thân con không cần phải khách sáo như vậy, con có được ngày hôm nay phụ thân rất vui. Có điều vẫn phải nhắc nhở con một chút, lão già Vạn Đông Hải này là loại người khẩu phật tâm xà, hôm nay hẳn bị một võ như vậy nhất định sẽ nuốt không trôi cục tức này, không chừng sẽ dở trò ngầm gì đó. Con ở trong nhà, ta còn có thể bảo vệ được an toàn cho con, nhưng khi đến Học viện Đan Võ, tay của phụ thân không với tới đó được. Viễn Nhi, hay là chúng ta không theo học ở đó nữa, con hãy ở nhà đi?”

Diệp Viễn cảm thán trong lòng, chẳng trách mà những người trước được chiêu chuộng đến mức đều trở thành đồ bỏ đi cả, cách bảo vệ con của Diệp Hằng đúng là quá lợi hại. Diệp Viễn không muốn biến thành chim trong lồng, hẳn nhất định phải tới học viện Đan Võ.

“Phụ thân, con muốn trở về học viện Đan Võ. Cho dù con có ở lại thì cũng không thể vĩnh viễn không bước ra khỏi cửa. Tránh được một chỗ không tránh được cả đời. Hơn nữa, cứ cho là con ở trong nhà vĩnh viễn không đi ra ngoài thì đời này của con cũng coi như bỏ đi. Dù sư phụ có truyền kỹ nghệ cho con, nhưng không có đối thủ cạnh tranh và kiểm chứng, con vĩnh viễn sẽ không thể trở thành cao thủ được, phụ thân thấy có đúng không?”

Trong mắt của Diệp Viễn, Vạn Đông Hải căn bản không phải là đối thủ. Nếu như ngay cả cửa ải Vạn Đông Hải cũng không qua được, hẳn sao có thể đuổi giết tới tiền giới? Chỉ có cách tới học viện Đan Võ cùng các đồng môn tài giỏi giao đấu mới có thể khiến Diệp Viễn càng nhanh chóng trưởng thành. Hơn nữa, cảnh giới cao không có nghĩa là sức chiến đấu mạnh, trong thế giới của tu giả, có rất nhiều những ví dụ về việc lấy yếu thắng mạnh, bông hoa đặt trong phòng kín sẽ không bao giờ trưởng thành được.

Kiếp trước của Thanh Vân Tử chính là một bông hoa được đặt trong phòng kín, tuy cảnh giới rất cao nhưng sức chiến đấu lại vô cùng kém cỏi, đó chính là bởi kinh nghiệm thực chiến quá ít ỏi. Kiếp này trên vai hẳn mang mối huyết hải thâm thù, đương nhiên phải bắt bản thân mình rèn luyện một cách thật khắc nghiệt và quyết đoán.

“Việc này..., con nói có lý, là do phụ thân quá lo lắng cho con. Chỉ có điều con ở bên ngoài nhất định phải cẩn thận, nếu gặp phải chuyện gì, tuyệt đối không được tự mình chịu đựng, nhớ trở lại đây tìm phụ thân. Giống như lần trúng độc gần đất xa trời này của con, người làm phụ thân này không muốn nhìn thấy lần thứ hai.”

“Phụ thân yên tâm, lần này con có thể đại nạn không chết, sau này cũng không còn ai có thể ức hiếp con nữa”. Lúc này Diệp Viễn để lộ ra sự tự tin mãnh liệt, Diệp Hằng phát hiện, con trai đã trưởng thành thật rồi.

“Tốt! Con trai ngoan của ta! Hai cha con ta phải sợ ai nào? Không phải chỉ là một tên Vạn Đông Hải thôi sao? Tương lai người làm phụ thân này nhất định sẽ đi hán xuống dưới chân!” Diệp Hằng bị con trai truyền cảm hứng, đột nhiên cũng trở nên rất đổi tự tin.

Diệp Viễn cười thầm, khả năng của phụ thân trong lòng hắn rất rõ, nếu có một ngày ông có thể vượt qua được Vạn Đông Hải cũng tuyệt đối không thể đi hán xuống dưới chân. Đường nhiên, đó là chuyện mà khi bản thân hắn chưa xuất hiện.

Có Diệp Viễn ngày hôm nay, Diệp Hằng muốn dẫn Vạn Đông Hải dưới chân chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Diệp Viễn đang có ý định cáo từ thì Diệp Hằng lại gọi hắn lại, khuôn mặt ông lộ vẻ tò mò: “Đúng rồi, hôm nay con cho người kia uống thuốc gì mà lợi hại vậy? Cảnh giới nguyên khí của con cũng chỉ ở tầng thứ nhất thì sao có thể luyện được đan dược ở tầng cao như vậy?”

Diệp Viễn phát hiện Diệp Hằng cũng là một người đam mê đan dược, hề gặp các vấn đề về đan dược là sẽ trở nên vô cùng hiếu học. Có vẻ vấn đề này đã khiến ông suy nghĩ cả ngày nay rồi.

Dưới góc độ của ông, thứ độc dược có thể khiến Vạn Đông Hải “đầu hàng chịu trời” nhất định phải là đan dược cấp ba trở lên. Nhưng Diệp Viễn rõ ràng chỉ ở cảnh giới nguyên khí thứ nhất, cảnh giới này chắc chắn không thể luyện ra được đan dược cấp hai, càng không nói đến đan dược cấp ba.

Đây là một nghịch lý, Diệp Hằng nghĩ nát óc cũng không thể hiểu nổi. Lúc này khi đã cùng con trai tâm sự xong, ông mới không thể nhịn được mà hỏi Diệp Viễn.

Đối với phụ thân của mình, Diệp Viễn đương nhiên không cần phải giấu diếm, hắn cười đáp: “Phụ thân, tên của đan dược đó là Thốn Tâm Liệt, đó không phải là loại đan dược ở tầng cao gì cả, chỉ là đan dược cấp một thôi. Dựa vào khả năng hiện tại của con, luyện viên đan dược này đã là cực hạn rồi.”

Nụ cười của Diệp Hằng đông cứng lại, đan dược cấp một, sao có thể chứ?

Nếu như câu nói này không phải chính miệng con trai nói ra, có đánh chết ông cũng không tin.

“Đan... đan dược cấp một?” Diệp Hằng nuốt nước bọt, nghi hoặc nói: “Đan dược cấp một sao có thể lợi hại như vậy?”

Diệp Viễn cười lấy ra một tờ giấy, viết ra công thức pha chế Thốn Tâm Liệt lên đó, đồng thời ghi chú lại phương pháp và những điều cần chú ý khi luyện đan dược rồi đưa cho Diệp Hằng.

Diệp Hằng nhận lấy công thức một cách vô cùng cẩn thận giống như đang nhận một thứ rất quý giá.

Diệp Viễn biết, mấy ngày tới e là sẽ không nhìn thấy bóng dáng của phụ thân nữa....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bạo nguyên đan

Mấy ngày sau, Diệp Viễn lại đến Dược Hương Các một lần nữa.

Diệp Viễn hiển nhiên cảm nhận được sự khác lạ từ trong ánh mắt của bằng hữu mình, chuyện xảy ra ngày hôm qua, khiến cho mọi người nhìn tên công tử bột này bằng một con mắt khác.

Ánh mắt ấy Diệp Viễn trước kia đã từng thấy rất nhiều, nên không thấy có gì lạ, hôm nay hắn đến Dược Hương Các chẳng qua chỉ là muốn lấy dược liệu mà thôi. Diệp Viễn hiện giờ đang nôn nóng tăng cường nội công, mà cách nhanh nhất để làm được việc này chính là dùng thuốc.

Không tận dụng lợi thế của Đan Đế, hóa chẳng phải Diệp Viễn là tên ngốc sao?

Trong đầu Diệp Viễn có rất nhiều phương pháp luyện đan, nhưng mà đơn thuốc mà hắn có thể luyện thành thì lại rất ít, chỉ có thể luyện được đơn thuốc bậc một, cái này là do hắn đã có sự trợ giúp nhiều từ linh hồn đệ luyện thành. Nếu không với Nguyên Khí Cảnh tầng thứ nhất của hắn, ngay cả bã thuốc còn không thể luyện được nữa.

Diệp Viễn mất một đêm để lục loại trong ký ức của hắn về phương thuốc bậc một.

Tăng Nguyên Đơn, có nghĩa là loại thuốc làm tăng nguyên lực.

Bên ngoài lưu truyền, thuốc bậc một có thể làm tăng nguyên lực, cái hỗ trợ tu hành chính là Nguyên Đơn Khí, chuyên được dùng cho người luyện nguyên khí. Nhưng mà người luyện võ thông thường không thể hấp thụ nổi loại đơn thuốc này, chỉ có thể dựa vào nguyên khí mà bản thân cực khổ tu luyện để gia tăng nội lực.

Một viên Nguyên Đơn Khí, có thể rút ngắn vài tháng tu luyện của người luyện võ. Nếu như có thể lấy Nguyên Đơn Khí để tu luyện thì đạt đến cảnh giới Cửu Trùng Nguyên Khí Cảnh chỉ còn là vấn đề thời gian, nhưng người có thể dùng loại Nguyên Đơn Khí này thì rất ít, chỉ có Hoàng tộc và một số ít con cháu Quý tộc mới dùng được mà thôi.

Diệp Viễn đương nhiên có thể dùng được, nhưng đối với hắn mà nói, Nguyên Đơn Khí quá yếu, vốn dĩ không thể đạt được hiệu quả mà hắn mong muốn.

Nguyên Đơn Khí tuy tốt, nhưng dùng nhiều rồi hiệu quả sẽ giảm đi. Lúc trước hắn đã dùng không ít, nhưng do cũng chưa biết cách hấp thụ được tính của Nguyên Đơn Khí, nên rất nhiều nguyên lực từ trong cơ thể bị thoát ra ngoài. Hơn nữa hiện tại Nguyên Đơn Khí đối với Diệp Viễn mà nói đã không còn tác dụng nhiều nữa. Đợi sau khi nội công của Diệp Viễn gia tăng rồi luyện những phương thuốc đó lúc ấy tự nhiên sẽ như nước chảy gặp kênh.

“Thiếu gia, hôm nay đến có phải để lấy thuốc không?” Trương quỳ thấy Diệp Viễn đi vào, chủ động vui vẻ tiếp đón, so với ngày hôm qua quả thực là hai người hoàn toàn khác.

Diệp Viễn cũng chẳng đoái hoài, chỉ cười: “Đúng rồi, đây chính là dược liệu mà ta cần, mỗi loại chuẩn bị ba phần.”

Diệp Viễn vừa nói vừa đưa cho Trương quỳ một tờ phương thuốc, trên đó ghi rõ tên các loại dược liệu để bào chế Tăng Nguyên Đơn. Tăng Nguyên Đơn thì quý hiếm hơn Nguyên Đơn Khí rất nhiều, nhưng dược liệu sử dụng cũng chỉ là loại dược liệu bậc một, những hiệu thuốc thường cũng có thể mua được. Dược Hương Các là hiệu thuốc lớn nhất Hoàng Thành, hiển nhiên là phải có.

Trương quỳ nhìn qua toa thuốc mà Diệp Viễn đưa, mày liền chau lại, Diệp Viễn hiểu kỳ hỏi: “Sao? có vấn đề gì hả?”

“Thiếu gia dược liệu của phương thuốc này, những cái khác thì không có vấn đề gì, chẳng qua là Lục Diệp Thảo...” Vẻ mặt của Trương quỳ lộ vẻ khó xử.

Diệp Viễn nghe xong lại càng hiểu kỳ: “Theo như ta biết, Lục Diệp Thảo tuy có hơi hiếm một chút, nhưng cũng thuộc loại dược thảo thường thấy, Dược Hương Các chẳng nhẽ có ba phần thôi cũng không có sao?”

Trương quỳ nói: “Thiếu gia Lục Diệp Thảo tất nhiên là chúng tôi có, nhưng mà loại dược thảo này, không phải lúc nào cũng có sẵn, hơn nữa ba phần Diệp Lục Thảo này vừa đúng chỉ còn đúng ba phần, chúng tôi cất ở trong kho. Nhưng ngặt nỗi ba phần Lục Diệp Thảo này vừa đúng lúc hôm qua đã có người đặt mua rồi, ngay cả tiền cọc cũng đã đưa rồi.”

Nói đến đây, Trương Quỳ len lén nhìn sang Diệp Viễn, sợ hắn ta nổi trận lôi đình. Tên tiểu tử tông này không phải là tên vừa, nếu như không vừa ý nói không chừng sẽ làm loạn cả lên. Tuy là biểu hiện của Diệp Viễn hôm qua rất tốt, nhưng mà giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, có trời mới biết hắn ta có vì thế mà nổi giận hay không?

Đợi đến khi ánh mắt của Diệp Viễn dịu xuống, Trương quỳ mới có thể thở phào nhẹ nhõm: Trong lòng nghĩ, chẳng lẽ tên tiểu tử tông này đã đổi tính rồi hay sao?

“Người mua thuốc là ai?”

“Là một thiếu niên cỡ tuổi thiếu gia, ngoài ra còn tỏ vẻ rất gấp.” Trương quỳ cẩn trọng đáp.

Diệp Viễn gật gù đầu: “Hắn ta bảo chừng nào tới lấy thuốc? Ta muốn nói chuyện với hắn.”

Trương quỳ nghe xong giật mình nghĩ rằng Diệp Viễn muốn ép người khác rút lại tiền cọc. Nếu để xảy ra sự việc như thế, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của Dược Hương Các.

Diệp Viễn nhận ra vẻ lo lắng của Trương quỳ, bèn nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không làm bừa đâu.”

Lúc này Trương quỳ cũng không biết chắc có phải tên tiểu tử tông này đã đổi tính rồi hay không? Nhưng mà Diệp Viễn có vẻ vẫn chưa muốn dời đi, xem ra hắn nhất quyết lấy cho bằng được ba phần Diệp Lục Thảo này rồi.

“Hắn ta nói trời sáng là sẽ đến lấy, có vẻ rất gấp, ước chừng sẽ đến ngay bây giờ.” Trương quỳ tỏ vẻ bất lực thành thật khai báo.

“Được, vậy ta sẽ đợi hắn ở đây.” Nói xong, Diệp Viễn cũng chẳng bận tâm vẻ thấp thỏm của trương quỳ, tìm một chỗ ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Trương quỳ thờ dài, đành để mặc hắn đi, hy vọng tên tiểu tử tông này đừng gây sự. Không phải trương quỳ không yên tâm, mà là trước kia Diệp Viễn quả thật đã để lại ấn tượng quá xấu đối với mọi người.

Thời gian một tách trà trôi qua, trong lúc mơ màng Diệp Viễn bỗng nhiên nghe thấy âm thanh hối thúc: “Ta đến lấy thuốc mà hôm qua ta đã đặt mua.”

“Cái này...” Trương quỳ một lần nữa lộ vẻ khó xử.

Người đến là một thiếu niên, chừng mười lăm, mười sáu tuổi, khi thấy biểu hiện của Trương quỳ, vội nói: “Hôm qua chúng ta đã nói rõ ràng rồi, tiền cọc cũng đưa luôn rồi, không được dờ què đó nha!”

“Nhận tiền cọc rồi thì tất nhiên sẽ không dờ què, chỉ là tôi muốn hỏi không biết tiểu huynh đệ này, mua Lục Diệp Thảo để làm gì?” Người nói tất nhiên là Diệp Viễn.

Thiếu niên ngoảnh đầu lại thấy một Cẩm Y vệ tướng mạo, tuổi tác y như mình, nhưng tính tình lại không được tốt: “Liên quan gì đến ngươi.”

Nghe xong Trương quỳ giật mình: “Dám chọc tên tiểu tử tông này, tên này không muốn sống rồi sao?”

Đang định mở lời, nhưng bị ánh mắt của Diệp Viễn ngăn lại.

Diệp Viễn cười: “Đương nhiên không liên quan đến ta, chỉ là thắc mắc không biết tại sao huynh đệ lại không mua nguyên đơn mà lại mua dược liệu? Chẳng nhẽ huynh đệ muốn tự mình luyện đơn hay sao? Đề ta đoán, dược liệu bậc một dùng để luyện Lục Diệp Thảo gồm ba loại: loại thứ nhất là Thiên Linh Đơn, loại dùng để nghiền thành Linh Dịch Giới, huynh đệ chỉ có Tứ Trùng nguyên khí giới, thiết nghĩ không phải loại đơn thuốc này; loại thứ hai là Thanh Tâm Đơn, dùng để duy trì sự minh mẫn trong Linh đài, loại thuốc dùng để xua đuổi tâm ma, thích hợp dùng trong lúc căng thẳng, trước mắt ngươi vẫn chưa trong tình trạng căng thẳng, nên cũng không phải loại này; còn một loại gọi là Đại Hoàn Đơn, một loại thánh dược dùng để trị thương, thấy người có vẻ gấp gáp như vậy, chẳng lẽ có người thân bị thương nặng, cần loại đơn dược này để cứu mạng?”

Thiếu niên há hốc mồm, có chút sợ hãi nhìn về phía Diệp Viễn. Hắn ta kinh ngạc trước hiểu biết sâu rộng về dược liệu của Diệp Viễn, càng khiếp sợ trước ánh mắt như ngọn đuốc của Diệp Viễn.

Phân tích của Diệp Viễn như thế là tận mắt chứng kiến vậy, sự thật như những gì Diệp Viễn tiên đoán.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Biện dược

Thiếu niên gọi là Đường Vũ cùng với Diệp Viễn đều đến từ Đan Võ Học Viện, khác nhau chính là Diệp Viễn là nhờ vào quan hệ mà Đường Vũ là dựa vào thực lực của chính mình để tiến vào Đan Võ Học Viện.

Trên thực tế, những thiên tài ở Đan Võ Học Viện, phần lớn là đến từ giai tầng quý tộc, mà thiên tài tầng lớp bình dân chỉ chiếm cứ một số ít mà thôi. Giai tầng quý tộc có ưu thế tài nguyên mà tầng lớp bình dân không có, đây là chênh lệch mà cho dù nỗ lực như thế nào cũng không sửa đổi được, thiên tài tầng lớp bình dân thua ở điểm xuất phát.

Công pháp, đan dược, tiền tài, giai tầng quý tộc có ưu thế mà tầng lớp bình dân nỗ lực cả đời cũng không đạt tới, đây là ưu thế mấy đời người tích lũy được.

Đường Vũ có thể lấy thân phận bình dân để vào Đan Võ Học Viện, bản thân điều này đã nói lên rất nhiều vấn đề. Nguyên Khí Cảnh tầng bốn tại cái tuổi này không tính là đã xuất chúng, nhưng cũng tuyệt không phải hạng người bình thường.

Tầng ba đến tầng bốn là một cái khe, dưới tình huống không có tài nguyên chất đống mà có thể bước qua cảnh giới này cho thấy rõ Đường Vũ ở võ đạo là rất có thiên phú.

Đường Vũ có thể có thực lực hôm nay hơn nữa tiến vào Đan Võ Học Viện, không thiếu được tự nỗ lực của bản thân hắn, cho dù có cha hắn hỗ trợ nhưng cũng không thể bỏ qua công lao của hắn.

Phụ thân của Đường Vũ tên Đường Tông Hoài, là một gã thợ săn yêu thú có thâm niên. Mấy năm nay, Đường Tông Hoài vào sinh ra tử ở Vô Biên Sâm Lâm, cũng là vì cho nhi tử có thể có tương lai tốt hơn.

Nhưng mà, đi đêm nhiều có ngày gặp ma. Đường Tông Hoài lần này đi vào Vô Biên Sâm Lâm lại đụng phải yêu thú cường đại, cửu tử nhất sinh trốn ra được, bắt quá thương thế lại vô cùng nặng.

Đường Vũ là một đứa bé hiểu chuyện, phụ thân mấy năm nay bị thương vô số lần, hắn cũng nhìn thấy rõ, cho nên hắn theo đuổi võ đạo, đồng thời cũng lập chí trở thành một người Luyện dược sư, chính là vì có thể tùy thời điểm giúp phụ thân trị thương. Nếu như không phải lãng phí thời gian ở trên đan đạo, thành tựu của Đường Vũ bây giờ có khả năng không chỉ như thế.

Bất quá, Luyện dược sư là một nghề nghiệp càng đắt tiền hơn, Đường Vũ căn bản không gánh nổi. Trước đây khi tiến vào Đan Võ Học Viện, hắn hao tốn thời gian dài dùng để lý giải tri thức lý luận, kiến thức thực hành lại gần như số không. Sau khi tiến vào Đan Võ Học Viện, hắn mới có cơ hội chân

chính thực hành luyện chế đan dược.

Ngay cả như vậy, sở học của hắn cũng rất nông cạn.

Mấy năm nay Đường Tông Hoài vì chu cấp cho Đường Vũ học võ, trong nhà tích góp cũng không nhiều, Đường Vũ đã không gánh nổi phí dụng cho một quả đan dược thành phẩm. Chính là Đường Vũ không thể trợ mắt nhìn phụ thân chết ở trước mặt mình, vừa muốn cố gắng sức lần cuối cùng, thử một chút xem mình có thể luyện chế ra một quả Đại Hoàn Đan hay không.

Chuyện trong nhà Đường Vũ cho tới bây giờ không có nói ra trước mặt người ngoài, nhưng không nghĩ bị Diệp Viễn biết được. Hơn nữa nhìn thiếu niên ở trước mắt tuổi tác cách biệt với mình, thành tựu trên đan đạo lại hơn mình xa, nếu như hắn chịu giúp mình luyện chế Đại Hoàn Đan..

Nghĩ tới đây, Đường Vũ thu hồi lạnh lùng ban đầu, vái chào với Diệp Viễn, thành khẩn nói: "Vị huynh đệ kia, tại hạ trong lòng nóng nảy, mới vừa rồi trong lời nói có nhiều mạo phạm, thật sự là xin lỗi."

Diệp Viễn biết lời nói mới vừa rồi kia có tác dụng, vì vậy cười khoát tay nói: "Vừa rồi là vì cứu người, huynh đài không cần khách khí."

Đường Vũ hơi chút do dự, mở miệng nói: "Nghe khẩu khí người mới vừa rồi, chẳng lẽ là cũng cảm thấy hứng thú đối với Lục Diệp Thảo này?"

Đường Vũ là một người thông minh, thông qua đôi câu vài lời vừa rồi, liền đoán được Diệp Viễn tựa như cũng có chú ý với Lục Diệp Thảo này, hắn mới có thể nói giọng thô bạo như thế.

Diệp Viễn cũng không che giấu, cười nói: "Không sai, ba cây Lục Diệp Thảo này đối với ta có tác dụng lớn. Bất quá, ta cũng biết huynh đài là vì cứu người, không biết huynh đài có thể tin được ta hay không, để cho ta đi xem bệnh nhân một chút, nói không chừng có lẽ ta có thể giúp đỡ chút ít đây chứ?"

Nếu như Diệp Viễn vừa tới đã nói như vậy, Đường Vũ tự nhiên sẽ khịt mũi coi thường, nhưng là lời nói mới vừa rồi của Diệp Viễn đúng là làm hắn kinh hãi, cho hắn biết được sự chênh lệch, cái này làm cho hắn không thể không lần nữa suy tính lại một chút.

Kỳ thật, bản thân Đường Vũ đối với thương thế của Đường Tông Hoài cũng không có niềm tin quá lớn, đối với việc luyện chế Đại Hoàn Đan càng là không nắm chắc, cho nên mới mới mua hết ba cây Lục Diệp Thảo, chuẩn bị tốt nếu như thất bại.

Thương thế phụ thân trì hoãn đã không dậy nổi, Đường Vũ do dự thoáng chốc, ngoan hạ quyết tâm chấp tay về phía Diệp Viễn nói: "Vậy thì phiền toái huynh đài rồi, không biết huynh đài xưng hô như thế nào?"

"Kê hèn họ Diệp, tên một chữ Viễn." Diệp Viễn cũng không giấu giếm, trực tiếp nói.

"Diệp Viễn?" Đường Vũ suy ngẫm một chút cái tên này, cảm thấy tựa hồ có hơi quen tai, giống như đã nghe qua ở nơi nào.

Bên cạnh chương quỹ nghe được thiếu gia nói chuyện với thiếu niên kia, cảm nhận đối với Diệp Viễn không khỏi lại khá hơn một chút. Nhưng khi Diệp Viễn tự giới thiệu, trong lòng hắn hồ hồ không ổn, cái tên Diệp Viễn này tại Hoàng thành thật sự là quá vang dội rồi.

Thật sự, Đường Vũ suy nghĩ một chút, lại liên hệ với Dược Hương Các, nhất thời ngộ ra là nghe qua cái tên này ở nơi nào.

"Người... người chính là tên xếp ở cuối bảng Đan Võ Học Viện, các hạng thành tích ở học viện đều lọt đáy, tên công tử quần là áo lụa siêu cấp đốt nát Diệp Viễn?" Đường Vũ bật thốt lên.

Diệp Viễn than thào một tiếng, cũng không biết tên tiền nhiệm rốt cuộc sống thất bại hay là thành công, danh tiếng lớn như vậy.

"Không sai, ta chính là Diệp Viễn đó, bất quá trước tiên người không cần vội vã cự tuyệt. Nếu ta đoán không lầm, chính người cũng không có chút tự tin nào đối với luyện chế Đại Hoàn Đan đúng chứ?"

"Chuyện này..." Diệp Viễn nói làm cho Đường Vũ trong lòng rét lạnh.

"Như vậy đi, trước để cho ta đi qua nhìn một chút, nếu như không giải quyết được vấn đề, ta để cho phụ thân ta đích thân ra tay, giúp người luyện chế một quả Đại Hoàn Đan, như thế nào?" Diệp Viễn lửa nóng rền sắt nói.

Diệp Viễn nhắc ra thân phận phụ thân, Đường Vũ nhất thời hai mắt tỏa sáng. Nếu Diệp Hằng thật sự có thể đích thân xuất thủ, thương thế phụ thân tất nhiên có thể không chế được.

"Lời này là thật?"

"Dĩ nhiên là thật, người nếu như không tin, chúng ta lập một giao ước đi."

Đường Vũ cảm thấy như vậy không tốt lắm, đối với người khác quá không tín nhiệm rồi, chính là phụ thân tình huống ngàn cân treo sợi tóc, hắn thật sự là không lo được nhiều như vậy. Hơn nữa danh tiếng Diệp Viễn còn đặt nơi đó, hắn quả thực không dám mạo hiểm như vậy. Nếu là phụ thân có thể được cứu, đến lúc đó lại bồi tội với Diệp thiếu gia là được.

Quyết định chủ ý xong, Đường Vũ chấp tay nói: "Vậy thì phiền toái Diệp thiếu gia rồi."

Diệp Viễn khoát khoát tay, nhàn nhạp nói: "Không nên khách khí. Chương quý, giúp ta lập giao ước."

Chương quý tự nhiên không dám thờ ơ, tìm giấy bút lập giao ước, Diệp Viễn ký tên của mình vào bên trên, Đường Vũ lúc này mới yên lòng.

Nhìn bóng lưng hai người đi xa, chương quý cảm giác có chút không quá chân thực. Trước kia Diệp Viễn thế nào hần rõ nhất, tuyệt đối sẽ không dễ nói chuyện như thế, chẳng lẽ đột ngột gặp đại nạn, hần thật sự trở nên thành thực?

...

Hoàng thành tác đất tác vàng, cho dù thợ săn yêu thú thu nhập được cao hơn rất nhiều so với người bình thường, Đường Tông Hoài cũng không mua được nhà ở quá lớn, càng không cần nói hần còn phải chu cấp cho nhi tử luyện võ.

Đây là một khu nhà rất bình dân, trong phòng có vẻ hơi ảm đạm. Diệp Viễn vừa vào cửa, một cỗ mùi hương thuốc đập vào mặt.

"U Tâm Liên, Xích Tùng Tử, Kim Hoa Quả... Những dược liệu này đều là cách điều chế đan dược cấp độ nhập môn, xem ra Đường huynh còn đang luyện tập luyện chế đan dược nhất giai. Chẳng qua là Đại Hoàn Đan này chính là thượng phẩm nhất giai, lấy trình độ trước mắt của Đường huynh, e là cho dù mang cả ba cây Lục Diệp Thảo đều luyện phế, cũng không luyện chế được đúng chứ?" Lời nói của Diệp Viễn không có chút nào khách khí, gài đúng chỗ ngựa vạch trần trình độ của Đường Vũ.

Diệp Viễn trình độ cao bao nhiêu, Đường Vũ căn bản là không tưởng tượng nổi. Diệp Viễn chẳng qua là dựa vào mũi ngửi, liền sờ rõ trình độ của Đường Vũ đến tận gốc tận ngọn. Mặc dù hai người tuổi tác cách biệt, chính là ở trước mặt Diệp Viễn, Đường Vũ giống như một hài tử tập tễnh học theo.

Diệp Viễn cũng có dự tính lộ ra chút ít thực lực, để cho Đường Vũ không dám khinh thị hần. Chuyện không có cách nào khác, ai bảo vị tiên nhiệm quá mức cực phẩm, hần không thể không khoe khoang một chút.

Bị Diệp Viễn vừa nói như thế, Đường Vũ chẳng những không có cảm tức, ngược lại chấn động trong lòng. Lúc này mới vừa vào nhà bọn họ, dược vật là sắp xếp ở phòng sâu bên trong, Diệp Viễn vốn không thể nào thấy được, hần dĩ nhiên chỉ bằng mũi ngửi là có thể phân biệt ra được những dược liệu này, hơn nữa không kém chút nào, cái này căn tiêu chuẩn đan đạo cao bao nhiêu chứ? Sợ rằng giáo tập trong học viện cũng không có bản lĩnh như vậy đi?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Lời nói tương kích

"Không nghĩ tới Diệp huynh gia học uyên thâm, thành tựu trên đan đạo dĩ nhiên có thể đạt tới trình độ như vậy. Đường Vũ nhẹ tin đồn đãi, cho nên thất lễ Diệp huynh, thật sự là xấu hổ." Chỉ riêng ngón này, Đường Vũ cũng biết Diệp Viễn tuyệt đối là hữu danh vô thực, vì vậy vội vàng xin lỗi.

Diệp Viễn trong lòng thầm khen, Đường Vũ này xuất thân bản hần, nhưng là một nam nhân quang minh lỗi lạc, ngược lại đáng giá kết giao.

Đi trên đường tới, Đường Vũ cũng tự báo qua cảnh nhà, Diệp Viễn mới biết Đường Vũ lại cũng là học viên Học Viện Đan Võ, không trách nói hần là ở cuối bảng.

Diệp Viễn cười nói: "Đường huynh không cần như thế, danh tiếng ta lúc trước xác không tốt, không trách Đường huynh. Thành tựu đan đạo này, ngược lại chưa nói tới cao bao nhiêu, chẳng qua là khi còn bé thường bị phụ thân buộc học tập nhận ra nhất chút ít dược tài, ngược lại có thể nhận ra một chút ít mà thôi."

Đường Vũ lúc này không dám tiếp tục khinh thường Diệp Viễn, vội vàng nói: "Diệp huynh khiêm nhường, xin mời."

Đường Vũ dẫn Diệp Viễn vào trong phòng, một hồi tiếng ho khan từ trên giường truyền tới, tỏ ra uể oải. Không cần phải nói, vị nằm ở trên giường kia chính là phụ thân của Đường Vũ - Đường Tông Hoài rồi.

"Vũ nhi... Khục khục... Là nguoi... Khục khục... Trở về rồi?" Tình huống của Đường Tông Hoài giống như không tốt lắm, vừa nói liền ho khan lợi hại, còn giằng giằng muốn ngồi dậy.

Đường Vũ thấy cảnh này, liền vội vàng tiến lên đỡ Đường Tông Hoài: "Phụ thân, đều nói người không nên lộn xộn rồi."

"Ha ha... Khục khục... Phụ thân lần này... Sợ là... Khục khục... Không chịu nổi rồi, sau này... Sau này nguoi phải... Khục khục... Chiều cổ thật tốt chính mình." Đường Tông Hoài thế nhưng đã có ý nghĩ mình sẽ chết.

Nước mắt Đường Vũ quét một chút liền trào ra, nước nờ nói: "Phụ thân, người không cần nói vậy, hài nhi... Hài nhi nhất định sẽ trị khỏi cho nguoi! Hài nhi

đã mang Lục Diệp Thảo về, dùng để luyện chế Đại Hoàn Đan cho người đây."

Đường Vũ đang muốn đứng dậy, lại bị Đường Tông Hoài bắt lại: "Không... không cần... Khục khục... vô dụng."

Ngược lại không phải là Đường Tông Hoài nói Đại Hoàn Đan không dùng được, mà là hắn biết nhi tử không có khả năng luyện chế ra Đại Hoàn Đan. Cứ như vậy lãng phí hết dược tài, còn không bằng để lại cho nhi tử.

"Khục khục... Vũ nhi, thì ra... Khục khục... Thì ra có khách, làm sao... không mời đến ngồi đi?" Đường Tông Hoài lúc này mới phát hiện trước cửa phòng còn có một người.

Nhắc đến Diệp Viễn, Đường Vũ tinh thần chấn động, nhìn Diệp Viễn nói: "Diệp huynh, van cầu ngươi mau cứu phụ thân ta! Chỉ cần có thể trị khỏi hắn, đòi ta làm trâu làm ngựa cho ngươi đều được!"

Nhìn ra được, Đường Vũ xuất thân mặc dù không tốt, nhưng là người rất có ngạo khí. Có thể nói ra những lời ấy, nói rõ hai người phụ tử bọn hắn cảm tình thật rất sâu. Lấy mình đo người, tâm tư Diệp Viễn sâu trong nội tâm mềm mại cũng bị xúc động.

"Huynh đệ ta với ngươi có thể nói là hợp ý, nói cái gì làm trâu làm ngựa? Nhanh để cho bá phụ nằm xuống, ta tới chẩn đoán một chút." Diệp Viễn cũng không giả mồm, trực tiếp ngồi ở mép giường, Đường Vũ nhường ra vị trí cho hắn.

Diệp Viễn đang muốn bắt lấy cổ tay của Đường Tông Hoài, ai ngờ hắn lại rút ra: "Không cần... Vị tiểu huynh đệ này... Cảm ơn ngươi."

"Phụ thân!" Đường Vũ thấy phụ thân như thế, nhất thời nóng nảy.

Diệp Viễn biết Đường Tông Hoài là vì không muốn thêm phiền toái cho nhi tử, một lòng tìm chết rồi. Đương nhiên, còn có một phần nguyên nhân chính là Diệp Viễn quá trẻ tuổi, hắn căn bản không tin tưởng Diệp Viễn có thể làm được gì.

Diệp Viễn cũng không nổi giận, lấy tay chặn lại Đường Vũ, mở miệng nói: "Bá phụ, nếu là ta không đoán sai, người là bị Cự Phong Tê gây thương tích đúng chứ?"

Đường Vũ nghe được nhất thời kích động: "Diệp huynh thật là thật là tinh mắt, lại có thể liếc mắt nhìn liền đoán được."

Đường Tông Hoài vẫn không hề bị lay động, ho khan mấy tiếng, dứt quãng nói: "Ừ... Vũ nhi nói cho... ngươi sao? Không cần... phí tâm."

"Phụ thân, ta thật không có nói cho Diệp huynh, là hắn tự mình nhìn ra được!" Mắt thấy phụ thân lòng mang ý chết, lòng Đường Vũ nóng như lửa đốt.

Thấy loại tình huống này, chân mày Diệp Viễn cau lại. Chữa bệnh cho người trước hết phải trị tâm, Đường Tông Hoài chính mình cũng không muốn sống, cho dù cho hắn ăn linh đan diệu dược cũng không nhất định có thể cứu hắn trở về.

Lấy nhãn lực của Diệp Viễn, hắn có thể nhìn ra thương thế của Đường Tông Hoài quả thực rất nặng, chỉ sợ là không sống qua ngày mai. Còn tiếp tục trì hoãn như vậy, chính là hắn trở lại Đan Đế, cũng không cứu sống được Đường Tông Hoài rồi. Cho dù như bây giờ, cũng không phải một viên Đại Hoàn Đan là có thể cứu được.

Diệp Viễn quyết định cho thuốc mạnh: "Thôi, Đường huynh, người đã vô tình vô nghĩa như vậy, cứu để làm chi? Nếu chính ông ấy muốn chết, liền để ông ấy chết đi."

Đường Vũ không rõ vì sao, thấy Diệp Viễn chê bai phụ thân mình như thế, nhất thời cả giận nói: "Diệp Viễn, ngươi nói cái gì? Phụ thân ta bị thương thành như vậy cũng là vì ta, ngươi sao nói ông là người vô tình vô nghĩa?"

"Hừ... Ngay thơ như vậy... Phép khích tướng... Vô dụng." Đường Vũ nghe không hiểu, Đường Tông Hoài chính là lão giang hồ, sao nghe không hiểu cho được?

Diệp Viễn tự nhiên không nghĩ đơn giản như vậy thì thành công, cười lạnh nói: "Phải không? Ông coi như là phép khích tướng được rồi, sau này lúc Đường huynh chết yểu đầu đường, sẽ đi tới địa phủ tìm ông hỏi tội, đến lúc đó xem ông trả lời ra sao."

Đường Tông Hoài vốn không có chút rung động nào, tâm tình rất cuộc cũng nổi lên một tia rung động, hắn xoay người hỏi: "Lời này hiểu thế nào?"

"Ông không phải nói ta là phép khích tướng sao? Lại hỏi nhiều như vậy làm gì? Ta là thấy Đường huynh một người hiểu tâm mới đáp ứng tới cứu người, không nghĩ tới hắn hiểu thuận ông lại không chịu được như vậy, không cứu cũng được, cáo từ." Nói xong, Diệp Viễn thật xoay người muốn đi.

"Chậm đã!" Đường Tông Hoài cùng Đường Vũ trầm miệng một lời nói.

"Bá phụ còn có chuyện gì?" Diệp Viễn không để ý tới Đường Vũ, lạnh lùng nói.

"Ta muốn biết... Tiểu huynh đệ... Mới vừa rồi nói... Rốt cuộc vì sao?" Diệp Viễn nói Đường Vũ chết yểu đầu đường thật sự đã kích thích đến hắn.

"Ông một kẻ hấp hối sắp chết, biết nhiều như vậy làm gì? Con mình chết sống đều không quan tâm, chỉ lo chính mình tìm chết, người như vậy không phải vô tình vô nghĩa thì là cái gì?" Diệp Viễn cười lạnh nói.

"Chỉ... chỉ cần... Tiểu huynh đệ nói rõ ràng... ta... đồng ý chữa trị." Tựa hồ là nói có hơi nhiều, Đường Tông Hoài ho càng thêm lợi hại.

Diệp Viễn lại vẫn như cũ là gương mặt khinh bỉ, cười lạnh nói: "Ông cho rằng là Đường Vũ vào Học Viện Đan Võ, sau này sẽ tiền đồ vô lượng?"

"Khó khăn... Chẳng lẽ không đúng?" Đường Tông Hoài nghi ngờ nói.

"Dĩ nhiên không phải! Học Viện Đan Võ chẳng những không phải thánh địa như ông tưởng tượng, ngược lại là một nơi vô cùng tàn khốc. Đương nhiên, ta tin tưởng Đường huynh nhất định không nói với ông những chuyện này, có phải thế không?" Diệp Viễn vừa nói, vừa nhìn về phía Đường Vũ.

Mặt Đường Vũ lộ ra vẻ lúng túng, lại như cũ gật đầu một cái, tính là thâm chấp nhận. Đường Tông Hoài hiểu rõ con mình nhất, cũng tự nhiên biết hẳn không phải đang dối gạt chính mình, không khỏi trong lòng căng thẳng.

Diệp Viễn tiếp tục nói: "Học Viện Đan Võ chính xác là nơi thiên tài hội tụ, nhưng cũng là nơi cạnh tranh kịch liệt nhất, thậm chí so với bên ngoài còn tàn khốc hơn! Một thiên tài sinh ra, thường thường phải giẫm qua xác những thiên tài khác. Đường huynh tư chất mặc dù không tệ, nhưng cũng không coi là tuyệt đỉnh, huống chi hẳn chẳng qua là tầng lớp bình dân, không có tư nguyên chống đỡ, hẳn nhất định chỉ có thể là đá đặt chân của người khác! Sau này có một ngày hẳn bị loại bỏ, cho dù còn sống, cũng bất quá là dựa vào nghề thợ săn yêu thú mà sinh sống, người như vậy tại Học Viện Đan Võ không phải ít. Ông cảm thấy, thợ săn yêu thú có bao nhiêu người có thể an an ổn ổn vượt qua cả đời?"

Đường Tông Hoài bản thân chính là thợ săn yêu thú, tự nhiên biết được tình cảnh của một thợ săn yêu thú. Nếu con mình sau này có khả năng phải bước theo con đường của mình, Đường Tông Hoài cảm thấy chết cũng chết không yên ổn rồi.

"Tiểu... Tiểu huynh đệ, mới vừa rồi... Khục khục... là ta không đứng, phiền toái... người trị lành thương thế của ta, ta... Ta đồng ý bỏ ra... bất kỳ giá nào." Đường Tông Hoài vốn là không muốn tạo thêm phiền toái cho nhi tử, bây giờ phát hiện sau khi hẳn chết con trai có thể sẽ có càng nhiều phiền toái hơn, điều này làm cho hẳn bất kể như thế nào cũng không thể chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tín nhiệm cùng lựa chọn

"Diệp huynh, thương thế phụ thân ta thế nào?" Đường Vũ có chút thấp thòm hỏi.

Đường Vũ là một tay gà mờ, đối với chẩn đoán của mình thật sự là không có bao nhiêu lòng tin. Mà Diệp Viễn thể hiện ra trình độ đan đạo vượt trên hẳn rất xa, điều này cũng làm cho hẳn ký thác toàn bộ hy vọng vào trên người Diệp Viễn.

Diệp Viễn nhíu mày một cái, làm cho tâm Đường Vũ chột trảm xuống.

"Lực đạo của Cự Phong Tê vô cùng lớn, tốc độ cực nhanh, bá phụ có thể từ trong tay nó thoát được một mạng đã coi như là may mắn rồi. Thương thế của bá phụ rất nghiêm trọng, lá phổi đã bể tan tành, tâm mạch cũng đã gần như đứt đoạn, tùy lúc đều có nguy hiểm đến tính mạng." Biểu tình trên mặt Diệp Viễn cũng mười phần ngưng trọng.

Theo lời Diệp Viễn nói ra, tâm tình Đường Vũ dần dần chìm đến đáy cốc rồi, ngược lại trên mặt Đường Tông Hoài lại có loại bình tĩnh khám phá sinh tử. Hẳn bị thương nặng bao nhiêu chính mình đương nhiên biết, cho nên hẳn mới vừa rồi mới có thể quyết tuyệt như vậy. Lúc này nghe được Diệp Viễn chẩn đoán, chẳng qua là chứng thực suy đoán của hẳn mà thôi.

"Diệp huynh, chẳng lẽ nói..." Đường Vũ không dám nói ra câu kế tiếp, chỉ mấy chữ này, Diệp Viễn liền có thể cảm nhận được nội tâm hẳn tuyệt vọng đến cỡ nào.

Bất quá, Diệp Viễn cũng không trả lời Đường Vũ, mà là nhíu chặt mày, tựa hồ chìm trong suy nghĩ của chính mình.

Trong lúc nhất thời bên trong nhà yên lặng đến quỷ dị, Đường Vũ quả thực không chịu nổi không khí lúc này, lấy dũng khí nói với Diệp Viễn: "Diệp huynh, ta biết có chút mạo muội, có thể hay không... mời lệnh tôn ra tay?"

Diệp Viễn ngẩng đầu nhìn Đường Vũ, sắc mặt bình tĩnh, lại như cũ không nói gì.

Đường Vũ bị Diệp Viễn nhìn đến có chút mất tự nhiên, lúng túng nói: "Thật xin lỗi, Diệp huynh, ta không có ý xem thường người, chẳng qua là..."

"Ta biết người là ý gì, bất kể người có tin hay không, phụ thân ta tới cũng vô dụng. Không riêng gì phụ thân ta, chính là Vạn Đông Hải, hay là Ngô Đạo Phong cũng không được." Diệp Viễn rất kiên định nói.

Ngô Đạo Phong trong miệng Diệp Viễn, chính là Hội trưởng Công hội Luyện Dược Sư Tàn quốc. Tại toàn bộ Tàn quốc, trình độ đan đạo cao nhất không phải Vạn Đông Hải, cũng không phải Diệp Hằng, càng không phải là vị hoàng thúc Hoàng thất kia, mà là vị Hội trưởng đại nhân này. Diệp Viễn nói ngay cả hẳn cũng không được, trên căn bản tương đương với tuyên bố Đường Tông Hoài từ hình.

Chẳng qua là lời này nghe vào trong tai Đường Vũ, lại là có chút mùi vị ngụy biện. Diệp Viễn người quả thực là lộ ra tài hoa, nhưng chẳng lẽ tưởng rằng như vậy thì có thể vượt qua được đệ nhất đàn đạo Tàn quốc sao?

Diệp Viễn ra sức khước từ, rồi cuộc làm cho trong lòng Đường Vũ sinh ra vẻ bất mãn. Nếu là những chuyện khác, hẳn đương nhiên sẽ không so đo cái gì, nhưng là bây giờ Diệp Viễn ở ngay trước mặt hắn tuyên bố cái chết của phụ thân, cái này làm cho hắn không thể không có ý nghĩ khác. Diệp Viễn là người nào? Một tên phú nhị đại mà thôi!

"Diệp huynh, người..."

"Vũ nhi, để cho Diệp công tử... nói hết lời." Đường Vũ mới nói phân nửa, lại bị Đường Tông Hoài cắt đứt.

Đường Vũ có chút ngạc nhiên, Diệp Viễn lại gật đầu nói: "Ta nói bọn họ không được, không có nghĩa là thương thế của bá phụ hoàn toàn không có hi vọng."

Đường Vũ nghe vậy mừng rỡ, cũng không đoái hoài tới trách Diệp Viễn nói chuyện khẩu khí lớn, nói: "Diệp huynh nói hy vọng là?"

"Ta nói hy vọng kỳ thật ra ở tại trên người chính Đường huynh người."

"Ta?" Đường Vũ bị Diệp Viễn dẫn quanh đến có chút hồ đồ, mà trên thực tế Diệp Viễn cũng không biết nên mở miệng như thế nào, cho nên mới đi một vòng lớn như vậy.

Diệp Viễn gật gật đầu nói: "Đường huynh cũng biết ta trước kia danh tiếng không được tốt, không biết Đường huynh có tin được ta hay không?"

Đường Vũ lúc này cũng có chút tỉnh táo lại rồi, hắn vốn là người thông minh, trong lời nói Diệp Viễn có hàm ý, hắn nếu nghe không hiểu nữa thì chính là ngốc nghếch rồi.

"Diệp huynh có ý tứ là... Lục Diệp Thảo?" Đường Vũ chần chờ nói.

"Không sai." Diệp Viễn không có chối, trực tiếp thừa nhận.

Kỳ thật, đàn dược hạ giới phân cấp có chỗ bất đồng với Thần Vực. Mặc dù Thần Vực nhất giai đàn dược đều chia làm ba bậc thượng trung hạ giống vậy, nhưng cái gọi là đàn dược thượng phẩm ở Tàn quốc, đặt ở Thần Vực chẳng qua chỉ là đàn dược hạ phẩm mà thôi. Đàn dược ở Thần Vực, dù là chủng loại hay phẩm chất, đều không phải là thứ mà một phạm nhân quốc độ ở hạ giới có thể so sánh.

Dựa theo lẽ thường, thực lực của Diệp Viễn là căn bản không thể luyện chế ra nhất giai đàn dược thượng phẩm, nguyên lực của hắn căn bản là không cách nào chống đỡ nổi để luyện chế nhất giai thượng phẩm đàn dược. Hắn có thể luyện chế được, bởi vì hắn đã từng là Đan Đế, trong lúc chế thuốc phân phối nguyên lực hợp lý tỉ mỉ đến trình độ làm người ta giật sớ, mới có thể lấy chút nguyên lực đáng thương luyện chế ra đàn dược vượt qua thực lực.

Dù cho cái gọi là nhất giai thượng phẩm đàn dược, ở trong mắt Diệp Viễn chẳng qua chỉ là chút ít hạ phẩm đàn dược bất nhập lưu thôi.

Nhưng là để chữa trị thương thế cho Đường Tông Hoài, nhất giai thượng phẩm có chút không đủ dùng, phải dùng đến nhất giai trung phẩm đàn dược Thần Vực mới được. Chính là Diệp Viễn bây giờ quá yếu thực lực, căn bản luyện chế không ra được đàn dược cỡ này.

Cho nên, hắn đưa ra cho Đường Vũ một lựa chọn, nếu Đường Vũ lựa chọn không tin mình, như vậy duyên phận giữa hắn và Đường Vũ đến đây cũng chấm dứt, thương thế của Đường Tông Hoài hẳn cũng không có năng lực chữa khỏi.

"Chuyện này... như vậy sao được? Lỡ như... lỡ như..." Đường Vũ trở nên có chút tâm loạn như ma.

Trong tiềm thức, Đường Vũ cảm thấy Diệp Viễn thật ra là có thể tin. Mà ở thực tế tàn khốc như thế, Đường Vũ thật không biết nên lựa chọn như thế nào rồi. Ý tứ của hắn là, lỡ như Diệp Viễn thật không cứu được phụ thân, Đại Hoàn Đan chính là hy vọng cuối cùng của hắn.

"Diệp huynh, ta không phải là không tin người, chẳng qua là... chẳng qua là..." Đường Vũ không biết nên diễn đạt thế nào.

"Vũ nhi, cho hắn đi." Đang lúc này, Đường Tông Hoài luôn luôn trầm mặc lại yếu ớt lên tiếng nói.

Đường Vũ quay đầu cùng phụ thân liếc nhau một cái, từ trong mắt của đối phương đọc được rất nhiều tin tức. Cuối cùng, Đường Vũ cắn chặt răng đưa hộp đựng Lục Diệp Thảo cho Diệp Viễn, nói: "Diệp huynh, kính nhờ."

Diệp Viễn không có từ chối, bình tĩnh nhận lấy cái hộp, mở miệng nói: "Cho ta thời gian một ngày, ngày mai đúng giờ này ta sẽ tới. Bất quá, thương thế bá phụ bây giờ rất không ổn định, không xử lý một chút là rất khó giữ vững đến ngày mai, ta trước tiên chăm cứu cho ông ấy, ổn định lại thương thế, không để nó trở nên ác liệt nữa."

Đường Vũ khom người làm động tác vái chào Diệp Viễn: "Phiền toái Diệp huynh rồi."

Diệp Viễn tự nhiên không có mang kim châm theo người, lúc này trở lại Dược Hương Các lấy thủ châm.

Sau khi Diệp Viễn đi, Đường Vũ có chút bất an hỏi phụ thân: "Phụ thân, hài nhi biết Diệp huynh là người có chân tài thực học, chính là danh tiếng của hân trước đây thật sự quá kém, ta luôn cảm thấy lần này là đang đánh cuộc."

Một hồi ho kịch liệt đi qua, Đường Tông Hoài cười thầm nói: "Là thương thế của ta... chính mình làm sao có thể không biết? Diệp công tử... hân nói... không sai, cho dù... Ngô Đạo Phong tới... cũng vô ích. Coi như... là đánh bạc, chúng ta... cũng không có gì... bị thua thiệt."

"Phụ thân, thật có nghiêm trọng như vậy?" Đường Vũ hiển nhiên không nghĩ tới vết thương của phụ thân lại đã trở nên ác liệt đến mức độ này rồi.

Đường Tông Hoài chẳng qua là lắc đầu một cái, nói: "Người này... không phải vật trong ao, Vũ nhi... bất kể... kết quả thế nào, lui về phía sau đều phải... cùng hân... thân cận nhiều một chút."

Đường Vũ không nghĩ tới phụ thân đánh giá Diệp Viễn cao như thế, bất quá thành kiến của hân đối với Diệp Viễn, từ khi bước vào phòng này, cũng đã ném đến ngoài chín tầng mây, lập tức gạt đầu đáp ứng:

"Phụ thân yên tâm, hài nhi không phải người vong ân phụ nghĩa. Chỉ cần Diệp huynh hân toàn lực chữa trị phụ thân, ta cái mạng này cũng bán cho hân."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tăng thực lực lên

Nhìn Diệp Viễn tựa như nước chảy mây trôi chậm chạp, Đường Vũ lại thêm lòng tin mấy phần. Hân lúc này phát hiện, Diệp Viễn tuyệt không giống như trong tin đồn như vậy, chỉ là tên ăn chơi không tiền đồ.

"Phụ thân, như thế nào rồi? Cảm giác khá hơn không?" Châm cứu xong, Đường Vũ không dần nổi hỏi.

Lúc này, Đường Tông Hoài sắc mặt tựa như hồng hào lên rất nhiều, ho cũng không còn kịch liệt như vừa nãy nữa rồi: "Diệp công tử thật sự cao tay, ta bây giờ cảm giác cả người đều buông lỏng không ít."

Hân nói chuyện vẫn còn có chút không thờ được, tuy nhiên so với vừa rồi tốt hơn rất nhiều.

Bộ châm pháp này của Diệp Viễn tự nhiên cũng không phải vật phạm, mà là hân tự nghĩ ra một bộ châm pháp đỉnh cấp, tên là "Thất Thập Nhị Lộ Đại Tuần Hoàn Châm Pháp". Bộ châm pháp này lúc ấy từng gây chấn động một thời ở Thần Vực, có năng lực quý thần khó lường.

Đương nhiên, lấy cảnh giới của hân hôm nay, căn bản không phát huy hết uy lực của bộ châm pháp, nhưng cũng đã khống chế được một chút bệnh tình của Đường Tông Hoài rồi.

"Châm này pháp chỉ có thể trị phần ngọn, nhưng không cách nào trị gốc, ngày mai ta sẽ mang đan dược tới. Việc này không nên chậm trễ, ta đi về trước." Nói xong, Diệp Viễn trực tiếp cáo từ rồi đi.

...

Diệp Viễn đi tới Dược Hương Các lấy dược tài luyện chế Bạo Nguyên Đan, cùng với ba cây Lục Diệp Thảo, đi thẳng vào phòng luyện đan.

Bạo Nguyên Đan chẳng qua là nhất giai hạ phẩm đan dược tại Thần Vực, Diệp Viễn hiện đang luyện chế ngược lại vừa đúng. Hân còn có thể tăng thực lực tốt hơn lên nhất giai đan dược, chẳng qua là trước mắt không có cách nào luyện chế, khi thực lực của hân tăng lên, dĩ nhiên là có thể luyện chế đan dược cao cấp hơn.

Đối với Diệp Viễn mà nói, phương pháp luyện chế Bạo Nguyên Đan rất đơn giản. Sau ba canh giờ, Diệp Viễn mang theo mấy cái chai thuốc từ phòng luyện đan đi ra.

Sau đó dĩ nhiên chính là bế quan, hân tìm căn phòng yên tĩnh, cũng phân phó hạ nhân không nên quấy rầy, liền bắt đầu bế quan.

Nhìn trước mắt một hàng chai thuốc, Diệp Viễn khẽ nhủ mảy. Hân rất không hài lòng đối với lần luyện đan này, ba phần tài liệu hân vậy mà chỉ luyện chế được hai mươi sáu viên Bạo Nguyên Đan. Trong những đan dược này, có mười lăm viên trung phẩm Bạo Nguyên Đan, tám viên thượng phẩm Bạo Nguyên Đan cùng với ba viên cực phẩm Bạo Nguyên Đan.

Đan dược phân thứ phẩm, hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm cùng với siêu phẩm, nếu là lúc trước, Diệp Viễn luyện chế cấp thấp đan dược bậc này, kém nhất cũng là cực phẩm, bây giờ lại chỉ có thể luyện chế ra một đồng rác, cái này tự nhiên làm cho hân rất không quen.

Đương nhiên, ý tưởng của Diệp Viễn nếu như bị mấy vị Đại Đan Sư Tàn quốc biết rồi, nhất định sẽ tìm một cái lỗ để chui vào. Nếu là bọn họ luyện chế Bạo Nguyên Đan, có thể có một viên cực phẩm đan dược coi như cảm ơn trời đất, Diệp Viễn duy nhất một lần luyện chế được ba viên dĩ nhiên còn thấy chưa đủ. Cực phẩm đan dược đối với bọn hân mà nói, đó là chuyện có thể gặp mà không thể cầu, chỉ có thời điểm vận khí tốt mới có thể luyện chế

được.

Diệp Viễn thở dài, biết đây cũng là chuyện không có cách nào khác. Cổ thân thể này còn chưa từng luyện chế qua đan dược, thủ pháp vẫn có khiếm khuyết, chủ yếu nhất vẫn là thực lực quá yếu, một phần nguyên lực phải chia thành ba phần để dùng, tự nhiên luyện chế không cho ra được đan dược cấp độ hần muốn.

Diệp Viễn cầm lên chai thuốc chứa cực phẩm Bạo Nguyên Đan, lấy ra một viên trực tiếp nuốt xuống.

Đan dược vừa vào tới trong bụng, nhất thời hóa thành nguyên lực cuộn cuộn mở, nguyên lực mệnh môn không ngừng cọ rửa toàn thân kinh mạch Diệp Viễn. Diệp Viễn không dám thờ ơ, lập tức vận chuyển lên “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết”, dẫn dắt những thứ nguyên lực hỗn loạn kia trong kinh mạch rong ruổi. Vốn là nguyên lực cuồng bạo dưới sự dẫn đường “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết”, lập tức trở nên vô cùng khéo léo. Những nguyên lực này trong cơ thể Diệp Viễn vận hành một vòng lớn khắp cơ thể, cuối cùng tụ vào trong đan điền. Trải qua “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết” rèn luyện, nguyên lực vốn có chút hỗn tạp trở nên tinh thuần vô cùng.

“Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết” phân ba cấp thiên địa nhân, Diệp Viễn hiện đang tu luyện chính là Nhân Chi Thiên cấp nhập môn. Nhân Chi Thiên cũng chia làm ba giai đoạn, mỗi một giai đoạn đều có một môn đồng bộ vũ kỹ, đây cũng là điểm cường đại của “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết”. Đặc biệt lấy “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết” bộc phát vũ kỹ, cường đại vô cùng.

Linh Chá Thần Vương sở dĩ đánh đâu thắng đó tại Thần Vực, không gì cản nổi, cũng là bởi vì hần luyện thành “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết” Thiên Chi Thiên bậc cuối cùng vũ kỹ Cửu Dương Phân Thiên. Vũ kỹ này thi triển ra, có thể trong phạm vi mấy ngàn dặm thiêu hủy hết thảy hóa thành hư vô, vô cùng đáng sợ.

Nhân Chi Thiên giai đoạn thứ nhất đồng bộ vũ kỹ tên Tuyết Dương Chi, có thể phát ra nguyên lực từ đầu ngón tay, luyện đến đại thành có thể chém đá chặt sắt, lực sát thương vô cùng to lớn.

Sau hai canh giờ, dược lực của Bạo Nguyên Đan được “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết” rèn luyện xuống, bị Diệp Viễn hấp thu xong. Diệp Viễn cảm thụ một chút nguyên lực trong cơ thể, còn kém một chút là có thể tiến vào Nguyên Khí Cảnh tầng hai rồi.

Không do dự, Diệp Viễn lấy viên cực phẩm Bạo Nguyên Đan thứ hai ném vào trong miệng, tiếp tục rèn luyện nguyên lực. Lại là sau hai canh giờ, Diệp Viễn lấy viên thứ ba cũng nuốt xuống.

Cực phẩm Bạo Nguyên Đan ăn xong rồi, Diệp Viễn tiếp tục dùng thượng phẩm Bạo Nguyên Đan, nhưng là hiệu quả so với cực phẩm Bạo Nguyên Đan còn kém rất nhiều, hơn nữa Bạo Nguyên Đan càng ăn nhiều, dược liệu đối với Diệp Viễn mà nói cũng đang càng yếu bớt.

Sắc trời sắp sáng, Diệp Viễn cảm thấy toàn thân kinh mạch và đan điền hơi hơi căng đau, hần biết hấp thu nguyên lực đã đến cực hạn. Còn hấp thu tiếp như vậy, hần sẽ bạo phát mà chết. Lần nữa cảm thụ một chút nguyên lực trong cơ thể, thể nhưng đã đạt tới Nguyên Khí Cảnh tầng ba đỉnh, chỉ kém một chút liền bước vào Nguyên Khí Cảnh tầng bốn. Mà lúc này, Diệp Viễn tiêu hao ba viên cực phẩm Bạo Nguyên Đan cùng với sáu viên thượng phẩm Bạo Nguyên Đan, không thể nói là không xa xỉ.

Nguyên Khí Cảnh tầng ba đến Nguyên Khí Cảnh tầng bốn là một bình cảnh nhỏ, người phạm trong Tàn quốc, rất nhiều người đều bị xác định chặn lại dưới bình cảnh này, có người thậm chí suốt đời không cách nào đột phá.

Nhưng là bình cảnh này đối với Diệp Viễn mà nói căn bản không tồn tại, hần kiếp trước có cảnh giới cực cao, một bình cảnh nhỏ trong Nguyên Khí Cảnh tự nhiên không làm khó được hần. Chỉ cần nguyên lực tích lũy đủ, Diệp Viễn tùy thời có thể vượt qua ngưỡng cửa này.

Nhưng mà trong một đêm thăng lên liên tiếp mấy cảnh giới nhỏ, làm cho căn cơ Diệp Viễn có chút không yên. Lấy ánh mắt Diệp Viễn, đương nhiên sẽ không làm chuyện mất nhiều hơn được. Hần mặc dù khát cầu thực lực, nhưng không nghĩ vội vàng vượt lên, chân đạp đất mới có thể đi xa hơn.

Những ngày gần đây, nhiệm vụ của hần chủ yếu chính là phải tăng vọt thực lực lên, đánh chắc lấy căn cơ Nguyên Khí Cảnh giai đoạn thứ nhất, sau đó hần mới xem xét bước vào giai đoạn thứ hai.

Đương nhiên, bởi vì Diệp Viễn tu luyện là “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết”, nguyên lực của hần so với những người bình thường luyện nguyên khí tam trọng phải dày đặc tinh thuần hơn rất nhiều. Đối thành người khác đến dùng Bạo Nguyên Đan, chỉ một viên cực phẩm Bạo Nguyên Đan cùng hai viên thượng phẩm Bạo Nguyên Đan, đủ cho một nguyên khí nhất trọng bước vào nguyên khí tam trọng.

Nói cách khác, nguyên lực Diệp Viễn bây giờ so với nguyên khí tam trọng bình thường dày hơn gấp ba! Không trách Linh Chá Thần Vương có thực lực như thế, nếu là tu luyện “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết” tới cảnh giới cực cao, coi như dùng nguyên lực hao tổn, cũng có thể dây dưa đối thủ đến chết rồi.

Theo trình tự cứ như vậy, mặc dù thực lực còn chưa đủ mạnh, nhưng là để luyện chế nhất giai trung phẩm đan dược Thần Vực, nguyên lực này là đủ dùng rồi.

"Thời gian không còn sớm, nên đi luyện chế Mặc Ngọc Hồi Tâm Đan cho Đường bá phụ rồi." Diệp Viễn đứng lên, mở rộng gân cốt một chút, đẩy cửa đi ra ngoài.

Vừa ra cửa, liền gặp được Lục Nhi như tinh linh ở trước mặt quơ quơ, cười nói: "Thiếu gia, người xuất quan rồi à?"

"Ừ. Ồ, người đã lên nguyên khí tầng một rồi hả?" Diệp Viễn cười đáp lại, cảm giác vô tình quét qua trên người Lục Nhi một chút, phát hiện vốn là Lục

Nhi nguyên lực trống không, lúc này lại đã bước lên nguyên khí tầng một rồi, mà hần dạy cho Lục nhi “Thiên Huyền Băng Phách” mới chỉ có thời gian một ngày.

Lục Nhi nhu thuận gật đầu, lo lắng nói: "Thiếu gia, có phải ta tu luyện quá chậm hay không?"

Diệp Viễn bật cười nói: "Người nha đầu này, lời này cũng không nên ra ngoài nói, nếu không sẽ chọc cho người khác tức chết. Tốc độ tu luyện này của ngươi quá nhanh, sắp làm cho tất cả mọi người tự ti mặc cảm rồi."

Lục nhi mới vừa bước vào con đường tu luyện, đối với tốc độ tu luyện hoàn toàn không có khái niệm, nghe thiếu gia khen ngợi như thế, Lục nhi mừng rỡ vui vẻ: "Có thật không? Ta đây sau này có phải là có thể giúp được thiếu gia hay không?"

"Ha ha, đương nhiên, Lục Nhi nhà chúng ta lợi hại nhất. Đi, theo thiếu gia đi làm một số chuyện, ngày mai chúng ta liền lên đường về Học Viện Đan Võ, ta muốn tiến cử ngươi vào học viện." Diệp Viễn cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Mật mưu

Mấy ngày nay, Tùy Tinh Lâu giếng lưới bắt chim, nhưng lại bị Dược Hương Các vượt mặt.

Từ khi Diệp Viễn đến gây chuyện đá cửa hiệu, Vạn Đông Hải luôn đóng cửa bế quan, ai đến cũng không gặp. Điều này làm cho Vạn Đông Dương sốt cả ruột lên, hần muốn cử người đi giết Diệp Viễn, nhưng chưa có sự đồng ý của đại ca nên hần không dám tự ý ra quyết định. Thế là cứ cách một thời gian hần lại nơi Vạn Đông Hải bế quan xem xét, hi vọng Vạn Đông Hải có thể sớm xuất quan.

Lúc này, Vạn Đông Dương đang đi lòng vòng ở trước cửa phòng của đại ca, có vẻ rất nóng lòng, hình như sự nhẫn nại của hần đã đến cực điểm rồi.

“Đại ca, huynh mà không ra thì đệ sẽ dẫn người đi phế tên tiểu tử kia! Đệ thực sự không chịu được nữa!” Vạn Đông Dương tức giận nói.

Nhìn thấy Vạn Đông Hải vẫn không có động tĩnh gì, Vạn Đông Dương rất tức giận. Chính lúc đang muốn rời đi thì giọng của Vạn Đông Hải truyền đến tai hần: “Đông Dương, vào đây.”

Vạn Đông Dương nghe vậy rất vui mừng, lập tức tiến vào.

“Đại ca không phải đang bế quan sao, sao lại...” Vạn Đông Dương vẫn cho rằng đại ca đang bế quan tìm cách đột phá, ai biết được lúc hần tiến vào lại nhìn thấy Vạn Đông Hải đang thư thái ngồi thưởng thức trà, dáng vẻ rất nhàn nhã.

Khác xa so với tướng tượng của Vạn Đông Dương, dáng vẻ của Vạn Đông Hải là tràn đầy tinh thần chứ không phải là dáng vẻ thất bại suy sụp tinh thần, như chưa từng xảy ra sự việc của hai ngày hôm trước.

Dáng vẻ của Vạn Đông Hải vẫn là dáng vẻ nắm hạt châu trong tay, rồi cười nhạt nói: “Đông Dương, đã nói với đệ bao nhiêu lần rồi, gặp chuyện không được nóng vội. Đây là hoàng thành, là địa bàn của chúng ta và cũng là địa bàn của Diệp Hằng, đệ cho rằng đệ dẫn người đi có thể giải quyết được Diệp Viễn sao? Trừ khi đầu của Diệp Hằng bị hòng rồi, đệ mới có thể làm được.”

“Nhưng đại ca, đệ không thể nuốt trôi con tức này! Bị một tên tiểu tử vất mũi chưa sạch đến gây chuyện, Tùy Tinh Lâu của chúng ta làm sao có thể đứng trong Hoàng Thành nữa?” Vạn Đông Dương tức giận nói.

“Từ xưa đến nay, buôn bán đều phải để ý đến hòa thuận sinh tài, cho dù muốn đấu thì cũng phải làm trong tối, đệ quang minh chính đại đi giết như thế, chính là muốn Tùy Tinh Lâu rơi vào tình thế bị động thì không còn ý nghĩa nào hết.”

“Cái này...”

“Đệ yên tâm quản tốt Tùy Tinh Lâu giúp ta. Còn việc của Diệp Viễn thì đệ không cần lo nữa, ta đã có sắp xếp rồi.”

Nghe thế, mắt của Vạn Đông Dương sáng lên, liền tiếp hỏi rằng: “Sắp xếp như thế nào.”

Vạn Đông Hải cười nói: “Hần chẳng qua chỉ là một tên tiểu tử Nguyên Khí tầng thứ nhất muốn giết hần cần gì đến chúng ta ra tay? Bây giờ, thân thể hần đã khỏe lại, ta đoán là hai ngày nữa hần sẽ quay về học viện Đan Võ, nếu trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì chẳng có liên quan gì đến chúng ta cả.”

“Ý của đại ca là?”

“Ta đã mời sát thủ Mặc Sát ra tay rồi, đối phó với một tên tiểu tử Nguyên Khí tầng thứ nhất thì sẽ không thất bại đâu.”

“Ha ha ha.” Vạn Đông Dương cười điên cuồng, rồi tán thành nói: “Đại ca bày mưu tính kế, tiểu đệ khâm phục! Đệ làm sao có thể nghĩ ra chiêu như vậy chứ? Sát thủ Mặc Sát xuất thân nhập quỹ, người của U Vân thập quốc nghe đến đều biến sắc, có bọn hán ra tay thì tên tiểu tử đó chỉ có nước đi chết.”

“Ừm, Mặc Sát là tổ chức sát thủ tốt nhất của U Vân thập quốc chúng ta, cũng là tổ chức giữ chữ tín tốt nhất. Uyên nhi không độc chết được tên tiểu tử đó, thì ta lại tiền hán thêm một lần nữa. Dám ở trước mặt ta động đến Túy Tinh Lâu thì tên tiểu đó chán sống rồi.” Nói đến phía sau, cả người Vạn Đông Hải đều tản ra khí lạnh.

“Đúng vậy, tên tử tiểu đây không biết uống nhầm thuốc gì, lại dám đập cửa hiệu của chúng ta, đúng là không biết sống chết! Nếu như bản thân có sức lực thì thôi, đằng này hán chỉ là một tên Nguyên Khí tầng thứ nhất, muốn giết hán cũng không cần lãng phí sức lực.” Trong mắt của Vạn Đông Dương, giờ đây Diệp Viễn đã là một người đã chết.

Vạn Đông Hải cười cười, dường như rất là có hứng thú đối với việc của Diệp Viễn, ở trong mắt hán, Diệp Viễn vốn không phải là đối thủ, cùng lắm cũng chỉ là con bọ chết mà thôi.

“Nếu đằng sau sự việc này là Diệp Hằng thao túng, thì hán đã thành công chọc tức ta rồi! Lần này, Túy Tinh Lâu chúng ta nhất định tiêu diệt toàn bộ Dược Hương Các, ta muốn cho Diệp Hằng bị cô lập hoàn toàn.”

Vạn Đông Hải lấy từ trong tay áo ra một viên đan dược đưa cho Vạn Đông Dương, Vạn Đông Dương nghi hoặc tiếp nhận đan dược, tỉ mỉ xem xét một lúc nhưng cũng không nhìn ra dược gì. Không phải mỗi luyện đan sư nào cũng hiểu rõ dược tính đạt đến trình độ như Diệp Viễn, Vạn Đông Dương chỉ có thể phán đoán ra đây là một loại đan dược giống như Nguyên Khí Đan

“Đại ca, đây là...?”

“Đan dược này gọi là Tụ Nguyên Đan, giống với Nguyên Khí Đan, đều là đan dược gia tăng nguyên lực, nhưng mà dược lực của Tụ Nguyên Đan mạnh hơn Nguyên Khí Đan năm phần! Một khi Túy Tinh Lâu của chúng ta có thể cung cấp lượng lớn loại đan dược này thì đệ cảm thấy sẽ như thế nào?” Vạn Đông Hải nói, sự đặc ý ở trên khuôn mặt không thể che giấu được nữa.

Những suy đoán dần dần hiện ra trong đầu của Vạn Đông Dương, chỉ là không nghĩ đến Tụ Nguyên Đan này lại có hiệu quả đến vậy, ngay tức khắc những con sóng đang trào dâng ở trong lòng Vạn Đông Dương.

Đan dược như thế một khi đưa ra ngoài thì tuyệt đối là vũ khí đại sát rồi!

Mặc dù Nguyên Khí Đan có thể giúp nâng cao thực lực, nhưng nếu bắt đầu dùng từ lúc Nguyên Khí tầng thứ nhất mà nói đến Nguyên Khí tầng thứ năm, thứ sáu thì loại đan dược này chỉ có tác dụng gì.

Nhưng mà nếu đổi Nguyên Khí Đan thành Tụ Nguyên Đan mà nói, bắt đầu dùng từ nguyên khí nhất trung thì có nghĩa là tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn người khác năm phần! Cái này đối với những đệ tử thiên tài của một số gia tộc lớn mà nói thì thật sự là ước mơ.

Trên con đường võ đạo cạnh tranh từng giây như thế này, mà sự gia tăng năng lực lại đi cùng với sự trưởng thành, thì tiềm lực của thân thể sẽ dần dần bị cạn hết, trưởng thành rồi thì tu luyện sẽ rất vất vả. vì thế ai mà có thể tu luyện đạt đến cảnh giới cao trong thời niên thiếu, thì có nghĩa là con đường võ đạo sẽ càng trải rộng hơn. Nếu như thế thì, ý nghĩa của Tụ Nguyên Đan này tuyệt đối không bình thường.

“Đại ca, thành phần của viên Tụ Nguyên Đan này bao gồm những gì?” Vạn Đông Dương không phải là bao cò, hán cũng là một đan sư, nên một khi hỏi cũng hỏi đến phần quan trọng nhất.

“Yên tâm, Tụ Nguyên Đan này cũng chỉ là đan dược tầng thứ nhất, thành phần cao hơn Nguyên Khí Đan một chút.”

“Tốt quá rồi! đại ca, dựa vào Tụ Nguyên Đan này chúng ta có thể tiêu diệt triệt để Dược Hương Các rồi!”

Hai huynh đệ bốn mắt nhìn nhau, đồng thời cười phá lên.

...

Đường gia, Đường Tông Hoài vừa uống đan dược của Diệp Viễn mang đến, đang bế quan luyện hóa dược lực.

Đan dược mà Diệp Viễn giúp Đường Tông Hoài luyện chế có tên là Mặc Ngọc Hồi Tâm Đan, loại đan dược này sẽ không có ở Tàn quốc, nhưng mà các dược liệu cần có lại không khó tìm, với sự tích trữ của Dược Hương Các thì Diệp Viễn rất nhanh đã thu thập đủ dược liệu, hơn nữa cũng luyện chế thành công.

Viên Mặc Ngọc Hồi Tâm Đan này là đan dược chuyên trị nội thương, hiệu quả cũng ngang với Đại Hoàn Đan, nhưng dược lực lại cao hơn đại hoàn đan, cũng không chỉ là một cấp bậc. Không những có thể giúp Đường Tông Hoài bảo vệ tâm mạch mà còn có thể phục hồi những bộ phận bị thương khác. Chỉ cần Đường Tông Hoài luyện hóa dược lực thì nội tạng ba ngày có thể chữa khỏi.

Phòng khách Đường gia, Đường Vũ cúi rạp người xuống chào Diệp Viễn: “Nếu lần này không phải gặp được Diệp huynh thì phụ thân sợ là khó qua được kiếp nạn này, xin Diệp huynh nhận của ta một tạ.”

Diệp Viễn dùng tay giữ Đường Vũ, cười nói: “Đường huynh không cần khách sáo, cũng là lòng hiếu thảo của Đường huynh làm ta cảm động. Nhìn thấy

cha con huynh, ta lại nghĩ đến dáng vẻ lo lắng của phụ thân ta mấy ngày trước, ta làm sao nỡ lòng nào nhìn thấy cha con huynh rơi vào cảnh âm dương cách biệt? Nói lại cũng chính là Đường huynh tự mình cứu bá phụ thôi, nếu như huynh không đưa Lục Diệp Thảo cho ta, thì ta cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn thương thế của bá phụ mà thôi.”

Nghe Diệp Viễn nói như thế, Đường Vũ mới phát hiện nguyên lực của hắn tràn đầy, mới cách một ngày mà đã là Nguyên Khí Cảnh tầng ba rồi.

“Đây... mới có một đêm mà Diệp huynh thăng hai cấp liên tiếp, điều này... làm sao có thể chứ?” Vừa rồi tâm tư của Đường Vũ đều đặt hết lên phụ thân nên không phát hiện, bây giờ phát hiện ra sự biến hóa của Diệp Viễn, liền bị kinh ngạc đến ngây người ra.

Học Viện Đan Võ vốn liền là thiên tài vân tập địa phương, Đường Vũ tự hỏi thấy qua rất nhiều thiên tài, chính là hắn cho tới bây giờ chưa nghe nói qua cái nào cái thiên tài trong một đêm có thể liên thăng hai cấp, đây quả thực quá mức không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Viễn cười nói: "Đầu cơ trục lợi mà thôi, để cho Đường huynh chê cười."

Đối với Diệp Viễn mà nói dĩ nhiên là đầu cơ trục lợi, người khác cho dù có Bạo Nguyên Đan, cũng không dám ăn giống như hắn vậy, thế nào kinh mạch cũng nổ tung chết không thể nghi ngờ. Bất quá Diệp Viễn đối với dược tính hiểu đã đạt tới độ cao người thường không thể hiểu được, lại thêm “Linh Chấn Cửu Dương Thần Quyết”, hắn mới dám ăn như vậy.

Đường Vũ lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cười khỏ nói: "Đầu cơ trục lợi? Chê cười? Diệp huynh lời này thật đúng là làm cho ta tự ti mặc cảm a!"

"Ha ha, Đường huynh không cần như thế, chỗ này của ta có một ít đan dược, có thể giúp tu hành, sẽ đưa cho Đường huynh. Nghĩ đến Đường bá phụ thương thế hắn không quá mức đáng ngại, Đường huynh ngày mai có thể theo ta về Học Viện Đan Võ?"

"Được, đợi phụ thân xuất quan, nếu là không có đáng ngại, ta ngày mai theo Diệp huynh."

“Ừ, ta cho Đường huynh đan dược cần thích đáng đảm bảo, nhưng không thể để người khác biết được.”

Nghe Diệp Viễn nói như vậy, Đường Vũ cũng biết thuốc này không phải chuyện đùa, vì vậy trịnh trọng nói: "Diệp huynh yên tâm, Đường Vũ nhất định giữ bí mật tuyệt đối."

Bạo Nguyên Đan tại Thần Vực không tính là cái gì, nhưng ở Tàn quốc lại quá mức trân quý, mang ngọc có tội Diệp Viễn làm sao có thể không biết đạo lý này?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đường về

Hoàng thành luôn là dòng người hội tụ chỗ, bên ngoài thành luôn là tụ ba tụ năm hướng về phía bên trong thành mà đi. Ven đường, phu phụ Diệp Hàng đang tiễn biệt Diệp Viễn.

"Viễn nhi, đoạn đường này tuy chặng đường chỉ nửa ngày, ta vẫn luôn cảm thấy có chút không yên ổn. Lấy tính cách Vạn Đông Hải bị như thế đã kích tuyết sẽ không như thế im hơi lặng tiếng. Ta đoán hắn nhất định đang đánh ý định quỷ quái gì. A Bình cùng A Thành theo ta bao nhiêu năm rồi, hay là để cho bọn họ hộ đưa ngươi đi đi." Diệp Hàng tận tình khuyên nhủ.

Vạn Đông Hải hiểu Diệp Hàng như thế, Diệp Hàng đối với Vạn Đông Hải hiểu cũng rất sâu. Cho nên dọc theo con đường này hắn đều đang khuyên nói Diệp Viễn mang hai tên hộ vệ, tuy nhiên lại bị Diệp Viễn cự tuyệt.

"Phụ thân, chỉ có lộ trình nửa ngày, không có chuyện gì. Hơn nữa còn có Đường huynh cùng ta chung đường, Vạn Đông Hải chính là lá gan lớn hơn nữa, cũng không dám trắng trợn phái người tới giết ta." Diệp Viễn như cũ cười cự tuyệt nói.

"Ồ kia Viễn nhi, người nghe cha người đi. Vạn Đông Hải người kia lòng dạ ác độc, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng a." Nhậm Hồng Lăng cũng khuyên.

Vợ chồng này hai đối với nhi tử vừa mới thoát khỏi kiếp nạn, cũng không muốn lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Bất quá Diệp Viễn chẳng qua là cười lắc đầu một cái, bộ dáng cự tuyệt đã rất rõ ràng rồi.

"Ồ kia, người, hài tử này thật là bướng bỉnh."

Diệp Hàng ngược lại biết nhi tử xưa không bằng nay, có lẽ hắn thật có cái gì bảo toàn tính mạng, tuyết chiêu cũng khó nói. Ngày hôm qua nhi tử xuất hiện ở trước mặt mình đã là Nguyên Khí tầng thứ ba, quả thực đưa hắn giết mình. Mặc dù biết Diệp Viễn gặp được minh sư, nhưng này tốc độ tiến bộ cũng quá kinh khủng.

Bất quá suy nghĩ một chút vị cao nhân kia thủ đoạn thần quỷ khó lường, Diệp Hằng cũng bình thường trở lại, hẳn biết trên thế giới này hẳn hiểu ra quá nhiều sự tình.

"Được rồi, nếu hắn không chịu, để cho chính hắn đi đi. Nhi tử lớn rồi, có một số việc dù sao phải tự mình đối diện." Diệp Hằng thờ dãi nói.

Diệp Viễn hướng về phía cha mẹ cúi đầu một cái, liền mang theo Đường Vũ cùng với Lục Nhi lên đường.

...

Diệp Viễn tự nhiên biết đoạn đường này không yên ổn, bất quá có một số việc hẳn nghĩ muốn tự đối mặt, hẳn nghĩ muốn dựa vào cái này để rèn luyện chính mình.

Diệp Viễn có kiến thức đan đạo sâu không lường được, vượt qua giới này nhân giới, còn có công pháp, nhưng là những thứ này không có nghĩa là thực lực, nếu không Diệp Viễn bây giờ liền có thể trực tiếp giết tới Thần vực.

Việc Diệp Viễn phải làm, chính là đem những thứ này chuyển hóa thành thực lực chân chính.

Đòi trước Diệp Viễn quá chuyên chú về đan đạo, dẫn tới hoang phế võ đạo. Cảnh giới cao là cao, nhưng chiến lực là cạn bả địa rồi tinh rồi mù.

Thế nào chuyển hóa kiến thức kiếp trước thành sức chiến đấu?

Diệp Viễn biết đó là đi chiến đấu, chiến đấu, tái chiến đấu!

Chỉ có không ngừng chiến đấu, mới có thể tăng lên sức chiến đấu.

Không có thực chiến, dù là Diệp Viễn kiến thức lại uyên bác, cũng chỉ là trắng trong gương hoa trong nước.

Cho nên, Diệp Viễn không muốn trưởng thành dưới sự thương yêu của Diệp Hằng. Cho nên, hắn mới lựa chọn trở lại Học Viện Đan Võ, cùng một đám thiên tài cạnh tranh.

Đúng như Diệp Viễn cùng Đường Tông Hoài nói như vậy, Học Viện Đan Võ có thể không phải là nơi Thế Ngoại Đào Viên (1), ngược lại ở trong đó cạnh tranh tương đối tàn khốc.

Mà lần này về học viện, chính là lần đầu Diệp Viễn đối diện khiêu chiến.

...

Học Viện Đan Võ cũng không ở trong Hoàng thành, mà là tọa lạc về phía bắc trăm dặm của Hoàng thành. Nơi đó gần Vô Biên Sâm Lâm, chính là nơi tuyệt vời rèn luyện những thiên tài.

Diệp Viễn ba người cũng không có chạy về học viện, mà là cưỡi ngựa ung dung tự tại.

"Đúng rồi, còn không có chúc mừng Đường huynh tấn nhập Nguyên Khí tầng năm đây."

Đường Vũ vốn là Nguyên Khí Cảnh tầng bốn đỉnh, bây giờ có được Bạo Nguyên Đan của Diệp Viễn, nếu thì không cách nào tiến tới tầng năm, không bằng tìm tầng đá dừng chết.

"Đâu có đâu có, này tất cả đều là công Bạo Nguyên Đan của Diệp huynh a. Bạo Nguyên Đan thật là thần kỳ, ẩn chứa trong đó nguyên lực dĩ nhiên mạnh mẽ hơn Nguyên Khí Đan gấp mấy lần. Ta chỉ nuốt vào một viên thì ung dung lên cấp."

Đến bây giờ, Đường Vũ suy nghĩ về lúc đó, trong lòng suy nghĩ lên cấp không khỏi cũng quá đơn giản. Cũng bởi vì hắn ăn Bạo Nguyên Đan mới biết Diệp Viễn tại sao có thể trong một đêm liền thăng hai cấp rồi.

Hắn không biết là, Diệp Viễn đã uống Bạo Nguyên Đan tốt nhất dùng số lượng gấp mấy lần, đó mấy viên thuốc đủ hắn tu luyện tới Nguyên Khí tầng sáu.

Nguyên Khí Cảnh mỗi tầng ở giữa cũng không phải là một thêm một bằng với hai đơn giản như vậy, càng cao cấp cần nguyên lực thì số lượng càng nhiều, hơn nữa còn là gấp bội. Nguyên Khí tầng năm đến tầng sáu cần nguyên lực đó, cơ hồ bằng nguyên lực từ tầng thứ nhất tới tầng thứ năm cộng lại. Mà nguyên lực không lồ như vậy dĩ nhiên chỉ đủ Diệp Viễn tu luyện tới tầng ba.

"Ha ha, thất phu vô tội hoài bích kỳ tội (2), Đường huynh về học viện sau khi, ngàn vạn lần không nên làm lộ chuyện Bạo Nguyên Đan ra ngoài, nếu không hậu quả khó mà lường được."

Vạn Đông Hải làm ra Tụ Nguyên Đan đã tự tin hất ngã Dược Linh Các, nhưng Bạo Nguyên Đan còn trên Tụ Nguyên Đan, nếu để lộ ra ngoài sẽ tạo nên một trận huyết vũ.

Diệp Viễn kiếp trước cũng thượng vị đã lâu, ngoại trừ lòng muông dạ thú của tên phản đồ, hẳn tự tin vẫn có mấy phần bản lĩnh nhìn người. Đường Vũ hiểu tâm đáng khen, tuyệt không phải tiểu nhân lật lọng, lại nhìn thân thế của hắn cùng mình rất giống, mới nổi lên lòng yêu tài, đem Bạo Nguyên Đan tặng

cho hắn.

Đương nhiên, Diệp Viễn cũng không phải là không có tư tâm. Một cái hảo hán ba cái bang, Diệp Viễn đến Học Viện Đan Võ sau khi, cũng không thể chuyện gì đều ra mặt, có mấy người hảo bằng hữu thì tốt hơn nhiều.

"Diệp huynh yên tâm, Đường Vũ không phải không biết phải trái người, cũng biết này Bạo Nguyên Đan liên quan trọng đại, tuyệt sẽ không ở trước mặt người khác để lộ ra. Bất quá thứ cho Đường Vũ mạo muội, Diệp huynh có bản lĩnh này, vì sao còn phải đi Học Viện Đan Võ?"

Đường Vũ không phải người ngu, mặc dù chỉ thấy một góc băng sơn, hắn lại hết sức khẳng định Diệp Viễn đan đạo trình độ đã hoàn toàn vượt qua tiêu chuẩn hiện tại của Tần quốc, đi Học Viện Đan Võ há chẳng phải là uổng công vô ích?

Hơn nữa có mấy lời hắn không tiện hỏi, sợ Diệp Viễn hiểu lầm, đó chính là Diệp Viễn từ nơi nào học được những thứ này? Bất kể là đan dược vô danh chữa trị phụ thân, hay là Bạo Nguyên Đan trong tay hắn, đều không phải thứ là Diệp Hằng có thể luyện chế được.

Bất quá những này nghi ngờ hắn chỉ có thể để ở trong bụng, trừ phi Diệp Viễn chủ động nói cho hắn biết, nếu không thì là không biết điều.

"Học Viện Đan Võ chính là nơi tinh anh tụ tập của Tần quốc, nơi sóng gió tụ họp xoay vần, ta Diệp Viễn làm sao có thể bỏ qua?"

"Ha ha, chiều ta xem, những cái gọi là thiên tài kia, tinh anh với Diệp huynh so với chẳng qua chỉ là gà đất chó sành."

Diệp Viễn lắc đầu nói: "Không thể khinh thường anh hùng thiên hạ. Chắc hẳn ngươi cũng đoán được, ta trong mấy ngày qua có chút ít kỳ lạ, mới có thể biến hóa to lớn như vậy, bất quá ta chung quy thực lực còn quá yếu. Thiên tài trưởng thành không đứng dậy, cũng chỉ là đá kê chân của người khác mà thôi."

Đường Vũ gật đầu một cái, mơ hồ biết rồi được ý của Diệp Viễn đi Học Viện Đan Võ, nhưng trong lòng thì vô cùng bội phục.

Không cần nghĩ cũng biết, Diệp Viễn tuyệt đối rất phi phàm, chính là Diệp Viễn lại có thể không kiêu không vội, sắp xếp chính vị trí của mình, đúng là hiếm thấy.

Học viện có những thiên tài ai nào không phải mắt cao hơn đầu? Giống như bọn họ như vậy, là con em bình dân, những người đó căn bản đều xem thường.

Đường Vũ tin tưởng không bao lâu Diệp Viễn là có thể nở rộ hào quang của mình tại Học Viện Đan Võ. Những cái gọi là thiên tài kia liền phai mờ trước mặt hắn.

"Đi ra đi, đi theo chúng ta một đường, các hạ chắc hẳn cũng mệt mỏi chứ?" Đường Vũ đang lúc suy nghĩ lung tung, Diệp Viễn bỗng nhiên hô.

(1) Thế Ngoại Đào Nguyên là nơi biệt lập với thế giới bên ngoài, nơi không có tranh đua, ganh ghét, chỉ có thiên nhiên và những con người hiếu khách.

(2) Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội – nguyên chỉ người vốn không có tội, nhưng người có vật quý bên mình sẽ mang lại tai họa, sau cũng có ý so sánh người có tài hoa hay ý tưởng, nhan sắc, ... cũng có thể mang đến tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thanh đồng sát thủ

Hai ngày nay Cửu Ảnh rất buồn phiền.

Trên cương vị một sát thủ cấp Thanh Đồng của Mặc Sát, đối tượng mà hắn ám sát phần lớn là võ sĩ tầng bảy trở lên trong Nguyên Khí Giới. Lần này, nhiệm vụ mà hắn nhận được lại là ám sát một tên mới gia nhập chỉ ở Nguyên Khí Cảnh tầng một.

Có thể đạt được danh hiệu sát thủ Thanh Đồng, chứng minh thực lực của hắn bước đầu đã nhận được sự cho phép của tổ chức. Trong Nguyên Khí Giới thực lực của Cửu Ảnh ở tầng bảy, trong khi nhiệm vụ mà hắn nhận được căn bản là không tương xứng với thực lực của hắn, thậm chí thực lực của hắn còn cao hơn cả võ sĩ. Để cho hắn đi ám sát một tên mới Nguyên Khí Cảnh tầng một, đây vốn dĩ là một loại sỉ nhục với hắn.

Cửu Ảnh là một sát thủ có dã tâm, mục tiêu của hắn là trở thành sát thủ cấp Hoàng Kim, vì vậy ở Mặc Sát hắn chấp nhận sự huấn luyện khắc khổ. Mai phục, dịch dung, nhất kích tất sát, hắn đều học vô cùng chăm chỉ, thực lực được nâng cao rất nhanh.

Để phát triển khả năng tiềm ẩn ở bản thân, Cửu Ảnh thường nhận một số nhiệm vụ ở mức độ rất khó. Có lần hắn nhận nhiệm vụ ám sát Nguyên Khí Cảnh tầng chín, thậm chí nhất sinh để hoàn thành nhiệm vụ, từ đây mà hắn nhận được sự coi trọng của tổ chức, của cái được chia cũng nhiều hơn rất

nhieu.

Đối tượng ám sát lần này nghe nói là một kẻ ăn chơi không biết sợ gì của Tần Quốc, bắt tài vô dụng, 15 tuổi mới chỉ ở Nguyên Khí Cảnh tầng một, nhất định là loại nhơ nhớp không thể nâng đỡ lên được. Nghe nói chủ thuê đã bỏ ra khoản tiền rất lớn, yêu cầu phải là sát thủ Thanh Đồng ra tay mới được.

Đối thủ như vậy, Cửu Ảnh chỉ cần một đầu ngón tay đã có thể nghiền chết rồi.

Nhưng Cửu Ảnh lại là một sát thủ vô cùng chuyên nghiệp, cho dù sự thận trọng của hắn với chủ thuê là không cần thiết, thì hắn vẫn đề phòng hết mức có thể.

Có rất nhiều người cùng ngành mạng bài học kinh nghiệm xương máu nói với Cửu Ảnh một đạo lý: sự tử vô thỏ vẫn phải dùng hết sức.

Trước đây Mặc Sát có không biết bao nhiêu là sát thủ cấp mới thậm chí là cấp Thanh Đồng, chính là vì đối thủ quá yếu, liền trắng trợn đi giết người, kết quả nộp mạng vô ích.

Thật không nằm ngoài dự đoán, phụ thân của đối tượng ám sát ngay từ đầu đã cho hai gã cao thủ đi theo, khiến Cửu Ảnh nhất thời thấy vô cùng khó ra tay.

Cửu Ảnh vô cùng tự tin với thủ đoạn ám sát của mình, chỉ cần lợi dụng được thiên thời địa lợi, hắn tuyệt đối có thể giết chết đối tượng ám sát từ sự bảo vệ của hai gã cao thủ này.

Nhưng ai mà biết được, cái kẻ ăn chơi ngu ngốc kia lại không đưa hai gã cao thủ đi theo, chỉ đưa theo một tên tiểu tử và một vị tiểu cô nương rời khỏi thành.

Khả khả, nếu người đã tự mình tìm đến cái chết, ta đây cũng không khách khí nữa. Cửu Ảnh nhìn từ phía xa phản kích đến mức tim sắp nhảy ra ngoài.

Sau khi rời thành, Cửu Ảnh luôn luôn theo sau ba người từ phía xa, không mấy may ra tay. Đối với đoạn đường từ Hoàng Thành đến học viện Võ Đan này hắn đã điều tra từ trước, trong lòng đã sớm dự tính từ trước ra tay ở nơi nào.

Ba con người kia dường như cũng không nóng vội, trên đường du sơn ngoạn thủy, rất thoải mái.

“Tuyệt, bọn người cứ vui chơi một lát đi, đây cũng là niềm vui cuối cùng trong cuộc đời bọn người.” Trong lòng Cửu Ảnh thầm cười khẩy.

Sắp đến học viện Võ Đan rồi, Cửu Ảnh mai phục gần hết đoạn Loạn Thạch Cương vượt lên phía trước ba người họ, ở nơi này hắn đã dự tính trước địa điểm để ra tay. Nơi đây đá thành đồng, thích hợp để ẩn nấp, hắn sẽ cho Diệp Viễn một đòn tất sát ở đây.

Nhìn thấy ba người Diệp Viễn sắp bước vào trận địa tất sát, ba người họ đột nhiên dừng lại, khiến Cửu Ảnh vô cùng kinh ngạc.

“Ra đây đi, đi theo bọn ta một chặng đường rồi, các hạ chắc hẳn mệt rồi phải không?” Lời nói của Diệp Viễn vang ra truyền đến tai Cửu Ảnh.

Không ai hồi đáp.

Tiểu tử này... hắn không phải là đang nói đùa chứ?

Muốn lừa ta ra ngoài sao? Khả khả, nhất định là như thế!

Nhưng mà không được xem thường tên tiểu tử này, hắn ta lại có thể đoán được có kẻ phái người đi giết hắn. Nhưng nếu như đoán được có người đến giết hắn, tại sao hắn lại không đưa tùy tùng đi theo? Lẽ nào hai gã tùy tùng kia luôn theo sát bọn họ, ngay cả mình cũng không phát hiện ra?

Làm sao có thể như thế được?

Vậy thực lực của hai gã tùy tùng kia cũng ngang tầm với mình, nếu như hai gã đó luôn theo sát bọn họ, mình không thể nào lại không thể phát hiện ra họ!

Với cương vị là một sát thủ cấp Thanh Đồng, Cửu Ảnh khá tự tin với tài năng ẩn náu theo dõi của mình. Nếu là võ sĩ trong Linh Dịch Giới theo sau, hắn không phát hiện được còn có nguyên do, nhưng hai gã tùy tùng kia cũng chỉ là võ sĩ trong Nguyên Khí Giới, hắn không lẽ nào lại không phát hiện được.

Bất luận là như thế nào, chỉ cần bọn họ bước vào trận địa phục kích của mình, sẽ thắng tay đưa Diệp Viễn đi gặp Diêm Vương.

“Thiếu gia, có chuyện gì vậy?” Lục Nhi không biết tại sao Diệp Viễn đột nhiên lại liếc nhìn nói ra một câu như vậy, không khỏi nghi ngờ hỏi.

Đường Vũ ngược lại có tính cảnh giác tương đối cao, Diệp Viễn vừa nói dứt câu, người hắn đã trong tình thế phòng bị.

“Ha ha, đây đúng là tên tiểu mâu tặc, không làm nên trò trống gì.” Diệp Viễn không thèm để ý nói.

Lục Nhi nhìn thấy dáng vẻ như không có chuyện gì của Diệp Viễn, thì càng không thể xem như không có chuyện gì: “Nhưng mà thiếu gia, tên xấu xa kia núp ở đâu?”

“À, ở ngay sau phiến đá lớn kia, ta đoán là hắn đang đợi chúng ta qua đó rồi đánh lên chúng ta.” Diệp Viễn chép chép miệng, cười nói.

Lời nói của Diệp Viễn khiến cho tinh thần Cửu Ảnh vừa mới thả lỏng một lần nữa lại căng lên, hẳn không phải đang ở sau phiến đá lớn mình núp chứ?

Nhưng nơi này là Loạn Thạch Cương, khắp nơi đều là đá lớn, tên kia làm sao biết rõ mình núp phía sau phiến đá lớn nào?

Vẫn muốn lừa ta ra ngoài?

Cửu Ảnh ta là một sát thủ chuyên nghiệp, làm sao có thể bị lời nói khích tằm thương này mà tự bại lộ?

“Này, tâm cảnh của ngươi rối loạn, như vậy không tốt.” Giọng nói của Diệp Viễn một lần nữa truyền đến, Cửu Ảnh chợt giật mình.

Thân là một sát thủ, Cửu Ảnh luôn cảm thấy tâm cảnh đã luyện đến cảnh giới giếng cạn không gọn sóng. Nhưng Diệp Viễn vừa nói hai câu, thật sự đã làm hỗn loạn tâm cảnh của hắn.

Làm sao có thể như vậy được? Đối phương cũng chỉ là một tên mới Nguyên Khí Cảnh tầng một!

Lẽ nào hắn thật sự đã phát hiện ra ta? Hẳn không phải đang gạt ta?

Cũng chính lúc này, thanh âm như ma quỷ đó của Diệp Viễn một lần nữa lại truyền đến tai hắn: “Như thế này đi, ta ném một viên đá qua đó, nếu như ném trúng thì ngươi ra đây, nếu như ném sai thì ta đi tiếp về phía trước, được không?”

Lời nói vừa dứt, Cửu Ảnh liền nghe thấy một trận gió xé. Ngay sau đó, âm thanh một viên đá nhỏ ném trúng phiến đá truyền tới, đúng là phiến đá mà hắn tựa vào.

Cửu Ảnh biết việc này không thể dựa vào may mắn, Diệp Viễn thật sự biết hắn núp ở đây, không phải là đang gạt hắn.

Xuất đầu lộ diện, Cửu Ảnh phát hiện ba tên thiếu niên đang nhìn mình, tên thiếu niên ở giữa nở nụ cười quái gở, chính là Diệp Viễn - đối tượng lần này hắn phải ám sát.

“Ngươi làm sao có thể phát hiện ra ta?” Cửu Ảnh sắc mặt u ám nói.

Hắn thật sự là không nghĩ ra, một tên mới Nguyên Khí Cảnh tầng một, tại sao lại có thể phát hiện ra hắn? Hiện giờ hắn thật sự muốn biết lúc ẩn núp đã để lộ ra điều gì, để không gặp phải sơ suất với nhiệm vụ sau này.

Ba tên trước mắt liệu có thể uy hiếp được hắn, hắn chưa từng nghĩ đến.

Sát thủ cấp Thanh Đồng của Mặc Sát, làm sao lại có thể bị ba tên mới này đánh bại được?

“Muốn biết tại sao không? Ta sẽ không nói cho ngươi!” Về việc của Cửu Ảnh, Diệp Viễn dường như không định trả lời lại, cũng không thể trả lời.

Diệp Viễn không thể nói cho Cửu Ảnh, trong cơ thể này chứa một linh hồn rất tài giỏi.

“Muốn chết!” Cửu Ảnh đang định động thủ, đột nhiên ngừng lại: “Ồ, lại là Nguyên Khí Cảnh tầng ba! Không khớp với tình báo!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thuần thiễm

Hai ngày nay Cửu Ảnh luôn theo dõi Diệp Viễn từ phía xa, vì thế hoàn toàn không theo dõi đến biến hóa của Diệp Viễn. Lúc này khi lại gần Diệp Viễn, mới phát hiện đối tượng ám sát này lại đạt được Nguyên Khí Cảnh tầng ba.

Dĩ nhiên, đối với Cửu Ảnh và Nguyên Khí Cảnh tầng một hay tầng ba cũng không hề có sự khác biệt, đối thủ như vậy căn bản chỉ ám sát trong tích tắc.

Nguyên Khí Cảnh tầng ba là bậc tam cấp, đứng nhìn Nguyên Khí Cảnh tầng ba và tầng bốn chỉ kém nhau một cảnh giới, sự chênh lệch về thực lực là vô cùng lớn. Một người tầng bốn vượt trên năm sáu người Nguyên Khí Cảnh tầng ba, là không có gì để bàn cãi.

Cửu Ảnh cao hơn Diệp Viễn bốn bậc, với hắn thì Diệp Viễn không thể tạo ra bất cứ uy hiếp gì.

Điều làm cho Cửu Ảnh nghi ngờ là, rốt cuộc tin tức mà chủ thuê báo sai, hay là tên thiếu niên trước mắt này quá mức yêu nghiệt?

Cửu Ảnh thà rằng tin điều trước, dù sao nhiệm vụ đến bây giờ đã trải qua được hai ba ngày, chỉ hai ba ngày lại có thể từ Nguyên Khí Cảnh tầng một tu luyện đến Nguyên Khí Cảnh tầng ba?

Đùa gì thế?

“Diệp huynh, người này rất khó đối phó, một hồi ta ngăn cản hắn, người với Lục Nhi mau chóng dời đi! Học viện cách nơi này chỉ mười mấy dặm, hai người mau đi gọi cứu viện!” Đường Vũ cầm kiếm đứng ở phía trước Lục Nhi và Diệp Viễn.

Hắn có thể thấy được sát ý lạnh thấu xương trên người Cửu Ảnh, nhưng lại không thể nhìn thấu mức độ của Cửu Ảnh, biết là gặp phải chỗ khó. Diệp Viễn đã từng cứu mạng Đường Vũ, còn cho hắn đan dược đỉnh cấp, có thể nói với hắn là ân trọng như núi, Đường Vũ đây là đang xả thân để báo ân.

Đường Vũ mặc dù cũng là học viên tài giỏi của học viện Vô Đan, nhưng so với Cửu Ảnh thân đã trải qua trăm trận, bất luận là thực lực hay kinh nghiệm đều thua kém quá lớn, đương nhiên chỉ có một con đường chết.

Mà trong ba người, thực lực mạnh nhất là Đường Vũ, vì thế mà Đường Vũ không chút do dự đứng ra.

Nhìn thấy dáng vẻ sắp lâm đại địch của Đường Vũ, trong lòng Lục Nhi cũng không khỏi căng thẳng: “Thiếu gia, người đi trước, ta và Đường đại ca yểm trợ phía sau cho người.”

Diệp Viễn nhìn thấy Lục Nhi đã chặn ở trước mình, không thể nhìn cười mà nói: “Nha đầu ngốc, người ở lại có thể làm được gì, tránh ra cho ta.”

“Không được! Không tránh!” Lục Nhi ngang ngược nói.

Nhìn thấy hành động của Đường Vũ và Lục Nhi, Diệp Viễn cười nhẹ, trong lòng có phần cảm động.

Hoạn nạn gặp được chân tình. Hành động của Lục Nhi thì Diệp Viễn có thể đoán được, nhưng Đường Vũ quen biết Diệp Viễn mới chỉ vài ngày, cho dù Diệp Viễn có cứu phụ thân của Đường Vũ, còn cho hắn đan dược đỉnh cấp, nếu là người có ý chí không kiên định, lúc này sợ đã chạy trốn mất rồi.

Phải biết rằng, với thực lực của Cửu Ảnh, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, ba người bọn họ chỉ có kết cục phải chết.

“Ha ha ha ha, thật là tình cảnh khiến cho người khác cảm động! Diệp Viễn, người không nói cũng chẳng sao, tiểu cô nương này trông vô cùng xinh đẹp, lát nữa.” Cửu Ảnh cười ha hả một hồi.

Cửu Ảnh lúc này quả quyết, Diệp Viễn này nhất định là đã luyện pháp môn gì, hoặc là trên người có phép thuật gì, mới có thể thám thính ra được chỗ nấp của hắn.

Là công pháp hay có phép thuật, điều này vô cùng hữu dụng đối với hắn, vì vậy hắn nghĩ bất luận như thế nào cũng phải tra hỏi ra.

Với lại, Lục Nhi quả thực là khiến người khác phải động lòng, hắn làm sao có thể bỏ qua cơ hội này?

“Các người tránh ra!” Diệp Viễn tách Lục Nhi và Đường Vũ ra, đứng ra đằng trước, gương mặt vẫn cứ nở nụ cười như cũ, chỉ là nụ cười trên gương mặt Diệp Viễn lúc này trở nên vô cùng lạnh nhạt.

Không hiểu sao, cả người đều thấy lạnh xông lên đầu, Cửu Ảnh chợt rung mình một cái.

Đã xảy ra chuyện gì?

Số người Cửu Ảnh đã giết không phải hàng trăm thì cũng là tám mươi, trên người đã mang theo mùi khí lạnh như tiền. Cho dù bây giờ có vị võ sĩ trong giới Linh Dịch đứng trước mặt hắn, thì cũng không thể khiến hắn phải rung mình, nhưng trước mặt hắn lại là một tên tiểu tử Nguyên Khí Cảnh tầng ba, lại có thể khiến hắn thấy ớn lạnh?

Việc hôm nay Cửu Ảnh gặp phải thật bất thường. Đây rõ ràng là một nhiệm vụ vô cùng đơn giản, tại sao lại có thể trở nên kì lạ như này?

“Ta với người vốn không thù không oán, nghĩ người cũng là vì tiền tài mà thay người trừ họa, ta vốn là chỉ muốn thử người, nhưng người lại dám có ý với Lục Nhi, vậy thì cũng đừng trách ta lấy mạng của người.” Lời nói của Diệp Viễn lộ ra một con ớn lạnh thấu xương.

Mà lúc này, Diệp Viễn nuốt luôn một viên đan dược, đây là thứ trước khi hắn lên đường đã luyện được.

Đã biết trước chuyến đi này là nguy hiểm, đương nhiên Diệp Viễn không thể không chuẩn bị trước.

Viên đan dược này có tên là ngũ hành thông linh đan, được chế luyện từ năm loại dược liệu khác nhau: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Võ sĩ trong giới Nguyên Khí sau khi uống thực lực có thể tăng lên một bậc trong thời gian ngắn.

“Ha ha, thật nực cười! Ta thật muốn nhìn xem, một tên tiểu tử Nguyên Khí Cảnh tầng ba như người, làm sao lấy mạng ta!”

Tâm trạng lúc này của Cửu Ảnh lại không như bên ngoài tỏ ra nhẹ nhõm như thế, thực tế, hắn chỉ nói vậy để tiếp sức cho mình, xua đi bóng đen đang bao phủ ở trong lòng.

Chính vào lúc này, “vèo” một nhát, kiếm của Cửu Ảnh đã rút ra rồi!

Cửu Ảnh là một sát thủ, để giết chết đối thủ có thể không từ một thủ đoạn nào, không có ai nói không thể đánh lên, vừa mới rồi Cửu Ảnh vẫn đang cười nói, mà thoát một cái kiếm của hắn đã ở trước mặt Diệp Viễn.

“Diệp huynh/thiếu gia cẩn thận!” Diệp Vũ cùng Lục Nhi đồng thanh hô lớn.

Nhưng tiếng hô của bọn họ lại không nhanh bằng thanh kiếm của Cửu Ảnh, lúc bọn họ phản ứng kịp, kiếm của Cửu Ảnh đã xuyên qua người Diệp Viễn.

“Thiếu gia!”

“Diệp huynh!”

Đường Vũ và Lục Nhi nhìn thấy cảnh này, đứt từng khúc ruột hô lớn.

Cửu Ảnh luôn cảm thấy có gì đó không đúng, kiếm rõ ràng là đã xuyên qua người Diệp Viễn, nhưng tại sao trên tay một chút cảm giác cũng không có?

Vì thế lúc này Cửu Ảnh rút kiếm rất nhanh, không chỉ vì hắn thận trọng, mà vì dự cảm chẳng lành trong lòng hắn ngày một lớn hơn.

Cảnh Diệp Viễn nuốt viên đan dược trước mắt hắn, dù hắn không tin Diệp Viễn ăn đan dược gì có thể uy hiếp được mình, nhưng sự thận trọng từ trước đến nay vẫn khiến hắn rút kiếm không chút do dự nào.

Chỉ có người chết mới khiến người ta yên tâm.

Nhưng rõ ràng chính mình đã giết Diệp Viễn, tại sao dự cảm chẳng lành ở trong lòng vẫn còn?

Lần này, Diệp Viễn bị Cửu Ảnh đâm trúng dần dần tiêu tan, biến thành hư vô.

Diệp Viễn mà Cửu Ảnh đâm trúng, lại chỉ là một ảo ảnh.

“Này, ngơoi quay lưng lại phía địch như vậy rất nguy hiểm đấy.” Giọng nói của Diệp Viễn khiến Cửu Ảnh toàn thân đột nhiên cứng đờ.

Làm sao có thể như vậy? Rõ ràng đã đâm trúng Diệp Viễn rồi mà.

“Thuấn Thiểm! Lại là Thuấn Thiểm!” Đường Vũ kinh ngạc hô.

“Thiếu gia! Người không việc gì thật là quá tốt!” Lục Nhi vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói.

“Ha ha, đương nhiên là không việc gì rồi, thiếu gia nhà người đâu dễ dàng chết như vậy.” Diệp Viễn cười nói.

“Ngay cả bộ pháp khó như vậy mà Diệp huynh cũng học được, hơn nữa còn vận dụng nó xuất thần nhập hóa, thật là tài giỏi!” Đường Vũ thán phục nói.

“Chút tài mọn mà thôi.”

Đối với người khác, Thuấn Thiểm là một bộ pháp vô cùng thâm thúy, cực khó lĩnh hội. Nhưng đối với Diệp Viễn, loại bộ pháp khác biệt về đẳng cấp này hoàn toàn không khó chút nào.

Thuấn Thiểm nhìn thì có vẻ rất lợi hại, thật ra chỉ là một loại bộ pháp di chuyển trong phạm vi nhỏ, chỉ là một bậc kỹ xảo võ thuật mà thôi, không được coi là thâm thúy.

Có điều bộ pháp này hợp đạo trời, dễ học khó tinh thông, người bình thường rất khó luyện thành. Cho dù ở Học viện Võ Đan, Thuấn Thiểm là kỹ xảo võ thuật vô cùng cao, chỉ có số ít người có thể luyện thành.

Vậy mà, loại thiên đạo khác biệt về đẳng cấp này, đối với Diệp Viễn là người từng có cảnh giới cực cao, thật sự là không đáng để nhắc đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Ta chỉ xuất một chỉ

Nhắc đến việc này, Diệp Hàng đưa Diệp Viễn đến Học viện Võ Đan vẫn là có lợi, Diệp Viễn dù sao cũng lên lớp được mấy tiết, nghe được một vài thứ.

Cho dù những thứ này đối với Diệp Viễn không đáng nhắc tới, nhưng lại là lựa chọn tốt để che mắt thiên hạ.

Với thực lực bây giờ của Diệp Viễn, Thuận Thiêm là một kỹ xảo võ thuật vừa thực tế lại không quá phô trương.

Mặc dù nói bộ kỹ xảo võ thuật này hợp lẽ trời, thực chất chỉ chiếm một phần, chưa người nào đạt đến ngưỡng cửa cả.

Mấy ngày qua Diệp Viễn hồi tưởng lại kí ức, theo một số ấn tượng lúc còn lên lớp, bản thân nhớ ra rất nhiều bộ kỹ xảo võ thuật căn bản, Thuận Thiêm là một trong số đó.

Thật ra Thuận Thiêm mà Diệp Viễn vận dụng tưởng đúng nhưng thật ra là sai, có điều lý giải của Diệp Viễn khi được vận dụng, chắc chắn mạnh hơn so với thầy dạy ở học viện.

“Chẳng trách người ra ngoài mà không mang theo tùy tùng, không ngờ đến Thuận Thiêm mà người lại có thể luyện được đến mức này, thật tài giỏi! Xem ra tình báo đã đánh giá người quá sai lầm!” Cửu Ảnh lạnh lùng nói

Thuận Thiêm không phải là kỹ xảo võ thuật bí truyền, Cửu Ảnh biết cũng là điều đương nhiên. Có điều Thuận Thiêm là bộ pháp di chuyển trong phạm vi nhỏ, không có tác dụng nhiều đối với việc ám sát, cho nên hẳn cũng không nghiên cứu kỹ.

Một môn kỹ xảo võ thuật giống vậy có sự phân chia cảnh giới, từ thấp đến cao theo thứ tự: nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn, là biến hóa kì ảo trong truyền thuyết.

Dù là như thế, Cửu Ảnh cũng biết dùng Thuận Thiêm để tạo ra tàn ảnh, kỹ xảo võ thuật này ít nhất là đã đạt đến cảnh giới viên mãn. Có thể luyện kỹ xảo võ thuật với thân pháp lợi hại như thế đến cảnh giới viên mãn, nếu không phải võ sĩ có thân pháp đặc biệt trong giới Nguyên Khí, hầu hết đều tự mình bảo toàn sức lực, chẳng trách tên tiểu tử này dám ngông cuồng như vậy, quả thực là có chút bản lĩnh.

Thân là một tên thích khách, Cửu Ảnh đương nhiên có kỹ xảo võ thuật thân pháp giỏi. Có điều kỹ xảo võ thuật thân pháp của hắn chỉ tu luyện đến cảnh giới đại thành, khoảng cách đến viên mãn có sự chênh lệch không hề nhỏ.

Đừng xem đại thành với viên mãn chỉ chênh nhau một cảnh giới, đối với một môn như võ thuật, lại có sự khác biệt một trời một vực.

Cái gọi là viên mãn, chính là sự tu luyện môn kỹ xảo võ thuật này đạt đến đỉnh cao, không có khả năng xảy ra sơ xuất. Không phải yêu quái có năng lực quá mạnh, mà là rất khó luyện một môn kỹ xảo võ thuật đến mức viên mãn.

Biến hóa kì ảo trong truyền thuyết, là phá tan viên mãn, làm cho biến hóa kì ảo tạo ra khả năng khác, là một kiểu thăng hoa đối với kỹ xảo võ thuật ban đầu.

Muốn đạt đến cảnh giới viên mãn trong một môn kỹ xảo võ thuật, đòi hỏi hà khắc đến mức cảm phẫn, vì thế mới là cảnh giới trong truyền thuyết. Như vậy, luyện một kỹ xảo võ thuật đến mức viên mãn, chính là đạt đến cảnh giới cao nhất.

Cửu Ảnh luôn luôn tự kiêu với thân pháp của chính mình, lại không nghĩ là bại trong tay một tên công tử bột.

“Quá khen rồi, có điều không tăng thêm điểm, người vẫn phải chết.” Diệp Viễn nhàn nhạt nói.

“Ha ha ha ha.” Cửu Ảnh dường như nghe thấy một câu chuyện nực cười, cười điên cuồng nói: “Không biết trời cao đất rộng! Ta thừa nhận thân pháp không bằng người, hai người bên cạnh người lẽ nào cũng có kỹ xảo võ thuật thân pháp cấp viên mãn? Ta thật muốn xem, một tên tiểu tử như người chỉ đạt Nguyên Khí Cảnh tầng ba, làm sao đỡ được một đòn chính diện của ta!”

Cửu Ảnh thân đã trải qua trăm trận, một đòn không đắc thủ, hắn lập tức tìm ra cách khác. Hiển nhiên, hai người ở bên cạnh Diệp Viễn là nhược điểm lớn nhất của Diệp Viễn.

Đường Vũ còn khá, trong mắt Cửu Ảnh thì Lục Nhi chính là con cừu non đợi làm thịt.

Thân pháp người nhanh? Ta ép người đánh chính diện, thân pháp người có nhanh đến mấy cũng có ích gì?

Sau phút chốc, nụ cười điên cuồng của hắn liền cứng ở trên mặt, lạ kỳ đến mức không thể miêu tả được.

Bởi lúc này, tất cả mọi người đều cảm nhận được khí thế ngày càng tăng lên dữ dội trên người Diệp Viễn.

Nguyên Khí Cảnh tầng ba đỉnh cấp!

Nguyên Khí Cảnh tầng bốn!

Nguyên Khí Cảnh tầng năm!

Nguyên Khí Cảnh tầng sáu!

Cảnh giới của Diệp Viễn trong nháy mắt đã phá vỡ Nguyên Khí Cảnh tầng ba đến Nguyên Khí Cảnh tầng bốn, lên như điều gặp gió, cứ như thế vượt qua Nguyên Khí Cảnh tầng sáu mới dừng lại. Cửu Ảnh nhìn thấy cảnh này, ngăn người không thốt ra lời, nhất thời quên ra tay.

“Chuyện này... làm sao có thể?” Cửu Ảnh hít một hơi khí lạnh.

Hắn đột nhiên nghĩ đến cảnh Diệp Viễn mới nuốt đan dược, trong lòng nghĩ đây lẽ nào là công hiệu của đan dược?

Mặc dù hắn cũng nghe nói một số đan dược có thể làm tăng thực lực trong thời gian ngắn, nhưng đan dược tăng liền ba tầng cảnh giới như thế, hắn thật sự lần đầu nhìn thấy. Cửu Ảnh trong lòng không khỏi nghĩ, nếu như trong tay mình có viên đan dược như thế, vậy hoàn thành nhiệm vụ chẳng phải đơn giản như cắt dưa thái rau sao?

Nhưng thực tế thì, một tên kém hắn bốn bậc cảnh giới, trong nháy mắt chỉ kém hắn một bậc cảnh giới. . .

Mặc dù Nguyên Khí Cảnh tăng sáu và tầng bảy không cùng đẳng cấp, nhưng không khỏi hoài nghi, Diệp Viễn quả thực ngang sức hắn. Kết hợp với Thuận Thiểm cấp viên mãn, Diệp Viễn không thể không đánh hắn một trận.

Cửu Ảnh đột nhiên cảm thấy hôm nay vô cùng kì lạ, tên tiểu tử trước mắt quả thực mang đến quá nhiều bất ngờ cho hắn. Vốn than phiền nhiệm vụ này quá đơn giản, mà ngay bây giờ hắn không khỏi có chút hối hận khi nhận nhiệm vụ này.

Bất kể như thế nào, nhiệm vụ vẫn phải hoàn thành, nếu không thì địa vị mà hắn không dễ dàng đạt được khi ở Mặc Sát, e rằng cũng thành nước chảy trôi sông.

Dĩ nhiên, Cửu Ảnh đến bây giờ vẫn muốn hoàn thành nhiệm vụ, là vì Diệp Viễn sau khi uống ngũ hành thông linh đan, cảnh giới cao nhất của Nguyên Khí Cảnh tăng sáu. Đây là một cảnh giới hắn có thể tiếp nhận được.

Hai mắt nhắm lại, sát khí trên người Cửu Ảnh phong tỏa Lục Nhi.

“Giết!”

Cửu Ảnh trực tiếp xuất một chiêu mạnh nhất, hắn từng dùng chiêu này thủ tiêu vô số đối thủ.

Một chữ giết, đơn giản trực tiếp, nhưng lại vĩnh vào hung hăng.

Một chiêu không hề biến hóa. Lục Nhi đứng ở đó, căn bản là không kịp phản ứng lại, kiếm đã đến trước mặt.

Khoé miệng Cửu Ảnh thoáng qua một tia cười gằn, dường như nhìn thấy Lục Nhi hồn bay phách lạc, cùng với hình ảnh Diệp Viễn vô cùng đau đớn.

Nhưng ngay lúc kiếm của Cửu Ảnh sắp đâm vào cổ Lục Nhi, dưới đất vang lên một tiếng “keng”, tiếp một chiêu vào tay hắn cầm kiếm, thanh kiếm từ trước đến giờ chưa từng rời hắn bị đánh bay.

Lực cực lớn truyền tới, cả người Cửu Ảnh cũng bị bay theo ra ngoài.

Trong thế nghìn cân treo sợi tóc, Diệp Viễn một chiêu Thuận Thiểm đến bên Lục Nhi, nhưng là đến trước mới xuất chiêu.

Hắn chẳng qua là giờ ngón tay nhẹ một cái, chuẩn xác đánh trúng thanh kiếm của Cửu Ảnh, thanh kiếm theo đó bay ra ngoài.

Tuyệt dương chi!

Tu hành mấy ngày, Tuyệt dương chi của Diệp Viễn đã có chút thành tựu, đạt tới cấp nhập môn.

Kỹ xảo võ thuật này có sự khác biệt về đẳng cấp, đương nhiên không dễ dàng học nhanh như vậy được. Diệp Viễn chỉ trong mấy ngày đạt đến cấp nhập môn, đã là thiên phú tuyệt tác rồi.

Dù là Tuyệt dương chi ở cấp nhập môn, lấy cảnh giới Diệp Viễn lúc này so với cấp 6 ở giới Nguyên Khí, cũng không phải Cửu Ảnh có thể chấp nhận nổi.

Cửu Ảnh ngã ngửa trên mặt đất, “Oe” một tiếng nôn ra một ngụm máu.

Diệp Viễn nhìn Cửu Ảnh, lạnh lùng nói: “Ta chỉ xuất một chiêu, có thể thoát hay không thì phải xem bản lĩnh của ngươi.”

Cửu Ảnh lúc này nội tạng hỗn loạn cuộn cuộn như nước, nhưng hắn cũng biết đã đụng phải cây cứng, tiểu tử này vốn dĩ là giả heo để ăn hổ, thực lực quá mạnh!

Nén vết thương xuống, Cửu Ảnh bất chấp mọi thứ, điên cuồng huy động nguyên lực toàn thân.

Hắn muốn chạy thoát thân!

Cửu Ảnh có thể cảm nhận được sát ý sục sôi ở Diệp Viễn, hiển nhiên hành động đốc sức giết Lục Nhi của hắn hoàn toàn chọc giận đến Diệp Viễn.

Cửu Ảnh dùng hết sức lực toàn thân cố gắng tháo chạy, hắn thậm chí có thể cảm nhận được tốc độ lúc này nhanh hơn bất cứ lúc nào, nhanh đến mức thân pháp của hắn mờ tới ngưỡng cửa viên mãn.

Sự phát hiện này khiến hân mừng như điên.

Nhất định phải thoát được!

Nhất định phải thoát được!

Cửu Ảnh trong lòng gào thét, sau đó ý thức dần dần trở nên mơ hồ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chó khôn không cản đường

Nhận thấy Cửu Ảnh dường như muốn bỏ chạy, Diệp Viễn chậm rãi giơ ngón tay lên, dốc hết sức vận nguyên khí “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết.”

Vừa giơ lên, một luồng khí vô hình từ ngón tay của Diệp Viễn phóng ra, trong chớp mắt xuyên thủng tim của Cửu Ảnh.

Luồng khí ghé góm đến nỗi, Cửu Ảnh chưa kịp nhận ra bản thân đã bị thương, thân người cứ thế mà lao lên phía trước theo quán tính, cho đến khi mất ý thức choáng váng mà gục xuống.

Tuyệt dương chi bá khí vô cùng, luồng khí phóng ra tựa lại không tan, ở một góc độ nào đó độ sát thương rất lớn. Hơn nữa luồng khí phóng ra lúc này lại được Diệp Viễn dùng từ Nguyên Khí Cảnh tầng sáu dĩ nhiên độ sát thương không thể xem nhẹ.

Đương nhiên, Tuyệt dương chi không phải là không có cách hóa giải, nhược điểm lớn nhất của nó chính là tụ lực quá chậm, điều này cũng lý giải tại sao vừa nãy Diệp Viễn khi cứu Lục Nhi lại chậm mất một bước.

Thực tế, nếu như Cửu Ảnh bất chấp tất cả đấu cận thân với Diệp Viễn, Diệp Viễn sẽ không thể nào phát huy hết toàn lực, nhờ thế mà có cơ hội sống sót.

Những thủ đoạn mà lúc trước Diệp Viễn sử dụng, sớm đã khiến cho Cửu Ảnh phải đánh trống rút lui rồi. Đặc biệt chỉ với một ngón tay lúc này đã khiến hân bay xa như vậy, điều này càng khiến cho Cửu Ảnh càng thêm khiếp sợ, cho nên mới tìm đủ mọi cách chạy trốn như vậy.

Vừa may, điều này lại tạo cơ hội cho Diệp Viễn có cơ hội để tụ lực lại. Lúc đầu có vẻ như Diệp Viễn không hề bận tâm, nhưng thực tế là đã có sự tính toán từ trước.

Trước tiên hân dùng lời lẽ để kích Cửu Ảnh ra, khiến lòng hân lung lay. Sau đó trong nháy mắt xuất hiện mắt rồi uống Ngũ Hành Thông Linh Đan, dùng tay phá kiếm, từng chút một hủy đi sự tự tin của hân, sau cùng mới sử dụng một chiêu chí mạng.

Nhìn thì có vẻ yên ắng, nhưng thực tế cả quá trình bước nào cũng rất kinh người.

Diệp Viễn tuy có nhiều chiêu trò, nhưng thực lực thì quá yếu. Nếu như không phải hân đã dùng Ngũ Hành Thông Linh Đan, cho dù dốc toàn lực dùng Tuyệt dương chi thì cũng không làm gì được Cửu Ảnh.

Diệp Viễn chẳng thêm bận tâm là Cửu Ảnh vẫn còn nằm dưới đất, chỉ lạnh nhạt mà nói “Đường huynh, đi thôi.”

Đường Vũ vẫn chưa hết bàng hoàng với chiêu lúc nãy của Diệp Viễn, người vẫn cứ ngơ ra đó, đến khi Diệp Viễn gọi hân mới hoàn hồn lại.

“À, à, đi thôi.”

Đường Vũ chậm chậm leo lên ngựa, ba người tiếp tục lên đường hướng về phía học viện Võ Đan.

Băng qua Loạn Thạch Lâm này, tầm nhìn của ba người họ cũng dần dần rộng hơn, trước mặt là một bình nguyên rất lớn, phía xa Điều Lan Lâu Các lờ mờ hiện ra trước mắt họ.

Đây chính là học viện!.

Tần quốc lấy võ để lập quốc, nên rất coi trọng võ đạo, nhưng học viện Võ Đan lại không phải do Tần quốc xây dựng.

Khu vực phía nam trong khu rừng mênh mông này được gọi là U Vân thập quốc, tất cả có mười nước, Tần quốc chỉ là một trong số đó. Sở dĩ thống nhất gọi là U Vân thập quốc là vì cả mười nước này đều trực thuộc U Vân Tông, mà học viện Võ Đan lại là một Đạo trường khác của U Vân Tông.

U Vân Tông do đan dược mà lập nên, chia thành Thiết Đan Tông và Võ Tông, nên Đạo trường mới lấy tên là học viện Võ Đan.

Bước vào cửa, ba người họ đang định đi vào trong, thì bị một đám người ngăn lại.

“Ồ, đây chẳng phải là tên luôn đi sau người khác đó sao? Mạng của ngươi cũng lớn thật đó, rõ ràng lúc đưa về đã hấp hối sắp chết, vậy mà hiện giờ lại nhảy nhót được rồi.” Một tên âm dương quái khí nói.

Người này tên Phí Thanh Bình, là một con chó trung thành của Vạn Uyên. Lúc trước Diệp Viễn bị trúng độc là do tỷ thí với tên này, cuối cùng suýt mất mạng dưới tay hắn.

Mấy tên trước mặt đều thuộc thế lực thường dân của học viện. Ở học viện Võ Đan, thế lực thường dân nếu muốn có thêm nguồn lực hỗ trợ bên ngoài, thường thì không ít người lựa chọn dựa dẫm vào thế lực của quý tộc. Trừ khi thực sự có tư chất hơn người, thì mới mong được học viện bồi dưỡng.

“Chó khôn không cần đường, cút mau.” Diệp Viễn chẳng muốn đôi co với hắn, đôi co với một con chó, thì chẳng khác nào tự hạ thấp bản thân mình.

“Ngươi! Diệp Viễn, ta thấy ngươi lại ngứa ngứa rồi phải không?”

Loại người như Phí Thanh Bình, thường ngày ghét nhất là bị người khác gọi là chó.

“Dựa vào ngươi sao?” Diệp Viễn mặt không lộ vẻ gì nói.

“Ái chà, mấy ngày không gặp, nào có vấn đề rồi phải không?”

Ngươi một tên Nguyên Khí Cảnh tầng một ấy... sao có thể như vậy được!

“Ngươi... không ngờ ngươi đã luyện thành Nguyên Khí Cảnh tầng ba?” Phí Thanh Bình đánh giá sơ qua một cái, thờ ra một hơi lạnh, mới có mấy ngày không gặp liền tiếp tăng hai cấp, lên Nguyên Khí Cảnh tầng ba rồi sao.

Phí Thanh Bình còn nghĩ rằng do mình nhìn nhầm, cẩn trọng nhìn lại thêm một lần nữa, phát hiện Diệp Viễn thật sự đã luyện thành Nguyên Khí Cảnh tầng ba, điều này thật sự không dám tin.

“Mắt ngươi bị mù rồi à, nhìn này giờ cũng không nhận ra?” Lời nói này của Diệp Viễn lại càng khiến cho Phí Thanh Bình thêm cứng họng. Cũng may lúc này Phí Thanh Bình đã bình tĩnh trở lại, nghĩ đến khả năng nào đó.

Dĩ nhiên là hắn biết cha của Diệp Viễn - Diệp Hằng là một bậc thầy về luyện đan, nếu không tiếc bất cứ giá gì giúp con hắn đột phá một lúc hai tầng cũng không phải là chuyện gì to tát lắm.

Thực ra những cách có thể gia tăng thực lực một cách nhanh chóng thì nhiều vô số kể, nhưng phải trả giá bằng chính tiềm lực của bản thân.

Nghe nói có một loại tà môn công pháp gọi là “Đề Hồ Quán Đỉnh”, người sử dụng nó có thể trực tiếp đạt đến mức Linh Dịch Giới. Cái giá khi sử dụng loại công pháp này chính là suốt đời cũng không thể nào gia tăng thực lực hơn được nữa.

Chẳng qua là chỉ với thời gian của mấy ngày mà Diệp Viễn lại có thể đạt đến Nguyên Khí Cảnh tầng ba, nhất định là Diệp Hằng biết tư chất của con trai mình tầm thường, lại sợ con mình bị ức hiếp, mới dùng Đề Hồ Quán Đỉnh để giúp con mình nâng lên hai bậc.

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành, Phí Thanh Bình trong lòng cười nhạo. Một tên lính mới như hắn, đừng nói là Nguyên Khí Cảnh tầng ba, cho dù là Nguyên Khí Cảnh tầng bốn, thậm chí tầng năm cũng không phải là đối thủ của hắn.

Phí Thanh Bình là Nguyên Khí Cảnh tầng bốn, cao hơn một bậc so với Diệp Viễn, dĩ nhiên là không cần sợ hắn rồi.

“Ha ha, có một người cha tốt thật là sướng, bị trúng độc như vậy cũng không chết, ngay cả việc gia tăng thực lực cũng trở nên đơn giản đến vậy, đây quả là nhờ vào điểm phúc của cha ngươi.” Phí Thanh Bình mỉa mai nói.

Diệp Viễn nghe xong liền hiểu ý hắn muốn nói gì, nên cũng chẳng buồn giải thích, mà chỉ cười nói: “Đúng rồi, ta có thể cậy vào cha ta, ngươi có ai cậy không? Ta nghe nói cha ngươi làm chó giữ cửa cho người ta, nhờ mối quan hệ mà đưa ngươi vào học viện Võ Đan, ai ngờ sau khi vào lại làm chó giữ cửa, đúng là kẻ nghiệp cha mà! Một cửa hai con chó, bội phục, bội phục!”

Trong trí nhớ của Diệp Viễn trước kia cha của tên Phí Thanh Bình này là tâm phúc của Vạn Đông Hải, nhờ vào mối quan hệ của Vạn gia mới có thể vào được học viện. Nếu không với tư chất của hắn còn lâu mới vào được học viện.

Hắn và Đường Vũ đều là Nguyên Khí Cảnh tầng bốn nhưng hắn lớn hơn Đường Vũ hai tuổi. Điều xuất thân từ thường dân, lại có sự hậu thuẫn của Vạn gia, tên Phí Thanh Bình này chỉ mới là Nguyên Khí Cảnh tầng bốn, sau này có gắng đến chết cũng chỉ được giai đoạn đầu của Linh Dịch Giới, nói không chừng bị kẹt ngay mức Nguyên Khí Giới.

“Ngươi!” Phí Thanh Bình tức đến lộn cả ruột, Diệp Viễn một tiếng chó, hai tiếng chó, làm hắn mất hết cả mặt.

Phí Thanh Bình lướt qua đồng bọn của mình một cái, tuy là bọn họ không có vẻ cười ra mặt, nhưng hắn cảm nhận được bọn họ đang gắng gượng kiềm chế chỉ thiếu một chút là chưa cười ra mà thôi.

“Ngươi cái gì mà ngươi? Muốn cắn ta à?”, vừa nói Diệp Viễn vừa đưa cánh tay ra, cười nói: “Này cắn đi.”

“Ha ha ha!” Lúc này mọi người nhìn không nổi nữa, dần dần cười phá cả lên.

Nhận thấy mọi người đang cười nhạo mình, mặt của Phí Thanh Bình sưng lên như mặt heo vậy.

“Diệp Viễn, ta muốn hạ chiến thư với ngươi, có gan thì tiếp đi!” Phí Thanh Bình tức giận chỉ vào Diệp Viễn nói.

Học viện Võ Đan không cấm cản học viên tự ý thách đấu nhau, ngược lại còn ngầm hiểu rằng học viên đang cọ sát với nhau. Nhưng có điều nếu như không có sự cho phép của học viện thì không được đánh chết người, nếu không sẽ phải chịu hình phạt của học viện.

Nhưng mà nếu như hai bên đồng ý ký vào cam kết sinh tử, học viện sẽ không ngăn cản, ngược lại còn phái một vị giáo huấn đến chủ trì.

Diệp Viễn lộ vẻ kinh ngạc, người nói sao: “Ngươi thật sự muốn hạ chiến thư với ta sao?”

“Sợ rồi à? Sợ rồi thì mau quỳ xuống lạy ta ba cái, sau đó nói ba tiếng ‘Ta là chó!’” Phí Thanh Bình nghĩ rằng Diệp Viễn sợ rồi, tiếp tục khích tướng nói.

Lần trước, hấn chính là dùng cách này để khiến Diệp Viễn đồng ý thách đấu.

Diệp Viễn ngẩng tai lên, làm bộ không nghe rõ, hỏi: “Nói ba tiếng gì?”

“Nói ba tiếng ta là chó!” Phí Thanh Bình buột miệng nói, nói xong mới phát hiện mình đã mắc lừa.

“Ha ha ha!” Mọi người xung quanh được một phen cười hả hê.

Phí Thanh Bình hận không thể tát mặt mình hai cái, lớn tiếng thét: “Diệp Viễn, tên khốn, không dám đấu nên dùng loại thủ đoạn này ư!”

“Chó ngoan thật! Diệp gia ngươi trước giờ đánh chó không nhìn mặt chủ, nếu như ngươi tự mình nộp mạng, vậy ta sẽ đánh cho chủ nhân của ngươi xem.” Diệp Viễn cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cuộc chiến sinh tử

“Nghe nói gì chưa? Tên Hoàng cấp thấp nhất từ dưới đếm lên, người đòi gọi là kẻ vạn năm luôn đi sau ngươi ta Diệp Viễn, đã ký cam kết sinh tử với người ta rồi.”

“Tất nhiên là có nghe nói, ngươi nói đây chẳng phải là chán sống rồi sao? Nhưng mà học viện của chúng ta hai năm nay cũng chưa xuất hiện cam kết sinh tử rồi? Đây coi như một tin lớn, đủ để mọi người bàn tán một thời gian rồi.”

“Đúng rồi, chính xác là hai năm lẻ năm tháng. Cam kết sinh tử lần trước là do Long sư huynh ký, lúc đó huynh ấy cũng thuộc Hoàng cấp thì phải, nhưng lại có thể dùng yếu thắng mạnh. E rằng lúc đó cũng chẳng ai ngờ được hai năm sau huynh ấy có thể đứng đầu Võ bảng nhỉ.”

“Chẳng phải vậy sao? Long sư huynh lúc đó vẫn chưa bộc lộ tài năng, kể từ khi hạ gục đối thủ trong trận sinh tử quyết, thì thực lực không ngừng gia tăng, một mạch lên mức Thiên cấp, ngồi lên vị trí đứng đầu trong Võ bảng.”

“Vậy, ngươi nói tên Diệp Viễn này có thể dùng yếu thắng mạnh, hạ gục đối thủ không? Nghe nói tên tiểu tử này chỉ cần thời gian của vài ngày thì đã thăng lên được hai bậc, từ Nguyên Khí Cảnh tăng một liên một mạch lên Nguyên Khí Cảnh tầng ba.”

“Thôi đi! Hấn làm sao có thể so sánh với Long sư huynh? Long sư huynh lúc đó đúng là có hơi kém một chút, nhưng cũng không kém đến nỗi như tên tiểu tử này. Thăng liền hai cấp? Chẳng nhẽ ngươi không biết rằng tên Diệp Viễn phải thông qua bao nhiêu mối quan hệ mới có thể vào được học viện hay sao? Cha hấn chính là Diệp Hằng một bậc thầy luyện đan ở Tàn quốc, với khả năng của ông ta giúp con mình thăng liền hai bậc thì có gì là lạ? Loại thăng cấp này toàn là giả, làm gì có sức chiến đấu gì?”

“Cũng phải, nghe nói tên tiểu tử đó vào học viện cũng được nửa năm rồi, nếu như có thể thăng cấp, thì sớm đã thăng rồi, cũng không cần phải đợi đến lúc này. Xem ra chín mươi phần là sử dụng bí quyết đề giả tăng thực lực.”

“Khà khà, tên đó cũng thật là không biết sống chết. Nghe nói trước kia hấn đã từng tỷ thí với Phí Thanh Bình, kết quả là trúng độc xém chết. Nhờ bản lĩnh của cha hấn mới cứu hấn sống lại được, lần này vừa mới về học viện lại đến nạp mạng, ngươi nói tên tiểu tử này có phải đầu óc có vấn đề không?”

Học viện Võ Đan dựa vào sự chênh lệch về thực lực, chia thành Thiên, Địa, Huyền, Hoàng bốn cấp. Diệp Viễn và Phí Thanh Bình đều thuộc Hoàng cấp.

Lúc đầu mọi sự chú ý ở học viện đều dồn vào Thiên cấp, rất ít người quan tâm đến Hoàng cấp. Nhưng mà lần này Diệp Viễn và Phí Thanh Bình đã ký cam kết sinh tử, nên mới trở thành tin tức nổi cộm ở học viện, thu hút sự quan tâm rất lớn.

Học viện tuy là ngầm nhận sự cạnh tranh đấu đá nhau giữa các học viên, nhưng không cho phép gây ra án mạng. Đã từng có học viên ý gia thể hiện hách, giết người ở học viện, kết quả bị thế lực của học viện truy sát, không để lại bất cứ dấu vết nào, sau cùng cũng không dám hó hé một tiếng.

Nhưng cam kết sinh tử thì khác, giáo huấn sẽ không ra tay, bất kể sống chết.

Ở học viện Võ Đan này, mọi người đều biết đệ nhất Võ bảng là Long Đường, nhưng không phải ai cũng biết nhất bảng từ dưới đếm lên là Diệp Viễn. Nay nhờ có cam kết sinh tử này, khiến cho Diệp Viễn trong chốc lát trở nên nổi tiếng, gần như bằng danh tiếng của Long Đường.

Đương nhiên, hầu hết mọi người đều bình luận giống với hai tên vừa rồi, về cách làm ngu xuẩn của Diệp Viễn xỉ mũi khinh bỉ.

Thực lực của Diệp Viễn bỗng chốc tăng vọt đương nhiên cũng là đề tài được bàn tán nhiều, không ai cho rằng là do bản thân hẩn tu luyện mà có, nhất định là do Diệp Hằng bằng bí quyết gì đó mà giúp hẩn đạt mức Nguyên Khí Cảnh tầng ba.

Cho nên sự đánh giá của mọi người dành cho Diệp Viễn đều là ngu xuẩn, thần kinh có vấn đề, đang muốn đi gặp Diêm vương.

“Ngươi xem, đó chẳng phải là Diệp Viễn sao?” Hai người họ đang bàn luận một người bỗng nhiên nói nhỏ.

“Đúng là hẩn rồi? Nhìn qua cũng không giống với loại người đầu óc có vấn đề.”

“Áy, có ai lại viết đầu óc có vấn đề lên mặt của mình cơ chứ?”

“Nói cũng phải, ba ngày sau sẽ phải quyết đấu sinh tử, hẩn không lo mà chuẩn bị lại còn mò đi đâu nữa?”

“E là biết rằng dù có chuẩn bị như thế nào đi nữa, cao nhất từ dưới đếm lên, cho dù có nghịch thiên, cũng không thể nào chiến thắng đối thủ cao hơn mình một bậc. Nghe nói Phí Thanh Bình lớn hơn hẩn hai tuổi mà đã nằm trong mười người đứng đầu Hoàng cấp rồi.”

“Không đúng, hướng mà hẩn muốn đến hình như là Tầng Kinh Các, chẳng nhẽ là nước đến chân rồi mới nhảy?”

“Hi hi, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Ồ, hẩn bị ngăn lại rồi, hình như là Vạn Uyên, người vừa mới đạt mức Địa cấp.”

“Đúng rồi. Ngươi thấy người con gái bên cạnh Vạn Uyên không? Oa, đó là nữ thần của ta Liễu Nhượng Thủy, nếu như cô ấy có thể nói một lời với ta, thậm chí kêu ta đi chết, ta cũng đồng ý.”

“Nhìn vẻ đăm chiêu của ngươi kìa. Nhưng mà Liễu Nhượng Thủy đúng là đẹp thật.”

Diệp Viễn chính là đang đi đến Tầng Kinh Các.

Những gì mà tên Cực phẩm Thái Hồn Tiêu nghe được chẳng có cái nào ra hồn cả, Diệp Viễn cần tìm một loại tuyệt kỹ để có thể ứng phó.

Trong tay của Diệp Viễn có rất nhiều tuyệt kỹ, nhưng mà thích hợp dùng để tu luyện Nguyên Khí Giới thì quả thật không nhiều. Dựa vào vị thế của hẩn, tuyệt kỹ của Nguyên Khí Giới cho dù có tốt như thế nào cũng không lọt vào mắt của hẩn.

Không ngờ trên đường đến Tầng Kinh Các lại bị Vạn Uyên ngăn lại.

Xem ra, hẩn cố tình đợi sẵn ở đây. Còn Liễu Nhượng Thủy bên cạnh Vạn Uyên dĩ nhiên là Diệp Viễn không lạ gì, mấy ngày trước chính vì cô gái này Diệp Viễn mới thách đấu với Phí Thanh Bình.

“Trùng hợp thật, đây chẳng phải là Diệp thiếu gia hay sao? Nóng vội đi đâu thế? Đầu thai à!” Ánh mắt ẩn chứa nụ cười, dường như là đang nhìn một người chết vậy.

Dáng vẻ như không thể chờ được nữa của Diệp Viễn khiến hẩn cười không ngớt, Vạn Uyên một mực cho rằng lần này Diệp Viễn chết chắc rồi, cho nên cố tình đến để mỉa mai hẩn.

Sau khi trận quyết đấu sinh tử này kết thúc, người đã chết rồi, Vạn Uyên kiểm đầu ra khoái cảm như bây giờ?

Nhìn dáng vẻ của Vạn Uyên, Diệp Viễn cũng không còn vội đi Tầng Kinh Các nữa, cười nói: “Đúng rồi là đi đầu thai, nhưng mà là tiền ngươi đi đầu thai.”

Vạn Uyên nghe xong lớn tiếng cười: “Tiền ta đi đầu thai? Ha ha, ta đang đứng ở ngay đây! Có giỏi thì ngươi cứ tiền ta đi đầu thai đi! Không phải ngươi cho rằng dùng bản môn tà đạo để đạt mức Nguyên Khí Cảnh tầng ba thì đủ tư cách thi thố với ta rồi chứ?” Liễu Nhượng Thủy đứng bên cạnh đưa tay lên che miệng cười nhẹ một cái, cảm thấy Diệp Viễn thật là buồn cười.

Chỉ với một hành động nhẹ của Liễu Nhượng Thủy thôi cũng đủ để khiến biết bao nhiêu đàn ông chết lên chết xuống. Những nam sinh của học viện Võ Đan hầu hết là người cương trực, nếu như không có ý chí kiên định, thì làm sao có thể kháng cự lại với sức hút trời sinh như thế này?

Lúc trước Diệp Viễn chẳng qua chỉ là một công tử ăn chơi lêu lổng, thực lực thì cũng chẳng ra gì, làm sao có thể kháng cự lại trước sự mê hoặc của Liễu Nhược Thủy cơ chứ?

Lúc trước Liễu Nhược Thủy chẳng qua chỉ là lúc gần lúc xa với hắn một thời gian, thì hắn đã mê mẩn như vậy rồi. Sau này Liễu Nhược Thủy dùng ít thủ đoạn là có thể khiến hắn mắc bẫy đến nỗi mạng cũng mất.

“Vạn sư huynh, Diệp huynh đệ đây là một người khá thú vị. Chẳng qua chỉ là một tên hèn kém, mà lại bắt chước người khác cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga, rõ ràng thực lực chẳng ra gì mà lại còn tự đánh lên mặt mình, đòi đi quyết đấu với người khác. Ngài nói có buồn cười không chứ?” Liễu Nhược Thủy xinh đẹp như hoa không ngờ lời nói lại thâm hiểm đến thế.

Lúc trước để dụ Diệp Viễn cắn câu, cô ta làm ra vẻ tội nghiệp. Nay Diệp Viễn phải quyết đấu với Phí Thanh Bình, đã là một người sắp chết, không cần phải a dua nịnh bợ nữa, bao nhiêu sự khinh bỉ đều trút ra hết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Trảo không

Liễu Nhược Thủy và Vạn Uyên nắm tay nhau cùng xuất hiện ý muốn biểu đạt đã quá rõ ràng. Trước đó ở học viện chẳng ai biết được mối quan hệ của hai người họ lại thân đến vậy.

Vạn Uyên đưa Liễu Nhược Thủy đến đây, chính là muốn si nhục Diệp Viễn, để hắn thấy rằng cô gái mà hắn ngày đêm nhớ mong giờ đã ở cạnh với người mà hắn đối đầu.

Hắn đang rất háo hức nhìn thấy vẻ mặt phẫn uất, hổ thẹn, hối hận của Diệp Viễn, nhưng biểu hiện của Diệp Viễn lại khiến hắn vô cùng thất vọng. Những gì mà hắn mong muốn lộ ra từ nét mặt của Diệp Viễn đều không xảy ra.

Từ đầu đến cuối Diệp Viễn hoàn toàn không hề nhìn vào mặt của Liễu Nhược Thủy, coi cô ta như không khí vậy. Cũng chính vì điều này mới khiến cho Liễu Nhược Thủy càng thêm tức giận nên mới nói ra những lời lẽ ác độc như vậy.

Liễu Nhược Thủy rất tự tin với ngoại hình của mình, theo những gì cô ta nghĩ Diệp Viễn lúc này đáng lẽ ra phải quỳ xuống khóc lóc van xin cô đừng đi mới đúng.

Nếu như là lúc trước điều này có lẽ sẽ xảy ra, nhưng Diệp Viễn của bây giờ đã không còn như ngày xưa nữa. Với thân phận của Diệp Viễn trước kia, loại con gái xinh đẹp nào mà hắn chưa thấy qua? Muốn dùng thủ đoạn thấp hèn này để mê hoặc hắn là không thể nào.

Diệp Viễn nhìn thoáng qua một cái: “Thiên nga? Người nghĩ nhiều quá rồi đấy? Người cùng lắm chỉ là một con gà rừng hết lông, so với thiên nga loại động vật cao cấp đó quả thật là không đáng bàn đến. Một cô gái thật sự được mọi người ngưỡng mộ, thì làm sao có thể đi dụ dỗ đàn ông như vậy được? Có khi nào người thấy Phong sư tỷ liếc mắt qua lại với đàn ông bao giờ chưa? Nữ thần luôn có niềm kiêu hãnh của mình, không như người vậy đâu.”

Ở học viện Võ Đan Liễu Nhược Thủy cao ngạo vì được mọi người mến mộ, làm gì có ai so sánh cô như một con gà rừng lông.

Liễu Nhược Thủy tức đến nổi lông mày lộn ngược cả lên, hơn nữa “Phong sư tỷ” mà Diệp Viễn nói là một sự thật tồn tại khiến cô ta không thể nào phản bác lại.

Phong sư tỷ tên gọi Phong Chỉ Nhu, là người mà ai ai cũng mến mộ, không chỉ có vẻ đẹp quốc sắc thiên hương mà còn là một trong ba người đứng đầu song băng ở Võ Đan, thực lực cực kỳ mạnh, so với Long Đường không hề kém cạnh chút nào, loại người như Liễu Nhược Thủy vốn dĩ không đủ tư cách để mà so sánh.

Không giống như Liễu Nhược Thủy, đối với những người theo đuổi, Phong Chỉ Nhu trước giờ đều không thèm ngó ngang đến, ở học viện Võ Đan là cô gái băng thanh ngọc khiết.

So sánh mà nói, Liễu Nhược Thủy lại được mọi người yêu mến hơn, bởi cô ta không hề từ chối đến với bất cứ người nào, ra vẻ rất là gần gũi, cô ta trước giờ cũng rất thích cảm giác được mọi người tung hô.

“Hừ! Chết đến nơi còn cứng họng, ở trận sinh tử chiến ta sẽ để Phí Thanh Bình giáo huấn người thật tốt.” Đối với Liễu Nhược Thủy mà nói, không phải là Diệp Viễn không đáng quan tâm, mà cô ta biết rõ người hậu thuẫn đằng sau mình thật sự rất mạnh.

“Ha ha, vậy thì không cần cô bận tâm. Các người đến tìm ta chỉ là đến nói với ta điều này thôi sao? Bây giờ nói xong rồi, ta không tiếp nữa.” Nói xong Diệp Viễn đi thẳng qua mặt họ.

“Ai cho người đi?” Sắc mặt của Vạn Uyên dụ xuống, quay người lại như thể sắp nắm được Diệp Viễn, ai ngờ lại chẳng nắm được gì cả, ngay cả y phục của Diệp Viễn hắn cũng không đụng được.

Đến khi nhìn lại, Diệp Viễn đã cách xa hần vài dặm rồi, còn giờ tay lên vẫy vẫy chào hai người họ, liền ngang bước đi, khiến cho Vạn Uyên tức đến nổi mặt chuyển sang màu xanh.

“Cái vừa nãy... Thuấn Thiểm ư?” Vạn Uyên chau mày nói.

“Không sai, đúng là Thuấn Thiểm” Liễu Nhược Thủy nhún mày lại, chắc cũng là do bị chiêu vừa nãy của Diệp Viễn dọa rồi.

“Xem ra tên tiểu tử này thật sự có chút khác lạ! Rõ ràng là phụ thân đã sắp xếp người giết hần, vậy mà hần lại may mắn không thương tích bước vào học viện, cũng không biết tên sát thủ nào lại ngu ngốc đến vậy, hay là tên tiểu tử này đang đóng kịch?”

“Theo như ta nghĩ là vậy. Hần chẳng qua chỉ ở mức Nguyên Khí Cảnh tầng ba, cho dù trong chớp mắt trở nên lợi hại đi nữa, e là cũng không thể trốn thoát từ tay của sát thủ?” Liễu Nhược Thủy và Diệp Viễn tiếp xúc không ít, đối với hần cũng tương đối rõ, trong mắt cô ta hần chẳng qua chỉ là một tên phế thải.

“Liễu sư muội nói rất đúng, chỉ là không biết hần luyện được Thuấn Thiểm từ khi nào. Nếu như có chiêu này, trong trận sinh tử quyết với Thanh Bình chẳng phải là nắm chắc phần thắng trong tay sao?”

Vạn Uyên từ nhỏ đã đấu với Diệp Viễn, nên cực kỳ hiểu rõ. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn là những lời của Liễu Nhược Thủy nói có lý.

“Vạn sư huynh là quan tâm quá hóa loạn. Theo như muội, Diệp Viễn có thể luyện thành Thuấn Thiểm chẳng qua chỉ là ăn may nhất thời, cái hần có thể dựa vào e rằng cũng chỉ có chiêu này thôi, nếu không tại sao hần bây giờ lại muốn đến Tầng Kinh Các? Vừa nãy là do đại sư huynh nhất thời sợ ý, chưa dốc hết sức nên mới để hần thoát. Thuấn Thiểm tuy là lợi hại, sau cùng cũng chỉ là chiêu thức hạng trung phẩm mà thôi, đâu phải là vô địch.” Liễu Nhược Thủy đã bình tĩnh trở lại sau những lời khiêu khích của Diệp Viễn.

Vạn Uyên thêm muốn Liễu Nhược Thủy đã lâu, thấy Liễu Nhược Thủy hết mực với hần như vậy, lại càng thêm say mê hơn. Vừa nãy quả thật hần chưa dốc hết sức, nhưng cũng dùng bảy thành công lực, cuối cùng vẫn để Diệp Viễn tránh được.

Nhưng mà, thực lực mới là cái quyết định thắng thua, thân pháp chẳng qua chỉ là cái hỗ trợ. Liễu Nhược Thủy nói quả thật không sai, Thuấn Thiểm cũng không phải là vạn năng, tất nhiên sẽ có cách để khắc chế.

Chỉ là chiêu này của Diệp Viễn khiến Vạn Uyên phải đề cao cảnh giác, xem ra quay về phải khuyên cáo Phí Thanh Bình tuyệt đối không được khinh địch.

“Vẫn là Liễu sư muội sáng suốt, lần này bất luận thế nào cũng không thể để tên tiểu tử này sống sót, xem ra chúng ta cần phải quay về chuẩn bị cho Phí Thanh Bình một vài đối sách.”

Sau khi Diệp Viễn bỏ qua hai người họ, đi thẳng một mạch đến Tầng Kinh Các.

Về việc để lộ Thuấn Thiểm, Diệp Viễn không hề tỏ vẻ lo lắng. Đây hoàn toàn không phải cái mà hần ý vào, hơn nữa vừa nãy hần chỉ mới thi triển cảnh giới Đại thành mà thôi.

Cái mà Diệp Viễn hiện tại mong chờ nhất chính là Tuyệt dương chi, nhưng chiêu thức này tuyệt đối không thể để lộ ra bên ngoài, nếu không sẽ gây ra rất nhiều phiền phức, cho nên hần mới tới Tầng Kinh Các lựa chọn tuyệt kỹ.

Tuyệt kỹ trong Tầng Kinh Các không phải cao thâm lắm, U Vân Tông dĩ nhiên là sẽ không để tuyệt kỹ cao thâm ở một nơi thế tục như thế. Nhưng mà những tuyệt kỹ này đủ để Diệp Viễn dùng rồi.

“Sư huynh, đệ muốn đến Tầng Kinh Các để chọn hai môn tuyệt kỹ.” Diệp Viễn đưa lệnh bài trên người mình cho vị sư huynh gác cửa nói.

Vị sư huynh gác cửa Tầng Kinh Các thuộc Địa cấp, tên Triệu Xuân Dương. Hần thấy biểu tượng trên lệnh bài của Diệp Viễn là Hoàng cấp, ánh mắt lộ vẻ khinh thường.

Loại lệnh bài này do Võ Đan đặc chế, là biểu tượng của học viện. Chỉ cần đưa một ít nguyên khí vào trong đó là có thể biết được thân phận của người cầm lệnh bài.

“Diệp Viễn?” Triệu Xuân Dương dường như đã từng nghe qua cái tên này, sau một hồi suy nghĩ, chợt nhớ ra: “Người chính là học viên xếp cao nhất từ dưới đếm lên Diệp Viễn sao?”

Diệp viễn cười nói: “Nếu như không có Diệp Viễn thứ hai, thì chính là tại hạ.”

Còn về cao nhất từ dưới đếm lên, cái danh hiệu này thì Diệp Viễn hoàn toàn không để ý đến, đó đã là chuyện của trước kia rồi.

Triệu Xuân Dương nghe xong khoái chí, đưa lệnh bài trả lại cho Diệp Viễn, giữ chặt hần nói: “Bây giờ ngươi đã là người nổi tiếng ở học viện rồi, cao nhất bảng từ dưới đếm lên, lại dám ký cam kết sinh tử với người khác, rốt cuộc ngươi nghĩ sao vậy?”

Diệp Viễn hoàn toàn không hề có ý lắng tránh người khác, chỉ cười nói: “Người ta đã đề lên đầu của đệ rồi, đệ đây không thể làm rùa rút đầu được phải không?”

“Ha ha, cũng phải, nhưng mà thực lực của ngươi?” Tên Triệu Xuân Dương này là người nói năng chẳng e ngại gì, cũng chẳng sợ người khác ngại.

“Hi hi, bởi vậy đệ mới đến chọn tuyệt kỹ.”

“Lâm trận mài thương không bén cũng sáng, câu này không sai. Nhưng mà thời gian ba ngày thì đúng là hơi ngắn.”

“Cũng không còn cách nào khác, ắt hẳn là sư huynh cũng biết trước kia đệ lơ là luyện tập, đến nỗi giờ này căn cơ quá kém. Cho dù chỉ có thời gian của ba ngày, cũng tốt hơn là không có gì.”

Triệu Xuân Dương nhìn Diệp Viễn một lúc, đột nhiên cười nói: “Có chút thú vị, so với những gì đồn đại hình như có chút khác biệt. Vào đi, đệ có thời gian một canh giờ.”

“Đa tạ sư huynh.”

Triệu xuân Dương vỗ vai Diệp Viễn cười nói: “Chọn thật kỹ, đến lúc đó huynh sẽ đến cổ vũ cho đệ.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Diệp lăng ba tâm chưởng

Tầng Kinh Các của học viện Võ Đan chia thành ba tầng, hai tầng chỉ dành cho Linh Dịch Giới, hiện tại Diệp Viễn không đủ tư cách vào trong đó.

Tầng một đều là tuyệt kỹ bậc một, vừa may hợp với Diệp Viễn của hiện tại.

Trên tầng một chất đầy sách, công pháp có, tuyệt kỹ có, kể cả sách đan dược bậc một cũng có, chủng loại đa dạng.

Những cuốn này dĩ nhiên chỉ là bản chép lại, bản chính được cất giấu ở U Vân Tông. Về công pháp Diệp Viễn đã luyện “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết”, nên không cần luyện công pháp khác.

Còn sách về đan dược đối với Diệp Viễn mà nói còn không bằng nhập môn, nên hắn cũng chẳng thêm bận tâm. Trước mắt chỉ duy nhất tuyệt kỹ bậc một là có tác dụng với Diệp Viễn.

Diệp Viễn đến khu vực để sách tuyệt kỹ, bắt đầu tìm kiếm loại tuyệt kỹ phù hợp với mình.

Tiện tay cầm lên một cuốn, trên đó viết “Hỏa diễm chưởng”, một loại tuyệt kỹ bậc một thuộc hệ Hỏa.

Lật xem nội dung bên trong, Diệp Viễn lắc đầu. Loại tuyệt kỹ này quá tầm thường, đối với hắn mà nói chẳng có chút khó khăn gì, uy lực cũng quá yếu.

Tuy là những gì trên sách ghi có vẻ rất lợi hại, nhưng với con mắt của mình loại tuyệt kỹ tầm thường này sao có thể lọt vào mắt của hắn.

Đặt “Hỏa diễm chưởng” xuống kệ, Diệp Viễn tiếp tục tiện tay cầm mấy cuốn tuyệt kỹ lên coi, về cơ bản đều giống với “Hỏa diễm chưởng” bên ngoài có vẻ hay nhưng thực tế lại không hiệu quả.

Thời gian dần dần trôi đi, Diệp Viễn cũng đã xem qua không ít cuốn, nhưng không có lấy một cuốn lọt vào mắt của hắn.

Diệp Viễn không cảm được thỏa mãn, U Vân Tông đúng là tầm thường, lấy những cái ngoài chợ cũng mua được để lấp đầy chỗ này.

Nhưng mà sau một hồi ngẫm nghĩ cũng hiểu ra, tuyệt kỹ công pháp là sách lập phái của Tông môn, công pháp thật sự sao có thể để ở một nơi thế tục như vậy?

Diệp Viễn biết trong đồng sách này không thể nào tìm được loại tuyệt kỹ mà hắn mong muốn, thế là hắn đi sâu vào bên trong.

Rõ ràng càng vào sâu sách càng ít, nhưng chất lượng thì giống với tầng một, về cơ bản đạt đến thượng phẩm bậc một.

Diệp Viễn lật xem mấy cuốn, nhưng vẫn không thể tìm được cuốn vừa ý.

Không phải là hắn đang rảnh, mà chỉ là muốn xem thử loại tuyệt kỹ này có gì đặc biệt hay không.

Đối với Diệp Viễn mà nói, trung phẩm bậc một và cực phẩm bậc một không có khác biệt lớn lắm. Bậc phẩm thấp một chút chưa chắc không phải là tuyệt kỹ tốt, bậc phẩm cao một chút chưa chắc đã là tuyệt kỹ tốt.

Lấy Thuần Thiễm làm ví dụ, nó chỉ là tuyệt kỹ trung phẩm bậc một, nhưng loại tuyệt kỹ này có chỗ khác biệt, vậy nên Diệp Viễn tự mình mày mò ra.

Lúc này Diệp Viễn cũng thấy môn tuyệt kỹ Thuần Thiễm, nhìn sơ qua đã biết người sáng tạo ra loại công pháp này quá tầm thường, so với cái mà hắn cải tiến thì không biết mạnh hơn biết bao nhiêu lần, giờ lấy để học tất nhiên là chẳng có tác dụng gì.

Đi vào sâu hơn nữa, kệ sách đã không còn cuốn nào, mà chỉ có vài cuốn Ngọc giản. Diệp Viễn hiểu rằng đây mới là chỗ tinh hoa nhất của tầng một.

Tuyệt kỹ công pháp cao thâm, giấy thường không thể ghi chép được chỉ có Ngọc giản mới có thể ghi lại và phục chế lại được.

Diệp Viễn dùng nguyên lực để thăm dò vài cuốn Ngọc giản, những loại tuyệt kỹ này đều là tuyệt kỹ bậc một, kì thực đã là quý hiếm lắm rồi.

Bất cứ miếng Ngọc giản nào đem ra bên ngoài đều có giá trị liên thành, ở Tần quốc mà nói, quy mô lớn nhất vẫn là nhóm Nguyên Khí Giới, mà cái họ tu luyện đại đa số đều là tuyệt kỹ hạ phẩm và trung phẩm.

Một miếng Ngọc giản đối với họ mà nói, là vật mà họ ngày đêm mong mỏi có được, có thể khiến cho thực lực của họ lập tức tăng lên một bậc.

Nhưng mà đối với Diệp Viễn mà nói loại tuyệt kỹ thượng phẩm bậc một vẫn còn thiếu thiếu cái gì đó, xem xong lại đặt xuống.

Diệp Viễn đã đến chỗ sâu nhất của tầng một, nếu như vẫn không tìm được tuyệt kỹ vừa ý, chỉ có thể lần sau quay lại, chọn loại tuyệt kỹ thượng phẩm này thôi.

Kệ cuối cùng chỉ có ba miếng Ngọc giản. Hiển nhiên, ba miếng Ngọc giản này hoàn toàn không giống với những cái khác.

Diệp Viễn cầm một miếng lên, đưa nguyên lực vào trong, chữ trên Ngọc giản hiện ra. “Diệu Thiên Xích” - một loại tuyệt kỹ thân pháp. Luyện thành có thể rút xa thành gần, trong chớp mắt có thể đi ngàn thước.

“Thú vị đấy.” Diệp Viễn tìm ghi chép về “Diệu Thiên Xích” này, loại tuyệt kỹ thân pháp này có chỗ độc đáo của nó. So với Thuần Thiễm, “Diệu Thiên Xích” trên một đường thẳng càng phát huy xuất sắc hơn, dùng để tập kích hoặc thoát thân đều tương đối hiệu quả.

Loại tuyệt kỹ thân pháp này đã tiệm cận cực phẩm bậc một rồi. Đặt “Diệu Thiên Xích” xuống, Diệp Viễn cầm miếng Ngọc giản thứ hai lên, đây là một loại tuyệt kỹ vô cùng hiếm thấy thuộc hệ Lôi, rất là khó luyện, về bậc phẩm thì tương đối giống với “Diệu Thiên Xích”.

Khó thì khó nhưng cũng không gây hứng thú với Diệp Viễn. Tiện tay cầm miếng thứ ba lên xem.

“Ừm “Diệp lang ba tâm chương” tuyệt kỹ khiếm khuyết? Đoán chừng ít nhất cũng bậc ba trở lên, chỉ là phần khiếm khuyết quá nhiều, nên mới được liệt vào thượng phẩm bậc một.”

Diệp Viễn bị lời tựa của miếng Ngọc giản thu hút. Không phải là bậc phẩm của công pháp này cao, tuyệt kỹ bậc ba đối với Diệp Viễn mà nói cũng không phải loại tuyệt kỹ bậc cao gì. Cái thực sự thu hút hắn, chính là loại tuyệt kỹ này thiên về kĩ thuật. Nếu như luyện thành, thì uy lực sẽ là gấp mấy lần, thậm chí là cả chục lần, uy lực là không thể nào tưởng tượng.

Tựa của miếng ngọc đồng này có lẽ là một nhân vật nào đó lợi hại của U Vân Tông hoặc Võ Đan Tông để lại, nhưng với con mắt của Diệp Viễn có thể nhận ra, bậc cấp của loại công pháp này không phải chỉ dừng lại ở mức bậc ba.

“Chính là nó! Người sáng tạo ra loại tuyệt kỹ này quả là một thiên tài, nếu như có thể phát huy hết uy lực của loại tuyệt kỹ này, vượt bậc chiến đấu để như ăn cơm uống nước vậy.” Diệp Viễn khen ngợi nói.

Đương nhiên Diệp Viễn cũng biết rằng, loại tuyệt kỹ này càng về sau càng khó luyện, độ khó tăng lên gấp mấy lần. Đơn giản mà nói, kĩ thuật phát lực phần một rất dễ nắm, nhưng nếu là gấp bội thì độ khó sẽ cao lên, đến cuối cùng sẽ thành gấp bốn, gấp tám thậm chí là gấp mười sáu lần, càng về sau càng đáng sợ, độ khó cũng dần dần tăng theo.

Cho dù là vậy, đây cũng là một loại tuyệt kỹ tương đối lợi hại, chỉ tiếc một chỗ phần thiếu còn quá nhiều.

“Hừ? Người chọn loại tuyệt kỹ này sao?” Thấy Diệp Viễn chọn loại tuyệt kỹ đó, Triệu Xuân Dương cảm thấy rất buồn cười.

“Không sai.” Diệp Viễn sớm đã biết Triệu Xuân Dương sẽ kinh ngạc.

“Nhưng mà.. loại tuyệt kỹ này lợi hại thì lợi hại nhưng còn thiếu.” Triệu Xuân Dương khuyên nhủ.

“Đệ biết, nhưng loại tuyệt kỹ này rất lợi hại, thì tạm thời cứ dùng trước đã, sau này hẵng nói.” Diệp Viễn cười nói.

“Nhưng nó không chỉ thiếu, mà còn rất khó luyện. Đệ cũng biết Long Đường sư huynh chứ hả? Huynh ấy cũng từng luyện loại công pháp này, sau cùng cũng bỏ cuộc. Loại công pháp này tuy lợi hại nhưng không dễ luyện, thời gian ba ngày cho dù đệ có thông minh cỡ nào, cũng chỉ có thể luyện được Nhất trùng lang, vốn dĩ chẳng có tác dụng gì với đối thủ.”

Triệu Xuân Dương thực ra đã nói khiêm tốn lắm rồi, theo hắn cho dù Diệp Viễn có dùng thời gian của một tháng cũng chưa chắc đã luyện thành Nhất trùng lang. Nhất trùng lang là gì? Chỉ là tăng lực phóng ra một phần vốn dĩ chẳng thể nào bù đắp sự chênh lệch về thực lực của Diệp Viễn và Phí Thanh Bình.

Nếu đã là vậy, chỉ bằng chọn loại tuyệt kỹ thực dụng hơn. Cảm quan của Diệp Viễn đối với Triệu Xuân Dương không hề sai, chỉ ít không giống với những người khác chê cười mình, bèn cười nói: “Đa tạ đại sư huynh quan tâm, nhưng đệ có dự tính của riêng mình. Còn về trận sinh tử chiến của ba ngày sau thì đệ nghĩ mình có thể ứng phó được.”

“Thôi được rồi! Nếu như đệ đã nhất quyết như vậy, ta cũng không nhiều lời nữa. Tự lo cho thân mình đi.” Triệu Xuân Dương lắc đầu nói

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Mỗi người chuẩn bị chiến đấu

Nơi bí ẩn nhất trong học viện Võ Đan nhất, có hai người đang khe khẽ bàn luận.

"Thanh Bình, đối với cuộc chiến sinh tử của ngươi và Diệp Viễn, ngươi có ý kiến gì không?"

"Còn có thể có ý kiến gì? Chơi chết hần! Tiểu tử này mệnh thật lớn, lần trước lúc đưa trở về đều không còn thở, ai biết qua vài ngày lại có thể nhảy nhót tung bừng như thế, lần này ta tuyệt đối sẽ không cho hần có cơ hội!"

Trong giọng nói Phí Thanh Bình tràn đầy khinh miệt, đối với Diệp Viễn hết sức khinh thường.

Hần và Vạn Uyên chơi đùa từ nhỏ đến lớn, đối với tính tình và thực lực của Diệp Viễn tự nhiên cũng hiểu rõ vô cùng, trong cuộc chiến sinh tử lần này giết chết Diệp Viễn không có chút nào gánh nặng nào.

Nghe Vạn Uyên nói, Phí Thanh Bình cảm thấy hết sức kỳ quái, không khỏi hỏi: "Vạn thiếu, nghe ý lời này của ngươi, ngươi không phải là cảm thấy trận chiến này ta sẽ thua bởi hần chứ?"

Vạn Uyên cau mày nói: "Đánh với hần cũng không đến nỗi, ta chẳng qua là cảm thấy Diệp Viễn lần này trở về có chút cổ quái, thật giống như... Có chút không giống hần trước kia cho lắm."

"Hần đương nhiên không giống nhau, không phải là tăng lên hai cái cánh giới nhỏ thôi sao, bất quá ta thấy hần đời này cũng chỉ là như vậy, ha ha..."

Mặc dù Phí Thanh Bình lớn hơn Vạn Uyên hai tuổi, nhưng là hần gần đây đi theo chân Vạn Uyên.

Thấy Phí Thanh Bình khinh thị Diệp Viễn như thế, Vạn Uyên cảm thấy vô cùng không ổn, đang muốn mắng hần, nhưng lại cảm thấy ý nghĩ của Phí Thanh Bình cũng không sai.

Một tên bần nát đờ không nổi tường như vậy, còn có thể lật trời?

Phí Thanh Bình mặc dù không có tuyệt đỉnh tư chất gì, nhưng là hần đã có uy tín Nguyên Khí Cảnh tầng bốn rồi, khoảng cách tới Nguyên Khí Cảnh tầng năm cũng chỉ là một bước ngắn.

Nguyên Khí Cảnh tầng bốn và Nguyên Khí Cảnh tầng ba căn bản là không cùng một cấp bậc, cho nên Phí Thanh Bình có tư cách để khinh thị Diệp Viễn.

Một cái bậc thang nhỏ cũng không phải là dễ vượt qua như vậy.

Học viện Võ Đan là học viện dành cho các tinh anh, nơi này bất cứ người nào theo học cơ hồ đều có thể vượt cấp chiến đấu.

Bọn họ hưởng thụ tài nguyên, học tập công pháp võ kỹ, cùng với danh sư dạy dỗ, đều không phải là điều mà người ngoại giới có thể so sánh.

Nhưng là ở học viện Võ Đan, vượt cấp chiến đấu là một chuyện vô cùng khó khăn, trừ phi thật sự có tư chất hơn người.

Nếu như Long Đường hoặc là Phong Chỉ Nhu chỉ có Nguyên Khí Cảnh tầng ba, Vạn Uyên không nghi ngờ chút nào bọn họ có thể vượt cấp đánh bại Phí Thanh Bình.

Nhưng nếu đối lại là Diệp Viễn, đánh chết Vạn Uyên cũng không tin.

Bởi vì hần đối với Diệp Viễn quá hiểu!

Trầm mặc một hồi, Vạn Uyên vẫn lắc đầu nói: "Thanh Bình, lần này cuộc chiến sinh tử chỉ chi được thắng không được bại, dù Diệp Viễn là một con chuột, ngươi cũng phải dụng hết toàn lực đánh bại hần, ngàn vạn lần không nên khinh thị hần, hiểu không?"

Thấy Phí Thanh Bình một bộ dáng vẻ khinh thường như cũ, Vạn Uyên rút cuộc cả giận: "Ngươi nếu là còn giữ thái độ này, ta trước hết tiêu diệt ngươi! Trận chiến này ngươi cũng không phải là đại biểu cho mình ngươi, càng là đại biểu cho Vạn gia ta, đại biểu cho Túy Tinh Lâu ta chiến đấu! Ngươi nếu thua ở dưới tay Diệp Viễn, ngươi nói thể diện của ta và cha ta phải để nơi nào?"

Một câu tức giận của Vạn Uyên làm cho Phí Thanh Bình sững sốt đôi chút, suy nghĩ nhất thời có chút đình trệ.

Bất quá có một chuyện hết sức rõ ràng, đó chính là Vạn Uyên thật sự nổi giận!

Vạn Uyên thế nhưng đối với Diệp Viễn đề ý như thế, đây là chuyện trước kia chưa từng có.

"Ta... Ta biết rồi, ta sẽ xuất toàn lực giết hắn!" Cảm nhận được lửa giận của Vạn Uyên, Phí Thanh Bình không dám phách lối, ngoan ngoãn nhận lời.

Vạn Uyên thờ dài, lại nói: "Thanh Bình, ta biết ngươi vốn chẳng thèm ngó tới tên Diệp Viễn kia, kỳ thật ta làm sao không phải như thế? Nhưng là hắn lần này trở lại học viện, ta luôn cảm thấy có chút cổ quái."

"Cổ quái? Làm sao lại cổ quái?" Bị Vạn Uyên vừa nói như thế, Phí Thanh Bình cũng không khỏi tò mò.

Hắn biết Vạn Uyên mặc dù nhỏ hơn hắn hai tuổi, làm người làm việc lại hết sức cẩn thận ôn hòa, rất có phong cách của cha hắn.

Cho dù tư chất hay là đầu óc, Phí Thanh Bình đều thua Vạn Uyên quá xa, cho nên hắn mới tâm phục khẩu phục đi theo hầu bên chân.

"Ta hôm nay đi tìm hắn, chuẩn bị đi áp chế nhuệ khí của hắn, cho hắn chút khó chịu. Nhưng là ta dùng bảy phần công lực, lại không bắt được hắn! Tiểu tử này không biết lúc nào đã có thể luyện thành Thuần Thiễm, hơn nữa đã luyện đến đại thành!"

"Cái gì? Thuần Thiễm? Đại thành? Chuyện này... Làm sao có thể?"

Phí Thanh Bình sợ hết hồn, hắn đương nhiên biết Thuần Thiễm cấp đại thành ý vị như thế nào, ý nghĩa Diệp Viễn đã đứng ở thế bất bại!

Cứ như vậy, cảnh cáo của Vạn Uyên cũng không phải là uống công vô ích!

Như là phải xác nhận lại lúc giao thủ hôm nay với Diệp Viễn, Vạn Uyên trầm mặc một chút sau đó gật đầu nói: "Không sai, chính là Thuần Thiễm cấp đại thành!"

"Chuyện này... Cái này cũng quá vô sỉ đi? Hắn làm sao có thể học được bộ pháp thâm ảo như vậy? Không phải là may mắn chứ?" Lời nói của Phí Thanh Bình đột nhiên trở nên không mạch lạc được.

Vạn Uyên trầm giọng nói: "May mắn? Ngươi dùng may mắn luyện một cái Thuần Thiễm đại thành cho ta nhìn xem một chút!"

"..."

"Kỳ thật hắn lần này trở về Hoàng thành gây ra không ít chuyện, thậm chí đi tới Túy Tinh Lâu phá quán, phụ thân còn không có cách nào bắt hắn! Lần này trên đường trở về, phụ thân an bài sát thủ Mặc Sát giết hắn, kết quả Diệp Viễn lại bình an tới học viện! Cho nên ta cảm thấy, Diệp Viễn lần này trở về rất cổ quái!"

"Chuyện này... Ta đây nên làm cái gì?" Phí Thanh Bình lần này hoàn toàn hoảng hồn.

Vạn Uyên vỗ vỗ vai hắn, chậm rãi nói: "Yên tâm, cho dù hắn có chút cổ quái, thực lực chênh lệch giữa các ngươi thì không cách nào bù đắp! Bất quá, ba ngày này ngươi không thể xem thường, phải tận dụng tất cả thời gian!"

Nghe Vạn Uyên nói như vậy, Phí Thanh Bình lần này là thật không dám xem thường rồi. Cuộc chiến đấu này có thể là chiến đấu sinh tử, nhất định phải phân ra sinh tử, Phí Thanh Bình cũng không muốn lấy mạng của mình ra làm trò đùa.

"Vạn thiếu, ngươi nói đi, ta nên làm thế nào, ta tất cả nghe theo ngươi!"

Vạn Uyên thấy hắn chân chính coi trọng, lấy ra một chai đan dược đặt ở trước mặt Phí Thanh Bình: "Đây là Tụ Nguyên Đan phụ thân ta luyện chế, so Nguyên Khí Đan hiệu suất tăng cao hơn năm phần! Ba ngày này ngươi dùng những đan dược này để tăng thực lực lên, cần phải đột phá Nguyên Khí Cảnh tầng năm!"

Phí Thanh Bình hai mắt tỏa sáng, nếu có thể đột phá Nguyên Khí Cảnh tầng năm, phần thắng của hắn liền gia tăng thật lớn. Đúng như Vạn Uyên từng nói, thực lực chênh lệch thì không cách nào bù đắp, Nguyên Khí Cảnh tầng năm đối với Nguyên Khí Cảnh tầng ba, hắn thật không có lý do sẽ bị thua!

Ngay sau đó Phí Thanh Bình vái tạ thật thấp, cảm kích nói: "Đa tạ Vạn thiếu!"

Vạn Uyên gật đầu một cái, thần nhiên nhận, tiếp tục nói: "Ngoài ra, thời gian ba ngày này ngươi còn phải đem toàn bộ tâm tư tu luyện Tiểu Cầm Nã Thủ. Dùng nó để khắc chế Thuần Thiễm, ngươi liền đứng ở thế bất bại rồi!"

...

Trong phòng luyện công của học viện Võ Đan, Diệp Viễn đứng lặng lẽ, hai mắt nhắm nghiền, phảng phất như đang ngủ thiếp đi.

Từ sau khi quan sát Ngọc giản, Diệp Viễn đã đứng ở nơi này gần một giờ!

Đột nhiên, Diệp Viễn mở hai mắt ra.

Thu quyền, sau đó xuất chương!

"Diệp Lăng Ba Tâm Chương, tầng thứ nhất!"

Một con gió lốc phóng ra, "Phanh" một tiếng, một dấu chương lực đập vào trên vách tường.

Vách tường bị đập lõm vào, bất quá lại lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

Diệp Viễn nhìn vách tường lác đầu một cái: "Diệp Lăng Ba Tâm Chương này thật sự khó luyện, không trách Triệu sư huynh khuyên ta buông tha. Ta đã dùng hết một giờ điều chỉnh nguyên lực trong cơ thể, một chương này vẫn không thể đánh ra được hiệu quả của tầng thứ nhất."

Diệp Viễn ở chỗ này than thở, nếu là bị Triệu Xuân Dương thấy, nhất định sẽ ngoác mồm kinh ngạc, sau đó mắng hấn không biết điều.

Nên biết rằng, ban đầu khi Long Đường luyện môn võ kỹ này, tầng thứ nhất cũng là một tháng sau mới luyện thành.

Diệp Viễn bây giờ mặc dù vẫn chưa luyện thành, nhưng là khoảng cách hoàn thành tầng thứ nhất đã không xa, mà hấn chỉ dùng có một giờ.

"Một lần nữa!" Diệp Viễn không có nản lòng, dựa theo vận khí pháp môn ban đầu lần nữa vận chuyển nguyên lực trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đánh cuộc

Cái gọi là Diệp Lăng Ba Tâm Chương, thật ra là dùng nguyên lực bên trong cơ thể cùng nguyên lực bên ngoài của trời đất tạo thành cộng hưởng, lấy biên độ sóng đã thương dịch thủ.

Đây giống như ném một viên đá vào trong nước, sau đó sinh ra sóng gợn lan dần ra bên ngoài.

Nói thì đơn giản, nhưng làm lại khó như lên trời.

Nguyên lực của trời đất vốn là tồn tại hư vô mờ昧, nếu muốn sinh ra cộng hưởng, nhất định phải có hiểu biết cực sâu đối với nguyên lực này.

Đối với võ giả mà nói, tu luyện nguyên lực giống như là bản năng, chỉ là dựa theo công pháp tương ứng để tự lại nguyên lực.

Chỉ biết đó là nguyên lực, không biết giá trị của nó.

Mặc dù mỗi một võ giả đều tu luyện nguyên lực, nhưng để cho bọn họ nói nguyên lực là cái gì, sợ rằng không người nào có thể nói ra.

Theo cảnh giới càng ngày càng cao, võ giả mới có thể tiến một bước hiểu biết càng sâu hơn đối với nguyên lực.

Khi không có hiểu biết về nguyên lực, muốn luyện thành Diệp Lăng Ba Tâm Chương, cũng chỉ có thể thông qua con đường không ngừng luyện tập, mới có thể từ từ mà đến trình độ phù hợp, đây cũng là nguyên nhân tại sao cửa này của chương pháp khó luyện như thế.

Diệp Viễn kiếp trước có cảnh giới cực cao, lại đang có thành tựu cực lớn trên đan đạo, cho nên luyện tập môn công pháp này đơn giản rất nhiều.

Chậm rãi nâng tay phải lên, tia sáng màu vàng nhàn nhạt ngưng tụ trong lòng bàn tay Diệp Viễn, tạo thành một vòng xoáy nhỏ nhỏ.

Một chương pháp phát ra, hào quang màu vàng đó lãnh đạm như gợn nước dần khuếch tán ra, tầng tầng vàng sáng dao động.

"Àm!"

Vách tường lõm vào thật sâu, so mới vừa rồi lõm sâu hơn.

Diệp Lăng Ba Tâm Chương, tầng thứ nhất!

Diệp Viễn lần thứ hai xuất chương liền thi triển ra!

"A, chính là cảm giác này. Bất quá còn chưa ổn định, thời gian thi triển còn hơi lâu, cần luyện tập nhiều hơn." Diệp Viễn tự nhủ.

...

Đảo mất ba ngày đã qua.

Ngày hôm đó sáng sớm, trường đấu võ bị vây đến nước chảy không lọt.

Trải qua ba ngày lên men, cuộc chiến sinh tử của Diệp Viễn với Phí Thanh Bình tại học viện Võ Đan cơ hồ là mọi người đều biết rồi.

Thế giới này chưa bao giờ thiếu người xem náo nhiệt, nơi nào cũng có.

Mặc dù song phương thi đấu trong cuộc chiến sinh tử chẳng qua là hai tiểu nhân vật, nhưng nếu là cuộc chiến sinh tử, vậy thì có một bên sẽ chết, náo nhiệt như vậy làm sao có thể bỏ qua.

Chung quy tại học viện Võ Đan, đã hơn hai năm chưa từng xảy ra cuộc chiến sinh tử rồi.

Cuộc chiến sinh tử còn chưa bắt đầu, tất cả mọi người tụ ba tụ năm nghị luận.

"Các người đoán một chút bên nào sẽ thắng?"

Một người khác nhìn hần như thăng ngọc, nói: "Người đùa à? Nguyên Khí Cảnh tầng ba đấu với Nguyên Khí Cảnh tầng bốn, cái này có gì phải đoán? Người cho rằng là tên Diệp Viễn kia là Long sư huynh?"

"Hắc hắc, cái này cũng nói không chừng, có lẽ Diệp Viễn đó có kỳ chiêu gì cũng nói không chừng đấy chứ? Người chẳng lẽ không biết, hần mấy ngày nay đều bế quan tu luyện sao? Nói không chừng lần này vừa xuất hiện, hần cũng đã là Nguyên Khí Cảnh tầng bốn rồi ấy chứ?" Người bị nhìn vừa này cũng không thêm để ý, cười hắc hắc nói.

Lời nói của hần lần nữa bị khinh bỉ: "Đến lúc nước tới chân mới nhảy, có ích lợi gì? Bế quan có thể không riêng gì Diệp Viễn, Phí Thanh Bình đó cũng đã bế quan ba ngày rồi. Ta nghe nói Phí Thanh Bình đã kẹt ở Nguyên Khí Cảnh tầng bốn rất lâu rồi, lần này nói không chừng vọt thẳng lên Nguyên Khí Cảnh tầng năm, Diệp Viễn tên kia chết chắc rồi."

"Này có thể không nhất định! Ta nghe nói là, Diệp Viễn không biết lúc nào học được Thuần Thiểm, hơn nữa còn là cấp đại thành, đây gần như là đứng ở thế bất bại rồi."

"Thuần Thiểm? Có ích lợi gì? Lực công kích cận bã, cảnh giới cận bã, chẳng lẽ hần luôn luôn dùng Thuần Thiểm? Đến cuối cùng nguyên lực hao hết, còn không phải bị người ta giết chết? Huống chi, Thuần Thiểm lợi hại thì lợi hại, nhưng cũng không phải là vô địch có được hay không?"

"Bằng vào dự đoán của ta, Diệp Viễn ba ngày này bế quan chính là để bù đắp điểm yếu. Cảnh giới trong thời gian ngắn rất khó khăn tăng lên, khả năng là đang luyện võ kỹ lợi hại gì đó. Nghe nói hai ngày trước Diệp Viễn đến Tàng Kinh các, đúng rồi, hai ngày trước không phải là lúc Triệu sư huynh làm nhiệm vụ sao? Triệu sư huynh, Diệp Viễn hần chọn võ kỹ gì?"

Triệu Xuân Dương đang nghe phân tích so sánh thực lực, không nghĩ tới đề tài bỗng nhiên đi vòng qua trên người mình.

Nghe bọn hần hỏi tới, nói thẳng: "Là Diệp Lăng Ba Tâm Chương."

"Phốc! Ta đã nói rồi, Diệp Viễn này chính là không đáng tin cậy! Chọn cái gì không chọn, lại đi chọn môn võ kỹ này. Ngay cả Long sư huynh đều tốn một tháng mới luyện thành tầng thứ nhất, Diệp Viễn sẽ không tự tin mình còn mạnh hơn Long sư huynh chứ? Coi như hần mạnh hơn Long sư huynh, hần dùng thời gian bao lâu luyện thành tầng thứ nhất? Nửa tháng? Mười ngày? Bảy ngày? Ha ha ha..." Người kia càng nói càng cảm thấy khôi hài, không tránh khỏi phá lên cười.

"Ồ, thì ra là môn võ kỹ này à? Còn hy vọng hần có thể sáng tạo một chút kỳ tích, bạo phát giết chết được Phí Thanh Bình, xem ra là ta nghĩ nhiều rồi. Cuộc chiến sinh tử này phỏng chừng cũng không có gì đáng xem rồi, Diệp Viễn kia chết chắc."

"Sớm nói không có gì để xem rồi, người khẳng khẳng không tin! Diệp Viễn chính là một đại công tử, bị cha hần cứng rắn ép lên hai cái cảnh giới, có thể có sức chiến đấu gì? Nếu như không phải chiến sinh tử, ta lười sang đây xem. Người đoán một chút Diệp Viễn đến chiều thứ mấy thì bị Phí Thanh Bình giết chết?"

"Cái này... hai mươi chiều... đi?" Người này có chút không xác định nói.

"Hai mươi chiều? Người nghĩ nhiều quá rồi? Nhiều nhất năm chiều!"

"Triệu sư huynh, người cảm thấy thế nào?" Người kia lại hỏi Triệu Xuân Dương.

"Ày... Cái này ta cũng không quá chắc chắn, nhưng là ta cảm thấy được Diệp Viễn nói không chừng có chút cơ hội." Triệu Xuân Dương đáp.

Không biết tại sao, ngày đó sau khi tiếp xúc với Diệp Viễn, Triệu Xuân Dương luôn cảm thấy sẽ phát sinh cái gì đó. Nhưng là tất cả dấu hiệu đều tỏ rõ,

Diệp Viễn không có khả năng thắng, Triệu Xuân Dương cũng không biết mình vì sao lại có loại cảm giác này.

Người kia còn tưởng mình nghe lầm, đang muốn mở miệng, một thanh âm khác sau lưng hắn vang lên.

"Mười chiêu, Diệp sư đệ thắng!"

Thanh âm này không có chút che giấu vang lên, chung quanh rất nhiều người đều nghe được.

"Bang bang bang."

Thanh âm này giống như một quả lựu đạn phát nổ, chung quanh ánh mắt của mọi người đều nhìn về hướng này.

Trước lúc này, tất cả mọi người lời bàn đều là thiên về một bên, cho rằng Diệp Viễn không thể nào thắng, giống như mới vừa rồi hai người kia dự đoán Diệp Viễn mấy chiêu thua không phải số ít.

Cho nên một tiếng này có thể nói vô cùng khác biệt, làm cho tất cả nghị luận đều ngừng lại.

"Đường Vũ, ngươi không sao chứ?" Có người nhận ra người mới đến, là người đi cùng Diệp Viễn một đường về học viện Võ Đan - Đường Vũ. Bên cạnh hắn còn có một tiểu cô nương, chính là Lục Nhi.

"Đúng vậy, Đường Vũ, nghe nói ngươi gần đây rất thân cận với cái tên ngu ngốc đó, chẳng lẽ bởi vì vậy, ngươi cũng biến thành tên ngốc thứ hai?"

"Ha ha ha..."

Chuyện Đường Vũ và Diệp Viễn cùng đi trở về tự nhiên không gạt được những người khác, mấy ngày nay đều bị truyền ra.

Ánh mắt Đường Vũ nhàn nhạt quét qua mọi người, cười lạnh nói: "Một trăm viên Nguyên Khí Đan, ai dám đánh cược?"

Đường Vũ nói làm cho tất cả mọi người lần nữa rơi vào trầm mặc, chỉ là ánh mắt mọi người nhìn hắn càng giống như là nhìn kẻ ngốc.

"Đường Vũ, ngươi sẽ không thật sự bị ngốc chứ?"

"Bớt nói nhảm, ta thua sẽ đưa mỗi người các ngươi một trăm viên Nguyên Khí Đan, ta thắng mỗi người các ngươi đưa ta một trăm viên Nguyên Khí Đan, không dám liền câm miệng cho ta!" Đường Vũ lúc này khí phách vênh vao.

Thật sự, hắn thốt ra lời này, không ít người lập tức ngậm miệng.

Một trăm viên Nguyên Khí Đan cũng không phải là số lượng nhỏ, gần như là số lượng đủ cho bọn họ sử dụng ba tháng. Mặc dù có không ít người không quan tâm, nhưng là phần lớn đều thấy nhức nhối hết mấy tháng.

"Cá thì cá, ai sợ ngươi chứ? Bất quá nơi này ít nhất có mấy trăm người, ngươi thua trả nổi sao?" Lúc này, người có quan hệ tốt với Vạn Uyên tự nhiên nhìn không nổi nữa, lập tức có người nháy ra.

Đường Vũ cười lạnh một tiếng, lấy ra một chai đan dược.

"Nguyên Khí Đan siêu phẩm! A... Tất cả đều là Nguyên Khí Đan siêu phẩm!" Người kia nhìn tròn mắt há hốc mồm.

Giá trị một viên Nguyên Khí Đan siêu phẩm, đủ để bù đắp được mười viên Nguyên Khí Đan thượng phẩm thông thường rồi. Những đan dược này đều là do Diệp Viễn luyện chế trước khi bề quan, hắn đã sớm ngờ tới một màn này, liền định nhờ vào đó phát tài một lần.

"Ta với ngươi đánh cược!"

Mọi người theo tiếng nói nhìn qua, chỉ thấy Vạn Uyên dẫn theo Liễu Nhược Thủy, Phí Thanh Bình cùng nhóm người nối đuôi mà vào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Nhường ngươi ba chiêu

"Ta đánh cược với ngươi!" Vạn Uyên vừa ra sân liền mang theo khí thế khổng lồ, ép Đường Vũ tới có chút không thở nổi.

"Được!" Đường Vũ cũng không hàm hồ, trực tiếp đồng ý.

"Nếu phải đánh cược, chúng ta liền chơi đùa lớn một chút!" Vạn Uyên nhìn Đường Vũ cười lạnh không dứt, khiến người ta có loại cảm giác gian kế được như ý.

"Chơi thế nào?" Đường Vũ cẩn thận nói.

"1000 viên! Nguyên Khí Đan cực phẩm! Làm sao, có dám chơi hay không?" Vạn Uyên thấy sắc mặt Đường Vũ, càng ngày càng cảm thấy sáng khoái.

Đường Vũ tựa hồ bị mấy con số này dọa sợ hết hồn, mặt lộ vẻ khó xử.

"Diệp Viễn mặc dù kém cỏi chút, nhưng phụ thân hãn Diệp Hằng là Đại Đan Sư người người kính ngưỡng, sẽ không phải ngay cả số lượng này Nguyên Khí Đan cũng không lấy ra được chứ?" Vạn Uyên thấy sắc mặt Đường Vũ, càng thêm đắc ý.

"Được! 1000 viên liền 1000 viên! Chẳng lẽ ta còn sợ người?" Đường Vũ cẩn thận nói.

"Ha ha ha, có gan! Mọi người đều có thể nghe được, đến lúc đó nếu như có người quyt nợ mà nói, mọi người chúng ta cùng đến Dược Hương Các tìm Diệp Hằng đi." Vạn Uyên lớn tiếng nói.

Không ít người thấy biểu tình của Đường Vũ, tự nhiên có thêm vài phần lòng tin.

"Ta cũng đánh cược, 100 viên Nguyên Khí Đan thượng phẩm!"

"Ta cũng đánh cược."

"Ta cũng đánh cược!"

...

Nghe được tên Diệp Hằng, mọi người cũng sẽ không lo lắng Diệp Viễn bên này giựt nợ rồi, rồi rít lên tiếng gia nhập hàng ngũ đánh cược.

Tìm một người làm chứng, đoàn người tham gia đánh cược rồi rít ký tên đồng ý, chuyện này coi như quyết định.

Nhìn những người này ký tên của mình lên, Đường Vũ trong lòng hồi hộp.

"May là Diệp sư đệ lợi hại, mấy cái người này tiêu tiền như rác. Sau này tu hành sẽ không thiếu Nguyên Khí Đan rồi, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!" Đường Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Người khác không biết, nhưng Đường Vũ là chính mắt thấy được Diệp Viễn lấy thực lực Nguyên Khí Cảnh tầng ba, tiêu diệt một tên sát thủ Nguyên Khí Cảnh tầng bảy, làm sao có thể thua dưới tay Phí Thanh Bình loại tiểu nhân vật này?

Không phải tất cả mọi người đều có lá gan tới tham gia vụ đánh cược này, nhưng cuối cùng số người ký tên đồng ý cũng đã hơn hai trăm người. Ngay cả như vậy, đây cũng là một số lượng Nguyên Khí Đan khổng lồ rồi.

Nếu như Diệp Viễn thật sự thua, đối với Dược Hương Các mà nói tuyệt đối là một đả kích thật lớn.

Bất quá... Bọn họ đoán chừng không có cơ hội này.

Đặc biệt là Vạn Uyên, lần này nhất định phải tiền mất tật mang.

...

Phen này giày vò xong, sắc trời đã không còn sớm, Phí Thanh Bình chậm rãi bước vào trường đấu võ.

"Ồ, Phí Thanh Bình lại có thể lên tới Nguyên Khí Cảnh tầng năm!"

"Thật đúng là! Lần này Diệp Viễn thật chết chắc!"

"Ha ha, mới vừa rồi đánh cược 100 viên Nguyên Khí Đan thượng phẩm thật là kiếm lợi lớn!"

Trong cùng một hoàn cảnh giống nhau, một cảnh giới chênh lệch cũng đã quyết định hết thảy, cho nên mọi người mới không coi trọng Diệp Viễn.

Nếu như nói, vốn là những học viên còn ôm một chút suy nghĩ may mắn đối với Diệp Viễn mà nói, sau khi nhìn đến Phí Thanh Bình đã đạt Nguyên Khí Cảnh tầng năm, mọi người ngay cả một tia may mắn cuối cùng cũng không có.

Trong tai nghe thấy dư luận ngã về một bên, Phí Thanh Bình cũng rất thoải mái, vốn là trong lòng đó còn một tia lo lắng âm thầm đã bị hất ném đến ngoài chín tầng mây rồi.

Cho tới nay Phí Thanh Bình đều là đi theo phía sau Vạn Uyên, hãn không nghĩ tới, có một ngày mình cũng có thể trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người.

Sau ngày hôm nay, phỏng chừng sẽ nhận được không ít thư tình của cô gái chứ? Phí Thanh Bình trong lòng thầm nghĩ.

Trong ba ngày này, Phí Thanh Bình không dám buông lỏng chút nào.

Đầu tiên là dùng thời gian một ngày đột phá bình cảnh, Tụ Nguyên Đan hiệu quả tốt đến kì lạ, để cho hắn thuận lợi bước lên Nguyên Khí Cảnh tầng năm. Sau đó lại bế quan tu luyện Tiểu Cẩm Nã Thủ, mặc dù thời gian eo hẹp một chút, dưới sự chỉ đạo của Vạn Uyên cũng tính là có chút thành tựu.

Dưới tình thế như vậy, Phí Thanh Bình không tìm được một tia khả năng nào sẽ thua.

"Đến lúc nào rồi, Diệp Viễn làm sao còn chưa tới?"

"Đoán chừng là không dám tới, chắc tìm đường chạy mất rồi? Ha ha ha..."

"So với mất mạng, mất mặt khá hơn một chút, ngược lại tôi cũng chết. Trở về tìm cha hắn che chở một chút, ít nhất có thể giữ được tính mạng."

Thời gian đã không còn sớm, tất cả mọi người đều chờ đến không còn kiên nhẫn. Dưới tình huống này, tất cả mọi người cảm thấy Diệp Viễn là sợ mới không dám tới.

...

Tại chỗ bí ẩn nhất trong khán đài trường đấu võ, hai thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đứng chấp tay.

Một người khí phách hiên ngang, một người bất cần đời.

"Không nghĩ tới đường đường đệ nhất Võ bang, vậy mà hạ mình đến xem trận chiến nhỏ như vậy." Người bất cần đời kia thấy người đến, không khỏi lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Đệ nhất Võ bang, khí phách hiên ngang, người đứng đầu trong truyền thuyết của học viện Võ Đan - Long Đường.

Đối với trêu chọc của đối phương, Long Đường không có ý tứ phản ứng, hắn biết người trước mắt nhìn như kỳ dị, nhưng là một đối thủ cực kỳ khó dây dưa.

"Không phải ngay cả đệ nhị Võ bang là ngươi cũng tới sao?" Long Đường nhàn nhạt nói.

Người bất cần đời kia, chính là đệ nhị Võ bang Tà Bất Quy!

Nếu có những học viên khác ở đây, nhất định sẽ thất kinh. Đệ nhất và đệ nhị Võ bang đồng thời xuất hiện chủ ý tới một trận quyết đấu giữa hai tên thái điều (1), đây thật là làm cho người ta cảm thấy bất khả tư nghị (2).

"Ha ha, ta đây có thể không đứng được thứ hai lâu nữa rồi, Phong sư muội kẹp chặt ở phía sau, lần sau tranh Võ bang, vị trí thứ hai này chỉ sợ cũng phải đổi chủ." Tà Bất Quy lộ một bộ dáng bất đắc dĩ.

Long Đường lần này từ chối cho ý kiến, hắn biết thực lực của Tà Bất Quy, tuyệt không phải người dễ chọc như vậy. Cho dù là chính mình, thời điểm đối mặt hắn cũng phải cẩn thận một chút.

"Cũng không phải chỉ là hai người chúng ta, Tô Nhất Sơn, Từ Thanh Phong những tên kia cũng tới, đang ở khán đài đối diện. Chung quy đã hai năm chưa từng xuất hiện cuộc chiến sinh tử nào, cho dù chỉ là hai tên thái điều, hấp dẫn mọi người tới cũng không kỳ quái chứ? Nhớ năm đó, chúng ta không phải cũng là thái điều sao?" Long Đường nhàn nhạt nói.

"Ha ha, vậy cũng được, ai mà không từ thái điều đi lên? Bất quá Tô Nhất Sơn tên kia cùng chung một phe với Vạn Uyên, hắn là đến chế giễu sao? Chung quy Tô gia và Dược Hương Các vốn là đối địch, thấy con trai của Diệp Hằng bị người giết, lấy tính tình của hắn, nhất định sẽ nhìn có chút hả hê." Tà Bất Quy tựa hồ vô cùng hiểu biết cục diện trong Hoàng thành.

"Chuyện không liên quan đến ta." Long Đường nhàn nhạt nói.

"Xi, ta cũng biết đức hạnh đó của ngươi! Ta biết hôm nay ngươi tới là muốn nhìn một chút Diệp Lăng Ba Tâm Chưởng đến ngươi cũng không luyện được, có thể bị một tên thái điều luyện thành hay không, đúng không?" Tà Bất Quy giống như hiểu rất rõ Long Đường, nói thẳng ra mục đích Long Đường tới đây.

Long Đường ngược lại không có chối, gật đầu nói: "Diệp Lăng Ba Tâm Chưởng mặc dù là võ kỹ khuyết thiếu, nhưng là võ kỹ được học viện công nhận khó nhất luyện, cũng có uy lực lớn nhất, những năm gần đây hầu như không ai dám đụng. Ta ngược lại thật ra muốn nhìn một chút, Diệp Viễn này là tới làm trò cười, hay là thật sự nắm chắc sẽ luyện thành Diệp Lăng Ba Tâm Chưởng."

Tà Bất Quy bĩu môi nói: "Ta thấy là ngươi suy nghĩ nhiều rồi, loại người biến thái như ngươi cũng tốn thời gian một tháng mới luyện thành tầng thứ nhất, Diệp Viễn cái loại này ở cuối bảng làm sao có thể luyện thành? Coi như hắn luyện thành, tầng thứ nhất có tác dụng chó gi? Hắn chính là kém Phí Thanh Bình hai cảnh giới!"

"Có lẽ đi." Long Đường lười tranh cãi với Tả Bất Quy, nhẹ nhàng trả lời.

"Này này, ngươi đây là thái độ gì? Có cần phải cả ngày giả một bộ dạng lạnh lùng như vậy hay không?"

"..."

"Ta xem là ngươi không thấy được rồi, tiểu tử Diệp Viễn kia phỏng chừng đã chạy mất, đã đến lúc nào rồi mà vẫn chưa xuất hiện." Tả Bất Quy nói lái nhái, Long Đường lại không thèm để ý.

...

"Nhường một chút, nhường một chút!" Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Viễn vang lên, hắn bị ngăn ở bên ngoài không vào được.

"Là Diệp Viễn, hắn tới!"

"Hắn lại dám đến!"

"Nhanh tránh đường cho hắn, đừng chậm trễ ta thu Nguyên Khí Đan!"

Một trận tiếng cười xôn xao, mọi người nhường ra một con đường cho Diệp Viễn.

Diệp Viễn lại không có trực tiếp tiến vào trường đấu võ, mà là đi tới bên cạnh Đường Vũ, như tên trộm hỏi: "Đều làm xong rồi?"

Đường Vũ cười cười: "Diệp sư đệ yên tâm, may mắn không làm nhục mệnh."

"Ha ha, vậy thì tốt, vậy thì tốt." Nói xong Diệp Viễn giơ hai cánh tay lên thật cao, vãi vãi trên không trung nói: "Đa tạ các vị sư huynh sư tỷ tặng Nguyên Khí Đan, sư đệ ở đây cảm ơn, liền thu nhận."

Tất cả mọi người đều trở mắt nhìn nhau, không biết Diệp Viễn đây là đang đùa giỡn cái gì, chẳng lẽ luyện công luyện hổng suy nghĩ luôn rồi?

Diệp Viễn không quan tâm tới ánh mắt kì quái của mọi người, nói với Đường Vũ: "Đường sư huynh, danh sách không thể để mất được, đợi sau khi cuộc chiến kết thúc, ta muốn lần lượt đến cửa đòi nợ."

Nói xong, Diệp Viễn cất bước vào trường đấu võ.

Phí Thanh Bình nhìn Diệp Viễn, trên mặt một hồi cười lạnh: "Mạng đã sắp không còn rồi, ngươi vẫn còn muốn Nguyên Khí Đan?"

Diệp Viễn cười nói: "Phí Thanh Bình, ngươi đặt chưa? Ngược lại ta đã sắp mất mạng, ngươi không đặt nhiều một chút sao?"

"Yên tâm, ta đã sớm đặt ngươi chết! Bây giờ, ta liền tiễn ngươi về Tây thiên!" Phí Thanh Bình mở hết khí thế Nguyên Khí Cảnh tầng năm, muốn vừa lên liền chiếm thế chủ động.

"Ồ a, khí thế không tệ lắm.Ồ, lại đã là Nguyên Khí Cảnh tầng năm!" Trên mặt Diệp Viễn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phí Thanh Bình thấy Diệp Viễn biến sắc, không khỏi đắc ý một trận: "Hừ! Dầu gì cũng là sư huynh đệ, như vậy đi, ta nhường ngươi ba chiêu, ra chiêu đi!"

Trên mặt Diệp Viễn lộ ra vẻ mừng rỡ, kinh ngạc nói: "Phí sư huynh lời này là nói thật?"

"Dĩ nhiên là thật!"

"Vậy thì tốt quá!" Diệp Viễn cười quay sang bốn phía nói: "Các ngươi đều nghe nha, là chính bản thân hắn nói nhường ta ba chiêu!"

(1) Thái điều: kẻ ngu ngốc, ngớ ngẩn. Ở đây mang ý chỉ những người mới.

(2) Bất khả tư nghị: Không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Kỹ kinh tứ tọa!

“Cái tên này là đầu heo sao!”

Nghe thấy tiếng nói dường như rất cuồng vọng của Phí Thanh Bình ở trong sân đấu mà Vạn Uyên ở bên dưới tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Mấy ngày này hắn đã nhắc nhở tên đấy bao nhiêu lần, bảo hắn đừng có mà khinh địch, kết quả thì thực lực của hắn gia tăng rồi thì cái bệnh khinh địch lại nổi lên.

Vạn Uyên không giống như Phí Thanh Bình, hắn cũng rất khinh thường Diệp Viễn nhưng nếu như ở trên đài thi đấu thì hắn tuyệt đối sẽ không tuôn ra những câu như “nhường ngươi ba chiêu” các loại, mà sẽ xuất ra toàn bộ sức lực đánh ngã Diệp Viễn.

Liễu Nhược Thủy đứng ở một bên che miệng cười nói: “Vạn sư huynh đừng tức giận, Phí Thanh Bình thật là có chút ngang ngược, nhưng bây giờ hắn cũng có từ cách đề kiêu ngạo. Nguyên Khí Cảnh tăng năm đấu với Nguyên Khí Cảnh tăng ba, dù như thế nào đi nữa thì hắn cũng không thất bại được? Cho dù là nhường ba chiêu thì cũng không ảnh hưởng đến đại cục được.”

Liễu Nhược Thủy nói như thế, Vạn Uyên cũng không muốn truy đến cùng, nhưng trong lòng vẫn nghĩ lúc quay về nhất định phải dạy hắn một bài học.

“Liễu sư muội chớ cười rồi. Đây là cuộc chiến sinh tử, Thanh Bình không nên làm như thế, nhưng thiết nghĩ thì Diệp Viễn cũng không thể làm ra được trò trống gì.” Vạn Uyên lắc đầu cười.

“Đó là đương nhiên rồi. Vạn sư huynh mấy ngày này giúp Phí sư đệ bế quan tu luyện, trên giới cảnh lại có ưu thế áp đảo, muội nghĩ sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu. Đáng cười là tên Diệp Viễn kia vừa nãy vẫn còn giờ thôi kiêu kỳ, giống như Nguyên Khí Cảnh của những huynh đệ ở đây đều giống như hắn ấy. Nhìn từ điểm này mà nói, hắn bây giờ không khác gì ngày xưa cả.” Trong lời nói của Liễu Nhược Thủy mang theo chút thù hận.

“Ừ, nói như thế cũng đúng! Có thể là ta quá cẩn trọng rồi. Nhưng mà cái dáng vẻ này rất thích hợp với tính cách của Diệp Viễn.”

Bị Liễu Nhược Thủy nói như thế, Vạn Uyên cũng hồi phục lại tinh thần. Nghĩ đến hành động vừa rồi của Diệp Viễn, ngược lại rất giống với dáng vẻ ngày xưa không biết sống chết của hắn.

Nhưng mà, đây cũng chỉ là một lần cuối cùng thôi.

Trên sân đấu, một người trung niên mặc hắc y tiến vào sân, đây là giáo tập chủ trì trận sinh tử lần này, gọi là Hô Duyên Dững.

Hô Duyên Dững lạnh nhạt mà nhìn hai người một cái, khuôn mặt không có cảm xúc gì, dường như cũng không quá để tâm đến trận sinh tử lần này.

“Nếu hai người các ngươi đã đến thì trận sinh tử lần này bắt đầu rồi. Trong trận sinh tử, sống chết tự chịu.”

“Bắt đầu!”

Nói xong, Hô Duyên Dững trực tiếp đi ra ngoài.

Lúc này Diệp Viễn mặc võ phục mà trắng, đứng ở nơi đấy có một chút khí thế oai hùng rạng rỡ.

Chỉ là vẻ bề ngoài anh tuấn tiêu sái lại khác xa so với thực lực thật sự của hắn lắm cho tất cả mọi người đều cảm thấy có chút kỳ quái không nói nên lời.

“Này, là ngươi nói nhường ba chiêu nhé, bị ta đánh rồi thì không được phép đánh lại!” Đột nhiên Diệp Viễn cười nhếch mép nói.

Phí Thanh Bình cười lạnh lùng nói: “Dựa vào ngươi?”

“Hắc hắc, ngươi thử rồi thì sẽ biết? Ta đến đây!”

Cơ hồ vừa dứt lời, thân ảnh của Diệp Viễn đã đến ngay trước mặt Phí Thanh Bình.

“Diệp Lăng Ba tâm chưởng”

“Bing!”

Cơ thể của Phí Thanh Bình bay ra ngoài giống như quả bom, rồi rơi xuống đất.

Yên tĩnh!

Yên tĩnh không một tiếng động!

Tất cả mọi người không dám tin mà nhìn Diệp Viễn ở trong sân võ đấu, không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Không, thực chất mà nói thì bọn họ là đang không muốn tin vào những gì mà bản thân mình nhìn thấy!

Làm sao có thể nhanh đến vậy?

Không đúng, vừa rồi hẳn dùng chiêu thức gì?

Điệp Lăng Ba tâm chương?

Hắn... hẳn thật sự luyện thành rồi sao?

Làm sao có thể chứ?

“Vừa rồi chính là... Diệp Lăng Ba tâm chương?” Cần thận nhìn lên trên sân thi đấu, cái dáng vẻ bốn cột với đôi ở trên mặt Tả Bất Quy đã biến mất hoàn toàn, mà thay vào đó chính là dáng vẻ kinh hãi.

Lời này của hắn giống như đang hỏi Long Đường mà lại giống như đang tự hỏi chính mình.

Lúc này sự kinh ngạc hiện lên trên khuôn mặt của Long Đường, nhưng mà hắn vẫn trả lời lại là: “Không sai, chính là Diệp Lăng Ba tâm chương nhất trung lăng!”

“Nhưng mà... hẳn không phải vừa mới luyện ba ngày sao?” Tả Bất Quy cảm thấy não của mình không đủ lớn để suy nghĩ nữa.

Chỉ trong thời gian ba ngày mà hắn đã luyện thành Diệp Lăng Ba tâm chương nhất trung lăng, lẽ nào tên Diệp Viễn này còn yêu nghiệp hơn Long Đường trước mặt này?

Nhưng mà.....

Cho dù Diệp Viễn yêu nghiệp hơn Long Đường, nhưng cũng không thể chỉ dùng thời gian ba ngày đã luyện thành công?

Long Đường dùng thời gian một tháng vậy mà Diệp Viễn chỉ dùng thời gian ba ngày, thời gian mà Long Đường dùng lại gấp mười lần so với thời gian Diệp Viễn dùng?

Cái này đã kích quá đáng rồi?

Long Đường cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong những đệ tử của Học viện Đan Võ này không có người nào hiểu rõ loại võ kỹ này bằng hắn.

Chiêu vừa này Diệp Viễn dùng tuyệt đối là nhất trung lăng.

“Nếu như lần này là lần đầu tiên Diệp Viễn nhìn thấy ngọc giản thì hẳn thật sự là luyện thành công trong ba ngày rồi!” Lời nói của Long Đường lộ ra cảm xúc rất phức tạp.

Tả Bất Quy cũng ý thức được điểm này, mở miệng nói: “Ý của huynh là hắn đã luyện qua từ trước? Nhưng lần này là có người trông coi? Nếu như là như thế thì ắt phải thông báo chứ.”

Tả Bất Quy càng nghĩ càng cảm thấy đúng, ý cười lại hiện ra trên khuôn mặt, chỉ là vẫn còn một chút miễn cưỡng nói: “Đệ đã nói rồi mà, làm sao còn có người biến thái hơn huynh? Mà còn biến thái đến trình độ này chứ!”

Long Đường lắc đầu, lạnh lùng nói: “Ta cũng không nói như thế nhé, chỉ là đưa ra một cái giả thuyết mà thôi, trên thực tế ta càng tin là hắn lần đầu tiên nhìn thấy ngọc giản.”

Tả Bất Quy: “.....”

Trên sân thi đấu, trong ánh mắt luôn luôn lạnh lùng của Hồ Duyên Dững hiện lên một tia hào quang.

Hắn cũng cảm thấy rất kinh ngạc đối với Diệp Viễn, nhưng chỗ mà hắn kinh ngạc không phải Diệp Lăng Ba Tâm chương mà là thân pháp của Diệp Viễn!

Vừa này Diệp Viễn thi triển thân pháp Thuận Thiểm, cho nên tất cả mọi người không có cảm giác xa lạ đối với thân pháp của hắn, nhưng ở trong sự nhận thức của hắn thì tất cả mọi người đều dừng ở Đại thành cấp mà thôi.

Còn vừa này, Thuận Thiểm mà Diệp Viễn thi triển thân pháp, tuyệt đối là cấp viên mãn!

Chiêu vừa này của Diệp Viễn không có tàn ảnh, nên hắn mới che mắt được tất cả đệ tử ở đây!

Tàn ảnh là dấu hiệu của Thuận Thiểm đã luyện đến cấp viên mãn, nhưng không nói là cấp viên mãn của Thuận Thiểm sẽ nhất định sinh ra tàn ảnh.

Vận dụng kỳ diệu như vậy là nằm ở chỗ chuyên tâm.

Vừa rồi chính là chân lý của võ kỹ cấp viên mãn!

Vừa khéo là năm đó Hồ Duyên Dững cũng thi triển công pháp Thuận Thiểm này, hắn là một trong số ít người luyện được công pháp này đạt đến cấp viên mãn.

Mặc dù sau này hần luyện tập võ kỹ thân pháp cấp cao khác, nhưng mà công pháp Thuần Thiểm này đối với hần mà nói là rất quen thuộc.

Nhưng mà vừa nãy, rõ ràng là hần cảm thấy Thuần Thiểm mà Diệp Viễn thi triển có chút không giống, chỉ là cụ thể không giống ở chỗ nào, thì hần cũng không nói ra được.

Nhưng không thể nghi ngờ rằng, Diệp Viễn hiểu rất rõ công pháp này, còn trên cả hần ấy chứ!

Tên tiểu tử này không đơn giản!

Vốn dĩ Hồ Duyên Dững cũng không quan tâm lắm đến trận đấu sinh tử này, nhưng giờ đây lại mơ hồ có chút chờ đợi.

"Tên ngu ngốc này! Sớm đã bảo hần là không được phép khinh địch!" Vạn Uyên ở trên khán đài nhìn xuống mà nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Vạn Uyên không ngờ rằng Diệp Viễn lại luyện thành công Diệp Lăng Ba tâm chương!

Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì trên người của hần?

Mới chỉ có ba ngày a!

Long sư huynh tốn một tháng mới làm được điều này vậy mà Diệp Viễn lại chỉ tốn có ba ngày đã luyện thành.

Đây còn là Diệp Viễn trước khi mà hần quen biết sao?

"Yên tâm Vạn Sư huynh Phí sư đệ chỉ là nhất thời khinh địch mà thôi, cho dù Diệp Viễn đã luyện thành Diệp Lăng ba tâm chương nhất trung lăng thì cũng không thắng được Phí sư đệ." Liễu Nhưộc Thủy vẫn tràn đầy hi vọng nói.

Vạn Uyên gật đầu, đương nhiên hần biết một công kích này sẽ không tạo ra thương tích gì nghiêm trọng cho Phí Thanh Bình.

"Khinh địch sao? Cho dù không khinh địch, thì một kích vừa rồi sợ là cũng không tránh được đi?" Hồ Duyên Dững cách Vạn Uyên không xa, nên đã được nghe hết cuộc nói chuyện của Vạn Uyên và Liễu Nhưộc Thủy, nên trong lòng mới có sự đánh giá như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đánh toi bồi

"Này, nằm đủ chưa vậy, vẫn còn hai chiêu nữa vẫn chưa nhường nha, người sẽ không giờ trò gì đây chứ?" Diệp Viễn vỗ vỗ tay, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

"Khụ khụ khụ." Phí Thanh Bình một hồi lâu vẫn chưa hết thở gấp.

Một chương vừa nãy trúng giữa ngực hần, trực đánh cho hần không thở nổi.

Nếu như không phải phút cuối hần vận nguyên lực bảo vệ thì chiêu vừa nãy thật sự là có thể lấy mạng hần.

Sở dĩ Nguyên Khí Cảnh tầng bốn mạnh hơn Nguyên Khí Cảnh tầng ba rất nhiều, không chỉ là bởi nguyên lực ngưng tụ lại nhiều, mà còn bởi vì bắt đầu từ Nguyên Khí tầng bốn trở đi là có thể vận nguyên lực bảo vệ, khiến cho lực phòng của bản thân tăng lên.

Công kích của Nguyên Khí tầng ba, sau khi bị nguyên lực bảo hộ làm cho mất tác dụng, sẽ giảm bớt đi rất nhiều đối với thương tích của đối phương.

"Tiểu... Tiểu tạp chủng!" Phí Thanh Bình che ngực, gãy dựa đứng dậy.

Vừa mới đứng được ổn định, lại bị Diệp Viễn cho một chương.

"Bịch!"

Phí Thanh Bình lại bị đánh bay ra ngoài, lăn đi rất xa trên mặt đất.

"Thật sự là nợ đánh! Có giỏi người thử mắng thêm một câu nữa thử xem!" Diệp Viễn thu lại vẻ mặt tươi cười, lạnh lùng nói.

"Khụ khụ, mắng... mắng người thì thế nào? Tiểu... tiểu tạp...!"

"Bịch!"

Vẫn chưa mắng hết một câu, Diệp Viễn lại cho một chưởng khắc trên ngực của Phí Thanh Bình.

“Ta rất khâm phục sự gan dạ của ngươi, mắng tiếp đi.” lời nói của Diệp Viễn ngày càng ngày càng lạnh.

“khụ khụ,... ba chiêu đã hết, ngươi chịu chết đi! Tiểu tạp...”

“Bịch!”

Lại một chưởng nữa!

Chỉ là một chưởng này lại trúng vào mặt, mặt dù có vòng bảo hộ làm giảm bớt đi lực nhưng mà mặt của Phí Thanh Bình vẫn bị sưng lên.

“Tiểu...”

“Bịch!”

“Bịch bịch bịch!”

Từng chưởng một của Diệp Viễn khắc trên mặt của Phí Thanh Bình.

Phí Thanh Bình một lần lại một lần đứng lên rồi lại một lần lại một lần bay ra ngoài. Chỉ cần hắn đứng dậy thì lại có một chưởng gào thét mà tới, khiến cho hắn không có thời gian để mở miệng ra mắng.

Đều nói rằng đánh người không đánh mặt, Diệp Viễn lại cứ nhắm vào mặt của Phí Thanh Bình mà đánh.

Sau mười mấy chưởng, mặt của Phí Thanh Bình đã sưng lên như đầu heo rồi. Đoán chắc rằng nếu cha mẹ hắn ở đây thì sẽ không nhận ra được đứa con trai này.

Trong lòng Phí Thanh Bình đang điên cuồng gào thét, mỗi lần hắn nỗ lực đứng dậy muốn triển khai phản kích nhưng mỗi lần chưa đợi hắn phản ứng lại thì Diệp Viễn lại đến ngay trước mặt hắn rồi.

Lúc này hắn mới phát hiện ra, hóa ra Diệp Viễn mà từ trước tới giờ hắn vẫn luôn coi thường lại thật sự đã có thực lực để uy hiếp đến thực lực của hắn rồi.

Tất cả mọi người đến xem đều cảm thấy choáng váng, cứng nhắc mà nhìn Diệp Viễn đánh ra từng chưởng một.

Mỗi lần Diệp Viễn đánh ra, trái tim của bọn họ lại nhảy mạnh lên một nhịp, giống như một chưởng kia đang vỗ vào mặt của mình vậy.

Đưa tay ra che mặt, lại phát hiện ra mặt của mình làm sao lại nóng như vậy?

Một từ Vạn Uyên cũng không thốt ra, chỉ có sắc mặt lại âm u như sắp muốn nổ tung ra.

Từng chưởng của Diệp Viễn đâu phải đánh vào mặt của Phí Thanh Bình mà chính là đánh vào mặt của hắn.

Trong lòng hắn đã đem Phí Thanh Bình ra mắng vô số lần rồi, nhưng ở đây là cuộc chiến của trận đấu võ thì sẽ không có bất kì sự trợ giúp nào.

Vạn Uyên không có năng lực như là Hô Duyên Dững, lúc này hắn vẫn cố chấp cho là bởi vì Diệp Viễn nhận được ba chiêu đó mới chiếm được lợi thế, đánh Phí Thanh Bình không kịp trở tay, mới có thể đánh Phí Thanh Bình thành ra như thế này.

Nghĩ lại Phí Thanh Bình mở miệng ra hứa là sẽ nhường Diệp Viễn ba chiêu, lúc này thật sự đã trở thành một chuyện cười rồi.

Đều đã qua hơn mười mấy chiêu rồi mà Phí Thanh Bình vẫn còn chưa ra tay.

“Phí Thanh Bình, ngươi là heo sao? Mau dùng sờ trường Tiểu Cầm Nã Thủ đi!” Vạn Uyên biết lúc này không thể ngồi đấy mà trơ mắt ra nhìn được, chỉ đành la lớn lên nói.

“Bá bá bá.”

Vạn Uyên vừa hô lên thì toàn bộ mấy trăm ánh mắt nhìn về phía bên này.

Diệp Viễn cũng giống như bị tiếng hét này mà thu hút sự chú ý, ánh mắt không khỏi nhìn về phía bên này, ngừng lại tiết tấu đánh Phí Thanh Bình.

“Câm miệng! Đây là trận chiến sinh tử, ai cho phép ngươi hô to gọi lớn ở đây?” Hô Duyên Dững quay người rồi ném một ánh mắt lạnh lùng cho Diệp Viễn, một cỗ khí thế cường đại thuộc về lĩnh dịch cảnh ép lên khiến cho tiếng hô của Vạn Uyên đều ngừng lại.

“Hô Duyên lão sư, hắn như vậy có được tính là đã phá vỡ quy tắc của Học viện.” Diệp Viễn nhàn nhạt hỏi.

Hồ Duyên Dững cũng có một chút đau đầu mặc dù Vạn Uyên chỉ là đệ tử Địa cấp nhưng tiềm lực của hắn tương đối lớn, lại thêm quan hệ của cha hắn Vạn Đông Hải, nên hắn cũng không thể khiển trách quá nặng được.

Nhưng Vạn Uyên làm như thế thực sự là đã phá vỡ quy củ, trật sinh tử là không cho phép bất kỳ người này quấy rối đến quyết đấu, Vạn Uyên chặn ngang giữa cuộc chiến, hiển nhiên là đã quấy rối tiết tấu của Diệp Viễn.

Bây giờ Diệp Viễn đã nắm được lời này không muốn bỏ qua, trước mặt mọi người mà Hồ Duyên Dững thật sự là biết giải quyết như thế nào mới đúng.

“Đương nhiên là tính rồi!” Mặc dù cảm thấy có chút phiền phức nhưng Hồ Duyên Dững vẫn không muốn nói năng lung tung trước mặt nhiều người như thế.

Lúc này không ít người ở trên khán đài nhìn Vạn Uyên bằng ánh mắt khinh bỉ, bất kỳ ai cũng đều nhìn ra được là hắn cố ý cắt ngang tiết tấu của Diệp Viễn.

“VẬY... dựa vào quy định của học viện, hành vi của hắn nên xử như nào? Vừa nãy ta tận lực chiếm được ưu thế mà bị một tiếng hét của hắn như thế, sợ là tiếp theo chính là ta bị Phí Thanh Bình đánh rồi, ta không muốn biến thành đầu heo đâu nha. Hồ Duyên lão sư, người phải làm chủ cho một người yếu như ta nha!” Diệp Viễn nói một cách rất vô tội.

“Này...” Hồ Duyên Dững một trận nổi đóa, trong lòng âm thầm mắng không thôi.

Người khác nhìn ra, lẽ nào hắn lại nhìn không ra sao? Cho dù bị cắt ngang nhưng mà cái tên đầu heo kia cũng không động được đến góc áo của Diệp Viễn, hoàn toàn là không ảnh hưởng đến đại cục.

Nhưng lúc này Diệp Viễn lại giả vờ làm một kẻ yếu, giành được sự đồng tình của tất cả mọi người, tình hình như thế này thì hắn làm sao hạ xuống được, xử lý hay không xử lý Vạn Uyên đều không được.

Quả nhiên, lời của Diệp Viễn vừa nói ra, một mảnh âm thanh xì xào vang lên ở trên khán đài, mọi người đều hiểu.

Vốn dĩ Diệp Viễn kém Phí Thanh Bình hai tiểu cảnh giới, tuyệt đối rơi vào tình hình không thuận lợi.

Phí Thanh Bình tự mình cậy mạnh mà đánh mất cơ hội dẫn trước, mới không dễ dàng làm cho thế cục vốn chênh lệch trở về thế cân bằng.

Nếu như Diệp Viễn vừa lên thi đấu đã bị Phí Thanh Bình đánh chết thì tất nhiên sẽ không có người nào đồng tình với hắn cả. Nhưng mà bây giờ đã nhìn thấy Diệp Viễn có hi vọng thắng cuộc, lại bị Vạn Uyên dùng thủ đoạn bỉ ổi đánh gãy, cái này không thể không khiến cho tất cả mọi người không đồng tình với hắn được.

Mặc dù trong số đó có không ít người còn đánh cược cho Diệp Viễn nữa.

Hơn nữa trong lòng mọi người đều biết rõ, đừng nhìn Diệp Viễn đánh rất tàn nhẫn, nhưng thực ra chỉ gây ra vết thương ngoài da cho Phí Thanh Bình mà thôi chứ không có gây tổn thương đến gân cốt.

Diệp Lăng Ba tân chương quả là rất lợi hại nhưng cũng chỉ là nhất trung lăng cũng không thể bù lại được khoảng cách của cảnh giới.

Nếu như Phí Thanh Bình chỉ là Nguyên Khí Cảnh tầng ba thì dù hắn có mười cái mạng đi chăng nữa thì cũng chỉ có một đường chết mà thôi.

Nếu như Phí Thanh Bình là Nguyên Khí Cảnh tầng bốn, Diệp Viễn cũng có một ít cơ hội tiêu diệt hắn.

Nhưng lại là Nguyên Khí Cảnh tầng năm...

Không có ai cho rằng Diệp Viễn sẽ giết chết được Phí Thanh Bình.

Mà sự thật cũng chính là như vậy...

Chính lúc Hồ Duyên Dững đang cảm thấy rất khó xử thì Phí Thanh Bình cuối cùng cũng nhân cơ hội này mà lao đảo đứng dậy.

Nhưng mà... lúc này đầu óc hắn rất là choáng váng, hoàn toàn không tìm ra được phương hướng.

Phí Thanh Bình mơ hồ nhìn thấy bóng dáng một người, chỉ vào hắn tức giận hét lên: “Diệp Viễn, ta, ta phải... giết chết ngươi!”

“Ha ha ha ha ha...”

Mấy trăm người đều nhìn thấy bộ dạng buồn cười của Phí Thanh Bình mà vang lên một trận cười lên.

Tiếng cười ấy vang lên làm cho màng nhĩ của Phí Thanh Bình cảm thấy đau đớn.

Phí Thanh Bình không hiểu tại sao mọi người lại đang cười mình, nhưng mà đợi hắn nhìn rõ được người mình chỉ là người nào thì nhất thời từng giọt mồ hôi lạnh nhỏ xuống.

Bóng người ở trước mắt dần dần rõ ràng, người mà hần chỉ không phải là người nào khác, chính là một vẻ mặt xanh đen của Hồ Duyên Dũng.

“Vạn Uyên quấy rối trận đấu sinh tử, dựa theo quy định sau khi trận đấu kết thực tự mình đi lĩnh một trăm roi phạt! Bây giờ ngươi rời khỏi sân võ đấu cho ta!” Hồ Duyên Dũng là giáo tập vào nhiều năm này, từ trước tới giờ chưa cảm thấy mất mặt như ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Người quả nhiên rất gan dạ

Quạt roi là hình phạt thường dùng với các đệ tử.

Đương nhiên tiên hình này khác với quạt roi của người phạm nhân, là dùng linh khí hạ phẩm chấn nguyên tiên để thi hành, mỗi một roi có thể đánh tan nguyên lực bảo vệ thân thể của các đệ tử, đau tận tới xương cốt.

Bình thường các đệ tử phạm sai lầm đều bị phạt khoảng ba lần đến năm mươi roi, sau khi đánh sẽ thì chủ yếu sẽ phải nằm trên giường tâm chín mươi ngày mới khỏi.

Vạn Uyên phải chịu một trăm roi thì cũng phải nằm đến hơn hai mươi ngày mới có thể xuống giường được.

Vạn Uyên cũng biết rằng bản thân mình đã phạm vào tội khiến cho nhiều người tức giận, nên cũng không dám cãi lại Hồ Duyên Dũng, chỉ nhìn Diệp Viễn bằng ánh mắt ai oán rồi nói: “Chúng ta đi, tí nữa đến nhặt xác giúp ngươi!”

Diệp Viễn cũng không chịu yếu thế, lớn tiếng nói: “Đa tạ nhiều, nhưng mà vẫn là nhặt xác con chó nhà người ngươi nha. Không tiễn.”

Nói xong, Diệp Viễn vẫy vẫy tay kèm theo là vẻ càng kéo thêm thù hận để tiễn Vạn Uyên rời khỏi sân thi đấu.

Nếu như đây không phải là trận chiến sinh tử, thì Vạn Uyên hận không thể lập tức đi xé xác Diệp Viễn ra làm trăm mảnh.

Vạn Uyên rời khỏi sân thi đấu, Hồ Duyên Dũng trầm mặt tuyên bố: “Tiếp tục trận sinh tử.”

Lúc này Phí Thanh Bình đã hồi phục lại tinh thần, ánh mắt theo sự oán độc giống như muốn xé sống Diệp Viễn ra làm trăm mảnh.

“Diệp Viễn người tiểu nhân bỉ ổi, vậy mà ngươi dùng phương pháp bỉ ổi như thế để đánh lên ta!” Phí Thanh Bình nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Diệp Viễn nhìn cái dáng vẻ giống như ngọc của hần rồi cười nói: “Này, là ngươi tự mình nói là nhường ta ba chiêu, bây giờ lại trách ta bỉ ổi, ngươi có phải là thật sự biến thành đầu heo rồi không?”

“Tiểu tạp chủng, ngươi chết chắc rồi!” Phí Thanh Bình đã thực sự phẫn nộ rồi, lại không ngừng mắng Diệp Viễn.

Tiếng nói vừa dứt, trong thời gian chỉ trong nháy mắt thân hình của Diệp Viễn lại xuất hiện ở trước mặt.

“Bịch.”

Phí Thanh Bình lại bị bay ra ngoài một lần nữa.

Lần này, mọi người ở trên khán đài cuối cùng cũng phát hiện ra không thích hợp rồi.

Nếu như nói, mấy lần trước Phí Thanh Bình bị đánh bay ra ngoài rất nhiều lần là bởi vì ban đầu hần khinh địch, nhưng bây giờ thì sao?

Phí Thanh Bình và Diệp Viễn đứng song song với nhau, dưới con thịnh nộ Phí Thanh Bình không thể không có sự chuẩn bị được, nhưng mà vẫn bị một chưởng của Diệp Viễn đánh bay ra ngoài.

Những người có nhãn lực tốt đều phát hiện ra, lần này Phí Thanh Bình đã chuẩn bị phản kích rồi nhưng mà hần vẫn bị chậm nửa nhịp.

“Này... Thuần Thiện có nhanh như thế sao?” Tà Bất Quy cảm thấy ngày hôm nay có quá nhiều sự việc nằm ngoài sự hiểu biết của hần rồi.

Long Đường nhìn hần một cái rồi nói rằng: “Xem ra chúng ta đều được mở mang tầm hiểu biết rồi, Thuần Thiện của Diệp Viễn đã đạt đến cấp viên mãn rồi.”

Tà Bất Quy hít một ngụm khí lạnh: “Là... cấp viên mãn... Thuần Thiện ngươi cũng biết sao?”

Long Đường giống như không hiểu ý của Tà Bất Quy, gật đầu nói: “Nhưng đến cuối cùng ta vẫn không tìm được cơ hội để bước qua cấp viên mãn.”

Tà Bất Quy lẩm bẩm nói: “Cái này, Diệp Viễn... thật sự là một yêu nghiệt nha! Xem ra sau này chúng ta lại có thêm một đối thủ đáng sợ rồi!”

Nghe thấy lời của Tà Bất Quy, mà trên mặt của Long Đường không có bất cứ biểu tình, ngược lại rất chú tâm đến trận chiến.

“Nếu như hắn có thể vùng dậy được thì có thể là một đối thủ không tồi.” Khí phách hiên ngang trước sau như một của Long Đường giống như đã cô đọng rất lâu ở Học viện Đan Võ này rồi.

Tà Bất Quy cho một ánh mắt xem thường nói: “Quả nhiên nguoi là một tên biến thái! Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì trên người Diệp Viễn, nhưng đối với nguoi mà nói e rằng chả tạo nên sự uy hiếp gì, dù sao thì cảnh giới của nguoi cũng cao hơn hẳn rất nhiều.”

“Không hẳn là vậy! Lẽ nào bây giờ nguoi vẫn không tin việc Diệp Viễn liên tiếp thăng lên hai cấp, là kết quả của phụ thân hắn nuông chiều cho hư sao?”

Tà Bất Quy lắc đầu nói: “Mặc dù không biết hắn làm cách nào mà đạt được như vậy nhưng hắn tuyệt đối không phải Nguyên Khí Cảnh tầng ba không có căn cơ như thế được! Từ khi bắt đầu cho đến nay, hắn liên tiếp dùng mười mấy lần Thuần Thiễm và Diệp Lăng Ba tâm chương, nếu như không có căn cơ mà nói thì theo lý thuyết bây giờ hắn không thể chống đỡ nữa. Nhưng nhìn dáng vẻ hiện tại của hắn thì không giống như vất vả lắm, ngược lại rất thành thạo. Nhưng vấn đề vẫn là... hắn làm cách làm thế nào để đạt được như thế?”

Từ khi quan sát trận chiến cho đến bây giờ, Tà Bất Quy càng ngày càng cảm thấy trên người Diệp Viễn có quá nhiều bí ẩn. Rốt cuộc trên người Diệp Viễn đã xảy ra chuyện gì, rất nhiều sự việc đã vượt qua sự nhận thức của hắn rồi.

Nhưng mà, Tà Bất Quy cũng không coi Diệp Viễn làm đối thủ bởi vì cảnh giới của Diệp Viễn quá thấp.

Tích lũy nguyên lực là một quá trình rất dài, cho dù có thiên phú tốt đi nữa thì quá trình này cũng sẽ bù lấp được trong khoảng thời gian ngắn đến vậy.

Tà Bất Quy lớn hơn Diệp Viễn tròn hai tuổi, nếu như chỉ giống như dáng vẻ Phí Thanh Bình có tài năng bình thường thì bị Diệp Viễn đuổi kịp cũng không phải là chuyện kỳ lạ gì.

Nhưng mà bản thân Tà Bất Quy chính là thiên tài trong thiên tài, là nhân vật đứng thứ hai trong võ bang, hắn có sự kiêu ngạo của chính mình. Đợi đến lúc thực lực của Diệp Viễn bằng với thực lực của hắn bây giờ thì chắc chắn hắn đã bước sang một cảnh giới mới lớn hơn rồi.

“Xem ra, trên người Diệp Viễn giấu không ít bí mật. Ta có một loại cảm giác, chỉ sợ không lâu nữa thôi thì hắn nhất định sẽ là kình địch của ta và nguoi.” Long Đường nói.

Lúc này Diệp Viễn nhìn Phí Thanh Bình nằm trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Nguoi mắng ta như thế nào cũng không sao cả, nhưng ngay cả cha mẹ ta nguoi cũng lòi vào mắng, vậy thì không được nhé. Nếu như nguoi có gan thì lại mắng một câu thử xem, lần này ta ra tay sẽ không nhẹ như mấy lần trước đâu nha.”

Phí Thanh Bình từ trên mặt đất vọt lên mà đứng dậy, lắc lắc cái đầu heo một lúc, cười độc ác nói: “Ha ha ha ha... chỉ dựa vào nguoi? Cho dù nguoi luyện thành Diệp Lăng Ba tâm chương thì làm sao? Nhất trung lưỡng mà thôi, ta chính là để cho nguoi đánh, xem nguoi có đánh chết được ta hay không? Đợi đến lúc nguyên lực của nguoi hao hết thì chính là thời gian chết của nguoi! Mắng nguoi thì làm sao? Tiểu tạp chủng, tiểu tạp chủng, đến đây, đến đánh ta đi!”

Lần này Phí Thanh Bình đã rút ra được bài học, trong thời gian nói chuyện đã đều cao cảnh giác, âm thầm vận chuyển nguyên lực, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể thi triển Tiểu Cầm Nã Thủ.

Hắn cũng biết rằng, nói về thân pháp thì cho dù như thế nào đi chăng nữa bản thân mình cũng không thể vượt qua được Diệp Viễn, nên dứt khoát áp dụng thế phòng thủ.

Chỉ cần đợi đến khi nguyên lực của Diệp Viễn tiêu hao hết, thì hắn sẽ chết chắc!

Nhưng mà lần này Diệp Viễn lại không có ý định ra tay ngay lập tức, mà nhìn Phí Thanh Bình cười cười. Chỉ là trong ý cười đó để lộ ra khí lạnh, làm cho tất cả các đệ tử ở trên khán đài cảm nhận vô cùng sợ hãi.

Hai mắt của Hồ Duyên Dững hơi hơi hít lại, hắn cũng biết Diệp Viễn đã thực sự tức giận rồi, lần công kích tiếp theo nhất định là một trận lôi đình.

Chỉ là hắn cũng không biết được, rốt cuộc Diệp Viễn đã dùng cách gì để bổ sung sự chênh lệch về cảnh giới.

Tất nhiên thì Diệp Lăng Ba Tâm chương Nhất Trung Lưỡng sẽ không gây tổn hại gì nghiêm trọng đến Phí Thanh Bình, nhiều nhất cũng chỉ khiến hắn cảm thấy khó chịu mà thôi.

Liên tiếp dùng Diệp Lăng Ba Tâm chương cũng không có tác dụng, lẽ nào Diệp Viễn còn có đòn sát thủ nào vẫn chưa dùng tới?

Hồ Duyên Dững âm thầm có chút kỳ vọng, hôm nay Diệp Viễn đã mang lại cho hắn rất nhiều bất ngờ rồi.

“Ha ha ha, rất tốt, quả nhiên nguoi rất dũng cảm. Nếu ta đến thì Tiểu Cầm Nã Thủ của nguoi phải chuẩn bị cho tốt nha.” Diệp Viễn tràn đầy ý cười, còn đặc biệt nhắc nhở Phí Thanh Bình một chút.

Ngay sau đó, Phí Thanh Bình phát hiện ra thân hình của Diệp Viễn dần dần trở nên mơ hồ, nhất thời cảm thấy không ổn, không chút do dự mà sử dụng Tiêu Cầm Nã Thủ, nghĩ muốn làm giảm tốc độ thân ảnh của Diệp Viễn.

Nhưng mà tất cả đều là phí công.

Thân hình của Diệp Viễn lại một lần nữa hiện ra ở trước mặt hắn, tiếp đến là đánh ra một chưởng, hoàn toàn giống với mấy lần trước.

“Diệp Lăng Ba tâm chưởng, nhị trung lăng!”

Thân thể của Phí Thanh Bình giống như là cánh diều bị đứt dây bay thẳng ra ngoài.

“Bịch.”

Ngã xuống đất trong nháy mắt, Phí Thanh Bình nhổ ra một ngụm máu lớn, hiển nhiên là đã bị nội thương không nhẹ.

“Nhị trung lăng! Hắn đã luyện thành công nhị trung lăng rồi! Cái này... cái này làm sao có thể chứ? Mới có ba ngày nha!” Tà Bất Quy có chút không dám tin vào mắt của mình nữa, một màn này thật sự quá khủng bố đi!

Mặc dù lực công kích chỉ nâng cao lên một lần nhưng độ khó của sự tu luyện lại không chỉ dừng ở sự gia tăng một lần.

Long Đường đã dự tính rồi, nếu muốn luyện thành nhị trung lăng, thì hắn ít nhất cũng phải tốn thời gian ít nhất ba tháng.

Tên tiểu tử Diệp Viễn này còn là người không?

Mặc dù Long Đường đứng một bên không nói năng gì, nhưng sự chấn động trong lòng tuyệt đối không kém so với Tà Bất Quy.

Trong ba ngày đã luyện thành công nhị trung lăng, là chuyện từ trước tới nay hắn không dám nghĩ tới!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trên người Diệp Viễn, khiến cho hắn trở nên yêu nghiệt như thế?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Vô biên thí luyện

Diệp Viễn cũng lười để ý đến sự kinh ngạc của người khác, mà đi thẳng đến trước mặt Phí Thanh Bình.

“Ngươi nói ta không dám đánh chết ngươi? Ngươi cho rằng ngươi là tiểu cường sao? Chẳng qua ngươi chỉ là con chó của Vạn Uyên mà thôi.” Diệp Viễn lạnh lùng nói.

Phí Thanh Bình muốn nói gì đó nhưng lại bị nôn ra một ngụm máu.

Nhất trung lăng phát lực gấp hai lần, nhị trung lăng phát lực bốn lần.

Dựa vào nguyên lực nồng hậu của Diệp Viễn phát ra công kích gấp bốn lần, nguyên lực bảo vệ của Phí Thanh Bình có chút không chống đỡ được.

Một chưởng vừa nãy đã phá vỡ nguyên lực bảo vệ của Phí Thanh Bình, đánh thẳng vào lồng ngực hắn.

Một chưởng vừa rồi của Diệp Viễn tuyệt đối không có chút nương tay, trực tiếp đánh vỡ nội tạng của Phí Thanh Bình, đánh đứt tâm mạch của hắn.

Đối với Phí Thanh Bình mà nói, trong lòng Diệp Viễn sớm đã nhận định cho hắn cái chết rồi.

Chủ nhân thân thể này đã chết trong tay Phí Thanh Bình, Diệp Viễn kế thừa thân thể này thì tất nhiên sẽ cảm nhận được ý niệm oán khí của chủ nhân thân thể này trước khi chết.

Giết chết Phí Thanh Bình, cũng coi như là Diệp Viễn báo thù cho hắn rồi.

“Hự hự hự... Diệp Viễn, ta làm quý... cũng không tha cho ngươi!” Phí Thanh Bình đấu tranh với sự đau đớn trong thân thể để đứng dậy nhưng mà cũng phí công vô ích.

“Ha ha ha, vậy thì ta khiến ngươi làm quý cũng không được.” Nói xong, Diệp Viễn lại cho thêm một chưởng, dứt khoát giết chết Phí Thanh Bình.

Từ đầu đến cuối, Phí Thanh Bình không có cơ hội xuất ra một chiêu thức nào.

Trên khán đài, tất cả mọi người đều nghẹn giọng không nói nên lời mà nhìn Diệp Viễn ở trong sân đấu võ, cái tên ngốc ngếch luôn làm bọn họ phát chán ấy, hôm nay lại đem đến cho bọn họ bao nhiêu kinh ngạc như vậy.

Lấy Nguyên Khí tăng ba giết chết Nguyên Khí tăng năm, Thuận Thiểm cấp viên mãn, Diệp Lăng Ba Tâm Chương nhị trung lãng!

Bất kỳ việc gì cũng giống nhau, sau lộ ra ngoài đều gây nên một cơn chấn động lớn cho Học viện Đan Võ, nhưng ba việc này lại đều phát sinh trên người Diệp Viễn.

“Trận sinh tử, Phí Thanh Bình chết, Diệp Viễn thắng!” Hô Duyên Dũng là người đầu tiên hồi phục lại tinh thần từ trong sự kinh ngạc, tuyên bố kết quả của trận chiến sinh tử.

Diệp Viễn thi lễ với Hô Duyên Dũng, nói: “Hô Duyên lão sư vất vả rồi.”

Nói xong, Diệp Viễn lại khom người thi lễ với tất cả mọi người trên khán đài, trên mặt tràn đầy vẻ cảm kích nói: “Cảm ơn các vị sư huynh sư tỷ đã giúp đỡ, biết được sư đệ đây thiếu Nguyên Khí Đan tu luyện, thật là khiến cho các sư đệ thụ sủng nhược kinh. Còn hi vọng các sư huynh sư tỷ tự giác trả nợ, nếu như để cho sư đệ tự đến đòi thì màn cảnh ấy sẽ không được đẹp lắm đâu.”

Mọi người ở trên khán đài đang ở trong trạng thái kinh ngạc, lúc này trên mặt đã tràn đầy hận ý và sự khinh bỉ.

Diệp Viễn đòi nợ như thế này cũng thật là xấu hổ quá đi?

“Ha ha ha, Diệp Viễn này cũng thú vị đấy, núi lớn chống lưng cho Diệp Viễn lẽ nào còn thiếu cái thứ gọi là Nguyên Khí Đan sao?” Tả Bất Quy nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Viễn giống như những người buôn ngoài chợ, không nhịn được mà bật cười.

"Việc này không giả, đi thôi." Long Đường lãnh khốc nói.

"Hắc hắc, không giả, không giả. Học viện Đan Võ về sau sẽ rất thú vị đây."

"Diệp Viễn, không chém người ra làm trăm mảnh thì sẽ không tiêu hết được sự hận ý trong lòng ta!"

Vạn Uyên nằm sấp ở trên giường, trên lưng lấm mấy vết roi nhìn thấy mà giật mình.

Khi Phí Thanh Bình bị Diệp Viễn giết chết, Vạn Uyên liền nhận được tin tức này, nhất thời hận ý ở trong lòng cao ngút trời.

Ở trong tình cảnh này mà hắn còn phải đi lĩnh phạt roi, điều này càng khiến hận ý của hắn đối với Diệp Viễn càng gia tăng đến tột đỉnh.

Một trăm roi đánh xuống, da thịt của Vạn Uyên bị tróc hết ra, hôn mê ngay tại chỗ.

Lúc này đây, gia sản hùng hậu của Vạn Uyên mới thể hiện ra ngoài.

Hắn dùng Đại Hoàn Đan thượng phẩm cấp hai, thương thế ở trên người rất nhanh được áp chế đi không ít. Phối hợp số dược liệu thoa ngoài da, nhiều nhất thì phải mất bảy tám ngày thì Vạn Uyên mới có thể bình phục hoàn toàn như lúc đầu.

Chỉ là, miệng vết thương dễ lành nhưng mà vết thương trong lòng lại ngày càng lớn.

Mặc kệ nói như thế nào thì Phí Thanh Bình và hắn là bạn chơi từ nhỏ cho đến khi lớn lên. Trên danh nghĩa là chủ tớ, nhưng thực ra đã thân như huynh đệ rồi.

Vạn Uyên như thế nào cũng không thể ngờ được, tiến bộ của Diệp Viễn lại thần tốc đến như vậy, lại có thể dựa vào Nguyên Khí tăng ba giết Phí Thanh Bình là Nguyên Khí tăng năm.

Sớm biết như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không để cho Phí Thanh Bình đi chịu chết như vậy.

Ngay lúc Vạn Uyên dâng tràn đầy sự phẫn nộ, Liễu Nhược Thủy nhẹ nhàng bước vào, vẫn thướt tha động lòng người như cũ.

"Vạn sư huynh xin nín bi thương, không thể ngờ Diệp Viễn lại là tên bỉ ổi đến vậy, thiết lập cạm bẫy bên trong khiến cho Phí sư đệ bị mắc bẫy, tâm cơ thật là thâm sâu!" Sắc mặt của Liễu Nhược Thủy vừa đúng lúc toát ra vẻ đau thương, khiến cho ai nhìn thấy cũng cảm thấy điềm điềm đáng thương.

Vạn Uyên không thể đứng dậy, nhưng lại nhìn thấy Liễu Nhược Thủy có thể đến thăm mình lúc này rất là cảm động.

"Đa tạ Liễu sư muội, thực sự là ta quá sơ suất. Phụ thân ta đấu với Diệp Hằng nhiều năm như thế, ta đấu với Diệp Viễn nhiều năm như thế, ta luôn luôn coi rằng bản thân hiểu rất rõ Diệp Viễn, cảm thấy hắn là phế vật, không ngờ hắn lại che giấu sâu như thế vậy." Vạn Uyên tràn đầy hận ý nói.

Liễu Nhược Thủy nói: "Đúng vậy, chúng ta đều bị hắn lừa rồi, không ngờ hắn lại giả heo ăn cỏ như vậy! Theo muội nghĩ là sự việc trùng độc lần trước đã hoàn toàn chọc giận hắn, vì thế hắn liền thiết kế lên cạm bẫy này dẫn Phí sư đệ mắc câu."

Vạn Uyên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta và Diệp Viễn chính là người không chết thì chính là ta chết, hơn nữa hắn tiến bộ quá nhanh, không thể để hắn

tiếp tục phát triển thêm nữa!"

Rất rõ ràng, qua trận chiến sinh tử lần này, Vạn Uyên đã cảm nhận sâu sắc được áp lực rồi.

Thực lực của Diệp Viễn biểu hiện ra quá mức chói mắt, cho dù hắn là thiên tài của Học viện Đan Võ được bồi dưỡng cẩn thận thì hắn cũng biết bản thân mình không thể luyện Diệp Lăng Ba Tâm chương đến trình độ như thế này được.

Nếu như cho Diệp Viễn thêm chút thời gian, nói không chừng sẽ uy hiếp đến bản thân.

Diệp Lăng Tâm Ba chương nhị trung lãng, Thuần Thiểm cấp viên mãn, nếu như mặc kệ Diệp Viễn trưởng thành thì rất nhanh mình sẽ không là đối thủ của hắn được nữa.

Vạn Uyên đương nhiên không biết, Diệp Viễn sớm đã tiêu diệt sát thủ Cừu Ảnh cùng cấp bậc với hắn rồi.

Nếu như là trận đấu sinh tử thì Diệp Viễn cũng có thừa năng lực để giết chết hắn rồi.

Liễu Nhược Thủy rất đồng ý với ý kiến này: "Đúng vậy, Diệp Viễn tâm cơ quá sâu, bụng dạ khó lường, Vạn sư huynh vẫn là nhanh chóng nghĩ cách đối phó với hắn mới đúng."

Bây giờ, Liễu Nhược Thủy đã không còn sự lựa chọn nào khác, nàng và Vạn Uyên đã như châu chấu buộc trên cùng một sợi dây. Nàng đã từng hãm hại Diệp Viễn, nên Diệp Viễn sẽ không bỏ qua cho nàng, vì thế nàng mới đi đến đây giết dây để cho Vạn Uyên nhanh chóng giải quyết Diệp Viễn.

"Nhưng mà học viện không cho phép đệ tử tự ý động thủ, nếu không sẽ phải chịu nghiêm hình của học viện." Vạn Uyên nhíu mày nói.

Trên thực tế, cho dù Vạn Uyên đích thân ra tay đi chăng nữa, thì hắn cũng không nắm chắc được mấy phần có thể giết chết Diệp Viễn. Thuần Thiểm cấp viên mãn, dường như đã là chỗ khiến hắn không thể bại được.

"Lẽ nào các người đã quên rồi, một tháng sau sẽ là thí luyện Vô Biên sao?" Đột nhiên xuất hiện tiếng nói từ đằng sau khiến cho Vạn Uyên và Diệp Viễn giật mình.

"Là Tô sư huynh! Xin lỗi, Tô sư huynh, Vạn Uyên đang bị thương trên người, không tiện để hành lễ." Mặt Vạn Uyên tràn đầy áy náy nói.

Người đến lúc này chính là Tô Nhất Sơn, nhân vật tuyệt đỉnh trong mười danh hiệu võ bảng.

Liễu Nhược Thủy cũng không dám chậm trễ, nhẹ nhàng đứng dậy nói lời chào: "Chào Tô sư huynh!"

Tô Nhất Sơn lạnh nhạt nhìn nàng một cái, cũng không có biểu hiện gì, tùy tiện mà ngồi ở một bên, giống như đây chính là nhà của mình vậy.

Học viện Đan Võ là một nơi tôn kính thiên tài, tôn sùng thực lực, có thực lực thì kiêu ngạo một chút cũng không ai dám nói gì, không có thực lực thì sẽ bị người khác đạp ở dưới chân.

Diệp Viễn trước khi là tên ngu ngốc vạn năm, vì thế từ trước tới giờ không có ai coi trọng hắn. Mà hôm nay hắn một bước lên trời, tự nhiên sẽ được tất cả mọi người coi trọng rồi.

"Tô sư huynh, huynh vừa mới nói là... thí luyện Vô Biên? Đúng vậy, đệ làm sao không nghĩ đến chứ?" Vạn Uyên nhất thời vui mừng, tay dùng chút lực, tác động đến vết thương, nhất thời đau đến nhe răng trợn mắt.

Liễu Nhược Thủy ở một bên, ánh mắt cũng sáng lên, hiển nhiên đã hiểu được ý của Tô Nhất Sơn.

"Không sai, chính là thử luyện Vô Biên, rừng rậm Vô Biên là nơi tốt nhất." Tô Nhất Sơn thản nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lục Mang Tinh Trận

Vô Biên thí luyện, thật ra là một hoạt động săn thú của các học viên trong học viện Vô Đan.

Bên trong Vô Biên Sâm Lâm có vô số yêu thú, đương nhiên là nơi tốt nhất để ma luyện các học viên.

Mà tất nhiên, ma luyện như vậy thường kèm theo những thương vong.

Trong cuộc thí luyện lần trước, có không ít học viên thiên tài đã táng thân trong miệng của yêu thú.

Học viện Võ Đan từ trước đến nay không phải là thế ngoại đào viên gì, ở đây so với bên ngoài còn tàn khốc hơn, người yếu nhất định sẽ bị loại bỏ.

Nơi đây chính là thế giới của người mạnh.

Học viện Võ Đan cung cấp cho các học viên thiên tài một môi trường cạnh tranh tương đối an toàn, nhưng bên trong không bồi dưỡng ra những cường giả chân chính. Không trải qua máu tươi gột rửa, thì những thiên tài này không cách nào trưởng thành được.

Bên trong học viện có các loại mâu thuẫn, những loại mâu thuẫn này thì phải có một nơi để trút vào, mà Vô Biên thí luyện chính là một nơi như thế!

Trong học viện thì không cách nào giải quyết được ân oán, nhưng có thể trong trận Vô Biên thí luyện mà giải quyết.

Mặc dù học viện không cho phép học viên trong trận Vô Biên thí luyện ra tay với đồng môn, mà trên thực tế thì âm thầm cho phép các học viên lợi dụng cơ hội lần này để giải quyết ân oán cá nhân.

“Quả nhiên vẫn là Tô sư huynh nhân giới cường đại, sớm đã làm cho Diệp Viễn chọn đất mà chôn xương.” Liễu Nhược Thủy thở dài nói.

Tô Nhất Sơn hơi có chút thất thần liếc nhìn thoáng qua Liễu Nhược Thủy, nhìn đến nàng lộ ra cả ý tứ, quả nhiên là mê người.

Liễu Nhược Thủy xuất thân không tốt, mẫu thân là thê thiếp của một tiểu gia tộc, từ nhỏ tư cách hưởng thụ đã vô cùng ít. Chẳng qua nàng tố chất cũng không kém, mười bốn tuổi đã đạt tới Nguyên Khí Cảnh tầng bốn, mới được học viện Võ Đan thu nhận.

Nếu như không phải vào học viện Võ Đan, Liễu Nhược Thủy sớm đã bị gia tộc đem làm lễ vật mà tặng đi. Nàng rất hận Liễu gia, muốn có một ngày có thể trở về đánh vào mặt đám trưởng lão kia, để cho bọn họ thấy được Liễu Nhược Thủy nàng không có một chút ủng hộ từ gia tộc mà cũng có thể thành công như thế!

Nhưng mà khi vào học viện Võ Đan, Liễu Nhược Thủy mới biết được nơi này có không ít thiên tài tuyệt đỉnh. Nàng tự hỏi tố chất của bản thân so với những người này còn kém xa, có thể là do xuất thân của nàng hạn chế sự phát triển.

Liễu Nhược Thủy thiếu nhất chính là tài lực, vì vậy nàng mới nghĩ đủ mọi cách thân cận với các nam nhân, chính là vì muốn đạt đủ tài nguyên tu luyện.

Liễu Nhược Thủy trời sinh thân thể mê hoặc, tất cả nam nhân đều mơ ước có được nàng, đây cũng là vốn liếng lớn nhất của nàng. Nàng dùng ưu điểm vốn có này rong ruổi chơi đùa ở giữa đám nam nhân, chính là hy vọng có thể dựa vào một cây đại thụ.

Nhân vật giống như Tô Nhất Sơn, căn bản là coi thường Liễu Nhược Thủy. Mà Liễu Nhược Thủy cũng hiểu rõ, cho dù được bọn họ coi trọng, bản thân nàng cũng chỉ có thể trở thành đồ chơi của bọn họ mà thôi.

Vì vậy, Liễu Nhược Thủy cũng chỉ để mắt đến những thứ còn đang trưởng thành trên người thiên tài kia, mà người này chính là Vạn Uyên.

Thật ra, Liễu Nhược Thủy cũng đã cân nhắc qua Diệp Viễn, bởi vì Diệp Viễn so với Vạn Uyên càng dễ khống chế. Hai người này thật ra là ngang tài ngang sức, nhưng nếu bàn về tiền đồ, Vạn Uyên cao hơn Diệp Viễn cả mấy chặng đường.

Vạn Uyên có tâm cơ, có thực lực, còn có cả phụ thân là Đại Đan sư, không ai có thể thích hợp hơn hắn.

Mà Vạn Uyên cũng rất thượng đạo, bây giờ đối với nàng tình cảm đã sâu đậm rồi.

Liễu Nhược Thủy vừa mới thăng lên Địa cấp không lâu, không có tiếp xúc nhiều với tuyệt đỉnh thiên tài Tô Nhất Sơn. Nhưng mà một cái nhìn này, Liễu Nhược Thủy có cảm giác bị đối phương gột sạch, khiến nàng rất không thoải mái.

“Liễu sư muội nói không sai.” Sau khi nghiền ngẫm nụ cười kia, Tô Nhất Sơn chỉ nói một câu, cũng không biết hắn muốn biểu đạt ý gì.

Nói xong, hắn cũng không để ý đến Liễu Nhược Thủy nữa, tự mình nói: “Đến lúc đó, ta sẽ phối hợp với các người diệt trừ Diệp Viễn. Mất đứa con trai này, Diệp Hàng nhất định mất hết kiên nhẫn, đến lúc đó hai nhà chúng ta liên hợp, đem Dược Hương Các nhỏ cỏ tận gốc. Diệp Hàng ra tay trước, chắc hẳn Hoàng tộc cũng sẽ không nói gì.”

Nghe được lời nói của Tô Nhất Sơn, ánh mắt của Vạn Uyên trở nên sắc bén, hưng phấn nói: “Tô sư huynh muốn đích thân ra tay? Thật quá tốt! Nói thật lòng, muốn lấy được thủ cấp của Diệp Viễn, ta coi như là toàn lực ra tay, cũng không thu nổi hắn. Có Tô sư huynh đích thân ra tay, lần này Diệp Viễn cũng khó mà thoát khỏi kiếp nạn rồi.”

Liễu Nhược Thủy trong lòng có chút rét lạnh, thủ đoạn của Tô Nhất Sơn thật đáng sợ. Nàng và Vạn Uyên cũng chỉ nghĩ cách làm sao có thể đối phó được Diệp Viễn, Tô Nhất Sơn lại muốn tiêu hủy cả Dược Hương Các.

Tài nguyên chủ yếu của Tô gia chính là dược liệu và đan dược, mối quan hệ với Túy Linh Lô rất sâu sắc, vì vậy hai nhà giao hảo rất tốt.

Tô gia là thương nghiệp cung ứng dược liệu lớn nhất ở Tàn quốc. Đa phần các tinh huống, Tô gia chỉ cung ứng dược liệu hỗ trợ, mà không liên quan đến luyện chế đan dược và tiêu thụ.

Nhưng con đường của Diệp Hàng không biết từ đâu mà tạo ra, tất cả các dược liệu đều không cần thông qua Tô gia, vì vậy Tô gia vô cùng căm hận

Diệp Hằng.

Mà tại Hoàng thành, Dược Hương Các và Túy Linh Lâu đương nhiên một núi không thể có hai cọc, cuộc chiến của hai nhà đã nhiều năm như vậy rồi, Hoàng tộc cũng âm thầm chấp nhận loại cân bằng vì điều này.

Nhưng Tô gia lại vô cùng không thích sự tồn tại của Dược Hương Các, bởi vì Dược Hương Các chiếm lĩnh đa số thị trường đan dược, cũng chính là làm cho lợi nhuận của Tô gia giảm sút không ít.

Không thể không nói, Diệp Hằng kinh doanh vẫn là cao hơn một tay. Dược Hương Các giá cả vừa phải, chưa bao giờ chủ lớn lấn khách, trong giới thợ săn yêu thú tiếng đồn rất tốt.

Tô gia cùng Vạn gia ngoài sáng trong tối đã vô số lần dùng thủ đoạn, cũng không đem lại cho Dược Hương Các bất kỳ tổn thất nào.

Tô Nhất Sơn chính là muốn lợi dụng Diệp Viễn làm điểm tựa, tiêu diệt tận gốc Dược Hương Các.

Ở độ tuổi này mà có tâm cơ và cách thức như thế, không thể nói Tô Nhất Sơn không phải là nhân vật kiêu hùng gì cả.

Sau khi Tô Nhất Sơn đi, ánh mắt của Liễu Nhưộc Thủy trở nên kỳ dị, liên tục nói: “Chúc mừng Vạn sư huynh, có Tô sư huynh ra tay, Diệp Viễn lần này chết là cái chắc. Không chỉ là Diệp Viễn, lần này lệnh tôn đại nhân cũng có thể nhờ đi cái đình trong mắt rồi.”

Vạn Uyên cũng không có cao hứng như Liễu Nhưộc Thủy, giống như người bây giờ cùng với người lúc Tô Nhất Sơn ở đây là hai người khác nhau.

“Tô sư huynh cảm nhận được sự uy hiếp rồi!” Hít sâu một hơi, Vạn Uyên trầm giọng nói.

“Huynh nói là.. Diệp Viễn?” Liễu Nhưộc Thủy cũng là người thông minh, Vạn Uyên nói như vậy, nàng lập tức hiểu ra, nhưng lại bị ý nghĩ của bản thân làm giật mình.

Đối với học viên của học viện Võ Đan mà nói, thứ tự trước mười trên Võ bảng cùng Đan bảng, đều là vị trí mà bọn họ mong ước, tuyệt đỉnh thiên tài như vậy, vậy mà lại cảm nhận được một sự uy hiếp của Nguyên Khí Cảnh tầng ba?

Thật bất khả tư nghị rồi..

Tại nơi ở của Diệp Viễn, Lục Nhi trừng to mắt nhìn thiếu gia đang tẩy máy tay chân ở phòng Nguyên khí đan.

Diệp Viễn lấy ra sáu viên Nguyên khí đan, phân thành sáu bên ở sáu cạnh của trận pháp.

Nhập vào một chút nguyên lực, pháp trận lập tức tản ra vệt trắng nhàn nhạt, sáu viên Nguyên khí đan dần dần hòa tan, sáu cạnh hội tụ vào tâm điểm rồi dần tản ra.

Ánh sáng tối dần, dịch thể Đan dược lần nữa hội tụ lại tại tâm điểm, đương nhiên là ngưng kết lại thành viên đan dược!

Đan dược lần nữa đông kết lại, từ trên màu sắc có thể nhìn ra được ánh sáng của Nguyên khí đan thượng phẩm sáng lên rất nhiều.

“Thiếu gia, đây là Nguyên Khí Đan siêu phẩm?” Lục Nhi từ nhỏ đã lớn lên tại Diệp gia, đối với đan dược đương nhiên cũng không xa lạ gì.

Nguyên khí đan thượng phẩm rất thường gặp, còn siêu phẩm thì... Diệp Hằng nếu như phát huy vượt xa bình thường, đan dược trong lò có thể một viên cũng không sai.

Nhưng bây giờ, Diệp Viễn tùy ý sử dụng sáu viên Nguyên khí đan thượng phẩm, lại có thể ảo pháp mà biến hóa ra một viên Nguyên khí đan siêu phẩm.

Thật quá thần kỳ rồi!

Diệp Viễn nhặt viên đan dược lên, bỏ vào lọ thuốc, nói: “Không sai, cái này gọi là Lục Mang Tinh Trận, là pháp trận chuyên môn dùng để luyện ra đan dược cấp thấp.”

Lục Nhi cảm thấy vô cùng thần kỳ, thờ dài nói: “Thiếu gia huynh thật là lợi hại!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Ngủ đánh đổi

Giáo lý của lớp dược lý tên là Phong Nhưộc Tinh, là giáo lý trẻ tuổi nhất ở học viện Võ Đan, hơn nữa còn là mỹ nữ giáo lý đẹp không thể tả được, có võ

số người theo đuổi.

Lớp được lý của Phong Nhựt Tình cơ hồ rất ý nghĩa, bất kỳ vị giáo lý nào cũng không thể đuổi kịp được. Hơn nữa các học viên đều nhập tâm lắng nghe, ánh mắt say mê nhìn về phía Phong Nhựt Tình không rời.

Lớp được lý vốn dĩ rất khô khan, thế nhưng cũng biến thành lớp học đầy sống động.

Có điều, Diệp Viễn lúc này cũng không mấy nhiệt tình, hần đang khò khò ngủ say. Tối hôm qua đã dùng Lục Mang Tinh Trận để luyện ra siêu phẩm Nguyên Khí Đan, hao phí lượng lớn nguyên lực, đã hoàn toàn kiệt sức rồi.

Mỗi một Luyện Dược sư cấp cao đều là Đại sư Tinh trận, bậc Đan đế giống như Diệp Viễn đương nhiên càng không ngoại lệ.

Đan dược cấp cao đều phải khắc luyện bên trong tinh trận pháp, để đạt tới được luyện thành có hiệu quả, vì vậy trận pháp này là khóa tu luyện bắt buộc đối với Luyện dược sư cấp cao.

Lục Mang Tinh Trận cũng không gọi là trận pháp cao cấp gì, nhưng tạo ra hàng vạn Nguyên khí đan, và lại còn làm cho Diệp Viễn mệt đến không nói nổi. Hơn nữa, Diệp Viễn lại vẫn chưa hoàn toàn luyện xong, tối hôm nay lại phải tiếp tục luyện, không ngủ bù thì làm sao được?

Nếu thí luyện hoàn thành, một tay Diệp Viễn luyện ra vô số Nguyên khí đan siêu phẩm, con số luyện ra được đúng là kinh người.

Nguyên khí đan siêu phẩm và Nguyên khí đan thượng phẩm không giống nhau, ở bên ngoài thậm chí có tiền cũng không mua được.

Đến cả Đại đan sư còn khó có thể luyện ra được thứ này, làm sao có thể lưu thông dễ dàng trên thị trường được.

Đan dược một khi đạt tới mức độ siêu phẩm, sẽ biến đổi sinh ra chất.

Luận về dược lực, Nguyên khí đan siêu phẩm không kém hơn so với Bạo Nguyên đan hạ phẩm, hơn nữa Nguyên khí đan siêu phẩm hoàn toàn không có tác dụng phụ, sợ rằng còn có thể dùng được đến Nguyên Khí Cảnh tầng chín, thân thể sẽ không sinh ra bài xích.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người cũng phải có nhiều Nguyên khí đan siêu phẩm như vậy mới được.

Ai lại dám coi Nguyên khí đan siêu phẩm như hạt đậu mà ăn chứ?

Ngoại trừ Diệp Viễn...

Bạo Nguyên đan tuy rằng rất tốt, nhưng một là giá cả hơi cao, hai là thực lực của Diệp Viễn hiện tại cũng không cách nào bảo đảm có thể luyện ra được trung phẩm hoặc thượng phẩm, lại càng không thể là siêu phẩm.

Tuy nói rằng Bạo Nguyên đan đều là nguyên liệu cao cấp, nhưng Nguyên khí đan lại vô cùng trân quý hơn. Cho dù là Diệp Hằng cũng không cách nào cung ứng được số lượng lớn như vậy.

Dưới tình hình này, chỉ có Nguyên khí đan siêu phẩm là hợp với đan dược của Diệp Viễn nhất.

Có điều, Nguyên khí đan này tốt thì tốt thật, nhưng khiến người ta mệt đến chết được.

“Thất Tinh Liên thuộc thủy, tính âm, thường sống ở trong linh hồ, thích hợp để luyện chế...” Phong Nhựt Tình đặt quyển “Bản Thảo Khái Yếu” kia xuống bàn, thẳng thắn nói. Hiển nhiên đối với dược tính của những dược liệu này đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Phong Nhựt Tình tuy tuổi còn trẻ, nhưng cũng là Trung cấp Đan sư, điều này làm cho rất nhiều tiền bối cảm thấy xấu hổ.

Phải nói đến như là vị đại sư Tiền Miếu ở Dược Hương Các kia cũng chỉ là Cao cấp Đan sư, mà tuổi của hắn so với Phong Nhựt Tình lớn hơn cả con giáp, đây chính là chênh lệch.

Phong Nhựt Tình một bên đọc thuộc như lòng bàn tay, một bên liên tục bước đi nhẹ nhàng, mà các học viên thì đều nhìn theo sự di chuyển của nàng.

Bỗng nhiên, lông mày của Phong Nhựt Tình hơi nhăn lại, đang thuyết giảng cũng dừng lại.

Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra được, Phong Nhựt Tình đang bị mất hứng.

Mọi người theo ánh mắt của nàng, nhìn thấy một người đang gục xuống bàn ngủ say, khóe miệng còn chảy cả nước miếng.

Trong lúc nhất thời, vô số ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Diệp Viễn.

Tại sao tên này lại thần kinh thô như vậy chứ, Phong giáo lý đang đứng trong lớp giảng bài mà, đúng là mạo phạm giai nhân. Có điều, Diệp Viễn lúc này đang say giấc nồng, không có chút cảm giác nào đối với ánh mắt oán giận của mọi người.

Phong Nhựt Tình giờ bàn tay lên, hai bàn tay hợp lại phát ra âm thanh.

Chỉ nghe được “rắc rắc” một tiếng, chân bàn liền nứt ra thành hai khúc, bàn “oanh” một tiếng liền sụp đổ.

Diệp Viễn cảm thấy dưới tay trống trơn, giật mình tỉnh lại, thiếu chút nữa là té ngã xuống đất.

Cũng may hần thân thủ đã xuất thần nhập hóa, cứ như vậy thân mình vẫn còn đứng vững.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Viễn hiển nhiên cũng không hiểu rõ tình trạng lúc này.

Nhưng hần chợt phát hiện có điều gì đó không đúng, ánh mắt của tất cả các học viên đều nhìn hần chằm chằm, mà giáo lý mỹ nhân trước mặt cũng đã trở nên lạnh nhạt, hần rất nhanh ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

“A... Ha ha, Phong giáo lý, người cũng biết, ngày hôm qua ta vừa mới trải qua một cuộc chiến sinh tử, tiêu hao rất nhiều nguyên lực, trong thời gian một đêm cũng không thể khôi phục lại được như cũ, cho nên lúc lên lớp không kim lòng được mà ngủ thiếp đi. Ha ha...” Diệp Viễn cười nói.

Phong Nhượng Tinh vốn không biết Diệp Viễn, nhưng ngày hôm qua tin tức lan truyền về cuộc tỷ thí sinh tử, nàng đương nhiên là cũng có nghe thấy.

Nghe Diệp Viễn nói, Phong Nhượng Tinh cũng có một chút nguôi giận. Có điều, trong giờ học lại có hành động như vậy, Phong Nhượng Tinh cảm thấy không thể không giận.

“Người chính là tên Diệp Viễn đó?”

“Ha ha, ta chính là tên Diệp Viễn đó.”

“Trong giờ lên lớp không được cợt nhả.”

“A, phải phải. Phong giáo lý nói đúng, ta nghiêm túc.”

“Nếu là do trải qua cuộc chiến sinh tử, ngược lại có thể cảm thông được.” Diệp Viễn cho rằng nói đến đây có thể cho qua, ai ngờ được Phong Nhượng Tinh lại bất ngờ nói: “Có điều, ta ở trong học viện Võ Đan này, tuy rằng đan dược cùng võ đạo trọng yếu, nhưng dược lý học cũng là căn cơ của Đan đạo, người ngủ trong lớp như vậy chính là làm trễ nãi tiền đồ của chính mình.”

Diệp Viễn thành khẩn xin lỗi nói: “Phong giáo lý, ta biết sai rồi, lần sau sẽ không ở trong tiết của người mà ngủ như vậy nữa.”

“Hừ! Không chỉ là trong tiết của ta, tất cả các tiết khác đều không được ngủ! Trở về đem quyển “Bản Thảo Khái Yếu” chép ra mười lần, tiết học sau ta sẽ kiểm tra.” Phong Nhượng Tinh nhàn nhạt nói.

“Cái gì? Mười... mười lần?” Diệp Viễn nhất thời ngẩn người. “Bản Thảo Khái Yếu” này chính là phiên bản đơn giản hóa của “Bản Thảo Cương Mục” của Đan Hoàng Lý Thời Trân, khái quát đầy đủ dược tính của tất cả các chủng loại.

Mặc dù chỉ là một phiên bản đơn giản hóa, nhưng cũng là một cuốn sách dày như thế, chép lại mười lần thật sự là quá kinh khủng!

Diệp Viễn đối với danh tiếng của Lý Thời Trân này ngược lại có chút ấn tượng, thật giống như đến nơi này bá sư là phụ thân Chính Dương Tử, lúc ấy Thanh Vân Tử chính thức ở tròng.

Tiểu tử này, nếu trở lại Thần Vực nhất định phải cho hần đẹp mặt, viết cái gì không viết, lại viết ra một cuốn sách dày như thế!

Viết một cuốn sách dày như vậy thì cũng thôi đi, nhưng trong này có rất nhiều thứ đầu lừa miệng ngựa, đây không phải là hại người sao?

“Không sai! Là mười lần, người có ý kiến?” Phong Nhượng Tinh cảm thấy chuyện như vậy rất bình thường, phải khiến cho mọi người biết trả giá.

“Có ý kiến!” Diệp Viễn gân giọng hô to.

Diệp Viễn nói như vậy làm Phong Nhượng Tinh và các học viên có chút kinh hãi.

Theo các học viên mà nói, bị một giáo lý mỹ nữ như vậy phạt là một chuyện tốt, hần làm sao lại có ý kiến chứ?

Còn về Phong Nhượng Tinh, nàng là lần đầu tiên tại học viện Võ Đan bị người khác cự tuyệt, là một nam nhân, hơn nữa lại là một học viên!

“Các thứ trong này đơn giản như vậy, sao chép lại không phải rất phí thời gian sao? Thời gian như vậy, chỉ bằng đi luyện hai lò đan dược còn thiết thực hơn.” Diệp Viễn không phục nói.

Thời gian bây giờ đối với Diệp Viễn rất quý giá, hần không muốn lãng phí vào chuyện nhàm chán như vậy.

Thật biết nói đùa, bàn về sự am hiểu dược lý, trên đời này ai có thể so được với hần chứ?

Nếu Lý Thời Trân có thể trở lại, xách giày cho hần cũng không xứng.

“Đơn giản. Ha ha...” Phong Nhượng Tinh bị Diệp Viễn chọc giận đến mức nở nụ cười.

“Bản Thảo Khái Yếu” chỉ là kiến thức cơ bản của Luyện dược sư, nhưng cũng là bát đạt tinh thâm. Coi như là Đan vương có ở đây, cũng không dám nói hai từ đơn giản này.

Tiểu tử này ngay cả Đan đồ đệ cũng không phải, lại dám nói là đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Trọ thủ

Tại học viện Võ Đan, Phong Nhược Tinh trước giờ đều là được người người theo đuổi. Nàng đến dạy dược lý, đương nhiên là thành tựu dược lý của nàng tương đối cao.

Nhưng đến bây giờ, Phong Nhược Tinh nàng cũng không dám nói là hiểu rõ “Bản Thảo Khái Yếu”, càng không thể nói bản gốc của nó là “Bản Thảo Cương Mục”, ngay cả Đan Vương cũng phải hết lòng nghiên cứu.

Nhưng hiện tại, tên tiểu tử trước mắt ngay cả Đan đồ đệ cũng không phải lại thản nhiên nói “Bản Thảo Khái Yếu” đơn giản, đây đúng là vũ nhục nàng nhiều năm khổ học như vậy.

Diệp Viễn giống như không hiểu được ý tứ trong lời nói của Phong Nhược Tinh, thản nhiên nói: “Đúng vậy, thật sự là rất đơn giản, người viết cũng không thật tâm mà nghiên cứu.”

Tất cả mọi người đang hả hê nhìn Diệp Viễn, bọn họ đang đợi xem Phong lão sư làm sao trừng phạt tên tiểu tử này.

Không ít người trong bọn họ đều bị Diệp Viễn gài bẫy trong Nguyên khí đan, lúc này thấy Diệp Viễn chuẩn bị ăn quả đắng, dĩ nhiên là hứng thú vô cùng.

Trận chiến sinh tử lần trước, Diệp Viễn đã mang lại cho bọn họ một chấn động quá lớn, để cho bọn họ cảm thấy Diệp Viễn đã không còn như xưa, nhưng đến hôm nay, Diệp Viễn quả nhiên vẫn là tên Diệp Viễn của trước kia!

Không sợ mà cũng không biết gì!

“Tốt, tốt.” Phong Nhược Tinh liên tục nói được, vẻ mặt đã hiện ra vẻ vô cùng tức giận: “Ta thật sự muốn xem xem, “Bản Thảo Khái Yếu” rốt cuộc làm sao mà lại đơn giản. Ta bây giờ hỏi, nếu người có thể trả lời, sau này lớp dược lý của ta, người muốn ngủ thế nào thì ngủ. Nếu người không thể trả lời ta, ta muốn người chép lại “Bản Thảo Khái Yếu” này một trăm lần!”

Đám học viên đều nghĩ lần này Diệp Viễn coi như xong.

Mặc dù lực chiến đấu của Diệp Viễn hiện tại đã tăng lên rất nhiều, nhưng hẳn ngay cả Đan đồ đệ cũng không phải, làm sao có thể trả lời được câu hỏi của Trung cấp Đan sư Phong lão sư chứ?

Có điều, Diệp Viễn lại thờ phào nhẹ nhõm, đối với hắn trả lời vấn đề thì dễ hơn nhiều, hắn cũng không muốn chép mười lần “Bản Thảo Khái Yếu” rách nát gì đó.

Luận về dược lý, ai dám so với hắn chứ!

“Quá tốt rồi! Phong giáo lý mời hỏi.”

Nhìn thấy dáng vẻ đợi không kịp như vậy của Diệp Viễn, Phong Nhược Tinh giận đến nổi không có chỗ để phát tiết, thầm nghĩ đợi chút nữa sẽ thấy dáng vẻ khóc lóc của hắn.

Trầm mặc, Phong Nhược Tinh mở miệng hỏi: “Hồi Khí Đan do mấy loại dược liệu nào luyện thành? Các bước luyện chế như thế nào?”

Phong Nhược Tinh một hơi liên hỏi xong, lạnh lùng nhìn Diệp Viễn.

Các học viên ai cũng đều hả hê nhìn về phía Diệp Viễn, biết Diệp Viễn chắc chắn bị bêu xấu.

Hồi Khí Đan là đan dược nhất giai thượng phẩm, là đan dược mà các người luyện võ dùng để hồi phục nguyên lực, muốn luyện chế nhất định ít nhất phải có thực lực cao cấp, đối với Diệp Viễn ngay cả Đan đồ đệ cũng không phải mà nói, tuyệt đối là một mệnh đề khó trả lời rồi.

Trong đám học viên này, cũng không có mấy người có thể luyện thành loại đan dược này.

Nếu không có người có thể luyện chế, đương nhiên cũng sẽ không có người chú ý tới phương thuốc của Hồi Khí Đan, lại càng sẽ không có người quan

tâm đến nguyên lý cùng hạng mục chú ý của nó.

Vì vậy, không ai nghĩ rằng Diệp Viễn có thể trả lời được vấn đề này.

Diệp Viễn xoa xoa cằm, nói: “A, Hồi Khí Đan sao, đơn giản. Dược liệu chính là Bích Thiềm nội đan, Xích Dương Kiếm Chi Hoa, dược liệu phụ là Tứ Quý Thanh, Phụng Vĩ Thảo, Thiên Nam Tinh. Các bước luyện có chút chú trọng, dược liệu phụ chia thành hai phần để luyện, tách biệt Bích Thiềm nội đan và Xích Dương Kiếm Chi Hoa, thí luyện ra hai phần dược phối, đồng thời đem vào lò luyện chế, cuối cùng dung hợp làm một.”

Diệp Viễn vừa nói xong, nhất thời liền vang lên tiếng cười lớn.

Đơn thuốc bọn họ không làm sao biết được, nhưng thủ pháp luyện chế này căn bản là tán gẫu. Đem dược liệu phân chia thành hai phần, thí luyện hai phần dược phối, đem bỏ vào trong lò rồi thì làm sao có thể không chế? Làm sao lại dung hợp?

Thủ pháp luyện chế như vậy chưa bao giờ nghe tới, chỉ có thể nói Diệp Viễn này một chữ cũng không biết, đây chính là lừa gạt Phong Nhượng Tinh đây mà!

Dám trêu đùa Phong lão sư, tên tiểu tử này lại có thể?

Một trăm lần oi một trăm lần!

Để người biết dám hại Nguyên khí đan của bọn ta, đáng đời!

Một trận cười ầm vang lên xong, mọi người cũng không nghe thấy Phong lão sư lên tiếng khiển trách.

Nhìn lại một cái, trên mặt Phong lão sư lộ ra vẻ suy tư. Mọi người không khỏi cảm thấy rất nghi ngờ, chẳng lẽ tên tiểu tử này đúng là làm cho Phong lão sư bị dọa rồi sao?

“A, người nói là thuật Âm Dương Phân Lưu?” Phong Nhượng Tinh hỏi.

Diệp Viễn cười nói: “Phong lão sư quả nhiên bác học, ngay cả thuật Âm Dương Phân Lưu cũng biết.”

Diệp Viễn đối với thuật luyện dược của học viện Võ Đan cũng hiểu qua một chút, thuật Âm Dương Phân Lưu này chính là một thuật luyện dược ít được lưu ý, người thường sẽ không biết.

Nói nó ít được lưu ý, thật ra là bởi vì độ khó quá cao, người thường không thể nào nắm giữ được.

Trong lò đan dược không chế hai phối dược, không thể để cho hai phối dược này xảy ra mâu thuẫn, cần phải dùng tâm, hơn nữa lực không chế phải đều đều, độ khó này khó có thể tưởng tượng được.

Không phải trải qua thiên chuy bách luyện, căn bản là không cách nào kiểm soát hoàn toàn được.

Có điều đối với Diệp Viễn mà nói căn bản không là chuyện gì, so với thủ pháp luyện dược phức tạp hơn gấp trăm nghìn lần hẳn đều có thể tự nhiên mà vận dụng được.

“Nếu dùng thuật Âm Dương Phân Lưu, nhị chuyển Hồi Khí Đan dùng như vậy thích hợp sao?” Vốn là Phong Nhượng Tinh lạnh lùng cao ngạo, lúc này lại giống như một học trò ham học hỏi, làm cho mọi người đều mở rộng tầm mắt.

Chẳng lẽ nói Diệp Viễn này là lại một thiên tài luyện dược? Thứ mà hắn nói ra căn bản còn vượt xa cả kiến thức của tất cả học viên ở đây.

“Đương nhiên thích hợp, nhị chuyển Hồi Khí Đan chẳng qua là tài liệu hơi phức tạp một chút, quá trình luyện chế cũng hơi phức tạp một chút, nhưng nguyên lý thật ra là tương thông, dùng thuật Âm Dương Phân Lưu đương nhiên là thích hợp.”

Diệp Viễn thẳng thắn nói, phảng phất như hắn bây giờ mới là lão sư, mà bác học Phong Nhượng Tinh cơ hồ lại thành học trò.

Phong Nhượng Tinh mắt sáng lên, tự nhủ: “Đúng rồi, ta tại sao lại không nghĩ đến dùng thuật Âm Dương Phân Lưu chứ?”

Nhị chuyển Hồi Khí Đan là nhị giai thượng phẩm đan dược, Phong Nhượng Tinh hiện giờ chỉ là Trung cấp Đan sư, hồn lực xen vào ở giữa Trung cấp Đan sư và Cao cấp Đan sư, có chút không đủ, luyện chế đương nhiên phải cố hết sức.

Mà nhược điểm của thuật Âm Dương Phân Lưu là có thể né tránh hồn lực thì vẫn chưa đủ, đem tách hai phần dược phối so với không chế một phần dược phối dĩ nhiên dễ hơn rất nhiều, chỉ là đối với lực không chế của Luyện dược sư yêu cầu quá cao.

Hơn nữa thuật Âm Dương Phân Lưu còn có một ưu điểm chính là đem dược liệu chính tách ra có thể khiến nó bảo lưu dược lực ở mức độ lớn nhất, khiến cho phẩm chất của đan dược sau khi luyện thành càng cao!

Nếu như một vị Luyện dược sư có thể vận dụng thuần thục thuật Âm Dương Phân Lưu, đan dược mà hắn luyện ra so với Luyện dược sư cùng cấp khác thì phẩm chất nhất định cao hơn.

Tuy nói như thế, thủ pháp luyện được thông thường đã đủ cho các Luyện được sư học tập, lại học thuật Âm Dương Phân Lưu như vậy, thủ pháp đơn giản là khó tìm.

Cho nên, thuật Âm Dương Phân Lưu lợi hại thì lợi hại, người biết ít lại càng ít.

“A, Phong lão sư, người xem ta đã có thể trả lời rồi, bây giờ có thể về ngủ rồi phải không? Người xem bàn của ta...” Diệp Viễn về mặt vô tội nói.

“Ngươi!” Phong Nhượng Tĩnh không ngờ đến tên tiểu tử này bây giờ vẫn nhớ đến chuyện ngủ, lửa giận vốn đã chìm xuống bây giờ lại nổi lên.

“Phong lão sư, người lúc này đã nói thế, ta có thể trả lời được câu hỏi của người, sau này muốn ngủ thế nào thì ngủ. A, tuy rằng như vậy rất không lễ phép, nhưng ta bây giờ thật sự buồn ngủ mà...” Diệp Viễn về mặt đau khổ nói.

Phong Nhượng Tĩnh nhìn cặp mắt gấu mèo của Diệp Viễn, liền biết hắn không có nói dối, nhưng tiểu tử này tối hôm qua đã đi đâu? Cho dù hôm qua trải qua trận chiến sinh tử, hôm nay cũng không thể có dáng vẻ buồn ngủ này chứ?

“Ta nói gì cơ?” Phong Nhượng Tĩnh nháy mắt một cái, đem theo uy hiếp nhìn tất cả các học viên, hỏi: “Ta lúc này có nói qua gì sao?”

Không nói lý là độc quyền của nữ nhân, dù nàng có là tuyệt đại phong hoa Phong Nhượng Tĩnh lão sư đi chăng nữa.

Tất cả học viên toàn bộ đều hóa đá, rất nhiều người về mặt liền lúng túng nói: “A? Nói. Nói qua sao? Không... Không có nói qua? Đúng, Phong lão sư làm sao có thể nói qua những lời như vậy được?”

Diệp Viễn bị đánh bại triệt để, bây giờ chuyện duy nhất hắn muốn làm chính là đi ngủ...

“Phong... Phong lão sư...”

“A... Muốn về ngủ không phải là không thể, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện!”

Vốn là ngồi ở đây! Bất quá lúc này...

“Đừng nói là một điều kiện, mười điều kiện cũng được.”

“Được, ta cần một học viên là trợ thủ, ngươi làm trợ thủ cho ta.”

Tất cả mọi người lần nữa hóa đá...

Chuyện tốt đẹp như vậy tại sao lại không phát sinh trên người của bọn họ?

A...

Một cái chớp mắt, Diệp Viễn đã không thấy đâu, chỉ lưu lại một âm thanh phát ra: “Không thành vấn đề...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lên cấp khảo hạch

Trong ánh mắt ngạc nhiên của tất cả học viên, Diệp Viễn nhanh chóng chuẩn bị, còn Phong Nhượng Tĩnh kia ánh mắt có chút ưu oán.

Có điều Diệp Viễn cũng không quan tâm nhiều tới vậy, hắn hiện tại là buồn ngủ chịu không nổi rồi.

Buổi tối còn phải quyết chiến, không ngủ bù thì làm sao được?

Nói đến chuyện làm trợ thủ, Diệp Viễn chỉ là thuận miệng mà đồng ý. Lúc này, không đồng ý cũng phải đồng ý rồi.

Phong Nhượng Tĩnh là Linh Dịch Cảnh võ giả thứ thiệt, nàng nếu không phải để Diệp Viễn đi, thì hắn tuyệt đối là không đi được, sợ rằng hắn có Thuần Thiểm cũng không thoát.

Về đến chỗ ở, Diệp Viễn ngủ một giấc lâu đến hoàng hôn mới mơ màng tỉnh dậy.

Bỏ một viên Hồi Khí Đan cực phẩm vào bụng, cộng thêm sự khôi phục trong lúc ngủ, nguyên lực trong cơ thể rất nhanh đã hồi phục được bảy tám phần.

Hồi Khí Đan này là do Diệp Viễn lúc trước luyện thành, bây giờ đã có chỗ dùng.

Sau khi hồi phục nguyên lực, Diệp Viễn tiếp tục dùng Lục Mang Tinh Trộn luyện Nguyên Khí Đan siêu phẩm.

Đây là một công trình vô cùng vĩ đại. Mấy vạn viên thượng phẩm Nguyên Khí Đan, sợ rằng mỗi lần thí luyện sáu viên, thì cũng phải cần hơn cả mấy ngàn viên Nguyên Khí Đan thượng phẩm.

Cứ như vậy, Diệp Viễn ban ngày thì ngủ, ban đêm luyện được.

Hoàng hôn hai ngày sau, Diệp Viễn vừa mới tỉnh dậy, đang dự định luyện hai viên Nguyên khí đan siêu phẩm cuối cùng, lại có một vị khách không ngờ đến, chính là chủ trì trận chiến sinh tử Hồ Duyên Dững.

Diệp Viễn bị Lục Nhi gọi ra ngoài, cần nhân lái nhai đóng cửa lại, hơi có chút quý dị.

“Ha ha, Hồ Duyên lão sư, không biết tìm ta có chuyện gì? Ta vẫn còn đang có việc phải làm, chúng ta nói ngắn gọn thôi được không?” Diệp Viễn cười ha ha nói.

Hồ Duyên Dững ngược lại là người không câu nệ tiểu tiết, đối với hành động này của Diệp Viễn cũng không tức giận, chỉ là có chút nghi ngờ nói: “Đến cũng đến rồi, không mời ta vào trong ngồi sao?”

Diệp Viễn đứng chặn ở trước cửa, cũng không có ý mời lão sư vào. Nếu để cho Hồ Duyên Dững thấy được hắn có thể tùy ý luyện Nguyên Khí Đan siêu phẩm, đến lúc đó đừng nói là học viện Võ Đan, mà cả Tần quốc này cũng đều nổ lên hết.

“Việc này... bên trong hơi loạn, Hồ Duyên lão sư hay là không nên vào, hôm khác đợi ta dọn dẹp xong, lại mời Hồ Duyên lão sư đến uống ly trà.” Diệp Viễn nói.

Diệp Viễn có nghe qua về Hồ Duyên Dững, người này bình thường hơi lạnh nhạt một chút, nhưng là người vô cùng công chính nghĩa khí, cho nên hắn cũng không lo đối phương sẽ xông vào.

Hồ Duyên Dững đương nhiên biết được bên trong phòng của Diệp Viễn có gì đó mờ ám, nhưng chỗ ở của học viên dù sao cũng là nơi riêng tư, hắn cũng không tiện xông vào, chỉ đành bỏ qua.

“Vậy được, ta đợi lời mời của ngươi.”

Diệp Viễn chẳng qua là khách khí một chút, không ngờ tới Hồ Duyên Dững lại thuận theo cộc mà leo lên.

Càng nói đến Hồ Duyên Dững này say mê võ đạo, đối với ai cũng không có sắc thái gì, hôm nay làm sao lại đổi tính chứ?

“Ta đến tìm ngươi là muốn nói cho ngươi, thực lực bây giờ của ngươi cũng nên tiến vào Huyền cấp rồi, có thể tiến hành khảo hạch lên cấp.” Hồ Duyên Dững nói ra ý của hắn.

Tại học viện Võ Đan, phân cấp bậc gì cũng không dựa theo cảnh giới, mà chỉ nhìn vào thực lực chiến đấu thực tế.

Học viên cảm thấy thực lực của bản thân đã đủ, thì có thể đi vào Huyền Linh tháp tiến hành khảo hạch, chỉ cần vượt qua liền có thể tăng lên được một cấp, mà Hồ Duyên Dững chính là giáo lý phụ trách khảo hạch lên cấp.

Thật ra học viên Địa cấp của học viện Võ Đan phần lớn là dựa vào quan hệ, bọn họ tiềm lực có hạn, thuộc dạng ăn no chờ chết, tinh anh chân chính đều là Huyền cấp trở lên.

Diệp Viễn trước đây đương nhiên cũng xếp vào dạng ăn no chờ chết.

Thực lực của Phí Thanh Bình vốn là đang ở Địa cấp nhưng do tài năng xuất chúng, sau khi tăng lên Nguyên Khí Cảnh tầng năm, đã chuẩn bị thực lực khiêu chiến khảo hạch Huyền cấp.

Có điều, nếu chỉ là như thế, đương nhiên cũng sẽ không phiền Hồ Duyên Dững tự tìm đến Diệp Viễn kêu đi tham gia khảo hạch.

Khiêu chiến Huyền Linh tháp là chuyện của học viên, hắn mới lười đến thúc giục bọn học viên.

Trận chiến sinh tử, Hồ Duyên Dững đối với Diệp Viễn mới sinh ra hứng thú hùng hậu đối với học viên này.

Rất rõ ràng, trên người Diệp Viễn có rất nhiều bí mật. Đương nhiên, đó cũng không phải là chuyện gì lớn lao, mỗi một người đã có thành tựu, trên người không phải cũng mang theo bí mật sao?

Đệ nhất Võ bang Long Đường, nhóm người đệ nhị bang Tà Bất Quy, khẳng định bản thân đều có thể gặp được. Điểm này học viện sẽ không quản, học viện chỉ cần là học viên cường đại.

Diệp Viễn bây giờ tuy rằng chỉ là Nguyên Khí Cảnh tầng ba, nhưng trong trận chiến sinh tử lại có thể giết được Nguyên Khí Cảnh tầng năm Phí Thanh Bình.

Quan trọng nhất là, Hồ Duyên Dững cảm thấy Diệp Viễn trong trận chiến sinh tử cũng không có dùng hết lực, hẳn rất muốn xem xem cực hạn của Diệp Viễn rốt cuộc là tới đâu.

Huyền Linh tháp khảo hạch hiển nhiên là nơi khảo nghiệm thực lực chân chính của Diệp Viễn.

Tại học viện Võ Đan, thực lực của học viên một khi đạt tới cấp tiêu chuẩn, sẽ chờ đợi không kịp mà tham gia khảo hạch. Nhưng Hồ Duyên Dững lại nghe được hôm nay Diệp Viễn chạy đến lớp của Phong Nhữc Tinh ngủ say, không chút ý muốn nào tới tham gia khảo hạch, vì vậy hẳn mới tự mình đến tìm Diệp Viễn đi tham gia khảo hạch.

“A? Khảo hạch lên cấp? Cái này được, ta khi nào có thể tham gia?” Diệp Viễn sững sốt một chút, rất nhanh liền đồng ý.

Diệp Viễn những ngày qua luôn muốn có thể tăng thực lực lên một chút, ngược lại cũng quên chuyện đi tham gia khảo hạch.

Không chọc người đồ kị là tầm thường, Diệp Viễn không sợ bộc lộ tài năng.

Diệp Viễn là Đan đế trọng sinh, không cần thiết phải sợ đầu sợ đuôi tại học viện Võ Đan nhỏ bé này, hẳn cũng muốn xem xem thực lực bây giờ của hắn đã ở mức nào rồi.

“Lúc nào cũng được.” Hồ Duyên Dững nói.

“Được, vậy sáng ngày mai ta liền đi Huyền Linh tháp.” Diệp Viễn suy nghĩ một chút liền nói.

Hồ Duyên Dững gật đầu, xoay người rời đi.

“Hồ Duyên lão sư, chờ một chút.” Diệp Viễn đột nhiên nhớ ra vẫn còn một chuyện, liền gọi Hồ Duyên Dững.

“Vẫn còn có chuyện gì sao?”

“Ta muốn đề thị nữ của ta tham gia khảo hạch nhập viện, không biết Hồ Duyên lão sư có thể sắp xếp một chút không?”

Lục Nhi theo Diệp Viễn tới học viện Võ Đan đã được mấy ngày rồi, có điều những ngày qua Diệp Viễn luôn luôn bận rộn, cũng không có thời gian để sắp xếp cho nàng. Hôm nay vừa đúng lúc gặp phải Hồ Duyên Dững, để hắn sắp xếp khảo hạch cũng không phải là chuyện quá đáng gì.

Dựa theo quy định của học viện Võ Đan, cho dù là thân phận hiển hách cỡ nào cũng không thể mang tùy tùng vào học viện. Lục Nhi ở tạm mấy ngày cũng không sao, nhưng thời gian dài học viện tất nhiên sẽ truy cứu.

“Chính là vị tiểu cô nương vừa rồi sao? Còn nhỏ tuổi mà đã Nguyên Khí Cảnh tầng ba, miễn cưỡng cũng đủ tư cách tham gia khảo hạch. Được, ngày mai người mang nàng cùng đến đi.” Hồ Duyên Dững gật đầu nói.

Dựa vào tu vi của Hồ Duyên Dững, đương nhiên có thể nhìn ra được thực lực của Lục Nhi.

Lục Nhi nhỏ hơn Diệp Viễn một tuổi, có thể luyện được tới Nguyên Khí Cảnh tầng ba chỉ có thể nói là tạm được, Hồ Duyên Dững đương nhiên cũng sẽ không quá chú ý tới.

Nhưng nếu hắn biết được, thời gian Lục Nhi tu luyện từ nguyên lực tới Nguyên Khí Cảnh tầng ba chưa đến một tháng, không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì.

Trên thực tế, đối với tốc độ tu luyện của Lục Nhi, Diệp Viễn cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nàng dùng thời gian một buổi tối đã có thể đạt tới Nguyên Khí Cảnh tầng một, năm ngày sau dưới sự giúp đỡ của Bạo Nguyên Đan mà Diệp Viễn đưa, thuận lợi đột phá Nguyên Khí cảnh tầng hai.

Rồi đến tối hôm qua, sau khi liên tiếp dùng Nguyên khí đan siêu phẩm, Lục Nhi lại đột phá lần nữa, đạt tới Nguyên Khí Cảnh tầng ba, cơ hồ như sắp bắt kịp Diệp Viễn rồi.

Tốc độ tu luyện này nếu truyền đi, tuyệt đối là chuyện nghe rợn người.

Trong này mặc dù có đan dược phụ trợ, nhưng tư chất của Lục Nhi là trọng yếu hơn. Trước mặt Lục Nhi, tất cả thiên tài tại Tần quốc đều âm thầm mà phai mờ.

Đương nhiên, Diệp Viễn còn dạy nàng “Thiên Huyền Băng Phách”, thật giống như là chế tạo dành riêng cho Lục Nhi, để cho nàng thuận buồm xuôi gió mà tu luyện.

Lục Nhi thiên chất thông minh, Diệp Viễn những ngày qua dạy nàng cách dùng thích hợp, nàng rất nhanh đã có thể nắm giữ, phảng phất như nàng trời sinh chính là để tu luyện.

Thực lực bây giờ của Lục Nhi, tuyệt đối không kém hơn so với Nguyên khí tứ trọng bình thường, thông qua khảo hạch nhập môn chắc chắn không phải là vấn đề.

Chủ tớ hai người đồng thời đi tham gia khảo hạch, ngược lại là một chuyện đáng để mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lâm thiên thành

Viên đan được siêu phẩm Nguyên khí đan cuối cùng cũng được luyện thành, Diệp Viễn thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Mấy ngày luyện dược này hết lần này đến lần khác hút cạn sức mạnh của của hắn, làm cho hắn chết đi sống lại mấy lần.

Có điều những ngày vất vả cũng coi như đã được báo đáp, Diệp Viễn liên tục áp chế sức mạnh của mình, bất giác khiến cho cảnh giới của hắn hoàn toàn củng cố.

Sức mạnh của hắn bây giờ chỉ cách cánh cửa Nguyên Khí Cảnh tầng bốn một bước chân mà thôi, chỉ cần sức mạnh của hắn được tích lũy đầy đủ, Diệp Viễn có thể đột phá Nguyên Khí Cảnh tầng bốn bất cứ lúc nào.

Việc còn lại tất nhiên là ăn dược rồi.

“Phù, cuối cùng đã xong. Lục Nhi, giúp ta hộ pháp, ta phải đột phá Nguyên Khí Cảnh tầng bốn.” Diệp Viễn nói với Lục Nhi.

Bình đan được cuối cùng của hôm nay còn lại không nhiều. Diệp Viễn cũng không tiêu hao quá nhiều sức lực.

Ăn vào một viên Hồi khí đan, ngồi tĩnh tọa điều tức trong nửa giờ, trạng thái của Diệp Viễn đã phục hồi lại mức cao nhất.

Diệp Viễn cùng lúc lấy ra năm viên Nguyên khí đan siêu phẩm cho vào miệng, vận chuyển “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết”, bắt đầu đột phá Nguyên Khí Cảnh tầng bốn.

Nếu như là Nguyên Khí Cảnh tầng ba, một lần uống năm viên siêu cấp Nguyên khí đan không làm cho sức mạnh trở nên cuồng bạo mà chết mới lạ.

Thế nhưng “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết” của Diệp Viễn thực sự quá cường đại, lúc này cái sức mạnh cuồng bạo kia cứ như một con cừu ngoan ngoãn, thuận theo kinh mạch của Diệp Viễn mà vận chuyển, sau đó lại có chút đáng về vô lực.

Không nghĩ nhiều, Diệp Viễn liền nuốt xuống ba viên siêu phẩm Nguyên khí đan, sức mạnh mới miễn cưỡng đạt tới yêu cầu.

Sức mạnh của Diệp Viễn mạnh mẽ mà dồi dào, đột phá đến đỉnh cấp của Nguyên Khí Cảnh tầng bốn. Nhưng sức mạnh của hắn không giống như người khác, mà giống như một dòng nước tràn, từ từ mà mạnh mẽ đi qua.

Nguyên Khí Cảnh tầng bốn!

Đối với người thường mà nói thì phải cần vài tháng đến một năm mới đặt chân được đến cửa của Nguyên Khí Cảnh tầng bốn, nhưng Diệp Viễn chỉ dùng một canh giờ liền chọc thủng được.

Có điều Diệp Viễn không hề có ý muốn dừng việc tu luyện, hắn tiếp tục không ngừng nuốt xuống siêu phẩm Nguyên khí đan, cho đến khi sức mạnh hoàn toàn đạt đến tầng bốn viên mãn thì mới dừng lại.

Cảm nhận được nguyên khí ở trong đan điền so với khi đạt được Nguyên Khí Cảnh tầng ba mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng Diệp Viễn vẫn lắc đầu.

“Vẫn là quá yếu đuối! Cũng không biết đến lúc nào mới có thực lực đánh vào thần giới. Có điều, nếu bây giờ lại tiến hành Sinh tử trận cùng với Phí Thanh Bình, ta chỉ cần dùng một đòn là có thể đánh chết được hắn trong chớp mắt rồi đi?”

Qua một đêm tu luyện, trời bây giờ đã sáng rõ, sắp đến lúc đi tìm Hô Diên Dũng rồi.

Diệp viễn vừa mới tiến vào Nguyên Khí Cảnh tầng bốn nên tinh thần rất tốt, mọi mệt mỏi đều đã bị quét sạch. Bây giờ Lục Nhi cũng đã thành người tu luyện nên việc ngồi đây một đêm đối với cô mà nói cũng không có ảnh hưởng gì cả.

Chủ tớ hai người cùng nhau đi đến Huyền Linh tháp, Hô Diên Dũng sớm đã đứng đó đợi họ.

“Hô Diên lão sư.” Diệp Viễn mang theo Lục Nhi tiến lên hành lễ.

Hô Diên Dũng gật gù đầu, rất tự nhiên thu lễ của hắn.

Hô Diên Dũng dùng thần thức quét qua một lượt trên người Diệp Viễn, gương mặt vốn đang lạnh lùng bỗng xuất hiện một tia kinh ngạc.

“Một đêm không gặp, thế mà ngươi đã đạt đến Nguyên Khí Cảnh tầng bốn?” Hô Diên Dũng kinh ngạc nói.

“Ha ha, may mắn, may mắn.” Diệp Viễn cười lớn nói.

Diên Dũng lắc đầu nói: “Lúc đầu người khác đều nói cảnh giới của người là do phụ thân ngươi nâng đỡ, nhưng khi ta nhìn thấy Sinh tử trận của ngươi liền biết không phải như vậy, có điều không ngờ rằng ngươi lại nhanh như vậy tiến lên một cảnh giới mới - Nguyên Khí Cảnh tầng bốn.”

“Ta tốt xấu gì cũng là con trai của một đại Đan dược sư, ngày ngày ăn đan dược mà sống, thế mà ở tuổi này vẫn chưa đạt tới Nguyên Khí Cảnh tầng bốn cũng quá làm cho cha ta mất mặt.”

Hô Diên Dũng gật đầu, không nói gì, dường như chấp nhận cách nói của Diệp Viễn.

“Đánh giá vẫn chưa bắt đầu, các người ở đây đợi một chút đi.” Hô Diên Dũng nói.

Tất nhiên tham gia lần đánh giá này không phải chỉ có hai người Diệp Viễn và Lục Nhi, bên kia đã có mười mấy người đang đứng đợi rồi.

“Được. Hô Diên lão sư.” Diệp Viễn cũng không nói nhiều, mang theo Lục Nhi qua bên phía những người đang đứng chờ kia.

Có điều, sự xuất hiện của Diệp Viễn lại đẩy lên một hồi chấn động.

Tên tuổi của hắn bây giờ rất được nhiều người biết đến, không chỉ trong Sinh tử trận giết chết người cao hơn hẳn hai cảnh giới Phí Thanh Bình, mà còn đoạt về được hàng vạn viên Nguyên khí đan của vài trăm học viên.

Người khác muốn không nhận biết hắn cũng không được.

“Các người xem người kia không phải là Diệp Viễn sao? Hắn cũng đến tham gia khảo thí thăng cấp sao?”

“Có gì kì lạ chứ? Ngay cả Phí Thanh Bình cũng sắp đạt đến thực lực Huyền cấp, Diệp Viễn lại có thể đánh bại hắn, đến đây tham gia khảo thí thăng cấp không phải là chuyện đương nhiên sao?”

“Nói đúng lắm. Nguyên Khí Cảnh tầng ba lại đến tham gia khảo thí Huyền cấp, hắn cũng coi như là có một không hai.”

“Đừng ngốc nữa, năm đó lúc Long sư huynh tham gia đánh giá Huyền cấp, không phải cũng là Nguyên Khí Cảnh tầng ba sao? Diệp Viễn có lợi hại hơn nữa, lẽ nào có thể lợi hại hơn Long sư huynh sao?”

“Nhưng Diệp Lăng Ba Tâm Chương của hắn đã luyện tới tầng hai rồi, chỉ một chút này thôi đã mạnh hơn Long sư huynh rồi đi? Long sư huynh cũng phải luyện mất một tháng mới miễn cưỡng luyện thành tầng một thôi đó.”

“Đó chẳng qua là vận khí của hắn tốt, lại may mắn thích hợp với môn võ công này. Chứ dựa vào hắn mà đòi hơn Long sư huynh sao?”

“Thế tuyệt kĩ Thuận Thiêm của hắn giải thích như thế nào?”

“...”

“Ồ, người xem”

“Xem cái gì? Có gì đáng kinh ngạc sao?”

“Có vẻ Diệp Viễn hắn... đột phá?”

“Đột phá cái gì... hắn... hắn thế mà đạt được Nguyên Khí Cảnh tầng bốn rồi sao? Trời ơi, tên tiểu tử này có còn là người không? Hắn chỉ mới bước vào Nguyên Khí Cảnh tầng ba mấy ngày thôi mà?”

“...”

Hai người này phát hiện ra Diệp Viễn lại đột phá cảnh giới mới, biểu hiện nhìn Diệp Viễn cứ như là nhìn thấy quỷ. Vào lúc này, hiển nhiên những người khác cũng phát hiện Diệp Viễn đã đột phá Nguyên Khí Cảnh tầng bốn, mọi ánh mắt hướng đến Diệp Viễn đều trở nên kì quái.

“Ha ha... Mọi người nhìn ta như thế làm gì? Ta biết là ta rất tuần lễ, nhưng ta không thích nam nhân, đừng dùng ánh mắt như thế nhìn ta có được không? Không phải chỉ là đột phá một Nguyên Khí Cảnh tầng bốn thôi sao, cũng không phải chuyện lớn gì. Các vị huynh đệ ở đây đều có cảnh giới cao hơn ta nhiều, mọi người không cần phải kinh ngạc như thế đâu?” Diệp Viễn không hề có một chút gì là không được tự nhiên, thoải mái nói.

Mọi người đều không nói nên lời, không lẽ tên này đang giả ngốc à?

Đạt đến Nguyên Khí Cảnh tầng bốn là cánh cửa đầu tiên để bước vào võ đạo, đám người ở đây có ai lúc đột phá Nguyên Khí Cảnh tầng bốn mà không

phải cẩn thận từng chút một, tốn phần lớn thời gian để tích lũy đâu?

Nhưng Diệp Viễn chỉ dùng thời gian mấy ngày đã đạt được, bây giờ lại chung ra cái điều bộ quá đơn giản, thật sự là đáng ghét.

“Không phải chỉ là đột phá Nguyên Khí Cảnh tầng bốn thôi sao, có gì đáng kinh ngạc chứ? Lại nói, chẳng qua là Huyền cấp mà thôi. Coi như đạt đến Huyền cấp rồi thì cũng là rác rưởi thôi.”

Thanh âm nghị luận đột nhiên bị một giọng nói phách lối đánh vỡ, ngữ khí tràn đầy sự bất mãn.

“Là Lâm Thiên Thành sư huynh, huynh ấy là người trong Địa cấp có hy vọng sẽ trở thành học viên của Thiên cấp nhất! Không ngờ huynh ấy cũng đến nơi này tham gia khảo sát thăng cấp, xem ra lần này huynh ấy tiến lên Thiên cấp là mười phần chắc chín rồi.”

Lâm Thiên Thành mang theo một cỗ khí thế mạnh mẽ, chậm rãi bước đến trước mặt Diệp Viễn hỏi: “Ngươi chính là Diệp Viễn?”

Đối với khí thế của Lâm Thiên Thành, Diệp Viễn một chút ảnh hưởng cũng không có, trả lời hần: “Không biết cái người mà huynh nói Diệp Viễn đó có phải là tôi không, có điều tên của tôi cũng là Diệp Viễn.”

“Hừ! Miệng lưỡi trơn tru! Những ngày qua bên tai ta lúc nào cũng nghe thấy những chuyện liên quan đến ngươi, hôm nay ta muốn thử xem ngươi có giống như lời bọn họ ca tụng hay không.” Lâm Thiên Thành mặt đầy khinh bỉ nói.

“Phải không? Thì ra bây giờ ta lại nổi tiếng như thế, ngay cả Lâm sư huynh cũng ngày ngày nghe thấy tên ta. Có điều, hôm nay lại là lần đầu tiên ta nghe đến tên Lâm sư huynh, không biết... hôm nay Lâm sư huynh có thể thuận lợi thăng lên Thiên cấp hay không, sư đệ ở đây chúc huynh ngàn vạn lần không nên Mãi thất tiền đề.”

Diệp Viễn vẫn một bộ mặt khoa trương như cũ, có điều lời hần nói ra lại làm người khác vì hần mà đỏ mặt.

Tên tiểu tử này lại dám ở đây nguyên rủa Lâm Thiên Thành không được Thiên cấp.

Có điều, lời này thật sự đã chạm đến điểm yếu của Lâm Thiên Thành.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tiến vào huyền linh tháp

Tuy nói Lâm Thiên Thành là người phàm mạnh nhất ở Địa cấp, cũng không phải nói hần có bao nhiêu tài hoa trên người.

Sự thực thì đây là lần thứ tư Lâm Thiên Thành đến đây tham gia khảo thí tiến cấp.

Mà những người thi cùng lúc với hần, hoặc thậm chí muộn hơn hần đều đã tiến vào Thiên cấp rồi. Trong số những người còn lại chưa tiến vào được Thiên cấp thì hần mới là người mạnh nhất.

Đây chính là mối nhục lớn nhất của Lâm Thiên Thành, cho nên hần vô cùng căm kỵ người khác ở trước mặt hần nhắc đến việc này. Đặc biệt là những học viên cấp thấp, ở trước mặt hần đều giả như không biết gì.

Thật đúng lúc, lời này của Diệp Viễn lại nói trúng nhược điểm của Lâm Thiên Thành.

Mặt Lâm Thiên Thành biến sắc, nhìn Diệp Viễn đầy căm hận nói: “Ngươi được lắm, dám ở trước mặt sư huynh ăn nói như thế! Ta thấy ngươi là muốn chết!”

Nói xong, Lâm Thiên Thành vận nội lực, đánh một chưởng về phía Diệp Viễn.

“Àm!”

Diệp Viễn vẫn đứng đó không động đậy, ngược lại thân thể của Lâm Thiên Thành lại bay ra ngoài.

Sau khi lăn mấy vòng trên đất, Lâm Thiên Thành mới miễn cưỡng ổn định được thân thể, bộ dáng vô cùng chật vật.

“Tên khốn nạn nào đánh lên ta?” Lâm Thiên Thành tức giận chửi mắng.

Vừa dứt lời, hần mới phát hiện ra mọi người đang dùng ánh mắt quái dị nhìn hần, trong một lúc có chút không rõ vì sao.

“Lâm Thiên Thành, gan của người thật không nhỏ nha, lại dám ở trước mặt ta động tay động chân!” Giọng nói lạnh lùng của Hồ Diên Dững truyền đến,

khiến cho Lâm Thiên Thành bất giác cảm thấy ớn lạnh.

Đối mặt với Hồ Diên Dững, Lâm Thiên Thành làm gì có dũng khí phản kháng.

Cả người hắn đều đỏ mồ hôi lạnh, lúc này hắn mừng Hồ Diên Dững lão sư là đồ khốn nạn, đây không phải là muốn chết sao? Hồ Diên Dững là chủ khảo của cuộc đánh giá này, nếu chút nữa hắn tùy tiện thò chân vào trong cuộc thi, hắn lần này không phải lại tay không trở về nữa sao?

Nếu như Hồ Diên Dững ghi thù thì cả đời này của Lâm Thiên Thành cũng đừng mong tiến cấp.

“Xin... Xin lỗi, Hồ lão sư, ta... ta không biết là người.” Lâm Thiên Thành vội vàng xin lỗi.

Hồ Diên Dững mặt không chút biểu cảm nói: “Huyền Linh tháp là nơi khảo sát thăng cấp, không có sự đồng ý của ta người lại dám động thủ? Ảnh hưởng đến khảo sát của các học viên khác, trách nhiệm này người gánh nổi không?”

“Hồ lão sư, ta... là hắn... nói ra lời ngông cuồng, cố ý khích ta ra tay!” Lâm Thiên Thành không dám đắc tội Hồ Diên Dững, tự nhiên sẽ đem hết tội lỗi đổ lên đầu Diệp Viễn.

“Lâm sư huynh, người đừng có hăm hại người tốt, rõ ràng là ta chúc huynh tham gia khảo sát thành công, lại không biết có chỗ nào chọc giận huynh, khiến huynh muốn ra tay với ta. Lẽ nào huynh đến Huyền Linh tháp tham gia khảo sát mà không muốn tiến cấp sao?” Trên mặt Diệp Viễn lộ ra biểu tình khó hiểu.

Lúc này Diệp Viễn đúng là đã nói với Lâm Thiên Thành “Đừng mà thất tiền đề”, câu nói này thật sự không có một chút nào không đúng. Chỉ là cái vẻ mặt khoa trương của hắn không hề khiến cho bất kì ai nghĩ là hắn đang chúc phúc cho Lâm Thiên Thành.

Tội nghiệp Lâm Thiên Thành, vẫn chưa biết hôm nay Diệp Viễn cũng đến tham gia khảo sát là do chính Hồ Diên Dững tự mình mời đến.

Đừng nói sự việc là do Lâm Thiên Thành gây nên, cho dù là hắn có lí, Hồ Diên Dững cũng sẽ không đứng về phía hắn.

“Sự việc vừa này ta đều nhìn thấy hết rồi, từ đầu đến cuối toàn là người nói lời mỉa mai, có phải người cảm thấy kẻ làm khảo quan này hồ đồ rồi không?” Giọng nói của Hồ Diên Dững càng lúc càng lạnh.

“Không không không... ta...”

“Thành thật đứng đó cho ta! Niệm tình người phạm lần đầu, lần này ta bỏ qua. Nếu người còn tái phạm, ta hủy bỏ tư cách thi của người!”

Lâm Thiên Thành không dám trả lời, thành thành thật thật đứng qua một bên.

Lại đợi thêm một lúc, có thêm một số học viên lục tục đến. Ước chừng đã đủ năm mươi người, Hồ Diên Dững liền xuất hiện trước mặt mọi người.

“Bây giờ người đều đến đủ rồi, đợi đến lúc ta mở cấm chú, Huyền Linh tháp sẽ theo tu vi của các người mà tự động đưa mỗi người đến nơi khảo thí tương ứng! Đa số các người đều đã từng tham gia qua khảo thí thăng cấp, nhưng vẫn có một số người là lần đầu tham gia, nên ta sẽ giải thích đơn giản một chút...”

Hồ Diên Dững đơn giản nói qua những thứ cần phải chú ý khi vào Huyền Linh tháp một lần.

Thật ra thì hắn là giải thích cho Diệp Viễn và Lục Nhi hiểu, vì ở đây ngoài hai người bọn họ ra thì những người khác đều từng tham gia qua khảo thí tiến cấp rồi.

Lục Nhi thì không cần nói, theo lí mà nói thì Diệp Viễn cũng từng tham gia qua khảo thí vào viện, đã vào Huyền Linh tháp. Có điều trước đây thực lực quá yếu, không thể qua được khảo thí của Huyền Linh tháp, lúc đó Diệp Hằng đã tốn rất nhiều công sức và quan hệ mới đem được Diệp Viễn vào viện, cho nên hắn cũng chưa từng vào Huyền Linh tháp.

“Thì ra là một kiện Linh khí cấm tam thập nhị, U Vân Tông cũng là kẻ có chút thủ đoạn.” Cảm nhận được tầng tầng cấm chú của Huyền Linh tháp, trong lòng Diệp Viễn có chút cảm thán.

Tất nhiên Linh khí cấm Tam thập nhị đối với Diệp Viễn mà nói không là gì cả, nhưng mặc dù kiện linh khí này phẩm chất không cao, nhưng lại có tác dụng đối với khảo thí tiến cấp của học viên, cũng coi như là có điểm mạnh độc đáo.

Huyền Linh tháp này có vẻ như đã được U Vân Tông đặc biệt thiết kế để phân loại đẳng cấp của học viên, tổng cộng có năm khu vực, phân biệt bởi cảnh giới của người vào: Nhập môn, Hoàng cấp, Huyền cấp, Địa cấp và Thiên cấp.

Bốn khu vực đầu tiên sẽ phân thành học viện luyện đan và luyện võ phù hợp với từng cấp học viên, thông qua khảo thí nhập viện sẽ được tiến vào cảnh giới Hoàng cấp, thông qua Hoàng cấp sẽ được vào cảnh giới Huyền cấp, cứ thế phân loại.

Mà cảnh giới cuối cùng Thiên cấp, đoán là khảo sát của U Vân Tông dùng để xem học viên có tư cách bước vào Tông môn hay không, trở thành khảo hạch đệ tử ngoại môn.

Hiển nhiên, khó khăn của năm cấp độ khảo hạch này sẽ lần lượt tăng lên, vào được cảnh giới Địa cấp, độ khó trở nên vô cùng khoa trương.

Thật ra tư chất của Lâm Thiên Thành cũng không kém, nhưng bài đánh giá của Địa cấp quả thật có chút biến thái, cho nên hắn mới nhiều lần thất bại. Học viên ở trong Địa cấp giống như hắn cũng không phải là ít.

Còn về cảnh giới Thiên cấp...

"Ta rất hy vọng trong quá trình các ngươi học tập ở học viện Võ Đan, sẽ có người có đủ tư cách để tham gia khảo thí." Hồ Diên Dũng nói như thế với các học viên.

Lời nói của Hồ Diên Dũng không hề khiến bọn họ có phản ứng gì lớn, rõ ràng tất cả bọn họ đều đã biết cuộc khảo sát này có bao nhiêu kinh khủng.

Ý của Hồ Diên Dũng là họ phải có tư chất chứ không hề nói phải thông qua. Cũng có nghĩa là trong số những người này, sau khi 20 tuổi tốt nghiệp từ học viện Võ Đan, cũng sẽ không còn cơ hội nữa, sao phải sợ loại khảo thí này?

Có thể nghĩ ra được độ khó của bài khảo thí này là cỡ nào.

Học viên đến tham gia hôm nay đa phần đều đã là cảnh giới Huyền cấp, có nghĩa là cảnh giới Huyền cấp sẽ làm bài khảo sát lên Địa cấp.

"Mỗi lần tiến vào Huyền Linh tháp, có thể tham gia bài khảo sát cao hơn một đẳng cấp cho đến khi bị giết hoặc chủ động rút lui. Thông qua một tầng khảo sát, sẽ được tự động chuyển đến một tầng khảo sát khác, các ngươi có thể tự mình lựa chọn có muốn tiến hành khảo sát hay không. Đến lúc đó, Huyền Linh tháp sẽ tự động ghi nhớ đẳng cấp khảo sát lúc ngươi bị giết chết, lần sau tiến vào Huyền Linh tháp, các ngươi sẽ lại bắt đầu từ đó. Được rồi, bây giờ tiến vào Huyền Linh tháp đi!" Rõ ràng lời nói sau cùng của Hồ Diên Dũng là nói cho Diệp Viễn nghe.

Nói xong, Hồ Diên Dũng đến đứng trước cửa Huyền Linh tháp, giơ tay lên và vẽ ra nửa vòng hào quang, một sức mạnh màu đen ẩn vào trong tháp.

Sau đó, cửa lớn của Huyền Linh tháp dần dần mở ra.

Học viên tham gia khảo sát lần lượt đi vào, vừa bước đến cửa là biến mất, tất nhiên đã bị Huyền Linh tháp đưa đi rồi.

Đến lượt Lâm Thiên Thành tiến vào, hắn trừng mắt đầy căm hận nhìn vào Diệp Viễn: "Vào không nổi Địa cấp, ngươi vĩnh viễn chỉ là đồ rác rưởi! Hôm nay coi như vận khí của ngươi tốt, có Hồ Diên lão sư đến giúp ngươi. Ngày sau ở trong học viện đừng có để ta nhìn thấy ngươi, nếu không ngươi chết chắc!"

Nói xong, Lâm Thiên Thành liền bước vào trong, thân ảnh ngay lập tức biến mất.

Diệp Viễn cười ha ha, đối với uy hiếp của Lâm Thiên Thành không hề bận tâm, quay đầu nói với Lục Nhi: "Lục Nhi, chúng ta cũng nên vào thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hồi mộng mô

Diệp Viễn cảm thấy hoa mắt, liền đến một thế giới mộng ảo bảy sắc rực rỡ.

Rất hiển nhiên, nơi này là một không gian riêng biệt.

Xem ra, mỗi một tầng của Huyền Linh Tháp này đều bị chia nhỏ thành rất nhiều không gian độc lập, mỗi một học viên ở trong một không gian khác nhau.

Loại thủ pháp này ở Thần Vực cũng không tính là thần kì, nhưng một môn phái nhỏ ở hạ giới lại có thể sử dụng thủ đoạn như vậy để bồi dưỡng học viên, hiển nhiên là không thể khinh thường được.

Diệp Viễn có chút ngây dại, không biết trong một không gian trống không như thế này, sẽ tiến hành khảo hạch như thế nào.

Vào lúc này, một thanh âm đột ngột vang lên.

"Hoan nghênh lần đầu đến với Huyền Linh Tháp, ngươi sắp tiến hành tiến giai khảo hạch nhập môn, ta là người hướng dẫn khảo hạch."

Diệp Viễn cũng không có ngạc nhiên, biết đây nhất định là khí linh của Huyền Linh Tháp.

Có điều khiến Diệp Viễn có chút bất ngờ là hắn lại bị đưa đến tiến giai khảo hạch nhập môn.

Xem ra, Huyền Linh Tháp đối với học viên lần đầu đi vào bên trong, tự động đưa đến tiến giai nhập môn. Như vậy, Diệp Viễn và Lục Nhi cùng đứng

trên một vạch xuất phát rồi.

"Bây giờ ta nên làm như thế nào?" Diệp Viễn lên tiếng nói.

Khí linh tựa hồ hơi do dự một chút, đối với sự bình tĩnh của Diệp Viễn có chút ngoài ý muốn.

Là khí linh phụ trách tiến giai khảo hạch, nó đã tiếp đón vô số học viên, nhưng đây là lần đầu tiên đụng phải một tên học viên bình tĩnh như vậy.

"Bây giờ ngươi ngồi tĩnh tọa tại đây, ta sẽ đưa ngươi tiến vào khảo hạch. Một lúc nữa bất kể xảy ra chuyện gì, cũng không được chống cự, nếu không tự gánh lấy hậu quả." Khí linh nói.

Diệp Viễn không nói hai lời, bắt đầu tĩnh tọa tại chỗ.

Hắn ngược lại có chút hiếu kỳ, Huyền Linh Tháp này rốt cuộc sẽ tiến hành khảo hạch như thế nào.

Một lát sau, Diệp Viễn cảm giác thân mình có chút nhẹ nhàng bay lên. Trong thoáng chốc, đi tới một căn phòng luyện công trống rỗng.

Nhìn thấy tình huống này, khóe miệng Diệp Viễn dâng lên vẻ tươi cười.

"Thì ra là như vậy, linh khí của Huyền Linh Tháp này lại là Mộng Mô, U Vân Tông quả nhiên thủ đoạn cao. Ba mươi hai cấm linh khí, xem chừng hẳn là Hôi Mộng Mô cấp thấp nhất. Ở trong giấc mộng tiến hành khảo hạch, an toàn mà lại công bằng, người tạo ra Huyền Linh Tháp này ngược lại có vài phần tài tình." Diệp Viễn thầm nghĩ.

Mộng Mô là một loại sinh vật kì dị cộng sinh cùng mộng cảnh, bọn chúng có ý thức của mình, lại không có hình thái cố định. Có thể lặn lẽ ẩn núp tiến vào trong mộng cảnh của người thậm chí là yêu thú, ở trong giấc mộng nuôi lớn chính mình.

Diệp Viễn biết, bên trong Thần Vực có Bạch Mộng Mô đẳng cấp cao nhất, vô cùng cường đại, thậm chí có thể sánh vai cùng Thần Vương. Thần thông của bọn chúng hầu như đều có liên quan đến mộng cảnh, khó lòng phòng bị.

Khí linh bây giờ mà Diệp Viễn gặp phải, chẳng qua là Hôi Mộng Mô cấp thấp nhất.

Bọn họ cam tâm làm khí linh của Huyền Linh Tháp, sợ là vì để mượn mộng cảnh của các học viên đến nâng cao sức mạnh của chính mình.

Nếu không, cho dù là Hôi Mộng Mô cấp thấp nhất, cũng không phải môn phái nhỏ như U Vân Tông có thể tùy ý sai khiến được.

Nên biết, Học viện Đan Võ cũng không phải chỉ có ở Tàn quốc, các học viện dưới sự quản lí của U Vân Tông ở các nước khác, tương tự cũng sẽ có Học viện Đan Võ. Bọn họ đối với việc khảo hạch học viên, nhất định cũng sẽ mượn Huyền Linh Tháp.

Sai khiến Hôi Mộng Mô trắng trợn như vậy, ắt sẽ dẫn tới sự thù hận của tộc Mộng Mô, trừ phi những Hôi Mộng Mô này đều là cam tâm tình nguyện tới làm khí linh.

Diệp Viễn biết, bây giờ mình đã ở trong mộng cảnh.

Không gian độc lập vừa nãy, chỉ sợ là để phối hợp với Mộng Mô thi triển Mộng Diệp Chi Thuật, mang học viên dẫn nhập vào trong mộng cảnh.

Cùng lúc Diệp Viễn đối với loại thủ đoạn này tám tấc kêu lạ, hẳn cảm nhận được một chút thực lực của bản thân.

"Có thể đem thực lực thực tế hoàn toàn vào trong mộng cảnh, năng lực của tộc Mộng Mô thật đúng là cường đại! Nếu như vậy, tiến giai khảo hạch liền không có khả năng đầu cơ trục lợi rồi." Trong lòng Diệp Viễn thở dài nói.

Bỗng nhiên, một tráng sĩ trung niên xuất hiện trước mặt Diệp Viễn, hẳn biết tráng sĩ này chính là do Hôi Mộng Mô huyền hóa thành. Ở trong giấc mộng, Mộng Mô có thể biến ảo thành bất kì hình dáng nào.

"Bây giờ do ta phụ trách tiến giai khảo hạch ngươi. Khảo hạch sắp bắt đầu, bây giờ, ngươi có thể lựa chọn vũ khí cho mình." Mộng Mô nói.

"Chọn vũ khí sao? A... vậy thì chọn kiếm đi." Bộ dáng Diệp Viễn sao cũng được, hiển nhiên đối với cấp độ nhập môn khảo hạch không một chút lo lắng.

Mộng Mô đối với thái độ của Diệp Viễn hết sức kỳ quái, những học viên khác sau khi tiến vào mộng cảnh, luôn hỏi lung tung này kia, không hiểu rõ tình huống.

Lúc Diệp Viễn tiến vào, Mộng Mô phát hiện hẳn một chút kinh ngạc cũng không có. Biểu tình trên mặt rõ ràng là đã biết mình ở trong giấc mộng.

Diệp Viễn biết Mộng Mô, không có nghĩa là những người khác cũng biết Mộng Mô. Trên thực tế, Mộng Mô là một tộc phi thường thần bí, bởi vì chúng nó không có hình thái cố định.

Cho dù là trong mộng, ngươi cũng không khả năng phát hiện ra sự hiện hữu của nó, trừ phi Mộng Mô chủ động để cho ngươi phát hiện. Bởi vì nó có thể là một chuột nhỏ, hoặc cũng có thể là một bụi cây ở trong giấc mộng của ngươi,

Mộng Mô đương nhiên cũng sẽ không nói cho các học viên biết thân phận của mình, chỉ nói cho bọn hắn biết mình là người hướng dẫn khảo hạch trong Huyền Linh Tháp.

Nhưng Diệp Viễn, cái gì cũng không hiểu kỳ...

Tay Mộng Mô khẽ vẫy, trên tay Diệp Viễn liền nhiều hơn một thanh kiếm - một thanh thiết kiếm bình thường nhất.

"Như thế này cũng quá bủn xỉn?" Diệp Viễn cười khò nói.

Mộng Mô mặt không biểu cảm, nhàn nhạt nói: "Vì bảo đảm tính công bằng của khảo hạch, học viện yêu cầu chúng ta đối đãi ngang hàng với tất cả học viên. Cho dù người lựa chọn vũ khí gì, ta cũng chỉ cho người loại bình thường nhất."

Diệp Viễn hươ hươ vài đường kiếm, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, dùng tạm vậy."

Mộng Mô vẫn là lần đầu tiên gặp phải một tên học viên có dây thần kinh lớn như vậy, có điều hắn cũng không suy nghĩ quá nhiều. Cũng chỉ là một con chim nhỏ Nguyên Khí tầng bốn, không đáng để hắn quan tâm quá nhiều.

Đối với Mộng Mô mà nói, điều làm hắn quan tâm nhất là mấy vị học viên Địa cấp tiến giai trên kia.

"Bây giờ nói cho ta biết tên họ của người cùng với xuất thân, ta sẽ ghi lại thành tích khảo hạch của người." Mộng Mô lãnh đạm như cũ nói.

"Hoàng thành Dược Hương Các, Diệp Viễn." Diệp Viễn báo ra tên cùng xuất thân của mình.

Mộng Mô gật đầu một cái, nói: "Bây giờ bắt đầu khảo hạch, bọn họ chính là đối thủ của người."

Mộng Mô đưa một ngón tay ra, năm tên hắc y võ giả từ trong không trung xuất hiện, cũng là Nguyên Khí tầng bốn. Sau đó, trung niên tráng sĩ do Mộng Mô huyền hóa thành liền biến mất không thấy nữa, hiển nhiên là để Diệp Viễn tự sinh tự diệt.

Tiến giai khảo hạch nhập môn, không đáng giá để hắn quan tâm quá nhiều.

Diệp Viễn nhìn lướt qua đó năm tên hắc y võ giả Nguyên Khí tầng bốn, không khỏi bĩu môi, năm tên hắc y võ giả này đều là Nguyên Khí tầng bốn bình thường nhất.

Học viện Đan Võ thu nhận học viên yêu cầu thấp nhất chính là trước mười sáu tuổi đột phá Nguyên Khí tầng bốn, hơn nữa có thể đánh bại năm tên Nguyên Khí tầng bốn liền thủ!

Đối với người bình thường mà nói, đây là một trận chiến vô cùng khó khăn. Ở trong giấc mộng, bất kỳ vũ khí, trang bị, đan dược nào cũng đều không được mang vào, chỉ có thể dựa vào thực lực của bản thân đánh bại đối thủ.

Đồng thời khiêu chiến với năm tên đối thủ có cùng cảnh giới với mình, nếu không phải học viên thiên tài thì hầu như không thể thành công.

Bất quá... Đợi Diệp Viễn mà nói, chỉ là chuyện nhỏ.

Sau khi Mộng Mô biến mất, thân hình năm tên hắc y võ giả đồng thời phát động, tấn công Diệp Viễn từ năm góc độ khác nhau.

Diệp Viễn thu kiếm lại, nhẹ nhàng vờ một chương ra.

Diệp Lăng Ba Tâm Chương, nhất trọng lăng!

Từng gợn sóng nguyên lực bị đẩy ra, năm tên hắc y võ giả bị đánh rớt ra ngoài...

Năm tên hắc y võ giả lại không có sức lực đứng lên, trong nháy mắt ngã xuống đất liền biến mất không thấy gì nữa. Mà một khắc sau, tráng sĩ trung niên lại xuất hiện lần nữa, biểu tình trên mặt hơi có chút kinh ngạc.

Diệp Viễn nhìn Mộng Mô cười nhạt nói: "Xin lỗi, quên nói cho người biết, ta là tới tham gia Huyền Cấp tiến giai."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Lại là miếu sát!

Mỗi lần tiến hành khảo hạch tiến giai, luôn hấp dẫn không ít học viên tới vây xem. Bởi vì kết quả của khảo hạch có khả năng ảnh hưởng đến cấp bậc địa

vị của chính bọn họ.

Bên ngoài Huyền Linh Tháp có một màn ánh sáng, trên đó có thể nhìn thấy tiến độ khảo hạch của tất cả mọi người.

"Ồ? Nhanh như vậy đã có người thông qua khảo hạch? Là Diệp Viễn!" Thấy trên màn sáng nhanh như vậy đã có biến hóa, có người kinh ngạc nói.

"Chính là cái người Diệp Viễn đã giết chết Phí Thanh Bình trong sinh tử trận sao? Tên tiểu tử này thật là biến thái!"

"Có điều cái này cũng không tính là cái gì, hần hần là lần đầu tiên tham gia tiến cấp khảo hạch, bây giờ thông qua hần là cấp độ nhập môn khảo hạch."

"Nhưng như vậy cũng đã đủ biến thái! Dựa theo thời gian để tính, hần hần mới vừa bắt đầu khảo hạch đi? Mặc dù là nhập môn tiến cấp, nhưng lại phải đối mặt với năm vị Nguyên Khí tầng bốn, Diệp Viễn chẳng qua cũng chỉ là Nguyên Khí tầng bốn, chẳng lẽ hần đồng thời giết chết năm người cùng cảnh giới với mình?"

"Oa, thật đúng là có loại khả năng này! Sức chiến đấu của tiểu tử này cuối cùng là mạnh bao nhiêu chứ? Thời điểm lúc ta tham gia nhập môn tiến cấp, phải tốn trọn thời gian một nén nhang mới giết hết bọn họ! Coi như là Phí Thanh Bình sau khi đột phá, sợ rằng cũng không thể cùng lúc giết hết năm vị Nguyên Khí tầng bốn đi?"

"Ha ha, xem ra hôm nay đến xem là đúng rồi, cái tên Diệp Viễn thật là một bước lên trời, ta bây giờ rất muốn nhìn một chút, lần khảo hạch này hần tới cùng có thể làm đến mức nào!"

Bất kể như thế nào, Diệp Viễn một lúc giết chết năm người cùng cảnh giới, vẫn là đưa tới một hồi xôn xao trong các học viên.

Những học viên này đều đã tham gia nhập môn tiến cấp khảo hạch, nhưng bất kể là ai, cũng không dám nói mình trong thời điểm bản thân đang là Nguyên Khí tầng bốn có thể cùng lúc giết chết năm người cùng cảnh giới với mình.

Thời điểm Diệp Viễn ở Nguyên Khí tầng ba, đã có thể tàn sát người cao hơn hần hai cảnh giới là Phí Thanh Bình. Hiện tại hần đã Nguyên Khí tầng bốn, đạp lên một cái bậc thang nhỏ, cuối cùng thì thực lực của Diệp Viễn mạnh bao nhiêu đây?

Tất cả mọi người đều có chút tò mò.

Bọn họ phần lớn đều là đến xem ai có thể tiến vào Thiên cấp, nhưng bây giờ lực chú ý của bọn họ lại đều bị Diệp Viễn kéo đi.

Hô Duyên Dững nhìn màn sáng yên lặng không nói, hần và các học viên đang vây xem không giống nhau, hần quan tâm nhất chính là phần khảo hạch của Diệp Viễn.

Mới vừa rồi lúc Diệp Viễn thông qua nhập môn khảo hạch, kinh ngạc trong lòng hần cũng không kém một chút nào so với những học viên ở đây.

Tại thời điểm Nguyên Khí tầng bốn, hần có thể dễ dàng đánh bại năm người cùng cảnh giới, nhưng trong nháy mắt giết hết năm người mà nói, hần như thế nào cũng không làm được.

Diệp Viễn này thật là lúc nào cũng làm người khác kinh ngạc.

"Các người nhìn, Vạn Uyên cùng Liễu Nhược Thủy cũng tới rồi. Bọn họ chắc là đến thăm dò quân tình, muốn nhìn một chút thực lực của Diệp Viễn sâu cạn như thế nào đi."

"Ha ha, bọn họ nhìn thấy Diệp Viễn trong vài giây đã qua nhập môn tiến cấp, không biết là có cảm tưởng gì."

Lúc này, có người phát hiện trong số người vây xem nhiều hơn hai người, chính là Vạn Uyên cùng Liễu Nhược Thủy.

Vạn Uyên cùng Diệp Viễn mâu thuẫn tại Học Viện Đan Võ đã không phải là bí mật, hiện tại xuất hiện ở nơi này, dĩ nhiên là vì Diệp Viễn mà tới.

Vạn Uyên nhìn trên màn sáng tiến triển của Diệp Viễn, sắc mặt mười phần âm trầm.

Hần vừa tới Huyền Linh Tháp, liền thấy Diệp Viễn tiến lên một cấp. Mặc dù chỉ là nhập môn tiến giai, nhưng tốc độ này cũng quá nhanh đi?

Vạn Uyên còn không biết Diệp Viễn đã Nguyên Khí tầng bốn, nếu như biết, không biết lại sẽ có cảm tưởng thế nào.

...

Bên trong Huyền Linh Tháp, Mộng Mô nhìn Diệp Viễn, biểu tình trên mặt có chút ngạc nhiên.

Qua nhiều năm như vậy, hần khảo hạch vô số học viên, mỗi người đều rất có thực lực, thậm chí có vài học viên kinh tài tuyệt đỉnh, có thể dễ dàng đánh bại năm tên võ sĩ này, nhưng giống như Diệp Viễn cùng lúc giết chết năm người như vậy, hần vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Muốn miểu sát năm tên võ sĩ Nguyên Khí tầng bốn, ít nhất cũng phải vượt qua họ một bậc, có được sức mạnh Nguyên Khí tầng bảy.

Đối với học viên thiên tài mà nói, vượt cấp chiến đấu cũng không khó, nhưng là muốn vượt qua một cái bậc thang nhỏ lại vô cùng khó khăn. Thời điểm

Diệp Viễn Nguyên Khí tăng ba, cho dù luyện thành Diệp Lăng Ba Tâm Chương nhất trọng lăng, cũng không có cách nào liền đánh chết Phí Thanh Bình, có thể thấy độ khó của vượt cấp chiến đấu như thế nào.

Mà bây giờ, Diệp Viễn lại lấy Nguyên Khí tăng bốn thực lực, miếu sát năm tên đồng cảnh giới, việc này cần phải có thực lực rất mạnh nha!

"Xin lỗi, quên nói cho ngươi biết, ta là tới tham gia Huyền Cấp tiến giai." Diệp Viễn cười nhạt nói.

Mộng Mô có chút khó chịu với thái độ Diệp Viễn, khẽ cau mày nói: "Được, bây giờ bắt đầu Huyền Cấp tiến giai khảo hạch, đây là đối thủ của ngươi."

Mộng Mô vẫy tay một cái, lại là năm tên hắc y võ sĩ xuất hiện, mà lần này xuất hiện đều là Nguyên Khí tăng sáu.

"Nguyên Khí tăng sáu sao, độ khó có vẻ như cũng không có tăng quá nhiều." Diệp Viễn tự nhủ.

Đúng như Diệp Viễn nói, độ khó của Địa cấp tiến giai so nhập môn tiến giai cũng không có tăng quá nhiều. Nguyên Khí tăng sáu mặc dù mạnh, nhưng là cũng không có vượt qua một bậc, đối với học viên mà nói cũng không phải là quá khó khăn.

Theo thời gian tích lũy, cảnh giới của học viên tăng lên, đối phó với năm tên Nguyên Khí tăng sáu cũng sẽ không quá khó khăn.

Chân chính khó khăn là Huyền Cấp tiến giai cùng Địa cấp tiến giai!

Đối thủ của Huyền Cấp tiến giai thoáng cái lên một cấp bậc, là năm tên võ giả Nguyên Khí tăng tám. Mà đối thủ của Địa cấp tiến giai, chính là năm tên Linh Dịch tăng một!

Dưới tình huống bình thường, học viên muốn thông qua khảo hạch, cần phải nâng cao cảnh giới của mình, nếu không rất khó thông qua khảo hạch.

Nhất trọng cảnh giới nhất trọng thiên, vượt cấp đối chiến với năm vị võ giả cảnh giới cao, ngoại trừ Long Đường là học viên thiên tài, người bình thường căn bản là không có cách đạt thành.

Nói cách khác, muốn thông qua Địa cấp tiến giai trở thành Thiên cấp học viên, việc đầu tiên cần làm chính là đạt tới Linh Dịch Cảnh cho nên Vạn Uyên có thể lấy Nguyên Khí tăng bảy đột phá trở thành Địa cấp học viên, chính là thành tích vô cùng khó có được, tự nhiên cũng sẽ được học viện coi trọng bồi dưỡng.

Năm tên Nguyên Khí tăng sáu, so với Phí Thanh Bình mạnh hơn rất nhiều.

Có điều, thời điểm Nguyên Khí tăng ba Diệp Viễn đã có thể dễ dàng trảm sát Phí Thanh Bình, bây giờ đã là Nguyên Khí tăng bốn, đối với năm tên Nguyên Khí tăng sáu này cũng không thành vấn đề.

Năm tên Nguyên Khí tăng sáu liên thủ tấn công tới, Diệp Viễn như cũ thu kiếm mà đứng, lần nữa một chương võ ra.

Diệp Lăng Ba Tâm Chương, nhị trọng lăng!

Năm tên hắc y võ giả lần nữa bị đánh bay, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Mộng Mô tròn to hai mắt, có chút không dám tin tưởng một màn trước mắt.

Tiểu tử này... quá đáng sợ rồi!

Hô Duyên Dững nhìn màn sáng, con ngươi chợt co rút.

Lại là miếu sát? Điều này sao có thể?

Hoàng cấp tiến giai là năm tên Nguyên Khí tăng sáu! Mỗi người đều cao hơn Diệp Viễn hai lần cảnh giới, làm sao có thể bị miếu sát?

Mặc dù thời điểm thấy Diệp Viễn đột phá Nguyên Khí tăng bốn, Hô Duyên Dững cũng biết hẳn thông qua tiến giai Huyền Cấp là mười phần chắc chắn, nhưng cũng không nghĩ tới Diệp Viễn tiến giai lại dễ dàng như thế!

Năm tên võ giả Nguyên Khí tăng sáu, mỗi một người đều lợi hại hơn so với Phí Thanh Bình, Diệp Viễn coi như mạnh, cũng không khả năng cường đại đến mức khoa trương như thế chứ?

"Các ngươi nhìn, Diệp Viễn tiến giai khảo hạch lại kết thúc rồi! Hẳn lần này hẳn là Hoàng cấp tiến giai khảo hạch? Có nghĩa là, hẳn bây giờ đã là Huyền Cấp học viên?"

"Chuyện này... tên tiểu tử này thật là quá yêu nghiệt, lại... lại là miếu sát! Miếu sát năm tên Nguyên Khí tăng sáu, tiểu tử này rốt cuộc là làm sao làm được? Coi như là lúc Long sư huynh tham gia Hoàng cấp tiến giai, cũng không có khoa trương như thế đi?"

"Ta đã say rồi, tên này căn bản không phải người, đã vượt ra khỏi tưởng tượng của ta..."

Vạn Uyên nhìn màn sáng, cắn chặt hàm răng. Giờ khắc này, hẳn cảm nhận được uy hiếp thật sâu.

Tốc độ tiến bộ của Diệp Viễn quá nhanh, cứ theo đà này, sợ rằng lúc tham gia tập luyện Vô Biên, bản thân đã không phải là đối thủ của hắn nữa rồi?

Không được, Diệp Viễn phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Mộng mô thêm nguyên liệu

Diệp Viễn gia tăng tốc độ khiến Vạn Uyên cảm thấy càng nhiều nguy hiểm hơn.

Có thể giết chết năm tên Nguyên Khí tầng sáu, nói không chừng Diệp Viễn đã có đủ thực lực xung kích Địa cấp.

Cho dù không thể thành công, sợ rằng khác biệt cũng quá lớn.

Thực lực như vậy đã có thể hoàn toàn tiếp cận Vạn Uyên rồi.

Vốn là thân pháp cũng không bằng Diệp Viễn, bây giờ đến cả sức chiến đấu cũng không đủ để nhắc nhở đối phương, hắn còn có tư cách gì hò hét trước mặt Diệp Viễn chứ?

“Lần này Vô Biên thí luyện, nhất định phải khiến Tô sư huynh giải quyết Diệp Viễn, nếu không hậu hoạ vô cùng!” Trong lòng Vạn Uyên ra quyết định.

“Các người nói thử xem, liệu Diệp Viễn có thể xung kích Địa cấp không?” Một thoáng rung động, có người bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng khác.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều trầm xuống.

Bọn họ ai cũng biết thực lực của Diệp Viễn rất mạnh nhưng một tên Nguyên Khí tầng bốn đối diện với năm tên Nguyên Khí tầng tám, thế này liệu có phải quá khoa trương không?

Việc Nguyên Khí tầng bốn đánh thắng Nguyên Khí tầng sáu cũng không phải là hiếm thấy nhưng Nguyên Khí tầng tám còn cao hơn Nguyên Khí tầng bốn bốn tầng cảnh giới, hơn nữa ở giữa còn chứa một thêm nhỏ.

Cái thêm nhỏ này cũng không dễ dàng vượt qua như vậy!

Nhưng Diệp Viễn khiêu chiến với Hoàng cấp tiến giai cũng quá dễ dàng rồi, dễ dàng đến không phí nhiều sức nhưng đây cũng là điều khiến bọn họ thấy có một chút nhẹ nhõm.

“Mau nhìn xem! Diệp Viễn hắn thật khiêu chiến Huyền cấp tiến giai rồi!” Tiếng kêu này phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, ánh mắt của mọi người lần nữa tập trung lên màn sáng.

“Quả là quá điên cuồng, lần đầu tiên khảo hạch đã trực tiếp khiêu chiến ba ải, sợ là đã tạo nên lịch sử của Học viện Đan Võ rồi nhỉ?”

“Các người nói thử xem, Diệp Viễn hắn có thể khiêu chiến thành công không?” Cái người vừa nãy mới làm cho tất cả mọi người trầm xuống, nay lại lần nữa khiến cho tất cả mọi người thêm phần trầm mặc.

...

Đối diện năm tên Nguyên Khí tầng tám, Diệp Viễn không còn nhẹ nhàng giống như lúc trước, trong nháy mắt bộc phát Thuần Thiểm.

Ngay cả khi đối mặt với vòng vây công kích của năm người, Diệp Viễn liên tục gặp nguy hiểm.

“Ta ***, người lại dám ám hại ta! Năm người này dĩ nhiên biết kiếm trận!” Diệp Viễn vừa né tránh, vừa la lớn.

Mộng Mô: “...”

Kỳ khảo hạch Huyền cấp tiến giai khởi động, Mộng Mô ma xui quỷ khiến thêm chút dự đoán, năm tên áo đen Nguyên Khí tầng tám này dùng kiếm trận công kích Diệp Viễn.

Sau khi năm tên áo đen sử dụng kiếm trận, thực lực tăng nhiều hơn, bây giờ năm người bọn hắn hợp kích, không thể so được với sự lợi hại của Nguyên Khí tầng chín.

Bản thân Diệp Viễn là đại sư trận pháp, năm tên này vừa ra tay hắn liền phát hiện ra ngay.

Dựa vào thực lực trận pháp của hắn, muốn phá trận đương nhiên không khó. Nhưng thực lực năm tên này quá mạnh, loại ưu thế áp đảo này Diệp Viễn vốn không thể bao quát hết được, càng không nói đến phá trận.

Thực lực chênh lệch cực lớn không phải thứ có thể dùng mắt bỏ qua được, dù kiếm trận của năm người này trong mắt Diệp Viễn lộ ra trăm ngàn chỗ hở, hắn cũng không thể phản kích.

Trước mắt Diệp Viễn loạn cào cào hoa cả mắt, khắp nơi đều tràn ngập kiếm ảnh.

Thật may Thuần Thiêm là kiểu võ thân pháp đánh trong phạm vi nhỏ, dùng để đánh loại trận này là vừa đẹp, nếu không Diệp Viễn dù có mười cái mạng cũng đã đi tong.

Ngay cả như vậy, Diệp Viễn đôi khi vẫn bị kiếm quét qua, cửa thành nhiều vết thương.

Mặc dù thân thể ở trong mộng cảnh, nhưng loại cảm giác đau này lại vô cùng chân thực, Mộng Diệp Chi Thuật của tộc Mộng Mô quả nhiên lớn mạnh vô cùng.

Rất nhanh sau đó, quần áo trên người Diệp Viễn đã bị đánh tan nát.

Mộng Mô nhìn Diệp Viễn lâm vào cảnh túng quẫn, khoe miệng nhoen một nụ cười, một loại khoái cảm báo thù dâng lên.

Mộng Mô mặc dù sinh ra trong mộng cảnh nhưng cũng có đủ loại tình cảm hi vọng ai đó.

Không biết tại sao, từ khi vừa mới bắt đầu biểu hiện trầm ổn của Diệp Viễn đã làm cho hắn thấy khó chịu.

Từ trước tới giờ, hắn là người thần bí, cao ngạo nhưng hôm nay, trước mặt Diệp Viễn, hắn có cảm giác như mình đang bị lột sạch, không còn chút bí mật nào.

Học viện tham gia khảo hạch ở đây, ai dám không một mực cung kính với hắn? Hết lần này tới lần khác Diệp Viễn vẫn thể hiện thái độ thờ ơ, còn ra vẻ như phóng ra hai đòn miểu sát, khiến hắn cảm thấy mặt mũi tối sầm lại.

Cho nên lúc mới bắt đầu Huyền cấp tiến giai, hắn quý thần xui khiến năm tên áo đen gia nhập kiếm trận, làm thực lực năm người này tăng lên gấp bội.

“Tiểu tử, đây chính là kết quả ngươi coi rẻ bốn tọa, muốn qua được Huyền cấp tiến giai, trở về tu luyện cho tốt đi!” Mộng Mô thoải mái nói.

Hắn đứng xem cuộc chiến đầu này, biết phạm vi phòng ngự của Diệp Viễn càng ngày càng nhỏ, bị thương cũng ngày một nhiều, thất bại là chuyện sớm hay muộn thôi.

Có điều Mộng Mô cũng thất kinh trước sự ương ngạnh của Diệp Viễn, có thể dựa vào thực lực Nguyên Khí tầng bốn, chống lại năm tên Nguyên Khí tầng tám đến tận bây giờ, không thể không nói là một kỳ tích.

Mộng Mô đã từng gặp nhiều thiên tài không đếm xuể, nhưng lại chưa từng thấy thiên tài nào có thể đạt tới trình độ này.

Có điều... cũng chỉ chấm dứt tại đây.

...

Lâm Thiên Thành chán nản bị truyền tống ra ngoài. Một lần nữa hắn lại thất bại, đây đã là lần thứ năm hắn xung kích Thiên cấp thất bại rồi!

Muốn đem những ánh mắt đùa giỡn và cợt nhả ra ngoài, trong lòng Lâm Thiên Thành phiền não trùng trùng.

Lâm Thiên Thành bây giờ đã đạt nửa bước Linh Dịch Cảnh, đối với trận chiến của năm tên võ giả Linh Dịch Cảnh tầng một thật sự có chút miễn cưỡng.

Không phải thiên tư của Lâm Thiên Thành không đủ, không bước qua được bước cuối cùng này, mà là hắn luôn áp chế cảnh giới tại bán bộ Linh Dịch Cảnh.

Tại Học viện Đan Võ, thông qua cảnh giới khảo hạch càng thấp, tuổi càng nhỏ, điều này nói lên tiềm lực càng lớn, sự coi trọng nhận được đương nhiên cũng khác nhau.

Nếu như hắn đột phá đến Linh Dịch tầng một, chiến thắng năm tên võ giả đó đương nhiên không thành vấn đề. Nhưng nói như vậy, cũng liền thừa nhận tiềm lực của hắn chấm dứt tại đây.

Cho nên, hắn mới luôn chịu đựng sự xem thường của người khác, muốn dùng thực lực bán bộ Linh Dịch Cảnh thông qua Địa cấp tiến giai.

Nhân vật đứng đầu trên Võ bảng như Long Đường, Tả Bất Quy, Tô Nhất Sơn những người này không ngoài ngoại lệ đều là khi Nguyên Khí tầng chín mà thông qua cuộc khảo hạch Địa cấp tiến giai.

Cái này cũng nói rõ, khi những thiên tài này đứng đầu tại Nguyên Khí tầng chín, liền đã có năng lực chiến đấu vượt mức Linh Dịch Cảnh tầng một!

Nhưng Lâm Thiên Thành hẳn bây giờ đã bán bộ Linh Dịch Cảnh nhưng ngay cả khảo hạch Địa cấp cũng không qua, sự chênh lệch này chỉ cần liếc mắt thôi cũng thấy.

Mang theo sự chán chường vô hạn, Lâm Thiên Thành đi ra từ Huyền Linh Tháp.

Hắn quyết định, chỉ cần ai lộ ra một tia khinh miệt, hắn sẽ xông lên đánh đối phương một trận toi bời.

Vừa ra khỏi cửa Huyền Linh Tháp, Lâm Thiên Thành dùng ánh mắt bén nhọn quét qua, nhất thời có chút ngạc nhiên.

Đĩ nhiên không có ai đang nhìn hắn, ánh mắt của mọi người đều đang dán lên màn sáng, về mặt vài người còn có vẻ hơi khản trương.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Thiên Thành cũng theo ánh mắt của mọi người, nhìn về hướng màn sáng nhưng không hề nhìn thấy gì. Trên màn sáng cũng không có khung cảnh chiến đấu trong Huyền Linh Tháp, chỉ có thể biểu hiện đại khái trạng thái mỗi người ở trong.

“Các người đang nhìn cái gì vậy?” Lâm Thiên Thành đưa tay chớp lấy một người, hỏi.

“A, là Lâm sư huynh, người đã ra rồi à? Chúng ta đang nhìn Diệp Viễn, hắn đang tiến hành khảo hạch Huyền cấp tiến giai, có điều hình như không trụ nổi nữa rồi.” Học viên kia tựa hồ không có phản ứng gì lớn lắm khi thấy Lâm Thiên Thành đi ra.

“Cái gì? Huyền cấp tiến giai ư? Gia hỏa này cũng quá không biết tự lượng sức mình! Chỉ dựa vào thực lực của hắn, thông qua Hoàng cấp tiến giai là có chút miễn cưỡng, lại còn đi khiêu chiến Huyền cấp tiến giai sao?” Lâm Thiên Thành đầu tiên là ngạc nhiên một hồi, ngay sau đó mỉm cười nói.

Học viên kia liếc nhìn Lâm Thiên Thành, ánh mắt kia làm Lâm Thiên Thành vô cùng không thoải mái, còn chưa tức giận, học viên kia lại mở miệng nói: “Lâm sư huynh sợ rằng còn chưa biết. Diệp Viễn đã sớm thông qua khảo hạch Hoàng cấp! Hắn tại nhập môn tiến giai và khảo hạch Hoàng cấp tiến giai bên trong, đều là miếu sát đối thủ. Đợt khảo hạch Huyền cấp bây giờ, hắn cũng đã kiên trì khoảng thời gian một nén nhang rồi!”

“Miếu... Miếu sát ư?”

Lâm Thiên Thành hoài nghi xem có phải mình nghe lầm không, có điều học viên kia đã không để ý tới hắn nữa, lại quay đầu nhìn về hướng màn sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Huyền cấp tiến giai vượt qua kiểm tra!

“Ai, xem ra Diệp Viễn không có hi vọng sáng tạo kỳ tích rồi. Tuy nhiên có thể làm đến bước này đã rất giỏi rồi, hẳn mới là Nguyên Khí Cảnh tầng bốn, Học viện Đan Võ Tàn quốc ta rút cuộc lại xuất hiện một thiên tài năm mười năm mới xuất hiện rồi.”

Hồ Duyên Dững nhìn trên màn sáng thể hiện cho việc quảng sáng của Diệp Viễn càng ngày càng âm đạm, không khỏi có chút tiếc nuối.

Tuy nhiên ngay sau đó hắn cũng tự cảm thấy tốt mà cười lên, Diệp Viễn đã thể hiện ra thực lực, thể đã đủ khiến người ta kinh ngạc, để cho hắn một kẻ có tu vi Nguyên Khí tầng bốn như hắn tới thử thách Huyền cấp tiến giai, thật sự là có chút miễn cưỡng.

Thông qua khảo hạch lần này, Hồ Duyên Dững tin tưởng, Diệp Viễn chỉ cần đột phá đến Nguyên Khí tầng sáu, không, chỉ cần Nguyên Khí tầng năm là có thể đột phá Huyền cấp rồi!

“Ồ kia, không được, không được, Diệp Viễn cảm cự không nổi nữa!”

“Aiz, hắn đã không có cơ hội, bây giờ có lẽ đã bị thương rất nặng rồi? Cũng thiệt cho hắn sống đến tận bây giờ.”

“Kỳ tích quả nhiên không dễ dàng mà có! Tuy nhiên Diệp Viễn đã rất lợi hại, năm đó Long sư huynh cũng là sắp đột phá Nguyên Khí tầng bảy mới thông qua được Huyền cấp tiến giai, Diệp Viễn bây giờ mới là Nguyên Khí tầng bốn thôi!”

“Muội nó! Làm hại lão tử ở nơi này nhìn hồi lâu, kết quả vẫn thua rồi.”

Khi quảng sáng của Diệp Viễn càng ngày càng âm đạm, các học viên vây xem cũng rồi rít nghị luận, không ít người đều cảm thấy tiếc cho việc Diệp Viễn thất bại.

Vạn Uyên nhìn màn sáng, khóe miệng thoáng qua một nụ cười lạnh lùng. Ở chỗ này, kẻ vô cùng không hy vọng Diệp Viễn thông qua khảo hạch Huyền cấp chính là hắn.

“Không biết tự lượng sức mình! Chỉ mới vừa đột phá Nguyên Khí tầng bốn liền dám thử đột phá Huyền cấp, nguoi cho rằng là học viên khảo hạch đều là trung bầy hay sao?” Bực mình, nói.

Nhìn lâu như vậy, Vạn Uyên đã biết Diệp Viễn đột phá đến Nguyên Khí tầng bốn rồi, sau khi khiếp sợ là cảm giác nguy cơ sâu sắc.

Bây giờ thấy Diệp Viễn sắp thất bại, ngực Vạn Uyên vốn căng thẳng rốt cục cũng giãn ra một hơi.

...

Huyền Linh Tháp bên trong, Mộng Mô nhìn chiến đoàn bên kia, luôn cảm thấy có cái gì không đúng.

Phòng ngự của Diệp Viễn dường như không có lỗ hổng nào!

Đây là xảy ra chuyện gì?

Diệp Viễn rõ ràng đã vết thương chồng chất, tại sao còn có thể thủ ở phòng tuyến cuối cùng không có tan vỡ?

Hừm? Hẳn dùng kiếm?

Mộng Mô chợt phát hiện một tia dị thường, từ lúc bắt đầu vào cửa tiền giai, Diệp Viễn chưa từng dùng qua thanh phá kiếm kia!

Nhưng bây giờ, Diệp Viễn lại đang dùng kiếm!

Mộng Mô nhớ tới ngay từ đầu Diệp Viễn chọn vũ khí này với thái độ có cũng được không có cũng chẳng sao. Hắn còn tưởng rằng kiếm của Diệp Viễn chỉ là vật dùng để trang trí, sát chiêu thực sự của hắn mới là là Diệp Lăng Ba Tâm Chương!

Mộng Mô đương nhiên biết về Diệp Lăng Ba Tâm Chương. Diệp Viễn có thể lĩnh ngộ nhị trọng lăng của chiêu này là đã rất nghịch thiên rồi.

Chính là bởi vì Diệp Viễn lĩnh ngộ đến nhị trọng lăng của chiêu thức này mới có thể dễ dàng thông qua Hoàng cấp tiền giai.

Vì thế, Mộng Mô tưởng rằng Diệp Lăng Ba Tâm Chương mới là lá bài tẩy lớn nhất của Diệp Viễn. Hắn không nghĩ tới, kiếm pháp của tên Diệp Viễn này cũng tinh xảo như vậy.

Lúc này Diệp Viễn như cũ thuộc về thế thủ, tình cảnh của hắn lúc này như chiếc thuyền con trong mưa gió nhưng hắn lại ương ngạnh chống đỡ, chính là không lật thuyền!

Mộng Mô còn phát hiện, Diệp Viễn từ khi dùng kiếm liền không bị võ giả hãm hại y đậm trúng nữa.

Vốn là kiếm trận không có sơ hở nào để tấn công, lúc này cuối cùng mơ hồ có chút dấu hiệu bất ổn.

Diệp Viễn tựa hồ có thể nhìn thấu nhược điểm của kiếm trận, mặc dù là bị động phòng thủ nhưng từng chiêu từng thức ở giữa lại kéo theo toàn bộ kiếm trận có chút không ổn định.

Chẳng lẽ, Diệp Viễn này còn là một trận đạo cao thủ ư?

Mộng Mô cảm thấy mình vẫn chưa suy xét đủ rồi.

Diệp Viễn chọn vũ khí đương nhiên sẽ không bán tên không địch, kếp trước hắn đích xác là một cao thủ dùng kiếm.

Đương nhiên, người cao thủ này là so với ở hạ giới. Tại Thần Vực, rất nhiều người cũng có thể đánh thắng hắn.

Diệp Viễn bây giờ dùng bộ kiếm pháp này là tại Thần Vực trong lúc rảnh rỗi hắn tự nghĩ ra, tên là Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm.

Trong một lần hắn cùng vài bằng hữu tụ tập ở một mảnh rừng ở Thánh Anh Đào nâng cốc chúc mừng, nhìn thấy cánh hoa anh đào bay xuống tạo thành một cơn mưa cánh hoa đầy trời.

Diệp Viễn xem cánh hoa thình thoảng có điều ngộ ra, sáng lập bộ kiếm kỹ này, cũng đặt tên là Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm.

Lúc đó trong đấy có một vị là Cục Kiếm Thần Vương Huống Thiên Minh, chính là lấy kiếm để lấy được vị Thần Vương, thành tựu kiếm đạo hết sức phi phàm.

Diệp Viễn đánh xong một bộ Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm, được Cục Kiếm Thần Vương cực kỳ sùng bái.

Huống Thiên Minh lúc ấy nói: “Thanh Vân huynh đại tài, Thiên Minh không bằng! Nếu kiếm pháp này có thể hoàn thiện, sau này nhất định chói mắt Thần Vực. Thanh Vân huynh mà say mê kiếm đạo, thành tựu tương lai nhất định không thấp hơn đan đạo!”

Đáng tiếc là từ đầu Thanh Vân Từ không hứng thú lắm với võ đạo, sáng chế ra Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm chẳng qua là hứng thú nhất thời, tạo ra xong

liền ném qua một bên, lại cũng không có dùng qua.

Huống Thiên Minh sùng bái Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm, cũng không phải là kiếm pháp đó thật sự lợi hại.

Lúc đó cảnh giới Thanh Vân Tử tuy cao nhưng là ở lĩnh vực võ đạo dù sao cũng có hạn. Huống Thiên Minh có ý tứ là nếu như Diệp Viễn đặt tâm tư vào võ đạo, không ngừng tăng lên lĩnh ngộ đối với kiếm đạo thì Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm đúng là một môn kiếm pháp cực kỳ đáng sợ.

Kiểm pháp tuy lợi hại nhưng cảnh giới của Diệp Viễn lúc này quá thấp. Không có nguyên lực chống đỡ, ngay cả nửa thành phát huy uy lực hấn cũng không có.

Tuy vậy, Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm chú trọng là nhẹ nhàng phiêu dật, ngược lại cùng Thuần Thiễm sau khi Diệp Viễn sửa đổi vô cùng thích hợp, phối hợp lại uy lực tăng lên gấp bội.

Lấy Thuần Thiễm phối hợp với Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm, dùng để phòng ngự khi năm người này tấn công cũng miễn cưỡng đủ dùng rồi.

Thoạt nhìn kiếm trận của năm người này uy lực vô cùng, kỳ thật ở trong mắt Diệp Viễn là trăm ngàn chỗ hở, thứ hấn cần bây giờ chính là một cơ hội!

Cơ hội này bằng thân pháp cùng kiếm pháp dưới sự dẫn động của hấn rồi cuộc xuất hiện!

Năm người này không phải là thực thể cho nên phối hợp lại thiên y vô phòng nhưng bộ kiếm trận này quá đơn giản, đây chính là điểm yếu!

Trong bộ kiếm trận này, cách mỗi hơn mười chiêu năm người sẽ một lần hợp kích, hợp kích lần này uy lực vô cùng lớn, trước đây mặc dù Diệp Viễn bằng vào thân pháp gian nan tránh được hợp kích nhưng cũng bị thương rất nặng.

Nhưng mà lần này, Diệp Viễn kéo theo một tên hắc y võ giả có động tác chậm một nhịp.

Diệp Viễn nào bỏ qua cơ hội tốt như vậy, tại lúc năm người lại hợp kích như trước đây, hấn thúc giục Thuần Thiễm đến mức tận cùng, trực tiếp đánh vào kiếm trận!

Năm hắc y võ giả căn bản cũng không biết mệt mỏi, Diệp Viễn vừa mới thoát khỏi vòng chiến, bọn họ liền thu hồi kiếm thế, lần nữa hợp lại nổi kiếm trận tấn công tới.

Diệp Viễn cũng sẽ không cho bọn họ thêm cơ hội hợp lại vây hãm hấn, cùng lúc đó hấn nhảy ra khỏi vòng chiến, đồng thời điều động nguyên lực toàn thân còn dư lại ngay trước khi năm người đề chương tấn công.

“Diệp Lăng Ba Tâm Chương, thức thứ tư!”

Chương lực mạnh gấp tám lần đột nhiên bộc phát ra, mang theo chương phong như cuồng bạo sóng gió, đánh bay năm tên hắc y võ giả ra ngoài.

Diệp Viễn biết vẫn chưa kết thúc, điều động nguyên lực còn lại không nhiều, Thuần Thiễm tới trước mặt một tên hắc y võ giả, một chiêu kiếm đâm trúng trái tim hấn, tên này hắc y võ giả này tắc thở, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Một chương này uy lực lớn nhưng cảnh giới giữa Diệp Viễn và hắc y võ giả chênh lệch quá xa, cho nên chỉ có thể đánh trọng thương bọn họ.

Theo kiểu cũ, Diệp Viễn cho bốn người khác mỗi người một chiêu kiếm, kết thúc chiến đấu.

Làm xong những chuyện này, Diệp Viễn ném thanh kiếm, đặt mộng ngồi trên mặt đất, thở gấp từng nhịp từng nhịp.

Mộng Mô ngây ngốc nhìn hết thấy mọi điều, không thể tin được một màn phát sinh trước mắt.

“Này, qua ải có phải hay không cũng phải đề thương thế của ta khôi phục chứ. Còn như vậy ta liền chảy máu quá nhiều mà chết đó.” Diệp Viễn thở phào, hô to với Mộng Mô.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Hù chết bảo bảo

“Cửa... cửa ải kế tiếp ư?”

Mộng Mô hoàn toàn ngây dại rồi, Diệp Viễn lại còn muốn khiêu chiến Địa cấp tiến giai ư?

Thôi lạy, có làm không vậy?

Huyền cấp tiến giai đã miễn cưỡng như vậy rồi, lại còn muốn khiêu chiến Địa cấp tiến giai ư?

Chẳng lẽ tiểu tử này ngu ngốc, không biết Linh Dịch Cảnh và Nguyên Khí Cảnh khác nhau ư?

Nhưng cái này là một cảnh giới lớn đó!

Diệp Viễn đau đến nhe răng trợn mắt, rít ra hơi lạnh kêu ầm lên: “Ta ****, nhanh trị thương cho ta, dằn mặt ra làm gì? Không trị thương là ta tự sát, lát hồi đến viện trưởng khiếu nại ngươi!”

Mộng Mô xám mặt, tiểu tử này thật là một cực phẩm.

Thật có chút không hiểu nổi, Diệp Viễn rốt cuộc là thiên tài hay là ngu ngốc đây? Sao nói chuyện luôn toát lên vẻ ngu ngu vậy?

Thâm niệm của Mộng Mô còn lâu hơn viện trưởng, viện trưởng dám đến quản hắn à?

Mộng Mô bị Diệp Viễn làm dở khóc dở cười, có điều vẫn thay hắn trị liệu thương thế.

Mộng Mô nhẹ nhàng điểm một cái, Diệp Viễn trong nháy mắt đầy máu sống lại.

Cảm thụ nguyên lực mệnh môn trong cơ thể, Diệp Viễn cười hắc hắc nói: “Hắc hắc, vẫn là trong mộng tốt hơn, bị thương nặng đến đâu cũng có thể sống lại.”

Ngược lại, Mộng Mô lúc này cũng đã khôi phục bình tĩnh, nhìn Diệp Viễn cười mím nói: “Làm sao ngươi biết đây là đang trong giấc mộng? Ta không nhớ ta từng nói chúng ta đang trong giấc mộng. Còn nữa, có phải ngươi không biết ta là người như thế nào không?”

Diệp Viễn liếc mắt, giả bộ ngu nói: “Thôi lạy luôn, ngươi đang làm nhục sự thông minh của ta đó! Không phải trong mơ, ta làm sao vô cớ có nhiều kiếm thế? Không phải trong mơ, những võ giả kia sao khi chết xong là biến mất? Còn ngươi, ngươi không phải là giám khảo sao? Ngươi vẫn đang sỉ nhục sự thông minh của ta! Còn nữa, mới vừa rồi tại sao ngươi phải ám hại ta? Ta muốn khiếu nại!”

Mộng Mô biết Diệp Viễn không nói thật, có điều hắn cũng lười.

Bất kể nói thế nào, Học viện Đan Võ nhiều học viên thiên tài cũng là chuyện tốt.

“Ngươi thật sự muốn khiêu chiến Địa cấp tiến giai ư?”

“Ngươi nghĩ rằng ta đang đùa giỡn với ngươi à?” Diệp Viễn liếc mắt nói.

“Được, có vài phần dũng khí. Mới vừa rồi ngươi cũng cảm thấy cảm giác đau ở nơi này tương liên với trong thực tế. Ở chỗ này mặc dù sẽ không chết thật nhưng cũng sẽ không thấy thoải mái đâu.”

“Ta nói này giám khảo đại nhân, có thể đừng lãng phí thời gian quý giá của ta không? Ta rất bận!” Diệp Viễn không nhịn được nói.

“Được, như ngươi mong muốn!”

Mộng Mô cười nhạt, lại gọi năm tên áo đen về, mà năm tên áo đen bỗng chốc đều là Linh Dịch Cảnh tăng một!

...

Bên ngoài Huyền Linh Tháp đã sôi trào.

“Làm sao có thể? Diệp Viễn hắn làm được thật kìa!”

“Gặp quỷ à? Mới vừa rồi hắn rõ ràng còn thoi thóp, sao bỗng nhiên tiêu diệt được đối thủ vậy?”

“Diệp Viễn thật sự tạo ra kỳ tích, hình như hắn là học viên có cảnh giới Địa cấp thấp nhất từ khi Học viện Đan Võ xây viện tới nay phải không?”

“Cũng là người có thiên phú mạnh nhất!”

“Gia hỏa này trên người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trước đây hắn cận bã như vậy chẳng lẽ đều là giả vờ ư? Thật là không thể tin được!”

Chứng kiến thời khắc mạng tính lịch sử như vậy hiển nhiên rất nhiều học viên đều cảm thấy cùng có vinh dự.

Nhưng mà bọn họ có nghĩ sao cũng không thông, vì sao Diệp Viễn lại tiến bộ thần tốc như thế. Trước đây rõ ràng là đứng chót viện nhưng bây giờ một bước lên trời, lên cấp làm học viên Địa cấp.

Kỳ tích xảy ra trên người Diệp Viễn nhất định chính là nghịch tập mà!

Nghịch tập như vậy có thể dẫn tới rất nhiều cộng hưởng của học viên.

Những học viên này nếu như ở bên ngoài đương nhiên đều là thiên tài. Nhưng tại Học viện Đan Võ, bọn họ tuyệt đại đa số đều là người bình thường.

Diệp Viễn nghịch tập không chút nghi ngờ khơi dậy ý chí chiến đấu của bọn họ.

Hô Duyên Dũng nhìn màn sáng, trong lòng mắng thầm: “Tiểu tử này, theo ta chơi đùa hết hơi hả? Đến một khắc cuối cùng mới lên cấp thành công! Xem chừng, cuộc chiến sinh tử của hán với Phí Thanh Bình sợ rằng ngay cả ba phần thực lực cũng không dùng được!”

Mắng thì mắng, thật ra trong lòng Hô Duyên Dũng vẫn có chút vui vẻ.

Dựa vào tiềm lực của Diệp Viễn, sau này có lẽ đủ thực lực thông qua Thiên cấp tiến giai phải không?

Người không vui nhất ở đây đương nhiên là hai người Vạn Uyên và Liễu Nhược Thủy, hai người bọn họ đều mới vừa vượt qua khảo hạch Huyền cấp, nói cách khác Diệp Viễn bây giờ đã uy hiếp được thực lực của bọn họ rồi hả?

Không thể nào! Nửa tháng trước Diệp Viễn còn là một tên cận bã Nguyên Khí tầng một, nửa tháng sau sao có thể uy hiếp được mình chứ?

Vậy nỗ lực nhiều năm như vậy của mình tính là gì?

Tên tiểu tử Diệp Viễn này nhất định là nhờ đầu cơ trục lợi mới may mắn thành công, thực lực thật hán không mạnh như vậy!

Nhất định là như vậy!

Bất kể như thế nào, nhất định phải mau chóng giết chết Diệp Viễn!

Vạn Uyên cũng không muốn chờ thêm giây phút nào, hán hận không thể ngay lập tức kêu Tô Nhất Sơn tiêu diệt Diệp Viễn.

Nói đi nói lại, hôm nay hán đã nhiều lần hạ quyết tâm giết Diệp Viễn rồi, hơn nữa ý nghĩ này càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Lúc vừa tới, Vạn Uyên vốn không coi Diệp Viễn ra gì, mà bây giờ hán đã cảm thấy sâu sắc Diệp Viễn đã đứng cùng vị trí với hán!

Suy nghĩ một chút chiêu thức của Diệp Viễn, cấp Thuần Thiểm tròn trịa phối hợp với lực sát thương to lớn Diệp Lăng Ba Tâm Chương nhị trọng lãng, mình có thể toàn thân trở ra sao?

Vạn Uyên không khỏi rung mình một cái.

Có thể đánh ngã năm tên Nguyên Khí tầng tám nói lên lực công kích của Diệp Viễn đã có thể tạo thành uy hiếp với hán rồi!

Còn có cái gì đáng sợ hơn cái này sao?

“Mau nhìn kia, Diệp Viễn khiêu chiến Địa cấp tiến giai rồi! Trời ơi, hán điên rồi sao?”

“Thật đó, gia hỏa này thật là một người điên! Cho dù hán có nghịch thiên thế nào đi nữa cũng không thể đánh thắng được năm tên Linh Dịch Cảnh tầng một. Hán mới chỉ đạt Nguyên Khí tầng bốn thôi!”

“Ta đã bị hán làm rung động, bó tay rồi, kệ hán đi...”

Vạn Uyên nhìn màn sáng, trái tim không khỏi lại lần nữa nảy lên.

Gia hỏa này sẽ không...

...

Năm tên áo đen vừa xuất hiện, Diệp Viễn liền cảm thấy một cỗ áp lực đảo núi lấp biển đập vào mặt, khiến hán có cảm giác không thờ nổi.

Trong cuộc khảo hạch thế này, năm người này cũng sẽ không hề nhân từ, lúc tiến lên sát khí lẫn lộn.

Mặc dù đối diện với một đối thủ có cảnh giới cao hơn mình, hơn nữa còn là năm người nhưng ý chí chiến đấu của Diệp Viễn sục sôi.

“Phóng ngra đến đây đi!”

Diệp Viễn hét lớn một tiếng, rũ hai tay biến quyền thành chương.

Nguyên lực toàn thân đang kích động mãnh liệt, tạo ra một luồng gió lốc làm động vạt áo của Diệp Viễn.

Mộng Mô nhìn một màn này, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, tự nhủ: “Tiểu tử này lại luyện thành bát trọng lãng, thật là sức lực thiên phú đáng sợ!”

Thế tay của Diệp Viễn bây giờ thức chính là Diệp Lăng Ba Tâm Chương bát trọng lăng!

Cuộc chiến sinh tử với Phí Thanh Bình, tất cả mọi người đều cho là Diệp Viễn vì khổ luyện nhị trọng lăng mới tới trễ, thật ra hẳn lúc ấy đang luyện tập bát trọng lăng!

Mà bát trọng lăng cũng là chiêu cuối cùng của Diệp Lăng Ba Tâm Chương, võ kỹ trên thẻ ngọc vũ kỹ còn khuyết đến đây đã chấm dứt.

Cho dù chỉ có bát trọng lăng, mười sáu bội phần phát lực cũng đủ khiến Diệp Viễn cười ngao Nguyên Khí Cảnh rồi.

Mười sáu bội phần phát lực đủ để sánh cùng đại thành cấp Tuyệt Dương Chi, nhưng Diệp Viễn Tuyệt Dương Chi mới luyện đến cảnh giới tiểu thành.

Nói cách khác, Diệp Lăng Ba Tâm Chương bát trọng lăng này mới là lá bài tẩy lớn nhất của Diệp Viễn bây giờ!

Không giống đám võ giả Nguyên Khí tầng tám vậy đánh lúc này, năm tên võ giả Linh Dịch Cảnh tầng một này tựa hồ cũng không nóng nảy xông lên, ngược lại, chúng chờ Diệp Viễn hoàn toàn khởi động chiêu thức.

Diệp Viễn biết đây là do Mộng Mô cố ý tạo nên, trong cuộc chiến sinh tử chân chính đó, ai sẽ cho hắn nhiều thời gian phát động như thế đại chiêu đây?

Súc lực xong, thân hình năm tên áo đen rút cuộc cũng động dậy.

Cùng lúc đó, chương lực của Diệp Viễn cũng đồng thời phát kích.

“Àm!”

Song phương kịch liệt đụng vào nhau, sau đó ý thức của Diệp Viễn dần dần mơ hồ...

“Mợ, hù chết bảo bảo, còn cho rằng hẳn ngay cả Địa cấp tiến giai cũng có thể thông qua đâu, cuối cùng bị giết chết!”

Bên ngoài Huyền Linh Tháp, không biết ai thốt lên câu này, nói ra tiếng lòng của tất cả mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Ước chiến

“Rốt cuộc bị giết chết!”

“Sao tên gia hỏa Diệp Viễn này là tại mực cười như vậy chứ? Rõ ràng có thể toàn thân trở ra lại lựa chọn phương thức như thế, dọa ta giật mình mà!”

“Đúng vậy, mặc dù là ở trong giấc mộng nhưng loại cảm giác tử vong này cũng không dễ chịu, thời điểm mỗi lần bị giết chết ta cũng cảm thấy như mình bị chết thật.”

“Tức chết bốn đại gia rồi, còn tưởng rằng hẳn thật sự có thực lực khiêu chiến Địa cấp tiến giai, ai biết vừa đi ra liền bị miểu sát rồi, đây không phải là chơi đùa chúng ta hay sao?”

...

“Hù chết bảo bảo” những lời này giống như một quả lựu đạn kích động đám người vây quanh vốn đang tĩnh.

Diệp Viễn vô tội còn không biết rằng động tĩnh của hắn đã chọc giận tất cả mọi người, gây ra lời than phiền từ tất cả mọi người.

Mấu chốt là mọi người đều đánh giá khả năng của hắn quá cao làm hại họ theo quán tính nghĩ rằng hiển nhiên Diệp Viễn sẽ thông qua.

Nếu như Diệp Viễn việc trải qua một phen khổ chiến mới thua trận thì phản ứng của những học viên vây xem các học viên ngược đã không lớn như thế nhưng ai biết hắn vừa lên liền bị một kích chết tươi rồi. Điều này khiến cho tất cả mọi người được mở rộng tầm mắt.

Dự đoán cùng thực tế có chênh lệch quá lớn, cũng khó trách tất cả mọi người đều có cảm giác như bị trêu đùa này.

Hô Duyên Dững cũng ngơ ngác nhìn màn sáng, bật cười thất thanh.

Hắn và các học viên đều như nhau, cũng bị Diệp Viễn kích động tâm tình, còn tưởng rằng Diệp Viễn thật sự có đòn sát thủ gì, có thể thông qua khảo hạch Địa cấp tiến giai, ai biết gia hỏa này chẳng qua là người không biết không sợ, chính mình chịu chết.

“Tuy vậy... có thể thông qua Huyền cấp tiến giai, từ người nhỏ tuổi nhất, có cảnh giới thấp nhất ở Học viện Đan Võ trở thành Địa cấp học viên, thực lực của Diệp Viễn đã vượt quá tưởng tượng của ta rồi.” Hồ Duyên Dũng khen ngợi.

Hắn không hề cảm thấy Diệp Viễn có ý trêu đùa mọi người, ngược lại, hắn còn thấy tâm võ đạo của Diệp Viễn là vô cùng kiên định!

Người bình thường trong thời điểm đối mặt với một đối thủ có cảnh giới cao hơn mình tất nhiên sẽ lựa chọn nhượng bộ mà Diệp Viễn lại lựa chọn khiêu chiến, sự lựa chọn của bản thân hắn đã nói lên rất nhiều điều.

Đương nhiên, nếu như hắn biết ở bên trong Huyền Linh Tháp Diệp Viễn làm cái gì, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Từ trong Huyền Linh Tháp, Diệp Viễn đã trở về thực tế, trong tràng đấu võ chỉ còn lại Mộng Mô cùng bốn gã hắc y võ giả khác.

Rung động trong mắt Mộng Mô đến bây giờ còn chưa tản đi..

Ngay mới vừa rồi, Diệp Viễn lựa chọn cùng năm tên hắc y võ giả chính diện đánh nhau, Diệp Viễn dĩ nhiên là ở dưới sự công kích cường đại của đối phương ngòm rồi.

Mà ở một cái chớp mắt cuối cùng, Diệp Viễn sử ra một đòn bát trọng lăng vũ trúng một tên hắc y võ giả, đánh gục hắn.

Mặc dù ở trong giấc mộng Diệp Viễn sẽ không chân chính từ vong, có thể là do gặp may nhưng hắn chân chân thật thật tiêu diệt được một tên Linh Dịch Cảnh tầng một!

Nói cách khác, thực lực của Diệp Viễn đã có uy hiếp với Linh Dịch Cảnh!

Nguyên Khí tầng bốn có uy hiếp tới Linh Dịch Cảnh tầng một, đây là nói mơ giữa ban ngày sao?

Mộng Mô nuốt nước miếng, cảm thấy cả thế giới cũng không quá chân thật.

...

“A, vừa rồi ta mới tiêu diệt được một tên đúng không?”

Diệp Viễn như có điều suy nghĩ đi ra khỏi Huyền Linh Tháp, cũng không có chú ý tới ánh mắt tất cả mọi người quái dị, hắn còn đang suy nghĩ tới sự tình vừa mới vừa đối công với năm tên võ giả vừa rồi.

Lục Nhi là người đầu tiên vọt tới trước mặt Diệp Viễn, nàng đã sớm thông qua tiến giai khảo hạch nhập môn, đã chính thức trở thành học viên Học viện Đan Võ.

Bằng tu vi Nguyên Khí tầng ba thông qua nhập môn tiến giai khảo hạch, thực lực của Lục Nhi tự nhiên không thể nghi ngờ gì nữa, Hồ Duyên Dũng cũng bắt đầu chú ý tới tiểu nữ hài tâm thường này rồi.

Đương nhiên, Lục Nhi có thể thông qua khảo hạch còn bởi vì Diệp Viễn truyền cho nàng một bộ võ kỹ tương đối lợi hại, tên là “Huyền Băng Chấn Thức”. Bộ võ kỹ này chính là thứ khiến Linh Tuyết thần vương thành danh, cùng với công pháp Lục Nhi hòa hợp nên có uy lực vô cùng.

Võ kỹ Lục Nhi tu luyện đều là Thần Vực cao cấp công pháp võ kỹ, vượt cấp chiến thắng năm tên Nguyên Khí tầng bốn tự nhiên không thành vấn đề.

“Thiếu gia, người thật là lợi hại, thoáng cái liền thông qua ba cấp khảo hạch!” Lục Nhi kéo vạt áo Diệp Viễn tự hào nói.

Thấy Diệp Viễn thông qua khảo hạch, Lục Nhi cảm thấy còn vui vẻ hơn so với việc chính mình cũng thông qua.

Diệp Viễn thấy người đến là Lục Nhi, cười nói: “Chẳng qua chỉ là khảo hạch Huyền cấp, căn bản không khó. Nếu không phải cái tên giám khảo chết tiệt đó trù ta, ta đã sớm thông qua.”

Các học viên vây xem lần nữa bị đã kích, khả năng mạnh mẽ của tên gia hỏa còn mạnh hơn thực lực của bản thân hắn!

Mới vừa rồi rõ ràng đã bị ngược đến không được, bây giờ đi ra lại còn khoác lác.

Giám khảo Huyền Linh Tháp khảo hạch qua vô số học viên, cho tới bây giờ đều là vô cùng công chính, làm sao có thể cùng hội đồng một học viên Nguyên Khí tầng bốn chứ?

“Hi hi, ngược lại thiếu gia là lợi hại nhất! Đáng tiếc Đường đại ca bé quan, nếu không khẳng định cũng thay thiếu gia cao hứng đây.”

Trải qua khoảng thời gian tích lũy này, cảnh giới của Đường Vũ cũng đã củng cố được tương đối rồi, hai ngày trước lúc bé quan chắc hắn đã đột phá Nguyên Khí tầng sáu rồi.

Diệp Viễn cho Đường Vũ một lọ Nguyên Khí Đan thượng phẩm, đột phá Nguyên Khí tầng sáu chẳng qua là vấn đề thời gian thôi.

“Ha ha, đợi Đường Vũ xuất quan, hắn cũng nên tới tham gia Hoàng cấp tiến giai rồi. Nhìn đáng về của người, chắc thông qua khảo hạch chứ?” Diệp

Viễn cười nói.

Lục Nhi cười gật đầu nói: “Đây chẳng phải là làm phiền thiếu gia hay sao?”

“Ha ha, ta đâu có làm gì đâu, nguyên lực ngươi có đều là mình luyện được.”

Chủ tớ hai người không coi ai ra gì người một câu ta một câu, đúng là ngược chét người bên cạnh mà.

Nguyên lai sự chú ý của những người đi trước đều bị màn sáng hấp dẫn, cũng không có chú ý tới trong đám người còn có một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy.

Bây giờ nàng và Diệp Viễn đứng chung một chỗ, nhất thời hấp dẫn đông đảo ánh mắt.

Mọi người lúc này mới phát hiện, không biết lúc nào, trong đám học viên tự nhiên lại thêm một thiếu nữ xinh đẹp như vậy.

Bản về dung mạo, Lục Nhi còn chưa hoàn toàn nẩy nở so với kia Liễu Nhược Thủy đã chỉ có hơn chứ không kém. Mà trên người Lục Nhi lại có khí chất ngây thơ, hồn nhiên mà Liễu Nhược Thủy không có.

Nhận thấy ánh mắt mọi người, Diệp Viễn cũng biết Lục Nhi sau này sợ rằng sẽ trở thành đối tượng theo đuổi của không ít học viên.

Đúng lúc này, học viên đứng đầu viện đi tới trước mặt Diệp Viễn, vừa nhìn mọi người ngay lập tức nhận ra người đến.

“Mau nhìn, đây chẳng phải là Vũ sư huynh sao? Hắn nổi danh mê võ nghệ trong học viện, xếp hạng thứ mười lăm nhân vật đứng đầu trên Võ bảng! Chẳng lẽ hắn đã để mắt tới Diệp Viễn rồi hả? Diệp Viễn thâm rồi!”

Vũ Lạc Trần hướng về Diệp Viễn chấp tay nói: “Chúc mừng Diệp sư đệ tấn thăng Địa cấp, tại hạ Thiên cấp Vũ Lạc Trần.”

Diệp Viễn có chút không rõ vì sao, tuy vậy vẫn đáp lễ lại, cười nói: “Đa tạ Vũ sư huynh.”

“Diệp sư đệ thiên phú siêu quần, chắc chắn không lâu sau sẽ tiến giai Thiên cấp, đến lúc đó ta muốn hẹn Diệp sư đệ luận bàn một phen, xin Diệp sư đệ chớ từ chối.”

Mặc dù sớm có dự liệu nhưng lời Vũ Lạc Trần khiến đám người xung quanh xôn xao không nhỏ.

Vũ Lạc Trần là kẻ mê võ nghệ, thích khiêu chiến những cao thủ xung quanh học viện, những người có tên trên võ bảng thấy hắn đều cảm thấy nhức đầu.

Bởi vì một lòng hướng võ, Vũ Lạc Trần tiến bộ cũng thật nhanh, chỉ dùng thời gian nửa năm, liền từ đội sổ Thiên cấp tiến tới vị trí thứ mười lăm trên Võ bảng.

Diệp Viễn quan sát Vũ Lạc Trần một phen, bỗng nhiên cười nói: “Nếu Vũ sư huynh để mắt ta, ta sao dám không ứng chiến?”

Vũ Lạc Trần vốn có chút nghiêm túc, bây giờ quả thật nhoẻn miệng cười: “Được, quả nhiên không hổ là học viên có tiềm lực nhất học viện! Sau này nếu như gặp phải chuyện gì trong học viện, ngươi có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào!”

“Ha ha, vậy thì cảm ơn Vũ sư huynh rồi.” Diệp Viễn cười to nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chọc nhiều người tức giận rồi

Sau khi Vũ Lạc Trần đi, không ít người lên trước chúc mừng Diệp Viễn.

Trải qua lần khảo hạch này, danh thiên tài của Diệp Viễn đã định, địa vị trong học viện tất nhiên cũng cao lên.

Thừa dịp bây giờ giao hảo cùng cao thủ Võ bảng tương lai một chút vẫn rất cần thiết.

Nguyên Khí tầng bốn đã có thể giết chết năm tên Nguyên Khí tầng tám, thực lực bậc này, một khi Diệp Viễn đột phá đến Nguyên Khí tầng mười, vậy sẽ kinh khủng thành thế nào đây?

Nói không chừng vào lúc Nguyên Khí tầng mười, Diệp Viễn thật sự sẽ khiêu chiến thực lực Địa cấp tiến giai cũng không chừng!

Có điều, đi lên chào hỏi Diệp Viễn phần lớn là học viên Thiên cấp, những học viên Địa cấp đã định trước không cùng xuất hiện với dạng thiên tài như

Diệp Viễn rồi.

“Đánh kẻ chạy đi, không đánh người chạy lại”, đối với sự sẵn đón của học viên Thiên cấp, hắn sẽ đối phó với từng người một.

Trong đám người này không thiếu cao thủ Võ bảng, quen biết xã giao với bọn họ đương nhiên cũng không có gì xấu.

Nhìn Diệp Viễn xoay qua trái rồi lại quay sang phải, Lâm Thiên Thành cảm giác khó chịu như nuốt phải ruồi.

Buồn cười là trước đây hắn còn nói Diệp Viễn là rác rưởi nhưng sau một trận khảo hạch, tình thế thay đổi, Diệp Viễn trở thành “quả ngon” của đám học viên Thiên cấp, là thiên tài trong mắt tất cả đám học viên.

Mà Lâm Thiên Thành hắn vẫn như cũ ở bậc bình thường vì tấn thăng Thiên cấp mà khổ sở giày gĩa.

So với thành tích khảo hạch của Diệp Viễn, hắn hoàn toàn là rác rưởi.

Nguyên Khí tầng tám là có thể thông qua khảo hạch Huyền cấp, Diệp Viễn sau này nếu không vào được Thiên cấp thì thật là khiến người khác cười đến rụng răng!

Nghĩ tới đây, Lâm Thiên Thành thở dài, biến mất trong đám người.

“Lâm sư huynh, người làm sao vậy? Làm sao trông mắt hờn mắt vía vậy?” Lâm Thiên Thành chính đi, sau lưng bỗng nhiên truyền tới một thanh âm thanh thúy động lòng người.

Quay đầu nhìn lại thì thấy Vạn Uyên và Liễu Nhục Thủy đã sớm từ trong đám người lách ra...

...

“Mau nhìn xem, đây chẳng phải là Phong Nhục Tinh lão sư sao? Nàng tới làm gì?” Trong đám người bỗng nhiên có người hô.

“Thật đúng là Phong lão sư! Nàng đi về hướng ta, chẳng lẽ là tới tìm ta sao? Ai da, người đánh ta làm gì?” Một tên đang si ngốc thì lập tức bị đánh một cái sau ót, rồi bị người khác kéo ra.

“Ngu ngốc, Phong lão sư sao có thể tới tìm ngươi? Chớ khôn không cản đường, còn không mau tránh ra.”

“... Tại sao không thể tới tìm ta? Có lẽ nàng biết ta là người ái mộ trung thành của nàng, bị ta làm rung động mới cất bước tới tìm ta?”

“...”

Tất cả mọi người dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu nhìn hắn, tự động tách ra một con đường cho Phong Nhục Tinh đi qua.

Phong Nhục Tinh từ trong đám người đi qua, đến liếc mắt cũng không ban cho kẻ ngu một cái.

“Nguy rồi, Lục Nhi, chúng ta tránh mau!” Diệp Viễn kéo Lục Nhi bỏ chạy.

Diệp Viễn mới vừa rồi còn đang xã giao, lúc này đương nhiên cũng phát hiện ra Phong Nhục Tinh, lập tức hoảng hốt muốn chạy trốn.

“Diệp Viễn, nếu ngươi dám chạy, một môn học ngươi cũng đừng nghĩ sẽ vượt qua!” Phong Nhục Tinh thấy Diệp Viễn muốn chạy, lập tức la lớn.

Loại uy hiếp này vốn không có hề gì đối với Diệp Viễn, hắn tiếp tục chạy.

“Ngăn hắn lại cho ta!” Phong Nhục Tinh vội la lên.

Tập thể học viên vây xem đang hóa đá...

Đã xảy ra chuyện gì?

Phong lão sư ngọc ngà tiên nữ như vậy, sao bây giờ lại giống như biến thành một bà thím bị chồng bỏ vậy?

Lại nhìn Diệp Viễn lúc này có khác gì một lão lăng nhăng bị vợ bắt gian không chứ?

Rất hiển nhiên, Phong Nhục Tinh đặc biệt đến tìm Diệp Viễn, mà Diệp Viễn tựa như rất sợ gặp phải Phong Nhục Tinh.

Tất cả mọi người không khỏi suy đoán, giữa hai người này rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Ngay cả Hồ Duyên Dững luôn trầm ổn, lúc này trong ánh mắt cũng lóe lên một tia tò mò, hiển nhiên cũng muốn biết chuyện gì xảy ra như các học viên.

Mới vừa rồi Diệp Viễn thông qua khảo hạch, rất nhiều ánh mắt nhìn về phía hắn đều biến thành sùng bái hoặc hâm mộ.

Mà bây giờ, tất cả mọi người đều không hện mà cùng dùng ánh mắt giết người nhìn Diệp Viễn.

Xem chừng, nếu như bọn họ phát hiện Diệp Viễn thật sự không tôn trọng tình nhân trong mộng của tất cả nam nhân trong Học viện Đan Võ, những học viên này nhất định sẽ xông lên xé Diệp Viễn thành mảnh nhỏ.

Chuyện thống khổ nhất không gì bằng trên đời này là nữ thần của lòng mình bị người khác khinh nhờn, dù là người đàn ông này là thiên tài mới xuất hiện của Học viện Đan Võ!

Diệp Viễn chộc tức nhiều người rồi!

Hắn muốn chạy, lại bị một đám người ngăn lại, không thoát được.

Ban đầu mấy người bên này còn đứng tán ra nhưng bây giờ không hện mà cùng tụ lại cùng một chỗ, không cho Diệp Viễn có cơ hội chạy thoát.

Bằng công phu này, chỉ trong chốc lát, Phong Nhượng Tinh đã chạy tới trước mặt Diệp Viễn.

“Chạy đi, sao không chạy nữa?” Phong Nhượng Tinh nhìn Diệp Viễn căm tức nói.

“Không phải là không chạy, mà là không chạy được! Phong lão sư lực hiệu triệu của ngài quá mạnh mẽ!” Diệp Viễn cười khổ nói.

“Tại sao phải trốn ta?” Phong Nhượng Tinh trong lòng hơi hơi tự đắc, có điều sắc mặt vẫn nghiêm nghị sẵn giọng hỏi.

“Ta à? Ta nào có. Phong lão sư, thật quá oan uổng cho ta!” Diệp Viễn nháy mắt một cái, mặt đầy vô tội.

“Ngươi còn nói không có à? Vậy ngươi mới vừa rồi chạy cái gì vậy?”

“Ta đột nhiên nghĩ đến có một số việc, vừa đúng phải đi. Trùng hợp! Tuyệt đối là trùng hợp!”

“Bớt giờ thủ đoạn với ta! Mau đi theo ta!”

“Phong lão sư, ta thật có chuyện rất quan trọng phải làm!”

“Chuyện quan trọng hơn nữa cũng không được! Nếu ngươi không đi, ta liền dùng sức mạnh!”

“Đừng đừng, ta đi với ngươi được chưa?”

“Vậy còn tạm được!”

Trong ánh mắt dò dẫm của tất cả mọi người, Phong Nhượng Tinh áp giải Diệp Viễn rời đi...

Kỳ thật mấy ngày nay, Phong Nhượng Tinh đã nhiều lần đi tìm Diệp Viễn nhưng mỗi lần tới Diệp Viễn đều đang ngủ.

Có Lục Nhi ở bên ngoài từ chối khéo, Phong Nhượng Tinh cũng không tiện xông vào.

Khóa được lý mấy ngày này, Diệp Viễn cũng không đến, làm Phong Nhượng Tinh muốn tìm Diệp Viễn cũng không tìm được.

Về phía Diệp Viễn, hắn làm gì có hứng thú làm trợ thủ chứ?

Mấy thứ Phong Nhượng Tinh chơi đó trong mắt hắn không khác gì trẻ nít chơi búp bê. Để hắn đi làm trợ thủ, đây không phải là lãng phí thời gian thì là gì?

Điều cấp thiết nhất bây giờ của Diệp Viễn chính là đề cao thực lực, rèn đấu mà làm trợ thủ gì đó cho một tiểu nha đầu?

Thực lực đan đạo của Phong Nhượng Tinh làm trợ thủ cho Diệp Viễn cũng không đủ thâm niên, lại còn bảo mình làm trợ thủ cho hắn, đây không phải là đùa giỡn hay sao?

Hắn ngày đó chỉ muốn mau sớm thoát khỏi Phong Nhượng Tinh, không nghĩ tới chỉ hơi lộ ra một chút bản lĩnh liền gây ra phiền toái này.

Cho nên lúc hắn từ chỗ Lục nhi nghe nói Phong Nhượng Tinh tới tìm hắn, hắn liền quyết định chơi trò trốn tìm cùng nàng.

Ai biết mới né mấy ngày liền bị Phong Nhượng Tinh tóm gọn.

Nhắc tới cũng đúng dịp, Phong Nhượng Tinh vốn không biết Diệp Viễn ở chỗ này tham gia khảo hạch nhưng lúc đi ngang qua gần đó, nghe được các học viên đều tụ lại chỗ Huyền Linh Tháp.

Phong Nhượng Tinh có chút hiếu kỳ, không biết Huyền Linh Tháp rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vì vậy ngăn một học viên lại hỏi thăm.

Ai ngờ này sau khi nghe ngóng, lại là tin tức liên quan tới Diệp Viễn, hơn nữa tin tức này cũng khiến nàng cực kỳ khiếp sợ.

Nàng đương nhiên biết, không lâu trước đây Diệp Viễn mới vừa đột phá đến Nguyên Khí tầng ba, không đến mấy ngày, hẳn lại đột phá đến Nguyên Khí tầng bốn rồi.

Đột phá đến Nguyên Khí tầng bốn thì coi như thôi đi, Diệp Viễn lại còn liên tiếp xông qua ba cửa ải, trở thành học viên Địa cấp, điều này gây đủ kích cho nàng cực kỳ lớn.

Không nghĩ tới Diệp Viễn ở võ đạo thành tựu lại lợi hại như vậy.

Trong lớp được lý lần trước, Diệp Viễn gây một ấn tượng vô cùng sâu đậm với Phong Nhưộc Tinh.

Một người đến đan đồ cũng không phải là học viên Hoàng cấp mà lại hiểu đan phương nhị giai thượng phẩm lý giải như vậy, còn biết thủ pháp luyện chế Âm Dương Phân Lưu Thuật, nên mới động lòng để hẳn đến làm trợ thủ.

Ai mà biết được, Diệp Viễn gia hỏa này lại trốn nàng!

Phong Nhưộc Tinh từ trước tới giờ không biết cực tuyệt là cái gì bây giờ lại biến thành cực kỳ cố chấp, nhất định phải tóm được Diệp Viễn bắt hẳn làm trợ thủ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Liên muốn người

“Ta gấp đến sắp điên rồi, tới cùng thì có chuyện gì xảy ra giữa Phong lão sư và Diệp Viễn vậy?”

“Đúng vậy, đối thoại của bọn họ nghe không minh bạch, ta chỉ biết một kẻ phải chạy, một kẻ muốn theo đuổi.”

“Trời ơi, nữ thần của ta! Nếu Diệp Viễn dám làm ra chuyện gì, nhất định ta sẽ giết hắn!”

“Đừng, nhất định phải biết chuyện gì xảy ra! Nếu Diệp Viễn thực sự làm việc gì khiến lòng người căm phẫn, chúng ta nhất định phải diệt trừ tên ghê tởm này!”

Đối thoại giữa Diệp Viễn cùng Phong Nhưộc Tinh chỉ có hai người họ có thể nghe hiểu làm tất cả mọi người đều phát điên.

Chính trong tình huống như vậy, “liên minh bảo hộ Tinh” chính thức thành lập.

Nhiệm vụ chủ yếu của liên minh này chỉ có hai cái. Một là làm rõ có chuyện gì xảy ra giữa Diệp Viễn và Phong Nhưộc Tinh.

Nhiệm vụ thứ hai dựa trên cơ sở từ nhiệm vụ thứ nhất, một khi phát hiện Diệp Viễn thực sự làm gì, bọn họ quyết tâm phải đánh Diệp Viễn gằm chết, sau đó gặp một lần đánh một lần! Để đời này hẳn phải hối hận vì từng làm ra việc như vậy!

Diệp Viễn có lợi hại hơn nữa, cùng lắm chỉ mới vừa tiến vào Địa cấp. Học viên Địa cấp bốc bừa cũng có một đồng người lợi hại hơn Diệp Viễn.

Đương nhiên cũng có người liên tưởng đến khóa được lý ngày đó, nhưng Phong lão sư chẳng qua là cho hắn làm trợ thủ, đến nỗi làm thành bộ dáng này chứ?

Mà trợ thủ của Phong lão sư lại là một tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp mỹ mạo, làm sao có thể thực hiện cảnh bao vây chặn đánh trước mặt mọi người chứ?

Sau khi hiểu tình huống, “liên minh hộ Tinh” liền loại bỏ khả năng này, bọn họ cho rằng giữa hai người nhất định xảy ra những chuyện khác.

Cùng lúc đó, suy đoán liên quan tới chuyện Phong Nhưộc Tinh cùng Diệp Viễn bị biến thành các loại phiên bản, thậm chí còn truyền bá từ các học viên đến các lão sư ở học viện Học viện Đan Võ.

Đương nhiên đây là nói sau, Diệp Viễn bây giờ chỉ muốn tìm cách thoát khỏi Phong Nhưộc Tinh quán người này.

Diệp Viễn liếc mắt là có thể nhìn ra ngay, Phong Nhưộc Tinh này thật sự thích luyện đan, bởi vì nàng cùng một loại người với mình trước đây.

Người như vậy vô cùng khó dây dưa, một khi tại trên đan đạo gặp phải đồ vật khiến mình cảm thấy hứng, nàng sẽ giống như một đứa trẻ hiếu kỳ, nhất định phải hiểu rõ được nó mới chịu cam tâm.

Bây giờ Phong Nhưộc Tinh chính là có dáng vẻ này, nàng dõi theo Diệp Viễn bởi vì nàng cảm thấy Diệp Viễn có thể giúp nàng luyện chế ra Hồi Nguyên Đan cấp hai, từ đó thuận lợi đột phá đến đan sư cao cấp!

Tuy nhiên, Diệp Viễn thật không muốn lãng phí quá nhiều thời gian trên phương diện này.

Một mặt, nếu như Diệp Viễn dạy cho Phong Nhượng Tinh, có thể nàng sẽ tệ càng quá mình hơn.

Mặt khác, học viên mà lại đi dạy học giáo viên, điều này khó tránh khỏi có chút quá mức kinh người, có thể sẽ tạo thành phiền toái không cần thiết.

Diệp Viễn đi ở phía trước, Phong Nhượng Tinh theo ở phía sau, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Diệp Viễn, phòng ngừa hắn chạy trốn.

Diệp Viễn có chút nhúc nhích đầu, xem ra hôm nay trốn không thoát.

“Phong lão sư, trùng hợp như vậy?” Đúng lúc này, một thân hoàng bào nam tử chặn lại đường đi của hai người, nhiệt tình chào hỏi Phong Nhượng Tinh.

Diệp Viễn không nhận biết người này, tuy nhiên từ áo của hắn liền biết là lão sư của Học viện Đan Võ.

“Gặp qua Tổng Khiêm sư huynh.” Phong Nhượng Tinh khẽ cau mày, dù vậy vẫn là lên tiếng chào hỏi.

Diệp Viễn ở một bên oán thầm không dứt, Tổng Khiêm này sau khi thấy Phong Nhượng Tinh thì hai mắt sáng lên, căn bản không thèm nhìn đến mình, hiển nhiên là người cuồng nhiệt theo đuổi Phong Nhượng Tinh rồi.

Tuy nhiên Tổng Khiêm này mới hai lăm, hai sáu tuổi, trong số những lão sư ở học viện này cũng được coi là trẻ tuổi, tài cao chứ?

Chỉ tiếc, nhìn phản ứng của Phong Nhượng Tinh, nàng đối với người này cũng là không hề quan tâm.

Một nữ tử đam mê đan đạo như vậy, chỉ sợ rằng loại nam tử bình thường không thể chinh phục được.

Nhìn bộ dạng Tổng Khiêm thì thấy hắn cũng chuẩn bị vào phòng luyện đan.

Diệp Viễn suy đoán, Tổng Khiêm này không phải là sớm biết Phong Nhượng Tinh phải tới nơi này cho nên mới ở đây chờ trước chứ?

“Phong lão sư lại đi đan phòng luyện đan sao?” Tổng Khiêm hỏi nhảm một câu.

“Đúng thế.” Phong Nhượng Tinh nhẹ nhàng trả lời.

“Phong lão sư thật là chăm chỉ! Tuy nhiên, nơi này chính là phòng luyện đan của lão sư, Phong lão sư mang vị học viên này tới là để làm gì?”

Nghe lời nói của Tổng Khiêm, Diệp Viễn không khỏi liếc mắt, hóa ra gia hỏa này thấy mình, hắn cứ tưởng Tổng Khiêm coi mình là không khí chứ!

“Diệp Viễn là trợ thủ ta tìm đến.”

“Trợ thủ ư?” Lúc này Tổng Khiêm mới nhìn mặt Diệp Viễn, cau mày nói: “Nếu như ta không nhìn lầm, hắn còn chẳng phải là đan đồ (1), làm sao có thể làm trợ thủ cho Phong lão sư? Tổng mỗ bất tài, nhưng tự thấy ta có khả năng làm trợ thủ cho Phong lão sư hơn.”

Tổng Khiêm có thể liếc mắt nhìn ra Diệp Viễn còn chẳng phải là đan đồ bởi vì các cấp Luyện Dược Sư khác đều sẽ đeo ngực chương do công hội Luyện Dược Sư ban hành, nó chính là tượng trưng cho thân phận của Luyện Dược Sư.

Trước ngực Tổng Khiêm và Phong Nhượng Tinh đều đeo một quả ngực chương, phía trên có hai viên ngọc sáng mù mắt người, đại biểu cho thân phận của Đan Sư, là Luyện Dược Sư cấp hai!

Thần Vực cũng có công hội Luyện Dược Sư giống vậy, trước đó Chính Dương Tử và Thanh Vân Tử lại không có loại ngực chương này, bởi vì hai người bọn họ cho tới bây giờ chưa từng tham gia khảo hạch của công hội Luyện Dược Sư.

Tuy nhiên, từ xưa tới nay chưa từng có ai tại Thần Vực dám khinh thị hai cha con này bởi vì đan đạo bọn họ đạt được thành tựu, so với tổng hội trưởng Âu Dã Tử của công hội Luyện Dược Sư cũng không thua kém bao nhiêu.

Lúc này Diệp Viễn không có gì thời gian tưởng nhớ kiếp trước, lời Tổng Khiêm nói khiến hai mắt hắn tỏa sáng!

Phong Nhượng Tinh đang muốn mở miệng, Diệp Viễn lại giành nói trước: “Đúng vậy đúng vậy, Phong lão sư, ta ngay cả đan đồ cũng không phải, có thể giúp được ngài cái gì? Tổng lão sư tuần tú lịch sự, lại là Đan Sư, có hắn đến giúp người thì còn loại đan dược gì không luyện được? Đã như vậy, bên này tựu không có ta chuyện gì, ta liền đi trước nha.”

Lúc Diệp Viễn nói chuyện, Tổng Khiêm tán thưởng nhìn hắn, thâm nghĩ tiểu tử này hiểu biết đầy, sau này còn có thể dẫn dắt thêm cho hắn.

“Phong lão sư, người xem...”

Phong Nhượng Tinh căn bản không hề nhìn Tổng Khiêm, chỉ đột nhiên lộ ra một trào hướng về Diệp Viễn bắt đi, một đạo như có tia nguyên lực nhỏ như có như không trong nháy mắt liền quán lấy mắt cá chân Diệp Viễn.

Nếu như có những học viên xem qua cuộc chiến sinh tử ở đây là có thể phát hiện một chiêu này của Phong Nhựt Tinh chính là chiêu lúc ấy Phí Thanh Bình thi triển - Tiểu Cầm Nã Thủ!

Chỉ là chiêu thức giống nhau, nhưng trong tay Phong Nhựt Tinh thì uy lực không thể so sánh nổi.

Diệp Viễn mới vừa nói xong liền muốn chạy đi, mới vừa đi hai bước đã cảm thấy chân phải giống như bị đồ chì, cả người theo quán tính té ngã trên đất.

“Ồi chào.”

Diệp Viễn trên đất kêu thảm, hai người chênh lệch quá xa, Phong Nhựt Tinh không cả nhúc nhích cũng có thể đánh ngã hắn.

Đánh ngã Diệp Viễn xong, Phong Nhựt Tinh tiến lên hai bước, đi qua bên người Tống Khiêm, còn chẳng thèm liếc mắt nhìn hắn.

Đi tới trước mặt Diệp Viễn, Phong Nhựt Tinh cau mày nói: “Ngươi có phải là nam nhân hay không? Đã nói mà sao giữ lời gì hết? Ta không cần những người khác làm trợ thủ, liền muốn ngươi! Nếu như ngươi trốn nữa, ta không ngại bẩm báo với viện trưởng, xoá tên ngươi khỏi Học viện Đan Võ, nghĩ đến lời của ta cũng có chút tác dụng đó.”

Thốt ra lời này, Diệp Viễn nhất thời không có nóng nảy.

Trong thế giới tu chân, tông môn đệ tử mạnh hơn tán tu, đây là sự thật không thể chối cãi.

Là đạo tràng ngoại môn U Vân Tông, Học viện Đan Võ tập hợp tựa hồ là tất cả đỉnh cấp thiên tài, không có chỗ nào tốt hơn để mình rèn luyện so với chỗ này.

Diệp Viễn đối với tài nguyên của Học viện Đan Võ cũng không có hứng thú, nhưng là đối với những thiên tài ở nơi này vẫn có mấy phần hứng thú.

Thấy Diệp Viễn rút cuộc phục tùng, Phong Nhựt Tinh trong lòng có loại khoái cảm chinh phục, cuối cùng cũng bắt được tên tiểu tử này.

Nàng chuyển hướng Tống Khiêm nói: “Đa tạ Tống lão sư có ý tốt, bất quá có Diệp Viễn làm trợ thủ của ta là đủ rồi. Tống lão sư thân là nhân tài mới nổi của Học viện Đan Võ, nhất định có rất nhiều chuyện phải làm, sẽ không trễ nải thời gian của ngươi đâu.”

“Diệp Viễn, chúng ta đi.”

Diệp Viễn thở dài, ngoan ngoãn đi theo phía sau Phong Nhựt Tinh.

Mặc dù không quay lại nhưng Diệp Viễn rõ ràng cảm thấy phía sau có một ánh mắt bất thiện nhìn mình.

(1) Đan đồ: học viên luyện đan.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tinh luyện dược phôi

Ở Học viện Đan Võ, mỗi giáo viên đều có phòng luyện đan của riêng mình, Phong Nhựt Tinh cũng không ngoại lệ. Phòng luyện đan của Phong Nhựt Tinh bố trí rất tinh tế, mỗi loại dược thảo đều phân loại sắp xếp rất hợp lý.

Chính giữa của phòng đặt một Dược Đình màu đỏ, với con mắt của Diệp Viễn, vừa nhìn đã biết loại Dược Đình này chính là cực phẩm bậc hai, ở Học viện Đan Võ trong số những Đan sư mà nói, e rằng không có cái Dược Đình nào tốt hơn cái này. Nhưng loại Dược Đình như thế trong mắt hắn một đồng cũng không đáng.

Diệp Viễn bĩu môi, tự tìm một chỗ ngồi xuống. Cảnh tượng này không may lọt vào mắt của Phong Nhựt Tinh, lập tức khiến nàng ta trở nên tức giận.

“Hình như ngươi có vẻ xem thường Hồng Liên Đình của ta thì phải?” Phong Nhựt Tinh chau mày nói.

“Hả? cái đình này thì? Rất tốt, rất tốt, hi hi.” Nhìn qua đã biết là không có thành ý.

“Phải chăng ngươi đã thấy cái tốt hơn so với cái Dược Đình bậc hai này?”

“Ta? Ha ha, thậm chí còn không phải là Đan Đồ, thì làm sao thấy qua loại Dược Đình tốt như thế? Gọi là Hồng Liên Đình hả? Tên hay, tên hay!”

Diệp Viễn không ngờ rằng chỉ mới cố tình khinh nhẹ một chút, lại bị Phong Nhượng Tinh liên tiếp gặng hỏi, đành phải trả lời qua loa cho xong chuyện.

Kì thực loại Dược đĩnh như thế hẳn ta quả thực xem không ra gì, so với lúc trước, loại Dược Đĩnh như thế ngay cả dùng để nấu nước uống hẳn cũng chẳng thêm dùng.

Lúc trước nếu có ai đó chê Dược Đĩnh của nàng ta, Phong Nhượng Tinh sẽ trở mặt ngay nhưng Diệp Viễn lại cho nàng ta một cảm giác rất khác.

Diệp Viễn trong lớp học Dược lí chỉ mới thể hiện một phần nhỏ ra ngoài thôi, đã vượt quá phạm trù mà các học viên tại Học viện Đan Võ có thể hiểu rồi.

Dù có là Đệ nhất Đan bảng, sợ rằng cũng chưa chắc biết dùng Âm Dương Phân Lưu Thuật để bào chế Hồi Đan khí bạc hai.

Phương pháp luyện đan thì còn có thể vừa may gặp được, nhưng Âm Dương Phân Lưu Thuật thì không phải ai cũng biết.

Ngay cả Phong Nhượng Tinh, cũng chỉ được thấy cách bào chế này từ một cuốn Điển tịch mà thôi. Lúc đó nàng ta như thể lấy được bảo vật vậy, từng có một thời gian điên cuồng học cách bào chế của loại thủ pháp này, nhưng cuối cùng cũng phải từ bỏ.

Loại thủ pháp bào chế này quá khó đi! Cũng chính vì lẽ đó, Phong Nhượng Tinh mới có hứng thú với Diệp Viễn, để hẳn làm trợ thủ của mình.

Chẳng ngờ tên tiểu tử này không không tiếp nhận mà còn ba lần bảy lượt né tránh khiến cho Phong Nhượng Tinh nổi nóng lên, nên mới có hành động của ngày hôm nay.

Tuy là Diệp Viễn đối đãi với nàng ta có vẻ rất miễn cưỡng, hết lần này đến lần khác xem thường mình, nhưng không biết sao, Phong Nhượng Tinh vẫn cứ cảm thấy sự xem thường của Diệp Viễn là xuất phát từ nội tâm, chứ không phải ra vẻ ta đây.

Giống như lúc này, Phong Nhượng Tinh trước giờ rất tự tin với Liên Hồng Đĩnh của mình, hầu như Luyện Dược Sư nào đến phòng luyện đan của nàng ta đều bị rung động bởi cái đĩnh này, nhưng Diệp Viễn lại bừm môi xem thường.

Phong Nhượng Tinh không hề cảm nhận được tí kinh ngạc nào từ trong ánh mắt của Diệp Viễn.

Chẳng nhẽ... Diệp Viễn thực sự biết Âm Dương Phân Lưu Thuật sao?

Phong Nhượng Tinh bị chính suy nghĩ của mình dọa một cái, làm sao có thể được?

Phong Nhượng Tinh nghiên cứu loại Âm Dương Phân Lưu Thuật này, biết rõ độ khó của loại thủ pháp này. Diệp Viễn chỉ mới mười lăm tuổi, thì làm sao biết thủ pháp bào chế của loại thuốc này?

“Ta là muốn ngươi đến đây để làm trợ thủ, chứ không phải để ngươi đến đây làm ông nội, ngươi ngồi ở đó làm gì? Còn không mau qua đây pha chế thuốc?” Phong Nhượng Tinh lạnh lùng nói.

“Ồ ồ, đến ngay, đến ngay.”

Diệp Viễn đi đến bàn bào chế, trên đó để đầy các loại dược liệu, hẳn ngó qua một cái, hiếu kì hỏi: “Chẳng phải là ngươi muốn luyện Hồi Đan Khí bạc hai sao? Tại sao lại chuẩn bị toàn bộ là dược liệu bạc một?”

Mặt của Phong Nhượng Tinh ứng đỏ cả lên, giận lên nói: “Ta bảo ngươi bào chế thuốc thì lo mà bào chế, hỏi nhiều như vậy làm gì.”

Thấy vậy Diệp Viễn liền hiểu ra, hóa ra Âm Dương Phân Lưu Thuật của nàng ta vẫn chưa luyện thành, rõ là đang lấy đan dược bạc một để thử nghiệm đây mà.

Nhưng Âm Dương Phân Lưu Thuật không phải một hai ngày là có thể luyện thành, dùng đan dược bạc một để luyện thì biết chừng nào mới xong?

Thời gian của ta rất quý giá, không rảnh đâu mà hầu người phụ nữ này luyện đan.

Diệp Viễn thời dãi một cái, đành phải quay đầu đi tiếp tục bào chế thuốc.

Phong Nhượng Tinh quay người đi vào tịnh thất, điều tiết lại tâm trạng của mình.

Luyện đan là bộ môn rất phức tạp, lúc luyện đan không được phân tâm nhất định phải làm liền một mạch mới có thể thành công.

Một chút lơ là nhỏ thui cũng ảnh hưởng đến chất lượng của đan dược, thậm chí làm hỏng đan dược nên trước lúc luyện đan, hầu hết Luyện Dược Sư đều nhập định tọa tâm, điều tiết tâm trạng ở mức hoàn toàn phẳng lặng mới dám luyện đan.

Phong Nhượng Tinh vừa mới điều tiết xong tâm trạng, còn chưa kịp nhập định, thì đã bị tiếng ồn bên ngoài làm phiền.

Lần này Phong Nhượng Tinh thật sự nổi nóng rồi, trong học viện người muốn làm trợ thủ của nàng ta có mà đầy, Diệp Viễn ba lần bảy lượt né tránh đã đành, nay làm trợ thủ không lo làm thì thôi còn gây chuyện nữa!

Nếu không có lí do chính đáng thì nhất định phải đánh tên tiểu tử này một trận như từ, sau đó trời lại đem thị chúng ba ngày.

“Àm” một cái cửa mở, Phong Nhựt Tĩnh tức giận bước ra: “Ha ha không ngờ Phong lão sư phụ mở cửa thôi cũng kinh hồn đến thế, làm ta giật cả mình.” Đáng vẻ Diệp Viễn như hoảng sợ.

Phong Nhựt Tĩnh mặc kệ Diệp Viễn, giờ tay trái lên, từng dòng nguyên khí chảy trong lòng bàn tay, như vẽ có thể ra tay bất cứ lúc nào.

“Bảo người bào chế thuốc, mà người đang làm gì vậy? Không biết là ta đang nhập định sao? Nếu không có lý do chính đáng thì nhận ngay một chưởng của ta” Phong Nhựt Tĩnh tức giận nói.

“Đừng! Phong sư phụ mà nói người có khuynh hướng bảo lực sớm, thì lúc đầu cho dù có bắt ta chép một trăm lần “Bản Thảo Khái Yếu” ta cũng không muốn đến làm trợ thủ của người rồi! Thuốc đã bào chế xong rồi, hai phần dược phôi ta cũng pha xong rồi nên mới kêu người qua xem, ai ngờ người nhập định lại lâu như vậy.” Diệp Viễn chạy ra thật xa, lớn tiếng nói.

“Cái gì? Dược phôi đã luyện xong rồi ư?”

Phong Nhựt Tĩnh có chút không tin, nằng ta mới đi vào tĩnh thất không lâu vậy mà Diệp Viễn chẳng những bào chế xong nhiều dược liệu như vậy mà còn bào chế xong luôn cả dược phôi ư?

Chuyện này không thể nào?

“Đúng rồi, lý do này không chính đáng sao? Ta chẳng muốn bị đánh chết đâu.” Diệp Viễn buồn bã nói.

Phong Nhựt Tĩnh để tay xuống, lạnh lùng nói: “Hừ, nếu như ta mà phát hiện là người đang nói dối, thì không phải đơn giản chỉ là một chưởng thôi đâu.”

Nói xong, Phong Nhựt Tĩnh đi đến bàn bào chế, ngay tức khắc ngơ người ra.

Bên trong bộ dụng cụ ngọc bích đã để sẵn hai phần dược phôi, màu sắc thuần khiết, rõ ràng đã bào chế rất chuẩn, loại bỏ hoàn toàn những bã thuốc không cần thiết.

Phong Nhựt Tĩnh nhìn Diệp Viễn mở miệng định nói, nhưng lại chẳng biết nói gì.

“Phong lão sư bà muốn nói gì hả? Không phải sợ ta rồi chứ? Cùng lắm lần sau ta muốn một chút kêu người ra, thường thì khi nhập định người cần khoảng bao lâu?” Diệp Viễn nói với vẻ vô tội.

Phong Nhựt Tĩnh...!

Rất lâu sau, Phong Nhựt Tĩnh mới hít một hơi thật sâu, hỏi Diệp Viễn: “Đây chính là dược phôi do người bào chế?”

“Nhưng... sao lại có thể nhanh đến như vậy được?”

Đan Đò bình thường, chỉ mỗi pha chế thuốc thôi cũng mất thời gian của nửa canh giờ, cộng thêm bào chế dược phôi ít nhất cũng cần một canh giờ nữa.

Pha chế thuốc không phải đơn thuần chỉ là đem các loại dược liệu trộn với nhau, quan trọng là phải cân đếm định lượng cho thật chính xác, không để xảy ra lỗi dù là một lỗi nhỏ nhất.

Nên trợ thủ của Luyện Dược Sư phải hết sức cẩn thận, thời gian hao phí cũng rất nhiều.

Cho dù là Phong Nhựt Tĩnh, tự mình bào chế Dược Phôi của đan dược bậc một cũng cần ít nhất nửa canh giờ thời.

Nhưng Diệp Viễn, chỉ dùng chưa tới một khắc, cái này có phần kinh người quá!

“Chẳng qua chỉ là bào chế Dược Phôi của đan dược bậc một thôi! Việc đan giản như vậy, sao phải dùng nhiều thời gian như thế?” Diệp Viễn rất không có trách nhiệm nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Phong chỉ nhu

Nói về luyện võ, Diệp Viễn còn khiêm tốn một chút.

Nhưng luyện đan thì, Diệp Viễn thực sự không biết phải khiêm tốn như thế nào.

Có thể nói, Diệp Viễn đã dành cả đời để luyện đan, đối với dược liệu và dược thảo đã quá quen thuộc rồi.

Sự quen thuộc đó như thể đã hòa vào linh hồn của hắn rồi, cho dù có đổi một thân xác mới thì cái cảm giác quen thuộc xuất phát từ trong linh hồn vẫn có thể giúp hắn đưa ra những cử động chính xác.

Diệp Viễn cũng muốn khiêm nhường một chút, nhưng một khi động đến mấy cái dược liệu đó thì tự nhiên có những cử động tự phát để hoàn thành việc bào chế thuốc và bào chế dược phối.

Phân lượng của dược liệu người khác đều nom nớp lo sợ, không dám có chút sơ suất nào, ngược lại Diệp Viễn chỉ cần tiện tay nắm một cái, phân lượng của dược liệu không thể nào sai được.

Đây chính là kỹ năng luyện thành từ biết bao trăm ngàn lần luyện tập, không ai có thể bắt chước.

Phong Nhượng Tĩnh lặng nhìn Diệp Viễn, không biết nói cái gì?

Bào chế đan dược bậc một, lại đan giản đến như vậy sao?

“Ngươi, mặc ngươi, ta... ta đi tịnh thất nhập tĩnh đây!” Nói xong Phong Nhượng Tĩnh, quay người đi vào tịnh thất một lần nữa.

Lần nhập tĩnh này mất hai canh giờ, lâu hơn rất nhiều so với dự tính ban đầu.

Phong Nhượng Tĩnh có chút hoảng loạn, không biết mất bao lâu mới nhập tĩnh được, khoảng một canh giờ sau nằng ta mới có thể loại bỏ tạp niệm, đi vào trạng thái tĩnh lặng.

Từ trong tịnh thất bước ra, Thái độ của Phong Nhượng Tĩnh lại lạnh lùng như trước kia, đi đến Hồng Liên Đình, lạnh nhạt nói: “Đưa dược phối qua đây, mở lò, luyện đan.”

Diệp viễn cũng không lãng phí thời gian của hai canh giờ, vẫn luôn tranh thủ luyện công.

So với trước kia, hiện tại Diệp Viễn đã chăm chỉ đi rất nhiều.

Từng là Đan đế, Diệp Viễn hiểu rõ tu luyện không thể gấp rút được, cho dù tư chất hơn người thì cũng chỉ có chăm chỉ và chăm chỉ hơn nữa.

Nghe xong lời dặn của Phong Nhượng Tĩnh, Diệp Viễn đưa hai phần dược phối từ trong ngọc bích qua cho nằng ta sau đó tự mình mở lò nhóm lửa.

Phong Nhượng Tĩnh có chút ngạc nhiên, nhìn Diệp Viễn một cái, vốn dĩ nằng ta định mở miệng dặn hắn làm việc, ai ngờ tự nhiên hắn quay ra làm việc mà một trợ thủ phải làm mà không cần nhắc nhở.

Phòng luyện đan ở Học viện Đan Võ được xây dựng trên địa mạch, dẫn lửa từ dưới đất để luyện đan.

Loại phương pháp luyện đan này chỉ để luyện loại cấp thấp, luyện loại cấp cao thì phải dùng Thiên Địa Hóa Nguyên. Loại phương thức luyện đan này Diệp Viễn cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Mở van lửa, sức nóng của lửa từ mặt đất chảy lên, nhiệt độ trong phòng luyện đan đột nhiên tăng cao.

Địa Hóa tuy không bằng Thiên Địa Hóa Nguyên, nhưng trong loại lửa thường thì cũng đã là lợi hại rồi, dùng nó để bào chế đan dược bậc một là hoàn toàn dư sức.

Diệp Viễn hai tay chấp nhau niệm thần chú, sau đó nhẹ nhàng vung một cái ngọn lửa lập tức dịu lại như một đứa trẻ ngoan ngoãn vậy.

Tiếp theo sau, Diệp Viễn hai tay chỉ hô nhẹ một cái: “Ngưng.”

Ngọn lửa đất chia thành hai phần, cháy đều hai bên của Hồng Liên Đình.

Phong Nhượng Tĩnh xem xong cảnh tượng này, lại một lần nữa cảm thấy kinh ngạc.

Loại thủ pháp điều khiển lửa này ngay cả nằng ta còn chưa được nghe.

Địa Hóa cuồng bạo bất thường, ở trên học viện đã gia cố tầng tầng trận pháp mới có thể tự mình sử dụng. Cho dù là vậy, loại hỏa diễm này cũng không phải Nguyên Khí tầng bốn có thể khống chế nổi.

Nhưng Địa Hóa trước mặt Diệp Viễn y như thú cưng nuôi trong nhà mình vậy, muốn nó nằm xuống nó cũng không dám đứng nữa.

Nhưng hiện giờ đã bước vào quy trình luyện đan rồi, Phong Nhượng Tĩnh bỏ qua kinh ngạc nhanh chóng tập trung trở lại.

Chỉ thấy Phong Nhượng Tĩnh một tay niệm thần chú, chỉ về phía Hồng Liên Đình, nắp đỉnh tự nhiên bay ra.

Tiếp theo một tay còn lại giơ lên chỉ với một chiêu hai viên dược phối liền bay vào trong lò.

“Âm Dương Phân Lưu Thuật”.

Phong Nhựt Tinh một tiếng hứ, hai tay như huyền ảnh đưa qua đưa lại. Giờ không còn việc của Diệp Viễn nữa, hắn ta nhìn Phong Nhựt Tinh không ngừng niệm chú luyện phối không kiềm nổi gât đầu. Người phụ nữ này cũng có chút thực lực, xem ra đã bỏ không ít công sức để nghiên cứu Âm Dương Phân Lưu Thuật.

Nhưng Âm Dương Phân Lưu Thuật của nàng ta vẫn chưa hoàn toàn luyện thành, lúc này luyện có vẻ hơi miễn cưỡng xem ra lò đan dược này phải bỏ đi rồi.

Âm Dương Phân Lưu Thuật không phải dễ dàng mà luyện được, trong lúc luyện Luyện Dược Sư cần một tâm hai dụng, một tay vận dương tính ẩn quyết, một tay vận âm tính ẩn quyết, hơn nữa phải cùng lúc, không được sai sót chút nào.

Trong khoảng thời gian đó nếu xảy ra bất cứ sơ xuất nào, đều sẽ dẫn đến đan dược trong lò trở thành phế đan.

Đó là khảo nghiệm sự thành thực của Luyện Dược Sư cả về tâm lực, hồn lực và ẩn quyết.

Phong Nhựt Tinh lúc đầu bào chế cũng không đến nỗi, nhưng đến giai đoạn giữa thì lực không đủ, chân bắt đổ từng giọt mồ hôi, xem ra có vẻ rất hao lực.

“Phù” một cái, một đám khói đen bay tới.

Đan hồng rồi! Phong Nhựt Tinh tức giận dấm một cái, nói với Diệp Viễn: “Làm lại!”

Diệp Viễn nhìn Phong Nhựt Tinh một cái, nhưng lại không nói gì tự động đi bào chế thuốc luôn.

Lần này Phong Nhựt Tinh cuối cùng cũng thấy Diệp Viễn bào chế thuốc như thế nào rồi, lặng người và không nói gì cả.

Diệp Viễn bóc một nắm dược ở chỗ này rồi bóc tiếp một nắm khác ở chỗ kia sau đó bỏ vào trong dụng cụ đựng dược liệu đã rửa sạch, nhìn có vẻ rất không có trách nhiệm.

Nhưng Phong Nhựt Tinh lại không thể mở miệng la mắng hắn, bởi nàng ta biết Dược Phối mà Diệp Viễn bào chế ra bất luận là chất lượng hay độ chính xác đều tốt hơn cái mà nàng ta làm.

Tên tiểu tử này rốt cuộc làm thế nào làm được nhỉ? Chẳng lẽ tay của hắn là cân sao? Hắn sao biết được những loại dược liệu đó cần một lượng bao nhiêu?

Cách bào chế của Diệp Viễn có phần tùy ý.

Nhìn thấy ánh mắt của Phong Nhựt Tinh, Diệp Viễn ho một cái ngại ngùng nói: “Đây là do cội nguồn của gia tộc, người cũng biết rằng cha ta là Đan Dược Sư, từ nhỏ đã bị ép làm rồi. Ha ha... ha ha...”

Phong Nhựt Tinh trợn mắt nhìn Diệp Viễn một cái, tin người mới lạ! Nàng ta biết rằng Diệp Viễn sẽ không nói sự thật cho nàng ta biết, có hỏi cũng chỉ là ông công thôi. Hai khắc sau, Diệp Viễn đã bào chế xong dược phối.

Phong Nhựt Tinh nuốt một viên Hối Đan Khí, ngồi xuống vận công, nguyên lực gần như khôi phục hoàn toàn.

Với cảnh vừa rồi Diệp Viễn chỉ biết tặc lưỡi một cái, Phong Nhựt Tinh rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Hối Đan Khí bậc hai trong mắt Diệp Viễn chẳng là gì cả, nhưng ở Tàn đây không phải là loại đan mà ai cũng có, giá của nó rất mắc.

Phong Nhựt Tinh tiện tay lấy một viên cứ thế mà nuốt ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái.

Cộng thêm Hồng Liên Đỉnh, ở Tàn tuyệt đối là loại Đỉnh thượng hạng người thường dĩ nhiên không thể sở hữu.

Xem ra phía sau Phong Nhựt Tinh có hậu thuẫn rất lớn.

Lần thứ hai bào chế Âm Dương Phân Lưu Thuật, kết quả cuối cùng vẫn là thất bại.

Rồi lần thứ ba, lần thứ tư không có cái nào thành công cả.

Hầu hết khi đến giai đoạn cuối, dược phối đều hóa thành một đám khói đen trở thành phế đan.

Phong Nhựt Tinh càng ngày càng nản, nàng ta biết rõ có thể cầm cự được đến giai đoạn cuối hoàn toàn là nhờ vào dược phối và khả năng khống chế lửa của Diệp Viễn, nếu không e rằng không cầm cự nổi đến giai đoạn cuối. Âm Dương Phân Lưu Thuật này rốt cuộc phải luyện như thế nào?

“Tiếp tục!” Tuy là có Hối nguyên đan bậc hai giúp hồi sức, nhưng trong một ngày mà luyện đan với cường độ cao như vậy, Phong Nhựt Tinh thực ta đã có chút không cầm cự nổi.

Diệp Viễn lại nhìn Phong Nhượng Tĩnh thêm một lần nữa, trong lòng có chút vướng mắc.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Còn không mau đi bào chế thuốc!” Phong Nhượng Tĩnh nói.

Diệp Viễn không đi bào chế thuốc mà chỉ thờ dãi một cái, đi đến bàn bào chế lấy một tờ giấy và hai cây bút.

Phong Nhượng Tĩnh có chút hiếu kỳ Diệp Viễn lấy bút, giấy làm gì? Thế là nàng ta đi lại xem. Chỉ thấy Diệp Viễn tay phải và tay trái mỗi tay cầm một cây viết, tiếp đó hai tay cùng lúc vẽ hai hình trên tờ giấy, tay trái vẽ hình tròn, tay phải vẽ hình vuông.

“Đừng luyện nữa, ngươi làm như vậy sẽ không thể nào thành công đâu, hãy tập làm cái này trước đi.” Nói xong, Diệp Viễn đưa hai cây bút cho Phong Nhượng Tĩnh.

“Luyện cái này ư? Luyện cái này thì được ít lợi gì?” Phong Nhượng Tĩnh mù mờ nói.

Diệp viễn nhún vai một cái nói: “Ngươi thích luyện thì luyện. Nếu ngươi cứ tiếp tục luyện Âm Dương Phân Lưu Thuật như vậy, chỉ bằng nghĩ cách nâng cao hồn lực. Vượt giới luyện không phải là chuyện dễ dàng đâu?”

“Cái này thì có gì là khó? Giờ ta sẽ vẽ cho ngươi xem!” Phong Nhượng Tĩnh không phục nói.

Nói xong nàng ta đẩy Diệp Viễn ra, cầm bút lên rồi vẽ.

Nhưng vẽ mãi vẫn không được.

“Ta không tin là không được.”

Phong Nhượng Tĩnh vẽ lại một lần nữa, cố gắng tay phải vẽ thành hình vuông, nhưng kết quả tay trái lại vẽ thành hình vuông, tay phải cũng vẽ thành hình vuông.

Vẽ mấy lần liên tục nhưng cũng không được, kết quả đều thất bại hoàn toàn.

“Cái này sao lại khó vẽ đến thế? Không vẽ nữa?”

Phong Nhượng Tĩnh tức quá ném cây bút sang một bên, dáng vẻ như một thiếu nữ xinh đẹp, chứ đâu giống với phong cách lạnh lùng của một giáo viên?

“Bởi vì khó mới kêu ngươi vẽ, vẽ thật tốt vào, đợi đến khi ngươi vẽ được rồi thì coi như qua được cửa ải nhập môn của Âm Dương Phân Lưu Thuật rồi. Thôi! Bí quyết ta đã truyền cho ngươi rồi mấy ngày này không cần ta làm trợ thủ cho ngươi nữa nha? Ta đi trước đây!”

“Đứng lại! Ngươi cho rằng nghĩ ra trò này cho ta vẽ là có thể lừa được ta sao? Nếu như hôm nay ngươi dám bước ra khỏi đây, ta sẽ kêu Viện trưởng đuổi ngươi ra khỏi học viện, không tin ngươi cứ thử xem?” Phong Nhượng Tĩnh tức giận nói.

Diệp viễn tự nhiên nghĩ ra cái trò này, bảo chỉ cần học được là có thể luyện thành Âm Dương Phân Lưu Thuật, rõ ràng là đang lấy trí tuệ của nàng ta ra làm trò cười.

“Cô cô, cô đang cãi nhau với ai vậy?” Đúng lúc một cô nương mặc võ phục màu trắng đẩy cửa bước vào.

Người đến cũng là một tuyệt sắc giai nhân, cặp mắt long lanh, mày uốn lượn, dáng đi thon thả, tóc ngang vai đeo một cây kiếm phía sau, cộng thêm bộ võ phục màu trắng, khí chất thoát tục.

Nhìn tỉ mỉ thì lông mày của cô nương này và Phong Nhượng Tĩnh có nét giống nhau, hèn gì gọi nàng ta là cô cô.

Chỉ là hai cô cháu này tuổi tác cách nhau không lớn, nhìn giống như tỷ muội vậy.

Diệp Viễn chưa gặp qua cô nương này, nhưng rất nhanh đã có thể đoán được nàng ta là ai.

Học viện Đan Võ giáo viên được yêu mến nhất là Phong Nhượng Tĩnh, còn nữ học viên được mến mộ nhất chính là Phong Chỉ Nhu.

Con cháu nhà họ Phong người có nhan sắc tuyệt trần như vậy chỉ có thể là Phong Chỉ Nhu.

Chỉ là lúc trước Diệp Viễn không đặt mối quan hệ của hai người họ lại với nhau, nên mới không biết hai người họ lại là mối quan hệ cô cháu.

Phong Chỉ Nhu nhìn Diệp Viễn xong quay ra nhìn Phong Nhượng Tĩnh với bộ dạng quần áo trên người không được ngay ngắn, không kiềm nổi ngó người ra một cái, tức khắc quát lên: “Ngươi dám mạo phạm cô cô của ta, ta phải dạy cho ngươi một bài học.”

Dứt lời, không để cho Diệp Viễn có cơ hội giải thích, nhanh như cắt cây kiếm đưa tới trước ngực của Diệp Viễn.

Diệp Viễn chẳng ngờ người con gái này lại không nói lí lẽ như vậy, không phân biệt trái phải đã ra tay đánh thương người khác.

Có muốn tránh đi nữa cũng không được, Phong Chi Nhu đứng thứ ba trong Vũ Bảng, Diệp Viễn vốn dĩ không phải là đối thủ của nàng.

Bị kiếm của Phong Chi Nhu khóa chặt, Diệp Viễn không thể nào cử quấy được, ngay cả Dịch chuyển cũng chậm mất vài phần.

Đây là nhất chí mạng.

Sự việc này xảy ra quá đột ngột, Phong Nhượng Tinh đứng bên kia cũng không kịp phản ứng lại, muốn cứu cũng không kịp.

“Á” Phong Nhượng Tinh thét lên một tiếng, sợ đến nỗi nhắm cả mắt.

Trong lúc nguy cấp, Diệp Viễn cũng không suy nghĩ được nhiều vội vàng sử dụng Tuyệt Dương Chi.

“Éng” một cái, âm thanh của cây kiếm như cắt vào da vậy.

Trong lúc xuất chiêu Diệp Viễn đồng thời cũng vận dụng dịch chuyển đến mức tối đa, trong gang tấc né được nhất kiếm đó. Cho dù là vậy, hắn vẫn bị thương, bị lưỡi kiếm rạch một đường ở tay trái.

“Dừng tay!” Hành động của Phong Chi Nhu khiến cho Phong Nhượng Tinh hốt hoảng, liền lên tiếng ngăn cản.

Vừa nãy nàng ta có lòng muốn ngăn cản, nhưng lại chậm mất.

Luyện Âm Dương Phân Lưu Thuật lâu như vậy, hiện giờ bất luận là nguyên lực hay hồn lực cũng đã cạn kiệt, làm sao còn đủ sức để ngăn cản nhất kiếm này của Phong Chi Nhu?

Tận mắt chứng kiến kiếm của Phong Chi Nhu chỉ thẳng vào ngực của Diệp Viễn, Phong Nhượng Tinh sợ đến nỗi tim nhảy lên tới cả họng, không ngờ Diệp Viễn lại có thể né được nhất kiếm đó y như là kỳ tích xuất hiện vậy.

Phong Chi Nhu cũng không ngờ rằng Diệp Viễn có thể né được nhất kiếm đó, mới nhìn thoáng qua nàng đã biết thực lực của Diệp Viễn chỉ ở mức Nguyên Khí tầng bốn, một tên Nguyên Khí tầng bốn lại có thể né được nhất kiếm này của nàng sao?

Tuy là nhất kiếm này Phong Chi Nhu chưa dốc toàn lực, chỉ mới dùng ba thành công lực thôi, nhưng đây không phải cái mà một người ở mức Nguyên Khí tầng bốn có thể né được.

Đặc biệt là với nhất chí vừa rồi của Diệp Viễn, lại khiến cho cổ tay của nàng tê đến như vậy! Chuyện này làm sao có thể?

“Chi Nhu, con đang cần quấy gì vậy?” Phong Nhượng Tinh tức giận nói.

“Lúc này Phong Chi Nhu mới nhận thấy hình như mình gây họa rồi, dí dỏm hỏi: “Con thấy hai người cô nam quả nữ ở trong một phòng, lại thấy cô cô đang nổi nóng y phục thì không chỉnh tề, nên mới nghĩ...”

Phong Nhượng Tinh mặt đỏ cả lên “xí” một tiếng: “Con còn nói tầm bậy nữa, coi ta có xé miệng con ra không! Vừa nãy bọn ta đang luyện đan, Diệp Viễn là do ta mời đến để làm trợ thủ, cái tính cần quấy này của con chừng nào mới có thể sửa được đây? Tiếp tục như vậy sớm muộn cũng gây ra họa.”

Phong Chi Nhu uất ức nói: “Cô cô, con nhận sai chẳng phải là được sao? Lần sau con không dám nữa.”

“Còn không mau đi xin lỗi Diệp Viễn đi?” Phong Nhượng Tinh tức giận nói.

Phong Chi Nhu còn chưa xin lỗi, Diệp Viễn đã quát lên.

Hôm nay thật sự hắn đã phải chịu đựng quá nhiều rồi! Bị Phong Nhượng Tinh đè lên đầu lên cổ, ép đến làm trợ thủ gì đó, kết quả lại bị chính người của Phong Nhượng Tinh hà hiếp đến nỗi không biết phải làm sao.

Bản thân muốn chỉ cho Phong Nhượng Tinh bí quyết của một tâm hai dụng, kết quả nàng ta không cảm kích thì thôi, lại không vì đó mà tha mạng.

Nay lại chui đầu ra một Phong Chi Nhu không nói lí lẽ, suýt chút nữa một kiếm lấy mạng của hắn.

Mạng của Diệp Viễn khó khăn lắm mới nhặt lại được, nếu như chết thêm một lần nữa thì không may mắn được như vậy đâu.

“Xin lỗi cái gì? Ta thật sự đã chịu đựng đủ hai cô cháu các người rồi, một người đòi đánh, một người không nói lí lẽ, ta tốt bụng muốn giúp đỡ, kết quả suýt chút nữa mất mạng, ta đã chọc ai rồi? Tiểu gia ta không muốn tiếp tục chịu đựng như vậy nữa, Phong Nhượng Tinh, có giỏi thì người cứ đuổi ta đi, nơi đây không giữ ta tự khắc sẽ có chỗ khác giữ, tạm biệt!”

Nói xong, Diệp Viễn nhanh chóng bước đi.

Phong Chi Nhu vốn dĩ định xin lỗi, nhưng lại bị Diệp Viễn la mắng một trận, nổi giận nói: “Hắn là ai vậy? Tinh khí lớn đến vậy! Vừa nãy là do con chưa hiểu rõ ngọn ngành, nhưng hắn cũng chỉ bị thương chút thôi mà?”

Phong Nhượng Tinh lần này không hề ngăn cản Diệp Viễn, nhưng lại nghe thấy Phong Chi Nhu oán trách, không kiềm nổi tức giận nói: “Con còn nói nữa

hà? Nhất kiếm lúc này của con thiếu chút nữa lấy mạng của hần rồi, vậy mà còn lí lẽ, Hoàng huynh đúng là đã chiều chuộng con quá rồi, lần này quay về nhất định ta sẽ đem chuyện xấu của con nói hết cho Hoàng huynh nghe, để huynh ấy cảm tức con.”

Phong Chi Nhu vừa mới nghe cảm tức, liền giữ chặt lấy Phong Nhựt Tinh xin lượng thứ nói: “Cô cô, con sai rồi, con thật sự đã biết lỗi rồi, cô cô đừng bao giờ kể cho phụ Hoàng nghe nha! Con không muốn ngày nào cũng ở Hoàng Cung đâu.”

“Hừm! muốn không bị cảm tức cũng được, nhưng con phải đi xin lỗi Diệp Viễn, nhớ rõ, là đi xin lỗi! Nếu như Diệp Viễn không chấp nhận lời xin lỗi, thì còn hãy đợi mà bị cảm tức đi, ta sẽ đem chuyện của con từng chuyện một kể cho Hoàng huynh nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đến cửa xin lỗi

“Được rồi, được rồi, con đi ngay! Con nhất định sẽ xin lỗi hần thật đáng hoàng, mong hần người lớn không chấp nhất trẻ con, như vậy được rồi chứ?” Phong Chi Nhu không còn cách nào khác, đành phải đồng ý.

“Vậy còn được! Đúng rồi, sao đột nhiên con lại đến tìm ta?” Đứa cháu này của ta trước giờ luôn trốn ở học viện, hôm nay đến tìm ta nhất định là có chuyện gì rồi.

“Ài ya, cô cô không nói con cũng quên mất, cũng tại cô cô ngắt lời!” Phong Chi Nhu với dáng vẻ như chợt hiểu ra điều gì vậy.

“Kì thực con đến đây là để tạm biệt cô cô, con phải về Hoàng thành để tham gia buổi khảo hạch của Đan sư vào năm ngày sau. Đợi con thông qua rồi, sẽ giống cô cô vậy là Đan sư rồi!” Phong Chi Nhu tự hào nói.

“Với khả năng của con, còn muốn làm Đan sư ư! Thông qua đi rồi nói!” Phong Nhựt Tinh không do dự nói.

Cấp độ của Đan dược sư và Vũ đạo hoàn toàn không giống nhau, muốn làm Đan dược sư, điều đầu tiên chính là đạt mức Linh Dịch Cảnh, nhưng điều này không có nghĩa là đạt mức Linh Dịch Cảnh là có thể trở thành Đan dược sư.

Phong Chi Nhu sớm đã đạt mức Linh Dịch Cảnh rồi, nhưng vẫn chưa thông qua khảo hạch của Đan sư, hơn nữa còn nằm trong top ba của vô bảng, từ đó có thể thấy được Đan dược sư là cực kỳ hiếm địa vị cũng rất tôn kính.

Phong Chi Nhu bĩu môi nói: “Có cô cô nào giống cô cô không? Lại đi trù ẻo cháu của mình không thông qua khảo hạch.”

Phong Nhựt Tinh chẳng màng, trầm ngâm nói: “Lại là khảo hạch tập thể à? Không biết Diệp Viễn có thể làm đến mức độ nào? Với khả năng của hần, Đan đồ cao cấp chắc không có vấn đề gì? Chi Nhu, ngày mai ta sẽ cùng con đến chào hỏi hần, ta muốn con và hần cùng nhau thăm gia khảo hạch.”

“Hi hi, cô cô còn nói không có gì với hần, mở miệng toàn là Diệp Viễn.” Phong Chi Nhu chế giễu nói.

“Con bé này, có phải muốn bị đánh đòn không?” Phong Nhựt Tinh ngại ngùng vô cùng, hai cô cháu quần quýt lấy nhau.

Náo loạn một trận, Phong Chi Nhu đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nói: “Diệp Viễn, đột nhiên thấy tên gọi này rất quen thuộc. Đúng rồi, có phải là tên đầu sinh từ chiến với người ta, Diệp Viễn không?”

“Giờ con mới nhận ra sao? Ở Học viện Đan Võ hần chính là nhân vật nổi tiếng nhất gần đây đây. Cái này chắc con không biết phải không? Ngay trong buổi sáng ngày hôm nay, hần một mạch vượt ba ải, chỉ với Nguyên Khí tầng bốn mà hạ gục học viên Địa cấp, Chi Nhu, tương lai hần sẽ trở thành một đối thủ đáng gờm của con đấy!” Phong Nhựt Tinh trịnh trọng nói.

Phong Chi Nhu há mồm kinh ngạc nói: “Hần lại đến vậy sao? Xem ra Học viện Đan Võ ở Tần quốc đã yên ắng quá lâu rồi, lần này cuối cùng cũng có chút gì đó ồn ào.”

Sau khi Phong Chi Nhu rời khỏi, Phong Nhựt Tinh ngoan ngoãn cầm bút lên, bắt đầu tập vẽ hình vuông và hình tròn trên giấy.

Vài ngày sau, Phong Nhựt Tinh hai cô cháu dắt tay nhau đến chỗ của Diệp Viễn, nhưng ở bên ngoài bị Lục Nhi từ chối khéo.

“Xin lỗi hai vị, thiếu gia chúng ta đang dưỡng thương, giờ không muốn gặp ai cả.” Lục Nhi nhẹ nhàng nói.

Phong Chi Nhu lập tức nóng giận: “Này! Hần chẳng qua chỉ là bị thương chút thôi, ta và cô cô đến xin lỗi, hần còn muốn gì nữa?”

Lục Nhi thì lạnh lợi đáng yêu, nhưng đứng đến Thiếu gia, nàng ta không chút e ngại.

Hôm qua Thiếu gia bị thương trở về, nàng đã đau lòng rất nhiều vậy mà giờ Phong Chi Nhu không những không có chút thành ý xin lỗi mà còn điểu võ

đương oai, nên nàng cũng chẳng cần phải khách sáo làm gì.

“Vết thương nhẹ ư? Ta thật sự không hiểu, rõ ràng là người đã thương người khác nay còn đến tận nhà người ta kêu ngạo tự mãn, cách hành xử như vậy là do ai dạy người vậy? Cách xin lỗi này của người quý giá quá, người để lại mà dùng để thiếu gia chúng ta không dám nhận đâu, ta chỉ cầu xin người rời thiếu gia chúng ta xa một chút. Không tiễn!” Lục Nhi ra lệnh đuổi khách.

Phong Chi Nhu định phản bác lại, liền bị Phong Nhượng Tĩnh bịt miệng lại. Con a đầu này, thành sự thì ít bại sự thì nhiều!

“Lục cô nương, là chúng ta không đúng, người đừng giận nha. Thực ra bụng dạ của con nha đầu này không xấu, chỉ là tính khí ngay thẳng, hành xử lỗ mãng.”

Đúng vào lúc này, giọng của Diệp Viễn từ trong phòng vang ra: “Lục Nhi, bảo họ ta không có nhà!”

Ba người họ ở bên ngoài yên lặng.

Thái độ của Diệp Viễn làm cho Phong Chi Nhu nổi cáu, định xông vào chặt tên Diệp Viễn này thành tám khúc, nhưng bị Phong Nhượng Tĩnh ngăn lại.

“Nếu con còn càn quấy nữa, thì đợi mà bị cấm túc đi!” Phong Nhượng Tĩnh lạnh lùng nói, đó cũng là do bị đứa cháu gái này chọc tức.

Đợi Phong Chi Nhu nguôi ngoai, Phong Nhượng Tĩnh mới hướng vào trong phòng nói: “Diệp Viễn, hôm qua là do Chi Nhu không phải, ta thay nó xin lỗi người. Còn ta nữa, cũng xin lỗi người vì thái độ ngày hôm qua, sau này ta sẽ không ép người làm trợ thủ của ta nữa, được chưa?”

“Chít chít..”

Cửa mở, Diệp Viễn liền nhảy ra.

“Cái này là do người nói đó nha! Nói lời phải giữ lấy lời! Người không được nuốt lời đấy nha!” Lúc này vẻ mặt của Diệp Viễn rất hào hứng, không có vẻ gì là bị thương.

“Diệp Viễn, người!” Phong Chi Nhu nhìn thấy Diệp Viễn hận một nỗi rút kiếm đâm hấn lần nữa, nhưng bị Phong Nhượng Tĩnh ngăn lại.

“Người gì mà người? Đừng cho rằng người là cái gì mà võ báng cao thủ, đợi ta đột phá Linh Dịch Cảnh một tay thôi cũng đủ lấy mạng người rồi!”

Diệp Viễn rất không ưa người con gái này.

Trước giờ Phong Chi Nhu cao ngạo tự mãn, chẳng hề quan tâm đến ai. Ai ngờ được chỉ mới gặp hôm qua thôi lại như một tên điên vậy.

Diệp Viễn lại từ Quý Môn Quan trở về lần nữa, có cảm tình với nàng ta mới lạ.

“Cô cô, thả con ra, con phải giết hấn, xem hấn lấy gì để đột phá Linh Dịch Cảnh.” Phong Chi Nhu ra sức vùng vẫy, nhưng vẫn không thể thoát ra được.

“Đủ rồi, con dừng lại ngay cho ta, có giỏi con cứ cựa quậy nữa cho ta xem!” Phong Nhượng Tĩnh lần này thật sự buông Phong Chi Nhu ra, lần này lời nói của nàng ta khiến Phong Chi Nhu không còn dám cựa quậy nữa.

“Diệp Viễn, muốn ta không ép người cho ta trợ thủ cũng được, nhưng là người phải đáp ứng ta một điều kiện! Nếu như người có thể làm được, ta sẽ bỏ qua người.” Phong Nhượng Tĩnh nhân nhượng nói.

Nghe lời này một cái, Diệp Viễn theo bản năng cảnh giác.

Người phụ nữ này nhìn thì có vẻ ôn tồn hiền lành, kì thực bên trong giống hệt Phong Chi Nhu không nói lí lẽ. Lúc trước nàng ta đã rằng bấy một lần, giờ ai mà dám chắc không phải là một cái bẫy khác.

“Người nói trước là chuyện gì đấy! Đừng có ép ta, cùng lắm ta sẽ quay về Hoàng Thành tiếp tục làm một công tử ăn chơi lêu lổng.” Diệp Viễn lưu manh nói.

Nhưng Phong Nhượng Tĩnh hình như cũng chẳng để tâm, ngược lại mỉm cười nói: “Bốn ngày sau, học viện sẽ tổ chức cho học viên đến Hoàng thành tham gia khảo hạch Luyện Dược Sư, ta hy vọng người và Chi Nhu cùng nhau tham gia.”

“Khảo hạch Luyện Dược Sư?” Diệp Viễn đơ ra, không ngờ Phong Nhượng Tĩnh lại đưa ra lời mời như vậy.

Tham gia khảo hạch thì không có vấn đề gì, nhưng công hội Luyện Dược Sư dược sư đối với hấn mà nói có chút mâu thuẫn.

Mối quan hệ giữa Công hội Luyện Dược Sư và cha con hấn kiếp trước không được tốt, bị tất cả những Luyện Dược Sư khác bài trừ coi như dị biệt.

“Không sai, ta muốn người đi tham gia đàn đờ khảo hạch của Công hội Luyện Dược Sư, chẳng những thế còn phải dốc hết toàn lực, đừng nói với ta là ngay cả đàn đờ người cũng không qua nổi nha!”

Phong Nhượng Tĩnh hiểu rằng, khả năng của Diệp Viễn hiện tại cao hơn đàn đờ rất nhiều, chẳng qua thực lực hạn chế, nên mới không thể bào chế thành

Đan dược cao cấp.

Nhưng với thực lực về Đan dược của Diệp Viễn, thông qua đan đồ khảo hạch dễ như đi chơi vậy!

Diệp Viễn không trả lời Phong Nhượng Tình ngay, mà đi qua đi lại trầm ngâm suy tư, cuối cùng gật đầu đồng ý: “Được, ta tham gia.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Túy tình lâu ra chiêu

“Viện trưởng, thiên chất mà Diệp Viễn biểu hiện ra thật sự kinh người, ta cảm thấy học viện cần phải tăng cường bồi dưỡng, nửa năm sau phải tiến hành Thập quốc tỷ võ, chúng ta đã thua nhiều năm rồi, lần này nếu như lại nằm trong top ba cuối bảng, thì cái mặt già này của chúng ta không biết phải chui vào đâu.”

Lâu Các ở một nơi sâu của Học viện Đan Võ, Hồ Duyên Dững đứng trước mặt của một vị Trung niên.

Người này, chính là Viện trưởng của Học viện Đan Võ Giang Vân Hạc, một người rất có ảnh hưởng đối với nước Tần.

Địa vị của ông ta ở nước Tần, thậm chí không dưới Hoàng Đế Bệ Hạ.

Nhưng mà Giang Vân Hạc lại là người rất khiêm tốn, rất ít lộ mặt. Mọi việc ở Vũ Đan học viện ông ta hầu như đều để cho mấy vị Phó viện trưởng xử lý, bản thân lại đi làm Trưởng quầy.

Học viên của Học viện Đan Võ theo học ở đây nhiều năm, chưa chắc đã gặp ông ta dù chỉ một lần.

Cho dù là một số giáo viên ở đây, Giang Vân Hạc đối với họ vẫn là một nhân vật hết sức thần bí.

Hiển nhiên Hồ Duyên Dững ở trong học viện là một trong số ít nhất người có thể thấy mặt của Giang Vân Hạc.

Lần này, Hồ Duyên Dững đến gặp Giang Vân Hạc chính là để bàn về chuyện của Diệp Viễn.

Ông ta đem hết những chuyện kinh người của Diệp Viễn kể hết cho Giang Vân Hạc nghe, nhưng Giang Vân Hạc chỉ lặng lặng ngồi nghe xong và không có biểu hiện gì cả.

“Hô Đình này!”

“Ông không phải sốt ruột, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, không cần phải lúc nào cũng để trong lòng như thế. Ba mươi năm chảy về hướng đông, ba mươi năm chảy về hướng tây, đến lúc chúng ta nổi lên người khác có muốn cản cũng không được.” Giang Vân Hạc từ tốn nói.

“Viện trưởng! Nhưng mà Diệp Viễn hần...”

Hồ Duyên Dững định thay Diệp Viễn nói thêm vài lời, Giang Vân Hạc liền ra hiệu ngăn ông ta ngừng lại: “Đã nói ông đừng sốt ruột rồi. Hay! Đình Dững lúc nào cũng cái tính đó. Chẳng phải là chưa thi thử sao? Ông vội cái gì? Hơn nửa lần này chúng ta có không ít học viên có thực lực như, Long Đường nè, Tạ Bất Quy nè, à còn Nam Phong Chi Nhu con nhà đầu đó nữa, tất cả đều rất có tiềm năng. Ông nói Diệp Viễn rất được, nhưng thiên tài chưa trưởng thành thì vẫn chưa phải là thiên tài, thiên tài mà chưa đột phá thành công Linh Dịch Cảnh thì cũng chưa được coi là thiên tài, hiểu rồi chứ?”

Giang Vân Hạc nói như vậy, Hồ Duyên Dững quả nhiên bình tĩnh trở lại, suy nghĩ một lát như hiểu ra chuyện gì rồi vậy.

“Viện trưởng, ngài là sợ... Diệp Viễn dùng bàn môn tà đạo sao?”

Giờ nghĩ lại, một tháng trước Diệp Viễn chỉ là một tên oách con ở mức Nguyên Khí tầng một, một tháng sau đã là Nguyên Khí tầng bốn, sức chiến đấu thực tế lại vượt qua tuyệt đỉnh thiên tài ở mức Nguyên Khí tầng tám, sự đột phá này đúng là có chút vượt sức tưởng tượng.

Đừng nói nữa, từ Nguyên Khí tầng một tu luyện thành Nguyên Khí tầng bốn, cho dù có là một thiên tài như Long Đường, e rằng cũng cần ít nhất thời gian của một năm. Nhưng Diệp Viễn chỉ mất thời gian của một tháng là đã làm được.

Sự thay đổi kinh người đến vậy, quả thật có chút ngoài sức tưởng tượng, nói thẳng ra e rằng đã sử dụng phương pháp gia tăng tiềm lực.

Mà cái giá của gia tăng tiềm lực, chính là hy sinh sự phát triển của tương lai sau này!

Giang Vân Hạc cười nói: “Ta không có nói như vậy, thôi thì cứ quan sát thêm một thời gian rồi bàn tiếp. Nguồn lực gì đó thì ông không cần phải lo lắng, Diệp Viễn hẳn không phải đã thu thập mấy vạn Nguyên Khí Đan sao? Cho dù tu luyện thành Cửu trùng nguyên khí cũng không có vấn đề gì nhỉ?”

Hô Duyên Dững thờ dài, tạm biệt quay về.

Hô Duyên Dững đi xong, Giang Vân Hạc chấp tay đi đến cửa sổ, như đang tự nhủ trong lòng nói: “Diệp Viễn à, hy vọng người chính là một thiên tài thật sự, đừng làm ta thất vọng!”

Khảo hạch Luyện Dược Sư bốn ngày sau sẽ diễn ra tại Hoàng Thành, Diệp Viễn dẫn Lục Nhi nhất quyết bỏ học trốn về nhà hai ngày.

Vừa mới đột phá không lâu, Diệp Viễn dự định dùng thời gian mấy ngày này để củng cố cảnh giới thật tốt, bước tiếp theo chính là đột phá Nguyên Khí tầng sáu.

Bên trong bậc thềm nhỏ của Nguyên Khí Cảnh, Diệp Viễn dễ dàng vượt qua trở ngại, trực tiếp thông qua.

Cái này là do hắn đã cố tình làm chậm lại rồi, nếu không phải lo lắng căn cơ không vững, trong một ngày Diệp Viễn thậm chí có thể đột phá mấy tầng cảnh giới.

Suy cho cùng, đối với Diệp Viễn người từng là Thần Vương mà nói, Nguyên Khí Cảnh quả thực quá đơn giản đi.

“Lão gia và Phu nhân mà biết được thiếu gia trở thành học viên Địa cấp, nhất định sẽ rất vui mừng.” Lục Nhi vẻ mặt đầy tự hào, như thể người trở thành học viên Địa cấp là nàng ta vậy.

“Một học viên đột phá Địa cấp thì có gì đáng nói?” Diệp Viễn bĩu môi, rất không để tâm.

“Đương nhiên là lợi hại rồi! Thiếu gia không biết lúc ở ngoài biểu hiện của họ là như thế nào đâu, từng người họ y như gặp phải ma vậy. Lúc đầu muội cũng không biết học viên Địa cấp lại lợi hại đến vậy, sau này nghe bọn họ nói Học viện Đan Võ từ trước đến nay không ai có thể ở mức Nguyên Khí tầng bốn thăng cấp lên Địa cấp, nên mới biết Thiếu gia lợi hại đến vậy!” Lục Nhi hưng phấn nói.

“Ha ha, sau này còn có nhiều dịp để bọn họ kinh ngạc nữa, muội nếu cứ như thế, chẳng phải sẽ mệt đến chết sao?” Bị sự hưng phấn của Lục Nhi lây nhiễm, Diệp Viễn cũng sáng khoái cười lên.

“Sao lại mệt chứ? Được vậy thì ngày nào muội cũng rất vui vẻ.” Lục Nhi ngây thơ nói.

“Vậy ta sẽ để Lục Nhi nhà ta ngày nào cũng vui vẻ được chưa?”

“Hi hi, vẫn là Thiếu gia tốt nhất! Lục Nhi giờ rất vui! O, Dược Hương Các hôm nay sao lại ít người vậy? Bình thường lúc này đáng lý là phải xếp thành một hàng dài rồi mới phải!”

Chủ tớ hai người bắt đầu đi đến Dược Hương Các, Lục Nhi phát hiện Dược Hương Các có chút khác lạ.

Đằng trước của Dược Hương Các lúc nào cũng đầy người qua lại, hôm nay sao lại vắng lặng đến thế.

“Đi, đi qua xem sao.”

Diệp Viễn dắt Lục Nhi bước vào trong Dược Hương Các, phát hiện đúng là ít người thật, không bằng một nửa so với lúc thường, chuyện gì xảy ra vậy?

“Diệp thiếu gia, sao người lại về rồi?”

Hôm nay Trường quầy trông có vẻ cũng thành thoi, Diệp Viễn vừa bước vào đã phát hiện, liền chạy qua hỏi.

“Phùng Trường quầy, Dược Hương Các hôm nay sao lại vắng người đến thế? Xảy ra chuyện gì hả?”

Trường quầy họ Phùng trong nhà sếp thứ ba, nên gọi Phùng Tam. Ông ta là người cũ ở Dược Hương Các, đối với Dược Hương Các rất mực trung thành, ngay cả Diệp Hằng cũng phải kính nể vài phần.

Phùng Tam nghe Diệp Viễn hỏi, tự nhiên thờ dài một cái: “Hãy... còn không phải do Tủy Tinh Lâu sao? Cũng không biết bọn họ kiếm đâu ra một loại phương thuốc gọi là Tụ Nguyên Đan, Dược hiệu của nó mạnh hơn gấp năm lần so với dược hiệu của Thượng phẩm Nguyên Khí Đan. Mấy ngày nay bọn họ đưa ra loại phương thuốc mới, thu hút hết mọi người qua đó, việc buôn bán của chúng ta cũng vì thế mà đi xuống không phanh. “Hãy” có loại đan dược này rồi, Tủy Tinh Lâu sẽ trở nên không có đối thủ, Các chủ cũng vì chuyện này mà mấy ngày nay buồn rầu ừ ừ.”

“Quả nhiên lại là Tủy Tinh Lâu! Tụ Nguyên Đan...” Diệp Viễn có chút suy tư.

“Đúng rồi, giá của Tụ Nguyên Đan và Thượng phẩm Nguyên Khí Đan gần bằng nhau, Dược hiệu lại mạnh hơn gấp năm lần, chỉ cần là người luyện võ ai lại có thể chịu nổi sự mê hoặc này chứ? Hãy, ngày tháng sau này của Dược Hương Các chúng ta e là không dễ dàng rồi.”

Phùng Tam than ngắn thở dài, nếp nhăn đầy mặt, hiện rõ là mấy ngày nay quá lo lắng rồi.

Chiều này của Tủy Tinh Lâu quá bất ngờ, trước sau không hề có dấu hiệu gì, khiến cho Dược Hương Các trở tay không kịp, đến nỗi giờ bị ép vào thế hoàn toàn bị động.

“Phùng Trường quây không cần phải quá lo lắng, chẳng qua chỉ là một viên Tự Nguyên Đan thôi, chẳng làm nên chuyện gì to tát đâu”. Diệp Viễn an ủi nói.

Phùng Tam nhìn Diệp Viễn một cái, thờ dài nói: “Có thể do thiếu gia không hiểu Dược Hiệu gấp năm lần có ý nghĩa gì? Đó là thứ có thể thay đổi cục diện thị trường đan dược của nước Tần đấy! Có cái này, sau này Túc Tinh Lâu có thể bá chủ một phương rồi!”

Diệp Viễn biết rõ giải thích cũng không có tác dụng, cười nói: “Phùng trường quây, phụ thân của con có ở tiệm không? Con muốn kiếm ông ấy.”

“Có, mấy ngày này Các chủ đều ở trong Các bế quan luyện đan.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chia sẻ ưu phiền cùng phụ thân

Đôi tay của Diệp Hằng như huyền ảnh điều khiển Dược Đỉnh, thuốc trong Dược Đỉnh sắp trở thành đan, tỏa ra ánh sáng lờ mờ.

“Ngưng!”

Diệp Hằng một tiếng ngưng, ánh sáng lờ mờ của thuốc tiêu tan hết, ngưng tụ thành một viên đan dược màu lục bích.

“Haiz, ta quá không biết tự lượng sức rồi, nếu đan dược mới mà dễ dàng luyện ra như vậy, thì đâu đến lượt Diệp Hằng ta ra tay?”

Diệp Hằng lắc đầu, đem viên đan dược vừa mới luyện thành vứt đi.

Lúc này tinh thần của Diệp Hằng uể oải, rõ là đã hao phí rất nhiều sức lực.

Mấy ngày nay ông ta không ăn không ngủ nghiên cứu đan dược mới, muốn cứu vãn lại tình thế nguy cấp của Dược Hương Các, nhưng mọi nỗ lực đều đổ xuống sông xuống biển.

Nguyên Khí Đan tuy không phải là đan dược cao cấp gì, nhưng trải qua mấy trăm năm nghiên cứu nay đã trở nên quen thuộc vô cùng.

Muốn bào chế ra loại đan dược để thay thế cho Nguyên Khí Đan, nhưng dược hiệu tốt hơn thì đâu phải chuyện dễ dàng gì?

“Không ngờ Diệp Hằng nỗ lực bao nhiêu năm vẫn không thể thoát khỏi kết cục thất bại, thật là thất bại quá đi!” Diệp Hằng lại thờ dài.

Không biết tại sao lúc này, trong đầu của Diệp Hằng lại hiện lên hình ảnh của Diệp Viễn, trong con mắt lờ mờ dần dần thấy có chút ánh sáng.

“Thất bại thì thất bại, ít nhất con trai của ta đã có vị phụ thân bí đó, tương lai sau này thành tựu chắc chắn sẽ vượt hơn cả ta.”

Biểu hiện của Diệp Viễn mấy ngày nay ở Học viện Đan Võ ông ta tất nhiên hiểu rõ, trong lòng tự nhiên rất hài lòng.

Nhưng mà ông ta không biết rằng, Diệp Viễn đã thăng cấp thành Nguyên Khí tầng bốn, hơn nữa còn thông qua khảo hạch cảnh giới Huyền giai, trở thành học viên Địa cấp.

Diệp Hằng vốn dĩ là người rộng lượng, nên không để thành bại ở trong lòng. Chỉ là đám người cũ của Dược Hương Các theo ông ta đã lâu, sự thành bại của một mình ông ta ảnh hưởng đến sinh kế của rất nhiều người, nên mới ngày đêm tìm cách để vượt qua khó khăn lần này.

Có lẽ do tâm linh tương thông, Diệp Hằng mới nghĩ đến con mình thì tiếng gõ cửa của Diệp Viễn đã vang lên: “Cha, con đã về rồi đây, con có thể vào không cha?”

Diệp Hằng trong lòng rung động, đi đến mở cửa, quả nhiên là Diệp Viễn.

“Cha, nghe nói là cha đang bế quan nên con trực tiếp đến tìm cha, không ngờ đã làm phiền cha rồi!” Diệp Viễn nhìn về phía Diệp Hằng lễ phép nói.

“Ha ha, làm phiền gì chứ? Viễn Nhi trở về rồi à, chuyện lớn thế nào cũng dễ qua một bên, đi! Hai cha con chúng ta lên thư phòng nói chuyện, con kể cho cha nghe chuyện ở Học viện Đan Võ.” Diệp Hằng kéo con mình đi về hướng Thư phòng.

Diệp Viễn trong lòng rất cảm động, Diệp Hằng yêu thương đứa con này hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Diệp Hằng còn có tâm tư đi tìm hiểu việc xảy ra ở Học viện Đan Võ, chứ không phải nghĩ cách vượt qua khó khăn giành lại phần nào thế cục, vị trí của Diệp Viễn trong lòng Diệp Hằng từ đó có thể thấy được quan trọng đến mức nào.

Lúc gần đi, Diệp Viễn nhìn thoáng qua phòng luyện đan một cái, rồi ngửi được hương bay khắp phòng liền biết mục đích bề quan của Diệp Hằng là gì.

“Viễn Nhi, nghe nói con vừa mới về học viện đã có một trận sinh tử chiến với một tên tiểu tử họ Phí, hơn nữa còn dùng thực lực của Nguyên Khí tầng ba hạ gục hắn, đúng là làm vui lòng người! ày, con... con đã đột phá thành Nguyên Khí tầng bốn rồi sao?”

Vừa nãy Diệp Hằng không để ý, nay nói chuyện, phát hiện hơi thở của Diệp Viễn so với lúc đi đã mạnh lên rất nhiều, rõ là đã đột phá thành Nguyên Khí tầng bốn, không kiềm nổi giật mình một cái.

“Hơ hơ, hai ngày trước con may mắn đột phá, đồng thời hôm qua một mạch thông qua ba cửa ải của khảo hạch. Hiện giờ đã là học viên Địa cấp.”

Diệp Viễn không phải là đang khoe khoang, mà là biết tâm trạng của cha không tốt, nên tìm chút việc để kích lệ tinh thần của cha. Sắc mặt của Diệp Hằng tiêu tụy, mấy ngày nay tiêu hao không biết bao nhiêu sức lực, thấy vậy trong lòng Diệp Viễn không khỏi đau lòng.

Quả nhiên, nghe Diệp Viễn nói như vậy tinh thần của Diệp Hằng đã tốt lên rất nhiều, vui vẻ cười nói: “Ông trời có mắt, con trai của ta cuối cùng cũng thành tài rồi, tên tiểu tử của nhà họ Vạn cũng chẳng phải chỉ mới đạt mức Địa cấp sao, con ta chỉ cần thời gian của một tháng là đã đạt mức Địa cấp rồi, cái mặt này vỗ kêu thật! Ha ha ha!”

Sau trận cười dõn dã, Diệp Hằng mới từ từ bình tĩnh trở lại, nhưng mà khuôn mặt vui mừng làm sao cũng không thể che lấp nổi.

Bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, Diệp Hằng chau mày, hỏi Diệp Viễn: “Viễn Nhi, thực lực của con tiến bộ nhanh chóng như vậy dĩ nhiên là một chuyện tốt, nhưng mà có ảnh hưởng gì đến tu luyện sau này của con không?”

Lo lắng của Diệp Hằng giống với Giang Vân Hạc, sự lo lắng này không phải là không có lý.

Tu luyện Võ đạo, trước giờ đều là thận trọng từng bước, vì theo đuổi trong thời gian ngắn bắt tốc để đạt hiệu quả cao mà xem nhẹ củng cố căn cơ, đây chính là đại kỵ của người luyện võ.

Sự tiến bộ của Diệp Viễn quả là quá nhanh, đối với người làm cha mà nói lo lắng ảnh hưởng đến việc tu luyện của con mình sau này là một điều tất nhiên.

“Cha yên tâm, trong lòng con tự có tính toán. Loại công pháp mà sư phụ truyền cho cơ rất là thần kỳ, nên không phải lo lắng cảnh giới gia tăng quá nhanh sẽ ảnh hưởng đến căn cơ sau này, giờ con đã luyện đến mức Nguyên Khí tầng bảy, tám cũng không thành vấn đề.” Diệp Viễn nói.

Hắn nói như thế, Diệp Hằng tuy là vẫn còn có chút lo lắng, nhưng cũng yên tâm phần nào.

Vị sư phụ trong mộng của Diệp Viễn cao thâm khó lường, truyền thụ cho hắn nhiều kỹ nghệ đến vậy, chắc không phải là muốn hại hắn.

“Vậy thì tốt. Đúng rồi, con mới đến học viện không lâu, sao giờ lại về Hoàng Thành rồi? Có phải thiếu hụt nguồn lực tu luyện.”

Việc Diệp Viễn tham gia khảo hạch đan dược sư là chuyện hôm qua mới quyết định, Diệp Hằng dĩ nhiên là vẫn chưa biết.

“Bốn ngày sau tổ chức của học viện sẽ đến Công hội Luyện Dược Sư tiến hành khảo hạch tập thể, con đến để tham gia khảo hạch Luyện Dược Sư”.

“Khảo hạch Luyện Dược Sư? Ồ, con có thể bào chế được Thôn Tâm Liệt, tham gia Đan Đồ khảo hạch dĩ nhiên không thành vấn đề. Chỉ là khảo hạch đan dược sư chỉ có cơ hội ba lần, Viễn Nhi kinh nghiệm của con thực tế không nhiều, có nắm chắc phần thắng không?”

Đối với Diệp Hằng mà nói, Diệp Viễn, lúc đầu có thể bào chế ra Thôn Tâm Liệt, chắc chắn là đã trải qua không biết bao nhiêu lần thất bại.

Hiểu con không ai bằng cha, Diệp Viễn trước kia vốn dĩ chưa từng đụng đến luyện đan, kỹ năng chưa từng được trải qua giọt giữa, thì làm sao có thể nâng cao tỷ lệ thành công của luyện đan được cơ chứ?

“Thời gian qua con đã luyện tập không ít, có lẽ là không thành vấn đề.” Diệp Viễn cười nói.

“Vậy thì tốt. Hai ngày nay nghỉ ngơi cho thật tốt, tranh thủ lấy lại trạng thái tốt nhất để tham gia khảo hạch.” Diệp Hằng cổ vũ nói.

Diệp Viễn gật đồng nghe theo, nhân tiện hỏi: “Cha, lúc con mới về tới có hỏi Phùng Trường quỳ, có phải là mấy ngày nay cho vì chuyện của Tụ Nguyên Đan mà lo lắng phải không?”

Diệp Viễn vừa nhắc, mặt của Diệp Hằng lóe lên một sự không tự nhiên, nhưng che giấu lại, nói: “Viễn Nhi con cứ ở học viện tu luyện cho thật tốt, mọi việc ở nhà không cần phải bận tâm. Vạn Đông Hải bao năm nay rắp tâm muốn hại cha nhưng cũng không thành công, lần này cũng thế.”

Diệp Viễn than thở nói: “Cha, con đã trưởng thành rồi, những lời nói dối này không gạt được con đâu!”

Diệp Hằng ngại ngùng: “Ha... ha ha, kì thực... chuyện lần này... có chút khó khăn.”

“Cha, sư phụ trong mộng của con đã dạy cho con không ít kiến thức về đan dược, có một loại đan dược gọi Tăng Nguyên Đan, Dược Hiệu của nó gấp mấy lần Nguyên Khí Đan, có lẽ có thể giúp cha vượt qua khó khăn lần này.” Diệp Viễn trịnh trọng nói.

“Mấy lần? Cái con nói chính là đan dược bậc hai sao? Cái đó thì không có tác dụng gì đâu.” Diệp Hằng lắc đầu, ông ta cho rằng không có loại đan dược bậc một nào mà dược lực của nó lại gấp mấy lần Nguyên Đan khí.

Diệp Viễn cũng lắc đầu nói: “Không phải đan dược bậc hai, chỉ là đan dược bậc một.”

“Cái gì? Đan dược bậc một? Gấp mấy lần? Làm sao có thể?” Diệp Hằng mắt to ra, trên mặt hiện đầy chữ không tin được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Nội tâm rung rung

Cải tiến đan dược đã luyện thành làm tăng thêm hiệu quả của nó là một việc hết sức khó khăn.

Diệp Hằng đã là đại đan dược sơ cấp, nhưng vẫn không cải thiện được hiệu quả của nguyên khí đan, có thể thấy được độ khó của việc này là rất cao.

Còn về hiệu quả của đan dược nhất giới mới chế ra vẫn gấp đôi so với Nguyên Khí Đan, nguyên nhân đó chính là Thiên Phụng Dạ Đàm, không thì Tụ Nguyên Đan làm sao có thể tạo nên áp lực lớn cho Diệp Hằng như vậy.

Nhưng mà hiện nay, sự việc của Thiên Phụng Dạ Đàm đã xảy ra rồi, chấn động trong lòng Diệp Hằng không cần nghĩ cũng biết.

Từ khi Diệp Hằng bước chân vào con đường đan dược, hơn mười mấy năm nay làm gì có nghe qua đan dược nhất giới mà hiệu quả của nó lại gấp đôi so với Nguyên Khí Đan!

Hơn nữa Diệp Viễn nói đó chỉ là Bạo Nguyên Đan mà thôi, vậy mà lại có hiệu quả thần kỳ đến vậy!

Bây giờ trong lòng Diệp Hằng đang rất là mâu thuẫn, lý trí nói với hắn đó chỉ là một lời nói bịa đặt, nhưng lời nói bịa đặt này là đến từ con trai hắn, vậy hắn nên tin hay là không nên tin đây?

Thở dài một tiếng nặng nề, giọng Diệp Hằng mang một chút đau khổ nói: “Viễn Nhi, không phải con đang đùa với phụ thân chứ?”

Diệp Viễn lại cười nói: “Phụ thân tự mình đi thử không phải sẽ biết ngày thôi sao?”

Nghe vậy Diệp Hằng đứng dậy, kéo Diệp Viễn đi: “Vậy thì còn đợi gì nữa, đi, đi đến phòng luyện đan.”

“Phụ thân đừng vội, con vẫn còn một chuyện muốn nói với phụ thân.” Diệp Hằng lại không có động tĩnh gì.

“Ồ kia, có việc gì tý nữa nói, đi phòng luyện đan chế Bạo Nguyên Đan mới là chuyện đại sự cần làm.” Dáng vẻ của Diệp Hằng đã hiện rõ vẻ không thể đợi được nữa.

Sự việc liên quan đến sự tồn vong của Dược Hương Các, mặc dù bên ngoài Diệp Hằng không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng lại rất nóng vội mà không người nào có thể so bì được.

Dược Hương Các là tâm huyết cả đời của ông, cho dù tâm lòng có rộng lượng thì cũng không muốn nó tiêu tan chỉ trong một đêm.

Nhưng mà, Diệp Viễn lại không một chút nóng vội, hắn kéo tay phụ thân ngồi xuống rồi cười nói: “Bạo Nguyên Đan chỉ là việc nhỏ, sư phụ truyền rất nhiều phương thức luyện đan cho con, chuyện mà con muốn nói mới là trọng điểm, phụ thân kiên nhẫn một chút được không.”

Diệp Hằng có một chút khó hiểu: “Còn có việc quan trọng hơn cả việc cứu Dược Hương Các sao? Được rồi, con nói đi, ta nghe đây.”

Diệp Viễn ngồi lại vị trí, trịnh trọng nói: “Những thứ mà trong mơ sư phụ đã truyền lại cho con rất nhiều, nhưng có hai cuốn quyết pháp con muốn nói với phụ thân, một cuốn tên là “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết”, một cuốn nữa là “Thiên Diễn Hồn Quyết”, nếu như sau này phụ thân muốn thay đổi hai môn công pháp này thì con tin rằng tương lai U Vân đối với phụ thân mà nói thì chỉ là một tiểu môn phái mà thôi.”

Nghe thấy Diệp Viễn nói ra tên của hai quyển pháp quyết, thì vẻ mặt của Diệp Hằng hiện ra vẻ kinh hãi và ngạc nhiên, sự chấn động trong lòng ông lần này còn mãnh liệt hơn khi nghe tin Bạo Nguyên Đan.

“Thiên Diễn Hồn Quyết? Là pháp quyết tu luyện hồn lực?” Lời nói của Diệp Hằng mang theo chút run rẩy, rõ ràng là rất kích động.

Còn về cuốn “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết” là cái gì thì Diệp Hằng không biết, nhưng khi nghe tên “Thiên Diễn Hồn Quyết” thì ông lại liên tưởng đến tu hồn pháp quyết trên.

Ở Tàn quốc này thì không cần dùng được ngôn từ để hình dung độ quý giá của tu hồn pháp quyết.

Cho dù là tu hồn pháp quyết cấp bậc cực thấp, khi đưa ra ngoài thì cũng đủ tạo nên một trận huyết phong, và cũng không thể dùng châu báu hoàng kim để so sánh được.

Tu hành võ giả, nguyên lực pháp quyết đều giống như nhau, có tốt có xấu, nhưng mức độ làm người khác phần nộ của loại tu hồn pháp quyết này lại ít hơn.

So sánh với nguyên lực thì linh hồn càng thêm sự huyền ảo mơ hồ, càng thần bí khó lường, muốn sáng tạo ra một bộ tu hồn pháp quyết còn khó hơn cả lên trời!

Từ cổ chí kim đến nay, chỉ có loại cảnh giới đạt đến cấp cao trên linh hồn tu luyện và những bậc tiền bối có năng lực lớn có sự hiểu biết sâu sắc đối với linh hồn thì mới có thể sáng tạo ra loại tu hồn pháp quyết thuộc về mình.

Số lượng của tu hồn pháp quyết chỉ sợ chưa bằng một phần mười của nguyên lực pháp quyết thì có thể hiểu được mức quý hiếm của nó rồi.

Nhưng sự quý giá của tu hồn pháp quyết này lại không thể hiện ở sự gia tăng thực lực của võ giả. Trên thực tế hồn lực càng lớn thì sự gia tăng thực lực của võ giả càng khó.

Sự kỳ diệu của tu hồn pháp quyết này nằm ở chỗ nó có thể tạo ra một số lượng lớn Luyện Dược Sư! Mà ý nghĩa của Luyện Dược Sư là gì? Chính là đan dược vô tận, có nghĩa là một môn phái có thể nhanh chóng nâng cao thực lực!

Thử nghĩ xem, nếu như một môn phái có lượng lớn võ giả tiên phong Linh Dịch Cảnh, nhưng những võ giả ấy bởi vì chịu sự ảnh hưởng của thiên phú mà không có cách nào đột phá. Thì chính lúc này, Luyện Dược Sư của tông môn có được một quyền tu hồn pháp quyết, thực lực lớn mạnh vượt bậc, luyện chế ra những đan dược có thể trợ giúp Linh Dịch Cảnh đột phá cảnh giới, thì quả thực đây là một chuyện đáng sợ như thế nào?

Luyện Dược Sư là một ngưỡng cửa thấp nhất những lại là nghề khó thăng cấp nhất.

Ngưỡng cửa thấp nhất là bởi vì nhất tinh Luyện Dược Sư cũng chính là yêu cầu thấp nhất của đan đồ đối với hồn lực, hồn lực của võ giả Nguyên Khí Cảnh cũng có thể đạt được. Mà con đường đan đồ đến đan sư là một cánh cửa lớn khác, bởi vì bắt đầu từ đan dược nhị giới thì yêu cầu hồn lực đối với Luyện Dược Sư là phải gia tăng thêm một cấp lớn mới. Và có biết bao nhiêu Luyện Dược Sư có tiềm lực đều bị chôn chân ở cánh cửa này.

Mỗi một võ giả khi gia tăng một cảnh giới mới thì hồn lực sẽ nhận được sự bồi dưỡng của nguyên lực đất trời, từ đó tăng lên một cảnh giới mới, nhưng loại gia tăng này lại không đáp ứng được yêu cầu gia tăng của hồn lực đối với Luyện Dược Sư.

Phong Chi Nhu sớm đã là đan đồ cao cấp, và cũng đột phá đến Linh Dịch Cảnh nhưng lại không có cách nào trở thành đan sư là bởi vì hồn lực không đủ.

Bây giờ có cuốn tu hồn pháp quyết đặt ra trước mặt Diệp Hằng thì hẳn làm sao mà không kích động được?

Diệp Hằng dừng lại ở Đại đan sư sơ cấp đã mấy năm rồi và cũng bởi vì hồn lực không đủ mà không có cách nào đột phá tầng mới. Bây giờ có “Thiên Diễn Hồn Quyết” thì chuyện đột phá đến đại đan sư trung cấp chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!

Diệp Viễn nói không sai, so với cuốn “Thiên Diễn Hồn Quyết” thì chuyện Bạo Nguyên Đan chỉ là chuyện con con mà thôi

Cho dù bây giờ hẳn bị Vạn Đông Hải đánh đến không còn sức đánh trả nhưng chỉ cần có quyền “Thiên Diễn Hồn Quyết” này thì chuyện lật đổ Tủy Tinh Lâu trong tương lai chỉ bằng thời gian lật bàn tay mà thôi

“Đúng vậy, Thiên Diễn Hồn Quyết chính là tu hồn pháp quyết.” Diệp Viễn nhìn phụ thân bằng ánh mắt khẳng định.

“Vậy thì tốt quá rồi! Tốt quá rồi! Tốt quá rồi! Có cuốn thiên hàng hồn quyết này thì Vạn Đông Hải có tính là gì? Hahahaha....” Diệp Hằng nói liền một lúc ba câu “tốt quá rồi”, có thể thấy được nội tâm hẳn có bao nhiêu kích động.

Sau khi kích động, Diệp Hằng đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, bèn quay sang nói với Diệp Viễn: “Viễn Nhi, hai quyền tâm pháp này là của vị cao nhân nào, con tự ý truyền lại cho ta nhớ mai sau người ta biết được con tự ý đưa công pháp của họ tiết lộ ra ngoài thì chẳng phải làm khó cho con sao? Ta... ta vẫn là không học đi, con chỉ cần nói cho ta biết phương thức của Bạo Nguyên Đan là tốt rồi.”

Diệp Hằng cắn răng cự tuyệt ý tốt của Diệp Viễn, nhưng trong ánh mắt lại có chút không nở mà bất kì ai cũng có thể nhìn ra.

Việc này lại làm cho nội tâm Diệp Viễn chấn động một hồi!

Hắn biết rất rõ sức hút của cuốn tu hồn pháp quyết đối với Luyện Dược Sư như thế nào, chính là nếu cho luyện đan sư chọn một trong ba “giang sơn, mỹ nhân, tu hồn pháp quyết” thì luyện đan sư tuyệt nhất định sẽ chọn tu hồn pháp quyết.

Về điểm này, Diệp Viễn thân là một luyện đan sư thì hẳn sẽ biết rất rõ. Có thể nói, có được tu hồn pháp quyết thì danh vọng, địa vị, mỹ nhân sẽ tự động mà đến, Luyện Dược Sư làm sao có thể ngốc đến mức chọn cái khác được chứ. Nó cũng giống như võ giả, thực lực mới là nền căn bản của luyện đan sư!

Vậy mà Diệp Hằng lại có thể vì mình mà từ bỏ cơ hội trở thành luyện đan sư cao cấp, điều này làm sao mà không khiến cho hắn chấn động được?

Từ khi trùng sinh đến này, Diệp Hằng đối với hắn giống như một dòng nước chảy từng giọt từng giọt trong tim, làm cho tâm trạng của Diệp Viễn chịu sự kích động lớn, bất chi bất giác rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Vạn uyên bi thảm

Cả kiếp trước lẫn kiếp này, đây là lần thứ hai Diệp Viễn rơi nước mắt!

Lần thứ nhất là lúc phụ thân Chính Dương Tử bởi vì bảo mình mà bị tên phản đồ giết chết. Cảnh tượng ấy cho dù là trải qua vòng luân hồi thì cũng trong tâm trí hắn vẫn rõ ràng như vậy. Sự đau đớn khắc cốt kia tâm kia chính là động lực thúc đẩy Diệp Viễn chăm chỉ tu luyện cho đến bây giờ, hắn nghĩ có một ngày mình sẽ quay về thân thành chính tay giết chết tên phản đồ đó trả thù cho cha.

Đây là lần thứ hai Diệp Viễn rơi nước mắt, mặc dù không phải là thời khắc đối mặt với chuyện sống chết, nhưng chính tình thương yêu không cầu lợi của người cha giành cho đứa con của Diệp Hằng lại khiến cho nội tâm của Diệp viễn rung động sâu sắc.

Cái loại cảm giác này, Diệp Viễn đã từng cảm nhận được từ người cha Chính Dương Tử của mình. Cho dù Diệp Hằng có phải là phụ thân thật sự của hắn đi chăng nữa, thì tình cảm không một chút tính toán của ông đối mình là chân thật.

Thanh Vân Tử tiếp tục thừa hưởng thân thể của Diệp Viễn, chịu sự ảnh hưởng của thân thể này thì tự nhiên sẽ cảm thấy gần gũi với Diệp Hằng.

Lại thêm sự đối xử chân thành của Diệp Hằng đối với kiếp này của Diệp Viễn và trong tâm Diệp Viễn có một chút thẹn khi đã chiếm thân thể của con trai ông nên mới thừa nhận người phụ thân này.

Nhưng ở trong nội tâm sâu thẳm của mình, Diệp Viễn chỉ coi ông là người tương đối gần gũi mà thôi, chứ không phải là tình cha con thật sự.

Trong thâm tâm của Diệp Viễn thì phụ thân thật sự chỉ có một mình Chính Dương Tử mà thôi, vì thế thời gian đầu Diệp Viễn đã không truyền lại cho Diệp Hằng những thứ này. Nhưng giờ đây trong thâm tâm của Diệp Viễn đã thừa nhận người phụ thân này rồi.

Hai kiếp làm người, có được tình yêu thương bao la của hai người phụ thân như thế đã làm cho trái tim Diệp Viễn tan chảy.

thật sự lúc mới đầu đưa ra hai quyền pháp quyết này thì Diệp Hằng vẫn còn một chút do dự, nhưng khi nghĩ tới Diệp Hằng bị Vạn Đông Hải giết chết thì con đường tu luyện về sau của bản thân sẽ càng thêm nhiều phiền phức hơn.

Dựa vào tính cách của Vạn Đông Hải, thì hắn nhất định sẽ không dễ dàng để cho Diệp Hằng đã bị thất thế mà sống dễ chịu, thực lực hiện này của Diệp Viễn vẫn còn yếu, trọng yếu là vẫn chưa bảo vệ được mình. Suy nghĩ nhiều lần thì Diệp Viễn mới đưa ra quyết định này. Nhưng mà bây giờ, Diệp Viễn có thể hoàn toàn yên tâm rồi.

Nhìn thấy Diệp Viễn nước mắt lưng tròng, dọa Diệp Hằng một trận, liền tiếp nói: “Viễn nhi con làm sao vậy, có phải là phụ thân nói lời nào sai không?”

Diệp Viễn lắc đầu nói: “Hài nhi không sao, chỉ là hài nhi cảm động quá mà thôi. Trước kia hài nhi không hiểu chuyện, khiến cho phụ thân lo lắng, về sau hài nhi nhất định trở thành sự tự hào của phụ thân!”

Diệp Hằng nghe vậy mới có thể yên lòng, xúc động nói: “Hahahaha, hài tử ngốc còn học được cách làm nũng. Chúng ta là cha con, nói những lời này há chẳng phải xem như người ngoài sao? nhưng mà Viễn nhi biết không, điều mà làm cho ta vui vẻ yên tâm không phải là nhận được truyền thừa của vị tuyệt thế cường giả nào đó mà chính là sự trưởng thành hiểu chuyện của con! nam tử hán không nên nhìn về chuyện quá khứ mà phải nhìn về tương lai, chỉ đến khi xông phá hết thế gian này mới dừng lại!”

Diệp Viễn nghe vậy cũng hơi lộ vẻ xúc động, Diệp Hằng ở một đất nước bình thường thế này mà lại hoài bão như thế thì quả thực là hiếm gặp.

Diệp Viễn biết tư chất của Diệp Hằng không hề kém, cái ông thiếu chính là nguồn tài nguyên.

Chỉ cần có đủ nguồn tu luyện thì thành tựu sau này của Diệp Hằng nhất định sẽ không thấp!

Bây giờ Diệp Hằng vẫn chưa đến bốn mươi, trên con đường võ giả cũng được coi như là trẻ tuổi, khả năng vẫn là rất lớn.

Diệp Viễn chấp tay cúi người với Diệp Hằng rồi nói: “Hài nhi thụ giáo, nhưng mà hai quyền công pháp này phụ thân vẫn nên học là hay hơn, cũng chả có gì là không thỏa đáng cả. Vị cao nhân kia đem những thứ này truyền lại cho con cũng không nói là không được phép truyền ra ngoài thì hiển nhiên là tùy ý cho con tự quyết định, hơn nữa cũng không phải là truyền thụ lung tung, người là người thân nhất của con, truyền cho người thì con nghĩ lão nhân gia cũng không nói gì đâu.”

“Cái này.... thật sự là không có việc gì?” Diệp Hằng vẫn còn có chút do dự.

“Phụ thân người nghĩ xem, người tuyệt thế như thế làm sao có thể phạm vào những sai lầm thấp kém như vậy chứ? Nếu như người đó không muốn con truyền những thứ này ra ngoài thì nhất định phải cảnh cáo con tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài, nhưng hắn lại không nói nửa câu nhắc nhở thì đương nhiên là cho con xem xét tình hình mà quyết định rồi. Hơn nữa nếu như hắn thật sự muốn tìm truyền nhân truyền lại những công pháp này thì tất nhiên sẽ không thể để vì việc này mà hủy hoại con? Nếu không thì, lần sau hắn đến tìm con, con sẽ nói rõ với hắn việc này, nếu hắn cảm thấy không thỏa đáng thì cha con chúng ta cùng nhau gánh vác là được rồi.”

Lời nói hào hùng tràn đầy khí phách của Diệp Viễn đã xua tan đi nỗi lo ngại của Diệp Hằng

“Được rồi, cha con chúng ta cùng nhau gánh vác!” Diệp Hằng cũng nói khí thế như vậy.

Bên ngoài thì Diệp Hằng nói như thế, nhưng trong lòng Diệp Hằng lại âm thầm nghĩ: “Nếu vị cao nhân ấy thực sự đến gây phiền cho Viễn Nhi thì đến lúc đó ta sẽ tự phế vô công tạ tội là được! Cho dù thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể để cho Viễn Nhi gánh vác việc này.”

Diệp Hằng đương nhiên không biết, vị cao nhân đó vốn dĩ không tồn tại...

Mấy ngày tiếp theo, cả hai cha con Diệp Viễn đều đóng cửa bế quan không ra ngoài.

Diệp Hằng dùng toàn bộ thời gian để nghiên cứu “Thiên Diễn Hồn Quyết”, còn Diệp Viễn thì cũng cố lại cảnh giới của bản thân mình.

Trước khi bế quan tu luyện, Diệp Hằng đã dặn dò toàn bộ trên dưới Dược Hương Các chỉ cần lo liệu chuyện kinh doanh thường ngày, cho dù Túy Tinh Lâu gây hấn, tất cả phải chờ khi ông xuất quan rồi hãy nói sau.

Bây giờ ông đã có Bạo Nguyên Đan, thì không cần phải vội vàng ra tay. Trước tiên cứ cho Vạn Đông Hải gầy vò một trận rồi sau đó dùng một gậy quạt chết hắn.

Với tình hình bây giờ của Dược Hương Các thì cho dù Vạn Đông Hải có Tụ Nguyên Đan đi nữa, muốn một lúc tiêu diệt toàn bộ Dược Hương Các là chuyện không thể nào.

Diệp Hằng tận dụng thời gian này nhanh chóng gia tăng thực lực!

Ở cái thế giới kẻ mạnh ăn hiếp kẻ yếu như thế này thì thực lực mới là đạo lý. Diệp Hằng hiểu được hiệu dụng của Bạo Nguyên Đan là gấp đôi so với Nguyên Khí Đan, nhưng mà một khi đưa ra bên ngoài thì sức ảnh hưởng sẽ không chỉ là con số gấp đôi.

Nếu như thực lực không đủ thì Bạo Nguyên Đan này chỉ có trở thành mầm tai họa mà thôi!

Trước tiên Diệp Hằng đem toàn bộ tinh lực tập chung tu luyện Thiên Diễn Hồn Quyết, còn về “linh chá cửu dương thần quyết” lại không có hứng thú lắm. Nhưng khi tu luyện thì hắn mới hiểu được sức đáng sợ của Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết.

Chỉ trong thời gian ba ngày, cảnh giới trước khi của hắn không một chút động tĩnh nào, mà giờ đây đã xuất hiện lỗ hổng, đây chính là kết quả mà hắn đồng thời tu luyện Thiên Diễn Hồn Quyết.

Mượn lực trợ giúp của đan dược mà Diệp Hằng đã đột phá được cửa quan này, thăng cấp thành nhất trung tiểu giới cảnh

Trên Linh Dịch Cảnh là Ngưng Tinh Cảnh, mà ở Ngưng Tinh Cảnh muốn đột phá một cảnh giới nhỏ thì độ khó của nó cũng không kém hơn như từ Nguyên Khí tăng một tu luyện thành Nguyên Khí tăng chín!

Có người năm năm hoặc thậm chí là mười năm cũng không đột phá được một cảnh giới nhỏ, thì cũng biết được độ khó của việc thăng cấp lên khó khăn như thế nào.

Hơn nữa Diệp Hằng phát hiện ra từ khi mình tu luyện Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết thì trong đan thiên của hắn đã ngưng tụ một tầng dày nguyên lực, những nguyên lực kết tụ thành tinh thể, cảnh tượng cuối cùng dường như là hóa lỏng rồi trùng ngưng.

Còn về Thiên Diễn Hồn Quyết chính là hồn quyết của Diệp Viễn kiếp trước tu luyện, độ quý giá của nó thì không cần phải nói cũng biết.

Đồng thời trong ba ngày, hồn lực của Diệp Hằng cũng đột phá, thuận lợi đột phá đến cảnh giới trung cấp Đại đan sư.

Nhưng Diệp Hằng vẫn chưa có ý định xuất quan, hắn muốn tiếp tục bế quan tu luyện, đem toàn bộ tâm sức để luyện Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết, thì mới có thể gia tăng thực lực. Bởi vì Diệp Hằng chưa chắc chắn rằng khi đưa Bạo Nguyên Đan ra ngoài thì sẽ tạo nên chấn động như thế nào.

Sau bốn ngày sau, cuối cùng cũng đến ngày kiểm tra đánh giá, sau khi xuất quan Diệp Viễn đến thẳng công hội Luyện Dược Sư và hiệp hội đại bộ đội.

Khi Diệp Viễn đến, thì bên trong phòng khách của công hội Luyện Dược Sư đã đông nghịt người rồi. Đa phần là những người chưa gặp qua lần nào, nhưng mà cũng có mấy người quen biết như là cô cháu Phong Nhượng Tĩnh và Vạn Uyên.

Vạn Uyên là gia đình có truyền thống học giỏi sâu xa, hắn sớm đã là đan đồ trung cấp rồi, lần này đến cũng là để tham gia kì kiểm tra đáng giá đan đồ cao cấp.

Hơn nữa nghe nói hồn lực của Vạn Uyên tương đối mạnh mẽ, tương lai trở thành đan sư thì cũng không phải là chuyện ngạc nhiên. Chính vì lý do này mà nhận được rất nhiều sự quan tâm ở học viện Đan Võ này.

Lúc này không biết Vạn Uyên đang nói gì với Phong Chi Nhu, mà thái độ của Phong Chi Nhu lại lạnh như băng, dáng vẻ thì hờ hững không quan tâm.

Vạn Uyên cũng không bởi vì biểu hiện của Phong Chi Nhu mà cảm thấy không kiên nhẫn, trái lại khuôn mặt lại mang theo ý cười.

Lúc này Phong Chi Nhu nhìn thấy Diệp Viễn, bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt vui mừng, bỏ Vạn Uyên qua một bên mà đi về hướng Diệp Viễn.

“Diệp Viễn, sao bây giờ người mới tới? Ta và cô cô đều đang đợi người rất lâu rồi, còn cho rằng bởi vì người sợ sát hạch nên không đến cơ!” Giọng điệu của Phong Chi Nhu mang theo sự thân thiết nói.

Diệp Viễn biết Phong Chi Nhu chỉ muốn thoát khỏi Vạn Uyên nên mới làm thế, ánh mắt không khỏi liếc về phía Vạn Uyên, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt đỏ phồng lên giống như là gan heo cùng với ánh mắt giết người của Vạn Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Hàn huyền

Nhìn thấy sự giao hoạt hiện lên trong ánh mắt của Phong Chi Nhu, Diệp Viễn cảm thấy bất đắc dĩ.

Nha đầu này nhất định là đã biết mối quan hệ không tốt đẹp của mình và Vạn Uyên nên mới có ý phớt lờ Vạn Uyên mà đi qua chào hỏi mình.

Đây chẳng phải càng tạo thêm sự oán hận cho Diệp Viễn, nhưng mà hắn và Vạn Uyên sớm đã định ra kết cục không chết không ngừng rồi cho nên có một chút nữa cũng không sao.

Diệp Viễn có chút đau đầu, tính cách của Phong Chi Nhu không giống một chút nào so với sự đôn đại cả, may mà lúc đầu hắn còn lấy năng ta ra trêu tức Liễu Nhược Thủy.

“Không phải vẫn chưa bắt đầu sao, đến sớm để làm gì? Chỉ là một cuộc sát hạch mà thôi, cần gì phải kinh ngạc như vậy.” Diệp viễn không có tức giận nói.

“Hừ! Sự việc của người ta đều nghe cô cô nói rồi, cho đến bây giờ người đều nói lý thuyết suông, ai biết được người xem những thứ lung tung từ trên quyền điện tích nào đó mà lừa cô cô đến ngăn người ra.” Phong chi nhu không thêm đề ý mà nói.

Diệp Viễn vội giải thích cho nàng ta biết nên trực tiếp đi qua bên cạnh nàng, đến chào hỏi Phong Nhược Tinh.

Mà một màn này lại rơi vào trong mắt Vạn Uyên, nó giống như là đôi tình nhân đang liếc mắt đưa tình với nhau, càng khiến hắn tức đến nghiến răng.

Hắn ái mộ Liễu Nhược Thủy là chính xác, nhưng nếu so sánh Phong Chi Nhu với Liễu Nhược Thủy thì Phong Chi Nhu cao hơn không chỉ một cấp, nếu như có thể giành được người đẹp thì một Liễu Nhược Thủy nhỏ nhoi làm sao có thể so sánh được?

Phong Chi Nhu là nữ thần của tất cả các học viên nam, thì tự nhiên trong số đó sẽ có cả Vạn Uyên. Chỉ là cấp bậc của hắn trước kia kém xa so với Phong Chi Nhu nên không có cơ hội tiếp cận nàng thôi. Hiện nay, Vạn Uyên đã là học viên Địa cấp, hơn nữa đã là đan đồ trung cấp, lần sát hạch này hắn rất tự tin nắm chắc có thể thông qua sát hạch đan đồ cao cấp.

Vạn Uyên tin rằng không lâu nữa thôi, hắn sẽ có thể đứng cùng một tuyến đường với Phong Chi Nhu thôi.

Có đủ thực lực thì ý tưởng của Vạn Uyên sẽ càng nhiều hơn.

Tham gia sát hạch lần này, Vạn Uyên không hề nghĩ đến có thể gặp được Phong Chi Nhu ở nơi này, lại còn mặt dày tự mình báo tên và như trong dựa đoán là Phong Chi Nhu chả có phản ứng nào.

Ở Tàn quốc này, một đại đan sư trung cấp nhất định sẽ là đối tượng của mọi người nịnh bợ, nếu không như thế thì Liễu Nhược Thủy làm sao có thể thân cận với Vạn Uyên như thế?

Thế mà cái danh hiệu này lại không nổi bật lắm đối với Phong Chi Nhu, nàng ta giống như là chưa từng nghe qua cái tên Vạn Đông Hải.

Vạn Uyên kinh ngạc trong chốc lát, ngẫm nghĩ lại rồi cũng bình thường trở lại, nhân vật của võ bảng tiền tam thì thành tựu trong tương lai nhất định sẽ không kém so với phụ thân, cao ngạo một chút cũng là chuyện bình thường.

Chẳng qua, có một số tâm tư một khi đã khơi lên thì sẽ không thể đè nén được nữa.

Trong chuyện theo đuổi nữ nhân này, càng khó thì càng kích thích ý chí chiến đấu chinh phục của nam nhân.

Chỉ là Vạn Uyên không nghĩ đến lại có thể gặp Diệp Viễn ở nơi này, càng không nghĩ tới là Diệp Viễn và Phong Chỉ Nhu lại có quan hệ không tệ. Lại thêm tin đồn mấy ngày này như có như không giữa Phong Nhượng Tĩnh và Diệp Viễn càng thiêu đốt sự đố kỵ ghen ghét ở trong lòng Vạn Uyên.

Hai đại nữ thần của Học Viện Võ Đan lại có quan hệ sâu sắc với Diệp Viễn như vậy, dựa vào đâu chứ?

Mặc dù thời gian gần đây cường lực của Diệp Viễn nổi lên, thậm chí làm cho Vạn Uyên cảm thấy uy hiếp, nhưng sự coi thường của hắn đối với Diệp Viễn đã ăn sâu vào trong tiềm thức của hắn, tự hắn cho rằng Diệp Viễn căn bản là không xứng có được những thứ đấy.

Khi Phong Nhượng Tĩnh nhìn thấy Diệp Viễn, ánh mắt không khỏi sáng lên, kéo hắn đến bên cạnh nhỏ tiếng nói: “Ngươi bảo ta tay trái vẽ tròn, tay phải vẽ vuông, ta đã luyện gần xong rồi, không nghĩ tới thật sự hữu dụng đối với Âm Dương Phân Lưu Thuật.”

Phong Nhượng Tĩnh từ trước tới nay đều bình tĩnh vậy mà giờ phút này lại có chút kích động như thế. Nếu như đây không phải là nơi sát hạch thì nàng đã hét to sự vui sướng trong lòng nàng rồi.

Kỳ thật nàng sớm đã luyện tập Âm Dương Phân Lưu Thuật rồi nhưng cho dù luyện như thế nào cũng không thể tiến vào được cánh cửa này. Bây giờ chỉ là dự theo phương pháp Diệp Viễn dạy, luyện trong vòng mấy ngày mà Âm Dương Phân Lưu Thuật lại có độ phá vượt cấp như thế vậy!

Diệp Viễn nhìn Phong Nhượng Tĩnh không chút tức giận nói: “Không phải lúc đầu người nói là không có tác dụng gì sao? Làm sao lại dùng rồi?”

Đang phấn khích Phong Nhượng Tĩnh thấy vậy im bất, trên mặt thể hiện sự xấu hổ, đồng thời trong lòng cũng thấy sai không dứt, làm sao tên tiểu tử này lại không có lòng thương hoa tiếc ngọc gì cả? Đúng là tự mình làm mình khổ xử!

“Lúc đấy ngươi đâu có nói gì, ta làm sao mà biết được có hữu dụng hay không? Ít nhất thì ngươi cũng phải giải thích cho ta một chút là tại sao phải làm như thế chứ!” Phong Nhượng Tĩnh mang theo một chút tủi thân nói.

Nhìn thất dáng vẻ điềm đạm đáng yêu của Phong Nhượng Tĩnh, Diệp Viễn cũng không muốn cười nhạo nàng nữa: “Sự tinh túy của Âm Dương Phân Lưu Thuật chính là nhất tâm nhị dụng, lúc người thực thi phép thuật thì nguyên lực có chút hỗn loạn, hai tay hoàn toàn không thể phối hợp, có thể thành công mới là lạ đấy! Bảo ngươi luyện vẽ chính là dạy ngươi luyện tập thuật nhất tâm nhị dụng. Nhưng đây chỉ là nhập môn sơ cấp, muốn nguyên lực của hai tay đạt đến mức độ hòa hợp như âm dương thì vẫn cần phải chịu khó luyện tập.”

Phong Nhượng Tĩnh lộ ra vẻ mặt bình tĩnh: “Hóa ra là như vậy, chớ trách cho dù ta luyện như thế nào đi chăng nữa vẫn không thể tiến bộ.”

Vạn sự khởi đầu nan. Mặc dù Diệp Viễn nói Phong Nhượng Tĩnh chỉ là nhập môn sơ bộ nhưng chỉ cần bước vào cánh cửa này thì con đường về sau sẽ dễ đi hơn rất là nhiều.

Được coi là Luyện Dược Sư thì tư chất của Phong Nhượng Tĩnh cũng không kém, chỉ thiếu là tầm nhìn và kinh nghiệm mà thôi.

“Được rồi, học phí không cần người nộp, nhưng mà về sau đừng tìm ta làm cái gì trợ thủ, ta bận lắm” Diệp Viễn lắc tay nói

Phong Nhượng Tĩnh nghe vậy rất tức giận. Người khác thì hận không thể làm trợ thủ cho nàng mà Diệp Viễn lại có vẻ như tránh còn không kịp, lẽ nào bản thân mình lại không có sức hút đến vậy?

Nữ nhân là một động vật kỳ quái, có lúc bạn càng theo đuổi họ thì họ lại càng chán ghét bạn, đợi đến khi bạn giữ khoảng cách với họ thì họ lại cảm thấy rất lạc lõng.

Hai người thì thầm nói chuyện thì tự nhiên sẽ dẫn đến không ít sự chú ý.

Mặc dù không biết họ đang nói cái gì, nhưng nhìn thấy bộ dạng nhận sự chỉ giáo của Phong Nhượng Tĩnh lại giống như tiểu nương tử đang bị giáo huấn.

Mọi người không nhìn được mà bắt đầu suy đoán, lẽ nào hai người thật sự có cái gì đó?

Chính lúc đó, mấy trưởng lão mặc áo hồng bào từ đại môn tiến vào đại sảnh, có hai vị trưởng lão dẫn theo hai tiểu cô nương đi bên cạnh.

Phong Nhượng Tĩnh là giáo tập của đợt sát hạch dẫn đội lần này, nàng chính là thay thế tạm thời mà đến.

Lúc này đây tự nhiên là cần nàng ra mặt rồi.

“Hahaha, chào Phong cô nương, cũng lâu rồi ngươi không đến công hội của chúng ta, chẳng lẽ lại đang chuyên tâm nghiên cứu luyện dược gì đó? Nếu người cứ như thế thì mấy ông lão chúng ta đây quả thật là rất xấu hổ đấy!” Một vị trưởng lão hình như là có quen biết với Phong Nhượng Tĩnh, vừa gặp mặt đã hàn huyên rồi.

Lúc này, Phong Nhượng Tĩnh lại hồi phục lại dáng vẻ của giáo tập thanh tịnh xuất trần, nói mấy lời chúc phúc với mấy vị trưởng lão rồi cười nhạt nói: “Vương hội trưởng, Tôn hội trưởng, chào mấy vị trưởng lão. Vương trưởng lão chê cười rồi, lần trước chỉ là nửa năm thôi, đâu có lâu như người nói đâu? Phong Nhượng Tĩnh có một chút đạo hạnh thôi làm sao dám đề cho mấy vị hội trưởng xấu hổ được? Huống hồ ngài lại là nhân vật đứng đầu trong

giới Luyện Dược Sư nước Tần.”

“Hahahaha, Phong cô nương thật là biết cách nói chuyện. Nhưng ta và lão Vương cũng không đùa người đâu, theo như ta thấy chưa đến ba năm nữa, Tần quốc lại thêm một Đại dược sư rồi.” Lời của Vương hội trưởng cũng không như nói đùa, rất tán thưởng Phong Nhựt Tình.

Phong Nhựt Tình cười nói: “Vương hội trưởng quá khen rồi, Nhựt Tình không dám nhận.”

Vương hội trưởng cười lớn nói: “Rất đáng khen, rất đáng khen. Ấy, đây không phải là Vạn Uyên hiền chất sao? Không ngờ người cũng tham gia sát hạch lần này, là tham gia sát hạch hạng cao cấp à?”

Nhất thời tất cả ánh mắt của mọi người đổ dồn hết về phía Vạn Uyên, không ngờ Vạn Uyên lại quen biết phó hội trưởng đại nhân của Công hội Luyện Dược Sư.

Vạn Uyên đắc ý nhìn Diệp Viễn một cái, tiến lên hành lễ nói: “Chào Vương hội trưởng, tiểu chất chính là đến để tham gia sát hạch hạng cao cấp lần này.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Đứng ở bên phải có được hay không?

“Tốt, tốt. Hiền chất quả là gia đình có truyền thống ham học, tuổi còn nhỏ như thế này mà thực lực đã là hạng cao cấp rồi, Vạn lão đệ đã có người kế thừa rồi! Đúng là sống sau đây sống trước, có lẽ ta đã già thật rồi.” Vương hội trưởng có phần tự cười chính mình.

“Vương hội trưởng vẫn đang tuổi trung niên làm sao lại nói là già rồi? Các vị trưởng lão đều là những nhân vật quan trọng của Luyện Dược Sư ở Tần quốc chúng ta mà Vương hội trưởng và Tôn hội trưởng càng là nhân vật hàng đầu của Tần quốc, chúng con chỉ là những tiểu bối nhỏ bé, con đường phải đi vẫn còn dài.” Vạn Uyên tăng bốc hết sức, trực tiếp kéo tất cả mọi người vào cùng.

“Ha ha ha, già rồi, già rồi, không thể so với năm xưa được. Phong cô nương, hôm nay ta và Tôn trưởng lão cũng mang đến hai hậu bối, đưa vào trong đội của mọi người ở đây, Phong cô nương có ý kiến gì không?” Vương trưởng lão nói với Phong Nhựt Tình.

Phong Nhựt Tình nhẹ nhàng gật đầu nói: “Hai trò này có thể cho mọi người mở mang tầm nhìn về thực lực, cho họ biết ở bên ngoài còn có người giỏi hơn thì cũng là chuyện tốt.”

“Đâu có, đâu có, đây là đệ tử của ta, tên là Từ Phụng Nhi, bên cạnh lão Tôn là chất nữ của hắn cũng là truyền nhân đắc ý của hắn, tên là Tôn Khả Vân. Đây chỉ là hai tiểu bối bình thường, hi vọng lúc nữa Phong cô nương đừng chê cười. Hai người còn không qua đây bái kiến Phong lão sư, nàng lớn hơn các người mấy tuổi mà đã là đan sư trung cấp, các người cần phải học hỏi nhiều thêm.”

Vương hội trưởng cố gắng hạ thấp hai tiểu cô nương đó nhưng sự đắc ý ở trong ánh mắt lại không che dấu đi đâu được

Nghĩ lại nếu không phải vì hai tiểu cô nương này thì với thân phận đại đan sư của Vương hội trưởng và Tôn hội trưởng thì cũng không thể nào đích thân đến đây chủ trì cuộc sát hạch lần này.

“Phụng Nhi, Khả Vân bái kiến Phong lão sư.” Hai tiểu cô nương nhẹ nhàng bái kiến Phong Nhựt Tình, ánh mắt tràn đầy sự sùng bái.

Ở tuổi này mà có thể trở thành đan sư trung cấp thì tất nhiên sẽ là đối tượng sùng bái của tất cả những người trẻ tuổi.

Diệp Viễn âm thầm đánh giá hai nha đầu đó, quả nhiên hồn lực rất cường đại, nghĩ đến sau khi bước chân vào Linh Dịch Cảnh trở thành đan sư cũng không phải là điều không thể.

“Được rồi, các vị đều là học trò xuất sắc của học viện Đan Võ, có người đã từng đến công hội tham gia mấy lần sát hạch, quy định thì cũng không cần ta nói nhiều nữa. Trước tiên tiến hành sát hạch hạng cao cấp sau đó sẽ là sát hạch đan sư, năm người một tổ tiến vào phong luyện đan. Bây giờ, những học viên tham gia vào sát hạch hạng cao cấp đứng sang bên trái, tham gia vào sát hạch đan sư đứng qua bên phải.” Chủ trì Vương trưởng lão nói.

Tham gia sát hạch lần này tổng cộng có hai mươi người, thêm Từ Phụng Nhi và Tôn Khả Vân thì cũng chỉ là hai mươi hai người thôi, trong đó đa phần là tham gia sát hạch hạng cao cấp, chỉ có hai người là tham gia sát hạch đan sư, thứ nhất là Phong Chi Nhu, người thứ hai là Tào Dục đứng sau Phong Chi Nhu trên đan bảng.

Vương hội trưởng vừa dứt lời, đại đa số đều đứng bên phải, Phong Chi Nhu và Tào Dục đứng bên trái, chỉ còn mỗi Diệp Viễn vẫn đứng nguyên ở vị trí cũ không nhúc nhích.

Vương hội trưởng thấy vậy nhíu mày lại, có chút không vui nói: “Tiểu bằng hữu này, không nghe thấy lời ta nói sao?”

Mọi người rất ngạc nhiên quay ra nhìn Diệp Viễn, Vạn Uyên nhìn có vẻ sung sướng khi người gặp họa, tên tiểu tử này vẫn thích làm chuyện độc lập đặc biệt. Dám như thế trước mặt Vương hội trưởng, không phải tự tìm cái chết sao?

Nhìn thấy Diệp Viễn vẫn không có động tĩnh gì, Phong Nhượng Tĩnh có chút lo lắng nói: “Diệp Viễn ngươi còn đứng ngẩn ra đấy làm gì? Mau qua đứng bên trái đi!”

“Thực ra, ta muốn hỏi một chuyện, có thể đứng ở bên phải được hay không?” Diệp Viễn có một chút bất đắc dĩ nói.

Mặc dù hẳn không muốn làm ra chuyện đặc biệt, nhưng đã đáp ứng với Phong Nhượng Tĩnh phải dùng toàn bộ sức lực thì Diệp Viễn cũng không có ý định che giấu thực lực gì nữa. Lúc đáp ứng với Phong Nhượng Tĩnh, Diệp Viễn đã nghĩ vậy rồi.

Dựa theo sự gia tăng thực lực sau này thì cánh cửa của công hội Luyện Dược Sư lần này là phải tham gia. Nếu như thực lực đạo đan cường mạnh mà không tham gia sát hạch Luyện Dược Sư thì mới là chuyện đặc biệt.

Đến lúc đó truyền đến tai của kẻ phản đồ nào đó hay là tổng công hội Luyện Dược Sư thì không chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì, rất dễ khơi sự nghi ngờ của bọn họ.

“Ha ha ha……” một trận cười lớn vang lên

“Nguyên Khí tăng bốn lại muốn tham gia vào sát hạch đan sư, ngươi đến là tạo trò khôi hài hay là đến trêu chọc Vương hội trưởng và Tôn hội trưởng?” Vạn Uyên mở miệng trách móc, dụng tâm hiểm ác khiêu khích sự ác cảm của hai vị hội trưởng đối với Diệp Viễn.

Quả nhiên, hai vị hội trưởng vừa nghe Vạn Uyên nói xong, nhất thời sắc mặt rất là khó coi.

“Vị tiểu bằng hữu này, lẽ nào ngươi còn không nghe rõ ràng sao? Bên phải là tham gia sát hạch đan sư!” Sắc mặt vương hội trưởng trầm xuống, lúc nói cũng tăng thêm ngữ khí, lộ ra vẻ không vui.

“Diệp Viễn! Còn không mau xin lỗi hai vị hội trưởng? Đây là công hội Luyện Dược Sư, không được ngang ngược.” Phong Nhượng Tĩnh nóng vội đến mức không ngừng nháy mắt với Diệp Viễn, đồng thời đắc tội với hai hội trưởng của công hội Luyện Dược Sư thì không phải chuyện tốt gì.

Công hội Luyện Dược Sư xa rồi tranh đấu thế gian, ngay cả hoàng gia cũng không thể chỉ huy được, từ trước tới nay không có người nào dám trêu chọc hội trưởng đại nhân của công hội Luyện Dược Sư.

Nhưng Diệp Viễn lại giống như không nhìn thấy, mà ngược lại còn cười nói với Vương hội trưởng: “Vãn bối nghe rất rõ ràng, chính là đứng ở bên phải, con muốn tham gia sát hạch đan sư lần này.”

“Ngươi chỉ là Nguyên Khí tăng bốn mà muốn tham gia sát hạch đan sư?” Lần này Vương hội trưởng tức giận thật rồi.

“Không sai.” Diệp Viễn lại không có chút sợ hãi gì.

“Ngươi là tiểu tử nhà nào mà sao dám không có lễ phép vậy chứ! Hôm nay đến đây há chẳng phải trêu tức lão phu sao?” Vương hội trưởng đã sát ranh giới của con thịnh nộ rồi, nếu như không phải nể mặt Phong Nhượng Tĩnh thì lão đã sớm đuổi Diệp Viễn ra ngoài rồi.

Lúc này, Vạn Uyên tự nhiên đứng ra tiếp lời nói: “Vương hội trưởng đừng tức giận, người này rất ngạo mạn, từ trước tới nay không để trường lão vào trong mắt. Nhưng nói đến gia thế của hắn thì Vương hội trưởng chắc cũng quen biết phụ thân hắn.”

“Vậy hiền chất nói xem, phụ thân hắn là ai?” Vương trưởng lão hiếu kỳ nói.

“Phụ thân hắn là Diệp Hằng, là Các chủ của Dược Hương Các” Vạn Uyên cung kính nói.

Nghe vậy, Vương hội trưởng nhíu mày lại nói: “Hóa ra là con của Diệp lão đệ! Diệp lão đệ vẫn là hổ phụ, làm sao lại sinh ra đứa con có kiến thức hạn hẹp còn có thái độ khinh bạc như vậy chứ.”

Diệp Viễn và Vạn Uyên bằng tuổi nhau, nhưng Diệp Viễn lại là Nguyên Khí tăng bốn thì hiển nhiên là người không có trí cầu tiến rồi.

Nguyên Khí tăng bốn thì cũng không sao nhưng lại không biết tốt xấu muốn tham gia sát hạch đan sư, lẽ nào hắn coi đan sư là rau cải, muốn sát hạch thì sát hạch sao?

Hắn gia nhập con đường đan đạo nhiều năm như thế, đừng nói là Nguyên Khí tăng bốn cho dù là Nguyên Khí tăng chín có thể trở thành đan sư cũng chưa từng nghe qua.

Không biết rằng có bao nhiêu Linh Dịch Cảnh đều bị dừng lại ở cảnh cửa đan sư này, mà một Nguyên Khí tăng bốn nói khoác không biết ngượng miệng muốn tham gia sát hạch đan sư, đây chẳng phải là cố ý gây rối thì là gì.

“Ta cũng không phải rảnh việc mà đi trêu chọc gì ngài, chỉ là cảm thấy phải tham gia sát hạch từng cấp từng cấp một thì quá lãng phí thời gian, chỉ bằng cứ trực tiếp tham gia luôn sát hạch đan sư thì chẳng phải tốt hơn sao.” Diệp Viễn không kinh sợ nói

“Hừ! Niệm tình ngươi là con của Diệp Hằng, tội thất lễ này bỏ qua, nhưng lần sát hạch lần này thì ta thấy ngươi vẫn là thôi đi. Phong cô nương, đừng

trách lão phu không nề mặt cô, nhưng tên tiểu này quá hỗn xược rồi, đem người đuổi ra ngoài cho ta.” Vương hội trưởng cuối cùng tức giận nói.

Trong lòng Vạn Uyên lúc này vui như hoa nở, cái này gọi là tự tạo nghiệp ác không thể sống.

“Khoan đã!” Chính lúc này, Phong Nhượng Tinh cuối cùng cũng lên tiếng ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Khảo hạch bắt đầu!

“Đợi chút.” Lúc này Phong Nhượng Tinh mới đứng ra nói.

Hành động của Phong Nhượng Tinh dẫn tới từng trận nói thì thầm của nhóm đệ tử, giống như quan hệ của người càng ngày càng chân thực rồi.

“Hội trưởng đại nhân xin hãy bớt giận, có thể cho ta hỏi hần hai câu được không?” Phong Nhượng Tinh là giáo tập của học viện Đan Võ, nhưng đây là địa bàn của công hội Luyện Dược Sư, nên nàng vẫn còn một chút tư cách lên tiếng.

Vương hội trưởng trầm mặc một lát rồi mới gật đầu.

Ánh mắt của Phong Nhượng Tinh pha chút phức tạp nhìn Diệp Viễn, muốn nhìn xem thật sự hần đã có dự tính từ trước hay chỉ là càn quấy mà thôi, nhưng mà nhìn một lúc lâu cũng chẳng nhìn ra được gì.

“Diệp Viễn, ta hỏi ngươi, rốt cuộc giao hẹn của chúng ta có được tính hay không?” Phong Nhượng Tinh trầm giọng hỏi.

Chỉ là câu hỏi như này có chút mập mờ, ở đây ngoài Phong Chi Nhu biết sự việc ra, còn lại những người khác đều đang tưởng tượng xa xôi.

Diệp Viễn có chút bất đắc dĩ nói: “Nếu như không phải tuân thủ giao hẹn, ngươi cho rằng ta thích bị bọn họ coi là quái vật sao?”

Nghe Diệp Viễn nói ra những lời này xong, thì trong lòng của Phong Nhượng Tinh như trút được gánh nặng, thả lỏng ra hơi.

Người khác không biết thực lực đan đạo thật sự của Diệp Viễn, nhưng Phong Nhượng Tinh lại hiểu rất rõ ràng. Có thể tùy ý chỉ điểm cho một đan sư trung cấp là nàng đây thì chỉ sợ cái mà Diệp Viễn thiếu chỉ là cảnh giới mà thôi?

Phong Nhượng Tinh lại có một cảm giác là cái mà nàng nhìn thấy chỉ là một góc nhỏ nhỏ trong thực lực thật sự của Diệp Viễn mà thôi.

Tên tiểu tử này rốt cuộc là quái thai gì? hần chỉ có mới mười lăm tuổi thôi nha!

“Ý của ngươi là... ngươi nắm chắc chứ?”

Mặc dù có chút tin tưởng Diệp Viễn nhưng việc mà hần làm đã phá vỡ quy luật vốn có rồi, khiến cho nàng không thể không xác định lại một lần nữa.

“Ách, cái này ta cũng không xác định.” Diệp Viễn rất không có trách nhiệm nói

Nhìn thấy dáng vẻ như sắp muốn nổ tung của Phong Nhượng Tinh, Diệp Viễn lập tức mở miệng nói tiếp: “Thật sự là tùy tiện luyện chế ra một loại đan dược nhị giới là có thể qua?”

“Đúng vậy, chỉ cần nội trong vòng hai canh giờ người có thể luyện chế ra bất kì một đan dược nhị giới nào đấy thì có thể thông qua được kì sát hạch của đan sư sơ cấp lần này?”

“Ồ, nếu như là thế thì hần là không có vấn đề gì.” Diệp Viễn thản nhiên nói, như kiểu chuyện luyện chế đan dược nhị giới đan giản giống như ăn cơm uống nước vậy

“Nếu đã như thế thì hi vọng ngươi đừng khiến ta thất vọng!”

Phong Nhượng Tinh nói xong, lấy ra một bình đan dược từ trong tay áo ra nói với Vương hội trưởng: “Hội trưởng đại nhân, ở đây ta có ba viên Dưỡng Hồn Đan, đặt ở đây để đảm bảo thay cho Diệp Viễn. Nếu hần thật sự đến đây gây rối thì ba viên Dưỡng Hồn Đan này chính là bồi tội với công hội.”

Lời vừa nói ra khiến cho tất cả mọi người ở đây đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Dưỡng Hồn Đan chính là đan dược tam giới thật sự, hơn nữa đan dược tam giới cực kỳ quý giá.

Bởi vì tác dụng của Dưỡng Hồn Đan chính là tăng cường thần hồn của võ giả, làm cho hồn lực của võ giả trở nên mạnh mẽ. Đối với công hội Luyện

Được Sur mà nói thì loại đan dược này chính là vật tha thiết mơ ước.

Dáng vẻ của Vương hội trưởng tràn đầy vẻ sợ hãi mà kinh ngạc, không ngờ đến Phong Nhựt Tinh lại có thể vì Diệp Viễn mà lấy ra vật quý giá như thế.

Với tư cách là một trong những người đứng đầu công hội Luyện Dược Sur, kỳ thật là hẳn biết dược thân phận thực của Phong Nhựt Tinh nên mới có thể khách khí với nàng ta như thế

Hôm nay nếu đổi là người khác đến dẫn đội thì với thân phận của hẳn thì chẳng cần phí nhiều lời với người khác đến thế.

“Phong cô nương thật sự muốn vì một tên tiểu tử vô danh này mà lấy ra vật quý giá như thế?” Đến bây giờ Vương hội trưởng vẫn có chút không dám tin.

“Nhựt Tinh biết hành vi của Diệp Viễn là có chút khó tưởng tượng nổi, nhưng ta tin tưởng hẳn có năng lực này! Những việc mà chúng ta chưa nhìn thấy không có nghĩa là nó không tồn tại; những việc chúng ta không làm được không có nghĩa là người khác không làm được!” Phong Nhựt Tinh vẫn rất kiên định nói.

“Được rồi, nếu Phong cô nương vẫn giữ ý kiến như vậy, lão nhân hôm nay cũng không muốn làm người xấu. Nhưng Phong cô nương phải biết rằng, lão nhân là nể mặt cô mới đáp ứng, đổi thành người khác cho dù là lấy đường hồn đan này ra thì lão nhân cũng không đồng ý đâu.” Vương hội trưởng trầm giọng nói.

“Tạ ơn Vương hội trưởng!” Phong Nhựt Tinh nhẹ nhàng bái một cái, biểu thị sự cảm ơn.

Nàng biết Vương hội trưởng sẽ không nói đùa, Dương Hồn Đan mặc dù quý giá nhưng dựa vào thể lực cường đại của công hội Luyện Dược Sur thì loại đan dược này cũng không phải là loại quý hiếm.

Sở dĩ có thể đáp ứng, chủ yếu vẫn là nể mặt thân phận công chúa hoàng gia của mình.

“Nếu như Phong cô nương kiên trì như thế thì Diệp Viễn qua đứng bên phải đi. Nhưng lão nhân cũng phải nói rõ ràng, nếu như người thật sự là trêu đùa lão nhân thì đan dược này ta cũng không cần mà người phải ném sự cực khổ đấy! Không thì sự việc này chuyển ra ngoài, người khác còn cho rằng công hội Luyện Dược Sur của chúng ta trở thành nơi trẻ con chơi đùa!”

Mặc dù lời của Vương hội trưởng nói không nhanh nhưng mỗi một chữ đều rất đanh thép, hiển nhiên là đã hạ quyết tâm làm khó dễ Diệp Viễn rồi.

Diệp Viễn cũng lười để ý đến hẳn, trực tiếp đi đến bên cạnh Phong Chi Nhu.

“Này, người không nói đùa chứ? Người đừng có mà hại cô cô ta nha! Một Nguyên Khí tăng bốn làm sao có thể luyện ra được đan dược nhị giai được?” Phong Chi Nhu tức giận nói.

Diệp Viễn nhìn Phong Chi Nhu một cái, rồi lại thu về, nhạt nhạt nói: “Người vẫn là lo cho bản thân thì hơn, ta xem lần này người vẫn cảm thấy khó khăn đi, sao mà thực lực đan bảng của học viện sao mà yếu thế?”

“Người!” Phong Chi Nhu không ngờ lại bị Diệp Viễn chọc tức lại, tức đến nổi không nói ra lời.

Ngoài ra, bên này Vạn Uyên nhìn Diệp Viễn hận đến mức nghiền răng.

“Tại sao? Tại sao Phong lão sư lại có thể vì hẳn mà lấy ra đồ quý giá như thế? Diệp Viễn có đức có tài gì? Đợi đấy mà xem, bây giờ thì ngông cuồng như thế, tí nữa xem người thu dọn như thế nào!” Trong lòng của Vạn Uyên gào thét như thế.

Phòng dùng luyện đan lần này là độc lập, tổng cộng có mười phòng luyện đan, phía đông phía tây mỗi bên năm phòng. Ở giữa là phòng khách, phía bắc của phòng khách có một màn che, các chủ khảo thông qua màn che ấy quan sát được toàn bộ bên trong phòng luyện đan. Bên phía nam là kho thuốc.

Luyện đan dược liên quan đến rất nhiều thứ như là khống chế lửa, xử lý thuốc, trận pháp,... nhưng suy cho cùng cũng là để luyện chế đan dược.

Nếu mà luyện chế không ra đan dược, thì những bước phía trước dù có mạnh đến đâu thì cũng chỉ là phí công, và không được công nhận. Vì thế sát hạch của công hội Luyện Dược Sur đều lấy đan dược đã luyện thành để làm tiêu chuẩn.

Có thể luyện ra đan dược như thế nào chính là dựa vào cấp bậc của Luyện Dược Sur, đan giản mà có sức thuyết phục lớn nhất.

Hai canh giờ có thể nói là không ít nhưng cũng không nhiều, cần tỉ lệ thành công cao thì mới có thể luyện chế ra đan dược, như thế cũng hạ thấp được khả năng Luyện Dược Sur gặp may mắn.

Ở đây toàn bộ đều phải dựa vào thực lực để nói chuyện!

“Buổi sát hạch chính thức bắt đầu, bây giờ người tham gia sát hạch bắt đầu chọn dược, những đệ tử của hai nhóm trước bắt đầu tiến vào kho dược.”

Người chủ trì buổi sát hạch lần này lại đổi thành một đan sư trung niên, lời của hẳn vừa dứt, đệ tử của hai nhóm trước tiến vào phòng dược để chọn dược.

Thời gian chọn dược cũng tính vào trong hai canh giờ, thật ra đây cũng là một loại sát hạch dành cho đệ tử.

Làm thế nào để trong thời gian ngắn nhất tìm được tất cả được liệu mà mình muốn, để tích kiệm được thời gian cho việc phối được và luyện chế đan được, đây cũng là một kỹ năng cơ bản của một Luyện Dược Sư.

Thực ra từ việc bắt đầu chọn được, cũng có thể nhìn ra thực lực cao hay thấp của rất nhiều đệ tử.

Chọn được càng nhanh càng chuẩn, cũng chứng minh rằng việc nắm bắt thành thạo được lý của các đệ tử, thì lúc luyện được càng có thể nắm bắt được tốt được tính của tất cả các loại được liệu, tỉ lệ thành công sẽ cao hơn rất nhiều.

Ánh mắt của Phong Nhượng Tinh nhìn không được mà nhìn về phía Diệp Viễn, trong lòng nghĩ với thái độ biết rõ được liệu như Diệp Viễn, hẳn tiến vào kho được thì mấy phút có thể đi ra.

Lúc luyện chế hồi khí đan, hẳn lại thể dùng tay phối hợp được liệu chuẩn xác không biết sai sót đến thế, đây thực sự là nghịch thiên a!

Hắn rõ ràng chỉ có mười lăm tuổi, dù có tính học luyện đan từ lúc còn trong bào thai thì cũng không thể đạt được đến cảnh giới như thế này được?

Có lẽ Diệp Viễn thật sự có thể sáng tạo ra kỳ tích cũng không biết chừng?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Trình độ của người quá thấp

Trong hai nhóm trước, được chú ý nhiều nhất tự nhiên là Từ Phượng Nhi và Tôn Khả Vân.

Sự thật chứng minh rằng thực lực của nhóm đệ tử học viện Đan Võ không thể so sánh bằng hai người này.

Lúc mà các nàng đi ra từ phòng được thì những người khác vẫn đang tìm được liệu cho mình.

Còn về hai người Từ Phượng Nhi và Tôn Khả Vân giống như hạc trong bầy gà, nổi bật nhất trong đám đông, khiến cho Vương trưởng lão và Tôn Trưởng lão cảm thấy mấy phần vui vẻ. Đặc biệt là Vương trưởng lão, tâm trạng vừa bị Diệp Viễn làm cho bức bối mà lúc này cũng đã vui vẻ trở lại như bầu trời đã xua tan đi những đám mây.

Vương trưởng lão tên là Vương Kim Phúc, Tôn trưởng lão tên là Tôn Kiến Minh, hai người đều là lão nhân của công hội Luyện Dược Sư, cũng là đại đan sư trong những người đứng đầu Tàn quốc, được mọi người tôn kính.

Hai người đều là phó hội trưởng của công hội Luyện Dược Sư, nhưng mà lần này lại mang hậu bối đến tham gia sát hạch lần này, cũng là âm thầm bồi dưỡng sức mạnh và thể lực.

“Lão Tôn à, không ngờ Khả Vân tiến bộ lại nhanh như thế, sợ là người đã tồn không ít tâm tư trên người nó nha!” Vương Kim Phúc vuốt râu cười nói.

“Ha ha ha, Phượng Nhi nhà ông cũng không kém, ta nhớ không nhầm là năm trước người mới thu nhận nàng làm đệ tử nhập môn, không như nhanh như thế đã trở thành đan đồ cao cấp rồi.”

“Không sai, nhà đầu Phượng Nhi rất thông minh, một chút đã hiểu, là một truyền nhân tốt. Giai đoạn chọn được này, hai người được tính là ngang sức ngang tài, nhưng đây chỉ mới mở đầu, quan trọng vẫn là phải xem luyện chế đan được thế nào.”

Tôn Kiến Minh gật đầu, biểu thị sự tán thành.

Rất dễ thấy rằng, trong hai lão nhân này, Vương Kim Phúc hay nói còn Tôn Kiến Minh có chút trầm tĩnh.

Sau khi Từ Phượng Nhi và Tôn Khả Vân tiến vào trong phòng luyện đan, lập tức bắt đầu phối đan.

Giai đoạn phối được này, động tác của hai người này rất thành thạo cấp tốc. Xem ra, ngày thường hai cô nương này làm trợ thủ cho hai lão nhân kia không ít, chẳng qua có một số kỹ năng cơ bản thường ngày không nhìn ra, nhưng đến khi cần dùng lại thấy rõ được hiệu quả của nó.

Ngoài những đệ tử được đánh giá cao ra, thì bình thường những đệ tử của học viện Đan Võ có ít cơ hội để cho các giáo tập dạy cách luyện đan, vậy nên làm những việc này tất nhiên sẽ không nhanh bằng Từ Phượng Nhi và Tôn Khả Vân.

Hơn nữa Vương Kim Phúc và Tôn Kiến Minh đều là đại đan sư, được bọn họ đích thân chỉ bảo thì hai cô nương không muốn nổi bật thì cũng không được.

Mà tình tiết này lại bị các đệ tử của học viện Đan Võ đem ra so sánh rồi.

Điều khiến cho mọi người kinh ngạc là Từ Phụng Nhi và Tôn Khả Vân như đã có thương lượng từ trước, tiến độ của hai người đều giống nhau, không phân nhanh chậm, đều đều như nhau.

Từ việc chọn được đến khi phối được kết thúc, cả hai đều tốn thời gian gần một canh giờ, có thể thấy được kỹ năng cơ bản đã nắm rất chắc chắn.

Tham gia sát hạch lần này, mỗi đệ tử đều có ba lần cơ hội, vì thế mà mỗi người đều có thể chuẩn bị ba phần được liệu.

Từ Phụng Nhi và Tôn Khả Vân đã phối được xong, chuẩn bị luyện đan lần thứ nhất.

Trong đại sảnh, Phong Chi Nhu cảm thấy vô cùng chán nản khi nhìn vào sau màn che, nàng sớm đã là đan đồ cao cấp rồi, nhìn cuộc thi như thế tất sẽ cảm thấy không có hứng thú.

“Này, Diệp Viễn, ngươi nói xem trong hai cô nương đó ai sẽ là người thắng?” Phong Chi Nhu tiến lại gần Diệp Viễn, chơi trò truyền âm bí mật.

Ở trong đại sảnh, cho dù âm thanh của nàng ta nhỏ đến đâu đi nữa thì với thực lực của hai lão nhân kia nhất định sẽ nghe thấy.

“Tôn Khả Vân.” Diệp Viễn cũng dùng truyền âm bí mật như thế, ngay lập tức trả lời lại.

“Ngươi đã nhìn ra rồi? Tại sao vậy?” Phong Chi Nhu vô cùng ngạc nhiên hỏi.

Phong Chi Nhu lại không có hoài nghi lời của Diệp Viễn, nàng biết Diệp Viễn thật sự rất lợi hại. Bởi vì từ trước đến Phong Nhượng Tinh luôn mắt cao hơn đỉnh, có thể khiến cho cô cô coi trọng thì tuyệt đối không phải là người bình thường.

Chỉ là cho dù thế nào nàng cũng không cảm nhận được sự lợi hại của Diệp Viễn, cũng không cho rằng hắn có thể dựa vào cảnh giới nguyên khí nhất trung mà có thể thông qua được sát hạch đan sư lần này.

“Bởi vì Tôn hội trưởng giỏi hơn một chút.” Diệp Viễn nhẹ nhàng nói.

“Tôn hội trưởng? Cái này thì có quan hệ gì với Tôn hội trưởng?” Phong Chi Nhu bị Diệp Viễn làm cho đầu óc choáng váng.

“Tôn hội trưởng trầm tĩnh ít nói, hơn nữa lại say mê với đan đạo, thực lực của hắn nhất định sẽ mạnh hơn so với Vương hội trưởng. Tính cách Tôn hội trưởng phải thiết thực, lúc dạy đệ tử sẽ càng thêm sự nghiêm khắc thận trọng, mà Tôn Khả Vân lại kế thừa phong cách ấy thì tự nhiên sẽ hơn một bậc rồi.”

“Không phải chứ? Chính là bởi vì cái này?”

Diệp Viễn nhìn Phong Chi Nhu một cái rồi lại nói tiếp: “Lúc chọn được, nhìn hai người như kiểu ngang sức ngang tài nhưng thực chất là Tôn Khả Vân vẫn nhanh hơn một chút so với Từ Phụng Nhi.”

Phong Chi Nhu ngạc nhiên đến mất chữ o mồm chữ a nói: “Cái này ngươi làm sao nhìn ra được?”

“Đan được mà Từ Phụng Nhi luyện là Mãnh Hồ Đan, còn Tôn Khả Vân luyện là Huyền Thanh Đan, được phụ của Huyền Thanh Đan nhiều hơn một vị so với Mãnh Hồ Đan, mà hai người cũng lúc chọn trong thì ai thắng ai bại có thể nhìn ra ngay.”

Lời nói của Diệp Viễn khiến cho Phong Chi Nhu nửa buổi cũng không khép được miệng vào: “Ngươi, ngươi có phải là nói lung tung không? Chỉ từ màn che mà người có thể nhìn ra bọn họ luyện đan được gì?”

Diệp Viễn cười nhạt nói: “Ta có phải nói lung tung hay không, đợi bọn họ luyện chế không phải ngươi sẽ biết sao?”

“Được rồi, ta muốn xem xem ngươi có phải thật sự là có tài như vậy không! Nếu ta phát hiện ra là ngươi nói lung tung thì không cần Vương hội trưởng động thủ mà ta sẽ ném ngươi ra ngoài trước!” Phong Chi Nhu uy hiếp nói.

“Tùy ý!” Diệp Viễn nói với giọng như không có chuyện gì.

“Này, nói mơ hồ như thế, kết quả cuối cùng của sát hạch lần này vẫn phải xem đan được luyện ra. Cho dù bọn họ thật sự là luyện Mãnh Hồ Đan và Huyền Thanh Đan, thì hai đan được này cũng không thể phân ai thắng ai thua được?” Qua một lát, Phong Chi Nhu lại cảm thấy chán, lại truyền âm đi.

“Không, bọn họ đã phân ra thắng bại rồi.”

“Giả tạo, tiếp tục giả tạo đi! Ta vẫn không tin ngươi có thể nhìn ra ai thắng ai thua từ trên màn che? Đan được bọn họ luyện mới được một nửa, còn vẫn chưa kết đan kia!” Phong Chi Nhu bị phong cách của Diệp Viễn chọc tức, càng ngày càng cảm thấy Diệp Viễn đang nói lung tung.

“Tôn Khả Vân luyện liền một mạch, không ngoài dựa đoán là đan được thượng phẩm. Còn về Từ Phụng Nhi, khi mới bắt đầu luyện đan đã phạm một sai lầm nhỏ, mặc dù đã xử lý kịp thời nhưng vẫn ảnh hưởng đến chất lượng đan được, nhiều nhất cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến cấp độ thượng phẩm. Nếu về sau nàng ta còn để thiếu sót gì nữa thì có thể biến thành đan được trung phẩm cũng không phải là chuyện khó hiểu.” Diệp Viễn kiên định phân tích như thế.

“Từ Phụng Nhi phạm lỗi sao? Sao ta không nhìn ra?”

“Trình độ của người của người kém quá, tất nhiên là nhìn không ra rồi.”

“Diệp Viễn! Người!” Nếu như đây không phải nơi sát hạch thì bây giờ Phong Chỉ Nhu nhất định sẽ đâm cho Diệp Viễn một nhát kiếm.

Từ Phụng Nhi và Tôn Khả Vân đồng thời luyện chế xong hơn nửa lại là một lần thành công và chỉ dùng một canh giờ để luyện đan.

Trong những đệ tử hai nhóm này thì bọn họ quả nhiên là vương giả hoàn toàn xứng đáng, thông qua lần sát hạch đan đồ cao cấp lần này thì không phải bàn nữa.

Những việc còn lại chính là đánh giá chất lượng đan dược của họ để lấy đó phân cao thấp.

Vương Kim Phúc cười lớn, rồi nói với Phong Nhượng Tinh: “Việc này không thể để mấy lão nhân ta tự đánh giá nhà mình được, phiền Phong cô nương giúp chúng ta đánh giá đi?”

Phong Nhượng Tinh mỉm cười nói: “Cung kính không bằng tuân lệnh.”

Phong Nhượng Tinh cầm đan dược của Từ Phụng Nhi ở trong khay lên, cẩn thận đánh giá một lượt, rồi mở nói: “Đan dược thượng phẩm nhất giới, hoàn thành vô cùng xuất sắc, đã đạt đến thứ phẩm của thượng phẩm.”

Nói xong Phong Nhượng Tinh lại cầm đan dược của Tôn Khả Vân ở trong khay lên xem, bao chế đúng cách, sau đó nói: “Đan dược thượng phẩm nhất giới Huyền Thanh Đan, hoàn thành cũng rất là xuất sắc, phẩm thứ của đan dược cũng đạt đến thượng phẩm.”

Ở một góc nào đó, Phong Chỉ Nhu kinh ngạc đến mức há hốc miệng, nhìn Diệp Viễn như nhìn thấy quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Đối thủ?

Mặc cho Phong Nhượng Tinh uyển chuyển, trong lòng của Phong Chỉ Nhu càng lúc càng lung lay, chấn động.

Diệp Viễn vừa nói cùng Phong Nhượng Tinh chẳng sai tí nào!

Phải biết là, ở mảnh sáng chỉ có cảnh tượng của nhà kho, nhìn sơ qua cũng chỉ là kho sách thảo dược đơn thuần, ngay cả những cái cơ bản nhất cũng không thể nhìn ra, chỉ ít là cả Phong Chỉ Nhu cũng không nhìn ra được.

Diệp Viễn chỉ nhìn được mảnh sáng, lại đoán ra có hai nữ nhân kia luyện chế đơn dược gì!

Rốt cuộc tại sao hẳn lại có thể làm được đều đó?

“Há há, Phong cô nương không cần sợ đắc tội với hai lão đây, có gì muốn nói thì cứ nói ra, tính khí của hai lão già này không nhỏ mọn đến mức đó. Dù sao cũng muốn phân cao thấp với Tôn lão đầu. Việc bào chế đơn dược do Phụng Nhi với Khả Vân, hai đứa nó cũng là có ưu khuyết điểm, Phong cô nương con không cần phải kiêng dè cứ nói ra.”

Ngọc Kim Phúc biết rõ là Phong Nhượng Tinh không muốn đắc tội cả hai bên nên câu nói của Phong Nhượng Tinh giống như hai bên hòa nhau ngang tài ngang sức.

Dù sự việc trên, bất kể bản lĩnh luyện đan của hai người sắp tới như thế nào thì đan dược sau cùng bào chế ra cũng không tài nào giống y như nhau được, vì nó bị ảnh hưởng bởi quá nhiều nhân tố.

Phong Nhượng Tinh cười nhạo, rồi nói: “Thế Vương hội trưởng và Tôn hội trưởng không nên trách cứ tiểu nữ tử này.”

“Đầu đầu, đã thế thì mời Phong Nhượng Tinh làm trọng tài phân xét, đạo lý không có sự trách cứ.” Một người trầm lặng ít nói như Tôn Kiến Minh chịu không nổi cũng phải lên tiếng.

“Kỳ thực hai vị cô nương Phụng Nhi và Khả Vân đều vô cùng xuất sắc, bản lĩnh ngang nhau, chỉ có điều là trong quá trình bào chế của Phụng Nhi cô nương có một khuyết điểm nhỏ dẫn đến chất lượng phẩm của đan dược thua một bậc. Ta thấy màu sắc viên Mãnh Hồ Đơn mờ nhạt u ám, là do quá trình tôi luyện ở bước thứ nhất có một điểm sai sót dẫn đến.” Phong Nhượng Tinh nói quá đúng.

“Haha...” Vương Kim Phúc có một trận cười sảng khoái, ngược lại nét mặt ông không có gì tỏ vẻ vui vẻ: “Không ngờ rằng lão Tôn đầu ông đây lại có thể đào tạo nuôi dưỡng ra đứa đệ tử tài giỏi như thế, xem ra ông đã có người kế thừa rồi! Phụng Nhi, trải qua lần thất bại này thu hoạch được kiến thức

không ít, trở về nhà con càng phải cố gắng chuyên tâm hơn, không được sinh lòng kiêu căng chỉ vì là đệ tử của ta, con rõ chưa?”

“Phượng Nhi đã hiểu.” Từ Phượng Nhi mặt đầy yêu kiều nhưng cũng có chút buồn rầu.

“Được rồi, thời gian cũng không còn nhiều, tới đây thôi, lần sau bắt đầu lại.” Vương Kim Phúc dặn dò.

Người nào bảo chế đan dược tức nhiên sẽ có người đánh giá, phê bình, hai vị trưởng bối Vương, Tôn thân phận cao quý đừng hạ mình chỉ vì chuyện con con này.

Trong đám người này, đều phải chịu cái nhìn đánh giá của Vạn Uyên.

Không thể không nói tới đường đạo Vạn Uyên vốn dĩ có sự kiêu ngạo.

Hắn ta chỉ lớn hơn Diệp Viễn vài tháng nhưng bản lĩnh luyện đan đạt tới mức cao thâm, thành tựu tương lai của con người này tuyệt đối chỉ có thể hơn chứ không thua phụ thân hắn đâu.

“Hừm! Phong Nhựt Tinh, Phong Chỉ Nhựt, ta chỉ muốn nói ra để hai người biết cái gọi là thiên tài đường đạo chân chính là như thế nào! Diệp Viễn chẳng qua chỉ là kẻ tiểu nhân ngang ngược, hống hách, đợi tới một ngày ta tiến vào cảnh giới bậc thầy luyện đan, há không sợ Phong Chỉ Nhựt không động lòng?” Vạn Uyên ám chỉ.

Khi tích đủ sinh lực, hắn ta sẽ ra oai trước mặt Phong Chỉ Nhựt, để nàng ta có cái nhìn khác.

Nhìn hai người Phong Chỉ Nhựt và Diệp Viễn liếc mắt đưa tình, trong lòng Vạn Uyên khó chịu vô cùng.

Bước vào kho thuốc, Vạn Uyên nhanh chóng chớp lấy dược liệu, mãi đến khi hắn ta rời khỏi, một khắc mới thấy các học viên khác từ bên trong bước ra.

Có thể nói là khó phân cao thấp.

Vạn Uyên có tuyệt kỹ, chiêu tiếp sau làm liền một mạch.

Đặc biệt là sau khi hắn ta bắt đầu bào chế đan dược, thủ pháp của hắn ta càng điêu luyện hơn, chưa kịp nhìn thấy thì đã.

“Lão Tôn ơi, xem ra Vạn lão đệ đã bồi dưỡng ra được đứa trò giỏi. Hay để hai đứa hậu bối so tài với nhau xem sao.”

Vương Kim Phúc là bậc thầy luyện đan nên nhãn lực sẽ có, đương nhiên nhìn ra được cách bào chế đan dược của Vạn Uyên, cũng như bản lĩnh của Vạn Uyên mạnh hơn so với Từ Phượng Nhi và Tôn Khả Vân.

“Đúng thế, tiểu tử của Vạn Đông Hải đúng là có chút tài năng. Trong mấy năm nay, đã làm cho ép Diệp Hằng rất suy tở, không ngờ lại có thể đào tạo ra đứa hết sức lợi hại. Theo đó, có thể thấy Vạn Uyên là kẻ đáng sợ, đúng là hậu sinh khả ứ.”

Tôn Kiến Minh kiêu lời, thế nhưng có thể đưa ra lời nhận xét thì cũng thấy rõ biểu hiện của Vạn Uyên đã làm hắn ta bội phục như thế nào rồi.

“Đã như thế thì, theo như ta thấy, Lưu Văn Tấn Thủ của Vạn Uyên đã đạt mức bảy phần công lực của Vạn Đông Hải, còn thiếu kinh nghiệm và cảnh giới, tương lai tất thành tài năng lớn! Hừ! Giống như con trai của Diệp Hằng, danh tiếng lẫy lừng, hành sự kỳ lạ.

Đối với Vạn Uyên, Vương Kim Phúc cũng đánh giá cao, nhưng lại có cách nhìn không tốt về Diệp Viễn – rõ là một kẻ chuyên phá rối không hơn không kém.

Mỗi nhà bậc thầy bào chế thuốc đều có những thủ pháp bào chế độc môn, Lưu Văn Tấn Thủ chính là tuyệt kỹ thành danh của Vạn Đông Hải.

Cuộc đối thoại giữa Vương Kim Phúc và Tôn Kiến Minh không hề có ý chê giễu, đương nhiên truyền tới tai Phong Chỉ Nhựt và Diệp Viễn.

Diệp Viễn sắc mặt bình tĩnh, lại chẳng hề có bất cứ biểu hiện gì.

Ngược lại, Phong Chỉ Nhựt nét mặt vui mừng, liền truyền âm “Bọn họ tán dương đối thủ của hắn kìa nhưng sao hắn có thể bình tĩnh coi như không nghe thấy gì được?”

Trải qua rung động ban đầu, Phong Chỉ Nhựt chỉ có thể dung hai từ “biến thái” để giải thích biểu hiện vừa nãy của Diệp Viễn.

Chẳng qua trong lòng có quá nhiều suy nghĩ, Phong Chỉ Nhựt đối với sự biểu hiện chốc lát của Diệp Viễn ẩn chứa mong đợi.

Hắn ta có lẽ thật sự có thể là...?

Nghe thấy truyền âm từ Phong Chỉ Nhựt, Diệp Viễn vẫn nét mặt vô cảm đó: “Đối thủ ư? Ta trước giờ không xem hắn ta là đối thủ.”

Nếu như trước kia Phong Chỉ Nhựt đối với câu nói đó sẽ không tin, dè bĩu coi thường.

Nhưng giờ, Phong Chi Nhược ngược lại cảm nhận được trong lòng Diệp Viễn thực sự suy nghĩ như thế.

Biết rằng, Từ Phượng Nhi vừa có sai sót nhỏ trên chỗ ngồi ngay cả cô cô và hai vị bậc thầy luyện đan đều không nhìn ra, nếu không thì họ đã không tài nào thi đấu được.

Nhưng Diệp Viễn lại sớm nhìn ra được, ngược lại qua trình bào chế đan dược của Từ Phượng Nhi và Khả Vân, Diệp Viễn đã biết đơn dược mà hai cô nương ấy bào chế ra là cực phẩm, điều này không phải ai cũng có thể làm được.

Phong Chi Nhược tin rằng, cho dù Diệp Viễn không thông qua được kỳ sát hạch này, thế giới trong mắt hắn ta cũng không như những gì mà hai bậc thầy luyện đan đã nói.

Chẳng nhẽ, trình độ lý luận của Diệp Viễn, vậy mà không đủ để sánh ngang với Đan Vương sao?

Một thiếu niên mới mười lăm tuổi đã có trình độ của một Đan Vương, cách nghĩ của Phong Chi Nhược cũng làm chính mình giật cả người.

“Thích, thật có thể giả bộ.”

Tuy trong lòng đã đồng ý với lời nói của Diệp Viễn nhưng Phong Chi Nhược vẫn tỏ rõ khinh thường.

Không biết vì lý do gì nhưng nàng ta cảm thấy Diệp Viễn rất khách khí.

Có lẽ nguyên nhân là do từ nhỏ tới lớn nàng đều được người khác tặng bốc, chưa hề có người con trai nào đối với nàng coi thường như thế chẳng?

“Đương nhiên là thật, ta và ngươi còn không thân tới mức có thể trêu ngươi.” Diệp Viễn lạnh nhạt nói.

“Này, ngươi là con người có thể thốt ra những lời nói đó sao?” Phong Chi Nhược bị ghen lời.

“Ta và ngươi rất thân?” Diệp Viễn trừng mắt nhìn sau khi nghe Phong Chi Nhược nói.

“Cái này...” Suy nghĩ trở lại khi Phong Chi Nhược và Diệp Viễn gặp nhau chẳng qua mới lần thứ hai mà thôi nhưng giống như cuộc nói chuyện giữa những người chưa hề quen biết trước đó.

“Chẳng những không thân, mà chúng ta nên xem là kẻ thù mới đúng?”

Mặt Phong Chi Nhược đỏ bừng lên, chắc Diệp Viễn bị một nhát kiếm còn canh cánh trong lòng: “Diệp Viễn, ngươi không phải là đàn ông, chỉ vì chuyện nhỏ không đáng mà miệng thốt lên những lời đó chẳng?”

“Chuyện nhỏ hả? Nhát kiếm đó của ngươi xuất nữa đã lấy mất tính mạng của ta! Thế giữa chúng ta chẳng phải có mối thâm thù đại hận chẳng?” Diệp Viễn tức giận.

“...”

Phong Chi Nhược đuối lý, cứng họng không nói tiếng nào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Chuyện quan trọng nói ba lần!

“Tốt thôi, bốn tiểu thư nhận sai, thế được chưa? Ngươi đường đường là đàn ông con trai chẳng nhẽ không có tí độ lượng nào, cứ giữ mãi thù hận cả đời sao?”

Trầm mặc một hồi, Phong Chi Nhược cuối cùng cũng chịu không nổi sự tĩnh lặng phải mở miệng, chỉ nghe tiếng xin lỗi của nàng vang lên nhưng một chút thành khẩn cũng chẳng có.

“Không phải ta ghi thù mà chỉ sợ những lúc không chú ý lại đắc tội tới đại tiểu thư ngươi đây, cái mạng nhỏ của ta đây không giữ nổi. Cho nên tốt nhất chúng ta nên giữ khoảng cách.”

Diệp Viễn thực sự có chút sợ Phong Chi Nhược, tính khí thất thường của a đầu này, biết đâu chừng ngày nào đó không vui quơ kiếm đâm một phát, Diệp Viễn không chắc né tránh được.

Hắn có thể xem thường cao thủ đan bằng nhưng tuyệt không thể đánh giá thấp cao thủ võ bằng. Phong Chi Nhược dù gì cũng đứng hạng ba bảng võ, nếu như ngày đó thực sự tái diễn, nói không chừng cái mạng nhỏ Diệp Viễn coi như xong.

Phong Chi Nhược bị Diệp Viễn làm cho tức điên người, từ trước tới giờ không một ai dám nói với nàng những lời nói như thế.

Miền là đàn ông, bất kể hần ta có địa vị cao thấp, bần cùng hay giàu có, ai cũng muốn tìm mọi cách để được tiếp cận cô?

Thế nhưng Diệp Viễn thì ngược lại, tìm cách trốn khỏi nàng còn không kịp!

Từ nhỏ tới lớn, Phong Chi Nhược sống trong Mật Quán, luôn đề cao cảnh giác đối với gã đàn ông muốn tiếp cận. Trước kia, cũng có kẻ ra dáng chính nhân quân từ trước mặt cô, cố ý duy trì khoảng cách, chỉ muốn gây sự chú ý của nàng.

Nhưng nàng có thể cảm giác được, Diệp Viễn thật sự dè chừng qua chuyện nàng đâm hần ta, không muốn tiếp cận nàng, điều đó đã đánh bại suy nghĩ trong nàng.

“Hừm, ngươi muốn sao tùy ngươi, nhưng ngươi hãy cho ta biết vì sao ta không thể vượt qua kỳ sát hạch này!” Điều Phong Chi Nhược thực sự muốn biết nhất là việc này.

“Tại sao ta phải nói cho ngươi biết!” Diệp Viễn tròn tròng mắt, ta chưa bao giờ gặp qua cái kiểu xin chỉ giáo như thế của người thỉnh giáo.

“Hừm hừm! Nếu như không nói cho ta biết, thì ta sẽ...” Phong Chi Nhược nhìn Diệp Viễn ánh mắt đầy đe dọa, tư thế vung kiếm chỉ vào cổ hần, làm Diệp Viễn run sợ, lạnh cả người.

Diệp Viễn một phen hú hồn, bất luận hần có phải là hóa thân của Thần Vương, Đan đế chuyển thế, nhưng nay cũng chỉ là con chim cò nhỏ với Nguyên Khí tăng bốn.

Không nghi ngờ gì, Phong Chi Nhược sử dụng chiêu này vừa trực tiếp, đơn giản vừa hiệu quả nhất.

Diệp Viễn biết tính khí thất thường của a đầu này không phải của con người, ép quá không biết chừng lại ăn một kiếm của nàng ta.

Hần phải giữ tính mạng để còn báo thù, không muốn bị chết không minh không bạch như thế này.

“Được rồi, ngươi đã thắng!” Diệp Viễn không thể làm khác.

Lần đầu tiên nàng đã thắng Diệp Viễn, cả người cảm thấy đầy phấn khởi, nụ cười đầy đắc ý. Nó quả là một tuyệt chiêu hữu dụng!

Diệp Viễn giọng đành chịu: “Công pháp tu luyện của ngươi chẳng phải là chí dương chí cương sao?”

“Hả? Sao ngươi biết được?” Phong Chi Nhược vô cùng ngạc nhiên.

“Quả nhiên! Một nữ tử, luyện cái gì công pháp chí dương chí cương? Thật là ngớ ngẩn!” Diệp Viễn xem thường.

“Này, cái miệng ngươi chả nhẽ không thể nói được những lời hay ý tốt hay sao?”

“Cũng đừng xem thường khác thế! Ngươi đúng là không có não mà! Không mắng ngươi mới đúng thật xin lỗi ngươi! Nữ nhi trời sinh âm nhu, với công pháp chí dương chí cương vốn dĩ tương khắc nhau, vậy mà ngươi lại lựa chọn công pháp chí dương để luyện, thế chẳng phải không có não sao?”

“Hừm! Thế thì sao?”

“Ý ngươi là ngươi đúng thứ ba võ bạng phải không?” Diệp Viễn nhanh chóng dập tắt suy nghĩ khoe khoang của Phong Chi Nhược, cười lạnh: “Ngươi bây giờ có thể treo Long sư huynh bọn họ, bởi vì công pháp của ngươi cực kỳ cao, nhưng cảnh giới của ngươi không cao. Mười năm tới, ngươi sẽ thua xa Long sư huynh bọn họ! Người khác thì ngày càng phát huy thể mạnh, thu nhỏ điểm yếu, còn ngươi thì ngược lại, ngươi nói xem có phải ngươi không có não không?”

“Này, ngươi mà mắng tui não phé nữa có tin ta giết ngươi không?”

“Không có não! Không có não! Không có não! Phàm sự việc không nên nhắc lại tới lần ba! Ngươi giết ta đi nè! Giết đi, cả đời này của ngươi cũng đừng có mong đạt tới cảnh đột phá sáng chói!” Diệp Viễn nổi nóng, cười lạnh.

“Hừm! Tin ngươi là tài năng đặc biệt! Cho dù công pháp ta luyện không đúng, và cũng không được thông qua kỳ thi sát hạch thì có làm sao?” Diệp Viễn thở một hơi dài, trái lại Phong Chi Nhược run sợ.

“Trên thế gian này, không ngoài hai khí âm dương. Thần hồn thuộc âm, cần âm hàn để tu dưỡng khí, mà ngươi ngược lại luyện công pháp chí dương, nội thể sản sinh ra đều là khí dương can, khí dương can này áp chế hồn lực tăng trưởng, cho nên chỉ sợ việc lấy linh đan ăn, hồn lực tăng trưởng cũng chỉ có hạn.”

Lúc đầu, Phong Chi Nhược nổi con tam bành, nhưng sau khi nghe mấy lời Diệp Viễn nói, nàng ngược lại không nổi giận.

Diệp Viễn tiếp tục nói: “Hồn lực của ngươi bây giờ miễn cưỡng chỉ có ở trình sơ cấp của đơn sư, nhưng khả năng luyện đan thành công thì vô cùng thấp, cho nên rất khó có thể thông qua kỳ sát hạch này. Nếu như ngươi vẫn tiếp tục luyện thì dương khí nội thể tích tụ càng nhiều, hồn lực của ngươi bị áp chế

sẽ càng hiện rõ, cả đời này ngươi cũng đừng mong gia nhập sư đàn!”

“Hừm! Bắn tiếng đe dọa! Ngươi cho rằng chỉ vài ba lời là có thể lừa gạt ta sao?” Tuy nhiên trong lòng nàng tin đó là đúng nhưng Phong Chi Nhược vẫn cứng mồm không thừa nhận.

“Đúng không? Nếu ta dự liệu không sai thì tốc độ tu luyện hiện tại của ngươi không phải càng lúc càng chậm sao? Giờ ngo mỗi ngày có phải toàn thân cảm thấy không khỏe, đan điền nóng bỏng, huyết Thái dương căng phồng đau âm ỷ phải không? Nếu ngươi cảm thấy buồn lờ xàm bậy, thì cứ coi như ta chưa nói gì hết.”

Lời nói lờ mờ của Diệp Viễn, ngược lại làm cho toàn thân Phong Chi Nhược lạnh buốt. Lời nói Diệp Viễn không sai một từ, việc tu luyện trước kia của nàng nhanh hơn so với người cùng tuổi nhưng từ khi bắt đầu xuất hiện Linh Dịch Cảnh, tốc độ tu luyện của nàng bỗng giáng cấp, bây giờ còn không bằng hai phần ba so với trước đó.

Đúng vào giờ ngo hằng ngày, Phong Chi Nhược cảm thấy khó chịu trong người, triệu chứng đúng y như những gì Diệp Viễn đã nói.

Lẽ nào, đúng như những gì Diệp Viễn đã nói, là do bản thân chọn sai công pháp?

“Ngươi... ngươi nói xằng bậy!” Ánh mắt Phong Chi Nhược biến đổi có gì đó ngờ ngàng, nhưng với tính cách kiêu ngạo trước nay thì có chết nàng ta cũng cứng miệng không chịu thừa nhận.

“Thực ra cũng không phải không có cách chữa trị, chỉ ít để ngươi được thông qua kỳ sát hạch này cũng là một giải pháp.”

“Biện pháp gì? Nói ra đi.” Phong Chi Nhược đã hời hợt rồi, đây không khác nào thừa nhận nàng sai, Diệp Viễn đã thuyết phục được?

“Trong lúc ngươi tu luyện đan, để nguyên lực áp chế ở Linh Dịch Cảnh tầng một, đồng thời ăn một viên linh đan, sẽ đủ để chế luyện ra đơn dược cấp hai. Nhưng ngươi không được cố sức, luyện chế đơn dược trên tay là được rồi.”

Diệp Viễn cũng không thích so đo tính toán, sau hồi nói chuyện, tin rằng nha đầu này đã có khoảng thời gian đau khổ rồi, không có thì giờ cùng nàng phân cao thấp, trực tiếp nói phương pháp cho nàng.

“Thế này... phương pháp này thật có thể sao?”

“Phương pháp ta đã nói rồi, tin hay không ở ngươi.” Diệp Viễn nét mặt thản nhiên.

Thì trong lúc đó, từ phòng luyện đan, Vạn Uyên bước ra với sự tự tin thái quá.

Hôm nay, Vạn Uyên đã phát huy được bản lĩnh xuất sắc dị thường và luyện chế thành công đơn dược!

“Ha ha ha, đứa cháu tài giỏi quả nhiên là trò giỏi hơn thầy, ta thấy kỹ thuật luyện dược của con cũng được mấy phần thần vận của phụ thân con, lần bào chế đơn dược này, tuy ít nhưng đơn dược thuộc cực phẩm? Nhanh lấy ra để lão già xem nào!” Vương Kim Phúc cười to.

Lúc này lão quan cầm theo đơn dược bước ra, Vạn Uyên hướng về phía Vương Kim Phúc và Tôn Kiến Minh cúi chào, cung kính: “Đa tạ Vương hội trưởng quá khen, hậu bối lần này bào chế quả là viên đơn cực hiếm, may mắn qua được ải.”

Thốt ra lời nói khiêm tốn, nhưng thần sắc ngạo mạn giữa trán làm sao cũng không thể che giấu được.

Nhưng trong con mắt của người khác, sự ngạo mạn của Vạn Uyên là do sức mạnh bản lĩnh của hắn ta.

Vương Kim Phúc cầm đơn dược lên xem, sắc mặt thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Không cần thận nói lời thật

“Hắn... cứ thế bỏ đi sao?”

Vương Kim Phúc nhất thời quên ngăn cản Diệp Viễn, khi thần hồn trở về, Diệp Viễn đã biến mất.

Tôn Kiến Minh hít một hơi thật sâu, thờ dãi nói: “Không đi còn có thể làm được gì? Nguyên khí của hắn đã cạn kiệt, cứ như thế không kịp điều dưỡng, có thể gây ra tai họa. Mặc dù hắn dùng Nguyên Khí tăng bốn đề chế luyện ra đan dược hai bậc, nhưng lại cố gượng đến cùng. Nhân vật giống như thế, nếu không phải vì một lần luyện đan dược gây ra tai họa ngầm về sau, đó quả thật là đáng tiếc!”

“Ồ, gắng gượng thì sao. Hẳn đã có đủ thực lực tu luyện đan dược hai bậc, cái còn thiếu là sự tích lũy nguyên khí mà thôi.” Trong lời nói của Vương Kim Phúc vẫn chứa đựng sự cực kì kinh hãi.

Tôn Kiến Minh gật đầu, hoàn toàn đồng ý.

Có điều hẳn đột nhiên trở nên kích động, run rẩy nói: “Kỳ tích đấy! Tu luyện lúc này của Diệp Viễn, quả thật là kỳ tích!”

“Không tệ, đích thực là kỳ tích! Lẽ nào, Âm Dương Phân Lưu Thuật của Diệp Viễn, đã đạt đến cảnh giới trong truyền thuyết?” Vương Kim Phúc khâm phục nói.

Tôn Kiến Minh đồng tình nói: “Tuyệt đối là cảnh giới truyền thuyết! Nguyên Khí tăng bốn chế luyện đan dược, đến tâm cảnh của hai chúng ta cũng bị ảnh hưởng, không thể nào không là cảnh giới trong truyền thuyết được!”

Có đủ mọi phương pháp chế luyện đan dược, trong đó bản chất và kỹ xảo võ thuật có điểm tương thông với nhau, chỉ là phương pháp chế luyện đan dược không có tính công kích cụ thể mà thôi.

Có điều thuật luyện đan dựa vào mức độ hiểu biết khác nhau, nhưng lại cùng phân thành năm cảnh giới: nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn và cảnh giới huyền thoại!

Phân chia cảnh giới và kỹ xảo võ thuật về cơ bản là như nhau, chỉ khác nhau ở tên gọi cảnh giới thứ năm.

Một là Phá Huyền, một là Truyền Thuyết.

Cách đặt tên khác nhau, đã chứng tỏ độ khác nhau cực cao mà kỹ xảo võ thuật và thuật luyện đan theo đuổi.

Cái mà kỹ xảo võ thuật theo đuổi là lực công phá cực cao, yêu cầu chính là phá vỡ xiềng xích, vượt qua giới hạn, do đó có tên là Phá Huyền.

Cái mà thuật luyện đan theo đuổi lại là loại lực sáng tạo vô hạn, trong đan dược nhỏ bé, chứa đựng khả năng vô hạn, phương pháp mà thuật luyện đan theo đuổi chính là tạo ra càng nhiều tính khả năng, do đó có tên gọi là truyền thuyết.

Thuật luyện đan một khi đi vào cảnh giới truyền thuyết, sẽ khiến cho đan dược chế luyện ra xuất hiện khả năng vô hạn, thường sẽ khiến công dụng đan dược tăng lên gấp bội.

Thuật luyện đan ở cảnh giới truyền thuyết, thậm chí có thể khiến đan dược có một số thuộc tính phụ, từ đó thu được công dụng không lường trước được.

Vương Kim Phúc hình như đã nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên hét lớn: “Còn ngây ra đấy làm gì? Còn không mau thỉnh đan dược của Diệp Viễn chế luyện!”

Lúc Vương Kim Phúc nói, không ý thức được mình đã dùng chữ “thỉnh.”

Thầy đan bên cạnh lúc này mới thức tỉnh, vội vàng đi lấy đan dược.

Sắc mặt Vạn Uyên lúc này vô cùng khó coi, trong lòng lại là cảm giác chấn động khó tả và cảm giác bị hạ nhục dâng lên một cách mãnh liệt.

Hắn biết là mối quan hệ với Diệp Viễn vừa mới đi lên, giờ đây đã bị tuột xuống, Vương Kim Phúc đã không thể nhận hắn là đệ tử nữa.

Diệp Viễn nếu mà không biết luyện đan thì hay rồi, nhân lúc Vương Kim Phúc bị đùa giỡn tâm tình không vui, hẳn có thể ở bên cạnh nhân cơ hội này mà công kích.

Nhưng bây giờ mâu thuẫn giữa hắn và Diệp Viễn đã công khai rồi, Vương Kim Phúc chỉ cần nhớ lại lời của Diệp Viễn, sợ rằng sẽ không có ấn tượng tốt đẹp gì về Vạn Uyên.

Điều làm cho Vạn Uyên mất thể diện là, lúc Diệp Viễn vừa mới đưa hắn vào cảm giác hứng thú thì không tài nào thoát ra được, điều này cho thấy kỹ thuật luyện đan của hắn quá kém cỏi so với Diệp Viễn.

Làm sao chuyện này có thể xảy ra được?

Rõ ràng một tháng trước Diệp Viễn là một kẻ ăn hại, bây giờ hắn không chỉ đạt được thành quả lợi hại trên võ đạo, mà trình độ võ đạo còn phá tan nhận thức bình thường, thực hiện sự việc không có khả năng thực hiện được.

Đây có lẽ là công phu, đan dược của Diệp Viễn đã được một vị thầy đan dùng ngọc bàn bệ cẩn thận từng li từng tí, một viên đan dược màu đỏ hiện lên trước mặt mọi người.

“Đây là... nhị giai hạ Cường Hóa Đan?” Nghe thấy mùi thơm từ thuốc tỏa ra hơi nóng, Vương Kim Phúc rất nhanh đã nhận ra được là đan dược nào.

“Giới đấy, đúng là Cường Hóa Đan! Cường Hóa Đan vượt mọi vật phẩm!” Tôn Kiến Minh sắc mặt chăm chú nói tiếp.

Cường Hóa Đan là đan dược bậc thấp, là đan dược mà võ sĩ cấp thấp nhất thường dùng.

Tác dụng của Cường Hóa Đan là tăng cường sức mạnh mỗi một bộ phận trong cơ thể, khiến cho cơ thể võ sĩ trên mỗi bộ phận khi có đan được đều vượt quá sức mạnh vốn có.

Cường Hóa Đan cấp một rất phổ biến với người săn thú vật, thường hay giúp bọn họ chiến thắng thú vật có thực lực mạnh hơn một chút so với bọn họ.

Rất thấp đẳng nhưng cũng rất thực tế.

Nhưng Cường Hóa Đan cấp hai lại không được phổ biến giống như Cường Hóa Đan cấp một, bởi vì võ sĩ Linh Dịch Cảnh giàu có hơn rất nhiều so với võ sĩ Nguyên Khí Cảnh, thực lực cũng mạnh hơn rất nhiều, bọn họ có thể gánh vác được đan được cấp cao hơn nữa.

Sau giới Linh Dịch có sự chênh lệch rất lớn giữa mỗi một cảnh giới nhỏ, cho dù có sử dụng Cường Hóa Đan cấp ba để tăng thêm thực lực mỗi bộ phận, tác dụng cũng rất có hạn, bởi vì cấp bậc của đan được quá thấp, chỉ là miễn cưỡng đạt đến mức độ nhị giai hạ. Vì thế, vị trí của Cường Hóa Đan cấp hai trở nên vô cùng mờ nhạt.

Nhưng cho dù là như thế nào, Cường Hóa Đan cấp hai vẫn là Cường Hóa Đan cấp hai, là đan được cấp hai thật sự, không ai có thể chen ngang.

Dĩ nhiên, bây giờ sẽ không có ai chen ngang, mọi người đang hiếu kì quan sát viên đan được này.

Vương Kim Phúc và Tôn Kiến Minh nhìn nhau một cái, Vương Kim Phúc mở lời nói: “Lão, người nghĩ như thế nào?”

“Giống như người nghĩ vậy.” Tôn Kiến Minh đáp lại.

“Vậy... thử xem thế nào?” Vương Kim Phúc có chút do dự nói.

Tôn Kiến Minh lại lắc đầu: “Viên đan được này là do Diệp Viễn chế luyện ra, dựa theo quy tắc của hội, viên đan được này thuộc về hắn, chúng ta không có quyền sát hạch.”

Trong lòng Vương Kim Phúc và Tôn Kiến Minh lúc này như bị mèo cào, vô cùng hiếu kì về công hiệu của viên đan được vượt qua cả vật phẩm này.

Những người sát hạch đến từ hội thầy luyện đan có thể tham gia sát hạch, đều đã chi trả chi phí sát hạch, vì thế đan được được chế luyện đương nhiên thuộc về mình.

Chi phí sát hạch của học viên Học viện Võ Đan, Học viện Võ Đan đã chi trả, hai người họ Vương, Tôn đương nhiên không thể tùy ý sát hạch đan được.

Vương Kim Phúc đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hắn vỗ đùi mạnh một cái, hét lớn: “Phong cô nương...”

Hắn nói chưa hết câu thì bỗng nhiên im bật, bởi hắn vừa quay đầu lại, đã phát hiện Phong Nhượng Tinh lúc này đang nhắm mắt, rơi vào trạng thái kỳ lạ.

“Tĩnh lại!” Vương Kim Phúc thở một hơi kinh ngạc.

Chẳng trách cho đến giờ cũng không nghe thấy Phong Nhượng Tinh nói chuyện, hóa ra nàng ấy đã hoàn toàn rơi vào trạng thái giác ngộ.

“Hồn lực của nàng đang tăng lên, nàng ấy cần bức phá!” Tôn Kiến Minh dễ dàng nhận thấy trạng thái khác thường này.

“Mọi người im lặng, đừng quấy nhiễu đến Phong cô nương bức phá!” Vương Kim Phúc giọng trầm trầm nói.

Sánh sát hạch ngay lập tức im ắng, mọi người đều đang chú ý đến bước đột phá của Phong cô nương.

Phong Nhượng Tinh từ trước đã có ý muốn học tập Âm Dương Phân Lưu Thuật khi quan sát Diệp Viễn, đợi sau này phương pháp chế luyện của Diệp Viễn như mộng ảo, nàng ấy sẽ giác ngộ từ đó, từ đây tiến vào trạng thái giác ngộ.

Ở chỗ này, không có ai so với nàng có thành tựu Âm Dương Phân Lưu Thuật sâu hơn, cũng không có ai hiểu rõ hơn Âm Dương Phân Lưu Thuật hơn nàng.

Về sau này, hồn vía Phong Nhượng Tinh với Âm Dương Phân Lưu Thuật của Diệp Viễn lại sinh ra một loại cộng hưởng, hồn vía nàng ấy dưới sự cộng hưởng này, dần dần lớn mạnh hơn.

Hồn lực của Phong Nhượng Tinh chỉ kém Đan sư cao cấp một ít, nhờ vào loại cộng hưởng này, nàng ấy đã thuận lợi vượt qua ngưỡng cửa của Đan sư cao cấp, hơn nữa còn đi đến ngưỡng viên mãn của Đan sư.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Hẳn thật biết luyện đan?

“Tốt thôi, trái lại ta phải xem xem, rốt cuộc đan dược cấp hai được hẳn luyện ra hình thù ra sao đây! Đến lúc cầm lên thì chả khác gì đồng bả thuốc, chỉ bỏ vô cho đủ số thôi!”

Vạn Uyên vốn định làm Diệp Viễn khó chịu, nhưng không ngờ tới chính bản thân cũng bị cuốn vào trong.

Nhưng hẳn ta không tin, Diệp Viễn có thể luyện ra đan dược. Cho dù, hẳn ta biết luyện đan thật đi nữa thì cũng không tài nào luyện chế ra được đan dược cấp hai.

Chỉ cần Diệp Viễn luyện chế không ra đan dược cấp hai, mọi chuyện sẽ quá tốt.

Tới lúc đó, ta sẽ đổ thêm dầu vào lửa, còn sợ Diệp Viễn không bị đá ra cửa chính của Hội công luyện dược sư sao?

“Ngươi vẫn còn bận tâm lo lắng chỉ số thông minh ngay của chính mình nữa à, chuyện của ta không cần hẳn phải bận lòng.”

Nói dứt, Diệp Viễn không đếm xỉa đến Vạn Uyên, hướng về phía kho dược đi.

Khi đi ngang qua Phong Nhượng Tĩnh, hẳn đột ngột mỉm cười, truyền âm: “Lát nữa đừng có mà chớp mắt, nhìn kỹ nha!”

Phong Nhượng Tĩnh mặt hơi đỏ sẫm, ngạc nhiên nhìn về hướng Diệp Viễn, thì hẳn ta đã vào trong kho dược rồi.

“Lẽ nào, hẳn ta sắp sử dụng Âm Dương Phân Lưu Thuật, mới muốn ta chú ý xem chẳng? Hẳn ta thật biết Âm Dương Phân Lưu Thuật sao?”

Phong Nhượng Tĩnh vốn cho rằng, sau lưng Diệp Viễn nhất định có vị đại sư phụ luyện đan cực mạnh, nên Diệp Viễn mới có được những kiến thức lý luận cao thâm sâu đến thế.

Nhưng Âm Dương Phân Lưu Thuật cần phải luyện tập rất nhiều mới có thể luyện thành, mới tập luyện thì tuyệt đối không thể luyện thành được, còn để luyện thành công thì phải mất khá nhiều thời gian, chỉ ít cũng phải năm năm.

Thế nhưng Diệp Viễn chỉ mới mười lăm tuổi, chả nhẽ mười tuổi hẳn ta đã bắt đầu tập luyện rồi sao? Nhưng võ thuật của Diệp Viễn thì quá tệ, nguyên lực chống đỡ của hẳn ta từ đâu ra?

Phong Nhượng Tĩnh nghĩ mãi cũng không ra, đành bỏ qua.

Phong Nhượng Tĩnh chợt tỉnh giấc, lại phát hiện ra bầu không khí có chút gì đó không thoải mái. Tất cả mọi người đang chăm chú nhìn, ánh mắt có gì đó hơi kỳ lạ.

“Diệp Viễn đang làm gì thế? Hẳn ta chỉ tùy tiện chọn thảo dược, định luyện đại hay sao?”

Vạn Uyên cười lạnh lùng: “Ta đã nói hẳn ta không biết mà? Mọi người nhìn kia, cả nhìn hẳn ta cũng không thèm nhìn, nắm một nắm thảo dược liền đi, mà chả thèm xem xét kỹ, có ai chọn thảo dược lại chọn như thế này không?”

“Đúng đó, chẳng phải là đem chúng ta ra làm trò đùa sao? Dược liệu trong kho dược, có hình dáng bên ngoài không khác nhau mấy, không kỹ lưỡng phân biệt vốn không thể nhìn ra, hẳn ta cũng quá tùy tiện rồi!”

Vương Kim Phúc và Tôn Kiến Minh sắc mặt khá là tệ.

Họ đương nhiên biết rõ bên trong kho dược có rất nhiều dược liệu để hỗn độn xáo trộn, đánh lừa tai mắt, cũng chỉ để kiểm tra nhãn lực của các dược sư.

Thế mà biểu hiện của Diệp Viễn quá nghiệp dư, khiến họ có cảm giác bị lừa gạt.

Nhìn thấy biểu hiện của Diệp Viễn, trong lòng Vạn Uyên càng khẳng định Diệp Viễn không biết luyện đan.

Thấy được sắc mặt của hai hội trưởng, trong lòng hẳn ta khoái chí vô cùng.

“Diệp Viễn, hẳn tự tìm cái chết đừng trách ta! Hôm nay dù Diệp Hằng có đến cũng không cứu được hẳn!” Vạn Uyên trong lòng cười thầm.

“Phong cô nương, không phải là ta ba qua lắm chuyện, hẳn ta thật là không biết luyện đan?” Vương Kim Phúc không nhịn được liền quát.

Ở đây, chỉ có mỗi Phong Nhượng Tĩnh là biết được năng lực của Diệp Viễn, vì thế cô chẳng thấy kỳ lạ.

“Mong hội trưởng đại nhân nhãn nại xem hết, cuộc sát hạch đã bắt đầu thì cứ để Diệp Viễn hoàn thành cuộc thi. Nếu như hẳn ta thực sự như thế, ta Phong Nhượng Tĩnh gánh mọi trách nhiệm!”

Lời nói Phong Nhượng Tĩnh tuy rất cung kính nhưng lại hết sức tin tưởng Diệp Viễn.

Với Phong Nhượng Tĩnh, Vương Kim Phúc có tí hiểu biết, cô là người thận trọng, nhưng không biết vì sao hôm nay lại đứng cùng phía tiểu bối làm loạn.

“Phong cô nương đã biết rõ thực lực của đan sư, không thể nào không phân biệt được đâu là người mới đâu là người trong nghề sao? Chỉ nhìn cái cách chọn thảo dược thì cũng đủ biết hần ta là người ngoại đạo, ngoài ngành, Phong cô nương còn cùng hần ta náo loạn?” Vương Kim Phúc chau mày.

Phong Nhượng Tĩnh thân phận đặc biệt, tương lai rất có khả năng trở thành hoàng gia hoặc là vị đại đan sư.

Hội công luyện dược sư tuy không sợ triều đình, nhưng suy cho cùng nước Tần cũng thuộc phạm vi cai quản của triều đình, không đến vạn bất đắc dĩ, đôi bên cũng không tự vạch rõ ranh giới. Chính vì thế mà Vương Kim Phúc vẫn nhẫn nại nói với Phong Nhượng Tĩnh.

Phong Nhượng Tĩnh ngược lại cười: “Ta còn những lời nói đó, Vương hội trưởng không cần nhần nại, cũng có thể là ta lại làm ông thất vọng? Có lúc, mắt nhìn thấy chưa chắc là sự thật.”

Vương Kim Phúc thấy Phong Nhượng Tĩnh vẫn kiên trì, trong lòng khó chịu. Ông ta trái lại muốn xem xem rốt cuộc Diệp Viễn đang giờ trò gì. Dù gì lời nói cũng đã nói ra rồi, nếu như Diệp Viễn thực sự đem hội quán luyện dược sư ra làm trò đùa thì đánh chết hần ta, tin rằng Phong Nhượng Tĩnh cũng không có gì để nói.

“Mọi người nhìn kia, Diệp Viễn ra rồi kia!”

“Này... thế có phải là quá nhanh rồi không?”

“Hần ta vốn dĩ chỉ là kẻ ngoại đạo, ngoài ngành?”

“Đúng thế, mới vô đây mà chưa gì hần ta đã trở ra rồi.”

“Mọi người nhìn kia, hần ta mang ra ít dược liệu, đoán chừng số lượng ít như thế có đủ để cho một lần luyện chế không?”

“Hần ta chẳng qua cũng chỉ là vô đã mở lại còn sót, chẳng phải đối với bản thân quá tự tin rồi sao?”

“Phí lời, hần ta đương nhiên là kẻ bất cần rồi! Cho dù là một đại đan sư đi thì cũng chẳng bảo đảm bản thân lần nào cũng luyện chế thành công đan dược cấp hai? Chả nhẽ, Diệp Viễn là yêu quái. Công suất luyện đan thành công là 100%?”

Hành động của Diệp Viễn dẫn dắt những lời nói cay độc, nhưng hần ta không nghe thấy. Đương nhiên, dù hần ta có nghe thì cũng chẳng bận tâm.

Vào trong phòng luyện đan, Diệp Viễn chỉ thuận tay lấy các dược liệu rồi ném chúng lên kệ, tiếp đó phân chia chúng làm hai phần, trực tiếp bắt đầu luyện phối dược, các khâu phối hợp rất chặt chẽ.

Từ lúc chọn nguyên liệu tới giờ còn chưa tới một khắc, lần cử động này của hần ta gây ra huyên náo.

Trong đại sảnh, bất kể là học viên hay các vị đan sư của hội công luyện dược sư đều đưa mắt nhìn nhau.

“Này... Diệp Viễn lại làm trò cười nữa sao? Cho dù hần ta do bị ép phải chọn một phần dược liệu, nhưng... không thể không đo lường nguyên liệu phối hợp? Hần ta làm cách nào để xác định phân lượng của từng loại dược liệu.”

Một người khác nhìn hần như một kẻ ngớ ngẩn: “Đến lúc này, hần vẫn kỳ vọng Diệp Viễn có khả năng luyện chế ra đan dược hay sao? Hần ta vốn dĩ chỉ là kẻ ngoại đạo, ngoài ngành, cái gì cũng không biết, đơn thuần chỉ làm trò cười thôi!”

“Mọi người nhìn kia, hần ta chọn dược liệu chỉ đủ một phần, lại còn chia đôi ra, phân lượng đôi đó vốn dĩ không đủ để luyện chế ra một viên đan dược!”

“Hi hi, Diệp Viễn gan thật to, lại dám đem hai vị trưởng bối đại nhân ra giễu cợt, chẳng phải là muốn tìm đến cái chết sao?”

Vạn Uyên cười lạnh: “Ta đã nói rồi, hần ta chỉ múa mép ba hoa, thật chỉ muốn dọa người khác. Trái lại ta muốn xem, lát nữa hần ta làm sao ra khỏi nơi đây!”

Nói xong, Vạn Uyên nhìn về hướng Vương Kim Phúc để xem biểu hiện của ông lúc này.

Nhưng trên nét mặt của Vương Kim Phúc, chẳng phải biểu hiện mà Vạn Uyên muốn nhìn thấy.

Vương Kim Phúc nét mặt lộ đầy vẻ nghi hoặc: “Lão Tôn, ông nói xem Diệp Viễn liệu thăng nhóc này có khi đang sử dụng Âm Dương Phân Lưu Thuật không?”

Thần sắc trên khuôn mặt của Tôn Kiến Minh ngược lại chẳng khác Vương Kim Phúc là mấy: “Đong đều dược liệu thành hai phần, theo lý mà nói là Âm Dương Phân Lưu Thuật, nhưng nó...?”

Vương Kim Phúc lắc đầu: “Ta cũng cảm thấy khả năng đó là không thể nào, thăng nhóc này chỉ mới vài tuổi, làm sao có khả năng biết Âm Dương Phân Lưu Thuật dược?”

“Hai vị đại nhân không cần đoán nữa, Diệp Viễn đúng là đang sử dụng Âm Dương Phân Lư Thuật!” Lúc này, âm thanh vang nhẹ từ Phong Nhượng Tĩnh vọng đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Kỹ thuật như thần!

“Hắn ta đối với luyện đan vốn chỉ là người ngoại đạo, cả việc phối thuốc cũng không biết, làm sao có thể biết Âm Dương Phân Lư Thuật?”

Đối với việc phối thuốc, dược sư rất am hiểu sâu sắc, dù cho Vương Kim Phúc là một đại đan sư đi nữa cũng chỉ xua làm nay bắt chước theo.

Suy cho cùng, cảnh giới của hắn ta cũng không lý giải được để đan làm cách nào để luyện đan.

Vì thế trong lòng của Vương Kim Phúc, từ sớm đã nhận định Diệp Viễn là kẻ ngoại đạo.

“Hắn ta biết hay không, cứ tiếp tục xem thì sẽ rõ chẳng phải sao? Nói thật, ta cũng rất mong chờ!” Phong Nhượng Tĩnh cười.

Cuộc đối thoại giữa ba người Vương Kim Phúc vô tình đã lọt vào tai của không ít người, học viên cũng không nhận được bàn tán xôn xao.

“Âm Dương Phân Lư Thuật hà? Đó là cái quái quỷ gì thế?”

“Không biết, chưa từng nghe qua!”

“Ta bây giờ cũng mơ hồ mất rồi, rốt cuộc Diệp Viễn có tài thật hay chỉ cố làm ra vẻ huyền bí?”

“Cố ý lừa bịp chăng? Nói cho cùng, cả việc phối thuốc hắn ta cũng không biết.”

“Ừ ừm, ta cũng nghĩ thế.”

Người khác không biết Âm Dương Phân Lư Thuật nhưng Vạn Uyên ngược lại biết rõ. Chính vì biết nên nét mặt không đáng biểu lộ càng rõ trên khuôn mặt của Vạn Uyên.

Âm Dương Phân Lư Thuật tuy cực lớn nhưng cũng cực kỳ khó luyện. Diệp Viễn bao nhiêu gam lượng ta biết rất rõ, làm sao có thể nào biết được?

Đoán rằng hắn ta đã xem lên trong quyển sách cổ, bây giờ cố ý lấy ra để lừa thiên hạ.

Trong phòng luyện đan, Diệp Viễn hoàn thành luyện phối đan rất nhanh, tiếp đó là mở lò luyện đan.

Cũng hôm làm trợ thủ cho Phong Nhượng Tĩnh, Diệp Viễn chấp hai tay niệm thần chú, ngọn lửa cháy đều phân thành hai miếng, lửa cháy rừng rực đều đặn thành được đỉnh.

Khâu chuẩn bị đã hoàn tất, Diệp Viễn một tay ném phối thuốc vào trong dược đỉnh.

Lúc này, hai tay Diệp Viễn giống như giao long ra biển, tay trái bấm âm quyết, tay phải bấm dương quyết, thúc đẩy hai phối thuốc.

Cả quá trình không hề nhanh nhưng rất dứt khoát.

Tinh túy của Âm Dương Phân Lư Thuật chính là đồng bộ! Ở điểm này, khâu đầu luyện chế Diệp Viễn làm rất tốt không một sai sót.

Nhưng trong đại sảnh bên ngoài phòng luyện đan, cuối cùng thì việc luyện chế của Diệp Viễn cũng đã đánh tan mọi chất vấn nghi ngờ của mọi người.

Diệp Viễn, thật sự biết luyện đan!

Chỉ là... trình độ đạt tới mức nào, vẫn chưa biết được.

“Thật không ngờ tên nhóc này thật sự biết luyện đan, chỉ là động tác tại sao lại chậm đến như thế? Lẽ nào là vì ấn quyết chưa hiểu rõ sao?” Vương Kim Phúc cảm thấy kỳ lạ.

“Âm Dương Phân Lư Thuật có 77 - 49 dương quyết, 77 - 49 âm quyết, mỗi một đường đều hết sức phức tạp. Ta lúc đó cũng đã thử tập luyện qua Âm Dương Phân Lư Thuật, nhưng cuối cùng cũng thất bại. Diệp Viễn đối với ấn quyết lần đầu này cho đến nay, đều rất chuẩn xác, cũng không nhìn ra chỗ nào của hắn ta có vấn đề, bị trục trặc cả, theo lý mà nói việc luyện đan của hắn ta rất thuần phục rồi mới đúng. Ta cũng không hiểu rõ, tại vì sao hắn ta làm chậm đến thế, Phong cô nương, cô nhìn kia?”

Tôn Kiến Minh dường như đối với Âm Dương Phân Lưu Thuật rất quen thuộc, e rằng hẳn ta sớm đã có một khoảng thời gian nghiên cứu qua nó.

Phong Nhược Tình từ lúc bắt đầu đã không rời mắt khỏi đôi bàn tay của Diệp Viễn, tầng hai mốt ấn quyết của Âm Dương Phân Lưu Thuật, cô đều hiểu rõ, mục đích sử dụng ấn quyết của Diệp Viễn, động tác chậm rãi chung quy là để cho cô xem rõ.

“Lẽ nào, hẳn ta cố ý muốn cho cô xem sao?” Phong Nhược Tình, suy nghĩ này cứ xuất hiện trong đầu cô. Âm Dương Phân Lưu Thuật vô cùng phức tạp, nếu cách làm như thế, đan dược thể nào cũng phải đem vứt bỏ thôi, dù cho trình độ của hẳn ta có là Đan vương đi nữa, cũng không thể xoay chuyển.

Tôn Kiến Minh tự hỏi chính mình, Phong Nhược Tình nhìn thấy cũng khổ não lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

“Hả? Ấn quyết lần đầu hoàn thành, nhưng tốc độ này thì quả là quá chậm rồi thì phải? Nếu theo cái đà này thì đan dược không thể nào định hình được, cuối cùng khẳng định là viên phôi đan thôi.” Vương Kim Phúc nói.

Diệp Viễn bắt đầu ấn quyết lần hai thì hai phần phôi dược trong dược đỉnh tung tăng nhảy, liên tục không ngừng, giống như một bầy cá đang tung tăng bơi lội.

“Hả? Lão Vương, ông có cảm thấy Diệp Viễn tốc độ bấm quyết đã biến đổi nhanh hơn rồi phải không?” Ấn quyết lần hai chỉ trong một nửa thời gian, Tôn Kiến Minh đột nhiên nói.

“Đúng không? Ta ngược lại không có để ý, như thế vẫn còn chậm à! Chẳng qua, lão Tôn không có phát hiện thôi, tuy động tác của Diệp Viễn rất chậm, nhưng phôi dược thì ngược lại không có chiều hướng phân tán đúng không?” Vương Kim Phúc dường như cũng phát hiện ra không có bất cứ chỗ nào khác thường.

Kỳ thực trong lúc luyện chế đan dược, dược sư thông thường tốc độ bấm quyết sẽ nhanh để duy trì hình dạng của phôi dược.

Giống như đi qua cầu độc mộc, nếu như bạn đi rất vội vã, có thể nắm rõ phương hướng và giữ thăng bằng, không đến mức bị rơi xuống dưới; nhưng nếu chậm rãi đi qua, ngược lại dễ dàng mất trọng tâm rơi xuống dưới.

Nhưng phương pháp luyện chế của Diệp Viễn thì hoàn toàn ngược lại, tốc độ luôn ở trạng thái chậm rãi, nhưng mỗi bước đi đều rất vững chắc, vốn dĩ không tồn tại tình trạng không ổn, mất trọng tâm.

Tôn Kiến Minh nhìn thấy, không thể không ngạc nhiên: “Đúng thật là! Lẽ nào Âm Dương Phân Lưu Thuật của Diệp Viễn đã đạt tới cảnh giới cực cao, cho nên cố ý làm chậm, vì thế mà các loại dược liệu trong phôi dược dung hợp càng tốt đến vậy? Nhưng... việc này có khả năng xảy ra không?”

Trong lúc hai người này đang thảo luận, ấn quyết của Diệp Viễn đã tiến tới đối thứ ba rồi.

“Không đúng, có vẻ lại nhanh rồi!” Tôn Kiến Minh la lên.

“Ừ, bây giờ hẳn nói thế, đúng là có vẻ nhanh hơn lúc đầu một chút, hẳn ta đang tăng tốc độ!” Vương Kim Phúc cũng phát hiện ra sự biến hóa tốc độ đôi tay của Diệp Viễn.

“Lẽ nào... hẳn ta dự tính tăng tốc liên tục như thế sao?”

Tôn Kiến Minh và Vương Kim Phúc đối mặt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Tiếp theo sau là ấn quyết đối thứ tư.

Đối thứ năm, đối thứ sáu, đối thứ bảy...

Tốc độ bấm quyết của Diệp Viễn càng lúc càng nhanh, càng lúc càng khó đoán.

Vừa mới bắt đầu, tốc độ chậm như thế của Diệp Viễn, con mắt của mọi người còn có thể theo kịp, nhưng đến lúc này, mọi người nhìn thấy được chỉ toàn là ảo ảnh.

Phương pháp luyện chế của Diệp Viễn, cho mọi người cảm giác giống như dùng đầu ngón tay để khiêu vũ, như mộng như ảo.

Tôn Kiến Minh và Vương Kim Phúc đã ngừng thảo luận ấn quyết của Diệp Viễn, họ đang say sưa chìm đắm vào cách luyện chế của Diệp Viễn không có cách nào thoát khỏi.

Vào thời khắc này, trong lòng của họ dường như đang theo dõi đôi tay đang run rẩy của Diệp Viễn, tiếp đó trở nên phấn khởi, sau cùng chỉ còn cảm giác máu nóng sục sôi.

Ở đây, cảnh giới của Tôn Kiến Minh và Vương Kim Phúc là cao nhất, cả hai người họ đều bị mê muội trong đó không có cách nào thoát khỏi.

Ngay cả Vạn Uyên kẻ thù không đội trời chung của Diệp Viễn, lúc này cũng đã tự đánh mất chính mình.

Hai người Tôn Kiến Minh và Vương Kim Phúc say sưa xem, dường như bị đưa vào trong cảnh giới khác, mà trong cảnh giới này, cả đôi họ chưa từng được nghe nói tới.

“Âm dương! Hợp!” Khi thứ cảm giác này đạt tới đỉnh điểm, chỉ cần Diệp Viễn thở nhẹ một tiếng, bất thành linh chấp hai tay trước ngực.

Chỉ cần nhìn thấy hai phần đan dược đã ngưng luyện hình thành bỗng nhiên tụ tập ở giữa, một tia sáng màu trắng từ trong dược đỉnh bắn ra, đôi mắt của tất cả mọi người đều đau rất.

Tôn Kiến Minh Và Vương Kim Phúc đột nhiên tỉnh ngộ, hai người lại một lần nữa hai mắt nhìn nhau, trong đôi mắt của đối phương đều trào lên một cảm xúc không tên.

Cả đại sảnh yên ắng, những học viên đó vẫn còn chìm đắm chưa tỉnh.

Chính lúc này, cửa phòng luyện đan của Diệp Viễn mở ra, Diệp Viễn chậm rãi từ bên trong bước ra.

Những giọt mồ hôi nặng lặn trên thái dương của hắn ta, hiển nhiên đối với hắn ta mà nói việc luyện chế đan dược cấp hai vẫn còn quá sức.

"Đan dược đã luyện xong rồi, một chết tiểu gia rồi, ta trước về ngủ rồi, qua hay không cho ta cái tin tức a!"

Nói xong, Diệp Viễn ngênh ngang mà đi, còn lại trọn mắt hốc mồm mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Thần tích, truyền thuyết chi cảnh!

“Hắn... cứ thế bỏ đi sao?”

Vương Kim Phúc nhất thời quên ngăn cản Diệp Viễn, khi thần hồn trở về, Diệp Viễn đã biến mất.

Tôn Kiến Minh hít một hơi thật sâu, thở dài nói: “Không đi còn có thể làm được gì? Nguyên khí của hắn đã cạn kiệt, cứ như thế không kịp điều dưỡng, có thể gây ra tai họa. Mặc dù hắn dùng Nguyên Khí tầng bốn để chế luyện ra đan dược hai bậc, nhưng lại cố gượng đến cùng. Nhân vật giống như thế, nếu không phải vì một lần luyện đan dược gây ra tai họa ngầm về sau, đó quả thật là đáng tiếc!”

“Ồ, gượng gượng thì sao. Hắn đã có đủ thực lực tu luyện đan dược hai bậc, cái còn thiếu là sự tích lũy nguyên khí mà thôi.” Trong lời nói của Vương Kim Phúc vẫn chứa đựng sự cực kì kinh hãi.

Tôn Kiến Minh gật đầu, hoàn toàn đồng ý.

Có điều hắn đột nhiên trở nên kích động, run rẩy nói: “Thần Tích đấy! Tu luyện lúc này của Diệp Viễn, quả thật là Thần Tích!”

“Không tệ, đích thực là Thần Tích! Lê nào, Âm Dương Phân Lưu Thuật của Diệp Viễn, đã đạt đến cảnh giới trong truyền thuyết?” Vương Kim Phúc khâm phục nói.

Tôn Kiến Minh đồng tình nói: “Tuyệt đối là cảnh giới truyền thuyết! Nguyên Khí tầng bốn chế luyện đan dược, đến tâm cảnh của hai chúng ta cũng bị ảnh hưởng, không thể nào không là cảnh giới trong truyền thuyết được!”

Có đủ mọi phương pháp chế luyện đan dược, trong đó bản chất và kỹ xảo võ thuật có điểm tương thông với nhau, chỉ là phương pháp chế luyện đan dược không có tính công kích cụ thể mà thôi.

Có điều thuật luyện đan dựa vào mức độ hiểu biết khác nhau, nhưng lại cùng phân thành năm cảnh giới: nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn và cảnh giới huyền thoại!

Phân chia cảnh giới và kỹ xảo võ thuật về cơ bản là như nhau, chỉ khác nhau ở tên gọi cảnh giới thứ năm.

Một là Phá Huyền, một là Truyền Thuyết.

Cách đặt tên khác nhau, đã chứng tỏ độ khác nhau cực cao mà kỹ xảo võ thuật và thuật luyện đan theo đuổi.

Cái mà kỹ xảo võ thuật theo đuổi là lực công phá cực cao, yêu cầu chính là phá vỡ xiềng xích, vượt qua giới hạn, do đó có tên là Phá Huyền.

Cái mà thuật luyện đan theo đuổi lại là loại lực sáng tạo vô hạn, trong đan dược nhỏ bé, chứa đựng khả năng vô hạn, phương pháp mà thuật luyện đan theo đuổi chính là tạo ra càng nhiều tính khả năng, do đó có tên gọi là truyền thuyết.

Thuật luyện đan một khi đi vào cảnh giới truyền thuyết, sẽ khiến cho đan dược chế luyện ra xuất hiện khả năng vô hạn, thường sẽ khiến công dụng đan dược tăng lên gấp bội.

Thuật luyện đan ở cảnh giới truyền thuyết, thậm chí có thể khiến đan dược có một số thuộc tính phụ, từ đó thu được công dụng không lường trước được.

Vương Kim Phúc hình như đã nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên hét lớn: “Còn ngây ra đấy làm gì? Còn không mau thỉnh đan dược của Diệp Viễn chế luyện!”

Lúc Vương Kim Phúc nói, không ý thức được mình đã dùng chữ “thỉnh.”

Thầy đan bên cạnh lúc này mới thức tỉnh, vội vàng đi lấy đan dược.

Sắc mặt Vạn Uyên lúc này vô cùng khó coi, trong lòng lại là cảm giác chấn động khó tả và cảm giác bị hạ nhục dâng lên một cách mãnh liệt.

Hắn biết là mối quan hệ với Diệp Viễn vừa mới đi lên, giờ đây đã bị tuột xuống, Vương Kim Phúc đã không thể nhận hắn là đệ tử nữa.

Diệp Viễn nếu mà không biết luyện đan thì hay rồi, nhân lúc Vương Kim Phúc bị đùa giỡn tâm tình không vui, hắn có thể ở bên cạnh nhân cơ hội này mà công kích.

Nhưng bây giờ mâu thuẫn giữa hắn và Diệp Viễn đã công khai rồi, Vương Kim Phúc chỉ cần nhớ lại lời của Diệp Viễn, sợ rằng sẽ không có ấn tượng tốt đẹp gì về Vạn Uyên.

Điều làm cho Vạn Uyên mất thể diện là, lúc Diệp Viễn vừa mới đưa hắn vào cảm giác hứng thú thì không tài nào thoát ra được, điều này cho thấy kỹ thuật luyện đan của hắn quá kém cỏi so với Diệp Viễn.

Làm sao chuyện này có thể xảy ra được?

Rõ ràng một tháng trước Diệp Viễn là một kẻ ăn hại, bây giờ hắn không chỉ đạt được thành quả lợi hại trên võ đạo, mà trình độ võ đạo còn phá tan nhận thức bình thường, thực hiện sự việc không có khả năng thực hiện được.

Đây có lẽ là công phu, đan dược của Diệp Viễn đã được một vị thầy đan dùng ngọc bàn bệ cẩn thận từng li từng tí, một viên đan dược màu đỏ hiện lên trước mặt mọi người.

“Đây là... nhị giai hạ Cường Hóa Đan?” Nghe thấy mùi thơm từ thuốc tỏa ra hơi nóng, Vương Kim Phúc rất nhanh đã nhận ra được là đan dược nào.

“Giỏi đấy, đúng là Cường Hóa Đan! Cường Hóa Đan vượt mọi vật phẩm!” Tôn Kiến Minh sắc mặt chăm chú nói tiếp.

Cường Hóa Đan là đan dược bậc thấp, là đan dược mà võ sĩ cấp thấp nhất thường dùng.

Tác dụng của Cường Hóa Đan là tăng cường sức mạnh mỗi một bộ phận trong cơ thể, khiến cho cơ thể võ sĩ trên mỗi bộ phận khi có đan dược đều vượt quá sức mạnh vốn có.

Cường Hóa Đan cấp một rất phổ biến với người săn thú vật, thường hay giúp bọn họ chiến thắng thú vật có thực lực mạnh hơn một chút so với bọn họ.

Rất thấp đẳng nhưng cũng rất thực tế.

Nhưng Cường Hóa Đan cấp hai lại không được phổ biến giống như Cường Hóa Đan cấp một, bởi vì võ sĩ Linh Dịch Cảnh giàu có hơn rất nhiều so với võ sĩ Nguyên Khí Cảnh, thực lực cũng mạnh hơn rất nhiều, bọn họ có thể gánh vác được đan dược cấp cao hơn nữa.

Sau giới Linh Dịch có sự chênh lệch rất lớn giữa mỗi một cảnh giới nhỏ, cho dù có sử dụng Cường Hóa Đan cấp ba để tăng thêm thực lực mỗi bộ phận, tác dụng cũng rất có hạn, bởi vì cấp bậc của đan dược quá thấp, chỉ là miễn cưỡng đạt đến mức độ nhị giai hạ. Vì thế, vị trí của Cường Hóa Đan cấp hai trở nên vô cùng mờ nhạt.

Nhưng cho dù là như thế nào, Cường Hóa Đan cấp hai vẫn là Cường Hóa Đan cấp hai, là đan dược cấp hai thật sự, không ai có thể chen ngang.

Dĩ nhiên, bây giờ sẽ không có ai chen ngang, mọi người đang hiếu kỳ quan sát viên đan dược này.

Vương Kim Phúc và Tôn Kiến Minh nhìn nhau một cái, Vương Kim Phúc mở lời nói: “Lão, người nghĩ như thế nào?”

“Giống như người nghĩ vậy.” Tôn Kiến Minh đáp lại.

“Vậy... thử xem thế nào?” Vương Kim Phúc có chút do dự nói.

Tôn Kiến Minh lại lắc đầu: “Viên đan dược này là do Diệp Viễn chế luyện ra, dựa theo quy tắc của hội, viên đan dược này thuộc về hắn, chúng ta không có quyền sát hạch.”

Trong lòng Vương Kim Phúc và Tôn Kiến Minh lúc này như bị mèo cào, vô cùng hiếu kỳ về công hiệu của viên đan dược vượt qua cả vật phẩm này.

Những người sát hạch đến từ hội thầy luyện đan có thể tham gia sát hạch, đều đã chi trả chi phí sát hạch, vì thế đan được được chế luyện đương nhiên thuộc về mình.

Chi phí sát hạch của học viên Học viện Võ Đan, Học viện Võ Đan đã chi trả, hai người họ Vương, Tôn đương nhiên không thể tùy ý sát hạch đan được.

Vương Kim Phúc đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hần vồ đuôi mạnh một cái, hét lớn: “Phong cô nương...”

Hắn nói chưa hết câu thì bỗng nhiên im bất, bởi hắn vừa quay đầu lại, đã phát hiện Phong Nhượng Tinh lúc này đang nhắm mắt, rơi vào trạng thái kỳ lạ.

“Tĩnh lại!” Vương Kim Phúc thở một hơi kinh ngạc.

Chẳng trách cho đến giờ cũng không nghe thấy Phong Nhượng Tinh nói chuyện, hóa ra nàng ấy đã hoàn toàn rơi vào trạng thái giác ngộ.

“Hồn lực của nàng đang tăng lên, nàng ấy cần bức phá!” Tôn Kiến Minh dễ dàng nhận thấy trạng thái khác thường này.

“Mọi người im lặng, đừng quấy nhiễu đến Phong cô nương bức phá!” Vương Kim Phúc giọng trầm trầm nói.

Sánh sát hạch ngay lập tức im ắng, mọi người đều đang chú ý đến bước đột phá của Phong cô nương.

Phong Nhượng Tinh từ trước đã có ý muốn học tập Âm Dương Phân Lưu Thuật khi quan sát Diệp Viễn, đợi sau này phương pháp chế luyện của Diệp Viễn như mộng ảo, nàng ấy sẽ giác ngộ từ đó, từ đây tiến vào trạng thái giác ngộ.

Ở chỗ này, không có ai so với nàng có thành tựu Âm Dương Phân Lưu Thuật sâu hơn, cũng không có ai hiểu rõ hơn Âm Dương Phân Lưu Thuật hơn nàng.

Về sau này, hồn vía Phong Nhượng Tinh với Âm Dương Phân Lưu Thuật của Diệp Viễn lại sinh ra một loại cộng hưởng, hồn vía nàng ấy dưới sự cộng hưởng này, dần dần lớn mạnh hơn.

Hồn lực của Phong Nhượng Tinh chỉ kém Đan sư cao cấp một ít, nhờ vào loại cộng hưởng này, nàng ấy đã thuận lợi vượt qua ngưỡng cửa của Đan sư cao cấp, hơn nữa còn đi đến ngưỡng viên mãn của Đan sư.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Khảo sát dược lực!

Bỗng nhiên, nguyên lực xung quanh đều tụ về phía Phong Nhượng Tinh, ở xung quanh nàng tạo thành một trận bão táp nhỏ.

Phong Nhượng Tinh tham lam hấp thu hết nguyên lực tụ lại phía mình, một hơi phá vỡ mọi ranh giới.

Nàng vốn dĩ là Linh Dịch Cảnh tầng sáu, nhờ vào cơ hội được giác ngộ, hồn lực không những đột phá đến cảnh giới Đan Sư cao cấp, nguyên lực cũng một hơi đột phá đến sự bình lặng ở Linh Dịch Cảnh tầng sáu, trực tiếp tăng đến Linh Dịch Cảnh tầng bảy.

Chờ nguyên lực trong đại sảnh trở về bình thường, Phong Nhượng Tinh mới từ từ mở mắt.

“Chúc mừng Phong cô nương, một mạch đi đến Đan sư cao cấp!”

Vương Kim Phúc lập tức tiến lên chúc mừng, sau đó những người khác liền theo đó cũng tiến lên tỏ ý chúc mừng.

Phong Nhượng Tinh ở chừng ấy tuổi có thể bức phá đến Đan sư cao cấp, tương lai trở thành Đại đan sư tương chừng như ván đã đóng thuyền.

Một nhân vật lớn của nước Tần trong tương lai, bây giờ giao hảo một phen là việc cần thiết.

Có điều xã giao của Phong Nhượng Tinh có chút qua loa lấy lệ, ánh mắt nàng đang tìm kiếm người nào đó trong đám người kia, nhưng từ đầu đến cuối cũng không tìm thấy người mà mình muốn gặp.

“Đa tạ các vị đã nâng đỡ, Nhượng Tinh thật không dám nhận. Nhượng Tinh hôm nay có thể may mắn bức phá, còn phải cảm tạ Diệp Viễn, không biết bây giờ hắn đâu mất rồi?” Phong Nhượng Tinh có chút nghi ngờ hỏi.

Lúc ở trạng thái giác ngộ, sự việc bên ngoài Phong Nhượng Tinh hoàn toàn là không biết gì, còn không biết Diệp Viễn đã rời đi.

“Phong cô nương, Diệp Viễn vì chế luyện Cừong Hóa Đan bậc hai, nguyên lực đã hao hết. Sau khi hắn từ phòng luyện đan đi ra, liền đi về nghỉ ngơi rồi.” Vương Kim Phúc trả lời.

Phong Nhượng Tinh lúc này mới chợt hiểu: “Vậy đan dược hẳn chế luyện...”

Nàng vừa nhắc tới đan dược, sắc mặt của mọi người lại trở nên kỳ lạ, Phong Nhượng Tinh không hiểu chuyện gì, nhưng trong lòng lại hồi hộp, liền vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ Diệp Viễn thất bại? Không thể nào!”

“Phong cô nương yên tâm, Diệp Viễn dĩ nhiên là thành công. Chẳng qua là...” Vương Kim Phúc nhất thời có chút khó mở miệng.

Kỳ thật, lấy đan dược chế luyện thử nghiệm người khác có chút liều lĩnh, nhưng Vương Kim Phúc thật sự rất muốn biết viên Cường Hóa Đan bậc hai có hiệu quả gì đặc biệt hay không.

“Chẳng qua làm sao?” Phong Nhượng Tinh nghi ngờ nói.

Vương Kim Phúc thở dài nói: “Cũng không sợ Phong cô nương chê cười, Diệp Viễn chẳng những chế luyện ra đan dược bậc hai, hơn nữa còn là đan dược bậc hai siêu phẩm! Biểu hiện của hắn vừa rồi, có thể xem là Thần Tích! Cho nên...”

Nghe thấy Vương Kim Phúc nói như vậy, trong lòng Phong Nhượng Tinh liền hiểu ra.

“Đan dược bậc hai siêu phẩm” sáu chữ này, trong giới luyện đan dược ở nước Tần biểu thị ý nghĩa, không tầm thường!

Coi như là Đại đan sư bậc cao, căn bản cũng không chế luyện ra được đan dược bậc hai siêu phẩm!

Dù cho viên đan dược kia chẳng qua là dưới bậc hai có cấp kém nhất.

Đan dược bậc hai và đan dược bậc nhất là hai loại khái niệm hoàn toàn khác nhau, yêu cầu của đan dược bậc nhất không cao, nói về chế luyện thì tương đối đơn giản.

Nhưng mức độ phức tạp của đan dược bậc hai, lại gấp mấy mấy chục lần đan dược bậc nhất!

Chính vì vậy, muốn tiến vào bậc Đan Sư, mới cần hồn lực càng lớn mạnh hơn.

Mà loại khoảng cách này cũng mang theo một hiện tượng, đó chính là đan dược bậc một thỉnh thoảng sẽ sinh ra siêu phẩm, lại là đan dược bậc hai, trong giới luyện đan ở nước Tần điều này chưa bao giờ xuất hiện!

Vì vậy, Vương Kim Phúc rất muốn xem, viên đan dược này rốt cuộc có công dụng như thế nào.

Nhìn thấy tất cả mọi người với ánh mắt kỳ vọng nhìn mình, Phong Nhượng Tinh đương nhiên không dễ từ chối. Trên thực tế thì, chính nàng cũng rất hiếu kỳ rốt cuộc thứ gọi là đan dược bậc hai siêu phẩm này có bao nhiêu điều thần bí.

Cho dù Phong Nhượng Tinh là một trong số đám người kia, thì vẫn là người duy nhất tin tưởng Diệp Viễn có thể chế luyện ra đan dược bậc hai, lúc này đáy lòng nàng dao động, cũng không hề kém so với những người khác.

Phong Nhượng Tinh cảm thấy, Vương Kim Phúc dùng hai chữ “Thần Tích” để hình dung sự chế luyện vừa rồi của Diệp Viễn, là cực kỳ thích hợp.

“Nếu đã là như vậy, vậy thì thử một lần đi.”

Thấy Phong Nhượng Tinh nói như vậy, tất cả mọi người đều thở dài nhẹ nhõm, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ vọng.

“Ha ha ha, ta rốt cuộc đã chế luyện ra đan dược bậc hai rồi! Ta bây giờ cũng là Đan sư rồi!”

Chính lúc này, một thanh âm có chút điên cuồng vang lên, mọi người không khỏi xoay người nhìn, hóa ra lại là Phong Chỉ Nhu.

Mọi người lúc này mới nhớ tới, còn hai người kiểm tra chưa xuất hiện...

Phong Chỉ Nhu vừa nhìn thấy Phong Nhượng Tinh, liền khoa tay múa chân một cách vui mừng, chạy nhanh tới trước mặt nàng lắc lấy cánh tay nàng nói: “Cô cô, ta thật sự đã chế luyện ra đan dược bậc hai rồi! Không ngờ tên tiểu tử Diệp Viễn kia thật sự có chút tài năng, tùy ý chỉ bảo một chút, ta liền chế luyện ra được đan dược bậc hai. Bây giờ, ta cũng là một vị Đan sư rồi!”

“Cái gì? Diệp Viễn chỉ cho người?” Phong Nhượng Tinh hơi kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, hắn nói công pháp của ta khác chế được hồn lực của ta, cho nên ta không cần dốc toàn lực để chế luyện, ta dựa theo phương pháp của hắn, quả nhiên chế luyện được đan dược bậc hai! Mặc dù chỉ chế luyện được đan dược bậc hai kém nhất, nhưng dù sao cũng đã thành công rồi! Ồ, Diệp Viễn đâu rồi? Chẳng lẽ hắn còn chưa xuất hiện?” Phong Chỉ Nhu vẫn chưa cảm nhận được bầu không khí kỳ lạ, tự mình nói tiếp.

Phong Nhượng Tinh với Vương Kim Phúc, Tôn Kiến Minh cùng liếc nhau một cái, đều nhìn thấy trong mắt đối phương là sự dao động không nói lên lời.

Tùy ý chỉ bảo một lúc đã có thể làm cho Phong Chỉ Nhu tiến được vào bậc Đan sư?

Rốt cuộc Diệp Viễn này là yêu quái gì vậy!

....

Trong phòng luyện công của hội thầy luyện dược, giờ đây đã đầy ắp người.

Hai gã võ sĩ giới Linh Dịch đang đứng giữa phòng luyện công, bọn họ là võ sĩ kiểm tra viên Cường Hóa Đan bậc hai siêu phẩm này.

Kiểm tra dược lực của đan dược là một việc rất nguy hiểm, bởi vì ai mà biết được đan dược sau khi ăn vào sẽ gây ra hậu quả gì.

Nhưng kiểm tra Cường Hóa Đan như thế là khi đan dược đã rất hoàn thiện, sẽ không có quá nhiều nguy hiểm, huống chi hiệu quả của Cường Hóa Đan bậc hai siêu phẩm chỉ có thể mạnh hơn, đương nhiên không thể gây ra tổn thương gì cho thân thể võ sĩ.

Hai tên võ sĩ này sau khi trải qua thảo luận quyết liệt mới đưa ra quyết định, một tên là Thành Hóa, một tên là Chu Cường.

Thành Hóa là Linh Dịch Cảnh cấp một, Chu Cường là Linh Dịch Cảnh cấp năm, giữa hai người chênh nhau bốn cảnh giới, một bậc thềm nhỏ.

Sự chênh lệch này là rất lớn.

Trong giới Linh Dịch muốn vượt cấp phải chiến đấu vô cùng khó khăn, bởi vì cho dù là cảnh giới nhỏ như cấp một, thì sự chênh lệch cũng vô cùng lớn, càng không nói đến cảnh giới nhỏ như cấp bốn.

Cường Hóa Đan bậc hai, cho dù là Cường Hóa Đan bậc hai thượng phẩm, Linh Dịch Cảnh cấp một sau khi uống vào cũng không có khả năng cường hóa để chiến thắng Linh Dịch Cảnh cấp hai, trừ khi Linh Dịch Cảnh cấp hai đứng ở đó để hấn đánh.

Có điều, hiệu quả của đan dược bậc hai siêu phẩm từ xưa tới nay vẫn chưa có ai thử qua, cho nên để bảo đảm an toàn, vẫn là chọn ra Chu Cường có thực lực mạnh hơn để làm bao cát, tránh gây ra tổn thương vô ý.

Nhiệm vụ của Chu Cường chính là đứng ở đó cố gắng chịu một lần công kích của Thành Hóa!

Cho dù là như vậy, Chu Cường cũng không nghĩ là Thành Hóa có thể làm tổn thương được hắn, sự chênh lệch giữa bọn họ vốn dĩ không phải là chuyện đan dược có thể bù đắp được!

Cho dù là đan dược siêu phẩm!

Dưới hàng trăm con mắt đang dõi theo chăm chú, Thành Hóa đã uống viên Cường Hóa Đan cấp hai siêu phẩm này do Diệp Viễn chế luyện ra.

Có không ít người hâm mộ Thành Hóa, hấn chính là võ sĩ đầu tiên ở nước Tần đã uống Cường Hóa Đan bậc hai siêu phẩm này.

“Ha ha, uống Cường Hóa Đan bậc hai siêu phẩm vào cảm giác thế nào?” Chu Cường cười hỏi.

Thành Hóa vốn là nhắm mắt để cảm nhận lực của đan dược bỗng nhiên mở mắt ra, hướng về phía Chu Cường cười một tiếng rồi nói: “Cảm giác tràn đầy sức mạnh! Ta phải ra tay rồi, Chu huynh phải cẩn thận đấy!”

Chu Cường cũng cười ha ha một tiếng, hào sảng nói: “Đến đây đi, coi như là đan dược bậc hai siêu phẩm, cũng không thể nào bù đắp được sự chênh lệch quá lớn về cảnh giới!”

Thành Hóa không phí lời nữa, một quyền đánh tới.

Một quyền xuất ra, cả trường yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Một quyền oai

Chu Cường thật sự đã biến thành bao cát.

Hắn bay ra ngoài giống hệt bao cát.

Bay ra ngoài hơn mười trượng liên tiếp, Chu Cường mới cố gượng để thân hình đứng vững.

Sắc mặt của hắn trắng bệch như tờ giấy, từ khố miệng hắn chảy ra một dòng máu tươi, hiển nhiên là đã chịu nội thương không hề nhẹ.

Thành Hóa nhìn lại nắm đấm của mình, rồi nhìn lại Chu Cường, mặt đầy ngỡ ngàng.

“Một quyền lúc này, thật là ta đánh?” Thành Hóa cảm giác mình giống như đang nằm mơ vậy.

Lúc này khi đan dược vào bụng, hắn liền dẫn lực được tiến vào trong cánh tay phải một cách thuần thục.

Sau đó, hắn liền cảm thấy cánh tay phải của mình tràn đầy sức mạnh cuồng bạo!

Loại sức mạnh đáng trào này, khiến hắn có cảm giác không nhanh không chậm.

Theo như giao phó trước đó, Thành Hóa cũng không sử dụng kỹ xảo võ thuật, đây chỉ là một quyền đơn giản. Nhưng một quyền đơn giản này, lại có thể đã thương một tên rất mạnh Linh Dịch Cảnh cấp năm!

“Chu huynh, huynh... huynh không sao chứ?” Thành Hóa cũng không có ý muốn đã thương người khác, nhưng mà hắn thật sự đã đã thương Chu Cường.

“Vẫn... vẫn ổn...”

Chu Cường không ngờ một quyền của Thành Hóa lại mạnh như vậy, thật sự đã gây ra tổn thương không hề nhỏ cho hắn.

Đương nhiên, một quyền này cũng không gây ra tổn thương mang tính chất thật sự, dù sao Thành Hóa cũng không sử dụng kỹ xảo võ thuật, sức mạnh này đương nhiên cũng không được phát huy đến hết mức.

Lực phòng ngự của cấp năm giới Linh Dịch là vô cùng đáng sợ, theo lý thuyết thì Linh Dịch Cảnh cấp một hoàn toàn không có khả năng đã thương đến Linh Dịch Cảnh cấp năm, dù là hắn có uống vào đan dược.

Nhưng bây giờ, Thành Hóa lại thật sự đã thương hắn!

Chu Cường bây giờ nghĩ lại vẫn còn vô cùng sợ hãi, thật may là quy định trước đó không cho phép sử dụng kỹ xảo võ thuật, không thì bây giờ hắn liệu có thể đứng đây hay không còn chưa dám chắc.

Lúc này Chu Cường cũng không chuẩn bị bởi vì nghĩ Thành Hóa là Linh Dịch Cảnh cấp một liền coi thường hắn, Chu Cường chỉ sử dụng phần lớn nguyên lực để phòng ngự.

Chính là dưới tình thế như vậy, Thành Hóa đã đã thương hắn.

“Nhanh! Đem viên đan dược này cho Chu Cường uống vào!” Vương Kim Phúc lúc này hồi phục tinh thần trước, ngay lập tức trị thương cho Chu Cường.

“Đan dược bậc hai siêu phẩm lại đáng sợ như vậy, lại có thể khiến Linh Dịch Cảnh cấp một đã thương được Linh Dịch Cảnh cấp năm!” Tôn Kiến Minh lẩm bẩm nói.

Hắn vẫn là lần đầu nhận thức được uy lực của đan dược siêu phẩm, một màn vừa nãy đã chấn động quá mức rồi.

Đây không phải như ban đầu Diệp Viễn với Phí Thanh Bình đánh nhau cãi nhau không đáng nữa, Thành Hóa với Chu Cường đều là kẻ mạnh trong giới Linh Dịch, nghĩ muốn vượt cấp đã chiến đấu quá khó khăn rồi.

“Đúng vậy, nếu như vừa nãy Thành Hóa sử dụng kỹ xảo võ thuật, nếu mà kỹ xảo võ thuật của hắn đủ mạnh, thậm chí còn có khả năng một đòn đánh chết Chu Cường!” Vương Kim Phúc cũng thở dài nói.

“Không sai, nói cách khác, nếu như Linh Dịch Cảnh cấp một có được một viên Cường Hóa Đan bậc hai siêu phẩm, trong điều kiện đặc biệt, có thể vượt cấp đánh bại người mạnh ở Linh Dịch Cảnh cấp năm. Còn về Linh Dịch Cảnh cấp bốn, với một đòn vừa nãy, hầu như khả năng sống sót là không còn!” Tôn Kiến Minh phân tích nói.

Nói xong, Tôn Kiến Minh cũng bị phân tích của mình dọa cho sợ hết hồn.

Vương Kim Phúc hít một hơi khí lạnh: “Nếu như vậy, loại đan dược này có thể sinh ra nhiều hơn, cảnh giới kia há chẳng phải thành một trò cười hay sao?”

Quả thực, cho dù có đan dược như vậy, Linh Dịch Cảnh cấp một cũng rất khó chiến thắng Linh Dịch Cảnh cấp bốn.

Công dụng của Cường Hóa Đan chẳng qua là tăng cường các bộ phận, cũng không phải khiến toàn bộ thực lực của võ sĩ đột nhiên tăng mạnh.

Trên lý thuyết có thể giết chết Linh Dịch Cảnh cấp bốn đã là không tệ, nhưng điều kiện cần thiết như thế quá mức hà khắc, trong chiến đấu thực tế hầu như khả năng xảy ra không lớn.

Cho dù có là như vậy, giá trị của đan dược bậc hai siêu phẩm cũng quá lớn lao.

Bởi vì một khi uống loại đan dược này, Linh Dịch Cảnh cấp một có khả năng vượt cấp chiến đấu được với Linh Dịch Cảnh cấp hai thậm chí là cấp ba, hơn nữa sẽ trở thành một hiện tượng phổ biến.

Nói như vậy, nhắc đến cảnh giới thật sự là trở thành trò cười, người khổ công tu luyện để tăng một cấp cảnh giới nhỏ, vẫn không bằng người ta ăn một viên đan dược.

“Chớ có nói đùa, loại đan dược này làm sao có thể sinh ra nhiều hơn? Nước Tần chúng ta lập quốc đã bao nhiêu năm, không phải chỉ mới xuất hiện một viên đan dược bậc hai siêu phẩm như vậy sao?” Tôn Kiến Minh lắc đầu nói.

Vương Kim Phúc suy nghĩ một hồi thấy cũng đúng, yêu quái như Diệp Viễn thật tài giỏi, nhưng để hắn tạo ra nhiều loại đan dược bậc hai siêu phẩm này, e rằng là điều không thể.

Có điều lúc này, Phong Nhược Tinh đã lên tiếng: “Lão nhị chớ quên, Diệp Viễn bây giờ mới là Nguyên Khí Cảnh tầng bốn!”

Vương Kim Phúc cùng Tôn Kiến Minh rùng mình một cái!

Đúng vậy, Diệp Viễn mới là Nguyên Khí Cảnh tầng bốn, nếu như hắn tăng lên mấy bậc cảnh giới nhỏ nữa, thậm chí còn vượt qua ngưỡng cửa của Linh Dịch Cảnh, chế luyện loại đan dược bậc hai siêu phẩm này sẽ còn khó khăn sao?

Âm Dương Phân Lưu Thuật cấp bậc trong truyền thuyết, là hạ nhu cầu của luyện đan đối với hồn lực xuống mức thấp nhất.

Cho dù sau khi Diệp Viễn tiến vào cấp của Linh Dịch Cảnh thì hồn lực không đủ để thăng cấp Đan sư, hắn chế luyện loại đan dược bậc hai siêu phẩm này còn không phải giống như chơi sao?

Vương Kim Phúc chợt phát hiện ra, đối với toàn nước Tần tầm quan trọng của Diệp Viễn bỗng nhiên trở nên không tầm thường, bởi vì với giới luyện được toàn nước Tần, chỉ có một mình hắn có thể chế luyện được đan dược bậc hai siêu phẩm!

Vương Kim Phúc sắc mặt bỗng nhiên lạnh lẽo, khí thế ở Ngung Tinh Cảnh phát tán ra, khiến tất cả người ở đây đều cảm thấy áp lực cực lớn.

“Tất cả mọi người nghe đây, việc hôm nay Diệp Viễn chế luyện đan dược bậc hai siêu phẩm, không cho phép ai nói bậy bạ ra ngoài! Bây giờ, các người lập lời thề, ta cùng Tôn hội trưởng giám sát các người! Đương nhiên, các người cũng có thể không thề, nhưng ta không dám bảo đảm các người có thể bước ra khỏi Hội Sư luyện dược!” Vương Kim Phúc lạnh lùng nói.

“Cái gì? Lập lời thề? Lại bắt chúng ta lập lời thề? Dựa vào cái gì?” Lời của Vương Kim Phúc lập tức khiến một số người bất mãn.

Lập lời thề không giống như lời hứa, một khi lập lời thề, cả đời này không thể làm trái, nếu không sẽ bị trời phạt chết.

Bất kể là ở thiên đình hay ở hạ giới, không ai có thể làm trái lời thề!

Vạn Uyên cũng ở đó, hắn bây giờ nghĩ buồn bực muốn học máu.

Hắn hôm nay đến đây vốn là muốn thể hiện phong thái, ai biết được tất cả danh tiếng đều bị Diệp Viễn một mình cướp hết!

Vạn Uyên không ngờ đến, Diệp Viễn chẳng những biết luyện đan, hơn nữa còn yêu nghiệt đến mức này!

Nhìn đến Thành Hóa sau một quyền oai phong kia, hắn liền nghĩ ra chủ ý, sau khi ra ngoài nhất định phải đem chuyện ngày hôm nay truyền ra ngoài, tin rằng nhất định sẽ có rất nhiều thế lực cảm thấy hứng thú với Diệp Viễn.

Nhưng bây giờ, ý nghĩ của hắn trống không rồi, Vương Kim Phúc lại muốn ép tất cả mọi người lập lời thề!

“Chu Cường, Thành Hóa, hai người các người dẫn tất cả mọi người đi lập lời thề!” Vương Kim Phúc ra lệnh.

“Vâng!”

Hai người này vốn thuộc Hội Sư luyện dược, đương nhiên phải nghe mệnh lệnh của Vương Kim Phúc.

“Sư... Sư tôn, ta cũng phải thề sao? Ta... ta sẽ không nói ra ngoài!” Cấn răng một cái, Vạn Uyên mở miệng nói.

Vương Kim Phúc sớm đã quên tên đệ tử không đáng có này, không ngờ rằng hắn bây giờ lại tự mình nhảy ra ngoài, vì vậy lạnh lùng nói: “Ngay cả Phụng Nhi với Khả Vân đều phải thề, chẳng lẽ ngươi còn đặc biệt hơn cả bọn họ sao? Hừm?”

Vương Kim Phúc lại là người mạnh thứ thiệt giới Ngung Tinh, dưới quyền uy lớn mạnh của hắn, Vạn Uyên cảm giác thần trí mình đều biến mất.

“Ta... ta thề!”

Lời nói của Diệp Viễn khiến Vương Kim Phúc thấy sáng mắt, hắn sớm đã chán ghét hết sức Vạn Uyên. Nếu không phải nể mặt Vạn Đông Hải, hôm nay hắn nhất định sẽ khiến Vạn Uyên mất mặt.

Cứ như thế dưới sự uy hiếp của Vương Kim Phúc, tất cả mọi người đều đã lập lời thề, ngoại trừ hấn, Tôn Kiến Minh với cô cháu Phong Nhượng Tĩnh.

Với sự sắp đặt như vậy, mọi người mặc dù trong lòng tức giận, nhưng lại không có ai dám ra mặt.

Đây chính là thể giới kẻ mạnh sẽ được tôn sùng, Hội Sư luyện được quá lớn mạnh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Dắt tay nhau tới chơi!

Sáng sớm, Được Hương Các mở cửa như bình thường, chỉ là lạnh lẽo vắng vẻ như trước đây.

Phùng Tam trong tay cầm một quyển sách, ở trên ghế thái sư đọc một cách nhàm chán.

Mấy ngày nay hấn rảnh rỗi đến phát điên rồi, hấn ở Được Hương Các nhiều năm như vậy, từ trước đến giờ đều là bận rộn đến mức đầu óc choáng váng, luôn muốn tìm thời gian thả lỏng bản thân.

Bây giờ thật quá rảnh rỗi, Phùng Tam ngược lại cảm thấy cả người khó chịu.

Mắt hấn nhìn chăm chăm vào sách, tâm tư lại không đặt vào quyển sách đó.

Khiến Phùng Tam có phần khó hiểu là thiếu gia Diệp Viễn, ngày hôm qua tham gia khảo hạch ở Luyện Được Sư Công Hội trở về, thì lại mệt đến là người, chế luyện đan dược gì lại có thể mệt đến như thế?

Điều khiến hấn càng khó hiểu hơn là, ban đêm Diệp Viễn đã thần khí như sống đi ra, phần lớn nguyên lực đã được khôi phục.

Sau đó, thiếu gia liền cùng Lục Nhi suốt đêm hôm ấy trở về Học viện Võ Đan...

Thiếu gia không thể lại gây họa gì chứ, về Học viện để tránh nạn?

Hôm qua thiếu gia lại đi Luyện Được Sư Công Hội, hấn sẽ không quấy rối Luyện Được Sư Công Hội long trời lở đất chứ?

Phùng Tam càng nghĩ càng thấy sẽ xảy ra chuyện như vậy, với tính cách trước đây của thiếu gia, thật sự có thể làm ra chuyện như thế.

Thiếu gia sẽ không vừa vận mới mấy ngày, lại mắc sai lầm chứ?

Trong lúc Phùng Tam suy nghĩ lung tung, đã có vài vị lão giả bước vào Được Hương Các.

Buôn bán của Được Hương Các mặc dù đã kém đi rất nhiều, nhưng vẫn có vài người lui tới, chung quy bọn họ buôn bán cũng phải chăng.

Mấy người bước vào, Phùng Tam cũng không để ý, vẫn nhìn chăm chăm vào quyển sách trên tay ngăn người, việc nhỏ này đương nhiên có tiểu nhị đi xử lý.

“Bên kia đúng là chương quý? Ba người chúng ta có việc cầu kiến Diệp Hằng tiên sinh, xin phiền thông báo một chút.” Một vị lão giả trong đó mở miệng nói.

Phùng Tam lúc này mới uể oải lười biếng liếc mắt một cái, sau cái liếc mắt này lại giật bản mình, trước ngực ba vị khách cũ này là ba ngôi sao thật sự quá chói mắt!

Trước ngực hai vị lão giả là hung chương màu đỏ, mà trong ba ngôi sao ở trước ngực ba vị khách cũ kia lại là màu vàng!

Ba vị đại Đan sư cùng nhau đến thăm hỏi!

Luyện Được Sư công Hội đối với Luyện Được Sư cùng cấp là dùng màu sắc để phân biệt, màu xanh là sơ cấp, màu đỏ là trung cấp, mà màu vàng là cao cấp!

Cả nước Tần, chỉ có một người có hung chương màu vàng, đó chính là hội trưởng đại nhân Luyện Được Sư Công Hội - Ngô Đạo Phong!

Vậy thân phận của hai người còn lại đã lộ ra rồi, Phó hội trưởng Vương Kim Phúc và Tôn Kiến Minh!

Tam bá chủ giới Luyện Được toàn nước Tần cùng nhau tới, rốt cuộc đã xảy ra đại sự gì?

Phùng Tam trở mình một cái bò dậy, đi tới trước mặt ba người khom người chào, một mực cung kính nói: “Tiểu nhân cung nghênh ba vị đại nhân! Không biết ba vị đại nhân tìm chủ nhân có chuyện gì?”

“Ồ? Người biết chúng ta là ai?” Vương Kim Phúc thấy hài lòng với thái độ của Phùng Tam.

Phùng Tam vội vàng nói: “Đại nhân nói đùa rồi, tiểu nhân mặc dù chưa gặp ba vị đại nhân, nhưng vẫn là có chút hiểu biết, có thể đeo loại hung chương này, ngoại trừ ba vị đại nhân còn có thể là ai?”

“Ha ha, chương quý quả nhiên vô cùng cẩn thận, chẳng trách có thể được Diệp Hằng tiên sinh trọng dụng. Ba người chúng ta chuyến này đến là vì Diệp Viễn, muốn gặp chủ nhân các người một lần, chẳng biết có thể thông báo một chút không?”

Vương Kim Phúc ngôn từ khách khí, nhưng đầu Phùng Tam lại “ù” một trận!

Hắn nhớ tới hành động kỳ lạ của Diệp Viễn tới qua, nhất thời cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Tiểu tử này quả nhiên bệnh cũ lại tái phát!

Lần này ngay cả Ngô Đạo Phong đại nhân cũng đã đích thân tới cửa khởi binh vấn tội, Diệp Viễn đây là muốn chọc thủng trời nữa à!

Ngô Đạo Phong từ trước đến nay ít giao du với bên ngoài, có thể kinh động vị đại nhân vật này, tên tiểu tử Diệp Viễn kia rốt cuộc đã gây ra chuyện lớn cỡ nào?

Sự việc của Túy Tinh Lâu đã đến mức sứt đầu mẻ trán, bây giờ lại thêm một Luyện Dược Sư Công Hội, lẽ nào thật sự thiên vong Dược Hương Các sao?

Ngô Đạo Phong vẫn không nói gì, lúc này thấy Phùng Tam bộ dạng mắt hờn mắt vía, không nhịn được mở miệng nói: “Chương quý, chẳng lẽ có khó khăn gì sao?”

Phùng Tam giật mình một cái phục hồi lại tinh thần, nhưng là vẻ mặt đau khổ nói: “Ba vị đại nhân, thật sự là xin lỗi, chủ nhân chúng ta mấy ngày trước đã bế tử quan, e rằng... Nhất thời sẽ không xuất quan.”

Nói xong, Phùng Tam trong lòng thấp thỏm, không nhịn được liếc trộm Ngô Đạo Phong một cái, phát hiện ba người bọn họ nhìn thoáng qua nhau, lộ ra vẻ cực kì thất vọng.

Trong lòng Phùng Tam không khỏi cảm thấy kì lạ, nhìn điệu bộ ba người này, làm sao không giống đến khởi binh vấn tội?

Nếu không đến khởi binh vấn tội, ba người bọn họ tại sao lại có thể cùng nhau tới?

Phùng Tam nghĩ mãi mà không ra.

“Vây... thiếu đông gia Diệp Viễn các người có ở đây hay không? Chúng ta tìm hắn cũng được!” Vương Kim Phúc lúc này lại mở miệng nói.

Phùng Tam có chút chột dạ, vâng vâng dạ dạ nói: “Ba vị đại nhân, thiếu gia ngài ấy hôm qua suốt đêm đi về học viện rồi.”

Ba người họ lại một lần nữa hai mắt nhìn nhau một cái, Vương Kim Phúc thờ dãi lắc đầu nói: “Xem ra tiểu tử này là có ý tránh chúng ta! Diệp Viễn trở về Học viện Đan Võ, Giang Vân Hạc tên đó há có thể bỏ qua sao?”

Ngô Đạo Phong như có điều suy nghĩ, cũng không biết đang nghĩ gì, một hồi lâu mới nói: “Chương quý không cần suy đoán lung tung, chúng ta hôm nay tới thật ra là đưa hung chương tới cho Diệp Viễn, hôm qua hắn đã thông qua khảo hạch của Luyện Dược Sư Công Hội. Nếu hắn đã không có ở đây, thì chúng ta giao cho người hung chương là được rồi, còn muốn làm phiền chương quý đích thân đi một chuyến, đích thân đem hung chương này đến tận tay Diệp Viễn.”

Phùng Tam nghe thấy đưa đến hung chương, trong lòng liền thả lỏng rất nhiều, hóa ra thiếu gia thật có tiền đồ, lại có thể thông qua khảo hạch Đan đồ, chủ nhân cũng xem như có người kế nghiệp rồi.

Nhưng hắn ngay tức khắc lại nổi lên nghi ngờ, một quả hung chương mà thôi, làm sao làm phiền đến Tam bá chủ Công Hội đích thân đưa đến cửa?

Chẳng lẽ nói bọn họ đưa hung chương đến là giả, tìm chủ nhân thương lượng mới là đại sự?

Suy nghĩ một hồi cũng chỉ có khả năng này thôi, Diệp Viễn dù sao cũng là tiểu bối, không thể nào khiến Tam bá chủ huy động nhân lực như vậy.

Diệp Hằng mặc dù cũng không đủ tư cách, nhưng bây giờ vì Tụ Nguyên Đan của Túy Tinh Lâu, toàn bộ thế cục Hoàng thành trở nên có chút kỳ lạ, Tam bá chủ đến tận cửa tìm Diệp Hằng cũng là điều dễ hiểu..

Chung quy Diệp Hằng cũng là Đại Đan Sư, ở Hoàng thành cũng là nhân vật hết sức quan trọng.

Vừa nghĩ như vậy, Phùng Tam cảm giác mình cuối cùng đã thăm dò được ý đồ của đối phương, vội vàng nói: “Không phiền hà, không phiền hà! Ra sức vì ba vị đại nhân là vinh hạnh của tiểu nhân, bây giờ ta sẽ lên đường đi Học viện Đan Võ, đem hung chương tự tay giao cho thiếu gia nhà ta.”

“Kim Phúc, giao hung chương cho chương quỹ đi.” Ngô Đạo Phong từ tốn nói.

“Chuyện này... không thì chúng ta đích thân đi một chuyến? Ngộ nhớ...” Vương Kim Phúc không đưa ra hung chương ngay, mà có chút do dự.

“Không cần. Công hội chưa bao giờ dính vào việc địa phương, chúng ta không thể phá quy củ này. Với thân phận của chúng ta, không tiện xuất hiện ở Học viện Đan Võ. Yên tâm, bàn về luyện đan, còn ai có thể có thể so với Luyện Dược Sư Công Hội?” Ngô Đạo Phong nói.

Vương Kim Phúc hai mắt lóe sáng: “Vẫn là hội trưởng đại nhân có tầm nhìn xa, lão già cổ hủ này hiểu rồi.”

Nói xong, Vương Kim Phúc lấy hung chương ra đưa cho Phùng Tam, nói: “Làm phiền chương quỹ, có điều việc người đưa hung chương vẫn xin đừng tiết lộ. Mặc dù chuyện này, không giấu được bao lâu, nhưng giấu được lúc nào thì giấu đến lúc đó.”

Phùng Tam không thể hiểu nổi, một hung chương Đan đồ mà thôi, làm sao vị đại nhân này lại nghiêm túc như vậy? Liệu có phải có chút chuyện nhỏ xé ra to?

Ngay sau đó ánh mắt hắn nhìn vào hung chương trên tay Vương Kim Phúc, không khỏi nhìn chăm chú cái hung chương này, hai con mắt tròng lên tròn xoe.

Chỉ thấy bên trên hung chương là màu xanh, lại thêm hai ngôi sao!

Chuyện này... đây không phải là hung chương Đan sư sao?

Có phải nhầm rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Bể môn canh

“Cái gì? Người nói Diệp Viễn dựa vào thực lực Nguyên Khí tầng bốn, đã thông qua khảo hạch Đan Sư?”

Giang Vân Hạc rất lâu rồi không thất thố như vậy, nhưng tin tức từ Phong Nhựt Tinh mang tới khiến hắn thật sự kinh ngạc.

“Đúng vậy, hẳn chẳng những thông qua khảo hạch sơ cấp Đan Sư, hơn nữa lúc khảo hạch đã chế luyện ra siêu phẩm Cường Hóa Đan cấp hai. Trải qua khảo sát, sau khi Linh Dịch Cảnh cấp một uống viên đan dược này, sẽ có thể uy hiếp đến sức mạnh Linh Dịch Cảnh cấp năm.” Lời của Phong Nhựt Tinh khiến người khác không ngừng kinh ngạc.

“Siêu phẩm... cấp hai... đan dược? Linh Dịch Cảnh cấp một uy hiếp Linh Dịch Cảnh cấp năm?”

Đầu Giang Vân Hạc có chút điện giật, sự việc Phong Nhựt Tinh nói hoàn toàn vượt khỏi nhận thức của hắn.

Thấy Giang Vân Hạc thất thố như vậy, Phong Nhựt Tinh trong lòng cũng buồn cười. Nàng đến Học viện Đan Võ nhiều năm rồi, chưa từng thấy Giang Vân Hạc ở trong trạng thái này.

“Chẳng lẽ nói, Diệp Viễn hẳn trời sinh hồn lực lớn mạnh, lại còn đạt đến cảnh giới Đan Sư?” Một hồi lâu, Giang Vân Hạc mới hỏi.

Phong Nhựt Tinh lại lắc đầu nói: “Không phải, hồn lực hắn cũng không lớn mạnh, chẳng qua là mạnh hơn người bình thường một chút. Hắn có thể chế luyện ra đan dược cấp hai là bởi vì hắn dùng Thuật Phân Lưu Âm Dương.”

“Àhhh, Thuật Phân Lưu Âm Dương... cho dù là Thuật Phân Lưu Âm Dương, thì đây cũng quá khoa trương rồi đấy?”

“Ừm, kỳ thực, Thuật Phân Lưu Âm Dương của Diệp Viễn đã đạt đến cảnh giới truyền thuyết!” Lúc Phong Nhựt Tinh nói, chính mình hiện giờ còn cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Cảnh giới truyền thuyết, bản thân chính là một truyền thuyết.

Muốn đạt tới cảnh giới này, gần như là một việc không thể.

Một số người lão luyện ở công hội Luyện Dược Sư, một số đã lớn tuổi, cũng không ai có thể tu luyện thuật luyện dược tới cảnh giới truyền thuyết, càng không cần nói đến Thuật Phân Lưu Âm Dương có độ khó cao.

Giang Vân Hạc vốn dĩ đã bị kinh ngạc, một lần nữa lại bị kinh ngạc.

Hắn nhìn Phong Nhựt Tinh hồi lâu, mới chắc chắn nàng không nói láo: “Diệp Viễn này rốt cuộc có gặp gỡ bất ngờ gì? Đây cũng quá khó bề tưởng tượng rồi đấy?”

Phong Nhựt Tinh dường như sớm đã có chuẩn bị: “Việc này hẳn đương nhiên là không chịu nói, nhưng theo ta suy đoán, phía sau Diệp Viễn chắc có một vị Luyện Dược Sư cực kỳ lớn mạnh! Mà người này không thể nào là phụ thân của hắn, theo ta thấy, vị luyện dược sư này chắc chắn không chỉ ở cảnh giới Đan Vương!”

Giang Vân Hạc đi qua đi lại từng bước, tiêu hóa tin tức mà Phong Nhựt Tinh mang tới.

Xem ra như vậy, suy đoán của Phong Nhựt Tinh hẳn là gần kề nhất với chân tướng rồi, nếu không thì không có cách nào giải thích được Diệp Viễn còn nhỏ tuổi đã có thiên phú luyện đan yêu nghiệt như vậy.

Một hồi lâu, Giang Vân Hạc mới mở miệng nói: “Nhân vật bậc này quá mức đáng sợ, tốt nhất vẫn là đừng đùa với hắn. Chỉ là ta không nghĩ ra, nếu Diệp Viễn có sự phụ lợi hại như vậy, làm sao lại thả hắn vào Học viện Đan Võ?”

Phong Nhựt Tinh lắc đầu nói: “Vấn đề này ta cũng từng nghĩ tới, đoán chừng là để rèn luyện đệ tử đấy?”

“Ừm, đúng là có khả năng này! Tệ hại, người nói Vương Kim Phúc cùng Tôn Kiến Minh hai lão đầu đó cũng biết việc này, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho Diệp Viễn! Đi, chúng ta nhanh đi tìm Diệp Viễn!”

Vừa nói, Giang Vân Hạc liền muốn xông ngay ra ngoài.

Phong Nhựt Tinh cười nói: “Viện trưởng yên tâm, trước lúc về học viện ta đã đi thăm hỏi Dược Hương Các, Diệp Viễn hôm qua đã đi suốt đêm để về học viện, Ngô Đạo Phong Hội trưởng đại nhân mang theo hai vị Phó hội trưởng vào huyệt, mà Diệp Hằng đại sư cũng trùng hợp đang bế quan, ba người bọn họ tay không quay về. Cuối cùng, đành phải xin nhờ chương quỹ Phùng Tam của Dược Hương Các đưa hung chương Đan Sư tới học viện.”

Giang Vân Hạc thở dài một hơi, cười to nói: “Ha ha, Ngô lão đầu lại có thể ăn bế môn canh, ta nghĩ sắc mặt hắn lúc đó nhất định rất thú vị! Diệp Viễn nhất định là sớm đã đoán được sẽ có màn này, cho nên mới đi suốt đêm để trở về. Xem ra, tình cảm của hắn với học viện rất sâu nặng! Nếu Diệp Viễn đã về học viện, mau để hắn tới gặp ta. Không, ta tự mình đi gặp hắn!”

Giang Vân Hạc cùng Phong Nhựt Tinh đi đến nơi Diệp Viễn ở, nhưng không làm kinh động đến những người khác.

Với thân phận của hắn tự mình đến gặp một học viên, sẽ gây ra sóng to gió lớn ở Học viện.

Chỉ là, Giang Vân Hạc chưa gặp Diệp Viễn, Diệp Viễn vừa về Học viện đã đi vào phòng luyện công.

Giang Vân Hạc ngược lại ở nơi Diệp Viễn ở lại gặp được Lục Nhi với Phùng Tam, mà bọn họ lại không nhận ra Giang Vân Hạc, ngược lại Lục Nhi đối với Phong Nhựt Tinh lại cảm thấy rất quen.

“Phong lão sư là đến tìm thiếu gia sao?”

“Đúng vậy, hắn không phải tới qua đã trở về sao? Người đâu mất rồi?”

“Thiếu gia nói người thấy mình cần phải đột phá, cho nên vừa trở về liền bế quan rồi, Phùng chương quỹ đến cũng không gặp được người.”

Giang Vân Hạc sửng sốt, cái gì phải đột phá, tiểu tử này vốn dĩ là trốn tất cả mọi người!

Hắn đột phá Nguyên Khí tầng bốn mới mấy ngày, làm sao có thể nhanh như vậy lại đột phá lần nữa?

Mặc dù trước đây Diệp Viễn đột phá quả thực rất nhanh, nhưng mỗi lần Nguyên Khí Cảnh thăng lên một cấp cảnh giới, độ khó lại càng cao hơn.

Nguyên Khí tầng bốn đến Nguyên Khí tầng năm, nào có đột phá dễ dàng như vậy?

Hơn nữa, xem như hắn có thể đột phá, nhưng cảnh giới hắn tăng lên quả thực quá nhanh, nhất định sẽ ảnh hưởng đến cảnh giới tăng lên về sau, cách làm này được một thì mất mười.

Sau lưng Diệp Viễn có một vị lão sư lớn mạnh như thế, làm sao có thể phạm sai lầm đơn giản như vậy được?

Cho nên, Diệp Viễn nhất định là đang trốn tất cả mọi người!

Tiểu tử này, gây ra phong ba lớn như vậy, lại tự mình trốn đi không gặp mọi người, thật là không có trách nhiệm!

Giang Vân Hạc cảm thấy vô cùng buồn bực, với thân phận của hắn đến gặp một văn bối, lại có thể ăn bế môn canh!

Hắn lúc này còn đang cười nhạo Ngô Đạo Phong, không ngờ rằng bị báo ứng, nhanh như vậy đã đến lượt mình rồi.

Nhưng không thể không nói, bế quan là một việc có tuyệt hảo.

Võ sĩ tu hành, điều kiêng kỵ nhất chính là lúc bế quan bị người khác quấy rầy.

Cho dù là Giang Vân Hạc viện trưởng cao quý, cũng không thể tùy ý quấy rầy Diệp Viễn bế quan.

Phong Nhượng Tình cũng không ngờ rằng kết quả lại như thế này, bất đắc dĩ nói: “VẬY... Lục Nhi cô nương, thứ lỗi cho bọn ta quấy rầy rồi. Nếu Diệp Viễn xuất quan, vẫn xin Lục Nhi cô nương nói với hắn, để hắn ra sau núi Vân Lan Các tìm Viện trưởng đại nhân.”

Lục Nhi chớp chớp mắt, gật đầu nói: “Phong lão sư yên tâm, Lục Nhi đã nhớ rồi.”

Lục Nhi ngây thơ hồn nhiên, hoàn toàn không biết ý đồ của Phong Nhượng Tình, nhưng Phùng Tam tình thông đối nhân xử thế, nghe thấy vậy rung mình một cái, hai mắt len lén nhìn một cái trên người Giang Vân Hạc.

Hắn vốn chỉ là mơ hồ cảm thấy sự lớn mạnh của người này, nhưng chính lúc này hắn lại đoán được thân phận của Giang Vân Hạc!

Phùng Tam không ngờ rằng, đường đường là viện trưởng Học viện Đan Võ, lại hạ mình đích thân đến tìm Diệp Viễn!

Nhớ lại sáng sớm hôm nay Ngô Đạo Phong đại nhân cũng là đích thân tới tận cửa đưa hung chương, một sự chấn động không gì sánh bằng trong nội tâm Phùng Tam.

Từ sáng sớm lúc cầm được hung chương, Phùng Tam liền biết được Ngô Đạo Phong vốn dĩ không phải đến tìm Diệp Hằng, bọn họ chính là đến tìm Diệp Viễn!

Làm chương quỹ ở Dược Hương Các nhiều năm như vậy, không có ai biết rõ hơn hắn, ý tứ Đan Sư Nguyên Khí tàng bốn ra sao!

Hai đại nhân vật có thế lực nhất, lớn mạnh nhất nước Tần, lại cùng lúc tới tận cửa tìm thiếu gia nhà mình!

“Hô...”

Nhìn thấy Giang Vân Hạc với Phong Nhượng Tình đi xa, Phùng Tam thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Viễn thiếu gia thật xưa không bằng nay, hắn từ quần áo lụa là, trưởng thành là đỉnh cấp thiên tài toàn nước Tần.

Ngay cả Giang Vân Hạc và Ngô Đạo Phong đại nhân vật như vậy, đều đến cướp lung lạc thiếu gia nhà mình!

“Lục Nhi à, thiếu gia Diệp Viễn nhà chúng ta có tiền đồ rồi!” Phùng Tam xúc động tự đáy lòng nói.

Lục Nhi lại nhếch miệng cười một tiếng nói: “Thiếu gia vẫn luôn rất lợi hại, chỉ là trước đây các người hiểu lầm người thôi.”

Phùng Tam nhìn Lục Nhi, lại không còn lời nào nói lại...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Trù tính!

Diệp Viễn thật sự là đang tránh mặt mọi người, nhưng hắn quả thật là đang bế quan.

Cảnh giới Nguyên Khí Cảnh tầng bốn đã củng cố xong rồi, hắn đợi không được nữa muốn gia tăng thực lực ngay.

Bảo chế đan dược bậc hai, nguyên lực của Diệp Viễn nay đã hoàn toàn thông suốt, điều này đem lại cho cơ thể của hắn một gánh nặng rất lớn.

Diệp Viễn hiện giờ đang khôi phục lại nguyên lực bị tiêu hao, điều tiết tâm trạng ở mức tốt nhất, sau đó dùng cực phẩm Nguyên Khí Đan, dự là một hơi đột phá thành Nguyên Khí Cảnh tầng sau.

Đương nhiên, đột phá đến mức Nguyên Khí Cảnh tầng sáu thời gian để làm được điều này hiển nhiên là nhiều hơn rất nhiều so với lúc đầu từ Nguyên Khí tầng một đến Nguyên Khí tầng ba.

Giai đoạn hai của Nguyên khí giới, mỗi lần tiểu cảnh giới thăng một trùng, nguyên lực cần cũng nhiều hơn trước kia rất nhiều.

Tuy là Diệp Viễn có đủ cực phẩm Nguyên Khí Đan, nhưng hắn phải cần thời gian để hấp thụ.

Hơn nữa cái hắn tu luyện lại là “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết”, nguyên lực hao phí gấp mấy lần người thường.

Nhưng Diệp Viễn cũng không cần vội vàng, cái hấn có chính là thời gian.

Tự mình bế quan trước mấy ngày, để những người khác làm việc của họ.

Giang Vân Hạc đúng là rất bận rộn, tìm kiếm Diệp Viễn vẫn chưa có kết quả, ông ta đành rời khỏi Học viện Đan Võ.

Trên thực tế, Giang Vân Hạc trước giờ vẫn rất bận rộn, thời gian ở học viện kì thực rất ít, chẳng ai biết được ông ta ra ngoài để làm gì.

Mấy ngày này ông ta về học viện cũng do trùng hợp, mới biết trong vòng một tháng mà lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

Nhưng cho dù Diệp Viễn có thiên tài đến mấy, cũng cần thời gian để trưởng thành, suy cho cùng hấn cũng chỉ mới là Nguyên Khí tầng bốn.

Chỉ cần Diệp Viễn còn ở Học viện Đan Võ thì Giang Vân Hạc cũng không cần phải lo hấn sẽ trốn mất.

Nếu Diệp Viễn đã lựa chọn đến Học viện Đan Võ, thiết nghĩ rằng Ngô Đạo Phong cũng không thể tự mình đến Học viện Đan Võ lấy người được.

Trải qua phong ba lúc đầu, cộng thêm nghĩ thông suốt vấn đề này. Giang Vân Hạc dĩ nhiên là phải đi làm việc của mình, không thể cứ chờ ở đây đợi Diệp Viễn xuất quan.

Nhưng vào lúc này, Lục Nhi lại đón gặp một vị khách ngoài ý muốn, một người tự xưng là đệ tử phòng tạp vụ của học viện đến tìm cô.

“Vị sư muội này chắc hẳn là Lục Nhi thì phải?” Thái độ của đệ tử phòng tạp vụ khá là tự hào.

Lục Nhi có chút không hiểu, nhưng cũng đáp lại: “Đúng rồi, xin hỏi vị sư huynh này là?”

“Huynh là đệ tử chuyên lo việc của phòng tạp vụ, gọi là Trương Hằng.”

“Hóa ra là Trương Hằng sư huynh, không biết tìm Lục Nhi có việc gì không?”

Lục Nhi tuy là ngây thơ, nhưng không hề ngốc, tên Trương Hằng này vô duyên vô cớ sao lại đến tìm mình. Còn nữa nhìn thái độ của hấn, hình như không được thân thiện cho lắm.

Quả nhiên, Trương Hằng mở miệng nói: “Tìm muội tất nhiên là có việc, nếu muội đã thông qua nhập môn khảo hạch, trở thành học viên Hoàng cấp của học viện, sao lại không đến phòng tạp vụ báo danh?”

Lục Nhi mặt không hiểu gì, nàng không hề hay biết có quy định như thế, trở thành học viên của học viện, còn phải đến phòng tạp vụ báo danh sao?

“Sư huynh thông cảm, Lục Nhi vừa mới nhập môn, còn rất nhiều việc không hiểu. Chỉ là không biết, tại sao trở thành học viên Hoàng Cấp lại phải đi phòng tạp vụ báo danh?” Lục Nhi đứng đắn nói.

Trương Hằng chỉ cười nhạt nói: “Một cái Học viện Đan Võ lớn đến như vậy, nuôi nhiều học viên như thế, có cả núi cũng không đủ để cho chúng ta ăn. Nếu như chúng ta đã trở thành học viên của Học viện, tất nhiên là phải góp một phần sức lực cho học viện rồi. Tất cả những học viên Hoàng Cấp thông qua nhập môn khảo hạch, đều phải đến phòng tạp vụ làm một tháng tạp dịch, đây là quy định của học viện. Muội đã trở thành học viên của Học viện, nhưng lại không học kỹ quy định của học viện, còn để người khác giúp muội hoàn thành công việc tạp dịch của mình, thật đáng xấu hổ!”

Tên Trương Hằng này không hề nói dối, Học viện Đan Võ đúng là có quy định này, nhưng đối đãi với một nữ nhi như thế thì có hơi nặng.

Hơn nữa Lục Nhi cũng không phải cố ý bỏ việc, mà là thật sự không biết gì hết. Nàng ấy vào viện chẳng qua chỉ mới có mấy ngày, cho dù là bỏ việc thật đi nữa, cũng chẳng phải là việc gì to tát.

Trương Hằng nói như thế, rõ là cố tình đến để xoi mói.

Làm một tháng tạp dịch đối với Lục Nhi mà nói cũng chẳng thành vấn đề gì, chỉ là hiện giờ Diệp Viễn đang bế quan, nếu như xuất quan tìm không thấy Lục Nhi nhất định sẽ rất sốt ruột.

“Sư huynh có thể cho muội thời gian của vài ngày? Hiện giờ thiếu gia nhà muội đang bế quan, đến lúc đó nếu không tìm thấy muội chắc chắn thiếu gia sẽ rất sốt ruột. Đợi thiếu gia nhà muội xuất quan rồi, muội nhất định sẽ đến phòng tạp vụ báo danh.” Lục Nhi cẩn trọng nói.

Ai ngờ Trương Hằng nghe xong lớn tiếng quát: “Nực cười! Thiếu gia nhà muội là cái thứ gì? To hơn cả quy định của học viện sao? Muội đã chậm trễ mất mấy ngày, còn muốn kéo dài thêm bao nhiêu ngày nữa? Mỗi một đệ tử nhập môn đều ghi chép vào sổ, bọn họ đều chủ động đi làm việc, duy nhất muội là ngoại lệ sao?”

Lục Nhi nghe thấy Trương Hằng mở miệng si nhục thiếu gia, tức đến nổi nước mắt muốn rớt ra ngoài, nhưng nàng ấy biết rằng ở Học viện Đan Võ thiếu gia còn một đối thủ nữa là Vạn Uyên, nên không muốn gây thêm phiền phức cho thiếu gia, đành phải kiềm nước mắt lại nói: “Lục Nhi khẩn cầu sư huynh rộng lượng tha thứ cho thêm mấy ngày thời gian, muội nhất định sẽ đến báo danh, đến lúc đó sắp xếp cho muội làm việc của hai tháng cũng được nữa.”

Trương Hằng dường như chẳng thêm có ý gì gọi là thương hoa tiếc ngọc, cười nhạt nói: “Tóm lại huynh đã thông báo đến muội rồi, đi hay không muội tự

mình quyết định đi. Nhưng huynh báo trước, nếu như hôm nay huynh không thấy muội đến phòng tạp vụ báo danh, thì đừng trách ta đem chuyện này báo với giáo viên. Theo quy định, muội cứ đợi mà bị đuổi học đi!”

Nghe thấy hai chữ “đuổi học” Lục Nhi rung mình một cái.

Thiếu gia hiện giờ như mặt trời ban trưa, nếu như nàng ấy bị đuổi học, há chẳng phải trở thành trò cười cho thiếu gia sao?

Đây không phải là kết quả mà Lục Nhi mong muốn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hai chữ này đã đâm trúng điểm yếu của Lục Nhi.

Nhìn đáng vẻ hồn vía lên mây của Lục Nhi, trong ánh mắt của Trương Hằng lộ vẻ cân nhắc.

“Hừm, đợi thiếu gia của muội ra rồi, thì làm gì còn chuyện của ta nữa? Chính vì ta biết hắn đang bế quan, nên mới cố tình đến đây gây chuyện với muội.” Trương Hằng trong lòng cười nói.

Trương Hằng làm ra vẻ không chịu được nữa, chuẩn bị rời khỏi.

Lục Nhi thấy vậy không dám chậm trễ nữa, vội vàng nói: “Sur huynh khoan đã, muội... muội theo huynh đến phòng tạp vụ ngay. Chỉ là... có thể để muội để lại một mảnh giấy nhỏ cho thiếu gia được không?”

Lục Nhi cũng quá là đơn thuần quá đi, cho rằng tên Trương Hằng này cương trực nên mới tới tìm mình, ai ngờ hắn rắp tâm bày mưu chỉ vì muốn gây chuyện.

Nếu Lục Nhi len lén để lại tin vật hoặc mảnh giấy gì đó, Diệp Viễn sẽ biết xảy ra chuyện gì.

Nhưng giờ có ấy lại nói với Trương Hằng là muốn để lại mảnh giấy gì đó, Trương Hằng làm sao có thể toại nguyện cho nàng ấy được?

Trương Hằng mặt kiên nhẫn nói: “Muốn đi thì đi, đâu ra nhiều chuyện vậy? Huynh đi trước đây, muội tự mình mà xử lý đi!”

Nói xong, hắn quả thật quay người đi mất.

Lục Nhi do dự một hồi, trở về phòng để lại một mảnh giấy liền đi theo.

Lục Nhi đương nhiên không biết, mảnh giấy của nàng để lại Diệp Viễn không hề nhìn thấy.

Diệp Viễn hoàn toàn không biết những chuyện xảy ra bên ngoài, hắn hiện giờ đang trong giai đoạn quan trọng đột phá Nguyên Khí tầng năm.

Hắn dùng cực phẩm Nguyên Khí Đan y như chẳng mất tiền mua, không ngừng đưa vào trong miệng, liên tục vận dụng “Linh Chấn Cứu Dương Thần Quyết” hóa thành được lực.

Nguyên lực trong đan điền càng ngày càng dồi dào, càng ngày càng gần mức Nguyên Khí tầng năm.

Cuối cùng, Diệp Viễn một hơi đột phá cửa ải, đạt mức Nguyên Khí tầng năm.

“Hú... cứ tiếp tục như vậy, Nguyên Khí Đan sẽ không đủ! Đột phá theo cách này tiêu hao nhiều đan dược quá, đây chỉ mới là Nguyên Khí Cảnh mà đã tiêu hao gấp mấy lần so với loại thông thường. Nếu như vẫn không thể đạt mức Linh Dịch Cảnh? E rằng gia tài cả nhà ta cũng chịu không nổi!”

Diệp Viễn nhìn số lượng lớn cực phẩm Nguyên Khí Đan bị tiêu hao, nhin không nổi trong lòng chửi thầm “Linh Chấn Cứu Dương Thần Quyết.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Lâm Thiên Thành Dự Định

Hai ngày sau, phía sau núi trong dược viên, một tiểu cô nương mặc áo màu xanh đang làm cỏ.

Trên mặt của tiểu cô nương có không ít bụi bẩn, tóc tai cũng có chút rối, mồ hôi từ trên trán từng giọt từng giọt rơi xuống, quần áo trên người cũng bị quệt rách không ít, đáng vẻ trông rất đáng thương.

Nhưng mà, khuôn mặt của tiểu cô nương lại rất kiên cường, vẫn cắn răng kiên trì chịu đựng.

Vị cô nương này chính là Lục Nhi người vừa bị Trương Hằng ép đến, hai ngày này cô ấy hầu như đều ở dược viên làm việc, không hề nghỉ ngơi.

Đáng vẻ lạnh lợi đáng yêu của Lục Nhi ngày nào đã không còn thấy, mà thay vào đó là khuôn mặt tiêu tụy mệt mỏi.

Đối với người luyện võ mà nói, làm cỏ chẳng phải là công việc cực khổ gì, cho dù là mấy ngày không ngủ nghỉ, cũng không đến nỗi như vậy.

Nhưng mà làm cỏ ở được viên lại không hề là một công việc dễ dàng, toàn bộ cỏ ở được viên do hấp thụ nguyên lực dồi dào của đất trời, nên rễ của chúng ăn sâu và bám chặt vào lòng đất. Muốn loại bỏ nó, thì phải dùng đến nguyên lực. Vậy nên làm cỏ trở thành một công việc cực nhọc.

Mọi người ở học viện không ai muốn làm công việc này, nên mới để những người mới, người vừa thông qua nhập môn khảo hạch làm những việc này.

Kì thực, làm loại công việc này đa số đều là con cháu của thường dân, con cháu quý tộc chỉ làm một số việc lật vật nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Trương Hằng lấy cớ Lục Nhi né tránh công việc, cố tình sắp xếp công việc cho Lục Nhi nhiều hơn người khác rất nhiều.

Lục Nhi hai ngày này hầu như không nghỉ ngơi, nhưng công việc chỉ mới hoàn thành chưa đến một nửa.

Cũng vì hai ngày này liên tục hao phí nguyên lực, nên nguyên lực trong người của Lục Nhi đã cạn kiệt, mới xuất hiện trạng thái mệt mỏi như vậy.

Trông coi được viên bên trong tiểu Các Lâu có hai vị thiếu niên đang uống trà tâm sự, đáng vẻ trông rất thanh thoi.

“Lâm sư huynh, giày vò một cô gái lạnh lợi, dễ thương, xinh đẹp như vậy thành ra thế này, sư đệ có chút không nhẫn tâm”. Trương Hằng lắc đầu thờ dài nói, chỉ là trên khuôn mặt của hắn không hề lộ chút gì gọi là không nhẫn tâm cả.

Ở Vũ Đan học viện, số lượng học viên Thiên cấp rất ít, địa vị cũng rất cao quý, học viện thường thì không sắp xếp việc gì cho họ làm, chỉ cần chuyên tâm tu luyện là được.

Nhưng việc vặt lớn nhỏ ở học viện, hầu như đều giao cho học viên Địa cấp xử lý hết.

Giống như Triệu Xuân Dương người trông coi Tàng Kinh Các vậy, đây chính là công việc do phòng tạp vụ giao cho. Nên quyền lực của phòng tạp vụ là rất lớn, muốn làm khó ai cũng có rất nhiều thủ đoạn.

Cái mà Diệp Viễn không biết chính là, người đứng đầu trong phòng tạp vụ chính là Lâm Thiên Thành.

Trừ một vị giáo viên không thích quản việc ra, quyền lực của Lâm Thiên Thành là lớn nhất.

Từ lúc lần trước ở Huyền Linh Tháp bị Diệp Viễn sỉ nhục, cộng thêm Liễu Nhược Thủy ở trong nhất bại khiêu chiến, Lâm Thiên Thành đã ghi hận với Diệp Viễn rồi.

Diệp Viễn hiện giờ ở học viện như mặt trời ban ngày, hắn đương nhiên không dám kiếm chuyện với Diệp Viễn, nhưng làm khó với Lục Nhi thì không khó.

Hai ngày trước hắn nghe nói Diệp Viễn đứng lúc đang bế quan, thế là tìm lí do cử Trương Hằng đến gây chuyện với Lục Nhi, đưa cô ấy đến được viên làm cỏ.

Lâm Thiên Thành uống một ngụm trà, nói: “đệ đừng có giả làm bò tót trước mặt ta, ta còn không hiểu đệ sao? Để cho đệ tiếp quản cái được viên này, không biết đã hại hết biết bao nhiêu nữ học viên, đệ lại thương hại một con tiểu nha đầu ư?”.

Trương Hằng lớn tiếng cười nói: “đây chẳng phải đều nhờ Lâm sư huynh chiếu cố cả sao! Nên Lâm sư huynh vừa tìm đến đệ, đệ liền làm y như những gì huynh dặn “.

Lâm Thiên Thành gật đầu nói: “coi như đệ biết điều! việc này đệ làm tốt lắm, con nha đầu đó đệ muốn xử trí như thế nào cũng được, không cần nể mặt ta!”.

Trương Hằng nghe vậy trong ánh mắt hiện lên một tia ác độc nói: “thật chứ?”

“Tất nhiên là thật! huynh rất muốn coi thử, sau khi Diệp Viễn xuất quan nhìn thấy tỷ nữ của mình bị chà đạp như vậy, sẽ có biểu hiện như thế nào?” nói đến Diệp Viễn, trong ánh mắt của Lâm Thiên Thành tràn đầy ác ý.

Hôm đó ở Huyền Linh Tháp, Diệp Viễn khiến hắn mất hết cả mặt.

Hôm sau sự việc này bị rất nhiều học viên đồn đại ra ngoài, khiến quyền uy của hắn trong đám học viên Địa cấp trở xuống bị ảnh hưởng rất nhiều. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao hắn lại muốn báo thù như vậy!.

Trương Hằng hưng phấn nói: “nếu đã vậy, sư đệ đây cũng không khách sáo nữa, Lâm sư huynh đúng là đã tặng cho đệ một món quà lớn rồi! Tiểu cô nương này tuy là tiểu tác không lớn, nhưng dung mạo xinh đẹp, thân thể thì cái nào ra cái đó, chỉ là... đệ sợ sau khi Diệp Viễn xuất quan sẽ tìm đệ gây chuyện”.

Lâm Thiên Thành nhìn thoáng qua Trương Hằng, cười nhạt nói: “tên Diệp Viễn đó lợi hại đến đâu cũng chỉ là Tứ trùng nguyên khí, đệ dù gì cũng là Cửu

trùng nguyên khí, chẳng lẽ lại sợ hấn sao? Hấn muốn kiểm đệ gây chuyện, thì cứ để hấn tới, đến lúc đó cho hấn một trận nhừ tử, vừa may để trút cục tức trong lòng của ta ra! Đợi đến khi hấn trưởng thành thì đệ đã tốt nghiệp rồi, còn sợ gì hấn nữa?”.

Trương Hằng lớn tiếng khen ngợi: “Ha ha, vẫn là Lâm sư huynh nhìn xa trông rộng, mọi chuyện đều tính toán rất cẩn kẽ, giờ đệ có chút háo hức, muốn được nhìn dáng vẻ nổi trận lôi đình của hấn là như thế nào”.

Nói xong, Lâm Thiên Thành cùng Trương Hằng nhìn nhau cười phá lên.

Lâm Thiên Thành tất nhiên không hề hay biết khả năng của Diệp Viễn ở Huyền Linh Tháp, còn cho rằng hấn không biết tự lượng sức thử thách khảo hạch tầng bậc Địa cấp, kết quả bị hạ gục.

Nhưng Diệp Viễn trong lúc thông qua tầng bậc Huyền môn, cũng vừa may vượt qua nên hấn nghĩ rằng, Diệp Viễn cùng lắm chỉ có thực lực ở mức Bát trùng nguyên khí.

Trương Hằng tuổi tác không lớn, nhưng sớm đã ở mức Cửu trùng nguyên khí rồi, đồng thời có khả năng chiến đấu vượt giới, hiển nhiên là không thể bại dưới tay của Diệp Viễn.

Diệp Viễn lần này bẽ quan mất bốn ngày. Lúc này, nguyên lực trong nội đan điền cuộn cuộn dâng trào, không ngừng đột phá mức cuối cùng của Lục trùng nguyên khí

Ba ngày trước, Diệp Viễn đã đột phá thành Ngũ trùng nguyên khí. Rồi gia cố cảnh giới thêm một chút, tiếp tục dùng cực phẩm Nguyên Khí Đan đột phá Lục trùng nguyên khí.

Đối với hấn mà nói, Ngũ trùng nguyên khí và Lục trùng nguyên khí không có khác biệt gì lớn, chẳng qua chỉ là hao phí bao nhiêu cực phẩm Nguyên Khí Đan mà thôi.

Diệp Viễn không ngừng sử dụng cực phẩm Nguyên Khí Đan, kế tiếp dùng “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết” tới luyện nguyên khí.

Một lần nữa một mạch đột phá cảnh giới hai trùng, Diệp Viễn cảm thấy sức mạnh chảy khắp toàn thân, có cảm giác như kiểm soát không nổi.

Vận hành nguyên lực, Diệp Viễn xuất chương, không khí trong phòng luyện công bị chương lực của hấn đè nén lên mực cực đỉnh, phát ra tiếng “ầm ầm” như tiếng nổ lớn vậy.

“Oàng” một tiếng, bức tường trong phòng luyện công lủng một lỗ rất lớn.

Cái lỗ này so với cái ban đầu sử dụng “Diệp Lang Ba Tâm Chương” lớn hơn rất nhiều, sức công phá hoàn toàn khác biệt nhau.

Những bức tường ở phòng luyện công đều được đặc chế cả, có thể chịu được sức công phá từ người luyện Linh Dịch ở cảnh giới cao nhất.

Có thể làm thủng một lỗ lớn trên bức tường này như vậy, có thể thấy sức công phá của Diệp Viễn lần này đáng sợ cỡ nào.

“Nếu như vào Huyền Linh Tháp một lần nữa, sử dụng Bát Trùng Lang chắc là một lúc có thể hạ gục ba tên Hắc Y Nhân rồi nhỉ? Hi hi đợi đến khi đột phá đến Thất trùng nguyên khí, lại đến Huyền Linh Tháp thử xem”. Diệp Viễn nhìn qua cái lỗ to trên tường một cái, tự nói trong lòng.

“Đã bốn năm ngày không thấy ánh nắng mặt trời rồi nhỉ? Cũng không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì? Còn không ra nữa, Lục Nhi chắc sốt ruột lắm, đến lúc xuất quan rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Lục Nhi Nguy Cấp!

Lục Nhi cúi người xuống, từng cuộc, từng cuộc, cuộc bỏ đám cỏ dại mọc ở dưới dược liệu.

Đám cỏ dại này rất ngoan cố, mỗi một cây cỏ Lục Nhi muốn loại bỏ đều cần rất nhiều sức lực. Cho dù là vậy, mấy ngày nay Lục Nhi vẫn không hề than phiền một tiếng nào.

Cô ấy không muốn gây phiền phức thêm cho Thiếu gia, càng không muốn Thiếu gia bị người khác bôi nhọ.

Hai ngày trước tốc độ làm cỏ của Lục Nhi còn rất nhanh, nhưng hai ngày này tốc độ làm cỏ của cô đã giảm xuống rõ rệt.

Cứ cách một khoảng thời gian, Lục Nhi phải ngồi xuống nghỉ ngơi một chút để hồi phục nguyên lực, nhưng những nguyên lực này rất nhanh lại bị tiêu hao hết. Cứ như vậy, tốc độ làm cỏ của cô ấy càng ngày càng chậm.

Hai ngày trước cô ấy sắp sửa hoàn thành tiến độ của một nửa công việc, nhưng hai ngày này cô ấy hoàn thành chưa đến bảy phần của tiến độ, hơn nữa còn càng ngày càng chậm.

Thế lực của Lục Nhi đã tiêu hao quá nhiều, mí mắt trên và mí mắt dưới cứ liên tục va vào nhau, chẳng qua là luôn có một ý niệm thôi thúc cô gắng gượng.

Đột nhiên, trong tầm mắt của Lục Nhi xuất hiện một đôi chân, Lục Nhi mặt hiện lên nụ cười, không kiềm nổi ngẩng đầu lên nhìn.

Nhưng cái ngẩng đầu này, lại làm cho cô hết sức thất vọng, người đến không phải là Thiếu gia, mà là tên Trương sư huynh đáng ghét.

Trương Hằng nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Lục Nhi, cười nhạt một cái nói: “sao thế? Không gặp được người mà muội muốn gặp sao?”.

Lục Nhi im lặng.

Thái độ của Lục Nhi, Trương Hằng rất không hài lòng, tức giận nói: “hừm! giao nhiệm vụ làm cò cho muội đến giờ chỉ mới hoàn thành chưa đến bảy phần, phần còn lại chẳng lẽ để ta giúp muội làm sao?”.

Lục Nhi lau mồ hôi trên trán, hơi thở yếu ớt không sức lực nói: “muội... muội đã rất cố gắng rồi, sư huynh thư thả thêm cho muội thời gian của một ngày, nhất định muội sẽ hoàn thành”.

“Một ngày ư? Ta có cho muội thêm ba ngày chưa chắc muội đã hoàn thành xong? Nhiệm vụ nhỏ nhất như thế này mà mất đến bốn năm ngày vẫn chưa xong, nhất định là đang làm biếng!” Trương Hằng lạnh nhạt quát.

Lục Nhi lắc lắc đầu: “muội không có, muội thật sự là đang rất cố gắng làm”.

“Hơ hơ, muội có cố gắng làm hay không ta tự khắc biết, muội giải thích cũng không tác dụng, để trừng phạt vì tội làm biếng, ta phạt muội cuộc thêm một mảnh được điền nữa”.

Lục Nhi nghe xong toàn thân run rẩy: “cái gì... thêm một miếng được điền nữa sao? Muội, muội...”

“Muội gì mà muội? Có phải là không muốn làm không? Không muốn làm cũng được, trở về thu dọn đồ đạc chuẩn bị cút khỏi học viện đi!” Trương Hằng không chút thương hoa tiếc ngọc.

“Nhưng mà.. nhưng mà muội đã...”

“Muội đã không còn sức lực để mà làm tiếp nữa phải không?” Trương Hằng đột nhiên cười nói.

Lục Nhi hơi thở yếu ớt gật đầu.

“Muốn không làm cũng được, nhưng muội phải đồng ý với ta một điều kiện”. Trương Hằng đột nhiên đổi giọng nói.

Lục Nhi không ngờ Trương Hằng lại buông lời như thế, ngây thơ cho rằng hắn nói thật, không kiềm nổi vui mừng nói: “là thật sao? Trương sư huynh xin cứ nói”.

Về mặt của Trương Hằng không hề ẩn chứa ý tốt cười nói, mặt của Lục Nhi biến sắc, lúc này mới biết Trương Hằng chẳng hề có chút lòng tốt gì.

Quả nhiên, Trương Hằng mở miệng nói: “không ngờ Lục Nhi cô nương lại sáng khoái đến vậy! Điều kiện của ta cũng rất đơn giản, ta chỉ cần Lục Nhi cô nương nguyện ý ở cùng ta một đêm thôi. Thấy thế nào, giao dịch này hợp lý chứ hả?”

Lúc đầu cô ấy nghĩ rằng tên Trương Hằng này chẳng qua chỉ là một tên không thấu tình đạt lý thôi, nay xem ra hắn căn bản là một tên cầm thú! E là hắn đã có chủ ý này từ trước, nên mới tìm đủ trăm cách để hành hạ cô.

“Hừ! thì ra ngươi lại là một người đề hèn đến vậy, xem ta có đi tố cáo cho giáo viên không?” Lục Nhi hung hăng nói.

“Ha ha ha ha, thật là buồn cười! Muội chẳng qua chỉ là một người mới không phục tùng mệnh lệnh của sư huynh. Muội nói thử xem, giáo viên sẽ tin muội hay tin ta?” Trương Hằng dường như sớm đã dự đoán được điều này, lớn tiếng cười nói.

Nghe Trương Hằng nói vậy, Lục Nhi đơ người ra.

Trương Hằng có thể trông coi Dược viên lâu như vậy, cho thấy giáo viên rất tin tưởng hắn. Cho dù có tự mình đi tố cáo, Trương Hằng nói như thế, sợ rằng giáo viên sẽ thật sự cho rằng mình ôm hận trong lòng cố ý vu oan cho sư huynh.

“Ngươi! Ngươi đúng là một tên tiểu nhân bỉ ổi!” Lục Nhi bị Trương Hằng làm cho giận đến nổi toàn thân run rẩy, chỉ thẳng vào mũi hắn nói.

Trương Hằng chẳng thèm để ý, chỉ cười nhạt nói: “Lục Nhi, muội phải suy nghĩ cho thật kỹ, nếu như Thiếu gia nhà muội xuất quan, nghe nói tỷ nữ của mình vừa mới vào học viện đã bị đuổi học, không biết hắn sẽ cảm thấy thế nào?”.

Nghe xong thân thể của Lục Nhi tự nhiên bắt đầu rung lên

Trương Hằng thấy Lục Nhi có biểu hiện như vậy, trong lòng càng thêm đắc ý, tiếp tục nói: “Thiếu gia nhà muội hiện giờ trong học viện đã là một người nổi tiếng, nhưng tỷ nữ của mình lại bị đuổi ra khỏi học viện. Sau này chỉ cần còn ở trong học viện thì nhất định sẽ bị người này người kia chỉ chỏ nói này nói nọ, cười chê có mỗi một tỷ nữ thôi cũng lo không xong”. Nhân lúc Lục Nhi đang mắt hờn mắt vía, Trương Hằng từ từ tiến gần đến chỗ của Lục Nhi.

Hắn vừa đến gần, liền nói: “Tuy ta không phải thiên tài như thiếu gia nhà muội, nhưng ở trong học viện này cũng là một nhân vật có tiếng, theo ta muội sẽ không bị thiệt thòi đâu. Sao? chẳng qua chỉ là thời gian của một đêm thôi mà!”.

Trong lúc nói chuyện, Trương Hằng dùng tay sờ lên cằm dưới của Lục Nhi, Lục Nhi bình tĩnh cảnh giác, lập tức thoát ra ngoài.

“Hừm, ngươi bỏ ý định đó đi! Cho dù ta có chết cũng không để Thiếu gia ta mang nhục”.

Nói xong, Lục Nhi đưa tay lên thái dương định một chưởng kết liễu. Nếu như một chưởng này mà đưa xuống chắc chắn sẽ như hương tàn ngọc nát, lập tức mất mạng.

Trương Hằng cũng không ngờ Lục Nhi lại ngoan cố đến vậy, thà tự mình kết liễu chứ không chịu khuất phục, lúc đó hắn tức giận vô cùng.

Lục Nhi tuy là tiến bộ rất nhanh, nhưng mà đứng trước Cửu trùng nguyên khí của Trương Hằng thì quả thật như trứng chọi với đá.

Hơn nữa nguyên lực của cô ấy đã tiêu hao hết, thì làm sao có thể tự sát thành công?

“Pằng!”

Trong tay của Trương Hằng không biết từ lúc nào xuất hiện thêm một cây roi, cây roi cuốn vào tay của Lục Nhi, kéo một cái cô ấy bay cả người lên.

“Hừm” Lục Nhi rơi xuống mặt đất.

“Pằng”

Lại một roi nữa!

Roi này đánh mạnh vào người của Lục Nhi, trên cơ thể của Lục Nhi trong chốc lát xuất hiện thêm một vết máu dài xuyên qua cả quần áo trên người.

“Đồ con nha đầu không biết điều! Muốn chết ư? Đâu có dễ dàng như vậy!”.

Trương Hằng nổi điên cả lên, nếu Lục Nhi tự sát mà chết thì hắn cũng không thể thoát khỏi liên quan.

Không lâu nữa hắn sẽ tốt nghiệp, không muốn vì chuyện này mà bị giữ lại.

Hành vi của Lục Nhi khiến hắn thêm ảm ức.

“Á!” Lục Nhi thảm thiết kêu lên một tiếng, cố gắng chịu đựng đau đớn bò lên phía trước, như muốn nắm lấy một vật gì đó có màu xanh lam.

Đúng lúc tay của Lục Nhi sắp nắm được vật màu xanh lam đó, thì bị Trương Hằng dẫm lên.

“Đem huy hiệu trả lại cho ta!” Lục Nhi nhịn đau hét lên.

Trương Hằng bỏ chân ra, nhìn qua cái vật màu xanh lam đó một cái, quả nhiên là một chiếc huy hiệu, trên đó có khắc hai ngôi sao, thì ra là huy hiệu sơ cấp của Đan sư.

“Ta cứ tưởng là cái gì, hóa ra là huy hiệu của Đan sư. Không ngờ ngươi mới vào viện có mấy ngày, mà lại dám lấy trộm vật quý giá như thế, tội ngươi đủ để bị đuổi học rồi!”.

Nói xong, Trương Hằng dùng chân đá một cái, chiếc huy hiệu bay xa ra ngoài.

Đương nhiên là hắn không biết Diệp Viễn đã thông qua khảo hạch Đan sư, chính thức trở thành Đan sư sơ cấp, nếu không có cho hắn thêm mấy lá gan cũng không dám ngược đãi Lục Nhi như vậy.

Lục Nhi chứng kiến Trương Hằng chà đạp lên huy hiệu của Thiếu gia đến thế, trong lòng còn đau hơn cả thể xác nữa, cuối cùng không kiềm chế nổi nữa nước mắt tuôn trào ra.

Tận mắt chứng kiến đáng vẻ đáng thương, tội nghiệp của Lục Nhi, Trương Hằng không kiềm chế nổi thú tính của mình nữa, gờ tay xé một cái xuyệt, rách luôn một góc lớn trên áo của Lục Nhi.

Sau đó hắn nắm lấy Lục Nhi, kéo vào trong một góc, giữa thanh thiên bạch nhật thú tính của hắn trỗi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Dẫn Hồn Hương

“Lục Nhi! Lục Nhi!” Diệp Viễn quay trở về chỗ ở, lớn tiếng tìm kiếm Lục Nhi, nhưng không có ai trả lời cả.

Diệp Viễn hết sức nghi hoặc, đáng lẽ Lục Nhi phải ở đây đợi hấn xuất quan mới đúng, đi đâu rồi nhỉ?

Lục Nhi lạnh lợi như thế, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, chắc chắn sẽ để lại ám hiệu gì đó, nhưng Diệp Viễn tìm kiếm khắp nơi ở cũng không phát hiện manh mối gì.

Hỏi hết mọi người xung quanh, cũng không ai biết cả.

Trương Hằng lòng dạ thật thâm độc, lựa chọn thời gian đúng vào lúc diễn ra giờ lên lớp, nên đúng vào thời điểm ấy hầu như tất cả học viên đang lên lớp.

Lục Nhi sau khi vào học viện, vẫn luôn theo sát Diệp Viễn, chỉ khi nào Diệp Viễn lên lớp cô ấy mới lên lớp.

Diệp Viễn bẽ quan, cô cũng không còn tâm trạng lên lớp nữa, ngược lại để cho Trương Hằng có dịp Thừa nước đục thả câu.

“Kì lạ, Lục Nhi rốt cuộc là đã đi đâu rồi nhỉ? Chẳng lẽ ở Vũ Đan học viện lại có người dám làm chuyện bất cóc này sao?” Diệp Viễn ngồi xuống ghé bên cạnh, trầm tư suy nghĩ.

Có khi nào Lục Nhi đi tìm Đường Vũ rồi không nhỉ?ở đây, Lục Nhi cũng chỉ có một người bạn là Đường Vũ thôi.

Nhắc đến Đường Vũ, Diệp Viễn nhẹ cả lòng, đang định đi kiểm Đường Vũ thì âm thanh của tiếng gõ cửa vang lên.Mở cửa ra, ngoài Đường Vũ ra thì còn là ai nữa?

Đường Vũ vừa thấy Diệp Viễn, không kiềm nổi vui mừng nói: “ta ước chừng sư đệ chắc đã xuất quan rồi, nên mới qua đây để xem sao, không ngờ vừa may gặp mặt. Ấy? Đệ..đã đạt mức Lục trùng nguyên khí rồi ư?”.

Đường Vũ ngăn người, sự tiến bộ của Diệp Viễn khiến người quá!

Bản thân hấn được Diệp Viễn tặng đan, không lâu trước mới nháp nhô đột phá thành Lục trùng nguyên khí.

Một tháng trước, Đường Vũ lần đầu tiên gặp Diệp viễn, lúc đó hấn mới có Nhất trùng nguyên khí.Một tháng sau, không ngờ Diệp Viễn lại bằng cảnh giới với hấn.

Nhớ lại Diệp Viễn chỉ với Nhất chỉ là đã kết liễu được Cửu Ảnh, Đường Vũ tin rằng, nếu như hấn và Diệp Viễn quyết đấu với nhau, Diệp Viễn tuyệt đối có thể kết liễu hấn.

Đường Vũ hiện giờ cảm nhận được Diệp Viễn trước mặt hấn như con rồng thoát khỏi vực sâu, một mạch bay thẳng lên trời cao không ai có thể ngăn cản được nữa!.

Đường Vũ chìm đắm trong sự kinh ngạc, không hề nhận ra sắc mặt của Diệp viễn không hề tốt.

Diệp Viễn nhìn phía sau của Đường Vũ, tin chắc chỉ có một mình hấn đến đây, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Hấn vẫy vẫy tay, không hề bận tâm đến sự kinh ngạc của Đường Vũ, mở miệng nói: “sao huynh lại đến đây một mình?”.

Đường Vũ ngớ người, nghi hoặc hỏi: “không phải một mình huynh, thì còn có thể là mấy người?”

Diệp Viễn chau mày: “mấy ngày nay đệ bẽ quan, Lục Nhi không đến kiểm huynh sao?”.

Đường Vũ trong lòng kinh ngạc, lắc đầu nói: “không có, mấy ngày nay huynh cũng rất bận không hề thấy Lục Nhi đâu cả, cô ấy cũng không hề đến tìm huynh. Sao thế! Chẳng lẽ Lục Nhi xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Diệp Viễn trước sau có chút tinh thần bất an: “sau khi xuất quan đệ đã tìm cô ấy cả nửa ngày nay nhưng vẫn không tìm thấy, đệ có một dự cảm rất không tốt, cảm giác như có chuyện gì xảy ra với Lục Nhi thì phải?”.

“Có lẽ Lục Nhi đợi đệ đợi đến phát chán, nhất thời ham chơi chạy ra ngoài rồi. Nơi đây là Vũ Đan học viện, chắc không thể xảy ra chuyện gì được đâu, Diệp Viễn không cần phải lo lắng”. Đường Vũ khuyên nhủ.

Diệp Viễn than thở nói: “Mong là như vậy!”.

Trong phòng bỗng chốc trở nên yên ắng, nỗi bất an trong lòng của Diệp Viễn càng ngày càng lớn.

Hắn đột nhiên đứng dậy nói với Đường Vũ: “Đường huynh xin về đi, đệ vẫn cảm thấy có chút gì đó không ổn, đệ phải đi tìm cô ấy.”

“Đệ cũng đi nữa! hai người tìm thì cơ hội tìm được cũng cao hơn mà!” Đường Vũ nói.

Diệp Viễn lắc đầu nói: “không cần đâu, một mình ta đi là được rồi!”.

Nói xong, Diệp Viễn tiện tay cầm một bộ y phục của Lục Nhi rồi đi ra ngoài.

Diệp Viễn không đi kiểm theo kiểu không có phương hướng, hắn đi thẳng đến phòng luyện đan tìm Phong Nhượng Thanh.

Sau khi từ Hoàng Thành trở về, Phong Nhượng Thanh chẳng những đột phá cảnh giới mà còn lĩnh hội được nhiều điều về “Âm Dương Phân Lưu Thuật”.

Mấy ngày nay Diệp Viễn bế quan, bà ta cũng tranh thủ ở trong phòng luyện đan luyện Âm Dương Phân Lưu Thuật.

Phong Nhượng Thanh nhìn thấy Diệp Viễn cũng có chút ngạc nhiên, nhưng mà Diệp Viễn không hề cho bà ta có cơ hội mở lời.

“Ta muốn mượn phòng luyện đan của bà dùng một lúc, chuẩn bị giùm ta mấy loại dược liệu này”.

Tiện tay ném cho Phong Nhượng Thanh một mảnh giấy, Diệp viễn đi thẳng vào phòng luyện đan làm như là cái phòng luyện đan này là của nhà hắn vậy!.

Lời lẽ này của Diệp Viễn y như là đang ra lệnh cho bà ta vậy, đối với thái độ này của Diệp Viễn bà ta cực kỳ tức giận, nhưng điều kỳ lạ là không hề thể hiện ra ngoài. Bởi vì trước giờ bà ta chưa hề thấy thần sắc của Diệp Viễn đáng sợ đến thế.

Phong Nhượng Thanh tâm tư cận trọng, biết chắc rằng nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

“Thôi đi thôi đi! ai biểu ta nợ ân tình của hắn chứ!”.

Phong Nhượng Thanh thở dài một cái, y như tỷ nữ ngoan ngoãn đi chuẩn bị dược liệu mà hắn cần.

Nếu như để người khác thấy đường đường một Trưởng công chúa của nước Tần mà lại đi làm loại việc này, há chẳng phải là khiến người khác sợ đến rớt cả hàm ra ngoài sao?

Không lâu sau Phong Nhượng Thanh đã quay trở lại, dược liệu mà Diệp Viễn cần cũng chỉ là những loại dược liệu bình thường, không khó để kiếm. Với thân phận của Phong Nhượng Thanh dĩ nhiên là không cần phải tốn nhiều công sức là có thể kiếm được.

Chỉ là Phong Nhượng Thanh rất hiếu kỳ, không biết rốt cuộc Diệp Viễn định bào chế cái gì?

Dược liệu mà Diệp viễn cần không hoàn toàn là dược liệu, còn có một số loại nguyên liệu khác, những nguyên liệu này không thể nào bào chế ra đan được được.

Đưa nguyên liệu cho Diệp Viễn, Phong Nhượng Thanh không kiềm nổi hỏi: “có nhiều loại không phải là dược liệu, ngươi lấy những nguyên liệu này để bào chế cái gì vậy?”.

Diệp Viễn nhận lấy nguyên liệu, thờ ơ nói: “bà không cần bận tâm, cứ thể mà làm, nổi lò lên!”.

“Ngươi! Ngươi coi ta như người hầu của ngươi sao?” Phong Nhượng Thanh nổi giận, tên tiểu tử nhà ngươi đúng là chẳng xem ai ra gì.

“Nếu không giúp đỡ thì tránh sang một bên, đừng cản trở ta!” lời nói của Diệp Viễn càng ngày càng lạnh lùng.

Phong Nhượng Thanh như ma xui quỷ khiến tiến đến Hồng Liên Đình, giúp Diệp Viễn mở Địa hỏa.

Thấy vậy Diệp Viễn cũng chẳng hề có biểu hiện gì, hắn giờ đây trong lòng nóng như lửa đốt nhưng cũng biết rõ là càng gấp càng phải bình tĩnh, không được loạn cả thế trận.

Nổi lửa, Diệp Viễn bắt đầu bào chế.

Lần bào chế này không hề kinh thiên động địa, chỉ là một số thủ pháp bào chế cực kỳ đơn giản nhưng đối với những loại thủ pháp này Phong Nhượng Thanh trước giờ không hề thấy qua.

Không có bước phối dược, cũng không có bước bào chế dược phối, Diệp Viễn dẫn lửa để tôi luyện nguyên liệu, nhìn có vẻ như rất đơn giản.

Nửa canh giờ sau, thành quả mà Diệp Viễn bào chế đã xong, đó là một cây phấn viết, chỉ là bề ngoài của nó là màu đen.

“Đây là gì vậy?” Phong Nhượng Thanh lần nữa hiếu kỳ hỏi.

“Dẫn Hồn Hương!”

Lần này Diệp Viễn không hề từ chối trả lời, chỉ là trong lúc nói chuyện, thở ra một hơi thật dài, lúc này lồng ngực cứ đập liên hồi tò vò về thấp thòm.

“Dẫn Hồn Hương? Cái này dùng để làm gì?” Phong Nhựt Thanh trước giờ chưa hề nghe qua vật này, hiếu kỳ hỏi.

Diệp Viễn không trả lời, mà đem Dẫn Hồn Hương ném vào bộ y phục mà hắn mang tới, sau đó một tay một chiêu, phát ra một ngọn lửa, nhiệt độ của ngọn lửa cực cao, trong chớp mắt bộ y phục của Lục Nhi bị thiêu cháy thành một làn khói màu xanh.

Nhưng điều thần kỳ là, làn khói màu xanh đó trong không trung ngưng lại không tan.

Một lúc sau, làn khói xanh bắt đầu di chuyển, Diệp Viễn cũng di chuyển theo.

“Ngươi đi đâu Vậy?” “Phong Nhựt Thanh không hiểu gì, liền hỏi.

Diệp Viễn chẳng màng đến bà ta, đi theo làn khói xanh đó bước ra ngoài.

Phong Nhựt Thanh do dự một hồi, cũng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 74: Rất muốn giết người!

Lục Nhi dùng chút hơi sức còn lại ra sức giãy giụa, nhưng sự giãy giụa đó chẳng có tác dụng gì.

Hiện giờ cô ấy nguyên lực khô cạn, ngay cả tự sát cũng không làm nổi. Trong lòng của Lục Nhi càng ngày càng sợ hãi, càng ngày càng bất lực. Nếu như bị một gã như hắn bóp nghẹt, cô ấy thà chết còn hơn!

“Pằng!”

Trương Hằng tát một cái vào mặt của Lục Nhi khinh bỉ nói: “tiểu tiện nhân, đã như vậy rồi còn không biết điều, đúng là đáng đánh!”.

Ăn xong một cái tát của Trương Hằng mặt của Lục Nhi trong chớp lát sưng cả lên. Cô ấy nằm dưới đất không động đậy, như thể chấp nhận số phận vậy.

Thấy vậy Trương Hằng cười nói: “đúng rồi, như vậy mới ngoan chứ. Yên tâm, qua ngày hôm nay, muội sẽ không rời khỏi sư huynh này được nữa đâu! Ha ha ha...”

Nói xong, Trương Hằng chuẩn bị giờ trò cầm thú với Lục Nhi.

Nhưng đúng vào lúc này, lông khắp người của Trương Hằng dựng đứng cả lên, một luồng khí bất an bay thẳng về phía của hắn.

Trương Hằng theo bản năng nhảy né sang một bên, một mũi tên băng bay qua mặt hắn.

May mà hắn phản xạ nhanh, nếu không đã bị mũi tên băng này đâm xuyên cổ họng rồi.

Lùi sang một bên, toàn thân Trương Hằng đỏ cả mồ hôi lạnh. Ai có thể ngờ rằng với một con tiểu nha đầu đã không còn chút sức lực chống cự lại có thể phóng ra một đòn công kích lớn đến như vậy?

Trương Hằng tức khắc sôi máu cả lên, suýt chút nữa Lục Nhi đã lấy mạng của hắn rồi!

Lục Nhi chậm chậm đứng lên, lúc này khí chất khắp người của cô hoàn toàn thay đổi, thân thể từ trên xuống dưới toát ra một luồng khí lạnh.

Cái lạnh đó như thể có khả năng đóng băng cả không khí vậy.

Tóc của Lục Nhi bao phủ lên một lớp tuyết trắng, khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch dị thường.

Chứng kiến sự thay đổi của Lục Nhi, Trương Hằng lớn tiếng cười nói: “hóa ra người chính là Cửu Dương Tuyệt Mạch, thân là Cửu Dương Tuyệt Mạch mà lại đi tu luyện nguyên lực, đúng là không biết sống chết! bây giờ hàn độc bộc phát, ta xem ngươi làm sao áp chế!”

Lúc này mặt trời trên đầu đang gắt, nhưng Lục Nhi lại cảm thấy toàn thân như đang ở trong băng tuyết, hàn khí cứ thế mà xông trực tiếp vào trong xương tủy.

Đây là “Huyền Băng Qui Trần” tuyệt kỹ trong “Thiên Huyền Băng Phách”

Chiêu thức này chính là cấm kỵ trong “Thiên Huyền Băng Phách” lúc Diệp Viễn truyền cho Lục Nhi chiêu thức này đã dặn dò, không đến mức nguy cấp tuyệt đối không được sử dụng loại chiêu thức này.

Bởi vì loại chiêu thức này sẽ phát động Cửu Dương Tuyệt Mạch, dẫn hàn khí của đất trời vào trong cơ thể để tạm thời lấy được sức mạnh cực lớn.

Gọi là “Qui Trần” có nghĩa là sau khi dùng xong sẽ quay trở về với cát bụi, là một chiêu thức chết chung với kẻ thù.

Lúc này khí lực của Lục Nhi bùng nổ, trực tiếp đột phá qua ngưỡng cửa của Tứ trung nguyên khí, vượt qua Ngũ trùng nguyên khí, cuối cùng dừng lại ở mức Lục trùng nguyên khí.

Thời gian Lục Nhi tu luyện “Thiên Huyền Băng Phách” còn quá ngắn, tuy là tiến bộ thần tốc, nhưng linh hội vẫn chưa đủ sâu.

Nếu đổi lại là Linh Tuyết Thần thi triển “Huyền Băng Qui Trần” cho dù thực lực của cô ấy chỉ ở mức Nhất trùng nguyên khí, cũng đủ khả năng nâng cảnh giới của nguyên khí ở mức độ cao nhất.

Thực lực của Lục Nhi dâng lên đột ngột, tuy là Trương Hằng có kinh ngạc nhưng cũng không hề bận tâm lắm.

Lục trùng nguyên khí còn kém hơn hẳn một bậc nhỏ nữa!.

Nhưng hiện giờ hắn vô cùng tức giận, do hồi nãy suýt chút nữa Lục Nhi đã lấy mạng của hắn, khiến hắn cảm thấy vô cùng mất mặt.

Mũi tên băng đó cũng làm tiêu tan đi nhục dục trong người hắn, hắn hiện giờ chỉ muốn tiễn Lục Nhi về với Tây thiên mà thôi.

Trực tiếp giết chết là không ổn, sẽ bị học viện trừng phạt.

Nhưng nếu con nha đầu này là Cửu Âm Tuyệt Mạch, thì do cô ta tự tìm đường chết không trách được ta.

“Nha đầu, nấp mạng đây!” Lục Nhi một tay tụ khí, một mũi băng tên khác hình thành, phóng về phía của Trương Hằng.

Trương Hằng cười lạnh một cái, nhẹ nhàng né qua.

Mũi băng tên này tuy là uy lực vô cùng, nhưng phóng không trúng người thì có tác dụng gì chứ?.

Vừa nãy là do hắn không có đề phòng, nên mới suýt chút nữa bị Lục Nhi tập kích thành công, nay giao đấu chính diện, hắn không thể nào lại mắc mưu thêm lần nữa.

Suy cho cùng Lục Nhi không phải là Diệp Viễn, cô ấy thiếu kinh nghiệm thực chiến, kiểm soát không nổi thực lực gia tăng đột ngột như thế.

Tấn công trực diện như vậy, với thực lực lớn mạnh như Trương Hằng dĩ nhiên không tạo ra sự nguy hiểm gì.

Nhưng Lục Nhi cũng chẳng bận tâm, trước kia sử dụng “Huyền Băng Qui Trần” trong lòng cô ấy đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi.

Lục Nhi tin rằng, cho dù bản thân không thể giết chết tên khốn này, Thiếu gia cũng sẽ thay cô trả thù.

“Vớ đôn tấn công như thế cũng muốn đối phó ta ư? Ngươi cũng quá xem thường thực lực của học viên Địa cấp rồi đấy!” Trương Hằng mỉa mai nói.

“Hừ! Thiên Huyền Băng Bao!”

Lục Nhi hai tay giơ lên, tạo thành một hình cầu.

Trong tức khắc, trong lòng bàn tay của cô kết tủa ra vô số băng đá, sau đó hai tay đẩy một cái, đám băng đá liền phóng về phía của Trương Hằng.

Trương Hằng bất ngờ, không ngờ chiêu thức phản đòn của Lục Nhi lại nhiều vô số kể.

Phạm vi công kích của những băng đá đó là rất rộng, tốc độ của Trương Hằng có nhanh đến mấy cũng không né được hết, vẫn bị vài miếng băng đá đâm trúng người.

Nhưng sức công phá của những băng đá này so với băng tên thì kém rất nhiều, cộng thêm nguyên lực hộ thể của Trương Hằng cực kỳ mạnh, đòn tấn công như thế đối với hắn không hề tạo thành thương tích gì nặng.

“Hừm! tiểu nha đầu, là do ngươi tự tìm đường chết, không trách ta được! Xà Ảnh Tiên!”

Roi Phách của Trương Hằng lợi hại vô cùng, cộng thêm góc đánh thâm hiểm vô cùng, hướng thẳng về phía Lục Nhi.

Lúc này Lục Nhi biết rõ bản thân không phải là đối thủ của Trương Hằng, trong lòng sớm đã đón nhận cái chết, với chiêu vừa rồi của Trương Hằng cô ấy không hề né tránh.

Mặt của Lục Nhi đột nhiên lộ ra vẻ chê cười, thấy vậy Trương Hằng trong lòng kinh ngạc.

Chỉ thấy cử động của hai tay đột nhiên gia tăng, trong chốc lát ngưng tụ thành vô số mũi băng tên.

Lục Nhi không chút phòng ngự, thi triển cách đánh lưỡng bại câu thương.

Trương Hằng không ngờ Lục Nhi lại không biết sống chết đến vậy, hắn không muốn chết, thế là nhanh chóng thu roi lại, chuyển từ thế tấn công sang phòng thủ, rất nhanh cản phá những mũi tên băng đó đánh chúng vỡ nát cả ra.

Thực lực của hắn mạnh hơn Lục Nhi rất nhiều, kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú hơn rất nhiều, Lục Nhi muốn trực diện đã thương hắn, còn khó hơn cả lên trời.

Trương Hằng phá nát tên băng, lần nữa thi triển roi pháp.

Chiêu vừa nảy của Lục Nhi đã tổn hao hết toàn bộ nguyên lực, lúc này không còn gì có thể kháng cự lại, dứt khoát từ bỏ ý định phản kháng, nhắm mắt chờ chết.

“Thiếu gia, Lục Nhi sau này không thể ở bên cạnh hầu hạ thiếu gia được nữa, người phải tự chăm sóc cho bản thân mình thật tốt!”

Hai dòng lệ rơi xuống, sau đó nhanh chóng kết thành hạt băng.

Trương Hằng biết rằng Lục Nhi không sợ chết, nhưng lại không ngờ rằng cô ta lại một lòng muốn chết đến vậy, không ngờ dứt khoát từ bỏ phản kháng.

Chiêu này của hắn không hề có ý thu lại, nếu như đánh trúng Lục Nhi, cô ấy chết là cái chắc.

Chiêu đã xuất, Trương Hằng đã vào thế không thể thu hồi, chứng kiến đòn tấn công gần như đánh thẳng vào người của Lục Nhi, một luồng khí léo ngang qua.

“Xoạt” một tiếng, luồng khí trực tiếp làm đứt roi mềm.

Trương Hằng trong lòng hãi hùng.

Roi mềm của hắn tuy không phải thần binh lợi khí gì, nhưng với đòn tấn công vừa nảy, trong roi đã chứa nguyên lực có thể đâm thủng thân người, nhưng lại bị người khác một đòn đánh gãy.

“Là ai? Bì ỏi vô liêm sỉ, lại dám tập kích ta!” Trương Hằng lớn tiếng quát.

Một vị thiếu niên áo xanh nhẹ nhàng bay đến bên cạnh của Lục Nhi. Hắn chẳng thèm nhìn Trương Hằng lấy một cái, ôm lấy Lục Nhi, lấy ra một viên đan được bỏ vào miệng của cô ấy.

“Lục Nhi! Thiếu gia đến muộn rồi”.

Lục Nhi lơ mơ mở mắt ra, trông thấy Diệp Viễn ngay trước mặt mình, ánh mắt liền khôi phục lại phần nào thần sắc.

“Đừng lên tiếng, mọi người cứ ở một bên quan sát, Thiếu gia trút giận giùm mọi người!” càng nói, ngôn từ của Diệp Viễn càng trở nên lạnh lùng.

Diệp Viễn đỡ Lục Nhi sang một bên, đứng lên lớn tiếng quát: “Hiện giờ ta rất muốn giết chết ngươi, nếu ai dám ngăn cản thì người đó chính là kẻ thù của ta, không đợi trời chung!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Cường giả đánh võ quy tắc!

“Hiện giờ ta rất muốn giết chết ngươi, ai dám ngăn cản người đó chính là kẻ thù của ta, không được trời chung!”.

Những lời này của Diệp Viễn là nói với Phong Nhữc Thanh, hắn biết là Phong Nhữc Thanh cũng đã đến rồi.

Nếu như Phong Nhữc Thanh ra tay cứu giúp, hắn sẽ không thể nào giết chết được Trương Hằng.

Đây là một lời cảnh cáo!

Không ai trả lời, nhưng đây đã là một sự ngậm hiểu.

Trương Hằng như thể vừa mới nghe thấy một câu chuyện cười vậy, hần lớn tiếng cười nói: “ha ha ha... muốn giết ta ư? Ngươi chính là Diệp Viễn gì đó phải không? Dựa vào Lục trùng nguyên khí của ngươi, cũng muốn vượt giới giết ta ư? Chủ tớ hai người giống hệt nhau thật không biết tự lượng sức mình!”.

Diệp Viễn không biểu hiện gì, nhẹ nhàng mở miệng nói: “là ngươi tự mình quyết định hay có kẻ khác sai khiến? nói ra mau, ta tha chết cho ngươi!”.

Diệp Viễn và tên Trương Hằng này chẳng có chút ân oán gì cả, Lục Nhi lại càng không vô duyên vô cớ đi gây chuyện với người khác, nên hần không tin đối phương vô duyên vô cớ bắt Lục Nhi đi rồi đây dọa đến mức này.

Trương Hằng vừa nhìn thoáng qua đã nhận ra Diệp Viễn, điều này càng chứng tỏ suy đoán của hần là chính xác.

“Thật là nực cười! ngươi một tên Lục trùng nguyên khí, ngông cuồng đến hết thuốc chữa! ngươi cho rằng thông qua Huyền cấp, gia tăng cảnh giới, là đủ tư cách giao đấu với học viên Địa cấp rồi sao? Tha mạng cho ta ư? Ta rất muốn xem ngươi tha mạng cho ta như thế nào?”.

Tuy là Trương Hằng rất kinh ngạc với sự tiến bộ thần tốc của Diệp Viễn, nhưng hần không cho rằng Diệp Viễn có thể tạo thành uy hiếp với hần.

Hần cao hơn Diệp Viễn Tam trùng tiểu cảnh giới, trong đó còn cách thêm một tiểu bậc nữa, với mức chênh lệch thực lực như vậy muốn giết hần là một điều hoàn toàn không dễ.

Trương Hằng thừa nhận Diệp Viễn là một thiên tài, nhưng có thể vào được Vũ Đan học viện đồng thời trở thành học viên Địa cấp, thì người nào chẳng phải là thiên tài trong thiên tài chứ?

Diệp Viễn thở dài một cái, lạnh nhạt nói: “ta **** đúng là không cùng chung ngôn ngữ, nếu ngươi không nói, vậy ta sẽ đánh đến khi nào ngươi chịu nói thì thôi”.

Diệp viễn cũng không muốn nhiều lời, giơ tay một chương “Diệp Lang Ba Tâm Chương”.

Bát Trùng Lang!

“Hừm! đồ không biết sống chết, lại dám xem thường ta, dùng đơn chương đối địch!”.

Trương Hằng dĩ nhiên không hề khoanh tay chịu chết, hần đã mất đi vũ khí, lúc này cũng dùng song chương.

“Ban Nhược Chương!”

Trương Hằng đưa tay chiều nào chiều nấy đều là thượng phẩm tuyệt kỹ.

Ban Nhược Chương này Trương Hằng đã bỏ không ít công sức ra tu luyện, nay đã đạt đến mức đại thành cảnh giới, hơn nữa hần là song chương cùng xuất, nguyên lực sử dụng tất nhiên cũng nhiều hơn.

Trương Hằng cười như thể nhìn thấy cảnh Diệp Viễn bị trọng thương vậy.

Tam chương va vào nhau, sự việc không hề xảy ra như những gì Trương Hằng tưởng tượng, hần cảm nhận như có một nguồn lực cực mạnh từ đối phương truyền đến, xuyên qua song chương của hần, trong chớp mắt đi khắp người hần.

“Ặc!” Trương Hằng hứ lên một cái, máu từ trong miệng trào ra, cả người như trúng phải va đập mạnh, bay ngược ra xa.

“Bây giờ có thể nói rồi chứ?” Diệp Viễn như cũ lạnh lùng nói, không chút cảm tình gì.

Diệp Lang Ba Tâm Chương Bát Trùng Lang, đây là chương pháp ngay cả Linh Dịch nhất trùng cũng chống đỡ không nổi, Trương Hằng lại ngu ngốc đỡ lấy, hần không chết mới là lạ.

Nhưng mà chương này Diệp Viễn đã cố tình thu lực lại, chỉ khiến hần bị thương nặng mà thôi, mục đích chính là muốn hỏi cho ra người phía sau đã sai khiến hần.

Chương này của Diệp Viễn chứa đầy phần nộ, chương xuất ra đã là Bát Trùng Lang!.

Diệp Viễn bước lên phía trước hai bước, đến bên cạnh của Trương Hằng, nhìn xuống hần, lạnh lùng nói: “Bây giờ có thể nói được rồi chứ?”.

“Ặc!” Trương Hằng một lần nữa ói máu.

Đôi tay của hần hiện giờ đã bị gãy hết rồi, lục phủ ngũ tạng cũng bị thương rất nặng, hình dáng vô cùng thê thảm. Nếu không nhanh chóng cứu chữa, không cần Diệp Viễn phải ra tay e rằng tính mạng cũng khó mà bảo toàn.

“Nói... nói ông nội nhà ngươi! Ha...ha ha...có bản lĩnh ngươi giết ta đi! Quy định của Vũ Đan học viện, học viên với nhau không được tương sát lẫn nhau! ngươi giết đi!, ngươi giết đi!” miệng của Trương Hằng lúc này dính đầy máu tươi, thảm thiết cười nói.

“Ha ha ha, nói phét thì ai mà không nói được? có bản lĩnh, ngươi phá bỏ quy tắc cho ta xem! Một tên Lục trùng nguyên khí, lại dám ngông cuồng đòi phá bỏ quy tắc gì đó, thật là nực cười!”.

Trương Hằng hiển nhiên là không tin Diệp Viễn dám làm trái với quy tắc của học viện. Trong quá khứ những ai vi phạm quy tắc của học viện đều bị xử chết!

Trừ người đó ra!

“Vậy sao? Vậy bây giờ ta sẽ phá bỏ quy tắc, chỉ là...ngươi sẽ không có cơ hội nhìn thấy”.

Diệp Viễn giờ lòng bàn tay lên một lần nữa, nguyên lực nhẹ nhàng vây quanh lòng bàn tay của hắn.

Trong khoảng khắc này, Trương Hằng cảm nhận được một cách rõ ràng luồng sát khí từ trên người của Diệp Viễn tỏa ra.

Đối với Diệp Viễn mà nói, Lục Nhi chính là một trong những người thân thiết nhất của hắn, Trương Hằng lại dám ép đến nỗi Lục Nhi phải sử dụng “Huyền Băng Qui Trần”, đúng là chết không đáng tiếc!

Lúc trước Diệp Viễn không có năng lực bảo vệ người thân của mình, kiếp này vốn dĩ mong muốn người thân của mình không bị bất kỳ tổn thương nào, không ngờ lại gặp phải chuyện như thế.

Diệp Viễn tự trách bản thân, điều này đã vượt quá mức phản nộ.

Chương này không chút do dự mà đưa xuống, Trương Hằng lúc này cũng không dám hoài nghi quyết tâm của Diệp Viễn nữa.

“Ta nói! Ta nói! Đừng giết ta! Ta...ta chỉ là bị người khác sai khiến thôi!” Trương Hằng cuối cùng chịu không nổi áp lực, liền lớn tiếng la lên.

“Nói!” tay của Diệp Viễn không hề rút lại, hắn đang đợi câu trả lời của Trương Hằng.

“Ta nói, nhưng ngươi nhất định phải đồng ý là tha mạng cho ta, nếu không ta thà chết cũng không nói!” Trương Hằng uy hiếp nói.

“Vậy sao? vậy thì ngươi đem xuống quan tài luôn đi!” Diệp Viễn vận dụng chương lực, lần này đưa xuống gần Trương Hằng hơn một chút.

“Đừng đừng đừng, ta nói, ta nói! Là...là sư huynh Lâm Thiên Thành sai ta làm, ta thật sự là chỉ làm theo lời của huynh ấy thôi! Huynh ấy là đệ tử đứng đầu của phòng tạp vụ, ta không nghe lời huynh ấy không được! Diệp sư đệ, cầu xin đệ tha mạng cho ta, ta nhất định giúp đệ tố cáo Lâm Thiên Thành!”.

Cũng không rõ Trương Hằng lấy đâu ra sức lực, không ngờ lại có thể bò lên ôm lấy chân của Diệp Viễn, khóc lóc van xin.

“Được, ngươi có thể đi chết rồi!”.

Chương lực của Diệp Viễn thả một cái, Trương Hằng ngay cả một tiếng cũng không kịp phát ra đã chết rồi.

Bất luận có phải hắn nghe theo lệnh của người khác hay không, chỉ với việc hắn dồn ép Lục Nhi thành ra thế này, thì có chết một trăm ngàn lần cũng không hết tội.

“Lâm Thiên Thành?” Diệp Viễn nghĩ một lúc, mới chợt nhớ ra tưởng tên Lâm Thiên Thành này là nhân vật nổi cộm nào.

Hắn không ngờ rằng, một nhân vật nhỏ bé như hắn lại dám hại Lục Nhi thành ra thế này. Sớm biết như vậy, hắn sớm đã nên đề phòng trước rồi mới đứng.

Chính vào lúc này, cử động của Lục Nhi làm kinh động đến hắn, hắn vội vàng đi về phía của Lục Nhi.

Lục Nhi đã không chút sức lực mà đứng dậy nữa, cô ấy là đang bò lên phía trước!

“Lục Nhi, muội đang làm gì vậy? có chuyện gì cứ nói cho ta biết, ta làm gì muội!” Diệp Viễn vừa vội vàng đi về phía Lục Nhi vừa liên tục nói.

Lục Nhi vẫn từng chút từng chút một bò lên phía trước, cuối cùng cũng bò được đến chỗ chiếc huy hiệu màu xanh lam trước mặt.

Cô ấy đưa tay cầm chiếc huy hiệu màu xanh lam lên ôm trước ngực, như thể là miếng huy hiệu đó là toàn bộ sinh mạng của mình vậy.

Diệp Viễn nhanh chóng ẵm Lục Nhi lên, sau khi Lục Nhi lấy được miếng huy hiệu cuối cùng không cảm cực nổi hôn mê mất, chỉ là trong kheo miệng của cô ấy nở một nụ cười, hiện rõ là rất mãn nguyện.

Nhìn thấy vật trên tay của Lục Nhi, trong lòng không kiềm nổi đau đớn.

Một chiếc huy hiệu không có gì là quan trọng với hắn mà Lục Nhi lại trân trọng đến thế!

“Lục nhi, cảm ơn muội, chúng ta về nhà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Các người nghĩ xong?

“Người sao phải khổ như thế? Tàn sát đồng môn, theo quy tắc của học viện phải xử chết đó!”

Phong Nhượng Tĩnh dùng thân mình cản Diệp Viễn lại, than lên một tiếng.

Sắc mặt Diệp Viễn không hề thay đổi, hỏi ngược lại Phong Nhượng Tĩnh: “Nếu như Phong Chí Nhu cũng bị người khác biến thành bộ dạng như thế này, người sẽ làm thế nào?”

“.....” Phong Nhượng Tĩnh không trả lời được, đáp án rất rõ ràng.

“Những người đó bị giết chết là vì bọn họ không đủ tài giỏi. Nếu như bọn họ có đủ khả năng, có đủ thực lực, ta đoán rằng học viện cũng sẽ không giết bọn họ, mà còn coi trọng bồi dưỡng nữa?” Diệp Viễn lạnh nhạt nói.

Lời nói của Diệp Viễn tuy rằng ngông cuồng nhưng lại hợp lý lẽ.

Cho dù là đời trước hay bây giờ, Diệp Viễn đều có đủ khả năng là tuyệt đỉnh thiên tài cưỡi đứng trên cả thiên hạ.

Hắn có thể ở giữa vô số thiên tài ở Thần Vực được mọi người ca tụng là người có thể đột phá Dược thần cảnh giới, thì tài năng của hắn chỉ cần nghĩ thôi cũng đoán được xuất sắc như thế nào.

Bây giờ chuyển thế trọng sinh, một đất nước nhỏ như Tần quốc làm sao đáng để lọt vào mắt hắn?

Phong Nhượng Tĩnh trầm mặc một chốc, vẫn là gật đầu nói: “Đúng như người nói. Thực tế, có một số người không chỉ không bị giết, mà còn được học viện coi trọng bồi dưỡng. Năm năm trước, trong học viện xuất hiện một nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh, nhưng lại vì huynh đệ mình bị ức hiếp mà tức giận giết chết học viên, kết quả học viện không những không trừng phạt, mà ngược lại còn tận lực bồi dưỡng.

“Ha ha, quả nhiên là như thế! Như vậy người còn lo lắng cái gì? Lẽ nào người cho rằng ta không bằng hắn?”

Phong Nhượng Tĩnh lắc đầu nói: “Bởi vì người giết không chỉ một người!”

“Một đám rác rưởi mà thôi, giết thì giết.” Diệp Viễn không chút bận tâm trả lời.

Dám động đến người mà hắn coi trọng, thì nên chuẩn bị tốt tinh thần bị giết. Một tên Lâm Thiên Thành nhỏ nhoi, giết thì giết, còn có thể như thế nào?

“Nhưng ta nghe nói tên Lâm Thiên Thành đó đã bước nửa bước vào Linh Dịch cảnh, mặc dù người tiến bộ nhanh nhưng có thể là đối thủ của hắn sao? Nếu như người thắng thì còn dễ nói, còn nếu như người bại, có một số người sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người đâu.”

Diệp Viễn lắc lắc đầu, không giải thích, chỉ đem Lục nhi đưa cho Phong Nhượng Tĩnh.

“Nếu như xem ta là bằng hữu, thì giúp ta chăm sóc tốt cho Lục nhi.”

Không biết vì sao, Phong Nhượng Tĩnh nghe thấy câu nói này, trong lòng lại có chút vui mừng.

Diệp Viễn rõ ràng là học trò của cô, làm bằng hữu có phải có chút quái dị? Nhưng mà tại sao cô lại cảm thấy đó là đương nhiên?

“Ta là lão sư của người!” Phong Nhượng Tĩnh lên mặt nói.

Diệp Viễn hất hất tay, có vẻ như không muốn bàn luận vấn đề này.

“Đỡ lấy Lục nhi, ta giúp cô ấy áp chế hàn độc trong cơ thể, nếu không chỉ sợ cô ấy không qua nỗi đêm nay.”

Phong Nhượng Tĩnh đỡ Lục nhi ngồi thẳng dậy, Diệp Viễn điểm khoảng mười mấy hiệp trên người Lục nhi, rồi kéo hai tay Lục nhi lên áp vào hai tay mình, đem nội lực của bản thân truyền qua.

Nói về chí dương chí cương, Diệp Viễn tu luyện “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết” mới là công pháp cương dương tới cực đỉnh.

So sánh với công pháp của hắn, công pháp mà Phong Chí Nhu tu luyện chỉ là tiểu vũ gặp đại vũ.

Nội lực của Diệp Viễn nồng hậu khó ai sánh bằng, dùng để áp chế Cửu Dương hàn độc là vừa thích hợp, nhưng cách này chỉ có thể chữa trị tạm thời, không thể trị tận gốc.

Cửu Dương Liên Thần Mạch là trời sinh Cửu Dương Tuyệt Mạch, một khi hàn độc bộc phát, sẽ giống như một tảng băng, tự động hút toàn bộ khí lạnh xung quanh vào người, vô cùng đáng sợ.

Dù cho nội lực của Diệp Viễn có mạnh hơn nữa, cũng không thể so sánh với sức mạnh dương hàn của cả trời đất, chỉ có thể tạm thời áp chế hàn độc trong người Lục nhi.

Lúc Diệp Viễn thu tay lại, sắc mặt của Lục nhi cũng hồng lên vài phần, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.

“Lục nhi giao cho ngươi, ta phải đi giết người rồi!” Nói xong, Diệp Viễn liền quay người rời đi.

.....

Trước cổng lớn của Phòng tập sự có rất nhiều người qua lại, đương nhiên là nơi vô cùng bận rộn.

Diệp Viễn đi qua cổng lớn, liền bị hai học viên cản lại.

“Ngươi là học viên cấp nào? Đến Phòng tập sự có việc gì?” Một học viên mở miệng hỏi.

Bọn họ cũng không phải thấy ai cũng ngăn cản, nhưng sắc mặt Diệp Viễn không tốt, nhìn là biết có vấn đề, cho nên mới bị cản lại.

“Giết người!” Diệp Viễn lạnh nhạt từ trong miệng nhả ra hai chữ, hai học viên ở sau nghe thấy giật mình.

“Đùa...đùa gì thế? Học viện Đan võ cấm học viên chém giết tư thù, ngươi muốn làm trái quy tắc của học viện sao?”

Học viên này cũng là Nguyên khí lục trọng, nhưng trước khí thế của Diệp Viễn cũng cảm thấy có chút không ổn.

“Ta không có thời gian đùa với các ngươi, Lâm Thiên Thành đang ở đâu, gọi hắn ra đây chịu chết!”

“Lâm sư huynh? Nào ngươi không phải bị hư rồi chứ? Đi mau, nếu còn không đi bọn ta sẽ không khách sáo nữa!” Người còn lại có vẻ tốt hơn, muốn đuổi Diệp Viễn đi.

Một tên Nguyên khí lục trọng lại dám to miệng đòi giết bán bộ cường giả Linh Dịch, không phải nào hư rồi thì là gì?

Diệp Viễn căn bản không quan tâm hai người này, trực tiếp bước qua hai người đó vào bên trong.

Hai người này phụ trách trông cửa, tất nhiên không thể như thế để mặc cho Diệp Viễn đi vào, vì vậy liền dùng hết sức lực cản Diệp Viễn lại.

“Rầm!”

Chướng của bọn họ còn chưa đụng đến Diệp Viễn, liền bị nội lực của Diệp Viễn đẩy đi xa, tự động mở đường.

Mặc dù cùng là Nguyên khí lục trọng, nhưng khoảng cách thật sự quá xa rồi!

Nội lực nồng hậu của Diệp Viễn hơn vô số lần những người cùng cảnh giới, hai người này sao có thể là đối thủ của hắn chứ?

“Có...có người muốn gây rối, cản hắn lại! Mau đi thông báo cho Lâm sư huynh!”

Một học viên trong đó cũng coi như là tận tâm, sau khi ngã trên đất vẫn không để ý đến đau đớn của bản thân, mà vội vàng la lớn lên.

Vốn dĩ động tĩnh ở bên ngoài đã kinh động đến những người bên trong, bây giờ hắn lại la lớn, những người vừa bước ra của Phòng tập sự liền biết rõ sự tình đã xảy ra.

Một học viên Nguyên khí bát trọng bước lên trước ngăn cản Diệp Viễn, tức giận nói: “Ngươi là ai? Gan thật là lớn, có biết đây là nơi nào không, lại dám đến đây kiếm chuyện!”

Diệp Viễn không quan tâm hắn, tiếp tục đi về phía trước.

“Muốn chết!”

Học viên đó nhìn thấy trong mắt Diệp Viễn không coi ai ra gì, nhất thời tức giận cả người, muốn cho Diệp Viễn một chút giáo huấn.

Diệp Viễn tùy ý đánh ra một chưởng, tên học viên đó liền bay đi, đến khi người đập mạnh vào trên tường mới dừng lại được.

“Hự...”

Mọi người đều hít một hơi lạnh.

Rõ ràng thực lực của Diệp Viễn mới chỉ là Nguyên khí lục trọng, lại có thể tùy ý đánh ra một chương mạnh mẽ như thế, đánh một vị Nguyên khí bát trọng bay đi.

Hiển nhiên, Diệp Viễn đã hạ thủ lưu tình, nếu không tên học viên Nguyên khí bát trọng đó đã là người chết rồi.

“Diệp Lăng Ba Tâm chương! Hắc...hắc là Diệp Viễn!”

Lúc này, có người trong đó nhận ra chương pháp của Diệp Viễn, lập tức đoán ra thân phận của hắn.

Trong học viện Đan võ, có thể tùy ý đánh ra Diệp Lăng Ba Tâm chương chỉ có một người, đó là Diệp Viễn!

Ngoài hắn ra, ngay cả Long Đường sư huynh cũng làm không được!

“Mau! Mau đi thông báo cho Lâm sư huynh, Diệp Viễn đến Phòng tập sự kiểm chuyện! Chúng ta cùng nhau xông lên ngăn cản hắn, ta không tin chúng ta nhiều người như vậy, đối phó không lại một tên Nguyên khí lục trọng!” Một học viên có bộ dạng giống quân sư la lên.

Quả nhiên, hắn vừa nói xong, những người khác liền phấn chấn lên.

Đúng đó, Diệp Viễn có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ có một mình, mà trong bọn họ lại có rất nhiều người là Nguyên khí lục trọng, còn có không ít người là Nguyên khí bát trọng, làm sao có thể là đối thủ của nhiều người như thế?

Diệp Viễn quét mắt qua bọn họ, nhìn đến độ tất cả mọi người đều phát lạnh.

“Các người nghĩ xong chưa? Oan có đầu nợ có chủ, ta chỉ tìm một mình Lâm Thiên Thành, các người chắc chắn cũng muốn làm quý hồn?” Diệp Viễn lạnh nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Hèn hạ lâm thiên thành

Phòng tập sự của Học viện Đan Võ bao gồm ba tầng: Nội viện, Trung Viện và Ngoại viện.

Ngoại viện là nơi học viên nhận công việc, Trung Viện là nơi các quân sư của phòng tập sự làm việc, mà nội viện chính là nơi một số nhân vật quan trọng xử lý sự vụ.

Lâm Thiên Thành lúc này đang ở trong nội viện sắp xếp sự vụ cho các quân sư.

“Chuyện ta mới phân phó, các người nhanh chóng đi làm đi! Học viên mới nhập viện nhất định phải tăng cường quản lý, làm cho bọn họ ngoan ngoãn nghe lời, có gây chuyện thì trực tiếp xử lý, không cần khách khí!”

Lâm Thiên Thành ra lệnh cho một đám người, rất có phong độ của người trên.

“Vâng, Lâm sư huynh, chúng ta đi làm ngay!” Nói xong, mấy người xoay người này liền xoay người lui ra.

“Rầm...rầm...rầm!”

Một hồi gõ cửa kịch liệt vang lên.

“Lâm sư huynh, không tốt rồi! Không tốt rồi!” Ngoài cửa một học viên nhao nhao la lên, làm cho Lâm Thiên Thành bực bội cau mày.

Lâm Thiên Thành từ trước đến giờ quy củ nghiêm khắc, người phía dưới đi vào đều không ai dám kêu la om sòm, hôm nay lại có người hươu hống sừng đứng lên!

“Này!”

Cửa bị một tên quân sư kéo ra, nổi giận nói: “Kêu la om sòm làm gì? Không biết Lâm sư huynh đang bận rộn không? Lại ngứa da lại muốn ăn roi rồi phải không?”

Học viên kia cũng không để ý tới hắn, trực tiếp đi qua hắn hướng về phía Lâm Thiên Thành, vẻ mặt đưa đám nói: “Lâm sư huynh, việc lớn không tốt rồi! Cái tên gọi là Diệp Viễn đó, bây giờ đang ở bên ngoài phòng tập sự kiểm chuyện, Hồ sư huynh đi lên ngăn cản hắn, bị hắn chương một cái liền đánh bay

đi rồi! Hấn còn nói... Hấn còn nói...”

Lâm Thiên Thành nghe đến tên Diệp Viễn, nhất thời sắc mặt trầm xuống.

Xem ra hấn đã biết việc Lục nhi bị Trương Hằng ức hiếp, lửa giận công tâm nên mới làm ra việc đại náo phòng tập sự.

Nghĩ tới đây, Lâm Thiên Thành cười lạnh một tiếng: “Các người đều là ăn cơm không sao? Một tên Nguyên Khí tứ trọng mà thôi, lại làm cho các người sợ đến như vậy? Cái tên Hồ Thiết đó cũng là một tên phế vật, lại bị một tên Nguyên Khí tứ trọng đánh bay.”

“Lâm sư huynh, Diệp Viễn hấn... Hấn... Không chỉ là Nguyên Khí tứ trọng.”

“Hả? Không chỉ là Nguyên Khí tứ trọng? Chẳng lẽ nói, hấn thật sự là đi bẻ quan đột phá được Nguyên Khí ngũ trọng?”

“Cũng... Cũng không phải Nguyên Khí ngũ trọng.” Học viên kia lắc đầu giống như trống lắc.

Thấy bộ dáng của hấn, Lâm Thiên Thành giận dữ: “Người nói chuyện có thể hay không đừng thờ ơ mạnh? Diệp Viễn rốt cuộc là thực lực gì? Hấn cũng không thể bẻ quan mấy ngày, liền đến Nguyên Khí lục trọng chứ?”

Lần này, đầu của học viên kia cứ như gà con mổ thóc gật đầu không ngừng: “Đúng... Đúng! Diệp Viễn đã là Nguyên Khí lục trọng!”

“Cái gì?”

Tất cả quân sự trong phòng bao gồm cả Lâm Thiên Thành ở bên trong đều kinh ngạc.

Bọn họ đương nhiên biết Diệp Viễn là thực lực gì, khoảng mười ngày trước, Diệp Viễn vừa mới làm cho Lâm Thiên Thành mất hết mặt mũi, lúc ấy hấn vẫn là Nguyên Khí tứ trọng.

Này chỉ qua chừng mười ngày, Diệp Viễn thế nhưng đã là Nguyên Khí lục trọng?

Nguyên Khí nhất trọng đến tam trọng là nhảy tới, Nguyên Khí tứ trọng đến lục trọng cũng có thể nhảy đến?

Cái thế giới này tới cùng đã xảy ra chuyện gì?

Mấu chốt là, Diệp Viễn chẳng những cảnh giới tăng lên cực nhanh, hơn nữa thực lực cũng đột nhiên tăng mạnh.

Không nghe tiểu tử kia vừa nói sao, hấn một chương liền đem Hồ Thiết đánh bay! Hồ thiết là Nguyên khí bát trọng, thật không ngờ lại đánh không lại, đây chẳng phải là nói Diệp Viễn ít nhất nắm giữ Nguyên khí cửu trọng thực lực rồi sao?

Một hồi khiếp sợ qua đi, sắc mặt Lâm Thiên Thành biến thành âm trầm. Hấn không nghĩ tới, Diệp Viễn nhanh như vậy đã có thực lực uy hiếp hấn. Xem ra, Trương Hằng lúc này sợ là lạnh ít dữ nhiều rồi.

“Hừ! Một cái Nguyên Khí lục trọng mà thôi! Các người đều là người đứng đầu trong Địa cấp học viên, chẳng lẽ còn bị một tên Nguyên khí lục trọng dọa sợ? Các người có còn là đệ tử của Học iện Đan Võ nữa hay không? Người ra ngoài nói với bọn họ, tất cả cùng xông lên cho ta! Ngay cả một tên Nguyên Khí lục trọng cũng không khống chế được, phòng tập sự còn cần bọn chúng làm gì?” Lâm Thiên Thành vô sỉ đem những người bên ngoài đó làm bia đỡ đạn.

Lâm Thiên Thành ngược lại cũng không phải thật sự sợ Diệp Viễn, nhưng có thể sử dụng những người bên ngoài đó tiêu hao sức chiến đấu của Diệp Viễn, có sao không làm?

.....

Diệp Viễn tiến về trước một bước, các học viên của Tập sự viện lại bị khí thế của hấn dọa lùi một bước.

Diệp Viễn lại bước lên một bước, tất cả bọn họ lại lùi một bước.

Một tên Nguyên khí lục trọng thế mà lại bức một đám học viên Nguyên khí thất, bát trọng phải lùi bước!

Chuyện này mà truyền ra, Tập sự viện cũng không cần tồn tại nữa rồi. Vào lúc này, học viên vừa rồi đi thông báo cho Lâm Thiên Thành vội vã chạy về, nói: “Lâm sư huynh nói rồi, mọi người cùng xông lên, bắt hấn lại rồi nói! Một tên Nguyên khí lục trọng mà thôi, các người cũng không thu thập được, còn cần các người có ích gì? Bắt không được Diệp Viễn, về sau cũng không cần ở lại Tập sự viện nữa!”

Lời này vừa nói ra, mọi người liền biến sắc.

Lâm Thiên Thành trước giờ đều là nói được làm được, hấn thật sự sẽ đem đám người này đi!

Đám học viên Địa cấp này đa phần đều là không còn hy vọng tiến cấp Thiên cấp, vì vậy ở lại đây làm một chút việc vặt, kiếm chút lợi ích.

Nếu như không ở nơi này làm việc, cuộc sống của bọn chúng sẽ thảm rồi.

Hiển nhiên đây là kết quả mà bọn hắn không muốn nhìn thấy!

“Tốt! Ta không tin chúng ta nhiều người như vậy mà không thu thập nổi một tên Nguyên khí lực trọng nhà ngươi?”

“Mọi người cùng nhau lên!”

Bọn họ dốc hết sức, đem Diệp Viễn vây ở giữa.

Diệp Viễn không hề ngăn cản, mặc cho bọn họ bao vây mình.

Cuối cùng, những người này nhện không được ra tay với Diệp Viễn!

Trước mặt, một tên Nguyên khí bát trọng cầm kiếm đâm về phía Diệp Viễn, Diệp Viễn bắn ra một ngón tay, trường kiếm lập tức thoát khỏi tay hắn bay đi mất.

Lại đến một chiêu, tên Nguyên khí bát trọng đó liền bay đi mất. Cùng lúc đó, phía sau lại có một chiêu tấn công đến, sau lưng Diệp Viễn như có thêm một đôi mắt, hơi hơi né người liền tránh đi được, sau đó cánh tay đánh về phía sau, người kia cũng bị đánh bay đi.

Trong một lúc, bốn phương tám hướng đều là công kích, nhưng không có người nào có thể chân chính đem lại uy hiếp cho Diệp Viễn.

Không những không có uy hiếp, mà Diệp Viễn còn vừa đánh trả vừa tiến về phía trước, mắt thấy như sắp đột phá ngoại viện.

Chỉ thấy được những người vây quanh Diệp Viễn bị đánh bay đi không ngừng, liên tục ngã ra đất.

Trong nháy mắt, Diệp Viễn đã phá vỡ được phòng tuyến của những người này, đi vào ngoại viện.

Đám người này đa phần đều là Nguyên khí thất trọng, bát trọng, đối với Diệp Viễn hiện tại mà nói, căn bản là không có chút uy hiếp. Chiêu phong đến đâu, gào thét bị thương đến đó.

Khắp Ngoại viện người nằm trên đất, tiếng kêu la thảm thiết không ngừng vang lên.

Diệp Viễn cũng không dừng tay, rút ra một thanh kiếm, cứ như thế đi vào bên trong.

Vào trong viện, lại một đám người nữa vây đến, những người này đều là quản sự của Tập sự viện, mỗi người đều giống như Trương Hành, là Nguyên khí cửu trọng!

Nguyên khí cửu trọng là tồn tại cao nhất của Nguyên khí cảnh, đại biểu cho Nguyên khí cảnh cực hạn, thực lực so với Nguyên khí bát trọng mạnh hơn rất nhiều.

Nếu là một người Diệp Viễn cũng không để vào mắt, nhưng một đám bảy tám người, thì dù là ở đâu cũng là một cỗ thế lực không nhỏ.

Diệp Viễn nhìn bọn họ, cười lạnh: “Các người thật là những con chó trung thành, Lâm Thiên Thành chỉ đâu các ngươi liền đánh đó! Ta vẫn là câu nói đó, oan có đầu nợ có chủ, ta chỉ giết một mình Lâm Thiên Thành! Muốn làm chó, thì nên chuẩn bị tốt tinh thần bị đánh đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Người không có một khóa cường giả chi tâm!

“Nực cười! Trong Học viện Đan Võ từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đem chuyện giết người treo ở trên miệng như vậy, người thật là ăn gan hùm mật gấu rồi!”

Thấy Diệp Viễn lớn lối như thế, tất cả mọi người cảm thấy vô cùng buồn cười.

Tại Học viện Đan Võ, có thể đánh nhau, cũng có thể ước chiến sinh tử đấu, nhưng từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đem chuyện giết người đường đường chính chính nói ra khỏi miệng như vậy.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Diệp Viễn dĩ nhiên là đang giả vờ cường hãn, muốn dùng loại uy hiếp này để bức lui bọn họ.

Diệp Viễn thu hồi kiếm hoa, lạnh lùng nói: “Đã như vậy, không có gì để nói nữa, ta không thể làm gì khác hơn là đánh xong chó giữ cửa rồi đi đánh chủ nhân.”

Nói xong, Diệp Viễn cũng không do dự, thanh kiếm đã chạm đến mấy người trong đó.

Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm xuất hiện, cả người biến thành một đạo ảo ảnh, qua lại giữa mấy người trong đó.

Vài tên quân sự này đều là Nguyên khí cửu trọng thực lực, ngoại trừ Thiên cấp học viên cùng Lâm Thiên Thành đang là bán bộ Linh Dịch Cảnh, tại Học viện Đan Võ cơ hồ đã là sự tồn tại vô địch rồi.

Nhưng giờ khắc này, bọn họ mới bị ai phát hiện, bọn họ căn bản là chạm không tới một góc áo của Diệp Viễn.

Diệp Viễn thân hình linh động phiêu dật, tựa như hoa rơi đầy trời, không một dấu vết.

Những học viên quân sự này dù sao cũng là Nguyên khí cửu trọng, cao hơn Diệp Viễn rồi ba cái tiểu cảnh giới, nghĩ muốn chiến thắng bọn họ cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Đối phó với những người này, Diệp Viễn tự nhiên có thể dùng cường lực đánh bại, nhưng hắn không muốn bại lộ quá sớm lá bài tẩy của mình.

Toàn bộ học viện, ngoại trừ mới vừa rồi giết Trương Hằng bị Phong Nhược Tĩnh nhìn thấy hắn sử dụng Bát trọng lăng ra, còn lại không có ai biết hắn đã đạt tới Bát trọng lăng.

Lâm Thiên Thành dù sao cũng là bán bộ Linh Dịch Cảnh, Diệp Viễn và hắn xem ra kém nhau một cảnh giới, nếu để cho hắn biết trước lá bài tẩy của mình, cũng không phải chuyện tốt gì.

Lấy Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm đối địch, vừa tiết kiệm nguyên lực, cũng làm tê liệt đối thủ, có gì không làm?

Diệp Viễn mặc dù bây giờ lửa giận ngút trời, nhưng cũng không có đánh mất lý trí.

Hai kiếp làm người, hắn nếu như ngay cả chút thực lực này cũng không có, vậy cũng sống uống phí một lần rồi.

Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm là bất chước hoa rơi mà chế, chú trọng là tùy phong tùy tính, phiêu dật tự nhiên, vô cùng tiết kiệm nguyên lực.

Đương nhiên, Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm cũng không phải là không có khuyết điểm, khuyết điểm chính là lực công kích không đủ.

Có điều dưới tình huống này, Diệp Viễn không cần lực công kích quá cao.

Hắn lợi dụng linh động phiêu dật thân pháp, thỉnh thoảng cho những học viên này một chút tổn thương, một lúc sau, sức chiến đấu của bọn họ liền giảm xuống.

“Ồi chào! Cánh tay của ta!”

“A! Bắp đùi của ta!”

Tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt, trong lúc bất tri bất giác, những học viên quân sự này đều mang theo thương thể không nhỏ trên người.

“Tên tiểu tử này rốt cuộc là quái vật gì? Nguyên khí lục trọng mà lại mạnh như thế ư!”

“Dừng tay! Dừng tay! Chúng ta nhận thua rồi!”

“Đúng vậy, nhanh dừng tay, chúng ta nhận thua!”

Một người dẫn đầu, tinh thần của những người khác cũng lập tức tan rã, rất nhanh liền nộp khí giới đầu hàng.

Đột phá Nguyên khí lục trọng, Nguyên Khí Cảnh bên trong Diệp Viễn khó mà tìm được địch thủ rồi.

Diệp Viễn đương nhiên sẽ không phát điên giết hết tất cả mọi người, thấy những người này có ý nhượng bộ, mặt hắn không biểu cảm vứt bỏ kiếm trong tay, đi tới nội viện.

Tiện tay bắt lấy một tên học viên làm việc vặt trong nội viện, bức hắn dẫn đường, Diệp Viễn đi tới nơi ở của Lâm Thiên Thành.

Diệp Viễn một cước đá vỡ cửa lớn, bên trong phòng cũng đã trống không, không thấy Lâm Thiên Thành đâu nữa.

Cửa sổ ở sau mở rộng, Lâm Thiên Thành hẳn là từ nơi này trốn đi.

Diệp Viễn cười lạnh một tiếng, xuất ra một đoạn Dẫn Hồn Hương, đi tới trước bàn đọc sách tiện tay nắm lên một quyển sách dẫn hóa, Dẫn Hồn Hương hóa thành một luồng khói xanh, theo gió mà đi.

Thần hồn của võ giả rất cường đại, nơi bọn họ thường xuyên dừng lại sẽ lưu lại khí tức linh hồn thuộc về bản thân, Dẫn Hồn Hương có thể nhận ra loại khí tức linh hồn này và tăng thêm truy lùng.

Lúc võ giả cường đại chạy trốn sẽ che giấu khí tức linh hồn của mình, cho nên tác dụng của Dẫn Hồn Hương cũng không lớn, kiếp trước Diệp Viễn chẳng qua là cảm thấy thú vị nên mới nghiên cứu một phen.

Nhưng Lâm Thiên Thành hiển nhiên sẽ không ả núp khí tức linh hồn, bất kể hấn trốn tới chỗ nào thì cũng vô ích.

.....

Biểu hiện của Diệp Viễn thật làm cho Lâm Thiên Thành kinh ngạc, bảy tám tên Nguyên Khí cửu trọng cứ như vậy bị hấn đánh bại như chém dưa thái rau vậy.

Mặc dù hấn không cho rằng Diệp Viễn thật có thể đánh bại hấn, nhưng chí ít Diệp Viễn đã có thực lực cùng hấn liều mạng!

Lâm Thiên Thành là cái loại ức hiếp kẻ yếu tránh né người mạnh điển hình, cho nên hấn lựa chọn chạy trốn.

Diệp Viễn đã náo loạn phòng tập sự đến gà bay chó chạy, chỉ cần giáo quan biết được chuyện này, hấn nhất định sẽ bị khai trừ khỏi đây, cho nên hấn cũng không cần cùng Diệp Viễn ngời sống ta chết nữa.

Hấn bây giờ đi đến nơi của giáo viên sau núi cáo trạng!

“Thật là một tên không có đầu óc! Thiên tài thì thế nào? Còn không phải bị Lâm Thiên Thành ta đùa chết sao?” Nghĩ tới chỗ đắc ý, nụ cười trên mặt Lâm Thiên Thành làm sao cũng không che giấu được.

Lâm Thiên Thành trong lúc đắc ý không chú ý tới, một luồng khói xanh tại đỉnh đầu hấn xoay mấy vòng, biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, nụ cười Lâm Thiên Thành cứng ngắc ở trên mặt, bởi vì con đường phía trước của hấn bị người ta chặn rồi, mà ngăn trở hấn chính là cái người đáng ghét kia Diệp Viễn!

Làm sao có thể?

Hấn làm sao biết ta ở chỗ này?

Diệp Viễn cứ như vậy đứng ở trước mặt hấn, biểu tình lạnh lùng, hơn nữa không che giấu chút nào sát cơ của mình.

Không biết tại sao, nhìn thấy ánh mắt của Diệp Viễn, trong lòng Lâm Thiên Thành lại sinh ra vẻ sợ hãi.

“Diệp Viễn, ngươi đừng ép người quá đáng! Thật sự cho rằng ta sợ rồi ngươi sao?” Lâm Thiên Thành giận dữ, nghĩ muốn dùng cái này để che giấu sự chột dạ của mình.

“Lẽ nào không phải do ngươi ép ta sao? Chúc mừng ngươi, thành công chọc giận ta, mà cái giá phải trả chính là mạng của ngươi!” Diệp Viễn chậm rãi lên tiếng, không mang theo chút cảm tình nào.

“Ha ha, thật là không biết trời cao đất rộng! Chẳng lẽ ngươi quên nơi này là nơi nào rồi? Học viện Đan Võ cho tới bây giờ đều không cho phép học viên chém giết lẫn nhau, người vi phạm xử tử! Ngươi muốn lấy sức một mình chống lại nộ quy của viện sao?” Lâm Thiên Thành cười to nói.

Diệp Viễn lắc đầu thờ dãi nói: “Ngươi quả nhiên cùng với cái tên Dược Viên kia giống nhau, đều đem viện quy trở thành bùa hộ mạng của mình! Chính là bởi vì có cái loại viện quy này tồn tại, các ngươi mới dám hạ thủ đối với người bên cạnh ta, đúng không?”

Nghe tiếng Diệp Viễn thờ dãi, Lâm Thiên Thành bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả người, cảm giác bất an trong lòng đuổi hoài không đi.

“Ngươi... Ngươi làm gì Trương Hằng rồi?”

“Không phải ngươi biết đáp án rồi sao?” Diệp Viễn nhàn nhạt nói, phảng phất biểu hiện vừa làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

Lâm Thiên Thành giống như là mèo bị đập đuôi, cả kinh kêu lên: “Ngươi... Ngươi thật sự giết Trương Hằng? Ngươi thật sự dám giết người! Ngươi điên rồi sao? Ngươi sẽ bị xử tử! Ha ha ha, Diệp Viễn, ngươi chết chắc rồi!”

Diệp Viễn lại thờ dãi, nói: “Thật là yếu đuối, mở miệng ngậm miệng đều là viện quy, trách không được ngươi luôn không qua được Địa cấp tiến giai khảo hạch, bởi vì ngươi... không có một trái tim cường giả!”

Lâm Thiên Thành cả người run lên, lời Diệp Viễn nói trực tiếp đánh vào tim hấn, đem nơi mềm yếu nhất của hấn lộ ra ngoài!

“Ngươi ở phòng tập sự làm cái gì mà thù tích đệ tử, tự cho là rất rạng rỡ, kỳ thật là biểu hiện mềm yếu. Những học viên thông qua Địa cấp tiến giai khảo hạch kia, có mấy người là từ phòng tập sự đi ra? Ta tới giết ngươi, ngươi lại để cho thù hạ chết thay, cuối cùng còn không đánh mà chạy, ngay cả dũng khí đánh một trận cũng không có. Ngươi là muốn đi cáo trạng với giáo quan ta đại náo phòng tập sự chứ gì? Ngươi chính là đồ hèn nhát! Ngươi như ngươi căn bản không thể trở thành cường giả chân chính.”

Lời Diệp Viễn nói như búa bổ, từng búa từng búa đập lên tim của Lâm Thiên Thành, làm hấn không thờ nổi.

Chương 79: Chiến lâm thiên thành!

“Ngươi câm miệng cho ta! Một tên Nguyên khí lực trọng nhỏ nhoi, lại dám ở trước mặt ta ngông cuồng bàn luận về cường giả, thật là buồn cười!”

Lâm Thiên Thành rất cuộc chịu đựng không được, cắt đứt lời của Diệp Viễn.

“Thật sao? Vậy ngươi đang sợ cái gì? Mau tới tiêu diệt ta cái tên Nguyên khí lực trọng nhỏ nhoi này!” Lời nói của Diệp Viễn mang theo vô tận châm chọc.

“Hừ! Trò khích tướng thấp kém như vậy, tưởng rằng ta không nhìn ra được sao? Được! Hôm nay ta sẽ giúp ngươi thỏa ước nguyện, cho ngươi xem một chút cái gì là cường giả chân chính!”

Nói xong, khí thể bán bộ Linh Dịch của Lâm Thiên Thành phóng ra, hướng Diệp Viễn ép tới.

Lâm Thiên Thành không ngu, ưu thế lớn nhất của hắn chính là cảnh giới, tự nhiên muốn lợi dụng tốt điểm này.

Linh Dịch Cảnh dựa vào uy áp là có thể làm cho Nguyên Khí Cảnh nguyên lực đình trệ, vận chuyển không khoái. Hắn mặc dù là bán bộ Linh Dịch vẫn không cách nào hoàn toàn thả ra Linh Dịch Cảnh uy áp, nhưng vẫn có không nhỏ uy năng.

Linh Dịch Cảnh, kỳ thật chính là đem bên nguyên lực trong đan điền ép đến mức tận cùng, đạt tới tụ khí thành dịch cảnh giới, là một lần thăng hoa đối với nguyên lực trong cơ thể.

Cho nên, Linh Dịch Cảnh bất luận là ở số lượng hay là về chất lượng nội lực, đều hơn xa so với Nguyên Khí Cảnh!

Muốn lấy thực lực Nguyên Khí Cảnh đánh bại Linh Dịch Cảnh, là một chuyện vô cùng khó khăn. Hoặc là lấy vũ kỹ cực kỳ cường đại bù đắp cảnh giới chênh lệch, hoặc là lấy nghịch thiên đan dược bù đắp thực lực chênh lệch.

Nhưng bất kể dùng thủ đoạn gì, điều kiện tiên quyết đều là phải bù đắp được khoảng cách thực lực giữa Nguyên Khí Cảnh cùng Linh Dịch Cảnh!

Mà cái gọi là bán bộ Linh Dịch, thực tế là võ giả đang trong quá trình tụ khí thành dịch, đã có một chút thực lực Linh Dịch Cảnh!

Về thực lực, bán bộ Linh Dịch Cảnh đã đủ để nghiền ép bất kỳ võ giả Nguyên Khí Cảnh nào.

Thật ra tư chất của Lâm Thiên Thành cũng không tồi, hắn đã sớm có thể đột phá Linh Dịch Cảnh, nhưng là vì Địa cấp tiến giai khảo hạch, hắn luôn luôn đem thực lực áp chế ở bán bộ Linh Dịch.

Nhưng ngộ tính của hắn còn kém một chút, cảnh giới võ thuật vẫn luôn không cách nào đề cao, cho nên vẫn không có biện pháp vượt cấp chiến thắng năm tên hắc y võ giả Linh Dịch Cảnh.

Hắn cuối cùng vẫn chỉ là bán bộ Linh Dịch, cùng Linh Dịch Cảnh chân chính có chênh lệch rất lớn.

Thấy Lâm Thiên Thành lấy cảnh giới uy áp đến đối phó với hắn, trong lòng Diệp Viễn cười lạnh một hồi.

“Muốn dùng cảnh giới tới dọa ta? Đáng tiếc cảnh giới của ngươi quá thấp!”

Nếu như là Linh Dịch Cảnh tam trọng trở lên dùng chiêu này đối phó với hắn, thật đúng là có chút phiền phức, bán bộ Linh Dịch, thật sự là gãi không đúng chỗ ngứa rồi.

Lúc này nguyên lực trong cơ thể Diệp Viễn hoàn toàn mở, khí thể trắng tấp leo lên, đem khí thể của Lâm Thiên Thành từ đỉnh trở về!

Trong một khắc, khí thể của hai người lại có thể ngang nhau, người này không thể làm gì được người kia!

Nơi này vốn là nơi huyền ảo, lúc này đã tụ tập không ít học viên đến vây xem. Bọn họ thấy khí thể của Diệp Viễn lại có thể tương đương với khí thể của Lâm Thiên Thành, không khỏi cả kinh trợn mắt hốc mồm.

“Không phải chứ? Tên Diệp Viễn đó không phải chỉ là Nguyên khí lực trọng thôi sao?”

“Không sai, tuyệt đối là Nguyên khí lực trọng, hắn lại có thể đánh tay ngang với Lâm sư huynh đang trong cảnh giới uy áp, như vậy cũng quá biến thái!”

“Chuyện này có phải là nói thực lực của hắn đã không thua với bán bộ Linh Dịch Cảnh rồi chứ?”

“Trên lý thuyết hẳn là như vậy. Nhưng như vậy không phải là nói Diệp Viễn mặc dù chỉ có Nguyên khí lực trọng, nhưng nội lực nồng hậu không thua gì bán bộ Linh Dịch? Chuyện...chuyện này quá khó tin?”

Này dĩ nhiên không phải kéo, nội lực của Diệp Viễn nồng hậu, thật sự là vô cùng đáng sợ!

Bắt đầu từ Nguyên khí nhất trọng, nội lực hao phí để tu luyện của Diệp Viễn nhiều gấp vô số lần của người khác.

Tích lũy nhiều cảnh giới như vậy, nội lực Diệp Viễn nồng hậu đã tương đối khả quan, cho nên mới có thể không thua trước khí thế bên trên của Lâm Thiên Thành.

Nguyên lực dày đặc cũng không phải là số lượng dự trữ lớn, mà là ở độ tinh thuần của nguyên lực vượt trội hơn so với cùng loại.

Ví dụ như Diệp Viễn cùng một tên Nguyên khí lực trọng khác thi triển cùng một loại võ công, người khác chỉ cần một đơn vị nguyên lực lượng, mà Diệp Viễn lại chỉ cần 1 phần 3 đơn vị, thậm chí 1 phần 5 đơn vị!

Đây chính là điểm mạnh của Diệp Viễn!

Thấy khí thế Diệp Viễn không hề thua kém bản thân mình, sắc mặt Lâm Thiên Thành biến nên cực kỳ khó coi.

Không thể áp đảo Diệp Viễn về mặt cảnh giới, Lâm Thiên Thành cũng chỉ có thể cùng hắn cứng đối cứng!

Nhưng Diệp Lăng Ba Tâm Chương loại võ công biến thái này của Diệp Viễn, chỉ một chút sơ sẩy liền trọng thương thậm chí tử vong!

Lúc này, Lâm Thiên Thành đương nhiên sẽ không nghĩ rằng Diệp Viễn sẽ có kị cái gì viện quy.

Đây chính là một cuộc chiến sinh tử!

“Hừ! Khí thế mạnh mẽ thì như thế nào? Hôm nay cho ngươi xem một chút, cái gì là bán bộ Linh Dịch Cảnh! Lôi Động Quyền!”

Lâm Thiên Thành một quyền hướng Diệp Viễn đánh tới, trên nắm tay lại mang theo từng tia từng tia điện mang, chính là Diệp Viễn từng tại Tàng Kinh các thấy qua nhất giai cực phẩm võ thuật —— Lôi Động Quyền!

Lấy bán bộ Linh Dịch thôi động nhất giai cực phẩm võ thuật, uy thế quả thật đáng sợ.

Mặc dù quả đấm này không phải đánh về hướng mình, nhưng các học viên vây xem cũng cảm nhận được áp lực thực lớn, càng không cần phải nói tới người đang nghênh tiếp chính diện Diệp Viễn.

“Lôi Động Quyền của Lâm sư huynh thật đáng sợ, sợ rằng đã tu luyện tới cảnh giới đại thành rồi?”

“Đúng vậy, mặc dù một quyền này không phải là đánh về phía ta, nhưng hiện tại ta cũng có chút không thở nổi. Quả nhiên không hổ là Địa cấp mạnh nhất, thật là đáng sợ!”

“Diệp Viễn quả nhiên vẫn là quá miễn cưỡng! Lâm sư huynh dù gì cũng là bán bộ Linh Dịch Cảnh, làm gì dễ dàng đánh bại như vậy?”

“Nghe lời nói vừa rồi của bọn họ, thật sự muốn tiến hành cuộc chiến sinh tử, giữa bọn họ tới cùng có thâm cừu đại hận gì? Coi như thật sự giết được đối phương, cũng chạy không thoát xử phạt của viện quy!”

“Ngươi quản nhiều như vậy làm gì? Có náo nhiệt thì xem, dù gì xử phạt cũng không đến phiên ngươi.”

Đối diện với Lôi hệ của Lâm Thiên Thành, Diệp Viễn cũng cảm nhận được áp lực đập vào mặt.

Bán bộ Linh Dịch quả nhiên thập phần cường đại!

Diệp Viễn cũng không có lựa chọn cùng Lâm Thiên Thành chính diện đối cứng, mà lựa chọn tránh mũi nhọn.

Diệp Viễn dưới chân động một cái, thi triển ra Thuần Thiểm, chớp mắt biến mất không thấy gì nữa, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh.

Quyền của Lâm Thiên Thành đánh giữa không trung, thấy vậy cười lạnh một tiếng: “Tàn ảnh? Hừ, chút tài mọn! Thất Tinh Bộ!”

Chỉ thấy Lâm Thiên Thành ở nửa đường giống vậy biến mất không thấy gì nữa.

“Tuyệt kỹ Nhị giai hạ phẩm Thất Tinh Bộ! Diệp Viễn nguy hiểm rồi!”

“Đúng vậy, tuyệt kỹ Nhị giai quả ực hiếp người rồi!”

Mọi người vây xem thốt lên một tràng.

Thất Tinh Bộ là nhị giai hạ phẩm vũ kỹ, Thuần Thiểm chẳng qua là nhất giai trung phẩm vũ kỹ, chênh lệch của hai người quá xa rồi!

Nhị giai vũ kỹ phần lớn là lấy Linh Dịch Cảnh nguyên lực thôi động, cùng với lấy Nguyên Khí Cảnh thôi động nhất giai vũ kỹ hiệu quả tự nhiên không giống.

Dù là Thuần Thiểm của Diệp Viễn đã qua khỏi phạm vi viên mãn, đạt tới Phá Huyền cảnh giới. So với nhị giai vũ kỹ vẫn là kém chút ít, chung quy Thuần Thiểm cấp bậc quá thấp.

Thân hình Diệp Viễn hiện ra, nhất thời cảm giác cực độ nguy hiểm sau lưng.

Không kịp suy tư, hấn lại lần nữa thi triển Thuần Thiểm, biến mất tại chỗ.

Nhưng mà cái loại cảm giác nguy cơ này cũng không có biến mất, ngược lại như phụ cốt chi thư vẫn dây dưa với hấn như thế.

Diệp Viễn lúc này mới biết đã xem thường Lâm Thiên Thành, Địa cấp mạnh nhất cũng không phải là nói chơi, thực lực của hấn đã đến gần vô hạn với Thiên cấp, so với Linh Dịch Cảnh nhất trọng thông thường còn mạnh mẽ hơn nhiều!

Dựa theo tiêu chuẩn khảo hạch của Huyền Linh Tháp, Lâm Thiên Thành sợ rằng đã có thể giết chết bốn gã hắc y võ giả, chỉ còn kém một chút nữa là đã thông qua hoàn toàn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Thế cục không ổn!

"Đi mau, phòng tập sự bên kia đệ tử thủ tịch Lâm sư huynh cùng với học viên thiên tài Địa cấp danh tiếng nổi nhất gần đây Diệp Viễn đang đánh nhau, lần này có trò hay để xem!"

"Diệp Viễn? Hấn không phải mới Nguyên Khí Cảnh tầng bốn sao? Lâm sư huynh đã sớm nửa bước vào Linh Dịch Cảnh, hấn làm sao có thể là đối thủ?"

"Thấy ngu chưa? Diệp Viễn mấy ngày trước không phải bé quan sao? Hấn bây giờ xuất quan, đã là Nguyên Khí Cảnh tầng sáu!"

"Cái... cái gì? Bé quan mấy ngày liền lên Nguyên Khí Cảnh tầng sáu? Gia hỏa này thật là một quái thai! Nhưng mà, coi như hấn là Nguyên Khí Cảnh tầng sáu, cũng không có khả năng là đối thủ của Lâm sư huynh chứ?"

"Ai biết được, ta cũng là nghe người ta nói. Giữa hai người thật giống như có thâm cừu đại hận gì, chộc cho Diệp Viễn không để ý đến viện quy cũng muốn giết chết Lâm sư huynh!"

"Còn có chuyện như vậy? Đi, chúng ta mau đi xem một chút!"

Tin tức về cuộc quyết đấu sinh tử của Diệp Viễn và Lâm Thiên Thành rất nhanh truyền khắp toàn bộ Học viện Đan Võ, hai học viên đang ở một hẻo lánh của học viện nghị luận một chút, liền vội vàng đi xem náo nhiệt.

Mà lời nghị luận của bọn họ lại truyền vào tai một người khác, Vạn Uyên vừa lúc ở phụ cận, nghe được tiếng nghị luận của hai người này, khóe miệng thoáng qua một nụ cười lạnh lùng.

Không nghĩ tới Lâm Thiên Thành có hiệu suất như vậy, có thể trực tiếp chộc cho Diệp Viễn không tuân theo viện quy!

Lần này, bất kể Diệp Viễn giết chết Lâm Thiên Thành, hay là Lâm Thiên Thành giết chết Diệp Viễn, hấn đều có thể ngồi hưởng ngư ông đắc lợi rồi!

Lần trước để Liễu Nhược Thủy đi giật giây Lâm Thiên Thành, gia hỏa này quả nhiên bị lừa.

Lâm Thiên Thành lòng dạ hẹp hòi, hơi chút kích bác một chút liền sinh ra căm ghét đối với Diệp Viễn. Hai ngày này Vạn Uyên còn đau đầu, Diệp Viễn trưởng thành càng lúc càng nhanh, chẳng những ở võ đạo càng ngày càng đến gần hấn, còn trên đan đạo thì hoàn toàn nghiền ép hấn.

Ai nghĩ được, Lâm Thiên Thành trực tiếp chộc cho Diệp Viễn phát bực rồi.

Bất quá nghe được hai người kia mới vừa rồi nghị luận, Vạn Uyên sau khi kích động, lại là một hồi sợ hết hồn hết vía.

Diệp Viễn một lần bé quan, vừa ra tới lại có thể lên tới Nguyên Khí Cảnh tầng sáu!

Hấn mới Nguyên Khí Cảnh tầng bốn là có thể thông qua khảo hạch thăng cấp của Huyền cấp, đây chẳng phải là nói, thực lực Diệp Viễn bây giờ đã hoàn toàn có thể nghiền ép hấn?

Hơn một tháng a!

Chỉ hơn một tháng thời gian, vị trí giữa hắn và Diệp Viễn hoàn toàn xoay ngược lại.

Một tháng trước, hắn có thể dễ dàng nghiền ép Diệp Viễn, một tháng sau, Diệp Viễn đã là tồn tại mà hắn phải ngưỡng vọng!

Gặp quý! Tới cùng chuyện gì xảy ra?

Trong lòng Vạn Uyên quả thật rất bức bối, không có gì khiến người ta khó sở so với việc người chính mình xem thường giẫm mình ở dưới chân!

Mang theo phần này bức bối, Vạn Uyên đi tới hướng bên kia.

Hắn rất muốn nhìn một chút cảnh tượng Diệp Viễn bị Lâm Thiên Thành giết chết, hoặc là Diệp Viễn giết chết Lâm Thiên Thành, sau đó bị học viện xử tử.

...

Lâm Thiên Thành đã luyện Thất Tinh Bộ đến cảnh giới tiểu thành, so với Thuần Thiểm của Diệp Viễn còn nhanh hơn một bậc!

Lúc này Diệp Viễn đã bị hắn dồn đến tình cảnh vô cùng nguy hiểm, sơ sẩy một cái bị đánh trúng mà nói, chỉ sợ cũng không còn phần thắng rồi!

Lôi Động Quyền thuộc về võ kỹ Lôi hệ, tương tự là lấy lực công kích làm sở trường, hơn nữa còn bổ sung thêm hiệu quả tê dại.

Một khi trúng chiêu, Diệp Viễn gần như liền không có sức đánh trả!

Bàn về tốc độ, Diệp Viễn không thể theo kịp Lâm Thiên Thành; bàn về công kích, Diệp Viễn bây giờ đã mất đi ưu thế.

Hắn bây giờ đã rơi vào tình huống vô cùng bị động.

"Ha ha, chạy a! Ngược lại chạy a! Ta thích nhất chơi đùa loại trò chơi mèo vờn chuột này! Người không biết tự lượng sức mình, ta còn tưởng rằng ngươi thật lợi hại, thì ra chỉ có chút bản lĩnh này à?" Lâm Thiên Thành một bên đuổi theo Diệp Viễn, một bên cười như điên nói.

Thoạt nhìn, Lâm Thiên Thành dường như vẫn còn dư lực!

Thân hình Diệp Viễn lần nữa hiện ra, Lâm Thiên Thành cơ hồ cũng cùng lúc đó ra hiện ở bên cạnh hắn, Lôi Động Quyền trực tiếp công kích lồng ngực Diệp Viễn!

Mà lần này Diệp Viễn lại ngoài ý liệu không có trốn, hắn nhanh như chớp nâng tay phải lên, nguyên lực trong lòng bàn tay tản ra.

Điệp Lăng Ba Tâm Chương, tứ trọng lăng!

"Àm!"

Một quyền một chương đối chọi, thân thể hai người đều bị dội ra ngoài.

Lâm Thiên Thành chỉ bay ra ngoài khoảng hai trượng, mà Diệp Viễn là bay ra ngoài ba trượng!

Rất hiển nhiên, trong lần này đối chọi này, Diệp Viễn ở thế yếu.

Lâm Thiên Thành ổn định thân hình, cười lạnh nói: "Thì ra là luyện thành Điệp Lăng Ba Tâm Chương tứ trọng lăng, không trách dám ngông cuồng như vậy! Chỉ là, Điệp Lăng Ba Tâm Chương này cũng chỉ có thể đối phó một chút với Nguyên Khí Cảnh, đối phó với ta... Còn kém xa! Bây giờ, ngươi có phải cảm thấy cánh tay tê dại, nguyên lực vận chuyển không thông hay không? Ha ha ha..."

Càng nói về sau, Lâm Thiên Thành càng cười như điên không thôi.

Diệp Viễn mới vừa rồi còn ở trước mặt hắn phách lối nói chuyện gì mà sức mạnh của cường giả, bây giờ lại bị mình nghiền ép, cái này làm cho hắn vô cùng sung sướng!

Lâm Thiên Thành thừa nhận Diệp Viễn là thiên tài, có thể là thiên tài thì thế nào? Còn không phải bại ở trong tay mình sao?

Loại cảm giác nghiền ép thiên tài này, thật rất thoải mái!

Tay phải của Diệp Viễn quả thật có chút tê dại, hơn nữa nguyên lực vận chuyển cũng trở nên có chút không thuận lợi.

Lôi Động Quyền này thật đúng là danh bất hư truyền, cư nhiên có thể sánh ngang với tứ trọng lăng.

Đương nhiên, Lâm Thiên Thành có thể dựa vào Lôi Động Quyền đánh ngang tay với Diệp Viễn, còn phải quy công cho cảnh giới của hắn. Bán bộ Linh Dịch cũng không phải là nói chơi, cơ hồ cao hơn Diệp Viễn một đại cảnh giới rồi!

Diệp Viễn lúc trước đều dựa vào tốc độ để nghiền ép đối thủ, không nghĩ tới hôm nay tại phương diện tốc độ, lại hoàn toàn bị Lâm Thiên Thành áp chế!

Không có tốc độ ưu thế, công kích của hắn cũng không có biện pháp phát huy toàn lực, Lâm Thiên Thành sẽ không cho hắn cơ hội xuất thủ.

Thế cục vô cùng không ổn!

Diệp Viễn âm thầm vận chuyển nguyên lực, khu trừ nguyên lực thuộc tính hệ lôi quấn quanh ở lòng bàn tay, để giải trừ trạng thái tê dại.

Lâm Thiên Thành làm sao lại cho hắn cơ hội này?

"Nghĩ muốn giải trừ trạng thái tê dại? Ngươi cho ta là đứa trẻ ba tuổi sao? Chịu chết đi!"

Đúng lúc này, Lâm Thiên Thành lại động!

Thất Tinh Bộ thi triển ra, trong nháy mắt vượt qua khoảng cách mấy trượng, đi tới trước mặt Diệp Viễn.

"Àm!"

Lại là một chiêu đối chiến trực tiếp, hai người lần nữa tách ra.

Lần này, Lâm Thiên Thành chỉ lui lại ba trượng, mà Diệp Viễn là lui lại hơn tám trượng!

Rất hiển nhiên, bị tay phải tê dại ảnh hưởng, tình huống của Diệp Viễn càng xấu hơn.

Lâm Thiên Thành cũng không tính cho Diệp Viễn cơ hội thở dốc, điều chỉnh xong khí tức, hắn đánh ra Lôi Động Quyền lần nữa.

Cứ như vậy, một quyền lại một quyền, ưu thế của Lâm Thiên Thành càng ngày càng lớn!

...

"Ai, Diệp Viễn tiến bộ nhanh thì nhanh, nhưng là quá không biết tự lượng sức mình rồi. Lâm Thiên Thành đó ta cũng biết, hắn đầu gì cũng đã tới bán bộ Linh Dịch, được xưng là học viên Địa cấp mạnh nhất, Diệp Viễn chỉ mới Nguyên Khí Cảnh tầng sáu liền khiêu chiến hắn, đây không phải là tìm ngược sao?" Trên một gian lâu các, Tà Bất Quy thờ dài nói.

Đứng một bên vẫn như cũ là Long Đường, chuyện lớn như vậy, hắn tự nhiên cũng đã bị kinh động.

"Ta thấy Diệp Viễn không giống người lỗ mắng như thế, hắn khả năng còn có hậu thủ." Long Đường nhìn đối chiến phía xa, cau mày nói.

Tà Bất Quy suy nghĩ khác nói: "Còn có thể có hậu thủ gì? Ta thừa nhận thật sự hắn là tuyệt đỉnh thiên tài năm mười năm có một, thậm chí vượt qua cả ta và ngươi, ngay cả tứ trọng lăng đều luyện thành. Nhưng là ngay cả tứ trọng lăng hắn đều không làm gì được Lâm Thiên Thành, còn có thể có chiêu thức gì? Đáng tiếc! Đáng tiếc!"

Chân mày Long Đường nhíu chặt hơn, cái nhìn của hắn cũng giống Tà Bất Quy, quả thực không nhìn ra Diệp Viễn còn có thể có hậu thủ gì.

Cho dù là tốc độ hay là công kích đều bị ép tới gắt gao, bại cục đã định!

Nhưng không biết tại sao, hắn lại cảm giác Diệp Viễn còn có hậu thủ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Lấy yếu lừa địch!

"Đúng không? Đúng không? Ngươi cũng có cùng cảm giác với ta chứ? Diệp Viễn này quả thật là một thiên tài, nhưng là quá mức không ổn định, ta phỏng chừng cái này có liên quan với việc hắn quạt khởi quả nhanh."

Tà Bất Quy thao thao bất tuyệt nói, Long Đường lại có chút lạnh nhạt. Hai người phảng phất hình thành một loại ăn ý, mỗi lần chạm mặt đều là loại phương thức nói chuyện phiếm này.

"Ngươi nói có lẽ không sai, nhưng xem từ lần trước hắn và Phí Thanh Bình tiến hành cuộc chiến sinh tử, Diệp Viễn này là người tính trước làm sau, nhất định không sẽ qua loa như vậy đi điều chết." Long Đường vẫn kiên trì ý kiến của mình.

"Ài! Ta nói đầu óc người làm sao lại chết cứng như vậy chứ? Nếu không chúng ta đánh cược đi? Ta thêm thưởng Linh Nguyên Đan của người đã lâu rồi." Tà Bất Quy thường là không tiết tháo như vậy.

"Đánh cược?" Long Đường liếc mắt nhìn Tà Bất Quy, ánh mắt thâm thúy.

"Không sai, đánh cược! Không phải người cho rằng Diệp Viễn còn hậu thủ có thể lật bàn sao? Chúng ta lấy thắng bại giữa bọn họ đến đánh cược, như thế nào đây?" Tà Bất Quy thần nhiên mất đối mắt với Long Đường, không che giấu chút nào khát vọng của hắn đối với Linh Nguyên Đan.

Linh Nguyên Đan là đan dược cấp hai học viện Võ Đan khen thưởng cho Long Đường, có thể để cho võ giả Linh Dịch Cảnh trong lúc tu luyện đột phá tiểu cảnh giới bình cảnh, gia tăng bảy phần tỷ lệ thành công!

Đối với những thiên tài học viện Võ Đan mà nói, loại đan dược này không khác nào thần đan diệu dược đột phá cảnh giới!

Cũng như Long Đường, thiên tài giống như Tà Bất Quy, tỷ lệ đột phá bình cảnh vốn là cao hơn người ngoài rất nhiều, lại thêm Linh Nguyên Đan trợ giúp, đột phá cảnh giới cơ hồ là ván đã đóng thuyền!

Cho dù là Linh Dịch Cảnh tăng ba đột phá đại bình cảnh đến tăng bốn, Linh Nguyên Đan cũng có bốn phần công hiệu, có thể thấy loại đan dược này vô cùng cường đại!

Chỉ là, cho dù là chỗ như Học viện Đan Võ, Linh Nguyên Đan cũng là cực kỳ hiếm hoi, rất ít phân phối cho học viên.

Long Đường là bởi vì đoạt được đệ nhất Võ bảng, mới được học viện thưởng cho một viên Linh Nguyên Đan.

Hắn một mạch trực tiếp sử dụng, không muốn cho Tà Bất Quy đánh chủ ý này từ rất lâu rồi.

Long Đường nhìn Tà Bất Quy, bỗng nhiên cười: "Được, ta với người đánh cược! Bất quá, người định dùng cái gì làm tiền đặt cược?"

Long Đường lấy Linh Nguyên Đan làm tiền đặt cược, Tà Bất Quy tự nhiên phải lấy ra đồ vật giá trị ngang hàng như thế làm tiền cược.

Long Đường đáp ứng sáng khoái như vậy, thật ra khiến Tà Bất Quy có chút ngoài ý muốn.

Hắn còn tưởng rằng Long Đường căn bản sẽ không đồng ý, cố ý nói lời này si và hắn, không nghĩ tới hắn thật sự đồng ý.

"Ha ha, nếu người đều đã thoải mái như vậy, ta cũng không thể quá hẹp hòi phải không? Lần trước trong Vô Biên thí luyện, ta may mắn thu được một viên nội đan Tê Giác Thú cấp hai đỉnh cấp, dùng để làm tiền đặt cược đủ chưa?" Tà Bất Quy cười to, có loại cảm giác gian kế được như ý.

Long Đường nghe vậy biến sắc: "Không nghĩ tới người còn có thứ đồ tốt này! Nội đan Tê Giác Thú cấp hai đỉnh cấp, dĩ nhiên vậy là đủ rồi."

Tê Giác Thú cấp hai đỉnh, tương đương với võ giả nhân loại Linh Dịch Cảnh đỉnh phong, nhưng là lực chiến đấu còn mạnh hơn so với võ giả cùng cảnh giới, không phải võ giả Ngưng Tinh Cảnh thì rất khó lòng giết loại này yêu thú.

Nội đan Tê Giác Thú có thể luyện chế đan dược cấp hai trở lên, dĩ nhiên là giá trị liên thành.

Tà Bất Quy bĩu môi một cái, mặt đầy đắc ý nói: "Không nghĩ tới Long Đường người thông minh một đời, lại hồ đồ nhất thời! Linh Nguyên Đan của người chẳng mấy chốc tất cả sẽ thuộc về ta, ha ha ha! Người xem Diệp Viễn một chút, bây giờ ngay cả cánh tay phải sợ rằng cũng không nhắc lên được đúng chứ? Hắn lấy cái gì đến..."

Tà Bất Quy nói được nửa câu liền ngừng lại, bởi vì chiến cuộc giữa hai người Lâm Thiên Thành và Diệp Viễn, vào giờ khắc này xảy ra biến hóa không tưởng được!

Lâm Thiên Thành liên tiếp đối chưởng với Diệp Viễn bảy tám lần, hắn chiếm hết ưu thế, cánh tay phải Diệp Viễn cũng gần như sắp phải phế bỏ.

Khỏe miệng Lâm Thiên Thành lộ ra một tia cười tàn nhẫn, lần nữa xuất ra một chiêu Lôi Động Quyền.

Mà lúc này, Diệp Viễn ngay cả cánh tay cũng không giờ nổi!

Lâm Thiên Thành phảng phất thấy được cảnh tượng một tên thiên tài đang dần dần nổi lên, dưới quyền cước của chính mình biến thành phế nhân.

Diệp Viễn phảng phất cũng như không còn cách nào, dưới tình huống cánh tay bên phải không thể nhúc nhích, nâng lên cánh tay trái.

Tay trái Diệp Viễn vung ra một chưởng, lần nữa đối chọi trực diện với Lôi Động Quyền của Lâm Thiên Thành.

Tất cả mọi người đều cho là Diệp Viễn sẽ chết chắc dưới một kích này, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của bọn họ, thân thể Lâm Thiên Thành văng ra xa hơn mười trượng!

"Phốc!"

Lâm Thiên Thành ở trên không trung trực tiếp phun ra một búng máu tươi lớn, nhiễm đỏ vạt áo.

"Bát... Bát trọng lăng! Mới vừa rồi đó là... Bát trọng lăng?"

"Chuyện này... điều này sao có thể? Hắn chỉ dùng thời gian một tháng liền học được bát trọng lăng? Hắn vẫn là người sao?"

"Người này... căn bản là không thuộc về phạm vi loài người! Quá yêu nghiệt! Long sư huynh ở trước mặt hắn, sợ rằng cũng thấy mặc cảm áy chứ?"

Bát trọng lăng Diệp Viễn phát ra tạo nên một hồi oanh động trong đám người vây xem, tất cả mọi người đều đang sôi nổi nghị luận.

Điệp Lăng Ba Tâm Chương bát trọng lăng, gần như là võ kỹ không thể nào luyện nổi, thế nhưng trong vòng một tháng bị Diệp Viễn nắm giữ!

Nếu như bọn họ biết, Diệp Viễn trong thời điểm giết chết Phí Thanh Bình, cũng đã lĩnh ngộ được bát trọng lăng, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Cũng không phải Diệp Viễn thích bị ăn đòn, mà là Lâm Thiên Thành thật sự quá mạnh!

Nếu như Diệp Viễn ngay từ đầu liền thi triển bát trọng lăng, Lâm Thiên Thành chắc chắn sẽ không liều mạng cùng hắn.

Một khi Lâm Thiên Thành có phòng bị, cho dù Diệp Viễn thi triển bát trọng lăng, cũng không tạo được bao nhiêu uy hiếp đối với Lâm Thiên Thành.

Nói cho cùng, cảnh giới của Diệp Viễn quá thấp!

Phát ra mười sáu phân lực của Nguyên Khí Cảnh tầng sáu, quả thật có thể đủ giết chết võ giả Linh Dịch Cảnh tầng một, nhưng Lâm Thiên Thành cũng không phải là người chết!

Được gọi là thiên tài Địa cấp mạnh nhất, Lâm Thiên Thành cũng không phải là cái loại này nửa thùng nước như Trương Hằng! Có thể trong học viện Võ Đan thiên tài như mây này được gọi là Địa cấp mạnh nhất, sao có thể chỉ là cái thùng cơm?

Một điểm này, Diệp Viễn từ khi mới bắt đầu đối chiến với Lâm Thiên Thành liền phát hiện.

Cho nên hắn một mạch lấy yếu lừa địch, chính là để Lâm Thiên Thành xem nhẹ hắn.

Âm Dương Phân Lưu Thuật của Diệp Viễn xuất thần nhập hóa, cho nên tay trái tay phải với hắn mà nói, không khác nhau là mấy.

Dùng tay trái thi triển Điệp Lăng Ba Tâm Chương, uy lực không thể kém hơn so với tay phải!

Một quyền này, Diệp Viễn gần như điều động tất cả nguyên lực trong cơ thể, Lâm Thiên Thành lần này vội vàng không kịp chuẩn bị, bị Diệp Viễn đánh trọng thương!

Diệp Viễn tại thời điểm mới Nguyên Khí Cảnh tầng bốn, đã có thể giết chết một tên võ giả Linh Dịch Cảnh tầng một trong Huyền Linh Tháp.

Hiện tại hắn đã Nguyên Khí Cảnh tầng sáu, có thể tưởng tượng được một chương này uy lực lớn bao nhiêu!

Lâm Thiên Thành sau khi bị đánh bay hơn mười trượng, nặng nề té xuống đất, không có động tĩnh, bất tỉnh nhân sự.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn Diệp Viễn.

Bên trên lầu các, Long Đường hiềm thấy cười lên ha ha: "Giỏi cho một bát trọng lăng! Hay một chiêu lấy yếu lừa địch! Cho dù tâm cơ hay là thực lực, Diệp Viễn đều là lựa chọn tốt nhất, thật là một đối thủ đáng sợ! Ta mong đợi người mạnh nhanh lên một chút, ngày sau đánh với ta một trận!"

Tà Bất Quy há miệng, lại đóng lại.

Hắn đến bây giờ còn không thể tin được một màn trước mắt, trước sau tương phản quá lớn!

Đây chính là võ kỹ tầng một được xưng khó nhất luyện học viện Đan Võ - Điệp Lăng Ba Tâm Chương!

Diệp Viễn cái tên kia, làm sao có thể nhanh như vậy liền tu luyện được đến bát trọng lăng?

"Ha ha, xem ra, Linh Nguyên Đan của ta người không có cơ hội lấy rồi." Long Đường nhìn Tà Bất Quy, chế nhạo nói.

...

Diệp Viễn cũng không có buông lỏng, hắn biết một chương này chưa giết chết được Lâm Thiên Thành, hắn muốn đi tới thêm một chương nữa!

Thuần Thiểm thoáng cái đi tới trước người Lâm Thiên Thành, lại là một chương tung ra.

"Ầm!"

Mặt đất bị đánh ra một lỗ thủng lớn!

Không đánh trúng Lâm Thiên Thành!

Ngoài mây trượng, Lâm Thiên Thành ánh mắt oán độc nhìn về phía Diệp Viễn, giận dữ hét: "Diệp Viễn, đây là nguoi buộc ta đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Sóng to gió lớn!

"Diệp Viễn, đây là nguoi buộc ta đấy!" Lâm Thiên Thành nhìn Diệp Viễn, tràn đầy oán độc.

Nói xong, khí thế trên người Lâm Thiên Thành đột nhiên tăng lên, nguyên lực chung quanh điên cuồng tràn theo hướng Lâm Thiên Thành.

Diệp Viễn nhìn một màn này, sắc mặt biến thành ngưng trọng!

"Mau nhìn! Lâm sư huynh hấn... hấn đang đột phá! Hấn sắp đột phá Linh Dịch Cảnh rồi!"

"Lâm sư huynh đã sớm có thể đột phá Linh Dịch Cảnh, chỉ là vì khảo hạch thăng cấp Địa cấp, mới làm cho thực lực bị áp chế ở bán bộ Linh Dịch Cảnh."

"Ai, Lâm sư huynh cũng là bị Diệp Viễn ép, ai có thể nghĩ tới hấn lại có thể luyện thành bát trọng lãng? Đây chính là mười sáu phần công lực đó!"

"Đúng vậy, Diệp Viễn quá mạnh mẽ, hấn mới Nguyên Khí Cảnh tầng sáu, dĩ nhiên có thể ép Lâm sư huynh đã bán bộ Linh Dịch tới mức này! Bất quá... đến đây chấm dứt. Lâm sư huynh đột phá Linh Dịch Cảnh, là bài tẩy của Diệp Viễn đã dùng hết, đã không có một chút phần thắng nào nữa rồi."

Mọi người hiển nhiên cũng không coi trọng Diệp Viễn. Lâm Thiên Thành khi còn bán bộ Linh Dịch, Diệp Viễn cũng phải cố hết sức rồi, hiện đang đột phá Linh Dịch Cảnh, Diệp Viễn lấy cái gì đầu với hấn?

Bên trên lầu các cách đó trăm trượng, Tả Bất Quy vỗ ngực một cái, một bộ kinh sợ: "Ai a, hù chết tiểu gia ta rồi, thiếu chút nữa trộm gà không thành lại mất nắm thóc, ngay cả nội đan Tê Giác Thủ thật vất vả có được đều mất ra ngoài. Ta nói lão Long, lần này Linh Nguyên Đan của nguoi có thể giao ra đây chứ?"

Long Đường nhìn phía xa, trong lòng cũng thờ dài.

Diệp Viễn thiên toán vạn toán, chỉ sợ cũng không có tính tới Lâm Thiên Thành lâm trận đột phá, lần này thật bị động!

Mặc dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng là hấn biết, phần thắng của Diệp Viễn xác thực không lớn.

Bất quá trong lòng nghĩ như thế nào là một chuyện, ngoài miệng lại nói: "Gấp cái gì? Còn chưa có đánh xong đây!"

"Ha ha, nguoi thật là chưa tới phút cuối chưa thôi! Đều đã như vậy, Diệp Viễn căn bản ngay cả một phần thắng cũng không tới, nguoi còn đang gắng gượng cái gì?"

"Nguoi cũng nói rồi, hấn còn có không tới một phần thắng, chỉ cần phần thắng không phải số không, thì còn có hy vọng."

Mặc dù có mạnh miệng, nhưng Long Đường chính là người như vậy. Không tới lúc thật sự tuyệt vọng, hấn không có khả năng sẽ buông tha.

Tả Bất Quy á khẩu không trả lời được, không thể làm gì khác hơn nói: "Được! Chúng ta cời lừa xem nguoi tập hát, chờ xem! Chờ bọn hấn đánh xong, nguoi còn không ngoan ngoan giao Linh Nguyên Đan ra?"

...

Ở trên một lầu các khác, một thanh niên cùng với một người trung niên cũng đứng nhìn cuộc chiến.

"Nhị bá, nguoi thấy thế nào?" Thanh niên mở miệng hỏi người trung niên.

"Người này chưa trừ diệt, sau này nhất định sẽ là họa lớn của Tô gia!"

"Ta cũng cho là như vậy! Cũng không biết trên người hấn xảy ra chuyện gì, một tháng này tiến bộ quá đáng sợ!"

"Bất kể chuyện gì xảy ra, người này tuyệt không thể giữ lại! Một mình Diệp Hàng đã vô cùng khó giải quyết, nếu như để cho con của hấn lớn lên, Tô gia sau này sợ rằng phải rút lui khỏi thị trường dược tài!"

Thanh niên thật sâu đồng thuận, gật đầu nói: "Nhị bá, Hình Đường bên kia...?"

"Yên tâm đi, ta đã sớm nói cho người phía dưới giải quyết tốt rồi, cho bọn chúng làm chuyện này như không tồn tại. Hãy để Diệp Viễn và Lâm Thiên Thành đánh trước, bất luận kết quả thế nào, Diệp Viễn đều chết chắc."

Thanh niên nghe vậy thở phào nhẹ nhõm: "Đám lão gia kia cũng thật sự đủ bình thản, nhị bá người không động thủ, bọn họ dĩ nhiên không một ai ra mặt. Xem ra, bọn họ và chúng ta có chung một chủ ý, là nghĩ tọa sơn quan hổ đấu rồi."

Người trung niên cười lạnh một tiếng: "Tọa sơn quan hổ đấu? Ha ha, hai con mèo nhỏ thôi."

Trong hai người này, thanh niên chính là một tài năng xuất chúng thế hệ mới của Tô gia - Tô Nhất Sơn, mà người trung niên là Nhị bá của Tô Nhất Sơn - Tô Vũ Bách, mà hắn, cũng là trưởng lão Hình Đường của học viện Võ Đan!

Theo lý mà nói, bọn họ sớm đã nhận được tin tức, có thể kịp thời xuất thủ ngăn lại cuộc chiến đấu này dễ như trở bàn tay.

Nhưng đến tận bây giờ, không có bất kỳ một tên giáo viên nào ra mặt, phảng phất tất cả mọi người đều đạt thành một loại ăn ý, để Lâm Thiên Thành và Diệp Viễn đánh xong!

...

Diệp Viễn lạnh lùng nhìn về phía Lâm Thiên Thành, cũng không có ý cắt đứt, mà là yên lặng móc ra một viên siêu phẩm Hồi Khí Đan rồi nuốt xuống.

Mấy ngày trước về Dược Hương Các, Diệp Viễn thuận tay luyện chế một nhóm đan dược tương đối thực dụng.

Lấy thực lực của hắn, luyện chế đan dược cấp một trên căn bản là chuyện trong lòng bàn tay.

Uống vào viên siêu phẩm Hồi Khí Đan cấp một, nguyên lực của Diệp Viễn trong khoảnh khắc liền trở về trạng thái tốt cùng!

Loại đãi ngộ này, không phải người bình thường nào cũng có thể hưởng được.

"Diệp Viễn ăn cái gì? Nguyên lực của hắn vậy mà trong nháy mắt liền khôi phục!"

"Nói nhầm, nhất định là Hồi Khí Đan á!"

"Nhưng mà Hồi Khí Đan có thể làm cho nguyên lực khôi phục nhiều như vậy sao?"

"Cái này... khả năng phẩm cấp tương đối cao?"

"Phẩm cấp cao bao nhiêu mới có thể để cho nguyên lực khôi phục tràn đầy lại?"

"Cái này... cực phẩm? Siêu phẩm?"

"..."

Hành động dùng đan dược của Diệp Viễn, lại đưa tới sự chú ý của mọi người.

Tà Bất Quy tựa hồ phát hiện cái gì, kinh ngạc nói: "Lão Long, người nhìn xem trước ngực Diệp Viễn kia!"

Thân thể võ giả trải qua nguyên lực bồi bổ, đều sẽ nhìn xa được hơn người thường, khoảng cách chừng trăm trượng đối với võ giả Linh Dịch Cảnh mà nói cũng không tính bao xa.

Ban đầu tất cả mọi người không có chú ý tới, trước ngực Diệp Viễn nhiều hơn một vật.

Mà hành động hắn dùng đan dược, lại khiến người ta chú ý tới trước ngực hắn đeo hung chương.

Long Đường tự nhiên cũng nhìn thấy viên hung chương này, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

"A... lại là hung chương Đan Sư sơ cấp!" Một Long Đường luôn luôn bình tĩnh, lúc này cũng kinh ngạc không thôi.

"Không... không thể nào đâu? Hắn mới Nguyên Khí Cảnh tầng sáu a! Hung chương có phải giả hay không?" Suy nghĩ của Tà Bất Quy cũng như đại đa số mọi người, cho rằng hung chương này là giả.

"Làm sao có thể? Ai dám đối đầu với Công Hội Luyện Dược Sư mà ban bố hung chương giả? Đây chính là trở thành kẻ địch chung của toàn bộ Luyện Dược Sư, tuyệt đối là chết không có chỗ chôn!"

"Nhưng là lấy hắn dùng nguyên lực Nguyên Khí Cảnh tầng sáu, làm sao có thể luyện chế ra đan dược cấp hai?"

"Ta nhớ ra rồi. Mấy ngày trước, học viện tổ chức một lần khảo hạch tập thể, Diệp Viễn hình như cũng ở trong đó! Hình như sau khi hắn trở lại từ Công Hội Luyện Dược Sư liền tiến hành bế quan, nói cách khác, lúc hắn thành Đan Sư sơ cấp, mới chỉ là Nguyên Khí Cảnh tầng bốn!"

Long Đường cũng bị phân tích của mình dọa sợ hết hồn, nếu quả thật là như vậy, Diệp Viễn thật sự quá mức yêu nghiệt.

Sự phát hiện này đưa tới sóng to gió lớn trong đám học viên đang có mặt, tất cả mọi người đều bắt đầu nghị luận. Đương nhiên, phần lớn lời bàn là... giả tạo.

Sử dụng hung chương Luyện Dược Sư giả, chuyện này có thể còn nghiêm trọng hơn nhiều so với giết người ở trong học viện!

Sắc mặt Tô Nhất Sơn ngưng trọng nói: "Nhị bá, hung chương đó là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ hắn thật sự thông qua khảo hạch Đan Sư?"

Sắc mặt Tô Vũ Bách cũng khó coi, nhưng là gật đầu nói: "Nếu như Diệp Viễn không phải ngu ngốc mà nói, hung chương đó hẳn là thật! Bất quá... tiểu tử này càng là không để lại dư thừa rồi!"

"Đan Sư sơ cấp Nguyên Khí Cảnh tầng sáu, nhị bá muốn giết hắn, sợ rằng không có dễ dàng như vậy đi?"

"Hừ! Thiên tài chết đi rồi... thì không phải là thiên tài nữa! Đám lão quý kia, chẳng lẽ bởi vì ta giết một tên tiểu tử không tuân theo viện quy, lại có thể đối kháng Tô gia ta hay sao?" Tô Vũ Bách cười lạnh nói.

"Nhị bá có ý tứ là...?"

Tô Vũ Bách làm một động tác cắt cổ, lạnh như băng nói: "Chờ bọn hắn đánh xong, ta trực tiếp đi lên diệt Diệp Viễn!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Đột phá cho người nhìn!

Chuyện Diệp Viễn thăng cấp lên Đan Sư sơ cấp, Giang Vân Hạc cũng không có cổ động tuyên dương, cho nên trước mắt bên trong học viện biết hắn lấy được hung chương Đan Sư, chỉ có Phong Nhượng Tinh cùng những học viên bị buộc phát xuống lời thề thiên đạo.

Vốn là, hung chương này đối với Diệp Viễn mà nói kỳ thật có cũng được không có cũng chẳng sao, nhưng đây là thứ Lục Nhi dùng tính mạng để bảo vệ, đối với Diệp Viễn tự nhiên biến thành vật không tầm thường.

Khi giao Lục nhi cho Phong Nhượng Tinh, Diệp Viễn liền trình trọng đeo nó lên.

Hắn vốn không lòng dạ nào khoe khoang, lúc này lại đưa tới oanh động.

Diệp Viễn và Lâm Thiên Thành giữ một khoảng cách tương đối, tốn chút thời gian điều hòa khí tức, liền khôi phục được trạng thái tốt nhất.

Hắn cũng không đi quấy rầy Lâm Thiên Thành đột phá, bởi vì việc này căn bản là vô dụng.

Lâm Thiên Thành đã sớm cảm ngộ Linh Dịch Cảnh, tùy thời có thể vượt qua cánh cửa này, hắn chẳng qua là bị cảnh giới áp chế, chưa hoàn thành bước nén nguyên lực khiến cho hắn biến thành dạng này.

Cho dù Diệp Viễn lúc này tập kích Lâm Thiên Thành, cũng không ngăn cản được hắn đột phá, còn không bằng lợi dụng khoảng thời gian này điều chỉnh trạng thái.

...

Theo con sóng nguyên lực tiêu tan, khí thế Lâm Thiên Thành đột nhiên lên cao, tản mát ra luồng nguyên lực cuồng bạo.

"Ha ha ha, đây chính là Linh Dịch Cảnh! Diệp Viễn, là do ngươi tự tìm! Ta xem ngươi làm sao còn có thể giết được ta!"

Sau khi đột phá, Lâm Thiên Thành cảm thấy cả người tràn đầy lực lượng, phảng phất như một cánh cửa lớn mới mở rộng ra trước mặt hắn.

Giờ khắc này, hắn thậm chí có một loại cảm giác không gì không thể.

Đột phá một cảnh giới lớn, cho dù là với bất cứ ai mà nói, đều là một chuyện cực kỳ sáng khoái.

Nhưng mà, Lâm Thiên Thành cũng không có nhìn thấy bất kỳ kinh hoàng thất thố nào trên mặt Diệp Viễn, cái này làm cho hắn có chút thất vọng.

"Đây là cái để ngươi dựa vào sao? Có phải là ngươi cảm thấy, đột phá Linh Dịch Cảnh liền ăn chắc được ta?" Diệp Viễn nhàn nhạt nói.

"Hừ! Đúng thì thế nào? Kém cả một tầng đại cảnh giới, ngươi lấy cái gì đấu với ta? Hôm nay ngươi chết chắc!" Lâm Thiên Thành cười lạnh nói.

"Ngây thơ!" Diệp Viễn nhàn nhạt phun ra hai chữ.

"Ngươi nói cái gì?" Lâm Thiên Thành giận dữ.

"Không phải là đột phá cảnh giới thôi sao? Ta đột phá cho ngươi xem!"

Nghe cách Diệp Viễn nói, giống như đột phá cảnh giới chỉ là chuyện đơn giản tựa ăn cơm ngủ nghỉ.

Lâm Thiên Thành cười to nói: "Ngươi vừa mới đột phá Nguyên Khí Cảnh tầng sáu, cảnh giới đều chưa có củng cố xong, còn muốn đột phá cảnh giới? Được, ta liền tới xem một chút, ngươi làm sao đột phá cảnh giới!"

"Vậy ngươi phải coi cho cẩn thận rồi!"

Vừa nói, Diệp Viễn lấy ra một viên đan dược nuốt vào, chính là Ngũ Hành Thông Linh Đan!

Nhìn thấy một màn này, Lâm Thiên Thành biến sắc, nhất thời có loại dự cảm xấu.

Vốn là hắn còn lơ đãng, nhưng thấy Diệp Viễn muốn thông qua đan dược để đột phá cảnh giới, không khỏi có chút hối hận với lời vừa nói rồi.

Mặc dù Lâm Thiên Thành không cho là có đan dược gì có thể trực tiếp đột phá cảnh giới, nhưng hắn vẫn ngay lập tức làm ra phản ứng.

Đây chính là cuộc chiến sinh tử, Lâm Thiên Thành cũng không doái hoài tới cái gì vì tư lợi mà bội ước, Thất Tinh Bộ toàn lực thúc đẩy, một quyền mang lôi điện lóe lách liên đánh tới hướng Diệp Viễn.

Cử động của hắn rúc lấy một hồi hít hà, rất hiển nhiên bị tất cả mọi người khinh bỉ.

Mới vừa rồi còn nói nhìn người ta đột phá cảnh giới, nhưng bây giờ tự vả miệng mình, đánh lên người ta.

Thật là không biết xấu hổ tới cực điểm!

"Lâm sư huynh dù gì cũng là võ giả Linh Dịch Cảnh rồi, làm sao lại không cần thể diện như thế?"

"Này, kẻ chí tiện là người vô địch, ai quan tâm người ta mặt dày bao nhiêu chắc?"

"Đừng nói chuyện vớ vẩn, đây chính là cuộc chiến sinh tử! Nếu như Diệp Viễn chỉ là phô trương thanh thế cũng còn đỡ, nếu như hắn thật có thể đột phá cảnh giới, đạt tới Nguyên Khí Cảnh tầng bảy, vậy thì lại lên một cái bậc thang nhỏ, uy hiếp gia tăng thật lớn! Đến lúc đó lại thì triển bát trọng lăng, uy lực kia sẽ kinh khủng cỡ nào nữa!"

"Ngươi nói cũng phải, chỉ là ta vẫn cảm thấy như vậy quá không biết xấu hổ. Người sống có thể diện, cây sống có lớp vỏ, không làm được thì không nên nói lung tung, nhiều người nhìn như vậy đây!"

"Ta còn chưa từng nghe nói đan dược gì có thể trực tiếp tăng lên cảnh giới, cũng không biết Diệp Viễn có phải cố làm ra vẻ huyền bí hay không. Nếu như hắn thật sự là cố tỏ ra bí ẩn mà nói, vậy lần này đùa lớn thật rồi."

"Không đúng, võ kỹ của Lâm sư huynh giống như không phải Lôi Động Quyền rồi!"

"A... Thật đúng là! Đó là... Lôi Động Quyền bản trắng cấp - võ kỹ Thập Phương Lôi Động cấp hai bậc thấp!"

"Thất Tinh Bộ cộng thêm Thập Phương Lôi Động, đây không phải là khi dễ người khác sao?"

Thập Phương Lôi Động cấp hai bậc thấp, là Lôi Động Quyền bản trắng cấp, nhất mạch tương thừa!

Lâm Thiên Thành tu luyện Thập Phương Lôi Động đã không phải là ngày một ngày hai rồi, hắn sớm đã đạt đến cảnh giới tiểu thành!

Nghĩ muốn lấy thực lực bán bộ Linh Dịch Cảnh thông qua Huyền Linh tháp, Lâm Thiên Thành chỉ có thể bỏ công sức trên võ kỹ.

Rất hiển nhiên, võ kỹ cấp một Lôi Động Quyền như vậy, căn bản không đạt tới được hiệu quả đó.

Trừ phi là biến thái giống như võ kỹ cấp một Diệp Lăng Ba Tâm Chưởng cùng Tuyệt Dương Chi, nếu không uy hiếp đối với Linh Dịch Cảnh cơ hồ bằng không.

Chẳng qua là Lâm Thiên Thành ngộ tính không đủ, từ đầu đến cuối không cách nào lĩnh ngộ được Thập Phương Lôi Động đại thành cấp, cho nên mới vẫn không thể thông qua khảo hạch thăng hạng Địa cấp.

Lúc trước hẳn là lấy thực lực nửa bước Linh Dịch Cảnh thúc giục Thập Phương Lôi Động, uy lực tự nhiên bị giảm bớt nhiều.

Lúc này Lâm Thiên Thành đã là Linh Dịch Cảnh tầng một thứ thiệt, thi triển Thập Phương Lôi Động uy lực không thể so sánh nổi!

Diệp Viễn một hồi cười lạnh, hẳn gặp qua vô số người, biết Lâm Thiên Thành tiểu nhân như vậy không sẽ giữ lời hứa, cho nên đã có chuẩn bị từ lâu rồi.

Diệp Lăng Ba Tâm Chương bát trọng lăng đối chọi Thập Phương Lôi Động!

Một quyền một chương lần nữa va vào nhau!

"Ầm!"

Động tĩnh lần này so với bất kỳ lần nào trước đó cũng lớn hơn, chỗ hai người va chạm phát ra tiếng nổ kịch liệt.

Lâm Thiên Thành và Diệp Viễn lần nữa bị văng ra ngoài!

Chỉ là, Lâm Thiên Thành lần này chỉ lui về phía sau mấy bước, mà Diệp Viễn là mất đi trọng tâm, nặng nề té xuống đất.

"Phốc!"

Trong nháy mắt ngã xuống, Diệp Viễn nội phủ chấn động, phun ra một búng máu.

Đây chính là bị cảnh giới nghiền ép!

Lấy Linh Dịch Cảnh thúc giục võ kỹ cấp hai, uy lực cực kỳ lớn.

Dù là Diệp Viễn có phát ra được mười sáu phần công lực, vẫn bị thương nặng!

Nếu như nói, lúc trước Lâm Thiên Thành còn thiếu một chút thông qua khảo hạch thăng hạng Địa cấp, như vậy hẳn bây giờ đi tham gia mà nói, có thể dễ dàng lên cấp!

Chênh lệch trong lúc này, không thể đo đếm được!

Diệp Viễn dù mạnh hơn nữa, cũng chỉ là một Nguyên Khí Cảnh tầng sáu.

Chênh lệch cảnh giới giữa hai người vốn đã lớn, bây giờ càng một cảnh giới lớn hơn nữa!

Sau khi hai người đối chưởng, Diệp Viễn chẳng qua chỉ là phun ra một búng máu, đây đã là vô cùng biến thái!

"Mụ nó! Ta không nhìn nổi nữa, quá không biết xấu hổ!"

"Đúng vậy, thân pháp võ kỹ cấp hai phối hợp lực công kích cực mạnh của võ kỹ Lôi hệ cấp hai, Diệp Viễn quá mức thua thiệt!"

"Nếu như Diệp Lăng Ba Tâm Chương là toàn bản, Diệp Viễn nói không chừng còn có thể thắng được. Ai, đáng tiếc, Diệp Viễn thiên tài như vậy, cũng cứ thế bỏ mình!"

"Ô kia, gặp chết ta rồi, Diệp Viễn ăn đan dược tới cùng có hiệu quả hay không? Sắp đột phá a!"

Diệp Viễn bị thương đưa tới rất nhiều người đồng tình, hành động mới vừa rồi của Lâm Thiên Thành, đã làm mất lòng mọi người.

Cường giả luôn luôn khiến người ta bội phục!

Diệp Viễn lấy cảnh giới Nguyên Khí Cảnh tầng sáu có thể đối chiến với Linh Dịch Cảnh tới mức đó, không thể không nói là một kỳ tích.

Chung quy, Linh Dịch Cảnh đối chiến Nguyên Khí Cảnh, đại biểu là nghiền ép tuyệt đối!

Cho dù là Long Đường, hẳn có thể trong lúc ở Nguyên Khí Cảnh tầng chín thông qua khảo hạch Địa cấp, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của Lâm Thiên Thành bây giờ!

Mà Diệp Viễn, đã lật đổ loại tuyệt đối này!

Hắn giành được sự bội phục của mọi người!

"Muội nhà nó, Diệp Viễn này thật đúng là cố làm ra vẻ huyền bí, dọa ta một hồi! Ta còn tưởng rằng Linh Nguyên Đan sắp tới tay lại..." Bên trên lầu các, Tà Bất Quy nói được nửa câu, lại ngừng lại.

Bởi vì, khí thế của Diệp Viễn lúc này đang không ngừng tăng lên!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Phán người tử hình!

Mặc dù miệng phun máu, nhưng là khí thế của Diệp Viễn lại liên tục tăng lên!

Có bát trọng lạng triệt tiêu lực tấn công của Thập Phương Lôi Động, thương thế của Diệp Viễn kỳ thật cũng không nặng.

Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, cảnh giới Diệp Viễn rất nhanh thì đột phá đến Nguyên Khí Cảnh tầng bảy!

Đến Nguyên Khí Cảnh tầng bảy, chính là nhảy lên một tiểu bình giai cuối cùng trong Nguyên Khí Cảnh, thực lực của Diệp Viễn ắt sẽ tăng mạnh!

Nhưng là, kinh ngạc mà Diệp Viễn mang đến cho mọi người cũng không có dừng tại đó.

Sau khi đột phá đến Nguyên Khí Cảnh tầng bảy, khí thế của Diệp Viễn cũng không có suy giảm, hắn còn đang hướng tới đột phá Nguyên Khí Cảnh tầng bảy đỉnh phong.

Chỉ trong một hơi thở, Diệp Viễn liền đi tới Nguyên Khí Cảnh tầng bảy đỉnh phong.

Sau đó, dễ dàng vượt qua ngưỡng cửa Nguyên Khí Cảnh tầng tám!

Lúc này, khí thế của Diệp Viễn mới dần dần vững vàng dừng lại, ổn định ở Nguyên Khí Cảnh tầng tám.

"Ông trời của ta! Diệp Viễn rốt cuộc là ăn đan dược gì, có thể trực tiếp đột phá hai tầng tiểu cảnh giới như thế!"

"Ta X, nếu là có loại đan dược này, khiêu chiến vượt cấp còn không giống như giỡn chơi sao?"

"Ha ha, lần này Lâm sư huynh đẹp mắt rồi! Diệp Viễn mới vừa rồi cảnh giới quá thấp, cho dù thi triển bát trọng lạng cũng không uy hiếp được hắn. Nhưng là bây giờ, uy lực bát trọng lạng của Diệp Viễn liền đáng sợ!"

"Đúng vậy, nếu như bọn họ đối chọi một lần nữa, thắng bại khó liệu!"

Ngũ Hành Thông Linh Đan là đan dược thuộc về Thần Vực, một người phạm ở nhân giới tất nhiên chưa nghe nói qua.

Loại đan dược này quả thực rất cường đại, nhưng cũng không phải là không có sơ hở nào để tấn công.

Sau khi dược lực rút đi, thân thể vỡ giả bởi vì gánh vác lực lượng cảnh giới không thuộc về mình, sẽ mất là một đoạn thời gian.

Hơn nữa dược hiệu của Ngũ Hành Thông Linh Đan, chỉ có thể duy trì trong thời gian một nén nhang.

Thời gian một nén nhang vừa hết, Diệp Viễn lập tức lại không có sức chiến đấu, chỉ có thể mặc người chém giết.

Cho nên, Diệp Viễn bây giờ nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

"Nguyên Khí Cảnh tầng tám! Lần này có trò hay để xem! Tại sao có thể có loại đan dược như vậy? Ta cho tới bây giờ chưa nghe nói qua, quá vô sỉ! A! Linh Nguyên Đan của ta! Nội đan Tê Giác Thú của ta!" Tà Bất Quy từ trong khiếp sợ khôi phục lại, giận đến đấm ngực dậm chân.

Long Đường lại thấy rõ, cau mày nói: "Đan dược này nhất định là có thời hạn, Diệp Viễn nếu như không thể mau chóng giải quyết Lâm Thiên Thành, hắn liền thật chết chắc!"

Tà Bất Quy kinh ngạc nói: "Thì ra là như vậy! Ta đã nói rồi, nếu là ăn một viên đan dược liền có thể tăng cảnh giới lên, vậy còn tu luyện làm cái gì? Cho dù có thời hạn, đan dược này cũng rất đáng sợ, thật là đan dược tốt để vượt cấp chiến đấu!"

Long Đường đồng ý nói: "Không sai, Nguyên Khí Cảnh tầng tám phối hợp với bát trọng lạng, Diệp Viễn đúng là có vốn liếng để chiến đấu với Lâm Thiên Thành. Nhưng mà... bọn họ bây giờ nhiều nhất là tám lạng nửa cân, người này cũng không thể làm gì được người kia. Nếu như Diệp Viễn không có lá bài tẩy khác... phần thắng quả thực không lớn."

"Đây chẳng phải là nói, Linh Nguyên Đan của người rất nhanh sẽ vào túi của ta rồi hả?" Tà Bất Quy ha ha nói.

Long Đường cười cười không đáp.

Một bên khác, chú cháu Tô gia cũng là bị cử động liên tiếp của Diệp Viễn kinh động đến rồi.

"Những đan dược này tuyệt đối không phải thứ Diệp Hằng luyện chế được, nếu không Vạn Đông Hải đã sớm bị hắn đuổi ra khỏi Hoàng thành rồi! Tên Diệp Viễn này, phía sau nhất định là có một luyện dược sư cực kỳ lợi hại!" Sắc mặt Tô Vũ Bách âm trầm nói.

Về mặt Tô Nhất Sơn cũng khó nhìn: "Nếu là như vậy, chúng ta há chẳng phải là ném chuột sợ vỡ bình? Lỡ như..."

"Không có lỡ như! Tên luyện dược sư kia có mạnh cỡ nào đi nữa, còn có thể mạnh hơn được U Vân Tông sao? Bằng vào thực lực Tô gia chúng ta ở U Vân Tông, người nào dám trêu chọc?" Tô Vũ Bách trực tiếp cắt đứt lời Tô Nhất Sơn.

"Nhị bá cao kiến! Tên luyện dược sư kia dù có thả cho hắn đến học viện Võ Đan, Diệp Viễn vì phạm vi quy bị xử tử, nghĩ đến hắn cũng không thể nói gì được."

"Chính là đạo lý này. Cái thế giới này cho tới bây giờ đều là lấy thực lực nói chuyện, chỉ cần chúng ta đủ mạnh, giết liền giết, hắn có thể làm khó dễ được ta? Hầu hết luyện dược sư lớn đều không có thực lực mạnh, coi như hắn là Đan Vương, thì có thể làm gì?"

...

"Bây giờ ngươi thấy được chưa?" Diệp Viễn lau vết máu tươi trên khóe miệng, cười lạnh nói.

Lâm Thiên Thành mặt trầm như nước, bất quá vẫn là mạnh miệng nói: "Hừ! Chẳng qua là cảnh giới tạm thời được tăng lên, hoa hòe mà không thực, thì có thể có ích lợi gì?"

"Có phải hoa hòe mà không thực hay không, thử xem chẳng phải sẽ biết sao." Diệp Viễn ngoắc ngoắc tay về phía Lâm Thiên Thành, vô cùng khinh miệt.

"Đừng nói ngươi chỉ là Nguyên Khí Cảnh tầng tám giả, ngươi cho dù có là Nguyên Khí Cảnh tầng tám thật thì thế nào?"

Lôi Động Quyền của Lâm Thiên Thành chớp động, Thất Tinh Bộ lần nữa được thúc đẩy.

Diệp Viễn cười lạnh một tiếng, lại một lần đánh ra bát trọng lăng, khí thế so với trước kia cường đại hơn rất nhiều!

Vượt qua Nguyên Khí Cảnh tầng bảy, thực lực Diệp Viễn leo lên một nấc thang mới, bát trọng lăng đánh ra uy lực phi phàm.

Một quyền một chưởng trong nháy mắt giao hội chung một chỗ.

Nhưng vào đúng lúc này, bất ngờ xảy ra chuyện!

Ngay tại lúc hai người chỉ cách nhau vài bước, Diệp Viễn bỗng nhiên đổi chưởng thành chỉ, một cỗ kinh khí tuyệt cường từ đầu ngón tay bắn ra.

Lâm Thiên Thành vốn là tự tin tràn đầy, lúc này sắc mặt đại biến, một cỗ khí tức chết chóc đập vào mặt!

Hắn có thể cảm giác được một cỗ kinh khí vô hình khủng bố từ đầu ngón tay Diệp Viễn, mặc dù phạm vi không lớn, nhưng lực đạo lúc này mạnh mẽ chưa từng có.

Vậy mà lúc này, tốc độ của hắn đã vận chuyển tới cực hạn, căn bản cũng không thể xoay chuyển một đường sống.

Khoảng cách chỉ có mấy bước, quá gần! Ngay đến cả thời gian chớp mắt cũng không có.

Lâm Thiên Thành dốc hết toàn lực muốn tránh khỏi một chỉ này, nhưng mà phản ứng của thân thể căn bản không đạt tới.

Diệp Viễn đã sớm định tốt thời gian, căn bản không cho Lâm Thiên Thành thời gian để ứng biến.

Mục đích của hắn chính là giết người, cũng không phải tỷ võ luận bàn, làm sao có thể cho Lâm Thiên Thành cơ hội trở mình?

"A!"

Tầng nguyên lực bảo hộ của Lâm Thiên Thành như tờ giấy bị xé rách, kinh khí vô hình trong nháy mắt đánh xuyên qua Lôi Động Quyền của Lâm Thiên Thành, hơn nữa năng lượng tiến tới không giảm, trực tiếp xuyên thấu trái tim hắn!

Thân thể Lâm Thiên Thành mềm nhũn ngã trên mặt đất, thực tế là đã không còn khí tức!

Tuyệt Dương Chi!

Đây mới là chân chính là đòn sát thủ lợi hại của Diệp Viễn!

Khoảng thời gian này, Diệp Viễn ngoại trừ tu luyện, phần lớn thời gian đều dùng vào Tuyệt Dương Chi.

Bây giờ, Tuyệt Dương Chi đã được hắn tu luyện tới cấp đại thành.

Môn võ kỹ Tuyệt Dương Chỉ này là võ kỹ hỗ trợ của Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết, cũng không có phẩm cấp cố định. Nếu như nhất định phải phân chia phẩm cấp, nó hẳn thuộc phạm vi của võ kỹ cấp một.

Chẳng qua, Tuyệt Dương Chỉ dù là độ khó tu luyện hay là uy lực, võ kỹ cấp một đều không thể so sánh được!

Tuyệt Dương Chỉ tu luyện tới cảnh giới đại thành, uy lực đã không kém hơn so với võ kỹ cấp hai bậc thấp.

Cũng chỉ mình Diệp Viễn, mới có thể trong thời gian ngắn như vậy tu luyện được tới cảnh giới đại thành. Đổi thành người khác, cho hẳn thời gian mười năm, hai mươi năm, cũng chưa chắc có thể tu luyện tới loại cảnh giới này.

Nên biết rằng, Diệp Viễn tu luyện Diệp Lăng Ba Tâm Chương bát trọng lăng, chỉ dùng ba ngày!

"Hắn... hẳn thật sự làm được! Nguyên Khí Cảnh tầng sáu, có thể giết chết Linh Dịch Cảnh tầng một!"

"Mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Lâm sư huynh trúng chiêu vừa nãy, giống như không phải bát trọng lăng a!"

"Diệp Viễn thật sự là quá đáng sợ! Có thể chiến đấu vượt qua một cảnh giới lớn, còn giết chết được đối thủ!"

Những học viên này không đủ nhãn lực, căn bản là không thấy rõ Diệp Viễn sau cùng thay đổi chiêu thức.

Bất quá, kết quả lại liếc qua thấy ngay! Diệp Viễn làm được chuyện mà bọn họ khó có thể tưởng tượng!

Giết chết Lâm Thiên Thành, Diệp Viễn cũng đã mệt rã rời, cả ngón tay cũng không nhấc lên được.

Một trận đại chiến đi qua, Diệp Viễn vẫn luôn ở thế yếu, trên người đã chòng chát vết thương.

Một kích cuối cùng, hắn càng dồn toàn lực một đòn, cũng làm động tới thương thế.

"Hô..." Diệp Viễn thở phào một hơi.

Nhưng vào đúng lúc này, da đầu Diệp Viễn một trận tê dại, một đạo khí tức mạnh mẽ khiến người ta hít thở không thông phong tỏa lấy hắn.

"Diệp Viễn lớn mật, lại dám ở trong học viện giết chết đồng môn! Ta thân là Hình Đường Đại trưởng lão, phán ngươi tử hình!"

Một giọng nói đột ngột vang lên, làm cho thần kinh tất cả mọi người vừa mới buông lỏng, lần nữa căng thẳng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Nghìn cân treo sợi tóc!

Một âm thanh quá bất ngờ, mọi người chưa kịp phản ứng lại.

Đội mọi người có phản ứng lại thì lúc đó đã có một bóng người xuyên qua đám đông một cách nhanh như chớp đến trước mặt Diệp Viễn.

Bị khóa chặt bởi luồng khí này, Diệp Viễn suýt nữa là chết ngạt rồi.

Luồng khí này quá mạnh.

Đừng nói là Diệp Viễn đã cạn kiệt sức lực, cho dù hẳn ta có trong trạng thái tràn đầy khí lực cũng không thể sống sót sau đòn tấn công này.

Diệp Viễn cũng ngờ rằng vào lúc này lại có người không biết xấu hổ đánh lén hắn.

Thế hệ đầu tiên của Đan Đế vừa mới được tái sinh chẳng lẽ lại chết đi một cách bất lực vậy sao?

Thực ra Diệp Viễn đã tính toán từ sớm, tính đến việc hắn giết người rồi, ít nhất cũng phải trải qua phán xét tối cao mới phán hắn tội chết.

Mà ở giữa chỗ này, thế cuộc thay đổi quá lớn rồi.

Chỉ dựa vào tư chất Đan Đạo và Võ Đạo của hắn được phát hiện, còn có thể lực nào không muốn lôi kéo hắn sao?

Nhưng mà Diệp Viễn ngàn tính vạn tính cũng không tính được hắn vừa giết chết Lâm Thiên Thành thì có một đối thủ mạnh hơn đang ẩn nấp trong góc tối đánh lén hắn.

Diệp Viễn tin rằng trong kẻ địch lớn nhất trong học viện chính là Vạn Uyên, anh ấy bây giờ đã vượt qua cấp độ Nguyên Khí tầng sáu, ngay cả khi hắn nhảy ra tự mình cũng có thể giết hắn một cách nhẹ nhàng.

Cái gì mà Hình Đường đại trưởng lão, Diệp Viễn không biết!

Ai có thể nghĩ rằng anh ta đối với mình lại có sát tâm lớn như vậy, trực tiếp ra tay giết người.

Diệp Viễn tự biết không thể địch lại, đã nhắm mắt chờ chết.

Tô Vũ Bách thấy Diệp Viễn nhắm mắt chờ chết, khóe miệng không kìm được nở một nụ cười tàn độc.

Khi mọi người đang kinh ngạc về sức mạnh của Diệp Viễn hắn ta đã chớp lấy thời cơ tấn công ngay thời điểm đầu tiên chính là không để người khác có cơ hội phản ứng.

Là Hình Đường đại trưởng lão, Tô Vũ Bách đã là bán bộ Ngưng Tinh Cảnh, đã đối phó với một Diệp Viễn không còn sức lực, lại không có gì trong tay ư?

Sự từ sân thờ cũng dùng hết sức, Tô Vũ Bách hiểu rõ đạo lý này, cho nên anh ta lần này đã dùng hết lực mà đánh!

Khoảng cách đến Diệp Viễn chỉ cách vài bước chân, mọi người đều nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy bộ dạng máu rơi năm bước của Diệp Viễn.

Suy cho cùng thì thiên tài của học viện từ từ lên cao, bây giờ tất cả mọi người đã chắc chắn rằng chỉ cần Diệp Viễn có đủ thời gian thì việc cậu ấy vượt qua đại sư huynh Long Đường là chuyện sớm muộn!

Bây giờ một thiên tài như vậy sao có thể lại ngã xuống nhanh như vậy?

Tốc độ của Tô Vũ Bách rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Diệp Viễn.

Tuy nhiên ngay thời khắc này, sự thay đổi khác là tái sinh.

Diệp Viễn đột nhiên cảm thấy một luồng gió nhấp nháy phía sau anh ta, đợi đến lúc anh ta kịp phản ứng thì đã có một bóng người vượt qua anh ta.

“Bịch!”

Một trận đối kháng dữ dội, âm thanh phát ra so với trận đấu giữa Diệp Viễn và Lâm Thiên Thành còn lớn hơn mấy phần.

Diệp Viễn cũng bị sự thay đổi đột ngột này làm hôn mê rồi, nhưng thời khắc này không dễ để anh ta ngẩn ngơ.

Khoảng cách của cậu ấy với hai người gần nhất, cú đánh nhận được tự nhiên lớn nhất.

Luồng khí to lớn quét qua, mặc dù bóng dáng đó giúp cậu ấy trung hòa phần lớn cuộc tấn công nhưng dư âm vẫn còn rất lớn mạnh.

Không kịp làm việc gì khác, Diệp Viễn vội vàng chống đỡ tám khiên.

“Phốc!”

Diệp Viễn bị dư âm đánh bay đi, trên không trung phun ra một ngụm máu tươi.

Bán bộ Ngưng Tinh Cảnh dùng hết sức mà đánh, chỉ sợ phần lớn bị giải quyết, đối với Diệp Viễn lúc này mà nói thì đủ mạnh rồi.

Diệp Viễn ngã ngổn ngang trên mặt đất, lực phủ ngũ tạng dường như có chút khó chịu.

Bóng người đó cũng bị đẩy lui, lui hơn hai trăm bước mới đứng vững lại được.

“Phốc!”

Bóng người đó cũng phun ra một ngụm máu, rõ ràng là cũng bị nội thương.

Tô Vũ Bách vẫn đứng ở vị trí ban đầu, một chút động tĩnh cũng không có, nhưng có thể thấy thực lực của hắn ta đã lớn mạnh lên rất nhiều.

Chẳng qua lúc này Tô Vũ Bách ghìm nén nhìn bóng người trên dòng nước đối diện.

“Hô Duyên Dững! Người dám phạm thượng vậy sao, Hình Đường ta để làm trang trí hay sao?” Tô Vũ Bách ghìm giọng nói

Diệp Viễn giờ mới nhìn rõ bóng người đó, chính là Hô Duyên lão sư.

Nhưng mà... Hô Duyên lão sư sao lại giúp mình.

Nhìn lại từ trận đánh này thực lực của Hô Duyên Dững so với Tô Vũ Bách vẫn kém hơn một đoạn, trận đấu này chính là bất chấp mỗi nguy hiểm rất lớn!

Diệp Viễn không kèm được con mơ màng đang đến, nhưng càng nhiều hơn chính là rung động.

Không có Hô Duyên Dững bước lên giữa điện quang hỏa thạch, cậu ấy giờ này đã là cái xác chết rồi.

Hô Duyên Dững nhổ ra máu dư trong miệng, lạnh lùng nói: “Phạm thượng? Rốt cuộc là ai phạm thượng? Khi Hình Đường hành quyết học viên, có thể không thông qua sự đồng ý của viện trưởng sao? Người lấy thân phận Hình Đường đại trưởng lão đánh lên một học viên Nguyên Khí tầng sáu, người không biết xấu hổ?”

“Hừ! Diệp Viễn đã vi phạm quy tắc của viện, giết chết đồng môn, viện trưởng có ở đây hay không hẳn đều phải chết! Hơn nữa ta vừa biết rõ Diệp Viễn trước khi giết chết Lâm Thiên Thành, đã giết chết Trương Hằng chương quân quân sự học viện Dược Viên. Vì vậy giết người tàn nhẫn, chết cũng chưa đủ.” Tô Vũ Bách mặt không biến sắc lạnh lùng nói.

Quả nhiên lời Tô Vũ Bách vừa nói ra mọi người đều xôn xao!

Giết một mình Lâm Thiên Thành còn nói, trong một ngày giết hai người liên tiếp, để mọi người cho rằng Diệp Viễn chính là tên giết người tàn nhẫn.

“Không phải chứ? Thực lực của tên Diệp Viễn này sẽ không tiến bộ nhanh chóng như vậy, đầu óc có vấn đề, trở thành người tàn độc.”

“Nghe nói luyện võ công ma đạo thực lực phát triển rất nhanh, nhưng tâm trí người học võ sẽ mất phương hướng, Diệp Viễn sẽ không lén lút luyện tập võ công ma đạo gì đó rồi chứ?”

“Rất có khả năng! Cậu ấy một tháng trước vẫn là Nguyên Khí tầng một, sau một tháng trôi qua, cậu ấy đã là Nguyên Khí tầng sáu, thậm chí có thể giết cả Linh Dịch Cảnh! Điều này vốn không phải là quy luật bình thường.”

Nghe nói công pháp ma đạo vô cùng lớn, so với người học võ thông thường mạnh hơn rất nhiều.

Nếu sự thật đúng như vậy thì Diệp Viễn đúng là đáng chết!

Những lời của Tô Vũ Bách rất có tính kích động, vốn vẫn còn nhiều người đồng cảm với Diệp Viễn, bây giờ tuyệt nhiên có không ít người đã cho rằng Diệp Viễn tu luyện công pháp ma đạo, đáng chết rồi.

Nghe tiếng nghị luận của mọi người, Tô Vũ Bách vui thầm trong lòng

Chỉ cần hắn đứng trên đạo nghĩa, hôm nay bắt Diệp Viễn bắt giết thì cũng không ai nói được gì.

“Nghe thấy chưa? Ta bây giờ nghi ngờ Diệp Viễn tu luyện công pháp ma đạo, phải trừng phạt hắn, còn ai có ý kiến không?” Bộ dạng hiên ngang của Tô Vũ Bách.

Hô Duyên Dững cười lạnh một tiếng nói: “Bất luận Diệp Viễn có phải tu luyện công pháp ma đạo hay không đều phải đợi viện trưởng quay về định đoạt! Người tự ý chủ trương, chính là thách thức sự uy nghiêm của viện trưởng sao?”

Hô Duyên Dững cũng không phải là một người bình thường, bị chụp lại cái mũ lớn, làm cho Tô Vũ Bách vô cùng đau đầu.

“Hừ! Tà ma ngoại đạo người người đều muốn trừ khử! Diệp Viễn đã nhẫn tâm giết chết hai mạng người, lẽ nào không đủ tội chết sao? Hô Duyên Dững người bao che người trong ma đạo là có dụng ý gì?”

Tô Vũ Bách được thể không tha, tiếp tục lời đe dọa. Trong lời nói của hắn, Diệp Viễn đã bị mặc định là người trong ma đạo.

Hô Duyên Dững đương nhiên không bị lừa: “Người trong ma đạo ư? Người dựa vào đâu nói Diệp Viễn là người trong ma đạo? Cũng không hỏi vì sao Diệp Viễn giết người, lại đi chụp mũ hắn mà không phân biệt trắng đen, Hình Đường đại trưởng lão người thật là oai phong mà!”

“Hừ, người còn cứng miệng! Nếu hắn không phải người trong ma đạo, làm thế nào sức mạnh của hắn lại tăng nhanh như vậy? Nếu không phải người trong ma đạo người làm sao giải thích sự vượt trội của hắn? Người trong ma đạo ai ai cũng muốn trừ khử! Hô Duyên Dững người còn không tránh ra ta sẽ bắt người trước sau đó giết chết tên khốn này!” Tô Vũ Bách được thể ép người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Không coi ai ra gì

Vốn dĩ sự việc đã nắm chắc trong tay, lại bị Hồ Duyên Dững phá hỏng, Tô Vũ Bách hiện đang có ý muốn giết người.

Hồ Duyên Dững chẳng qua là thầy giáo của học viện, nhưng nếu thật sự động thủ, thì chức Hình Đường đại trưởng lão hẳn đừng mong làm nữa.

Hơn nữa Hồ Duyên Dững đánh không lại là đúng, nhưng nếu thật sự muốn chạy thì hẳn cũng không ngăn được.

Nhưng hẳn ta ngang trước mặt Diệp Viễn, lại làm cho Tô Vũ Bách cảm thấy vô cùng khó khăn.

Diệp Viễn hôm nay hẳn phải giết, tên tiểu tử này vùng dậy quá nhanh rồi.

Điều này với Tô gia mà nói chắc chắn là một mối đe dọa tiềm ẩn.

Nếu để Diệp Viễn tiếp tục phát triển thì e rằng chưa tới mười năm, không, chỉ cần năm năm thôi sẽ trở thành một Diệp Hàng khác.

Một tên Diệp Hàng đã làm cho Tô gia đủ đau đầu rồi, hai tên Diệp Hàng.

“Bắt ta? Được thôi, để ngửa qua đây! Ta thì muốn xem xem ngươi làm sao bắt ta.” Hồ Duyên Dững nói một cách lạnh lùng

“Hừ, ngươi cho rằng ta không dám động đến ngươi sao?” Tô Vũ Bách giận dữ khi nhìn thấy điệu bộ kiêu không sợ sùng của Hồ Duyên Dững.

Hồ Duyên Dững là tên tùy tùng đáng tin cậy của Giang Vân Hạc cùng Tô Vũ Bách từ trước đến giờ không hợp nhau.

Bình thường hai người không nể mặt nhau, bây giờ thì không cần phải nói.

Với thực lực của Tô Vũ Bách, muốn bắt được Hồ Duyên Dững của đỉnh Linh Dịch Cảnh vốn là chuyện không thể, trừ phi giết chết hẳn ta.

Hồ Duyên Dững chính là biết chắc Tô Vũ Bách không dám giết hại đồng môn.

“Nực cười! Ngươi là Hình Đường đại trưởng lão, muốn động ai thì động người đó, sao lại không dám động đến ta? Nhưng mà hôm nay ngươi muốn giết Diệp Viễn, trừ phi bước qua xác của ta!” Đối diện Tô Vũ Bách hùng mạnh, Hồ Duyên Dững không may mắn nhường bộ.

“Tốt! Tốt! Tốt! Mọi người đều thấy rồi đó, Hồ Duyên Dững bảo vệ tàn dư Ma đạo, chính là kẻ thù của Đan Võ ta! Ta hôm nay đại diện cho môn phái trừ ma vệ đạo, giết chết hai tên phản đồ này!”

Tô Vũ Bách nói một mạch ba chữ “tốt” đủ thấy sự căm phẫn trong lòng hẳn ta.

Nói xong, khí thế tràn đầy của Tô Vũ Bách ép đến nỗi mọi người đều thở hổn hển.

Tô Vũ Bách thật muốn động thủ, từ đám đông một bóng người xinh đẹp bước ra đến đứng bên cạnh Hồ Duyên Dững

“Tô trưởng lão nếu như khẳng khái động thủ, thì coi như Nhượng Tình cũng là người trong ma đạo, giết hết đi.”

Lời nói này của Phong Nhượng Tình nhẹ nhàng như gió mây nhưng rất có trọng lượng.

Người khác không biết thân phận của Phong Nhượng Tình, Tô Vũ Bách làm sao có thể không biết thân phận của Phong Nhượng Tình cơ chứ?

Tô Vũ Bách dù có địa vị cao hơn nữa ở Học viện Đan Võ cũng không dám động đến một sợi tóc của Phong Nhượng Tình.

Hoàng Thất Nam Phong Thị xưa nay có tiếng khiêm tốn, nhưng ai có mối thâm tình sâu sắc với gia tộc đều biết gia tộc Nam Phong mới là gia tộc bậc nhất của nước Tần, không ai sánh bằng.

Mọi người đều cảm thấy kinh ngạc đến sự xuất hiện của Phong Nhượng Tình, bao gồm Tô Vũ Bách và Hồ Duyên Dững.

Nhiều người cố gắng nghĩ lại những lời đồn vô căn cứ được lưu truyền một cách âm thầm, bây giờ xem ra không có lừa sao có khối!

Vào lúc này, ánh mắt của các học viên hướng về Diệp Viễn đã trở nên kỳ quái.

Hóa ra Diệp Viễn lợi hại nhất không phải Võ đạo hay Đan đạo mà là bản lĩnh theo đuổi con gái.

Cô cháu Phong gia ở học viện từ xưa đến nay đều là nữ thần cao cao tại thượng, không ít người theo đuổi, nhưng từ xưa đến nay chưa hề có người thực hiện được ước mong theo đuổi được họ.

Nhưng, Diệp Viễn làm được rồi.

Lúc này cùng Hình Đường đại trưởng lão đứng ra phản đối, nếu nói Phong Nhượng Tình và Diệp Viễn không có chút quan hệ nào, đánh chết bọn họ cũng không tin.

Đương nhiên, càng nhiều người lại cảm thấy có một nữ thần bị khinh thường, hận không thể đến ném cho Diệp Viễn hai cái tát, để biểu thị sự bất bình

của mình.

Chẳng qua ném những cái tát lúc này, làm thế nào cũng không đến lượt họ

.....

Phong Nhượng Tinh quay lại nhìn một Diệp Viễn không cách nào động đậy trên mặt đất, vội vàng bước đến đỡ dậy.

Được mỹ nhân ôm vào trong lòng, điều đó là một chuyện rất dễ chịu, nhưng Diệp Viễn đã mất đi một nửa mạng sống, làm gì còn tâm tư nghĩ đến điều đó?

Chỉ cần ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ người của Phong Nhượng Tinh, Diệp Viễn cảm thấy dường như phấn chấn đôi chút.

Phong Nhượng Tinh cau mày nói: “Người không sao chứ?”

Diệp Viễn cười gượng một tiếng, yếu ớt nói: “Người xem ta giống không sao không? Yên tâm đi, không chết được đâu, chỉ là bây giờ không cách nào động đậy được. Lục Nhi nàng ấy.....”

Phong Nhượng Tinh lại một lần nữa cau mày: “Đã như vậy rồi vẫn còn nghĩ đến tiểu thị nữ của người.”

“Nàng ấy như thế nào rồi?” Diệp Viễn không để ý đến lời trách móc của Phong Nhượng Tinh, tự hỏi mình.

Phong Nhượng Tinh thở dài: “Có người giúp nàng ấy trấn áp hàn khí, tạm thời không sao. Ta biết người liễu lĩnh nên đem nàng ta giao cho Chi Nhu, tự mình đến đây.”

Nghe thấy Phong Nhượng Tinh nói như vậy, Diệp Viễn mới thở phào nhẹ nhõm: “Đa tạ, ngày khác nhất định hậu tạ.”

Lời cảm ơn của người khác Phong Nhượng Tinh không để trong lòng bởi vì nàng ấy không thiếu gì cả.

Nhưng Diệp Viễn thì khác, Nguyên Khí tàng bốn lại có thể luyện thành đan dược siêu phẩm cấp hai, hậu tạ của hắn cũng là vật báu vô giá.

“Bảo người đừng làm càn, người cứ không nghe! Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, người gấp cái gì? Bây giờ thiếu chút nữa là mất mạng rồi, người hẳn nguyện chưa?” Phong Nhượng Tinh không hề nhắc đến chữ cảm ơn mà lời oán trách.

Những lời này nghe giống như lời oán trách, nhưng lại giống như sự quan tâm của một vị tiểu phu nhân.

“Hơ...Hơ hơ, mười năm không muộn? Ta một khắc cũng không đợi được! Loại tiểu nhân như thế này ta phải đợi mười năm, vậy những người khác ta phải làm sao?” Diệp Viễn bị kích động nói.

Phong Nhượng Tinh nghe không hiểu ý trong lời nói của Diệp Viễn, nhưng khoảng khắc này ánh mắt của Diệp Viễn rất phức tạp, giống như một lão nhân từng trải, chứ không phải một thiếu niên mười lăm tuổi.

Hắn rốt cuộc đã trải qua những gì? Sao lại có ánh mắt buồn thê lương như vậy?

Phong Nhượng Tinh không kèm được nổi lên sự nghi hoặc.

Ngược lại Diệp Viễn lấy lại tinh thần nói: “Trên người ta có đan dược chữa thương, người có thể giúp ta lấy ra không?”

“Không...” Phong Nhượng Tinh từ chối theo bản năng, nhưng nghĩ đến trạng thái của Diệp Viễn lúc này, nhất thời lộ vẻ do dự.

Thân thể ngàn vàng của Phong Nhượng Tinh chưa bao giờ chạm vào cơ thể đàn ông, cho dù là qua lớp y phục ngăn cách cũng không có khả năng!

“Aiz, bỏ đi, vẫn là ta tự làm vậy. Tê...”

Vừa nói Diệp Viễn vừa tự đưa tay vào ngực mình mò tìm, vừa động thủ liền đau đến lạnh người.

Phong Nhượng Tinh vội vàng nói: “Được rồi, được rồi, để ta!”

Sau đó, trong lúc mọi người giương mắt mà nhìn, Phong Nhượng Tinh đưa bàn tay ngọc ngà vào trong vạt áo Diệp Viễn.

“A! Nữ thần của ta! Sao lại?”

“Còn để người ta sống nữa không? Phong lão sư, đừng mà!”

“Mau buông nam hài tử đó ra, hãy để ta!”

Mọi người đều gào thét lên trong lòng nhưng tuyệt nhiên chẳng ai làm được gì.

Phong Nhượng tình tình tìm kiếm một hột trong vạt áo Diệp Viễn, lấy ra một lọ đan dược, lúc này mặt nàng đã đỏ hết lên, giống như đã uống say.

“Là cái này phải không?” Phong Nhượng Tình đỏ mặt hỏi.

“Chính là nó! Trong lọ thuốc có năm viên đan dược, lấy viên màu vàng nhạt cho ta.” Diệp Viễn nói.

Phong Nhượng Tình đem tất cả đan dược đổ ra, bên trong chỉ có một viên màu vàng nhạt, sau đó lấy cho Diệp Viễn uống.

Uống xong đan dược, Diệp Viễn vốn dĩ mặt trắng bệch như tờ giấy từ từ hồng hào trở lại.

“Được rồi, đỡ ta thẳng dậy, ta muốn luyện hóa hiệu quả của thuốc.”

“Nhanh như vậy đã có thể cử động rồi?”

Mặc dù biết rằng Diệp Viễn không thể tính theo lẽ thường tình, nhưng Phong Nhượng Tình vẫn rất ngạc nhiên. Từ trước đến nay nàng chưa từng thấy đan dược nào có hiệu quả ngay lập tức như vậy.

Diệp Viễn gật đầu và bắt đầu luyện hóa dược lực.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Trong vòng một năm, nhất định lấy thủ cấp của ngươi!

Thấy thương tích của Diệp Viễn hồi phục nhanh chóng Phong Nhượng Tình mới an tâm.

Nàng đứng lên nói với Tô Bách Vũ: “Tô Trưởng lão, Hình Đường coi trọng nhất hai chữ “công đạo”, nhưng tất cả hành động của người hôm nay đều đánh mất đi công đạo, đánh mất lòng người!”

Tô Vũ Bách vốn là lấy Phong Nhượng Tình và Diệp Viễn lời chàng ý thiếp như chốn không người thì vô cùng khó chịu.

Nhưng hắn ta cũng rất kiêng dè thân phận của Phong Nhượng Tình cho nên vẫn chưa động thủ.

Bây giờ Phong Nhượng Tình lại công khai chỉ trích hắn, Tô Vũ Bách tự nhiên không thể làm người câm.

“Hừ! Lão phu trừ ma hiệp đạo, tại sao lại đánh mất công đạo? Phong lão sư nhất thời bị tên yêu nhân này mê hoặc nên mới ngang nhiên bảo vệ hắn, bây giờ vẫn là mời mau tránh ra! Bằng không một lát lỡ ngộ thương Phong lão sư thì đừng trách lão phu.” Tô Vũ Bách nói một cách tức giận.

Vẫn là Tô Vũ Bách kiêng dè thân phận của Phong Nhượng Tình, trong lời nói còn vài phần cẩn thận.

Đối với những gì Phong Nhượng Tình vừa làm, nếu đổi lại là một người khác, hắn ta bây giờ đã ra tay tàn độc rồi.

Nhưng Phong Nhượng Tình không có gì phải kiêng dè: “Nguyên nhân hậu quả của việc này ta đều biết, tuy là cách làm của Diệp Viễn lúc này là không thỏa đáng, nhưng thực sự chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó! Tô trưởng lão chưa phân rõ trắng đen đã ra tay giết hại, chẳng lẽ là toan tính tư lợi riêng?”

Lời này của Phong Nhượng Tình thật khiến cho mọi người tò mò.

Học viện đã rất nhiều năm không ai dám giết người giữa đám đông, có thể ép Diệp Viễn đi đến bước này, rốt cuộc Lâm Thiên Thành và Trương Hằng đã làm gì?

“Nực cười! Diệp Viễn vi phạm viện quy, giết liền hai mạng người, lão phu nghi ngờ hắn là người trong ma đạo, ra tay đánh chết hắn có gì mà tư lợi?” Tô Vũ Bách đương nhiên là có tư lợi rồi, chẳng qua chỉ là cứng miệng.

Sắc mặt Phong Nhượng Tình không hề thay đổi, nhẹ nhàng nói: “Có một số chuyện, đứng trước nhiều người đâm chọc thì có ý nghĩa gì?”

Lời Phong Nhượng Tình vừa nói ra, Tô Vũ Bách trong lòng có chút sợ hãi.

Hắn luôn cho rằng Phong Nhượng Tình chỉ là một kẻ si tình, đối với những chuyện khác đều không để trong lòng, ai biết được trong lòng nàng lại sáng rõ như vậy!

Nha đầu này tâm tư thật nhạy bén, có thể nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng hắn.

Bề ngoài Dược Hương Các và Túy Linh Lâu không đội trời chung, thật ra là âm thầm cùng Diệp Gia hay là Tô gia giao thủ.

Sự vùng dậy của Diệp Viễn khiến cho Tô Vũ Bách cảm nhận được mối đe dọa lớn, hắn mới trực tiếp ra tay.

Những việc này người trong cuộc nhìn ra thì không có chuyện gì lạ nhưng đối với người ngoài mà nói rất khó để liên kết những chuyện này lại với nhau.

Lẽ nào nói rằng Nam Phong gia sớm đã có ý đề phòng Tô gia.

Đây không phải là dấu hiệu tốt gì.

“Bất kể hắn có lý do gì, viện quy chính là viện quy, sao để coi thường?” Tô Vũ Bách vốn không muốn nghe lý do gì.

“Chiếu theo viện quy, Diệp Viễn giết người nên tạm thời bắt giam, giao cho viện trưởng và trưởng lão định đoạt. Tô trưởng lão trực tiếp ra tay giết người, phải chăng cũng vi phạm viện quy? Không biết việc này nếu chiếu theo viện quy phải xử trí thế nào?” Phong Nhưộc Tĩnh không nhường bước.

Viện quy của Học viện Đan Võ khi chỉ dành cho học viên mà viện trưởng và trưởng lão cấp một cũng có nhiều hạn chế.

Thân là Hình Đường đại trưởng lão lại tự ý giết người, chiếu theo viện quy sẽ bị tước bỏ chức vị trưởng lão!

Đương nhiên trong Học viện Đan Võ, viện trưởng mới thật sự là người chí cao vô thượng

Tô Vũ Bách sau một hồi nổi đóa, nha đầu này chống đối hắn khắp nơi, bây giờ lại chiếu tướng hắn.

Xem ra bây giờ giết Diệp Viễn là không thể nữa, nhưng mà tâm tư của hắn đã quay lại, hắn lại có một kế hoạch mới.

“Hừ! Nếu ngươi nói ta không làm theo viện quy, được, bây giờ làm theo viện quy! Ngươi đâu, Bắt Diệp Viễn đến Nghị Sự Đường phía sau núi, thông báo nhị vị phó viện trưởng và chư vị trưởng lão đến Nghị Sự Đường hội thẩm!” Tô Vũ Bách đột nhiên chuyển đề tài khiến mọi người bất ngờ.

Phong Nhưộc Tĩnh nhướng mày một cái, thầm nghĩ tên Tô Vũ Bách này quả nhiên không dễ đối phó, xem ra hôm nay hắn quyết đưa Diệp Viễn vào chỗ chết.

Yêu cầu này của Tô Vũ Bách không cách nào từ chối, nếu không thì chính là trở thành bảo vệ tàn dư ma đạo rồi.

Chiếu theo viện quy, khi trưởng lão vắng mặt sẽ do hội trưởng lão cùng hội bàn bạc hội nghị quyết định đại sự!

Nhưng trên thực tế, ngay cả khi Giang Văn Hạc có ở học viện đa số các tình huống này đều do hội trưởng lão quyết định các sự vụ của học viện.

Giang Văn Hạc rất ít khi lộ diện trước mặt mọi người.

Tô Vũ Bách ra lệnh một tiếng, hai tên đệ tử Hình Đường đến lôi Diệp Viễn đến Nghị Sự Đường phía sau núi.

Diệp Viễn đột nhiên mở hai mắt ra, lạnh lùng nói: “Ta tự có chân của mình, tránh ra!”

Sức mạnh của hai tên đồ đệ Hình Đường không bằng Lâm Thiên Thành, lúc này nhìn thấy Diệp Viễn nổi đóa, mặc dù biết cậu ấy đã sa cơ nhưng vẫn là sợ hãi không tiến lên.

Nói xong, Diệp Viễn đứng dậy, động tác đã không còn đáng ngại.

Cảnh tượng này một lần nữa khiến mọi người chết đứng, thuốc trị thương gì lại có hiệu quả nay tức khắc như vậy?

Diệp Viễn quá hạnh phúc rồi, chưa bao giờ nghe thấy lấy số thuốc này làm đường đậu ăn, nhất định đánh con gián không chết.

Bọn họ đương nhiên không biết rằng Diệp Viễn là một Đan Đế! Một Đan Đế thì không được lấy đan dược làm đường đậu ăn, Diệp Viễn cái danh Đan Đế này cũng quá hữu danh vô thực.

“Láo xược! Ngươi bây giờ thân đang mang tội, ai cho phép ngươi tự đi?” Tô Vũ Bách thấy Diệp Viễn lúc này không dám càn quấy, giận dữ nói.

Diệp Viễn lạnh lùng nhìn Tô Vũ Bách: “Lão già, ngươi hãy nhớ cho ta! Mỗi thù hôm nay Diệp Viễn ta nhất định trong vòng một năm phải lấy thủ cấp của ngươi!”

Lời vừa nói ra đám đông rất ngạc nhiên.

Một năm? Lấy thủ cấp của một người có sức mạnh bán bộ Ngưng Tĩnh Cảnh?

Đây đúng là điều không tưởng mà!

“Tên Diệp Viễn này sát khí thật lớn mà! Hắn sẽ không thật sự tu luyện công pháp ma đạo chứ?”

“Đẹp đi! Ngươi không nghe Phong lão sư nói sao, chuyện này còn có ẩn tình khác! Đòi lại người khác nếu như suýt chút nữa bị một chương đánh chết, sát khí của ngươi có lớn hay không?”

“Ừ, cũng đúng. Nhưng ta cũng không dám nói ra những từ này, trong một năm lấy thủ cấp của trưởng lão? Điều này sao có thể?”

“Đúng vậy, Nguyên Khí dễ qua, Linh Dịch thì khó! Linh Dịch Cảnh khi tăng lên một cấp nhỏ, đều phải nỗ lực gấp mười lần so với nguyên khí. Nói như vậy có thể đột phá hay không còn phải xem cơ duyên. Long sư huynh đã tiến vào Linh Dịch Cảnh gần hai năm rồi nhưng đến nay vẫn còn kẹt ở tầng ba!

“Diệp Viễn thiên tài là thiên tài, nhưng nếu nói trong một năm dùng thực lực giết chết Tô trưởng lão, đánh chết ta cũng không tin! Nói cho cùng hắn chỉ mới là Nguyên Khí tầng sáu!”

“Tuy là ta cũng không tin, nhưng cũng phải nói lại, có vẻ như Diệp Viễn từ Nguyên Khí tầng một lên Nguyên khí tầng sáu chỉ mất thời gian một tháng thôi!”

“Cái này...”

Đối với những lời này của Diệp Viễn, mọi người tự nhiên chỉ xem nghe nghe một câu chuyện tiêu lâm.

Nâng lên cảnh giới Linh Dịch Cảnh quá khó rồi.

Mỗi lần nâng lên một cảnh giới cấp độ nhỏ, nguyên lực cần có đều rất lớn! Chỉ e là Diệp Viễn dù là thiên tài cũng không thể trong một năm đột phá đến đỉnh Linh Dịch Cảnh chứ?

Hơn nữa, cuộc chiến vượt cấp Linh Dịch Cảnh càng thêm nhiều khó khăn.

Ngay cả khi Diệp Viễn là thiên tài, cậu ấy đánh thắng Tô Vũ Bách ít nhất cũng phải là Linh Dịch tầng chín?

Không thấy rằng Hồ Duyên Dững của đỉnh Linh Dịch Cảnh cũng bị Tô Vũ Bách một chương đánh cho học máu sao?

Nói cách khác, Linh Dịch Cảnh và Nguyên Khí Cảnh rõ ràng là hai cấp độ khác nhau!

Tô Vũ Bách cũng là ngạc nhiên một lúc, chợt vô cùng tức giận!

Hắn tức giận không phải vì Diệp Viễn nói lấy thủ cấp hắn mà là mắng hắn là lão già.

Tô Vũ Bách có địa vị rất cao trong học viện, lại rất có thực quyền, ai nhìn thấy hắn đều phải cung kính kính.

Khi nào bị người ta chỉ vô mồm mắng “lão già”.

“Hỗn xược! Ngươi dám mắng lão phu!” Tô Vũ Bách tức giận định ra tay.

Nhưng ngay lúc này Diệp Viễn lại làm một hành động khiến mọi người mở to mắt.

Hắn một bước dài chạy đến sau lưng Phong Nhượng Tình, nói một cách vô tội: “Phong lão sư, lão già này muốn đánh ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Cửu thiên lộ

Một khắc trước, Diệp Viễn vẫn còn oai phong凛凛, khắp người ngông nghênh, thốt ra lời lẽ hùng hồn muốn lấy thủ cấp người.

Ngay lúc này lại trốn sau lưng phụ nữ, vô sỉ đến cực điểm.

Nhưng, chiều này thực sự có hiệu quả.

Dù rằng Tô Vũ Bách lên cơn thịnh nộ bao nhiêu, hắn cũng không dám ra tay với Phong Nhượng Tình.

Diệp Viễn sớm đã nhìn ra điểm này, điều này cũng khiến cậu hiếu kỳ với thân phận của Phong Nhượng Tình, nàng ta tuyệt không chỉ đơn giản là một lão sư bình thường.

Diệp Viễn sục sạo đầu óc một hồi cũng không nghĩ ra Tần Quốc có đại thế gia nào lấy chữ Phong làm họ.

“Phong lão sư, ta muốn tự mình đi đến Nghị Sự Đường, không vấn đề gì chứ?” Diệp Viễn ưỡn mặt ra nói.

Phong Nhượng Tình thở dài một tiếng, chậm rãi gật đầu.

Phong Nhượng Tình tuy rằng uyển chuyển động lòng người, nhưng nàng ta trời sinh đã có tính kiêu ngạo trong cốt cách hoàng thất, chỉ không biết vì sao đối với tên thiếu niên trước mắt lại không biết phải từ chối như thế nào.

Tô Vũ Bách bị lép một lần lại một lần, cũng không muốn lại mất mặt trước mọi người.

Hắn khịt mũi, quay lưng bỏ đi.

Cho rằng bọn họ cũng không dám không đến Nghị Sự Đường!

Sau khi Tô Vũ Bách đi, Diệp Viễn hướng về phía Hồ Duyên Dững bái một lạy thật dài: “Đa tạ ơn cứu mạng của Hồ Duyên lão sư!”

Hồ Duyên Dững xua tay, không để ý nói: “Không cần cảm ơn ta, muốn cảm ơn thì cảm ơn Viện trưởng đi. Viện trưởng trước khi đi đặc biệt kêu ta chăm sóc tốt người, ngàn vạn lần không được xảy ra sự cố.”

Diệp Viễn đầu tiên là sững sờ, đối với việc từ trước đến nay chưa từng gặp mặt viện trưởng cảm thấy quái lạ.

“Kỳ thực chính xác mà nói vẫn là người tự mình cứu mình.” Phong Nhượng Tình đột nhiên lên tiếng.

“Ồ? Người nói sao?”

“Những biểu hiện của người trong đợt khảo hạch luyện Dược sư ta đều nói viện trưởng đại nhân. Viện trưởng đại nhân có lòng yêu nhân tài, cho nên mới bảo Hồ Duyên Dững lão sư bảo vệ người.” Phong Nhượng Tình giải thích.

Diệp Viễn lúc này mới bừng tỉnh, nhưng cách nói của Phong Nhượng Tình cậu cũng không dám gạt bừa.

Cứu chính là cứu, phần ân tình này Diệp Viễn đã nợ quá lớn rồi!

Diệp Viễn không phải là người vong ân bội nghĩa, phần ân tình này tất nhiên phải trả.

“Hồ Duyên Dững lão sư, ân tình hôm nay sau khi Diệp Viễn đột phá Linh Dịch Cảnh sẽ dùng hành động báo đáp!”

Diệp Viễn cho Hồ Duyên Dững một lời hứa nghe có vẻ xa vời, nhưng nó có thành ý, Hồ Duyên Dững tự nhiên có thể cảm nhận được.

Chỉ là hắn vẫn không biết, lời hứa này của Diệp Viễn nặng đến mức nào!

Giang Vân Hạc trước khi đi chỉ bảo hắn chăm sóc tốt Diệp Viễn, hắn vẫn không biết vì nguyên nhân gì, vẫn cho rằng Giang Vân Hạc hồi tâm chuyển ý.

“Không cần phải như vậy, ta làm vậy cũng không phải vì hồi báo gì. Cửa ải hôm nay vẫn tính là qua, xem ra Tô Vũ Bách vẫn muốn đưa người vào chỗ chết!” Hồ Duyên Dững chỉ nói đến lời cảm kích của Diệp Viễn, cũng không quá để ý.

Phong Nhượng Tình mơ hồ đoán ra gì đó, nhận không được hai mắt tỏa sáng nhưng cũng không nói ra.

Nàng không kiềm được có chút kỳ vọng, Diệp Viễn sau khi đột phá Linh Dịch Cảnh, luyện được thuật sẽ đạt được cảnh giới như thế nào.

“Diệp Viễn, ta thấy bộ dạng Tô Vũ Bách lúc này, hẳn để ta trong hội trường lão để đem việc này ép chết, người vẫn nên cẩn thận một chút. Một khi hội trưởng lão phán người chết ngay lập tức chúng ta cũng không cách nào làm trái được.” Phong Nhượng Tình cau mày nói

“Hội trưởng lão lợi hại vậy sao? Phong lão sư không phải nói có ngoại lệ sao? Hắn làm sao thoát khỏi cái chết vậy?”

“Người nói chính là Mạc Vân Thiên? Hắn tuy thoát khỏi trừng phạt nhưng cũng là cử tử nhất sinh!” Hồ Duyên Dững chen lời.

“Ồ? Hồ Duyên Dững lão sư có thể giải thích cho ta không?”

Hồ Duyên Dững lắc đầu nói: “Con đường của Mạc Vân Thiên người đi không được, bỏ cuộc đi! Bây giờ chỉ có một cách duy nhất là ở hội trưởng lão nên kéo dài thời gian, đợi viện trưởng trở lại!”

Hồ Duyên Dững càng không nói, Diệp Viễn càng hết sức tò mò.

Hồ Duyên Dững không nói, hắn cứ đi đến Phong Nhượng Tình hỏi: “Trong này có nói gì sao?”

Phong Nhượng Tình do dự một chút, vẫn là nói: “Mạc Vân Thiên là Võ bảng đệ nhất của học viện lúc bấy giờ, Linh Dịch Cảnh tầng bốn! Lúc hắn nhập môn thi hảo huynh đệ của hắn không theo kịp nhịp độ của hắn, lúc đó mới là đệ tử Huyền cấp. Nhưng lúc đó một vị học viên quản lý của phòng tạp sự

không biết mối quan hệ của họ, gây khó khăn đủ đường đối với hảo huynh đệ của Mạc Vân Thiên, cuối cùng là làm cho cậu ta trở thành một phế nhân. Mạc Vân Thiên tức giận và giết chế tên quân sự đó!”

Diệp Viễn nghe thấy cười lạnh một tiếng: “Phòng tập sự đúng là nơi nhân tài hội tụ, nơi kế thừa "tốt đẹp" mà!”

Phong Nhước Tinh lại thở dài: “Người của học viện Đan Võ quá nhiều, để học viên quản học viên cũng là không còn cách nào khác. Người dạy không chỉ muốn dạy việc của mình mà còn muốn tự tu luyện. Nếu như có quá nhiều việc vặt quẩn lầy, khó tránh việc trì hoãn tu luyện. Cho nên, phòng tập sự từ trước đến nay đều là nơi có quyền lực rất lớn, cũng tự nhiên sinh ra những học viên kiêu ngạo này.”

Diệp Viễn gật đầu tỏ ra hiểu rõ, các lão sư cũng là võ giả, cũng muốn theo đuổi võ đạo vô thượng, tự nhiên không vì những chuyện tầm thường này mà phân tâm.

Để những học viên không đủ thiên tư kia quản lý học viên, để nhân tài chân chính có thời gian tu luyện, đây mới là chính đạo.

"Sao đó thì sao?"

"Sau đó Mạc Vân Thiên cũng không đợi xử lý học viên, chỉ một mình đi vào hậu sơn Cửu Thiên Phong, bước lên Cửu Thiên Lộ của Cửu Từ Nhất Sinh, đồng thời xông vào bên trong! Nhưng mà Cửu Thiên Lộ người bây giờ tuyệt đối không thể xông qua đó!" Hồ Duyên Dững tiếp lời.

"Nói như vậy xông qua Cửu Thiên Lộ, trưởng lão bọn họ sẽ không cách nào bắt được ta rồi?" Diệp Viễn để ý đến lời Hồ Duyên Dững mà hỏi lại.

"Nói như vậy không sai, nhưng người nên biết, khi Mạc Vân Thiên thông qua Cửu Thiên Lộ, đã là Linh Dịch Cảnh tầng bốn. Từ lúc bắt đầu xây dựng viện tự Đan Võ đến nay, học viên xông vào Cửu Thiên Lộ có 237 người, trong đó học viên Linh Dịch Cảnh có 194 người, học viên Nguyên Khí Cảnh có 43 người, nhưng người vượt qua được vốn vẹn có 5 người. Trong mười năm gần nhất cũng chỉ có Mạc Vân Thiên thông qua! Những học viên không thông qua không phải chết ngay ở Cửu Thiên Lộ mà tâm trí bị mất phương hướng, từ đó về sau trở nên điên điên khùng khùng. Quan trọng nhất là 43 học viên Nguyên Khí Cảnh không một người sống sót!" Nói tới Cửu Thiên Lộ, Hồ Duyên Dững cũng trở nên khẩn trương.

"Trên Cửu Thiên Lộ rốt cuộc có gì?" Lời của Hồ Duyên Dững dường như không thay đổi suy nghĩ của Diệp Viễn.

Không ai biết trên Cửu Thiên Lộ có gì, bởi vì trước khi bước vào Cửu Thiên Lộ, học viên phải đưa ra lời thề, học viên không được tiết lộ thông tin của Cửu Thiên Lộ ra bên ngoài." Hồ Duyên Dững nói.

"Như vậy à, có chút ý nghĩa! Hồ Duyên lão sư, khi này lão già đó học Tô, chẳng lẽ ông ấy là người của Tô gia?" Diệp Viễn đột nhiên hỏi.

"Không sai, Tô Vũ Bách là nhị ca của Tô Vũ Lâm gia chủ Tô gia!"

"Thì ra là vậy, chả trách lão ta đối với ta sát khí nặng như vậy. Nếu đã như vậy ta nên thử xông vào Cửu Thiên Lộ!"

Lời của Diệp Viễn khiến cho Hồ Duyên Dững kinh ngạc, cảm tình hần nói nửa ngày coi như vô ích rồi sao?

Nhìn thấy biểu cảm của Hồ Duyên Dững, Diệp Viễn cười nói: "Hồ Duyên lão sư nghĩ mà xem, Tô Vũ Bách muốn ép ta vào chỗ chết, hần nhất định có cách khiến cho hội trưởng lão thông qua tử hình ta. Nếu đã như vậy ta tại sao vẫn muốn đi chịu chết chứ? Ta biết Hồ Duyên lão sư muốn kéo dài đến khi trưởng lão trở về nhưng Tô Vũ Bách sẽ để người toại nguyện sao?"

Nghe phân tích của Diệp Viễn, biểu cảm của Hồ Duyên Dững đông cứng lại.

Những năm gần đây viện trưởng rời xa thế cuộc, không quá lý gì sự vụ chi tiết của học viện, nên đã bị Tô Vũ Bách lợi dụng, hội trưởng lão chẳng mấy chốc đều thành người của hần rồi.

Đúng như Diệp Viễn nói, bây giờ đi hội trưởng lão với chịu chết không khác gì nhau.

"Cho nên, Cửu Thiên Lộ là con đường duy nhất của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Lãng phí thời giờ

Hậu sơn Nghị Sự Đường, sáu vị trưởng lão chia ra ngồi.

Ngoại trừ hai vị Phó viện trưởng, Tô Vũ Bách, còn có ba vị trưởng lão, sáu vị này cùng với viện trưởng, tạo thành cơ cấu quyền lực cao nhất của Học viện Đan Võ.

Đương nhiên quyền lực của viện trưởng là chí cao vô thượng, một lời của ông ấy có thể quyết định mọi việc của học viện.

Bởi vì ông ấy đại diện cho U Văn Tông!

“Hai vị viện trưởng, chư vị trưởng lão, một tên học viên cấp thấp của học viện vô pháp vô thiên, ban ngày ban mặt lại giết chết hai vị đồng môn, hôm nay mời mọi người đến tổ chức hội trưởng lão, chính là thảo luận làm sao xử lý tên học viên này.”

Tô Vũ Bách là người triệu tập, tự động mở lời trước.

“Một tên học viên cấp thấp, không ngờ to gan thật! Cái này còn thảo luận gì, trực tiếp giết chết hắn không phải là được rồi sao!” Một vị phó viện trưởng nghe vậy tức giận nói

“Đúng vậy, chiếu theo viện quy, kẻ giết chết đồng môn phải chết! Còn mở cái gì hội trưởng lão?” Một tên trưởng lão khác nói phụ họa theo.

“Tô trưởng lão, không biết học viên này là ai?” Lúc này, một vị phó trưởng lão khác mở miệng hỏi.

Tô Vũ Bách có chút khó chịu nhìn hắn một cái, cái lão này mỗi lần đều không phối hợp, thật khiến người ta khó chịu.

Phó viện trưởng của học viện Đan Võ thường có hai vị, một đan một võ.

Vị phó viện trưởng lên tiếng trước gọi là Trương Tùng Đào, là phó viện trưởng thiên về võ đạo; còn vị vừa mở lời hỏi kia phó viện trưởng về đan đạo Hồ Trường Sinh.

Hồ Trường Sinh là tùy tùng thân cận của Giang Văn Hạc, cũng là người không thích tranh giành quyền lực, một lòng theo đuổi đan đạo. Cho nên những năm gần đây lão căn bản đều không có cảm giác tồn tại, trong hội trưởng lão cũng cơ bản là bỏ phiếu trắng.

Hôm nay hỏi lại là không phải có ý vạch lá tìm sâu, lão chỉ là theo bản năng muốn biết rõ thêm chút mà thôi.

Chung quy học viên đều là tài nguyên quý báu của học viện Đan Võ, nếu ngộ sát phải nhân vật thiên tài thì có chút lợi bất cập hại.

Tuy là giết chết đồng môn căn bản là xử tội chết nhưng lão muốn làm rõ nguyên nhân là gì.

Ai có thể biết học viện Đan Võ Tàn Quốc sẽ xuất hiện một Mạc Văn Thiên thứ hai hay không?

“Học viên này tên Diệp Viễn, là một tên điên rồ! Trước khi bước vào học viện là kẻ thua kém, mấy ngày trước không biết có được cơ duyên gì, sức mạnh đột nhiên tăng vọt. Chỉ là điều khiển mọi người không nghĩ tới là hắn ta trong một ngày giết liền hai vị đồng môn, ta hoài nghi hắn ta có khả năng là có được công pháp ma đạo, mới mất lý trí làm ra việc tàn nhẫn như vậy!”

Tô Vũ Bách tránh nói vào vấn đề chính, đem Diệp Viễn nói thành một tên cuồng ma sát nhân.

Các vị trưởng lão thì đứng cùng một phe của hắn, bây giờ càng không có ai để nói.

“Nếu đã như vậy thì không cần phải thảo luận nữa. Một hồi đợi hắn đến Nghị Sự Đường trực tiếp xử hắn tội chết là được rồi.” Trương Tùng Đào lạnh nhạt nói.

Thân là phó viện trưởng, lời của hắn quyền lực rất nặng.

Những năm gần đây, Tô Vũ Bách đã âm thầm đưa hắn vô số vật bảo để lôi kéo hắn, hai người sớm đã trở thành cá mè một lứa rồi.

Đối với các vị trưởng lão khác, quyền hành không bằng Tô Vũ Bách, sức mạnh cũng không bằng Tô Vũ Bách, bên dưới hắn vừa đám vừa xoa tự nhiên cũng trở thành phụ thuộc hắn.

“Ta tán thành. Như vậy một kẻ điên rồ không giết đi giữ lại làm gì?” Một tên trưởng lão nói.

“Ta cũng tán thành”

Thấy mọi người đều đồng ý giết Diệp Viễn, Hồ Trường Sinh bỏ hay không bỏ phiếu này tự nhiên cũng không còn ý nghĩa gì rồi, dứt khoát không nói nữa.

Tô Vũ Bách thấy vậy trong lòng không thoải mái, Diệp Viễn tên tiểu tử đó vô pháp vô thiên, không những dám giết hại đồng môn còn dám chửi mình là lão già.

Chính là không vì ân oán hai nhà Diệp Tô, hôm nay cũng phải đẩy nó vào chỗ chết!

Còn như nguyên nhân, thực tế Tô Vũ Bách cũng hiểu rõ, chính xác là Lâm Thiên Thành khiêu chiến trước, đánh thị nữ của Diệp Viễn đến trọng thương sắp chết.

Nhưng điều đó thì đã sao? Diệp Viễn tự tìm cái chết, không thể trách ai được.

Mấy người đó chính là như vậy người một lời ta một lời liền quyết định sinh tử của học viên cấp thấp, thậm chí cả nguyên nhân cũng không hỏi.

Chỉ là bọn họ đợi cả nửa ngày, lại không đợi được Diệp Viễn, mà là đợi được Phong Nhượng Tinh và Hồ Duyên Dũng

“Các người làm gì vậy? Chẳng lẽ giúp hần sợ tội bỏ trốn rồi sao?”

Phong Nhượng Tinh và Hồ Duyên Dũng vẫn chưa mở miệng nói, Tô Vũ Bách liền định tội hành vi cả họ.

Hồ Duyên Dũng nhìn Tô Vũ Bách lạnh lùng cười nói: “Hần nếu như sợ tội bỏ trốn, há chẳng phải đúng như người mong muốn sao? Yên tâm, Diệp Viễn không có ngốc như vậy!”

Hồ Duyên Dũng vốn đối với con đường bên trong vẫn không hiểu rõ, trên con đường này đã được Phong Nhượng Tinh chỉ điểm mới nghĩ thông được mấu chốt.

Thực ra hần đã nghĩ qua việc giúp Diệp Viễn trốn đi, đợi viện trưởng trở về rồi quay lại, nhưng đã bị Diệp Viễn từ chối.

Nếu Diệp Viễn trốn mất, Tô gia vừa hay có thể mượn cơ hội này làm khó hần, liên hợp với Vạn gia cùng đối phó Diệp gia.

Diệp Hằng lúc này đang bế quan, không thể làm phiền, Diệp Viễn nghĩ là tự mình cố gắng giải quyết vấn đề này.

Hồ Duyên Dũng một lòng hướng võ, đối với những thứ hục hặc với nhau này hần không muốn quán vào.

Tuy nhiên Phong Nhượng Tinh sinh trong gia đình hoàng gia đối với những chuyện này trời sinh miễn cảm

“Nếu như không trốn, hần sao không đến? Chẳng lẽ muốn bốn trưởng lão đi mời hần?” Tô Vũ Bách trầm giọng nói.

“Hừ! Hần đến làm gì? Chỉ e rằng người đã thù dệt thêm để lừa dối hai vị viện trưởng và chư vị trưởng lão, xử Diệp Viễn tội chết rồi? Hần lẽ nào tự mình đi tìm cái chết?” Hồ Duyên Dũng lạnh lùng nói.

“To gan! Người dám nghi ngờ uy quyền của hội trưởng lão? Giáo sĩ này của người có muốn làm nữa hay không?” Tô Vũ Bách tức giận nói.

“Uy quyền của hội trưởng lão hay là uy quyền của người? Người đừng đánh lừa dư luận!” Hồ Duyên Dũng không nhượng bộ, đối chọi gay gắt với Tô Vũ Bách.

“Được rồi, được rồi, hai vị các người đừng cãi nữa. Chính chủ không có ở đây các người cãi nhau có ích gì? Hồ Duyên, người nói Tô trưởng lão thù dệt thêm, chẳng lẽ tên Diệp Viễn đó không có giết người sao?” Hồ Trường Sinh lúc này lại nói chen vào.

Đối với Hồ Trường Sinh, Hồ Duyên Dũng vẫn là có phần thiện cảm, tự nhiên không đối đầu với hần.

Hồ Duyên Dũng cung kính chào một cái, nói: “Diệp Viễn giết người là thật, nhưng việc xảy ra là có nguyên nhân, không phải như Tô Vũ Bách nói là người trong ma đạo!”

Hồ Duyên Dũng đem việc Lục Nhi chịu nhục sắp chết, chọc tức Diệp Viễn nói một lần, nghe thấy Hồ Trường Sinh nhíu chặt mày.

Việc thế này, há chẳng phải tái hiện lại việc của Mạc Vân Thiên ban đầu sao?

Hồ Trường Sinh quay qua Tô Vũ Bách nói: “Tô trưởng lão, xem ra phòng tạp sự này cần chỉnh đốn lại cho tốt rồi!”

Địa vị của Tô Vũ Bách không bằng Hồ Trường Sinh, đương nhiên không dám phản bác, chỉ có thể nói: “Tất cả lời của Hồ viện trưởng đều có lý, cho dù Hồ viện trưởng không nói, sau chuyện này ta cũng sẽ đi chỉnh đốn lại phòng tạp sự. Chỉ là việc cần thiết bây giờ là xử lý việc của Diệp Viễn. Không cần biết hần có lý do gì nhưng giết liền hai mạng người là trái với viện quy, việc này không thể tha được! Hơn nữa cứ cho là hần có nguyên do, sự tiến bộ quá nhanh của hần cũng không đúng với lẽ thường, rất có khả năng hần tu luyện công pháp ma đạo, loại người như thế này sao có thể bỏ qua?”

“Không sai! Giết hại đồng môn Học viện Đan Võ, từ trước đến nay giết người đều là tội chết, chẳng lẽ vì Diệp Viễn mà bỏ cái lệ này? Hần có tài đức gì? Ý kiến của ta vẫn là giết chết hần!” Trương Tùng Đào nói.

“Ta tán thành ý kiến của Trương viện trưởng, chuyện này không thể kéo dài!”

“Ta cũng tán thành!”

Phong Nhượng Tinh thấy vậy tiến lên một bước, hướng về những người đó nhẹ nhàng bái một lạy, nói: “Nhượng Tinh đến trước không phải vì nói cho Diệp Viễn mà là thông báo cho hai vị viện trưởng và các vị trưởng lão, Diệp Viễn chuẩn bị ba ngày sau khiêu chiến Cửu Thiên Lộ, cái hội trưởng lão này hần không tham gia.”

“Cái gì? Hần muốn khiêu chiến Cửu Thiên Lộ? Nguyên khí tầng sáu khiêu chiến Cửu Thiên Lộ? Ha ha ha, hần cho rằng như vậy có thể trốn được tội chết sao? Nếu chính hần muốn chết, vậy để ta xem, hần chết như thế nào trên Cửu Thiên Môn!” Tô Vũ Bách cười lớn nói.

Chương 90: Tuyệt địa? sinh địa?

Việc mà Diệp Viễn khiêu chiến Cửu Thiên Lộ, lần nữa gây chấn động trong học viện.

"Này, người nghe tin chưa? Diệp Viễn muốn khiêu chiến với Cửu Thiên Lộ đấy!"

"Cửu Thiên Lộ? Hắn điên rồi sao? Cấp tu luyện của anh ta chỉ mới Nguyên Khí tầng sáu, nay đi gây sự nữa ắt hẳn lãnh ít dừ nhiều!"

"Hắn vốn dĩ bị điên mà! Chẳng xem nội quy nhà trường ra gì, liên tục giết hại hai người bạn đồng môn. Trước mặt Tô trưởng lão lại mắng ông ta là lão già vô dụng, còn trắng tráo nói rằng sẽ lấy thủ cấp ông ta trong vòng một năm, người nói hắn không phải bị điên chứ bị gì nữa? Nhưng lần này hắn bắt buộc phải liều một lần, nếu không khiêu chiến Cửu Thiên Lộ, hắn chắc chắn sẽ chết!"

"Người nói cũng phải, nhưng, khiêu chiến với Cửu Thiên Lộ chẳng phải cũng phải chết sao?"

"Khiêu chiến Cửu Thiên Lộ ít nhất thì quyền quyết định sống chết nằm trong tay mình, còn không sẽ rơi vào tình trạng mặc người ta chém giết, không thể chống cự. Nếu như là ta, ta cũng sẽ khiêu chiến Cửu Thiên Lộ."

"Như vậy hẳn ta ít nhất vẫn có chút hy vọng le lói, cho rằng mình có thể tai qua nạn khỏi chẳng? Nếu như cho hắn thêm chút thời gian, đợi hắn đạt đến cảnh giới Linh Dịch Cảnh, ta tin rằng hắn ta nhất định có thể vượt qua! Chỉ tiếc là, trước giờ chưa ai toàn mạng ra khỏi Nguyên Khí Cảnh."

Tại Học viện Đan Võ, Cửu Thiên Lộ là đại từ tượng trưng cho cái chết, đã đứng ba năm liền không ai dám khiêu chiến.

Kể từ khi Học viện Đan Võ của nước Tần thành lập cho đến nay, những học viên mà khiêu chiến Cửu Thiên Lộ chẳng phải đều là thiên tài sao?

Nhưng trong số họ, chỉ có vồn vẹn năm người khiêu chiến thành công!

Hơn nữa trong số năm người này, ai nấy đều đạt cấp tu luyện Linh Dịch Cảnh!

Dù cho giờ này Diệp Viễn có sức chiến đấu như cấp Linh Dịch Cảnh, cũng không ai để mắt đến hắn.

Dẫu sao năng lực thực sự của hắn chỉ nằm ở mức Nguyên Khí tầng sáu.

Còn việc khiêu chiến Cửu Thiên Lộ, không thể nào sử dụng đan dược để mà tăng sức chiến đấu!

Cũng tức là, Diệp Viễn buộc phải dựa vào thật lực mà chỉ nằm ở mức Nguyên Khí tầng sáu của mình, khiêu chiến với tử thần của Nguyên Khí Cảnh!

Những học viên Nguyên Khí Cảnh mà khiêu chiến Cửu Thiên Lộ, chỉ có một kết cục đó chính là chết.

Cũng tức là, về việc khiêu chiến Cửu Thiên Lộ, tỷ lệ sống của những người đạt cấp Nguyên Khí Cảnh là... con số không!

Con số này là tỷ lệ sống, chứ không phải tỷ lệ thành công!

Cho nên, Diệp Viễn không phải đang khiêu chiến, mà là đang tự tìm lấy cái chết!

Có vẻ như, sau khi Diệp Viễn trúng độc quay về hồi lần trước, thì luôn tạo ra phép lạ.

Nhưng mà lần này, không ai tin hắn có thể tạo ra phép lạ lần nữa.

Diệp Viễn không quan tâm đến những lời bàn tán của người khác, hắn ta chăm sóc tốt sức khỏe của mình, liên chăm sóc Lục Nhi không rời nửa bước.

Sau khi Lục Nhi hôn mê, vẫn chưa tỉnh lại.

Đối với tình trạng Lục Nhi hiện nay mà nói, Diệp Viễn không còn cách khác, chỉ có thể dùng nguyên khí của mình để ngăn chặn chất độc trong cơ thể của nàng ấy.

Trúng phải chất độc Cửu Âm Tuyệt Mạch không phải nói chơi, một khi bộc phát như núi lửa phun trào vậy, bất khả chiến bại.

Nếu như bây giờ Diệp Viễn vẫn với thân phận Đan Đế, Cửu Âm Tuyệt Mạch đương nhiên không làm khó được hắn ta, nhưng giờ cấp tu luyện hắn ta thấp quá.

"Diệp Viễn, Lục Nhi nàng ấy... chẳng lẽ ngay cả ngươi cũng bỏ tay rồi sao?"

Nhớ lại bộ dạng dễ thương đáng yêu của Lục Nhi lúc trước giờ nay lại trở thành như vậy, Phong Nhực Tinh cũng có chút khó chịu.

Phong Chi Nhu người mà đứng kế bên nay cũng im lặng đến lạ thường, không có tùy tiện cãi cọ với Diệp Viễn.

Diệp Viễn than vãn nói: "Trừ khi sư phụ ta ở đây, nếu không... ôi, với tình trạng hiện giờ của Lục Nhi, ta tối đa chỉ có thể giúp muội ta sống thêm nửa năm mà thôi. Nửa năm sau, hàn độc sẽ bùng phát hoàn toàn, ta cũng chẳng kiểm soát được nữa."

"Trương Hằng kia thật là đáng chết! Nếu như là ta, nhất định sẽ chặt anh ta thành tám khúc!" Phong Chi Nhu nghiêng răng nói.

Phong Chi Nhu không có chút thiện cảm với hạng người như Trương Hằng.

Phong Nhực Tinh đôi mắt sáng bừng: "Ngươi thực sự có vị sư phụ tài giỏi! Không biết sư phụ ngươi đang ở đâu, sao không nhờ ông ta giúp đỡ? Chỉ cần ông ta ra tay, chẳng những có thể trị khỏi cho Lục Nhi, ngay cả chuyện của ngươi cũng có thể giải quyết được!"

Diệp Viễn cố tình bảo là mình còn có vị sư phụ, chính là sợ Phong Nhực Tinh suy đoán lung tung.

Phong Nhực Tinh sáng dạ hơn người, giờ hắn ta cận kề cái chết mà sư phụ hắn ta vẫn không chịu ra tay giúp đỡ, khó tránh Phong lão sư không tin.

Trên thực tế thì Diệp Viễn sớm đã nhìn thấu tất cả, cho nên mới nói như vậy.

Nhưng mà, hắn ta lấy đâu ra người sư phụ tài giỏi như vậy?

Diệp Viễn gượng cười bảo rằng: "Sư phụ ta tuy rất là tài giỏi, nhưng lại không chịu được sự nhàn rỗi, sau khi dạy cho ta các kỹ xảo liền đi du lịch khắp nơi, bây giờ ta cũng không biết ông ta đang ở đâu."

Nghe Diệp Viễn nói thế, Phong Nhực Tinh thất vọng vô cùng.

Có thể đào tạo ra người quái dị như Diệp Viễn, ắt hẳn cũng là người vô cùng lợi hại, thậm chí còn có thể là Đan Đế được!

Nếu như ông ta có ở đây, Tô Vũ Bách nào dám làm xằng làm bậy?

"Nhưng mà, Cửu Thiên Lộ đối với những người mà đạt cấp Nguyên Khí Cảnh mà nói là một nơi cực kỳ nguy hiểm, người đột nhập vào Cửu Thiên Lộ lẽ nào không phải tự tìm cái chết?"

Tuy Diệp Viễn đã thuyết phục được Phong Nhực Tinh và Hô Duyên Dũng, nhưng bọn họ vẫn không tin hắn ta.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả Học viện Đan Võ, không ai tin Diệp Viễn!

"Đúng vậy, ngay cả Mạc Văn Thiên lúc trước vào đó cũng bị trọng thương, người chỉ mới tới cấp Nguyên Khí tầng sáu! Nếu không thì, người bỏ trốn cùng Lục Nhi đi." Phong Chi Nhu đứng kế bên nói.

Diệp Viễn lắc đầu bảo rằng: "Người trông Tô Vũ Bách là thằng khờ sao? Hắn nào cho chúng ta cơ hội bỏ trốn? Giờ nay những công đi của học viện, e là đều có tai mắt, ngay cả nơi ở của ta, chắc cũng có không ít người nhìn chăm chăm lấy. Một khi ta bước chân ra khỏi căn nhà này, mọi thứ của ta đều nằm trong tầm quan sát của hắn."

"Cái này..."

"Được rồi, cảm ơn sự quan tâm của các người dành cho ta, ta tự biết lo liệu lấy. Tuy là không nắm chắc phần thắng, nhưng ta cũng nắm chắc ba phần là có thể vượt qua ải Cửu Thiên Lộ!" Diệp Viễn tự tin bảo.

"Cái gì? Người nắm chắc ba phần thắng? Đùa cái gì vậy? Cửu Thiên Lộ là khắc tinh của Nguyên Khí Cảnh! Người lại dám nói nắm chắc ba phần thắng, người không phải muốn dùng những lời này để xua đuổi chúng ta chứ?" Phong Chi Nhu lớn tiếng bảo.

Tuy Phong Nhực Tinh chẳng nói lời nào, nhưng nhìn vẻ mặt của anh ta, đương nhiên là cũng không tin.

Cửu Thiên Lộ đối với những người đạt cấp Nguyên Khí Cảnh mà nói là lãnh ít dữ nhiều, Diệp Viễn lại nói nắm chắc ba phần thắng, không thể không khiến cho người khác nghĩ rằng đây chỉ là lời nói an ủi.

"He he, các người có thể không tin ta, nhưng không thể không tin sư phụ của ta. Sự tài giỏi của sư phụ ta ngoài sức tưởng tượng của các người, cho nên mọi người cũng nên tin tưởng ta." Diệp Viễn cười bảo.

Trên thực tế, phần thắng của Diệp Viễn không chỉ có năm phần, chỉ là sợ nói ra khiến mọi người khiếp sợ nên mới không nói rõ.

Nguyên nhân tại sao mà Diệp Viễn khiêu chiến Cửu Thiên Lộ, chính là bởi vì hắn đã tìm hiểu rõ ràng về Cửu Thiên Lộ từ Hô Duyên Dũng, biết đó là một trận pháp to lớn.

Tại tầng một, ngoài những vị thần như Thần Vực chuyên phụ trách tấn công và phụ thân Chính Dương Tử ra, không ai có thể vào trong!

Với trình độ tu luyện của hắn ta, Cửu Thiên Lộ một trận pháp còn con con này muốn giết được hắn, e là không phải chuyện dễ dàng.

Nếu không phải trình độ của Diệp Viễn quá kém cỏi, việc mà hắn phá vỡ thể trận này chẳng khác gì so với việc mà trẻ em chơi trò chơi.

Tuy Diệp Viễn không thể phá vỡ thể trận này, nhưng để ra khỏi trận địa này chắc là không thành vấn đề.

Đương nhiên thì Diệp Viễn cũng không nắm chắc phần thắng, có một số thể trận uy lực ghê gớm vô cùng, không phải trình độ như anh ta có thể chống cự.

Cụ thể ra sao, còn phải đợi lên tới Cửu Thiên Lộ mới biết được.

Nhìn thấy khuôn mặt đầy tự tin của Diệp Viễn, Phong Nhượng Tinh và Phong Chi Nhu không biết bị sao, đột nhiên cảm thấy tự tin hơn hẳn.

Nói không chừng, Diệp Viễn thực sự có thể lần nữa tạo ra phép lạ thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Ta không bằng hắn

Ba ngày sau, tại chân núi Cửu Thiên Phong!

Quảng trường tập nập học viên.

Khiêu chiến Cửu Thiên Lộ là một sự việc hiếm hoi, bọn họ nhất định không muốn bỏ lỡ sự kiện rầm rộ thể này.

Cả Học viện Đan Võ tập nập người, mọi người dặt tay nhau kéo đến để góp vui.

Nếu không có nền tảng của các sự kiện trước đó, sẽ không xuất hiện tình cảnh lớn như ngày hôm nay.

Những người mà chỉ đạt cấp Nguyên Khí tầng sáu mà lại dám khiêu chiến Cửu Thiên Lộ, chỉ là tự tìm cái chết mà thôi, có gì đáng xem chứ?

Tuy nhiên, quá khứ của Diệp Viễn quá rầm rộ, hầu như cả học viện ai nấy đều biết.

Giờ nay mọi người đều biết khả năng của Diệp Viễn ra sao, hơn cả trí tưởng tượng của tất cả mọi người, hắn ta có khi nào lại tạo ra phép lạ lần nữa không?

Mặc dù mọi người không tin, nhưng vẫn lẻ loi một tia hy vọng!

Dãy núi mà đối diện núi Cửu Thiên Phong, có một đỉnh nghỉ mát.

Đây là nơi tốt nhất để xem Diệp Viễn khiêu chiến Cửu Thiên Lộ!

Có một vài người ngồi quanh bàn tại đỉnh nghỉ mát, những người đó chính là Tô Vũ Bách và các vị trưởng lão.

Ngoài ra còn có rất nhiều người đứng ở ngoài xem, ngoại trừ những giáo viên của học viện ra, hầu hết đều là học viên có tài năng xuất chúng được ghi danh trên bảng Đan Võ, thân phận cũng như địa vị của họ đương nhiên sẽ có đôi điều khác biệt so với những học viên bình thường.

Long Đường, Tà Bất Quy, Tô Nhất Sơn cũng nằm trong số đó.

"Này, lão Long, hay là chúng ta thương lượng xúi đi, hay ngươi trả lại viên nội đan Tê Giác Thú cho ta, ngươi thấy thế nào? Lần trước ta chỉ nói đùa thôi, người đâu cần phải nghiêm túc thế chứ?"

Tà Bất Quy không ngừng làm phiền Long Đường, muốn lấy lại viên nội đan Tê Giác Thú đã thua lần trước.

Long Đường chẳng thèm quan tâm đến hắn, Long Đường nhắm mắt thư giãn nghỉ ngơi, kiên nhẫn chờ đợi Diệp Viễn.

"Ta nói sao ngươi lại ngoan cố như vậy? Người đã lợi hại như vậy rồi, lấy viên nội đan đó làm gì nữa? Hay là trả lại cho ta đi!"

"Lão Long, người hãy nói đi nào!"

"Diệp Viễn tới rồi!"

Long Đường giật nhẹ mí mắt một cái, sau đó đã lấy lại bình tĩnh.

"Đừng giả vờ nữa được không? Chúng ta không nói cái này nữa, hay nói về Diệp Viễn đi, người nghĩ rằng hắn ta có khiêu chiến thành công không?"

"Ta không biết."

Sau khi Tà Bất Quy nghe xong, cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, bởi vì câu trả lời của Long Đường là "không biết", chứ không phải là "thất bại"!

Long Đường lại tin tưởng Diệp Viễn như vậy?

Mặc dù trước đây bất đồng quan điểm với Long Đường, nhưng sau cùng hắn ta đã chứng minh rằng lời hắn mới đúng. Nhưng mà lần này, Tà Bất Quy không có chút lòng tin với Diệp Viễn.

Cửu Thiên Lộ, ngay cả Long Đường cũng không dám khiêu chiến!

Mặc dù Long Đường tự phụ, nhưng tự biết rằng mình không đạt đến cảnh giới trình độ như Mạc Vân Thiên.

Ngay cả Mạc Vân Thiên cũng phải cố gắng hết sức đánh cược cả mạng sống của mình mới vượt qua được, vậy thì làm sao hắn ta có thể vượt qua được đây?

"Ý của người là nói, hắn ta có thể vượt qua được? Làm sao có chuyện đó được?"

"Người trước đây không phải cũng nói rằng hắn ta địch không lại Lâm Thiên Thành, nhưng kết quả thì sao?"

"Làm ơn, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau hay? Dù xuất hiện một trăm người như Lâm Thiên Thành, cũng không thể vượt qua Cửu Thiên Lộ!"

"Một trăm người như Lâm Thiên Thành, cũng không lợi hại bằng Diệp Viễn!"

"....."

Tà Bất Quy nói không nên lời, bởi vì cái mà Long Đường đang nói là sự thật.

Tà Bất Quy đột nhiên phát hiện rằng, người mà kiêu ngạo như Long Đường, lại tự thừa nhận rằng mình không sánh bằng Diệp Viễn.

Long Đường là thần tượng điểm tựa của tất cả học viên trong học viện, hắn lúc nào cũng nhìn mọi người với ánh mắt kiêu ngạo, kể cả trong lúc nhìn Tà Bất Quy.

Giờ nay vị thần tượng này lại nhìn một học viên khác với ánh mắt ngưỡng mộ sùng bái!

Điều này thật đáng kinh ngạc!

"Lão Long, đây chẳng giống người tí nào!"

Tà Bất Quy đột nhiên cảm thấy thương xót và đau buồn, nghiêm túc bảo.

Còn Long Đường thì ngược lại, hắn ta chẳng có phản ứng gì, bình tĩnh nói rằng: "Chẳng lẽ người đã quên câu mà lưu truyền trong học viện rồi sao? Thiên tài, là dùng để chinh phục!"

Long Đường hít sâu một cái, chậm rãi nói rằng: "Ta... không sánh bằng hắn ta."

"Hừ, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cái mà người nói là sự thật." Tà Bất Quy cũng thờ dãi một cái.

"Nhưng mà, chắc hắn không còn cơ hội để khiêu chiến với chúng ta nữa rồi! Cửu Thiên Lộ, hắn không thể vượt qua đâu!" Tà Bất Quy đột nhiên lại nói tiếp.

"....."

Lần này Long Đường cũng không phủ nhận, thành thật mà nói, ngay cả hắn cũng chẳng tin vào mình có thể làm được.

Tỷ lệ sống sót là con số không!

Con số này giống như một ngọn núi hùng vĩ vậy, khó mà vượt qua được, Diệp Viễn hắn ta có thể vượt qua không?

.....

"Hừm! Tiểu tử Diệp Viễn này lại dám tỏ vẻ ta đây, để nhiều người chờ hắn như vậy!" Tô Vũ Bách đợi đến mất kiên nhẫn, nổi giận nói.

"Đúng đấy, quả đúng là đứa trẻ không biết phép tắc, chết tiệt!" Một vị trưởng lão hòa theo nói.

Hắn đã trở thành tay sai của Tô Vũ Bách rồi.

Tuy nhiên Hồ Trường Sinh vuốt râu mỉm cười, bảo rằng: "Khiêu chiến Cửu Thiên Lộ ấy, không phải chuyện đùa, đương nhiên phải chuẩn bị kỹ càng rồi."

"Có gì phải chuẩn bị? Hắn chỉ mới đạt cấp Nguyên Khí Cảnh, lẽ nào muốn toàn mạng trở ra ư? Dầu sao cũng phải chết, mà còn tốn thời gian của nhiều người như vậy, há lại như thế!" Vị trưởng lão kia tức giận vô cùng, ắt hẳn cũng là đợi đến mất hết kiên nhẫn rồi.

Ông nói như vậy, không ai phản đối.

Đối với Diệp Viễn mà nói, chuẩn bị hay không chuẩn bị quả thật chẳng có ý nghĩa gì hết.

Trong mắt của họ, Diệp Viễn chẳng qua là chọn phương án tự sát, không để họ hành sát mà thôi, nhưng kết quả là như nhau.

Còn với việc mà Diệp Viễn có thể toàn mạng trở ra, trước giờ chẳng ai tin vào điều đó.

Những kinh dị với Cửu Thiên Phong chẳng qua chỉ là một lời đồn, nhưng các vị trưởng lão, giáo viên này, đã giảng dạy sinh sống nhiều năm tại Học viện Đan Võ, đã từng tận mắt chứng kiến nhiều học viên gục ngã tại Cửu Thiên Phong.

Ngay cả trong số họ, trong lúc còn học nghề, như Kiều Sở trong thế hệ của họ đã từng khiêu chiến Cửu Thiên Lộ, nhưng không ai trong số họ thành công.

Đối với năm người mà đánh bại Cửu Thiên Phong, giờ nay đã trở thành điểm tựa cũng như thần tượng của họ.

Không ai nghi ngờ Diệp Viễn có tiềm năng đánh bại Cửu Thiên Lộ, nhưng đó cũng chỉ là tiềm năng, Diệp Viễn chỉ mới đạt cấp Nguyên Khí tầng sáu, thậm chí còn chưa tu luyện xong cấp Nguyên Khí Cảnh, bảo hắn làm sao vượt qua đây?

Trước kia những học viên mà dám đến khiêu chiến Cửu Thiên Phong, chẳng phải đều là thiên tài sao?

Hơn nữa những học viên Nguyên Khí Cảnh trước kia đến khiêu chiến Cửu Thiên Phong, chẳng phải đều đạt cấp Nguyên Khí tầng chín thậm chí là đạt cấp cao nhất trong Nguyên Khí Cảnh sao?

Bon họ cũng đã chết sạch rồi, Diệp Viễn có thể toàn mạng trở ra ư?

Đáp án đương nhiên là không thể!

Ngay lúc đó, đột nhiên có một sự hỗn loạn ngay sau đám người dưới chân núi.

Diệp Viễn đến rồi!

Theo sau Diệp Viễn là hai cô nương xinh đẹp chính là Phong Nhượng Tĩnh và Phong Chi Nhượng, và còn có người mặt đen Hồ Duyên Dĩnh.

Tất cả mọi người đều thờ ơ Hồ Duyên Dĩnh, cực kỳ hâm mộ nhìn lấy hai cô gái mà đi sau Diệp Viễn.

Đãi ngộ này, ai lại không muốn!

Có hai cô nương xinh đẹp thế này đi cùng, chết cũng đáng đấy!

Diệp Viễn đương nhiên không phải muốn thể hiện ta đây mà tới trễ, mà là muốn bố trí ổn thỏa cho Lục Nhi trước khi xuất phát.

Sáng sớm, Diệp Viễn lần nữa truyền chân khí cho Lục Nhi để kiểm chế chất độc trong cơ thể muội ấy, thiếp định nghỉ ngơi một hồi, rồi bảo Phong Nhượng Tĩnh sắp xếp người chăm sóc Lục Nhi, mới yên tâm đi đến Cửu Thiên Phong, cho nên mới tới trễ.

Nhìn về phía trước, con đường đá màu xanh kia lên như điều gặp gió, xuyên qua những đám mây và đi thẳng lên đến Cửu Thiên Phong.

Cửu Thiên Lộ trông như một xứ sở thần tiên, nhưng lại là khu cấm của những người học võ.

"Quả thật cao siêu, xem ra không thể nào xem thường những người ở đây, Cửu Thiên Lộ này không đơn giản xú nào!" Diệp Viễn âm thầm đánh giá rằng.

Khi Diệp Viễn đến, mọi người tự động nhường lại đường đi cho Diệp Viễn.

Ngay phía trước Cửu Thiên Lộ, có một tấm bia đá đặt tại đó và trên đó khắc một dòng chữ.

Một người học võ cản lấy Diệp Viễn: "Trước khi lên Cửu Thiên Lộ, người phải tuyên thệ theo như dòng chữ mà được khắc trên bia đá!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Cương Phong

"Cửu Thiên Lộ chín trăm chín mươi chín bậc, hần mới may mắn qua ba mươi ba bậc, mới ải nhỏ đầu tiên, từng người từng người một đều làm được giống hần như thế!"

Tô Vũ Bách hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên thấy mọi người kinh ngạc như thế làm hần hết sức bất mãn.

Hần thấy, Diệp Viễn qua được ải thứ nhất chỉ có thể là may mắn!

Hơn nữa, vượt qua ải thứ nhất cũng không có nghĩa gì, rất nhiều Nguyên Khí Cảnh đều vượt qua.

Điều chân chính đáng sợ nhất ở Cửu Thiên Lộ, là 333 bậc cuối cùng!

"Đúng vậy, Diệp Viễn kia thoát nhìn chính là một tên tiểu tử xảo quyết, phỏng chừng rất biết lợi dụng sơ hở. ải thứ nhất đoán chừng là hần chui qua lỗ hồng nào đó, mới dễ dàng như thế." Một tên trưởng lão phụ họa nói.

"Ừ, bất kể nói thế nào, Cửu Thiên Lộ chính là tử địa của Nguyên Khí Cảnh, dù là ai cũng không cách nào thay đổi sự thật! Dựa theo trước đây mà nói, kỷ lục cao nhất của Nguyên Khí Cảnh chỉ nằm trong 333 bậc, coi như Diệp Viễn vô cùng nghịch thiên, có thể qua hết 333 bậc cũng đạt tới đỉnh rồi." Trương Tùng Đào cũng đồng ý nói.

Khác với những trưởng lão này, biểu hiện của Diệp Viễn làm cho Hồ Diên Dũng và Phong Nhượng Tĩnh có thêm mấy phần lòng tin.

"333 bậc đầu tiên, đáng sợ nhất chính là hao phí nguyên lực! Linh Dịch Cảnh còn khá hơn một chút, nguyên lực Nguyên Khí Cảnh, rất khó giữ vững đến cuối cùng. Coi như may mắn vượt qua rồi, 333 bậc ở giữa càng đáng sợ hơn trước đó, cuối cùng vẫn là cái chết. Nhưng là Diệp Viễn ở ải thứ nhất ngay cả nguyên lực bảo hộ đều không dùng, cơ bản không có hao phí nguyên lực gì rồi." Hồ Diên Dũng có chút kích động nói.

"Diệp Viễn thật đúng là có thể mang đến cho người ta vô hạn những bất ngờ, có lẽ... hần thật có thể vượt qua cũng không chừng?" Phong Nhượng Tĩnh tự lẩm bầm.

"Hừ, tên này vừa thối vừa cứng, chết đi cho xong!" Phong Chi Nhu lại khôi phục cay cú.

Phong Nhượng Tĩnh cười nói: "Nếu như hần chết, cả đời này ngươi cũng đừng nghĩ đến đột phá Ngưng Tinh Cảnh."

"... Ai mà thêm!" Phong Chi Nhu ngoài miệng cứng rắn, nhưng ánh mắt vẫn luôn luôn dõi theo từng bước của Diệp Viễn.

...

Cường phong ở ải đầu tiên đối với Diệp Viễn không có bao nhiêu khó khăn, vừa qua ba mươi ba bậc, nhảy lên bậc ba mươi bốn, cảnh tượng lần nữa đột nhiên biến đổi, biến thành một biển lửa nóng rực.

Hỏa Chi Ý Cảnh!

Đây là một đường hỏa diễm!

Hỏa diễm nóng rực đốt đến Diệp Viễn phảng phất sắp bốc cháy, nhưng khóe miệng Diệp Viễn lại thoáng qua một tia cười lạnh.

"Không biết Linh Chá Thần Vương biết có người đùa lửa trước mặt công pháp của hần, sẽ có cảm tưởng gì đây!"

Vừa nói, Diệp Viễn vừa vận chuyển Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết, không phải mở ra nguyên lực bảo vệ, mà là mở hết khí thế, thả nguyên lực ra bên ngoài!

Sau đó, Diệp Viễn bước chân tới, thẳng tiến đi lên, chỗ hần đi qua, hỏa diễm tự động nhượng bộ lui binh!

Trước mặt Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết chơi đùa Hỏa Chi Ý Cảnh, đây quả thực là đang gây cười!

Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết chính là công pháp hỏa hệ chí cao vô thượng ở Thần Vực, Hỏa Chi Ý Cảnh gần như đạt tới cực hạn!

Năm đó Linh Chá Thần Vương dựa vào Cửu Dương Phần Thiên – công pháp cuối cùng của Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết nhất chiến thành danh, trận chiến ấy hần dùng Cửu Dương Phần Thiên trực tiếp đốt mất vị Thần Vương vậy công hần thành hư vô, từ đó không ai dám trêu chọc.

Dù là Diệp Viễn lúc này công lực còn thấp, cũng không phải hỏa diễm bình thường của hạ giới có thể so sánh.

Đây giống như một con rồng nhỏ chưa trưởng thành, dù là hắc nhũ đi nữa, cũng là vua trong trăm thú, chỗ đi qua tất cả đều phải tránh đi!

Diệp Viễn kiên định nện bước chân, bốn phía hỏa diễm tự động tách ra cho hắn một con đường.

Cứ như vậy, Diệp Viễn lấy tốc độ cực nhanh thông qua ải thứ hai biển lửa.

Thông qua ải thứ nhất, Diệp Viễn vì tránh cuồng phong, còn hao tổn mất thời gian một nén nhang.

Mà ải thứ hai, Diệp Viễn chỉ trong thời gian ngắn liền đi qua.

ải thứ ba, thế giới cực hàn!

Đây là một mảnh không gian băng tuyết, vô cùng giá rét.

Nhưng mà loại giá rét này, trước mặt Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết của Diệp Viễn, vẫn không thể tạo thành chút uy hiếp nào.

Diệp Viễn lần nữa trực tiếp đi qua!

Trong chớp mắt, Diệp Viễn liền thông qua hết chín mươi chín bậc!

Tiếp theo ải thứ tư là trọng lực, ải thứ năm là đất dày, ải thứ sáu là nước... thẳng tới ải thứ mười, Diệp Viễn đều thông suốt đi qua.

Cảnh giới của Diệp Viễn so người tạo ra trận pháp cao hơn quá nhiều, những cửa ải này đối với hắn căn bản là không tạo được khó khăn quá lớn, hắn thậm chí ngay cả nguyên lực cũng không hao phí bao nhiêu.

"Cũng không biết trận pháp này có phải U Vân Tông cùng người nào khác tạo ra hay không, dung hợp ngũ hành ý cảnh kim mộc thủy hỏa thổ cùng với chính bản thân sinh ra năm loại ý cảnh khác nhau, thật là một thiên tài! Cũng không biết người này sau đó ra sao, có phi thăng lên Thần Vực hay không, ta ở Thần Vực chưa từng nghe nói qua có thiên tài trận đạo như vậy, chẳng lẽ là đã sớm bỏ mình?" Diệp Viễn cảm khái nói.

Thế giới của võ giả nguy hiểm trùng điệp, ngoại trừ nguy hiểm trên con đường tu hành, đáng sợ hơn chính là lòng người.

Từ cổ chí kim, cho dù là Thần Vực hay là hạ giới, thiên tài nhiều vô số kể, nhưng mà chân chính có thể lớn lên lại cực kỳ ít ỏi.

Những nhân vật đứng ở chóp đỉnh Thần Vực kia, có người nào không giẫm lên thi thể vô số thiên tài?

Cho dù là Thanh Vân Tử thiên tài tuyệt thế như vậy, cũng ở trên con đường trưởng thành bị hại ngã xuống, những người khác liền càng không cần phải nói.

...

Tốc độ qua cửa của Diệp Viễn đưa tới cực lớn oanh động ở bên ngoài!

Hắn quá nhanh!

Từ khi bắt đầu bậc một đến lúc thông qua hết 333 bậc, thời gian Diệp Viễn hao tổn còn chưa tới một canh giờ, điều này thật sự là quá đáng sợ!

Một học viên xoa xoa hai mắt của mình, không thể tin nói: "Chẳng lẽ là ta hoa mắt? Cửu Thiên Lộ này, lúc nào lại biến thành dễ dàng đi qua như vậy?"

"Đầu óc nguoi là đậu hủ hả? Dễ dàng qua vậy nguoi đi thử một chút đi! Ta xem nguoi chết thế nào cũng không biết!"

"Nhưng là Diệp Viễn mới Nguyên Khí Cảnh tầng sáu, hắn làm sao có thể qua nhanh như vậy?"

"Nghe nói Cửu Thiên Lộ này cũng không phải hoàn toàn là nơi khảo nghiệm thực lực, càng là khảo nghiệm tiềm lực! Như thế xem ra, thiên phú của Diệp Viễn, thật yêu nghiệt đến mức độ khó có thể tưởng tượng! Chẳng qua là không biết, hắn có thể vượt qua 666 bậc phía sau hay không."

"Nói không chừng, hắn thật có thể vượt qua đó?"

Hai người liếc nhau một cái, đều bị ý nghĩ này làm sợ hết hồn!

Nguyên Khí Cảnh tầng sáu vượt qua Cửu Thiên Lộ?

Cái này không thể nào! Tuyệt đối không thể! Cửu Thiên Lộ là cấm địa của những võ giả Nguyên Khí Cảnh đó!

Nhưng là không biết tại sao, ý nghĩ này vừa xuất hiện, giống như một hạt giống chôn ở đáy lòng bọn họ, mọc rễ nảy mầm, lại cũng không áp chế được!

Bên kia, vào lúc Diệp Viễn vượt qua 333 bậc đầu tiên, Tô Vũ Bách bỗng nhiên đứng lên, nhìn Diệp Viễn ở giữa sườn núi, đồng dạng đầy mắt cũng là không thể tin.

Không trách hấn khiếp sợ như vậy, Diệp Viễn qua cửa tốc độ quá nhanh!

Đoạn đường này thế như chẻ tre, không hề chậm chạp chút nào!

Học viên vượt qua Cửu Thiên Lộ rất nhiều, biểu hiện của bọn hấn cũng không phải là bí mật gì, những chuyện này thân là Hình Đường Đại trưởng lão Tô Vũ Bách tự nhiên là rõ ràng nhất!

Nhưng mà những người qua cửa kia, không có người nào có thể đạt tới tốc độ qua cửa như Diệp Viễn, bao gồm cả những học viên Linh Dịch Cảnh!

Cho dù là tài hoa hơn người như Mạc Vân Thiên, thông qua 333 bậc trước tiên cũng hao tổn suốt một ngày!

Nhưng Diệp Viễn, chỉ hao tổn một giờ!

Đây chẳng phải là nói, Diệp Viễn thiên tài đến trình độ này, là hơn Mạc Vân Thiên gấp mấy lần, thậm chí là mấy chục lần?

Tô Vũ Bách không dám, cũng không muốn tin tưởng phán đoán này!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Thế như chẻ tre!

"Cửu Thiên Lộ chín trăm chín mươi chín bậc, hấn mới may mắn qua ba mươi ba bậc, mới ải nhỏ đầu tiên, từng người từng người một đều làm được giống hấn như thế!"

Tô Vũ Bách hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên thấy mọi người kinh ngạc như thế làm hấn hết sức bất mãn.

Hấn thấy, Diệp Viễn qua được ải thứ nhất chỉ có thể là may mắn!

Hơn nữa, vượt qua ải thứ nhất cũng không có nghĩa gì, rất nhiều Nguyên Khí Cảnh đều vượt qua.

Điều chân chính đáng sợ nhất ở Cửu Thiên Lộ, là 333 bậc cuối cùng!

"Đúng vậy, Diệp Viễn kia thoát nhìn chính là một tên tiểu tử xảo quyết, phỏng chừng rất biết lợi dụng sơ hở. ải thứ nhất đoán chừng là hấn chui qua lỗ hồng nào đó, mới dễ dàng như thế." Một tên trưởng lão phụ họa nói.

"Ừ, bất kể nói thế nào, Cửu Thiên Lộ chính là tử địa của Nguyên Khí Cảnh, dù là ai cũng không cách nào thay đổi sự thật! Dựa theo trước đây mà nói, kỷ lục cao nhất của Nguyên Khí Cảnh chỉ nằm trong 333 bậc, coi như Diệp Viễn vô cùng nghịch thiên, có thể qua hết 333 bậc cũng đạt tới đỉnh rồi." Trương Tùng Đào cũng đồng ý nói.

Khác với những trưởng lão này, biểu hiện của Diệp Viễn làm cho Hô Diên Dũng và Phong Nhượng Tinh có thêm mấy phần lòng tin.

"333 bậc đầu tiên, đáng sợ nhất chính là hao phí nguyên lực! Linh Dịch Cảnh còn khá hơn một chút, nguyên lực Nguyên Khí Cảnh, rất khó giữ vững đến cuối cùng. Coi như may mắn vượt qua rồi, 333 bậc ở giữa càng đáng sợ hơn trước đó, cuối cùng vẫn là cái chết. Nhưng là Diệp Viễn ở ải thứ nhất ngay cả nguyên lực bảo hộ đều không dùng, cơ bản không có hao phí nguyên lực gì rồi." Hô Diên Dũng có chút kích động nói.

"Diệp Viễn thật đúng là có thể mang đến cho người ta vô hạn những bất ngờ, có lẽ... hấn thật có thể vượt qua cũng không chừng?" Phong Nhượng Tinh tự lẩm bầm.

"Hừ, tên này vừa thôi vừa cứng, chết đi cho xong!" Phong Chí Nhu lại khôi phục cay cú.

Phong Nhượng Tinh cười nói: "Nếu như hấn chết, cả đời này người cũng đừng nghĩ đến đột phá Ngưng Tinh Cảnh."

"... Ai mà thêm!" Phong Chí Nhu ngoài miệng cứng rắn, nhưng ánh mắt vẫn luôn luôn dõi theo từng bước của Diệp Viễn.

...

Cuồng phong ở ải đầu tiên đối với Diệp Viễn không có bao nhiêu khó khăn, vừa qua ba mươi ba bậc, nhảy lên bậc ba mươi bốn, cảnh tượng lần nữa đột nhiên biến đổi, biến thành một biển lửa nóng rực.

Hòa Chi Ý Cảnh!

Đây là một đường hỏa diễm!

Hỏa diễm nóng rực đốt đến Diệp Viễn phảng phất sắp bốc cháy, nhưng khóe miệng Diệp Viễn lại thoáng qua một tia cười lạnh.

"Không biết Linh Chá Thần Vương biết có người đùa lừa trước mặt công pháp của hần, sẽ có cảm tưởng gì đây!"

Vừa nói, Diệp Viễn vừa vận chuyển Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết, không phải mở ra nguyên lực bảo vệ, mà là mở hết khí thế, thả nguyên lực ra bên ngoài!

Sau đó, Diệp Viễn bước chân tới, thẳng tiến đi lên, chỗ hần đi qua, hỏa diễm tự động nhượng bộ lui binh!

Trước mặt Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết chơi đùa Hòa Chi Ý Cảnh, đây quả thực là đang gây cười!

Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết chính là công pháp hỏa hệ chí cao vô thượng ở Thần Vực, Hòa Chi Ý Cảnh gần như đạt tới cực hạn!

Năm đó Linh Chá Thần Vương dựa vào Cửu Dương Phần Thiên – công pháp cuối cùng của Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết nhất chiến thành danh, trận chiến ấy hần dùng Cửu Dương Phần Thiên trực tiếp đốt mấy vị Thần Vương vây công hần thành hư vô, từ đó không ai dám trêu chọc.

Dù là Diệp Viễn lúc này công lực còn thấp, cũng không phải hỏa diễm bình thường của hạ giới có thể so sánh.

Đây giống như một con rồng nhỏ chưa trưởng thành, dù là hần nhỏ đi nữa, cũng là vua trong trăm thú, chỗ đi qua tất cả đều phải tránh đi!

Diệp Viễn kiên định nện bước chân, bốn phía hỏa diễm tự động tách ra cho hần một con đường.

Cứ như vậy, Diệp Viễn lấy tốc độ cực nhanh thông qua ải thứ hai biển lửa.

Thông qua ải thứ nhất, Diệp Viễn vì tránh cuồng phong, còn hao tổn mất thời gian một nén nhang.

Mà ải thứ hai, Diệp Viễn chỉ trong thời gian ngắn liền đi qua.

Ải thứ ba, thế giới cực hàn!

Đây là một mảnh không gian băng tuyết, vô cùng giá rét.

Nhưng mà loại giá rét này, trước mặt Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết của Diệp Viễn, vẫn không thể tạo thành chút uy hiếp nào.

Diệp Viễn lần nữa trực tiếp đi qua!

Trong chớp mắt, Diệp Viễn liền thông qua hết chín mươi chín bậc!

Tiếp theo ải thứ tư là trọng lực, ải thứ năm là đất dày, ải thứ sáu là nước... thẳng tới ải thứ mười, Diệp Viễn đều thông suốt đi qua.

Cảnh giới của Diệp Viễn so người tạo ra trận pháp cao hơn quá nhiều, những cửa ải này đối với hần căn bản là không tạo được khó khăn quá lớn, hần thậm chí ngay cả nguyên lực cũng không hao phí bao nhiêu.

"Cũng không biết trận pháp này có phải U Vân Tông cùng người nào khác tạo ra hay không, dung hợp ngũ hành ý cảnh kim mộc thủy hỏa thổ cùng với chính bản thân sinh ra năm loại ý cảnh khác nhau, thật là một thiên tài! Cũng không biết người này sau đó ra sao, có phi thăng lên Thần Vực hay không, ta ở Thần Vực chưa từng nghe nói qua có thiên tài trận đạo như vậy, chẳng lẽ là đã sớm bỏ mình?" Diệp Viễn cảm khái nói.

Thế giới của võ giả nguy hiểm trùng điệp, ngoại trừ nguy hiểm trên con đường tu hành, đáng sợ hơn chính là lòng người.

Từ cổ chí kim, cho dù là Thần Vực hay là hạ giới, thiên tài nhiều vô số kể, nhưng mà chân chính có thể lớn lên lại cực kỳ ít ỏi.

Những nhân vật đứng ở chóp đỉnh Thần Vực kia, có người nào không giẫm lên thi thể vô số thiên tài?

Cho dù là Thanh Vân Tử thiên tài tuyệt thế như vậy, cũng ở trên con đường trưởng thành bị hại ngã xuống, những người khác liền càng không cần phải nói.

...

Tốc độ qua cửa của Diệp Viễn đưa tới cực lớn oanh động ở bên ngoài!

Hần quá nhanh!

Từ khi bắt đầu bậc một đến lúc thông qua hết 333 bậc, thời gian Diệp Viễn hao tổn còn chưa tới một canh giờ, điều này thật sự là quá đáng sợ!

Một học viên xoa xoa hai mắt của mình, không thể tin nói: "Chẳng lẽ là ta hoa mắt? Cửu Thiên Lộ này, lúc nào lại biến thành dễ dàng đi qua như vậy?"

"Đầu óc nguoi là đậu hủ hả? Dễ dàng qua vậy nguoi đi thử một chút đi! Ta xem nguoi chết thế nào cũng không biết!"

"Nhưng là Diệp Viễn mới Nguyên Khí Cảnh tầng sáu, hấn làm sao có thể qua nhanh như vậy?"

"Nghe nói Cửu Thiên Lộ này cũng không phải hoàn toàn là nơi khảo nghiệm thực lực, càng là khảo nghiệm tiềm lực! Như thế xem ra, thiên phú của Diệp Viễn, thật yêu nghiệt đến mức độ khó có thể tưởng tượng! Chẳng qua là không biết, hấn có thể vượt qua 666 bậc phía sau hay không."

"Nói không chừng, hấn thật có thể vượt qua đó?"

Hai người liếc nhau một cái, đều bị ý nghĩ này làm sợ hết hồn!

Nguyên Khí Cảnh tầng sáu vượt qua Cửu Thiên Lộ?

Cái này không thể nào! Tuyệt đối không thể! Cửu Thiên Lộ là cấm địa của những võ giả Nguyên Khí Cảnh đó!

Nhưng là không biết tại sao, ý nghĩ này vừa xuất hiện, giống như một hạt giống chôn ở đáy lòng bọn họ, mọc rễ nảy mầm, lại cũng không áp chế được!

Bên kia, vào lúc Diệp Viễn vượt qua 333 bậc đầu tiên, Tô Vũ Bách bỗng nhiên đứng lên, nhìn Diệp Viễn ở giữa sườn núi, đồng dạng đầy mắt cũng là không thể tin.

Không trách hấn khiếp sợ như vậy, Diệp Viễn qua cửa tốc độ quá nhanh!

Đoạn đường này thế như chẻ tre, không hề chậm chạp chút nào!

Học viên vượt qua Cửu Thiên Lộ rất nhiều, biểu hiện của bọn hấn cũng không phải là bí mật gì, những chuyện này thân là Hình Đường Đại trưởng lão Tô Vũ Bách tự nhiên là rõ ràng nhất!

Nhưng mà những người qua cửa kia, không có người nào có thể đạt tới tốc độ qua cửa như Diệp Viễn, bao gồm cả những học viên Linh Dịch Cảnh!

Cho dù là tài hoa hơn người như Mạc Vân Thiên, thông qua 333 bậc trước tiên cũng hao tổn suốt một ngày!

Nhưng Diệp Viễn, chỉ hao tổn một giờ!

Đây chẳng phải là nói, Diệp Viễn thiên tài đến trình độ này, là hơn Mạc Vân Thiên gấp mấy lần, thậm chí là mấy chục lần?

Tô Vũ Bách không dám, cũng không muốn tin tưởng phán đoán này!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Long đường lột xác

"Hò... Diệp Viễn này, thật đúng là không biết nên nói hấn thế nào mới tốt. Người khác nơm nớp lo sợ mới dám xông vào Cửu Thiên Lộ, hấn đều đi qua thoải mái như vậy, chẳng lẽ không có chuyện gì có thể làm khó hấn sao?"

Tà Bất Quy nhìn Diệp Viễn ở giữa sườn núi, tương tự bị chấn động không thôi.

Những ngày gần đây, Diệp Viễn mang cho hấn chấn động thật sự là quá nhiều.

Vượt cấp giết chết Phí Thanh Bình, trong một tháng đột phá năm tầng cảnh giới, lấy cảnh giới Nguyên Khí Cảnh tầng bốn trở thành Đan Sư, lại vượt qua một cảnh giới lớn giết được Lâm Thiên Thành, những chuyện này thả lên trên người bất cứ người nào đều là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Nhưng Diệp Viễn toàn bộ làm được!

Bây giờ, chẳng lẽ Diệp Viễn còn qua được Cửu Thiên Lộ mà cho tới bây giờ cũng không có Nguyên Khí Cảnh nào vượt qua nổi, đây cũng quá không thể tưởng tượng được!

Dù là hấn không vượt qua nổi, chỉ bằng tốc độ hấn qua 333 bậc phía trước, cũng đủ để kiêu ngạo trước tất cả các học viên thiên tài rồi.

"Đúng vậy, thật đúng là không có chuyện gì hấn không làm được, cũng không có chuyện gì hấn không dám làm. So với hấn, chúng ta một mạch tự xưng thiên tài, thật là một trò cười!" Trên mặt Long Đường cũng mang theo nồng đậm vẻ chấn động.

"Lão Long, ta chưa bao giờ phủ nhận mình là một thiên tài, chỉ ít là bên trong phạm vi Tàn quốc này. Chỉ bất quá, Diệp Viễn trình độ yêu nghiệt, đã vượt xa khỏi phạm vi thiên tài này rồi." Tà Bất Quy cảm khái nói.

Cho tới nay, Tà Bất Quy kiêu ngạo cũng chỉ có Long Đường có thể vượt qua hắn. Nhưng là bây giờ, kiêu ngạo của hắn bị biểu hiện của Diệp Viễn đã kích cho nát bấy.

Về mê mang trong ánh mắt Long Đường biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là vô cùng kiên định!

Hắn lắc đầu một cái, nói: "Ta không phải nói thiên phú của hắn, mà là tâm chí cường giả của hắn! Cùng Diệp Viễn so sánh, chúng ta thiếu sót nhất chính là một cái tâm của cường giả! Buồn cười Long Đường ta tới nay đều cho mình là người có thể kiêu ngạo trước hết thấy cường giả, kỳ thật căn bản là tên quý nhất gan! Diệp Viễn, cảm ơn ngươi!"

Tà Bất Quy bị Long Đường nói có chút không giải thích được, bất quá hắn lại có thể rõ ràng cảm giác trên người Long Đường xảy ra một ít biến hóa.

Có loại... cảm giác đã ngộ ra!

"Lão Long, ngươi tới cùng đang nói gì? Tâm chí cường giả? Chúng ta mặc dù không có yêu nghiệt như Diệp Viễn, nhưng tâm muốn mạnh mẽ chưa bao giờ thay đổi qua chứ?" Tà Bất Quy nghi ngờ nói.

Long Đường không có nhìn Tà Bất Quy, mà là nhìn Diệp Viễn giữa sườn núi, đáp phi sở vấn (1) nói: "Cường giả sao? Cường giả chân chính không phải nhìn thực lực mạnh mẽ bao nhiêu, mà là phải xem nội tâm của hắn cường đại bao nhiêu! Tà Bất Quy, chuyện này kết thúc, ta cũng phải tới khiêu chiến Cửu Thiên Lộ!"

"Cái gì? Ngươi muốn khiêu chiến Cửu Thiên Lộ? Ngươi không muốn sống nữa?" Tà Bất Quy sợ hết hồn, cả kinh kêu lên.

Long Đường nhưng là nở nụ cười rạng rỡ, phảng phất coi sinh tử như một chuyện bình thường: "Nếu là ngay cả một cái Cửu Thiên Lộ nhỏ nhỏ ở Tàn quốc đều không vượt qua nổi, lại nói chi là trở thành cường giả? Lại có tư cách gì sau này tự hào ở Vô Biên giới, phi thăng lên Thần Vực?"

Diệp Viễn sống lại ở thế giới này chính là Vô Biên giới.

Vô Biên giới lấy Vô Biên Sâm Lâm làm tên, bởi vì nó thật sự vô biên vô hạn, ngăn cách Vô Biên giới thành hai khu vực nam bắc.

"Điên rồi! Đúng là điên! Lão Long, ngươi cho dù lợi hại hơn nữa, chẳng lẽ còn có thể lợi hại hơn được Mạc Vân Thiên? Xông vào Cửu Thiên Lộ, ngươi sẽ chết! Mạng cũng bị mất, ngươi lấy cái gì để kiêu ngạo khắp Vô Biên giới?" Tà Bất Quy có chút loạn rồi.

Diệp Viễn là người điên, bây giờ ngay cả đệ nhất Võ bang Long Đường cũng đi theo hắn nổi điên, thế giới này tới cùng xảy ra chuyện gì?

Long Đường không hề bị lay động, trong ánh mắt để lộ ra vô cùng kiên định!

"Võ giả cần gì phải sợ chết? Không có giác ngộ liễu chết, còn nói gì trở thành cường giả?" Long Đường nhàn nhạt nói.

"Nhưng là võ giả chết cũng phải chết có ý nghĩa! Vì xông vào Cửu Thiên Lộ mà chết, lại có ý nghĩa gì?"

Tà Bất Quy như cũ không nghĩ ra. Hắn thấy, Cửu Thiên Lộ chẳng qua là một đại hình trận pháp, chết ở trong trận pháp hoàn toàn là chuyện không có ý nghĩa.

"Chết có ý nghĩa là chết như thế nào? Ta bây giờ mới hiểu được, thành bại chỉ trong một ý nghĩ, mạnh yếu... cũng chỉ trong một ý nghĩ! Tà Bất Quy, ta và ngươi cuối cùng không phải người cùng một thế giới." Long Đường rút cuộc nhìn Tà Bất Quy liếc mắt, trong ánh mắt kia là thần thái hắn cho tới bây giờ chưa từng thấy qua.

Tà Bất Quy là đệ nhị Võ bang, ngoại trừ Long Đường ra tại học viện chưa từng có địch thủ, Phong Chỉ Nhu cũng không phải.

Cho dù đối diện Long Đường, khoảng cách giữa hắn và Tà Bất Quy kỳ thật cũng không lớn.

Nhưng là bây giờ, Long Đường nói hắn và mình không phải người trong một thế giới, Tà Bất Quy làm sao có thể thoải mái?

"Ý của ngươi là nói, ngươi và Diệp Viễn là người cùng một thế giới rồi hả? Lão Long, lời này của ngươi không khỏi quá kiêu ngạo chứ?" Tà Bất Quy thu liễm lại nụ cười bất cần đời đặc trưng, hơi có chút khó chịu nói.

Long Đường lại lắc đầu nói: "Diệp Viễn... đời này ta chỉ sợ là không có cơ hội theo kịp hắn. Ta cùng hắn... cũng không phải người trong một thế giới."

Nói xong lời này, Long Đường lại không nói gì nữa, chẳng qua là kiên nhẫn nhìn Diệp Viễn đang ở giữa sườn núi.

Tà Bất Quy cũng trầm mặc lại, bắt đầu trầm tư.

Hắn cảm giác, trên người Long Đường xảy ra thay đổi nào đó, chỉ là loại thay đổi này rốt cuộc là cái gì, hắn nghĩ đến vỡ đầu cũng nghĩ không thông.

Chẳng qua là... loại biến hóa này có thể để hấn cùng mình tách ra thành hai thể giới sao? Điều này sao có thể?

Cũng bởi vì Long Đường muốn đi khiêu chiến Cửu Thiên Lộ?

Nếu không, ta cũng đi khiêu chiến Cửu Thiên Lộ một chút?

Tả Bất Quy rất nhanh bỏ đi ý nghĩ này, thực lực của hấn đúng là cường giả, nhưng để hấn đi khiêu chiến Cửu Thiên Lộ, hấn ngay cả một phần mười niềm tin cũng chưa tới, chân chính cử tử nhất sinh (2)!

Thực lực Long Đường mặc dù mạnh hơn chính mình, nhưng cũng chẳng mạnh đến đâu. Nói cách khác, hấn đi cũng là cử tử nhất sinh!

Gia hỏa này tôi cùng ngộ ra cái gì?

Tỷ lệ sống sót thấp như vậy, hấn còn dám đi khiêu chiến, đây không phải là muốn chết sao?

Đúng, Long Đường đúng là đã ngộ ra!

Hấn nhìn thấy từ trên người Diệp Viễn tâm chí của cường giả.

Khiêu chiến Lâm Thiên Thành, Diệp Viễn kỳ thật cũng không nắm chắc được lớn như trong tưởng tượng, hấn vẫn làm.

Khiêu chiến Cửu Thiên Lộ, Diệp Viễn càng không nắm chắc được bao nhiêu, nhưng hấn vẫn đi làm.

Biết rõ giết chết đồng môn sẽ bị phán tử hình, Diệp Viễn vẫn vì danh dự không hề chùn bước mà làm.

Biết rõ Cửu Thiên Lộ mười phần chết chắc, hấn cũng không do dự.

Đánh vỡ quy tắc, khiêu chiến bản thân, sau đó vượt qua chính mình.

Này chính là tâm chí của cường giả!

Võ giả tu hành vốn là nghịch thiên, không có giác ngộ cái chết, làm sao có thể cảm ngộ thiên đạo vô thượng, thành tựu chí cao vô thượng Thần cảnh?

Sống có gì vui, chết có gì khổ?

Con đường cường giả vốn đầy đặc bầy rập chông gai, coi như ngơai không đi vào Cửu Thiên Lộ, nói không chừng còn có tám ngày đường, mười ngày đường.

Trốn tránh được nhất thời, há có thể trốn tránh một đời?

Chỉ có dũng cảm đối diện, toàn bộ giảm những thứ lặn lội này ở dưới chân, không ngừng vượt qua chính mình, mới có thể chân chính kiêu ngạo mà nhìn thiên hạ!

Xu cát tị hung (3) là bản năng của con người, nhưng võ giả mà không chặt đứt loại bản năng này, làm sao có thể nói là cường giả?

Long Đường từ trong ánh mắt của Tả Bất Quy liền nhìn ra, hấn căn bản cũng không dám sinh ra ý nghĩ khiêu chiến Cửu Thiên Lộ, cho nên mới nói hấn và mình không phải người cùng một thể giới.

Long Đường nhất định phải vượt ra khỏi Tàn quốc, đi về phía toàn bộ Vô Biên giới.

Mà Tả Bất Quy, chẳng qua là cường giả ở Tàn quốc, chết no rồi cũng chỉ là cường giả U Văn Tông.

(1) Đáp phi sở vấn: trả lời không liên quan đến chuyện được hỏi.

(2) Cử tử nhất sinh: chín phần chết một phần sống.

(3) Xu cát tị hung: theo cái tốt, tránh cái xấu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Ảo cảnh

Tất cả mọi người đều đang chú ý tới Diệp Viễn, đương nhiên sẽ không có người để ý thấy trên người Long Đường chợt phát sinh biến hóa, ngoại trừ Tà Bất Quy.

Mà cho dù là Tà Bất Quy, cũng không tưởng tượng ra nổi Long Đường sẽ lột xác thành bộ dạng gì.

Cho đến nhiều năm sau, Tà Bất Quy nghe nói sau đó Long Đường với thân phận cường giả mạnh nhất Vô biên Cảnh đã đột phá hư không, lúc phi thăng lên Thần Vực, hẳn mới hiểu được ý nghĩa của lần đối thoại ở Tân quốc năm đó.

Đương nhiên, đây chỉ là lời nói sau đó.

Lúc Long Đường cùng Tà Bất Quy nói chuyện, trong đám đông lại phát sinh một trận hỗn loạn.

"Mau nhìn, Diệp Viễn dừng lại không tiến nữa!"

"Đúng vậy, hẳn dừng tại ải thứ 338, mới có năm cảnh giới thôi!"

"Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng hắn sẽ một đường thế như chẻ tre đi xuống đây."

"Người ngốc à! Đây được xưng là Nguyên Khí Cảnh tuyệt địa Cửu Thiên Lộ, làm sao có thể một đường thế như chẻ tre? Cửu Thiên Lộ từ cấp 333 trở đi mới bắt đầu thật sự khó khăn, người lúc trước xông vào Cửu Thiên Lộ Nguyên Khí Cảnh học viện, phần lớn đều là bỏ mạng ở lúc này! Dựa vào yêu nghiệt Diệp Viễn, làm sao có thể bỏ mạng ở giai đoạn thứ nhất?"

"Thì ra là như vậy! Mới vừa rồi hắn vượt qua với tốc độ quá dọa người, thoáng cái đã đem ta mang vào rồi, ha ha. Vậy người cảm thấy Diệp Viễn có thể thông qua sao?"

"Tuyệt đối không thể nào! Nếu như Diệp Viễn bây giờ là bán bộ Linh Dịch, ta còn cảm thấy hắn có thể có thể đi qua, nhưng hắn mới Nguyên Khí tầng sáu! Cửu Thiên Lộ kinh khủng nhất là từ sau bậc 333!"

Ngay tại lúc Diệp Viễn nhảy lên nấc thang thứ năm Cửu Thiên Lộ đệ nhị, hắn hung mãnh vượt qua cửa ải đầu rồi liền ngưng lại.

Hành động này tự nhiên dẫn tới sự chú ý của mọi người, ở dưới bắt đầu nghị luận âm ỉ.

Vốn lúc Diệp Viễn vượt qua cửa ải đầu đã dọa mọi người sợ đến ngây ra, lúc này mới bỗng nhiên tỉnh ngộ!

Đây chính là Nguyên Khí Cảnh tuyệt địa Cửu Thiên Lộ, làm sao có thể thuận buồm xuôi gió thông qua chứ?

Tô Vũ Bách nhìn thấy một màn này, vốn là kinh ngạc liền trở nên mừng như điên.

"Ta đã nói hắn không thể nào thông qua mà! Một Nguyên Khí tầng sáu nhỏ bé liền dám xông vào Cửu Thiên Lộ, không biết tự lượng sức mình! Tự làm tự chịu!"

Mặc dù nội tâm mừng như điên, nhưng Tô Vũ Bách đương nhiên sẽ không ngốc phơi bày hết ra trên mặt, có điều trong giọng nói của hắn lại không chút lưu tình.

Ngược lại hắn cũng muốn diệt trừ Diệp Viễn trước mặt mọi người, nên tất nhiên cũng không cần phải giả làm người tốt gì.

"Tô trưởng lão nói không sai, Diệp Viễn này muốn khiêu chiến Cửu Thiên Lộ, cũng không tới trước hội Trưởng lão, chính là coi rẻ chúng ta, thật sự là một tên vô lễ! Theo ta thấy hắn chết không có gì đáng tiếc!" Một tên trưởng lão phụ họa nói.

"Lời này của Lâm trưởng lão sai rồi, xông vào Cửu Thiên Lộ chính là quyền lợi của mỗi học viên trong viện, thông qua Cửu Thiên Lộ tức được hưởng đặc quyền đệ tử thượng tông, đây đều là do thượng tông quy định xuống. Hội Trưởng lão có lớn hơn nữa, cũng không hơn được quy định của thượng tông chứ?" Hồ Trường Sinh trợn mắt, nhàn nhạt nói.

Hồ Trường Sinh cũng giống mọi người, bị biểu hiện của Diệp Viễn làm cho kinh diễm, chẳng qua là hắn không thể hiện ra, vẫn luôn khép hờ hai mắt, giống như một lão tăng đang nhập định.

Có điều Hồ Trường Sinh lại động tâm yêu người tài, cảm thấy vô cùng đáng tiếc vì Diệp Viễn.

Thiên tài cỡ này, sau này nói không chừng có thể thông qua Thiên cấp khảo hạch, trở thành đệ tử nội môn của U Vân Tông. Thậm chí nói không chừng có thể ở cuộc thi đấu Thập quốc chiếm lấy hào quang rực rỡ, được U Vân Tông thu làm đệ tử nòng cốt!

Mà bây giờ, Diệp Viễn lại phải bỏ mạng trong Cửu Thiên Lộ, làm sao có thể không khiến người khác thương tiếc thờ dài?

Mà tạo thành loại bi kịch này, chính là mấy vị trưởng lão trước mắt lấy quyền thuật làm trò đùa bỡn này!

Điều này làm sao có thể không khiến cho hấn sinh lòng bất mãn?

Cho nên, người luôn hiền lành như Hồ Trường Sinh cuối cùng cũng phải nổi điên!

Đúng, cho dù Diệp Viễn thể hiện kinh điển như thế, Hồ Trường Sinh cũng không cho là Diệp Viễn có thể thông qua Cửu Thiên Lộ!

Thân là Phó viện trưởng, hấn tất nhiên hiểu rõ nhiều thứ hơn các học viên. Xong vào Cửu Thiên Lộ càng về sau càng khó khăn, đặc biệt là sau bậc 333, độ khó cơ hồ đạt tới trình độ biến thái.

Lấy cảnh giới trước mắt của Diệp Viễn, hấn không có khả năng xông qua thành công!

Lời nói của Hồ Trường Sinh làm cho trưởng lão họ Lâm á khẩu không trả lời được. Hấn có thể nói thế nào? Hấn so với U Vân Tông còn lớn hơn sao? Đây không phải là tìm chết sao?

...

Lúc này Diệp Viễn đã xuất thần ra ngoài, đi đến phòng luyện đan của chính mình ở Dược Vương điện trong Thần Vực.

Phòng luyện đan rộng rãi đến nỗi có thể làm một võ đường biểu diễn, so với gian phòng luyện đan kia của Phong Nhượng Tinh còn lớn hơn gấp mười lần, có thể nói là rất xa hoa!

Diệp Viễn ở các mặt khác đều có thể chịu thiệt, chỉ có phòng luyện đan này, bất kể như thế nào hấn cũng sẽ không bạc đãi chính mình.

Bởi vì cảnh giới Đan Thần là thứ mà hấn dùng cả đời để theo đuổi!

Vô Cực đỉnh là dược đỉnh tốt nhất trong Thần Vực, từng là thứ Diệp Viễn thích nhất.

Ngoại trừ dược đỉnh ra, các loại công cụ, dược liệu để luyện dược cái gì cần có đều có, tất cả đều quen thuộc như vậy.

Diệp Viễn đã sống trong phòng luyện đan này hơn ba trăm năm!

Đối với Diệp Viễn mà nói, căn phòng luyện đan này so với phòng ngủ thậm chí còn quen thuộc hơn.

Căn phòng luyện đan này không có gương, nhưng Diệp Viễn biết, bản thân khẳng định đã khôi phục bộ dáng kiếp trước.

"Tướng do tâm sinh, ảo cảnh này thật đúng là giống như thật, lại có thể có thể đem nội tâm ta chôn giấu phô bày đến triệt để! Mặc dù biết là ảo cảnh, nhưng vẫn không muốn tỉnh lại!" Diệp Viễn thở dài nói.

Sau khi Diệp Viễn bước vào Cửu Thiên Lộ đệ nhị, bỗng nhiên cảm giác đầu vô cùng nặng nề, vô tri vô giác đi qua, liền xuất hiện ở nơi từng là phòng luyện đan của chính mình.

Ngay từ giây phút đầu Diệp Viễn chắc chắn mình đã tiến vào ảo cảnh.

Ảo cảnh nhìn như không có chút lực sát thương nào, kỳ thật hết sức nguy hiểm. Những học viên trước kia xông Cửu Thiên Lộ đều trở nên điên dại, trên căn bản đều là ở giai đoạn đệ nhị trúng chiêu, bản thân bị lạc lối.

Người bình thường vào sâu trong ảo cảnh sẽ khó tự kiềm chế chính mình, bị dẫn đi vào trong chớp mắt, cuối cùng tự mình bị lạc ở trong đó.

Chỉ có người tâm trí kiên định, mới có thể thoát khỏi ảo cảnh, trở về thực tế. Nhưng mà quá trình này cũng vô cùng chật vật, cho dù mạnh như Mạc Văn Thiên năm đó, cũng phải mất mấy ngày mới tỉnh lại.

Nói về tâm trí bền bỉ, Thanh Vân Tử kiếp trước ngược lại chưa chắc đã lợi hại.

Nhưng bây giờ hấn đã thay đổi, tâm trí so với Thanh Vân Tử kiếp trước không biết đã thành thực gấp bao nhiêu lần. Cộng thêm lòng báo thù của hấn vô cùng kiên định, ảo cảnh bình thường như vậy sao có thể mê muội hấn?

Càng không cần phải nói bản thân Diệp Viễn cũng là một trận pháp sư, cho dù bây giờ thực lực chưa tới, không cách nào phá trận, nhưng ảo trận muốn làm cho hấn thất thủ cũng không phải dễ.

Cửu Thiên Lộ này có lợi hại hơn nữa, bất quá cũng là trận pháp hạ giới mà thôi, ở trong mắt Diệp Viễn vẫn không coi là gì.

Đây cũng là điểm dựa lớn nhất làm hấn dám xông vào Cửu Thiên Lộ.

Chỉ là nhìn thấu ảo cảnh không có nghĩa liền có thể phá vỡ ảo cảnh, cũng không có nghĩa là hấn muốn phá vỡ ảo cảnh.

Ảo cảnh này của Cửu Thiên Lộ hết sức lợi hại, nhắm thẳng vào lòng người.

Ngay cả người như Diệp Viễn, sau khi nhìn căn phòng này khắp nơi đều là hoài niệm cũng không muốn rời đi.

Những thứ này từng sớm chiều làm bạn với Diệp Viễn ba trăm năm!

Từng ngọn cây cọng cỏ đều có tình!

Tay khẽ vẩy, Vô Cực đỉnh hóa thành một cái đực đỉnh nhỏ vô cùng xinh xắn nằm gọn trong lòng bàn tay Diệp Viễn, cái cảm giác ngón tay chạm đến Vô Cực đỉnh cùng lúc trước giống nhau như đúc.

Đương nhiên sẽ giống nhau như đúc, bởi vì ảo cảnh này, chính là dựa theo ý nghĩ trong nội tâm của hắn mà thành!

"Nếu như thời gian có thể quay lại một lần, thì tốt biết bao..." Diệp Viễn cảm khái nói

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Tâm cảnh!

"Cốc... cốc... cốc!"

Ngay tại lúc Diệp Viễn đang cảm khái, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

"Vân nhi, có ở đây không?"

Ngoài cửa vang lên giọng nói quen thuộc mà xa lạ, dù Diệp Viễn có hóa thành tro cũng sẽ không quên giọng nói này, bởi vì đó là giọng nói của phụ thân Cơ Chính Dương.

Chính Dương Tử và Thanh Vân Tử chẳng qua là đạo hiệu mà ngoại giới dâng tặng, hai cha con Thanh Vân Tử vốn họ Cơ.

Tại Thần Vực, phạm là Luyện Dược Sư đạt tới cảnh giới Đan Đế, đều sẽ được tôn xưng là "Tử", gọi trực tiếp tục danh của Đan Đế là đại bát kính, rất có thể sẽ chọc giận đến vị Đan Đế này.

Mà mỗi vị Đan Đế đều giao thiệp rất rộng, người thường không cách nào tưởng tượng được!

Mặc dù biết rõ hoàn cảnh của bản thân, Diệp Viễn vẫn nhịn không được cả người run lên.

Tiện tay đánh ra một đạo pháp quyết, cửa phòng luyện đan tự động mở ra, hiện ra thân ảnh của Cơ Chính Dương.

Được gặp lại thân ảnh quen thuộc này, hốc mắt Diệp Viễn trong chớp lát bỗng ướt.

Cơ Chính Dương mỉm cười bước vào, thấy hốc mắt Diệp Viễn ướt, không khỏi kinh ngạc nói: "Vân nhi tại sao lại rơi lệ?"

Hóa thân Cơ Thanh Vân của Diệp Viễn biết rõ đây là đang trong ảo cảnh, vẫn là không nhịn được giải thích: "Phụ thân, Vân nhi mới vừa rồi lúc phối được đã dùng đến Tập Du Thảo, không cẩn thận xông đến mắt, cho nên mới thế."

Tập Du Thảo là dược liệu cửu cấp, có tính kích thích cực mạnh, dù Cơ Thanh Vân là Đan Đế, bị hun vào mắt cũng sẽ không ngừng rơi lệ.

Rõ ràng biết Cơ Chính Dương trước mắt không hề tồn tại, Diệp Viễn cũng không biết tại sao, cứ như quỷ thần xui khiến nói ra lời nói dối.

Quả nhiên, Cơ Chính Dương nghe thấy liền cười to nói: "Vân nhi thật không cẩn thận, Tập Du Thảo này ngay cả vị phụ cũng không dám khinh thường, người sao có thể lơ là bất cẩn như thế?"

Diệp Viễn nhận lời dạy bảo: "Phụ thân nói đúng lắm, lần sau Vân nhi sẽ cẩn thận."

Cơ Chính Dương thở dài nói: "Vân nhi à, vị phụ biết ngươi say mê luyện đan, nhưng thế gian này không phải chỉ có mỗi chuyện luyện đan được, ngươi cứ như vậy giam mình trong phòng luyện đan, lâu dần đối với ngươi cũng không có ích!"

Diệp Viễn lần nữa cung kính nói: "Phụ thân yên tâm, Vân nhi tự có chừng mực."

Cơ Chính Dương lắc đầu nói: "Ngươi nha, ta nói ngươi có cái gì tốt? Đan dược đại đạo vô cùng vô tận, dù là dùng cả đời chúng ta, cũng khó nhìn thấu được một phần của nó. Cho dù tương lai ngươi thật sự bước vào Thần Cảnh, trở thành Đan Thần, bất quá cũng chỉ là một sự khởi đầu khác. Ngươi sống một đời, chuyện cần đề ý còn rất nhiều. Đi ra khỏi phòng luyện đan, ngươi sẽ thấy thế giới rộng lớn hơn so với tưởng tượng của ngươi rất nhiều. Về điểm này, ngươi nên học đại sư huynh của ngươi nhiều chút."

Nói đến đại sư huynh, Diệp Viễn liền biến sắc, sát ý trong lòng không tự chủ liền trào dâng, có điều rất nhanh liền áp chế xuống.

Diệp Viễn bây giờ đã không còn như xưa, nếu ngay cả chút nhẫn nại này cũng không có, nói chi đến báo thù?

Nên biết là, hấn và đại sư huynh kém nhau không chỉ là cảnh giới, mà là hoàn rơi ở phía sau!

Mà ảo cảnh này, không phải là nơi rất tốt để Diệp Viễn rèn luyện tâm cảnh sao?

Mặc dù biết ảo trận này chính là do tự bản thân kích phát, sẽ không có người biết bên trong xảy ra chuyện gì, nhưng Diệp Viễn cũng không nghĩ sẽ đem những điều chôn giấu tại sâu trong nội tâm này phơi bày ra.

Một là vì rèn luyện tâm cảnh của mình, hai là vì phòng ngừa vạn nhất.

Cuối cùng vẫn là thân thể của hấn quá mức kinh thế hãi tục, nếu tiết lộ ra ngoài khó tránh khỏi sẽ không dẫn đến phiền toái.

Mà thực lực bây giờ của Diệp Viễn, còn lâu mới bảo vệ được bản thân.

Có điều Cơ Chính Dương lại phát hiện ra sát ý này của Diệp Viễn, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

"Làm sao? Cãi nhau với đại sư huynh của ngươi rồi à?"

Diệp Viễn cười gắt đầu nói: "Phụ thân không cần lo lắng, chỉ là một chút mâu thuẫn nhỏ, chờ qua khoảng thời gian này sẽ lại tốt thôi."

Cơ Chính Dương cũng cười nói: "Thì ra là như vậy, vậy thì tốt. Gia đình hòa thuận vạn sự hưng thịnh, tiểu đánh tiểu nháo không sao, nhưng nếu huynh đệ các ngươi bất hòa, Dược Vương Điện này sớm muộn sẽ suy bại đi xuống."

Diệp Viễn trong bụng than thầm, đâu chỉ là huynh đệ bất hòa!

Tên tặc tử này, sát hại sư tôn đã dưỡng dục hấn mấy trăm năm, truyền thụ cho hấn một thân kỹ nghệ, lại còn giết hại con trai duy nhất của sư tôn!

Nghịch tử như thế, trời đất không dung!

Cơ Thương Lan!

Ngày ta trở lại Thần Vực, nhất định sẽ khiến ngươi tan xương nát thịt!

"Con biết rồi, không biết phụ thân tìm con trai vì chuyện gì?"

Mặc dù trong lòng sát ý ngút trời, nhưng Diệp Viễn lại mang vẻ mặt không có gì đi ra.

Diệp Viễn biết, về mặt tâm cảnh của bản thân tựa hồ lại có đột phá rồi.

Cơ Chính Dương cười khổ nói: "Ngươi xem ta sắp là lão già hồ đồ rồi, mãi nói chuyện với ngươi lại quên mất chuyện chính. Vì phụ luyện chế được bản bộ Thần đan, đang muốn tổ chức Phẩm Đan Đại hội, mấy ngày nữa người khắp nơi sẽ đến chúc mừng, ngươi và đại sư huynh của ngươi cùng nhau sắp xếp một chút các loại công việc, chớ có chậm trễ tiếp đãi khách quan."

Diệp Viễn nghe xong giật mình một cái!

Mới vừa rồi lúc hấn nhớ lại chuyện cũ, hoàn toàn không có nghĩ ảo cảnh sẽ đem hấn dẫn tới thời điểm nào.

Bây giờ nghe Cơ Chính Dương nói đến, Diệp Viễn mới đột nhiên thức tỉnh. Cái gọi là Phẩm Đan Đại hội chính là lúc Cơ Thương Lan lộ ra răng nanh!

Đây mà là Phẩm Đan Đại hội gì, đây căn bản là Đại hội giết cha giết đệ!

Cái gọi là khách quan tới dự, cũng đều là một tay Cơ Thương Lan sắp xếp!

Thật không biết mấy năm nay Cơ Thương Lan giao thiệp như thế nào, chỉ một tên vô danh tiểu tốt lại có thể đưa đến hơn mười vị Thần Vương, trong ứng ngoài hợp, rất nhanh đã tiêu diệt được Dược Vương Điện!

Dược Vương Điện tại Thần Vực cũng là thế lực lớn nhất đẳng, dưới quyền Chính Dương Tử cũng có hơn mười vị Thần Vương, lại bị Cơ Thương Lan mấy trăm năm tính toán mưu triều tịch, Dược Vương Điện trong khoảnh khắc liền sụp đổ!

Cơ Thanh Vân không để ý đến chuyện bên ngoài, đối với hết thảy phát sinh đều không biết gì. Dù là hấn bây giờ đã chuyển thế trọng sinh, vẫn như cũ không rõ rốt cuộc Cơ Thương Lan làm sao mà có thể dưới mí mắt phụ thân làm ra những chuyện này.

Thời điểm nhắm mắt chờ chết, Cơ Thanh Vân đối với việc bình thường bản thân cái gì cũng không quan tâm mà hối hận không thôi, nhưng mà hối hận cũng đã không kịp, Cơ Chính Dương đã thân từ đạo tiêu!

Cho nên, ý nghĩa tồn tại cả đời này của Diệp Viễn chính là vì làm hai chuyện!

Chuyện thứ nhất chính là chinh tay đâm chết Cơ Thương Lan, báo thù rửa hận; mà chuyện thứ hai chính là tra rõ phía sau Cơ Thương Lan tới cùng có thể lực gì đang ủng hộ hắn!

Diệp Viễn tin tưởng một mình Cơ Thương Lan không làm được đến mức này.

Muốn lật đổ Dược Vương điện to lớn như vậy, thể lực sau lưng Cơ Thương Lan khẳng định cường hãn đến mức khiến người ta nhìn mà sợ!

Nhưng mà thể thì sao?

Nếu không thể báo thù cho cha, Cơ Thanh Vân hẳn chuyển thể trọng sinh lại có ý nghĩa gì?

Cơ Thanh Vân hẳn cả đời cao ngạo, làm sao có thể sống một cuộc sống tham sống sợ chết?

Dù là báo thù so với lên trời còn khó hơn, Cơ Thanh Vân cũng phải bước từng bước đến ngày này!

Không phải là tập võ sao?

Kiếp trước Cơ Thanh Vân có thể được tôn là Luyện Dược Sư tới gần Đan Thần cảnh giới nhất, kiếp này liền có thể trở thành người có khả năng bước vào Thần cảnh võ giả nhất!

Cửu Thiên Lộ nhỏ nhỏ, làm sao có thể ngăn cản con đường của Cơ Thanh Vân ta?

"Phụ thân yên tâm, giữa ta và đại sư huynh chỉ là chuyện nhỏ. Việc ghénh đón khách mời, hài nhi nhất định cùng đại sư huynh hiệp lực sắp xếp ổn thỏa hết mọi thứ." Diệp Viễn cười nói.

Dù là trong lòng sóng biển ngập trời, Diệp Viễn càng không biểu hiện ra dù chỉ một chút!

Diệp Viễn không cho phép tâm cảnh của mình có một tia sơ hở nào, đối diện với địch nhân càng cường đại, càng phải giữ tâm cảnh vững vàng!

Cao thủ tiếp chiêu, không phải chỉ là thực lực, mà càng là tâm lực!

"Ha ha, vậy ta an tâm rồi." Cơ Chính Dương vuốt râu cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Tâm như chỉ thủy!

Phía dưới Cửu Thiên Phong hoàn toàn yên tĩnh.

Diệp Viễn đã dừng tại bậc thứ năm hai canh giờ, mà hắn xông đến bậc 333 chỉ trong một canh giờ!

Các học viên nhìn đạo thân ảnh ở giữa sườn núi kia, lúc bắt đầu thì kinh ngạc, sau phấn khởi, rồi đến mất mát, tới bây giờ thì thở dài tiếc nuối.

Nhiệt độ từ điểm cao nhất xuống tới điểm đóng băng.

Loại phương thức xông trận này của Diệp Viễn, không khỏi làm cho mọi người có cảm giác đầu hồ đuôi rắn.

Lúc đầu thì nhanh vô cùng, đến giai đoạn mở đầu đệ nhị giai liền thất bại, trước sau chênh lệch quá lớn.

Đến lúc này, không có người nào cho rằng Diệp Viễn có thể qua ải, lòng tin của bọn hắn theo thời gian trôi đi dần dần biến mất.

Dừng ở một giai dài mà mất đến hai canh giờ, phía sau vẫn còn ba trăm hai mươi tám ải nữa đấy!

Hắn làm sao thông qua?

"Hừ, giả thần giả quỷ! Trước kia nhất định là đã dùng thủ đoạn đầu cơ trục lợi mới có thể thuận lợi như vậy!" Tô Vũ Bách hừ lạnh nói.

"Dựa vào kinh nghiệm lúc trước, Cửu Thiên Lộ giai đoạn đệ nhị rất có thể sẽ không ngừng sinh ra ảo cảnh. Hơn nữa ảo cảnh sẽ diễn ra theo từng ải, ải càng cao sẽ càng đáng sợ, cuối cùng làm cho không người nào có thể tự kèm chế được. Diệp Viễn tại giai dài thứ năm liền lâm vào sâu như thế, sợ là đã hết cách xoay chuyển rồi." Lúc này Trương Tùng Đào hiếm khi lên tiếng cũng mở lời.

Hồ Trường Sinh nhìn Diệp Viễn, sắc mặt có chút nặng nề.

Lời Trương Tùng Đào nói hán sao lại không biết được? Trải qua nhiều năm mây mờ như vậy, mặc dù không thể chắc chắn tình huống cụ thể bên trong của Cửu Thiên Lộ, nhưng vẫn có thể căn cứ vào biểu hiện của học viên suy đoán ra không ít thứ.

Nội dung giai đoạn thứ hai này là dễ xác định nhất, không chút nghi ngờ.

Bởi vì học viên còn sống khỏi cửa ải này hầu như đều biến thành điên điên khùng khùng, hiển nhiên là tại trong ảo cảnh bị lạc mất tâm trí.

Hơn nữa bên trong giai đoạn đệ nhị, càng sớm lâm vào ảo cảnh sẽ càng nguy hiểm.

Ảo cảnh này có thể không ngừng phát triển, càng gần đến mức cuối cùng chân thật, càng khiến người ta khó mà tự kiềm chế.

Thực ra, những người sớm bị sa vào ảo cảnh giống như Diệp Viễn, hầu như cũng chưa có khả năng thoát ra khỏi ảo cảnh.

"Đáng tiếc, vốn là tuyệt đỉnh thiên tài hào quang rực rỡ, thế mà lại chết ở nơi này."

"Diệp Viễn tài giỏi thì tài giỏi, nhưng người giống như hán nhất định sẽ không đi được quá lâu, bởi vì hán quá mức bộc lộ tài năng."

"Đúng vậy, cứng quá dễ gãy. Diệp Viễn hán không biết ẩn nhẫn, khiêu chiến viện quy, mới đi vào kết cục như thế này. Đối với hán mà nói, Lâm Thiên Thành chỉ là tiểu nhân vật, sau này có cả vạn cách giết chết hán, cần gì phải gấp gáp như vậy?"

"Giải tán đi, giải tán đi, Diệp Viễn hết cứu được rồi, hán không thể nào tỉnh lại đâu."

Không ít người đã mất kiên trì và lòng tin, liền tụ năm tụ ba đi ra ngoài.

...

Trong Ảo cảnh, Diệp Viễn lần nữa thấy Cơ Thương Lan!

"Ha ha, sư đệ rốt cuộc ngươi cũng xuất quan rồi, vì huynh chờ ngươi thật lâu! Những ngày qua khách nhân càng ngày càng nhiều, ta đều bận đến không kịp nữa rồi, ngươi nếu còn không ra, ta đành phải nhờ sư tôn tìm thêm người đến giúp rồi." Thấy Diệp Viễn, Cơ Thương Lan cười to nói.

Tâm tư Diệp Viễn có chút rối loạn, gặp lại kẻ thù lần nữa, cho dù là trong ảo cảnh, Diệp Viễn cũng không cách nào cho giữ tâm cảnh bình tĩnh được.

Diệp Viễn có biện pháp phá vỡ ảo cảnh, nhưng hán không làm như vậy.

Hán cũng không muốn cải biến hướng đi của ảo cảnh cùng với Cơ Thương Lan liều mạng ngươi sống ta chết, bởi vì điều đó không có ý nghĩa.

Hán muốn lợi dụng này ảo cảnh để nâng cao tâm cảnh của mình!

Tâm cảnh này hư vô mờ mịt, trông có vẻ đối với việc tu hành không có lợi ích gì, nên rất ít võ giả đem tâm tư để trên mặt này.

Nhưng mà Diệp Viễn lại biết, tâm cảnh đối với tương lai tu hành của võ giả có tác dụng cực lớn, thậm chí từ một trình độ nhất định có thể quyết định tiềm lực và cực hạn của võ giả!

Đối với võ giả mà nói, đạt tâm cảnh sẽ như hổ thêm cánh!

Nếu như trong trường hợp hai tên võ giả có thực lực cảnh giới như nhau quyết đấu, thắng lợi cuối cùng nhất định thuộc về người có tâm cảnh cao hơn!

Đối với Diệp Viễn mà nói, dù chỉ là đề cao một chút thực lực cũng rất đáng trân quý.

"Xin lỗi, đã để sư huynh đợi lâu." Diệp Viễn cường ép đè xuống sát ý trong nội tâm, áy náy nói.

"Huynh đệ chúng ta từ lúc nào lại trở nên xa lạ như thế? Vì huynh chẳng qua là muốn đùa ngươi một chút mà thôi, sư đệ bỏ qua cho. Ta biết sư đệ theo đuổi đan dược đại đạo, không thích phân tâm tục vụ, cái gì có thể làm vì huynh liền tận lực làm. Chẳng qua là lần Thịnh yến này đối với Dược Vương điện ta quá quan trọng, bắt buộc dĩ mới phải mời sư đệ rồi nui."

Cơ Thương Lan vô cùng thẳng thắn, nhìn không ra chút giả dối nào, cho dù là ai cũng không nhìn ra hán lòng muông dạ thú.

Diệp Viễn cũng cười nói: "Ta nhất định sẽ vì đại sư huynh phân ưu."

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Viễn liền đi theo Cơ Thương Lan, bắt đầu bận rộn chuẩn bị cho Đại hội Phẩm đan.

Dù từng là những chuyện hán ghét làm nhất, Diệp Viễn vẫn cẩn thận tỉ mỉ chuẩn bị, phảng phất đã hoàn toàn lâm vào trong ảo cảnh, đem chính mình đại nhập tiến vào.

Vốn là trở lại làm chính mình, nên đối với Diệp Viễn những việc này cũng không có gì khó.

Đại hội Phẩm đan sẽ từng bước tiến hành, cuối cùng Cơ Thương Lan vẫn sẽ lộ ra răng nanh.

Bởi vì trong Đại hội Phẩm đan uống vào độc dược khiến bản thân tạm thời mất đi công lực, nên Cơ Chính Dương và Cơ Thanh Vân lúc này liền trở thành dê đọi làm thịt.

"Sư tôn, không nên trách đồ nhi lòng dạ ác độc, đồ nhi cũng là thân bất do kỷ." Cơ Thương Lan cầm kiếm nhắm vào Cơ Chính Dương.

Cơ Chính Dương lòng như tro nguội, nhắm mắt lại nói: "Việc đã đến nước này, nói nhiều vô ích, chỉ hy vọng người có thể tha cho Vân nhi một mạng."

Cơ Thương Lan nghe vậy cười tà ác: "Xin lỗi, sư tôn đại nhân, sợ rằng không thể thỏa mãn tâm nguyện ngay trước khi lâm chung của người rồi. Nhỏ cò phải nhờ tận gốc, gió xuân thổi tới lại tái sinh, ta cũng không muốn lưu lại một địch nhân như vậy ở bên người. Vân sư đệ thiên phú kinh người, chỉ cần cho hắn cơ hội, vài chục năm sau chỉ sợ cũng có thực lực uy hiếp ta rồi."

Nói xong, Cơ Thương Lan vung trường kiếm lên, một ánh kiếm thẳng hướng Diệp Viễn mà tới.

Lúc này, thân thể Cơ Chính Dương bỗng nhiên di chuyển, thay Diệp Viễn đỡ đạo kiếm mang này!

Không có nguyên lực hộ thể, trong nháy mắt thân thể Cơ Chính Dương bị kiếm mang đánh nát bấy!

Cũng trong lúc đó, sức mạnh thần hồn của Cơ Chính Dương đột nhiên bùng nổ, bao phủ tới Cơ Thương Lan!

Cơ Thương Lan thấy vậy giận dữ hét: "Lão bất tử nhà người lại dám thiêu đốt thần hồn, người muốn hồn phi phách tán sao?"

"Àm!"

Một vụ va chạm dữ dội, thần hồn của Cơ Chính Dương hầu như tiêu tan không còn chút gì, mà Cơ Thương Lan cũng phun ra một ngụm máu lớn, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Diệp Viễn vẫn luôn lạnh lùng nhìn một màn này, cũng không có kích động, cũng không có căm giận, thậm chí ngay cả một tia tâm tình cũng không có.

Lần nữa trải qua thời khắc khó quên này giống như đem vết sẹo trong tâm hắc vạch ra, cái loại tâm tình thống khổ mà người người thường không có cách nào chịu nổi.

Mà ảo cảnh đến giờ phút này đã là nguy hiểm cực độ! Nếu như không chịu đựng được thì sẽ không còn Diệp Viễn sau này nữa.

Cơ Thương Lan xách kiếm, che ngực, từng bước một đi về phía Diệp Viễn.

"Vân sư đệ, không nên trách sư huynh, sư huynh cũng là vạn bất đắc dĩ, người nên ngoan ngoãn lên đường thôi..." Cơ Thương Lan vừa đi, vừa nói.

Diệp Viễn nhìn Cơ Thương Lan, bỗng nhiên nhàn nhạt nở nụ cười.

Diệp Viễn khoanh chân ngồi xuống, nhắm hai mắt lại, tựa hồ hoàn toàn buông tha chống cự.

Có điều Cơ Thương Lan càng đến gần, khí tức trên người Diệp Viễn dần dần biến thành như có như không, cho đến cuối cùng hoàn toàn không cảm giác được khí tức của hắn, phảng phất như đã chết.

Một kiếm đánh tới, cả thế giới dần dần trở nên lạnh đậm hơn.

Nhàn nhạt, nhàn nhạt...

Cuối cùng tiêu tan không thấy...

...

Diệp Viễn từ từ mở mắt, cảm thụ một chút thế giới hiện thực, tự lẩm bẩm: "Đây chính là Tâm như chỉ thủy (1) sao..."

(1) Tâm như chỉ thủy: Tâm tĩnh như nước.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Nguyên lực phong bạo!

Trong lương đình đối diện Cửu Thiên Phong, Tô Vũ Bách đứng lên, phui bụi trên người.

"Không có gì đáng xem nữa, chúng ta đi thôi, Diệp Viễn hết hy vọng rồi. Còn tưởng rằng hắn có chỗ dựa chắc chắn mới dám xông vào Cửu Thiên Lộ, kết quả mới qua được năm ải của giai đoạn đệ nhị liền không đi nổi nữa."

"Ta cũng không xem nữa, lãng phí thời gian!"

"Đi thôi, đi thôi. Mất hơn nửa ngày, lại chỉ là một tràng náo nhiệt, còn tưởng rằng có cái gì hay lắm, náo loạn nửa ngày rồi cũng giống như những người khác thôi."

Tô Vũ Bách vừa đi, các trưởng lão khác tự nhiên cũng không còn hứng thú, rồi rít đứng dậy.

Bọn họ nhìn Diệp Viễn đứng ở nơi đó không nhúc nhích suốt hai canh giờ, cũng cảm thấy vô cùng tẻ nhạt.

Bây giờ đã chắc chắn Diệp Viễn không thể tỉnh lại được nữa, tự nhiên cũng thấy không có gì đáng để xem.

Tô Vũ Bách vòng qua bàn đá, một người một ngựa mang theo mọi người ra lương đình.

Mới vừa đi mấy bước, học viên dưới chân núi đột nhiên xôn xao lên tiếng.

"Mau nhìn, Diệp Viễn lại chuyển động rồi!"

"Hả? Hắn đang ngồi tại chỗ, hắn muốn làm gì?"

"Hắn không phải là muốn tu luyện tại chỗ chứ? Hay là hắn đã tẩu hỏa nhập ma?"

"Tẩu hỏa nhập ma là cái bộ dáng này sao? Không giống chút nào? Nhìn dáng vẻ của hắn, ngược lại giống như đang tu luyện. Nhưng đến lúc này mới làm chuyện ôm chân phật có tác dụng sao?"

"Diệp Viễn thường làm ra việc ngoài dự kiến của người khác, thật không biết hắn đang muốn làm gì. Có điều nhìn dáng vẻ của hắn, hắn là mới vừa từ trong ảo cảnh đi ra ngoài. Nhưng hắn mới qua được có năm ải, những ải phía sau hắn làm sao qua nổi đây?"

Hành động của Diệp Viễn lại lần nữa khiến đám đông đang phiên não tìm được đề tài nói chuyện, các loại phiên bản suy đoán từ trong đám người dần dần mất ra.

Hô Duyên Dững và Phong Nhược Tĩnh, Phong Chỉ Nhu ba người vốn đã tuyệt vọng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu tử này, thật là làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng hắn sẽ không tỉnh lại nữa!" Hô Duyên Dững lau mồ hôi lạnh nói.

Phong Nhược Tĩnh lại như cũ trầm mặc nhìn Diệp Viễn, tựa hồ phát hiện cái gì.

"Phong lão sư, thế nào? Có gì không đúng sao?" Hô Duyên Dững hiếu kỳ nói.

"Hô Duyên lão sư, người có cảm thấy không, khí tức trên người Diệp Viễn có gì đó không đúng?"

"Hả?" Hô Duyên Dững cảm thụ một chút khí tức của Diệp Viễn, quả nhiên phát hiện có chút không đúng: "Tiểu tử này, khí tức trên người làm sao lại càng ngày càng yếu? Sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?"

Phong Nhược Tĩnh lắc đầu một cái, dĩ nhiên cũng không biết rõ tình trạng.

Có điều bọn họ không ngừng nhận thức khí tức của Diệp Viễn, lại phát hiện khí tức của hắn càng ngày càng yếu, càng ngày càng yếu, đến cuối cùng dĩ nhiên trực tiếp biến mất!

Cả ba người thất kinh.

"Hả? Khí tức biến mất rồi? Chẳng lẽ đã chết?" Tô Vũ Bách hiển nhiên cũng phát hiện ra biến hóa của Diệp Viễn.

"Tô trưởng lão, khí tức của Diệp Viễn đã hoàn toàn biến mất, có phải đã chết ở trong Cửu Thiên Lộ hay không?" Lâm trưởng lão kia bỗng nhiên mở miệng nói.

Có một câu nói này của Lâm trưởng lão, Tô Vũ Bách càng thêm xác định suy nghĩ của mình.

Kèm chế nội tâm đang vui mừng như điên, Tô Vũ Bách gật đầu nói: "Mặc dù tình huống có chút quý dị, nhưng khí tức của hắn đúng là đã hoàn toàn biến mất, xem chừng đúng là đã chết."

"Hừ, coi rě Hội trưởng lão, có kết cục như vậy cũng đáng đời! Còn được toàn thây là tiện nghi cho hần!" Lâm trưởng lão hừ lạnh nói.

"Ha ha, Hồ viện trưởng đã nói rồi, đây là quyền của học viên, nếu hần đã lựa chọn cách chết như vậy, hơn nữa người bây giờ cũng đã chết, cũng coi như là Hội trưởng lão chúng ta chấp hành viện quy."

Hiện tại tâm tình Tô Vũ Bách rất tốt, ngược lại còn an ủi Lâm trưởng lão.

Mặc dù quá trình quanh co một chút, nhưng cuối cùng Diệp Viễn vẫn chết, hần cũng coi như đã giúp Tô gia trừ đi cái tai họa ngầm này.

Trong lương đình, Hồ Trưởng Sinh nhìn "thi thể" Diệp Viễn, thờ dài một cái, cũng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Những học viên Thiên cấp có cảnh giới khá cao cũng phát hiện Diệp Viễn có chút không đúng, mặc dù có chút đáng tiếc nhưng cũng không khỏi thâm thở phào nhẹ nhõm.

Một tên Long Đường đã ép cho bọn họ không thở nổi, lại còn thêm quái nhân Diệp Viễn, cuộc sống sau này càng không dễ chịu.

"Thật không ngờ, thật không ngờ, Diệp Viễn mới đến ải thứ năm liền mất mạng! Lão Long à, Diệp Viễn cho dù yêu nghiệt, cũng đã là quá khứ rồi. Chỗ đáng sợ của Cửu Thiên Lộ người cũng thấy rồi đấy, người còn muốn xông vào Cửu Thiên Lộ nữa không?" Tả Bất Quy hướng về phía Long Đường nói.

Cặp mắt Long Đường híp lại, hiển nhiên có chút không tin sự thật trước mắt.

Diệp Viễn xông qua giai đoạn đầu trượt lọt như vậy, làm sao có thể tại ải thứ năm của giai đoạn thứ hai liền bỏ mình?

Thế này quá không hợp lý!

Nghe được lời của Tả Bất Quy, Long Đường gật đầu nói: "Coi như Cửu Thiên Lộ là núi đao biển lửa, dầm rỗng hang hỏ, chuyến này ta vẫn muốn xông vào! Không thành công thì thành nhân!"

"Người đúng là tên nảo tàn! Thôi đi, ta biết còn người người tâm cao khí ngạo, ta nói không được người. Nếu người đã chấp tay đem hạng nhất đưa cho ta, ta liền thu nhận!"

"Đệ nhất sao? Đệ nhất Học viện Đan Võ có ý nghĩa gì chứ? Người thích thì lấy đi." Long Đường nhàn nhạt nói.

"Ai, người đúng là trúng độc không nhẹ nha! Người cũng đã chết, người còn muốn đi xuống xem sao?"

"Nhìn thêm chút nữa đi, ta luôn cảm thấy Diệp Viễn không có dễ dàng chết như vậy!"

"Lão Long, người từ lúc nào lại trở nên như vậy? Hần rõ ràng đã... hả? Chuyện gì đây?"

Hai người đang nói chuyện bỗng nhiên cảm thấy nguyên lực xung quanh rõ ràng phát sinh một chút khác lạ.

Các học viên ở dưới chân núi đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên một trận cuồng phong thổi qua, sau đó nguyên lực bên cạnh bọn họ bắt đầu trở nên mỏng manh.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Cửu Thiên Phong là nơi có nguyên lực vô cùng dồi dào, làm sao có thể trở nên mỏng manh như thế? Chẳng lẽ có người đang đột phá?"

"Là Diệp Viễn! Diệp Viễn hần đang đột phá!"

Không biết ai trong đám người la lên một tiếng, đem tất cả ánh mắt của mọi người lại lần nữa hướng về Diệp Viễn.

Vào giờ khắc này chỉ nhìn thấy nguyên lực thiên địa xung quanh Cửu Thiên Phong đều đang điên cuồng lao về phía Diệp Viễn!

Lấy Diệp Viễn làm trung tâm, tạo thành một nguyên lực phong bạo cực lớn!

Khí tức của Diệp Viễn cũng mạnh mẽ lên trong tức khắc!

Hồ Diên Dững và Phong Nhượng Tinh liếc nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy rung động trong mắt đối phương.

"Đây là... Tâm như chí thủy! Diệp Viễn hần... dĩ nhiên có thể đạt tới cảnh giới Tâm như chí thủy! Thật không còn gì để nói! Cho dù là Ngưng Tinh Cảnh, cũng cực ít người có thể đạt tới cảnh giới như vậy về mặt tâm cảnh, đây chính là cảnh giới trong truyền thuyết! Diệp Viễn mới Nguyên Khí tầng sáu, hần làm sao có thể?" Hồ Duyên Dững hít vào một hơi.

Hai trông mắt Phong Nhượng Tinh chớp động, rõ ràng cũng đang khiếp sợ: "Ngay bây giờ không phải Nguyên Khí tầng sáu nữa rồi, hần ngay bây giờ sẽ đột phá!"

"Tiểu tử này, thật làm cho người ta kinh hãi! Mấy ngày trước hần mới vừa đột phá Nguyên Khí tầng sáu, bây giờ lại sắp vượt qua một tiểu cảnh giới, trực

tiếp đạt tới Nguyên Khí tầng bảy, thật là đáng sợ!" Hồ Duyên Dững chất lưỡi nói.

Có điều thấy Diệp Viễn tài giỏi như vậy, trong lòng hắn cũng rất vui vẻ yên tâm. Bất kể nói như thế nào, tình nghĩa giữa Diệp Viễn và học viện cũng coi như đã kết.

Từ Học Viện Đan Võ Tàn quốc đi ra một thiên tài như vậy, hắn cũng cảm thấy vô cùng tự hào.

"Nguyên Khí tầng bảy sao? Hồ Duyên lão sư, người nhìn kĩ một chút nguyên lực phong bạo này, chỉ là Nguyên Khí tầng bảy sao?" Phong Nhưộc Tinh hít sâu một hơi nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Nguyên khí cửu trọng đỉnh phong!

Nghe Phong Nhưộc Tinh nói như vậy, Hồ Diên Dững mới chợt nhớ ra mà kinh sợ.

Cảm thụ được một chút nguyên lực phong bạo đang dần dần cuồng bạo, Hồ Duyên Dững lần nữa ngậy ra.

Cảm giác được nguyên lực phong bạo này sắp đột phá Linh Dịch Cảnh!

Nguyên lực cuồng bạo như thế, Diệp Viễn hắn không sợ chết no sao?

Có điều Tâm như chỉ thủy là cảnh giới trong truyền thuyết, có lẽ Diệp Viễn thật có thể tiêu hóa hết cũng không chừng!

Nghĩ tới đây, Hồ Diên Dững không khỏi có chút mong đợi.

"Ha ha, tiểu tử này thật là luôn khiến người ta ngoài ý muốn!"

Hồ Duyên Dững âm thầm hưng phấn, sắc mặt Tô Vũ Bách lúc này lại vô cùng khó coi.

Hắn vốn cho là Diệp Viễn đã chết, bây giờ Diệp Viễn chẳng những sống lại, hơn nữa còn thuận thế sắp đột phá.

Hắn đột phá Nguyên Khí tầng sáu mới có mấy ngày giờ lại muốn đột phá!

Bây giờ, có lẽ Tô Vũ Bách đang nguyện rủa Diệp Viễn sẽ bị nguyên lực phong bạo làm cho chết no!

Còn nữa, Diệp Viễn lại có thể ở trong Cửu Thiên Lộ đạt tới cảnh giới Tâm như chỉ thủy trong truyền thuyết!

Hắn sống đến tuổi này còn không biết cái gì gọi là Tâm như chỉ thủy, Diệp Viễn một tên oắt con mười lăm tuổi, lại có thể đạt tới cảnh giới như vậy về mặt tâm cảnh!

Sau khi tức giận, Tô Vũ Bách bỗng nhiên cảm thấy vô cùng bất an.

Hắn chợt nhớ tới lời nói của Diệp Viễn ba ngày trước.

"Lão già kia, người nhớ kỹ cho ta! Mối thù hôm nay, Diệp Viễn ta ngày khác ắt sẽ trả lại gấp trăm lần! Trong vòng một năm, nhất định sẽ lấy thủ cấp của ngươi!"

Lời nói ấy vẫn vang bên tai Tô Vũ Bách, lúc đó hắn chỉ cho là đang nghe một câu chuyện tiếu lâm.

Nhưng mà bây giờ, nội tâm Tô Vũ Bách lại trở nên bất an.

Trong vòng một năm? Chắc không phải hắn có thể làm được chứ?

Nghĩ tới đây, Tô Vũ Bách không tự chủ được rung mình một cái.

...

Nguyên lực phong bạo lấy Diệp Viễn làm trung tâm thổi điên cuồng, bao phủ phạm vi mấy trăm trượng, những học viên kia cảm thấy nguyên lực chu thần gần như sắp bị hút hết.

Diệp Viễn vận chuyển Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết, tham lam hấp thu nguyên lực trong phạm vi Cửu Thiên Phong, lấy tốc độ hiếm gặp leo lên khí

thể.

Nhưng mà từ đầu đến cuối thân Diệp Viễn ở trong gió lốc vẫn không có một chút chuyển động, phẳng phất như là người chết.

Một động một tĩnh này mang đến sự tương phản cực lớn, làm cho người khác cảm thấy vô cùng quái dị.

Chỉ là điều làm cho mọi người quan tâm nhất là đến cuối cùng Diệp Viễn muốn làm gì.

Nguyên lực phong bạo mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn có thể khiến cho một tên võ giả đột phá đến Linh Dịch Cảnh rồi!

Diệp Viễn này, không phải là muốn trực tiếp đột phá đến Linh Dịch Cảnh chứ?

Trong lúc tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm, Diệp Viễn dựa vào tâm cảnh Tâm như chi thủy thúc giục Linh Chấn Cửu Dương Thần Quyết, hiệu suất dĩ nhiên nhanh hơn gấp mấy lần so với bình thường!

Hắn điên cuồng luyện hóa nguyên lực đưa vào đan điền, cảnh giới trong đó cũng liên tục tăng lên!

Lần đột phá cảnh giới này không phải Diệp Viễn chủ động đột phá, mà là sau khi tâm cảnh đột phá thuận thế mà làm.

Cái gọi là thủy mãn tự tràn đầy, chính là cái đạo lý này rồi.

Một khắc sau, cảnh giới của Diệp Viễn không ngoài dự liệu đột phá Nguyên Khí tầng bảy, nhảy lên tiểu cảnh giới cuối cùng của Nguyên Khí Cảnh.

Nhưng mà đây mới chỉ là bắt đầu, nguyên lực phong bạo không hề có dấu hiệu muốn dừng lại, Diệp Viễn vẫn như cũ đang không ngừng luyện hóa nguyên lực.

...

"Quá điên cuồng, hắn hấp thu nguyên lực nhiều như vậy mà chỉ mới đột phá được Nguyên Khí tầng bảy. Nếu như là ta, sợ rằng đã đủ đến Nguyên Khí tầng tám rồi!"

"Đúng vậy, công pháp hắn tu luyện khẳng định không phải của học viện. Tam giai công pháp của Học viện cũng không thể có hiệu quả như vậy."

"Người so với người càng đáng chết, hàng so với hàng càng đáng nể! Không biết nếu như ta cũng tu luyện công pháp lợi hại như vậy, có thể yêu nghiệt giống như Diệp Viễn hay không?"

"Còn chưa tính ngũ hã? Đừng nói tu luyện công pháp của Diệp Viễn, dù là tam giai công pháp của học viện, người có thể tu luyện thành sao? Cao giai công pháp thâm ảo vô cùng, nếu như người nào cũng có thể tu luyện, há chẳng phải là người nào cũng có thể phi thăng Thần Vực?"

"Nói cũng phải. Chỉ là không biết Diệp Viễn dự định đột phá như thế nào? Nhìn dáng vẻ của hắn chắc là không đột phá Linh Dịch Cảnh sẽ không bỏ qua!"

"Vốn ta cũng cho là như vậy, nhưng nhìn biểu hiện bây giờ của hắn, đột phá Linh Dịch Cảnh khẳng định cần số lượng nguyên lực vô cùng kinh khủng! Nguyên lực phong bạo này mặc dù mạnh, nhưng sợ rằng vẫn không đủ để hắn đột phá đến Linh Dịch Cảnh."

Đang lúc mọi người lên tiếng nghị luận, cảnh giới của Diệp Viễn vẫn liên tục tăng lên, rất nhanh thì đột phá đến Nguyên Khí tầng bảy đỉnh phong.

Sau đó, trực tiếp đột phá Nguyên Khí tầng tám!

Nhưng mà khí thế đột phá của Diệp Viễn cũng không có chút nào ngừng nghỉ, khí thế của hắn một đường mãnh tiến dâng cao, cho đến đột phá Nguyên Khí tầng chín mới dần dần chậm lại.

Cuối cùng, cảnh giới của Diệp Viễn dừng ở Nguyên Khí tầng chín đỉnh phong, chỉ cách Linh Dịch Cảnh có một bước ngắn!

Nguyên lực phong bạo tiêu tan, Diệp Viễn chậm rãi đứng lên, tự lầm bầm: "Đời trước tu luyện tới Thần Vương cảnh tâm cảnh cũng không có đột phá, không nghĩ tới bây giờ mới Nguyên Khí Cảnh, dĩ nhiên ngoài ý muốn đột phá. Võ giả nặng nguyên lực mà khinh tâm cảnh, lại không nghĩ tới tâm cảnh cũng vô cùng quan trọng. Nói không chừng, Thần cảnh cùng với cảnh giới Thiên nhân hợp nhất còn có chút liên hệ!"

Tâm cảnh cũng có phân chia cảnh giới, chỉ là không có cảnh giới tu luyện hệ thống như vậy, cũng có chút khó đoán.

Tâm cảnh chia làm ba cảnh giới, theo thứ tự là Tâm như chi thủy, Tâm như bàn thạch cùng với Thiên nhân hợp nhất trong truyền thuyết!

Tâm cảnh không cách nào tu luyện, chỉ có thể dựa vào cơ duyên và cảm ngộ.

Tâm như chi thủy, như giếng nước yên tĩnh.

Nói tới đơn giản, kỳ thật rất khó đạt tới.

Chuyện thế gian phân phân nhiều nhiều, thân ở trong giang hồ muốn chân chính đạt đến Tâm như chỉ thủy, nói dễ vậy sao?

Tất cả cảnh giới đều không có giới hạn, số người có thể đạt tới cảnh giới Tâm như chỉ thủy chỉ sợ cũng không vượt quá mười ngón tay.

Diệp Viễn cũng không nghĩ tới có thể đột phá tâm cảnh, hắn đặt chính mình trong ảo cảnh, chỉ là vì tương lai đối mặt với Cơ Thuong Lan mà dự diễn một lần.

Sức mạnh của Cơ Thuong Lan người thường không thể nào hiểu được. Cho dù tu luyện tới Thần Vương cảnh lần nữa, Diệp Viễn cũng không chắc chắn có thể trăm sát hắn.

Nếu như sau này lúc đối diện với Cơ Thuong Lan, Diệp Viễn không thể bình tâm tĩnh khí, vậy người thất bại rất có thể là chính bản thân hắn!

Thật ra mới vừa rồi trong ảo cảnh Diệp Viễn đã vô cùng nguy hiểm, hắn gần như sắp bị mất đi phương hướng.

Song lúc Cơ Chính Dương bởi vì bảo vệ hắn mà chết, Diệp Viễn bỗng nhiên có cảm giác, vào lúc nguy cơ cảm ngộ được Tâm như chỉ thủy mới đánh vỡ ảo cảnh mà ra.

Tâm như chỉ thủy tại Thần Vực kỳ thật cũng không có gì ghê gớm, võ giả đạt tới cảnh giới Thần Vương trên căn bản cũng có thể đạt tới cảnh giới này.

Đương nhiên, ngoại trừ Diệp Viễn.

Nhưng mà Tâm như bản thạch cũng không có dễ đạt được như vậy, theo Diệp Viễn biết, cho dù là Thần Vương Thần Vực đạt tới cái cảnh giới này cũng chỉ lác đác có mấy người.

Còn về Thiên nhân hợp nhất trong truyền thuyết, Diệp Viễn trước giờ chưa từng nghe nói có ai đạt được.

"Xem ra người sáng tạo ra Cửu Thiên Lộ này đã đạt tới cảnh giới Tâm như chỉ thủy, hắn đem lý giải của chính mình sáp nhập vào trong ảo cảnh, trợ giúp học viên cảm ngộ, thật sự quá tài giỏi. Chỉ là, muốn lĩnh ngộ được Tâm như chỉ thủy này, không phải là người có cơ duyên sợ rằng khó mà đạt được." Diệp Viễn đã không dưới một lần khen ngợi Cửu Thiên Lộ này.

Diệp Viễn không thừa nhận cũng không được, khó khăn của Cửu Thiên Lộ đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Ngay cả hắn cũng thiếu chút nữa bị lạc trong ảo cảnh đó, càng không cần phải nói tới những học viên khác.

Cho dù những học viên kia xông qua Cửu Thiên Lộ, cũng chỉ là xông vào mà qua, Cửu Thiên Lộ chân thực sợ là bọn họ không cách nào lĩnh ngộ được.

Cửu Thiên Lộ này thật ra là một cái bảo tàng khổng lồ!

Tâm cảnh đã đột phá đến cảnh giới Tâm như chỉ thủy, trong lúc này ba trăm ba mươi ba ai tiếp theo đối với Diệp Viễn mà nói một chút khó khăn cũng không có.

Hắn nhắc chân, thẳng hướng tầng thứ ba mà đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Đã từng vô đường đường chủ

Những bậc thêm còn lại, Diệp Viễn dễ dàng bước lên như đi trên sân vắng vậy.

Đạt đến cảnh giới Tâm như chỉ thủy, cảnh ảo của Cửu Thiên Lộ đối với Diệp Viễn giờ này không còn chút tác dụng gì nữa.

Hắn từng bậc từng bậc mà bước lên, chắc chắn và kiên định, trong tức khắc đã xuyên qua cả giai đoạn hai.

Chứng kiến cảnh này Tô Vũ Bách, mặt trầm lặng.

Đây đã là lần thứ hai hắn phán Diệp Viễn sẽ chết, nhưng không ngờ Diệp Viễn lại sống dậy trở lại.

Chẳng những sống dậy, mà còn sống rất khỏe mạnh là đằng khác!

Hắn hiện giờ đi cũng không phải, ở cũng không được, đứng ở đó vô cùng ngại ngùng.

Bảo hắn đi, hắn cũng không can tâm, không tận mắt chứng kiến Diệp Viễn bị Cửu Thiên Lộ giết chết, hắn có về đi chăng nữa cũng là ăn không ngon ngủ

không yên.

Nhưng nếu không đi thì...! Hắn đã bước ra khỏi Đình nghỉ mát rồi, nay chẳng lẽ lại quay về ngồi xuống bình phẩm lung tung sao?

Hắn chịu không nổi sự mất mặt này.

Sắc mặt của Tô Vũ Bách thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn quyết định phẩy tay áo bỏ đi.

Mấy vị Trưởng lão đó kì thực rất muốn xem Diệp Viễn rốt cuộc có thể thành công vượt ải không, có thể nói đây được coi như thời khắc có tính lịch sử vậy.

Nhưng khi thấy Tô Vũ Bách rời đi, tất nhiên cũng không tiện ngồi lại, đành phải bỏ đi theo.

Phía bên kia, Tà Bất Quy chứng kiến bước đi vững chắc của Diệp Viễn, không kiềm nổi nuốt nước bọt một cái.

Có thể đột phá Cửu Thiên Lộ theo một cách thức như vậy, hắn thật sự không biết phải hình dung Diệp Viễn như thế nào rồi.

Vào lúc này, Long Đường đột nhiên quay người chuẩn bị rời đi, Tà Bất Quy ngó người vội vàng hỏi: “Lão Long, huynh không xem nữa sao?”

Long Đường không hề dừng lại, chỉ quay lưng vẫy vẫy tay với Tà Bất Quy: “Đại cục đã định, không còn gì để xem nữa. Ta đi chuẩn bị đã, người tiếp theo tới lượt ta rồi.”

Nói xong, Long Đường đi thẳng một mạch.

“Đại cục đã định ư?” Tà Bất Quy lập lại một lần nữa, lẩm bẩm nói: “Hắn dám khẳng định Diệp Viễn sẽ vượt qua được sao? Cho dù hắn đã đột phá thành Nguyên Khí tầng chín, nhưng vẫn ở cảnh giới Nguyên Khí thôi. Ba trăm ba mươi bậc kế tiếp là giai đoạn khó khăn nhất, cảnh giới nguyên khí có thể vượt qua sao?”

Dĩ nhiên là không ai trả lời hắn, cái trả lời hắn chính là những bước đi vững chắc của Diệp Viễn.

Bước lên bậc thứ sáu trăm sáu mươi bảy, cảnh ảo trước mặt của Diệp Viễn trong chớp mắt tiêu tan hết, biến lại thành hình ảnh của Cửu Thiên Lộ lúc đầu. Một bậc thang thông thiên!

Nhưng lần này, trước mặt của Diệp Viễn xuất hiện một ông lão với bộ y phục màu xanh, một khuôn mặt hiền từ phúc hậu, mang phong thái của một vị cao nhân.

“Chàng trai trẻ, có thể đến được đây cho thấy tư chất của ngươi hơn người. Nhưng cửa ải thứ ba này là cửa ải khó nhất trong Cửu Thiên Lộ, ngươi đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Không ngờ ông lão này nhìn thấy Diệp Viễn lại mở miệng nói chuyện, ông ta lại tự mình có ý thức.

Nhưng trước khi nhìn ông lão với ánh mắt đầu tiên, Diệp Viễn đã nhìn ra vẻ thực hư của ông, nên mới không quá hoang mang sợ hãi.

“Có thể để lại thần niệm ở trong Cửu Thiên Lộ, chẳng lẽ Cửu Thiên Lộ này ra do tiền bối sáng lập?” Diệp Viễn không trả lời câu hỏi của ông lão mà còn hỏi ngược.

Ông lão thấy Diệp Viễn hỏi như vậy, không kiềm nổi kinh ngạc hỏi: “Không ngờ ngươi có thể nhận ra thật hư của ta? Đúng là kì tài! Nhìn xương cốt của ngươi, chẳng qua chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, không ngờ lại có kiến thức đến như vậy! Nhưng mà! Cửu Chuyển Hồn Thiên Trận này không phải do lão phu sáng lập, mà là tổ sư của U Vân Tông - U Vô Nhai sáng lập! Chẳng qua là dương thọ của lão phu sắp tận, nên mới nguyện ý để lại chút thần niệm ở Cửu Thiên Lộ này, chặn giữ cửa ải thứ ba này!”

Ông lão y phục màu xanh vuốt râu cười nói, mặt hướng lên trước, hiện rõ là vô cùng sùng bái vị U Vô Nhai này.

Diệp Viễn bỗng chột hiểu ra, nay mới biết lai lịch của Cửu Thiên Lộ, không ngờ lại là sư tổ của U Vân Tông - U Vô Nhai sáng lập.

Từ đó có thể thấy vị U Vô Nhai này ắt hẳn phải là một tuyệt thế cao nhân.

Người khác có thể không biết, nhưng Diệp Viễn lại biết rất rõ, Cửu Chuyển Hồn Thiên Trận lấy con số chín chín, âm hợp thiên đạo, người thường không thể tạo ra.

Hơn nữa Diệp Viễn cũng nhìn ra, ưu lực của Cửu Chuyển Hồn Thiên Trận này không chỉ dừng lại ở đó. Bố trí trên đỉnh của Cửu Thiên, chỉ là một bản giản hóa của một đại trận thôi.

Học viện Đan Võ chỉ là đạo trường ngoài của U Vân Tông, U Vân Tông làm sao có thể bố trí trận pháp nguyên vẹn ở chỗ này cơ chứ?

Nhưng, cho dù chỉ là bản giản hóa, Cửu Chuyển Hồn Thiên Trận này cũng là một trận pháp vô cùng lợi hại.

“Hóa ra lại do U sư tổ sáng lập, chả trách lại có uy lực như thế!” Diệp Viễn kiềm không nổi, than thở nói.

“Hừm? Chẳng ngờ người lại có thể lĩnh hội được Tâm như chỉ thủy?”

Ông lão đánh giá sơ qua Diệp Viễn, không kiềm nổi kinh ngạc. Diệp Viễn tâm trạng hiền hòa, cõi lòng phẳng lặng, đây rõ ràng là biểu hiện của việc lĩnh hội được Tâm như chỉ thủy.

Ông lão tự nguyện chần giữ cửa ải, ắt là đối với trận pháp tương đối hiểu rõ, biết rõ ải thứ hai này tác động vào cảnh giới Tâm như chỉ thủy, nhưng chỉ là không ngờ một nhóc con mới mười lăm mười sáu tuổi đã lĩnh hội được rồi.

Diệp Viễn cười mỉm một cái, nói: “Vạn bối chỉ là may mắn lĩnh hội được.”

Lần này ông lão mới tỉ mỉ đánh giá Diệp Viễn một lần nữa, tức khắc có chút kinh ngạc nói: “Tốt! Tốt! Tốt! Đúng là thời thế tạo anh hùng, trời giúp U Vân Tông ta rồi! Có nhân tài như vậy, sau này U Vân Tông của ta ắt sẽ phục hưng, ta chần giữ đến nay đã ngàn năm, cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng rồi! Chàng trai trẻ, mau nói cho ta biết họ tên của ngươi.”

“Vân bối Diệp Viễn, không biết tiền bối cao danh quý tánh?” Diệp Viễn cung kính nói.

Đối với những người xả thân vì sự phát triển của tông môn, trong lòng của Diệp Viễn là vô cùng cung kính.

Nên biết rằng ông lão này dương thọ đã không còn nhiều, nay lại đưa thần niệm vào chần giữ trận pháp càng làm tổn hao thêm dương thọ.

Một người không cầu lợi như vậy, hẳn có lý do gì mà không tôn kính?

“Diệp Viễn? Không tòi, không tòi, lão phu Lộ Ngạn, là Võ đường đường chủ đời thứ ba mươi lăm!”

“Hóa ra tiền bối chính là Võ đường đường chủ, vạn bối thất lễ rồi!” Diệp Viễn cung kính hành lễ.

“Ha ha, mau đứng dậy, mau đứng dậy. Ta đã là một người chết, ngươi hành những cái hư lễ đó với ta làm gì? Trận pháp này ta cũng đã chần giữ hơn trăm năm nay rồi, thần niệm cũng gần tiêu tan hết. Trước khi chết có thể gặp được một tuyệt thế thiên tài như ngươi, lão phu chết cũng nhắm mắt.”

Thần niệm thông qua một thủ pháp đặc biệt, đúng là có thể duy trì trong một thời gian dài, nhưng cũng có ngày tiêu tan hết.

Thần niệm của Lộ Ngạn nhiều nhất cũng chỉ có thể gắng gượng được mười năm nữa, đến lúc đó hoàn toàn tiêu tan trên thế gian này.

Cao thủ của lúc xưa nay phải về với cát bụi, đây chính là thể lương của Lộ Ngạn, cũng là thể lương của tất cả người luyện võ.

Cho dù là tuyệt thế Thần Vương, cũng đâu không lại sự hủy hoại của thời gian.

Nhưng Lộ Ngạn rõ là một người vô ưu, đối với sống chết sớm đã nhìn thấu.

“Ta chần giữ Cửu Chuyển Hồn Thiên Trận đã gần hai trăm năm nay, học viện gặp qua cũng chỉ có mười mấy người. Chỉ có mấy năm trước tên tiểu tử Mạc Vân Thiên là để lại cho ta chút ấn tượng, nhưng hẳn so với ngươi thì còn kém rất nhiều.”

“Tiền bối quá khen.” Diệp Viễn dĩ nhiên không dám ngông cuồng tự đại trước mặt của Lộ Ngạn.

Tuy là Lộ Ngạn chỉ mới chần giữ gần hai trăm năm, nhưng đối với mọi thứ trong Cửu Thiên Lộ lại rất rõ.

Những người được gọi là thiên tài, trong mắt ông vốn dĩ không đáng để bàn tới.

Có ba ải thôi cũng không qua nổi, thì sao lại gọi là thiên tài được?

Cái U Vân Tông cần không phải loại thiên tài như thế, cái ông cần chính là người có thể dẫn dắt U Vân Tông trở lại như xưa.

Ý nghĩa tồn tại của Cửu Thiên Lộ cũng nằm ở đây!

Mạc Vân Thiên tuy là đã vượt qua Cửu Thiên Lộ nhưng chỉ là gặp may thôi.

Tâm như chỉ thủy và cửa ải thứ ba, mới là ý nghĩa thật sự của Cửu Thiên Lộ.

Nếu không sao lại phải huy sinh dương thọ của một vị Võ đường đường chủ để chần giữ trận pháp này chứ?

“Chàng trai trẻ, có thể hứa với ta một chuyện không?” Lộ Ngạn đột nhiên mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Trận pháp mở hết!

“Lộ tiên bối muốn vạn bối giúp U Vân Tông vượt qua những tông môn khác?”

Thông qua màn đối thoại trước đó, Diệp Viễn tự nhiên hiểu được ý của Lộ Ngan.

“Ha ha, con nhỏ dễ dạy, người quả nhiên mới nghe đã hiểu! Nhưng mà, ta không chỉ muốn người giúp U Vân Tông vượt qua những Chư Tông ở khu Nam, càng mong người có thể dẫn dắt U Vân Tông quay trở về khu Bắc!” Lộ Ngan kích động nói.

Diệp Viễn nghe xong khóc cười nói: “Lộ tiên bối quả xem trọng vạn bối rồi! Vạn bối chẳng qua chỉ là một tên tiểu bối ở mức Nguyên Khí Cảnh thôi.”

“Ha ha, người không cần phải khiêm tốn. Có thể lĩnh hội Tâm như chi thủy, thành tựu sau này của người là không thể nào lường được! Chỉ mong rằng sau này người có đủ thực lực thì nhớ rõ uống nước nhớ nguồn là được rồi.”

Lộ Ngan đã là một người chết, tất nhiên là sẽ không nói những lời không đâu. Yêu cầu quá đáng thì Diệp Viễn cũng không thể nào đồng ý. Cho dù có đồng ý, sau này cũng không đi thực hiện.

“Uống nước nhớ nguồn” bốn chữ này, vừa may dùng vào trường hợp này là hợp lý nhất. Một là thể hiện được thành tựu sau này mà Diệp Viễn đạt được là do U Vân Tông, hai là không hề đề cập đến yêu cầu cụ thể.

Sau này làm như thế nào, tất cả là do bản thân Diệp Viễn. Nếu như Diệp Viễn là một tên vong ân bội nghĩa, những lời này tự nhiên sẽ là nói không công rồi; nhưng nếu Diệp Viễn là một người trọng tình trọng nghĩa, những lời này sẽ được chôn sâu trong lòng của Diệp viễn như một hạt mầm vậy.

Diệp Viễn nghe xong cười nói: “Tiền bối suy nghĩ nhiều quá rồi, vạn bối vốn là đệ tử của U Vân Tông, vì U Vân Tông ra một phần sức lực là điều vạn bối nên làm.”

Lộ Ngan mỉm cười gật đầu, rõ là rất hài lòng với câu trả lời của Diệp Viễn.

Ông ta không cần Diệp Viễn hứa gì với mình, chỉ cần Diệp Viễn nhớ U Vân Tông đối đãi tốt với hắn là được.

Còn về Diệp Viễn sau này có đạt đến mức độ đó hay không, Lộ Ngan không hề lo lắng.

U Vô Nhai năm đó thiên chất không hề xuất chúng, nhưng từ khi ở Linh Dịch Cảnh ngộ ra Tâm như chi thủy, khí thế vùng lên không ai địch nổi nữa.

Diệp Viễn cho dù không đạt được đến mức độ của U Vô Nhai, ít ra cũng có đủ năng lực để dẫn dắt U Vân Tông trở về phía bắc.

Khu vực hai phía nam bắc khá lớn, hầu hết những Đại Tông Môn thật sự của Vô Biên Giới đều nằm ở khu Bắc.

Năm đó U Vân Tông cũng là Đại Tông ở khu Bắc, sau này do Thanh Hoàng không nhận, nên mới bị Tông môn khác thôn tính, suy yếu chút nữa cả gốc rễ cũng mất luôn.

Những người đứng đầu trong U Vân Tông trước giờ chưa từng từ bỏ mục tiêu trở lại khu bắc, huống hồ U Vân thập quốc vốn dĩ là nơi nghèo nàn, nhân tài ít ỏi, muốn trở lại khu bắc, đâu phải chuyện dễ?

Mấy năm nay Học viện Đan Võ của U Vân thập quốc, cũng có một vài người thông qua được Cửu Thiên Lộ, nhưng Thiên tài lĩnh hội được Tâm như chi thủy thì không có lấy một người nào.

“Ha Ha, có thể nghe thấy những lời này của người, nút thắt trong lòng của lão phu mấy năm nay coi như đã được giải rồi! Cộng thêm Cửu Thiên Lộ của bốn Tông, cùng lão phu chắn giữ ải còn có mười ông lão nữa, nhưng họ không có phúc phần như lão phu, không ngờ trong lúc còn sống lại có dịp chứng kiến người vượt ải Cửu Thiên Lộ, lão phu có thể ngậm cười nhắm mắt rồi.” Lộ Ngan cười lớn nói.

Có thể nhận thấy, Lộ Ngan đích thị là đã mãn nguyện, nay không còn màng đến sống chết nữa rồi!

Diệp Viễn cười nói: “Tiền bối không phải bị quan như vậy, trời không tuyệt đường người, có thể người vẫn còn cơ hội nhìn thấy ngày mà U Vân Tông quay trở về bắc khu thì sao!”

Lộ Ngan vừa cười vừa vẫy tay: “Tiểu tử, không cần phải an ủi lão già này. Sống chết có số lão phu sớm đã nhìn thấu rồi.”

Lộ Ngan nghĩ rằng Diệp viễn đang an ủi mình, nhưng với phương pháp của Diệp Viễn chỉ cần có đủ thực lực, khiến Lộ Ngan có thể chết đi sống lại là điều hoàn toàn có thể.

Diệp Viễn cũng không giải thích gì thêm, có thể gắng gượng được đến ngày đó hay không, thì phải xem tạo hóa của Lộ Ngan rồi.

Nếu như sau này có đủ thực lực, mà Thần niệm của Lộ Ngan vững chưa bị tiêu tan hết thì hắn sẽ quay lại giúp Lộ Ngan.

“Được rồi, không dài dòng nữa. Tuy là ngươi đã lĩnh hội được Tâm như chỉ thủy, nhưng ái thứ ba vẫn phải vượt. Ái thứ ba chính là trần phái tuyệt học của U Vân Tông ta. Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết”, uy lực của bộ kiếm pháp này tuyệt thể vô cùng, có thể lĩnh hội bao nhiêu thì phải xem bản thân ngươi. Ta sẽ không chế uy lực của trận pháp, nếu ngươi chịu không nổi ta sẽ rút bỏ kiếm pháp, để ngươi có thể trực tiếp thông qua ái thứ ba!” Lộ Ngạn nói.

Cửu Thiên lộ từng sống hơn ngàn năm nay, mới đợi được một thiên tài lĩnh hội được cảnh giới Tâm như chỉ thủy, Lộ Ngạn không muốn Diệp Viễn bị trận pháp giết chết, vậy thì coi như không công.

Suy cho cùng Diệp Viễn chỉ mới ở mức Nguyên Khí tầng chín, khả năng vượt được ái thứ ba không nhiều.

“Đa tạ tiền bối quan tâm, nhưng xin tiền bối đừng không chế uy lực của trận pháp. Nếu như ngay cả Cửu Thiên Lộ cũng không dám vượt, vạn bối sao dù tư cách giúp tông môn trở về khu bắc chứ?” Diệp Viễn ngược lại khéo léo từ chối ý tốt của Lộ Ngạn.

Diệp Viễn cũng không ngờ bản thân lại nhận được ưu ái như vậy, nhưng mà hắn nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn quyết định từ chối.

Ở cửa ái thứ hai hắn đã lĩnh hội được Tâm như chỉ thủy, nhưng đối với ái thứ ba lại phát sinh ra sự hiếu kỳ.

Ngay cả Tâm như chỉ thủy cũng chỉ đặt ở ái thứ hai, vậy thông qua ái thứ ba này rồi thì sẽ thu được kết quả gì?

U Vô Nhai tuyệt đối là một nhân tài xuất chúng, nhưng không hiểu sao ở Thần Vực lại chưa hề nghe qua tên của ông.

Nhưng có thể lĩnh hội Tâm như chỉ thủy ở hạ giới, kiếm quyết mà ông ta để lại tuyệt đối đáng để xem.

Lộ Ngạn dĩ nhiên là không biết những gì Diệp Viễn đang nghĩ, còn cho rằng hắn đang tự cao tự đại, không kiềm nổi khuyên: “Diệp Viễn ‘Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết’ uy lực phi phàm, mặt dù chỉ dùng để khảo hạch những học viên thiên tài, nhưng cũng có không ít học viên Linh Dịch Giới gục ngã trước trận pháp này, tuy ngươi đã lĩnh hội được cảnh giới của Tâm như chỉ thủy, nhưng suy cho cùng thực lực còn kém, vẫn là suy nghĩ kỹ rồi hãy làm.”

Diệp Viễn nghe xong cười nói: “Tiền bối lúc này không phải nói để vẫn bối lĩnh hội kiếm quyết sao? Nếu như tiền bối không chế uy lực của kiếm quyết, thì lĩnh hội của vạn bối sao có thể sâu sắc được? Đến lúc đó chỉ học được một góc nhỏ của ‘Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết’ há chẳng phải là chuyện cười sao?”

“Chuyện này...” Lộ Ngạn không biết phải nói sao.

Diệp Viễn nói tiếp: “Tiền bối, vẫn bối biết rằng người muốn tốt cho vẫn bối, nhưng cao thủ thật sự lại có người nào không phải trưởng thành từ trong gian nan thử thách cơ chứ? Muốn sống yên bình lặng trở thành một cao thủ, há chẳng phải là đang nằm mơ giữa ban ngày sao? Vẫn bối nghĩ U Vô Nhai tiền bối, lúc trước cũng trải qua thập tử nhất sinh mới có được thành tựu như ngày hôm nay.”

Lộ Ngạn nghe xong không kiềm nổi ngẩng đầu lên than một cái nói: “Là do lão phu suy nghĩ không thấu, không ngờ một tiểu tử chỉ mới có mười mấy tuổi thôi đã có thể nhìn thấu sự việc như vậy! Bỏ đi bỏ đi, mọi việc đã được ông trời an bài sẵn, ngươi liệu mà làm vậy!”

Diệp Viễn lấy Lộ Ngạn một cái nói: “Đa tạ tiền bối tác thành!”

Nói xong, bóng hình của Lộ Ngạn biến mất, tức khắc trận pháp trở nên sát khí đằng đằng.

Diệp Viễn có thể cảm nhận được, đây rõ ràng là một sát trận! Sơ sẩy một chút là bỏ mạng ngay tức khắc.

Cùng lúc này, giai đoạn sau của Cửu Thiên Lộ mây đen lượn lờ, bóng hình của Diệp Viễn cũng dần dần biến mất trước tầm nhìn của mọi người.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được từng luồng từng luồng sát khí từ trong Cửu Thiên Lộ phát ra, cho dù là những cao thủ Linh Dịch Giới cũng bắt giác nổi hết cả da gà.

Thậm chí người bên ngoài cũng cảm nhận được sát khí một cách rất rõ ràng, hướng hồ là Diệp Viễn người đang nằm trong trận pháp.

Tâm trạng của tất cả mọi người đều trở nên căng như dây đàn, lòng tin trước đó đối với Diệp Viễn lúc này đều hóa thành sự căng thẳng tột cùng.

Bọn họ đều biết rằng, Diệp Viễn sắp đối mặt với cửa ái đáng sợ nhất.

Hắn thật sự có thể vượt qua sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Kiểm ý với kiểm ý!

“Chuyện gì vậy? Thế trận này, không đúng!”

Hồ Duyên Dững cảm nhận được từng trận trận sát khí của Cửu Thiên Lộ, bất giác có chút rung mình sợ hãi.

Phong Nhược Tinh chau mày nói: “Ài thứ ba sao lại có uy thế mạnh đến như thế?”

“Đừng rồi! Mắm đó Mạc Vân Thiên vượt Cửu Thiên Lộ ta cũng có mặt ở đó, kiểm ý của ai thứ ba cũng không hề đáng sợ đến nỗi lạnh thấu cả xương đến thế.”

“Chẳng lẽ là do Diệp Viễn lĩnh hội được Tâm như chỉ thủy nên mới có hiện tượng này sao?”

Hồ Duyên Dững hít sâu một cái nói: “Trận pháp của Cửu Thiên Lộ gấp mạnh sẽ mạnh, chẳng lẽ nói phán đoán của Cửu Thiên Lộ đối với Diệp Viễn đã vượt qua Mạc Vân Thiên rồi sao? Nhưng hẳn chỉ mới là Nguyên Khí tầng chín thôi mà!”

“Tuy hẳn chỉ mới ở mức Cửu trùng nguyên khí, nhưng Mạc Vân Thiên không hề lĩnh hội được Tâm như chỉ thủy. Nghe nói vất vả lắm ông ta mới qua được ải thứ hai, chứ không được dễ dàng như Diệp Viễn.

“Cũng chỉ có cách giải thích này thôi, mong rằng Diệp Viễn không gặp bất trắc gì.”

Mặc họ đoán như thế nào, cũng không thể nào đoán được uy lực của trận pháp trở nên như thế, chính là do Diệp Viễn tự mình yêu cầu làm như vậy.

Yêu cầu người chấn giữ toàn lực phát động trận pháp, e là Diệp Viễn chính là người duy nhất từ trước đến giờ, thậm chí cả về sau này có thể làm được điều này.

Dưới núi, có không ít học viên bị trận cuồng phong kiểm ý này ép lui. Quảng trường lúc đầu đứng chật cả người, nay chia thành từng từng lớp lớp khác nhau.

Hàng trên cùng nhất hầu hết đều là học viên Linh Dịch Cảnh, bọn họ còn có thể chống lại sự xâm thực của kiểm ý.

Phía sau họ còn một khoảng trống rất lớn, bên ngoài khoảng trống đó chính là những học viên Địa cấp, ở bên ngoài cùng nữa chính là những học viên có thực lực không đáng đề bàn tới.

Diệp Viễn người đang nằm bên trong của trận cuồng phong kiểm ý này, lại chẳng hề có chút gì gọi là không dễ chịu cả. Hắn để tay về phía sau, từng đạo kiểm khí xoẹt qua y phục của hắn xoẹt xoẹt, nhưng Diệp Viễn vẫn đứng yên bất động như tảng.

Sau đó, đúng vào lúc này khí chất của Diệp Viễn so với bình thường thay đổi đi rất nhiều, toàn thân hắn như hóa thành một cây kiếm sắc bén, cùng hòa hợp liên kết chặt chẽ với cơn cuồng phong kiểm ý.

“Ủm? Không ngờ người cũng có kiểm ý của riêng mình!” Lộ Ngạn thấy vậy kinh ngạc, âm thanh từ trong hư vô truyền đến.

“Văn bối may mắn, lĩnh hội được một chút kiểm ý, so với kiểm ý của U Vô Nhai tiền bối còn kém xa lắm, chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình thôi.”

Diệp Viễn chỉ là khiêm tốn nói, “Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm” ý sao lại có thể kém hơn U Vô Nhai cơ chứ?

Chỉ là cảnh giới của Diệp Viễn không cao, hơn nữa bản thân hắn cũng có ý thu kiểm lại để hộ thân, nên khí thế mới không khoa trương đến vậy.

Nhưng nếu luận về cảnh giới của kiểm ý, U Vô Nhai lúc đó chẳng qua chỉ là cao thủ của hạ giới thôi, làm sao có thể đem ra so sánh với Diệp Viễn?

Nên nhớ rằng, lúc Diệp Viễn sáng tạo ra Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm, ngay cả Cực Kiếm Thần Vương cũng khen không ngớt lời.

Lộ Ngạn không nhìn ra thực hư của Diệp Viễn, nghĩ rằng kiểm ý của Diệp Viễn không hề mạnh, nhưng mà thực lực của Diệp Viễn vẫn khiến ông ta phải kinh ngạc. Chả trách Diệp Viễn để ông ta toàn lực phát động trận pháp, hóa ra bản thân hắn cũng đã lĩnh hội được kiểm ý rồi!

“Tốt, đã vậy, người phải cẩn thận đó, ta phát động đòn tấn công đây!” Âm thanh của Lộ Ngạn truyền đến.

Diệp Viễn nhẹ nhàng nói: “Tiền bối cứ dốc hết sức mà tấn công.”

Nói xong, Diệp Viễn mạo hiểm vượt qua một bầu trời kiếm ảnh, đạp giới mà bước.

Một bước, hai bước, ba bước...

Diệp Viễn một mạch bước lên ba mươi hai bước, một trời kiếm ảnh trước sau không hề rơi xuống, mà tích tụ càng ngày càng nhiều.

Rõ ràng là Lộ Ngạn đã phát động số lượng kiếm ảnh đến mức cực đại, đợi đến bước thứ ba mươi ba mới rút xuống công kích.

Với số lượng kiếm ảnh cùng lúc rơi xuống như thế, ngay cả sắt thép cũng hóa thành bùn nát.

Những kiếm ảnh này đều được ngưng tụ từ kiếm ý, dưới sự phát động của Lộ Ngạn, sức sát thương vô cùng đáng sợ.

Trước kia những học viên vượt ải, bao gồm, Mạc Vân Thiên, đều là thập tử nhất sinh với những kiếm ảnh đó.

Nhưng kiếm ảnh mà Diệp Viễn đối mặt lúc này, số lượng nhiều hơn họ gấp mấy lần, thậm chí là cả chục lần! Cho dù là người ở giai đoạn ba của Linh Dịch Cảnh đến, e là cũng không dám nói là có thể an toàn thoát ra.

Nhưng Diệp Viễn, lúc này như thể chẳng bị hề hấn gì, không chút do dự cắt ra bước thứ ba mươi ba.

Quả đúng như dự tính, kiếm ảnh ngập trời như mưa hướng về phía Diệp Viễn mà trút xuống, nhìn như sắp đâm xuyên Diệp Viễn thành tổ ong vậy.

Đúng vào lúc này, Diệp Viễn liền xuất chỉ thành kiếm, chỉ về phía đám kiếm ảnh đó, một đạo kiếm ý lúc ẩn lúc hiện nhắm thẳng về phía đám kiếm ảnh.

Đạo kiếm khí lúc ẩn lúc hiện đó trong chớp mắt bị che lấp mất.

Nhưng Diệp Viễn không hề có ý từ bỏ kháng cự, trong không trung kiếm chỉ quét qua một nửa hình cung, cuối cùng chỉ về hướng bên phải của hắn.

Khoảng khắc tiếp theo, một cảnh không thể ngờ tới đã xảy ra.

Một trời kiếm khí đó, lại tập hợp thành một vòng cung quét qua trước mặt hắn, bay về phía bên phải của hắn, dần dần đi vào hư không biến mất.

“Cái gì? Người... người làm thế nào làm được vậy?” Âm thanh của Lộ Ngạn từ trong hư không truyền đến.

Diệp Viễn cười nói: “Tiền bối, văn bối đối với việc vận dụng của kiếm ý cũng có chút hiểu biết. Đám kiếm ảnh đó nhìn thì có vẻ uy lực vô cùng, nhưng kì thực chỉ toàn bay dạt không hướng, tan mà không tụ. Vận bối dùng kiếm ý để dẫn dụ, tự nhiên chúng sẽ bị lệch khỏi quỹ đạo, đây là thủ pháp lấy yếu đánh mạnh.”

“Vèo... có chút hiểu... biết ư?” Lộ Ngạn thì thầm trong bụng.

Cái này nói thì có vẻ đơn giản, nhưng để làm được thì lại cực kỳ khó!

Đừng nói “hiểu chút ít” kiếm ý, cho dù “hiểu rất nhiều” cũng rất khó làm được.

Lộ Ngạn cả đời nghiền ngẫm “Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết” đối với kiếm ý hiểu rất rõ. Nhưng hồi này nếu đổi lại thành ông ta, có thể ông ta cũng làm được, nhưng tuyệt đối không thể như Diệp viễn thi triển một cách dễ dàng như vậy.

Lúc này Lộ Ngạn mới biết ba chữ “hiểu chút ít” có trọng lượng lớn như thế nào.

Nhưng cũng chính vì thế, trận pháp phía sau Lộ Ngạn có thể yên tâm mà dốc hết sức rồi. Thực lực của Diệp Viễn càng mạnh, hy vọng U Vân Tông trở về khu bắc sẽ càng nhiều.

Lần hai của bậc ba mươi ba, số lượng kiếm ý giảm xuống còn một ngàn.

Lần này, Diệp Viễn xuất hai chỉ, mới có thể dẫn kiếm ý đi về hướng khác.

Lần ba của bậc ba mươi ba, số lượng kiếm ý tiếp tục giảm xuống mười lần, số lượng chỉ còn một trăm

Lần này Diệp Viễn xuất năm chỉ!

Kiếm ý của “Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết” càng ngày càng ít, ngược lại số lượng chỉ mà Diệp Viễn xuất ra càng ngày càng nhiều.

Tất nhiên, tuy là kiếm ý ít đi, nhưng uy lực so với trước thì lớn gấp mấy lần.

“Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết” quả nhiên danh bất hư truyền, không ngờ lại có uy lực đến vậy! Đòn tấn công Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm của ta đúng là không mạnh, nhưng dùng để phòng ngự thì không có đòn tấn công nào là không hóa giải được. Cho dù là vậy, chỉ với trăm cây kiếm ý lại có thể buộc ta sử dụng tới năm chỉ, quả thật là lợi hại!” Trong lòng Diệp Viễn cũng là khen ngợi không ngớt.

Chớp mắt, Diệp Viễn đã đến bậc cuối cùng của bước thứ ba mươi ba!

Lúc này, trước mặt Diệp Viễn chỉ còn ngưng tụ ra một đạo kiếm ý.

Nhưng khi Diệp Viễn nhìn thấy đạo kiếm ý này, thần sắc trở nên nặng nề điều này lúc đầu chưa từng xuất hiện!

Đạo kiếm ý này, mới là ý nghĩa tồn tại thật sự của “Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết”.

Giống như lúc đầu, Diệp Viễn cất bước, đạo kiếm ý này không hề lập tức phát động, mà là từ từ gần chặt lại.

“Diệp Viễn, cẩn thận đấy! Đạo kiếm ý này chính là tuyệt tác của sư tổ U Vô Nhai. Uy lực tốt cùng, cho dù ngươi đã lĩnh hội được kiếm ý, cũng phải cẩn thận ứng phó.” Lộ Ngạn nhắc nhở nói.

Diệp Viễn sắc mặt nặng nề nói: “Đa tạ tiền bối nhắc nhở, Diệp Viễn biết rồi!”

Lần trước, những kiếm ý đó là tỏ ở khắp nơi, nhưng lần này Diệp Viễn thậm chí không hề cảm nhận được một chút kiếm khí nào ở bên ngoài.

Từ đó có thể thấy, đạo kiếm ý này chắc chắn đến mức nào!

Khi bước chân của Diệp Viễn đặt xuống bậc thứ chín trăm chín mươi chín của Cửu Thiên Lộ thì, cuối cùng đạo kiếm đó cũng phát động.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Dung hợp kiếm ý!

Hừ? Vừa nãy rõ ràng còn cảm nhận được kiếm ý mạnh mẽ đến thế, sao giờ không còn nữa? Chẳng lẽ Diệp Viễn đã vượt ải thành công rồi sao?” Hô Duyên Dững bất giác bừng tỉnh nói.

“Nếu như vượt ải thành công, Cửu Thiên Đình sẽ ngưng tụ ra Thanh Hồng Lộ đưa hấn xuống núi.”

Ý của Phong Nhưộc Thanh chính là, Diệp Viễn vẫn chưa vượt ải thành công.

“Nhưng mà... đây rốt cuộc là như thế nào?” Hô Duyên Dững cũng là đang bắt đầu suy nghĩ lung tung.

“Đừng đoán mò nữa, cứ nhẫn nại mà chờ đợi đi! Nhưng mà Cửu Thiên Lộ lần này quả thật có chút không khác lạ, cũng không biết Diệp Viễn bên trong rốt cuộc đã gặp phải điều gì?”

Từ khi đạo cuối cùng của Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết bắt đầu ngưng tụ, Diệp Viễn đã hoàn toàn thu lại kiếm ý trên người, nhắm mắt lại.

Như thế, đã hoàn toàn từ bỏ kháng cự.

“Diệp Viễn, ngươi đang làm gì vậy? Đạo kiếm ý này không như những đạo kiếm thông thường, ngươi như vậy sẽ chết đó!” Âm thanh của Lộ Ngạn truyền đến.

Diệp Viễn không hề màng tới Lộ Ngạn, trên thực tế hấn hiện giờ đã đi vào cảnh giới quên đi bản thân, đóng chặt hoàn toàn cả ngũ quan.

Trong thế giới của Diệp Viễn lúc này, chỉ còn lại đạo kiếm ý cực kỳ khủng khiếp trước mặt.

Hắn đang từ từ lĩnh hội kiếm ý của “Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết”.

Trong suốt quá trình này, Diệp Viễn dùng kiếm ý của “Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm” để dẫn dụ “Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết”, không đơn thuần chỉ là tìm cách tránh kiếm ý.

Nếu trận pháp này lúc đầu sáng lập là để hậu bối có thể học được kiếm quyết, vậy bộ kiếm quyết này không thể lấy sát lộ làm chính yếu.

Chỉ là uy lực của bộ kiếm quyết này quá mạnh, học viên lĩnh hội không nổi, nên mới bỏ mạng tại đây.

Từ vô số đạo kiếm ý đến ngàn đạo kiếm ý, rồi đến trăm đạo kiếm ý, mười đạo kiếm ý, cuối cùng là một đạo kiếm ý, số lượng ít đi, nhưng uy lực thì ngược lại càng ngày càng tăng.

Nhìn thì có vẻ đó là kết quả của việc gắn kết kiếm ý mà thành, nhưng với kiến thức của Diệp Viễn, dĩ nhiên là không nông cạn như vậy.

Bậc cuối cùng của ba trăm ba mươi ba, kì thực chính là cả một quá trình từng bước một mà, nghiên cứu của U Vô Nhai.

Đạo kiếm cuối cùng, chính là kiếm ý mạnh nhất của U Vô Nhai để lại ở Vô Biên Giới.

Nếu như trực tiếp tiếp đạo kiếm cuối cùng này, muốn lĩnh hội được kiếm ý của Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết khó lại càng thêm khó.

Nhưng điều trùng hợp là, U Vô Nhai đã dùng lĩnh hội cả đời của mình lấy hình thức của một chiếc bậc thang để diễn hóa lại. Chính điều này đã giúp cho người vượt ải có khả năng lĩnh hội được kiếm ý.

Đương nhiên, muốn học được đầu tiên là người vượt ải phải sống sót từ trong kiếm ý lạnh đến thấu xương đó.

Không ai có thể giống như Diệp Viễn, giờ lại có tâm trạng ngồi từ từ mà thưởng thức kiếm ý.

Tuy là Cửu Thiên Lộ này có chút gập ghềnh, nhưng Diệp Viễn không thể không thừa nhận, U Vô Nhai tiền bối vì hậu thế đã trút hết bao tâm tư vào trong đó.

“Diệp Viễn, ngươi còn không mau vận chuyển kiếm ý!” Mắt nhìn đạo kiếm đó như sắp đâm vào người của Diệp Viễn, âm thanh sột ruột của Lộ Ngạn một lần nữa truyền đến.

Kiếm ý đã hoàn toàn phát động, cho dù là ông ta cũng không còn cách nào để khiến đạo kiếm đó dừng lại nữa.

Không ngờ trong thời khắc quan trọng này Diệp Viễn lại thu lại kiếm ý của mình, sự việc xảy ra không như dự tính ban đầu.

“Vù!”

Bước chân của Diệp Viễn vừa đặt xuống bậc thêm thứ chín trăm chín mươi chín bậc, đạo kiếm đó ầm ầm khởi động.

Kiếm ý thu nhưng không phát, nhưng Lộ Ngạn biết rõ đạo kiếm đó khủng khiếp đó như thế nào.

Nhưng vào lúc này, đôi mắt của Diệp Viễn trước sau vẫn nhắm lại, như thể không hề ý thức được sự nguy hiểm đang cận kề.

Lộ Ngạn cắn chặt răng một cái, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt của Diệp Viễn!

Trong khoảng hư vô đó một đôi tay đưa ra phía trước nhẹ nhẹ vẽ thành một vòng tròn, ngưng tụ ra một đạo kiếm ý.

Nhưng, đạo kiếm ý này so với đạo kiếm ý đang lao tới như châu chấu đá xe, chênh lệch là quá lớn.

Lộ Ngạn có thể ngưng tụ ra kiếm ý khủng khiếp như vậy, chính là nhờ vào việc phát động trận pháp.

Nhưng đạo kiếm hiện tại là do ông ta tự phát ra, uy lực quá yếu.

Suy cho cùng, Lộ Ngạn hiện giờ chỉ là chút tàn dư ẩn hiện dưới dạng thần niệm.

Ông ta muốn cứu Diệp Viễn, nhưng lực bất tòng tâm.

“Đa tạ Lộ tiền bối, tiếp theo hãy để văn bối tự xử.” Lúc này, âm thanh nhẹ nhàng của Diệp Viễn từ phía sau Lộ Ngạn vang lên.

Cùng lúc này! Lộ Ngạn cảm nhận được hơi thở vừa quen thuộc nhưng vừa xa lạ từ trên người của Diệp Viễn phát ra.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Lộ Ngạn liền tránh sang một bên nhường chỗ cho Diệp Viễn.

Tốc độ của đạo kiếm ý cực nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt của Diệp Viễn.

Nhưng Lộ Ngạn lại chứng kiến một cách rất rõ ràng, đạo kiếm ý đó đến trước mặt của Diệp Viễn còn khoảng mười mấy trượng, thì từ từ biến mất như lao vào đầm lầy vậy, tốc độ càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm.

Cuối cùng, đạo kiếm đó dừng lại trước mặt của Diệp Viễn khoảng hai thước.

Diệp Viễn giờ một ngón tay lên, nhẹ nhàng chạm vào mũi kiếm, đạo kiếm đó ầm ầm biến mất.

Lộ Ngạn đứng bên cạnh trở mắt nhìn không nói nên lời, trong chốc lát không cách nào hoàn hồn lại.

Ông ta trước giờ không hề nghĩ, ải cuối cùng này có thể vượt qua theo cách này.

Thật là quá bề tường tượng!

Ông ta chấn giữ ải thứ ba Cửu Thiên Lộ đã gần hai trăm nay, đối với uy lực của đạo kiếm ý này thì quá rõ.

Hơn nữa đây lại là trận pháp toàn khai, đạo kiếm ý đó cho dù có là những cao thủ đỉnh nhất của Linh Dịch Cảnh, cũng chưa chắc có thể tiếp được, nhưng lại bị Diệp Viễn nhẹ nhàng chạm một cái là biến mất sao?

“Đa tạ Lộ tiền bối lúc này xả thân cứu giúp!” Diệp Viễn cúi người hành lễ với Lộ Ngạn, rồi mới thu thần lại trở về với thực tại.

Lộ Ngạn như nhìn thấy quái vật vậy, nhìn chăm chăm Diệp Viễn, miễn cưỡng cười nói: “Lúc này ta thuần thục là đã làm một hành động thừa, đạo kiếm này vốn dĩ không thể tạo thành bất cứ thương tổn nào với ngươi.”

Diệp Viễn cười nói: “Bất luận như thế nào, lúc này Lộ Ngạn tiền bối không màng an nguy của bản thân ra tay giúp đỡ vạn bối, Diệp Viễn nhất định ghi

nhớ trong lòng.”

Lộ Ngạn đến cứu Diệp Viễn đúng là hành động thừa, nhưng ông ta không hề biết rằng Diệp Viễn có thể đối kháng với đạo kiếm ý đó.

Nếu lúc này Lộ Ngạn mà tiếp đạo kiếm đó, lúc này chắc đã hồn xiêu phách tán rồi.

Chỉ với tâm ý này thôi, cũng đủ để Diệp Viễn ghi nhớ trong lòng rồi.

Lộ Ngạn chỉ vẫy vẫy tay, cảm khái nói: “Không ngờ, đúng là không ngờ! U Vân Tông ta không ngờ lại có một kỳ tài hiếm có như ngươi, không những lĩnh hội được cảnh giới của Tâm như chỉ thủy, mà còn dung hòa được kiếm ý của ái thứ ba này!”

Sau cơn kinh ngạc, Lộ Ngạn mới phát giác lúc này tại sao bản thân lại có cảm giác kì lạ đến vậy.

Hơi thở tỏa ra từ người của Diệp Viễn, không những mang hơi thở kiếm ý của riêng mình mà còn có cả hơi thở của “Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết”.

Diệp Viễn hẳn, lại có thể đem hai luồng kiếm ý khác nhau dung hòa làm một, trở thành kiếm ý của chính hắn. Tư chất này e là U Vô Nhai sống lại cũng không thể nào so sánh kịp.

Diệp Viễn cười nói: “Vân bối chỉ là may mắn thôi, như vậy có được coi như là đã qua ải không?”

Từ cái khoảng khắc trận pháp mở, Diệp Viễn đã nghĩ tới cách dùng kiếm ý của Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết dung hòa với kiếm ý của mình.

“Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm” linh khí có dư nhưng sức tấn công thì không đủ, đây chính là kiếm khuyết lớn nhất của nó.

Nhưng Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết ngược lại là lấy sát lộ làm chủ đạo, sức tấn công vô cùng lớn. Hơn nữa cảnh giới của bộ kiếm quyết này rất cao, không dưới kiếm ý của Diệp Viễn, rất thích hợp dung hòa vào “Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm”.

Cứ như vậy, Diệp Viễn không ngừng lấy kiếm ý của “Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm” để dò lần “Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết”, muốn tìm ra điểm trùng khớp lớn nhất.

Cuối cùng ở thời khắc cuối lĩnh hội được.

Kiếm ý sau khi dung hòa thì đẳng cấp của nó hoàn toàn không như lúc đầu nữa, nên đạo kiếm ý đó trước mặt của Diệp Viễn, nay giống như một đứa bé ngoan ngoãn vậy.

Kiếm ý độ sức chứ không phải thực lực độ sức, đây chính là cuộc độ sức của lĩnh hội kiếm ý, nếu không Diệp Viễn sớm đã bị băm thành bã thịt rồi.

Lộ Ngạn có chút cứng đờ gật gật đầu: “Đương nhiên coi như đã thông qua! Hoàn mỹ thông qua!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Ngàn năm người thứ nhất!

Đương nhiên là thông qua!

Nếu ngay cả như vậy Diệp Viễn vẫn chưa được tính là đã thông qua, thì không ai có thể thông qua.

Sau khi hết kinh ngạc, trong lòng của Lộ Ngạn vô cùng vui mừng, có một nhân vật thiên tài xuất hiện như thế, U Vân Tông còn lo không thể trở về khu bắc sao?

“Diệp Viễn, thiên phú của ngươi thậm chí còn cao hơn cả sư tổ U Vô Nhai, thành tựu sau này của ngươi e là không dưới ngài ấy. U Vân Tông ta có ngươi, như thể trời ban!” Lộ Ngạn cảm khái nói.

“Đa tạ tiền bối quá khen.”

Đối với thiên phú của mình, Diệp Viễn chưa từng nghi ngờ.

Lúc trước chẳng qua là hắn không để tâm vào việc luyện võ, nhưng thiên phú trong việc luyện võ chưa chắc lại thua kém trong việc luyện đan dược.

“Thanh Hồng Lộ! Hiện!”

Lộ Ngạn hô nhẹ một tiếng, đánh ra một đạo nguyên khí nhưng không hòa vào trong trận pháp. Sau đó, trên đỉnh của Cửu Thiên Phong liền xuất hiện một con đường bảy sắc.

“Diệp Viễn, bây giờ ngươi có thể kế thừa U Vô Nhai sư tổ rồi, hy vọng là ngươi không quên lời hứa của ngày hôm nay. Ta đã là một người sắp chết, không được chứng kiến ngày mà U Vân Tông trở về khu bắc. Mong ngươi mang theo cây Thương Hoa Kiếm này bên ngươi, nếu ngày đó thật sự xảy ra, mong ngươi có thể đem nó đến khu bắc. Đương nhiên nếu ngươi không chê, cũng có thể dùng nó khi giao đấu, cũng coi như sinh mạng của ta đang được tiếp diễn vậy!”

Lộ Ngạn một tay một chiêu, một thanh Thanh Tuệ Kiếm bay vào tay của Diệp Viễn. Kiếm vừa chạm tay, Diệp Viễn liền biết đây không phải là một thanh kiếm bình thường, nhưng không ngờ lại là một thanh Bát Cẩm Linh Khí!

Vũ khí của người học võ chia thành Bảo Khí, Pháp Khí và Linh Khí, lần lượt ứng với Nguyên Khí Cảnh, Linh Dịch Cảnh và Ngưng Tinh Cảnh.

Bảo Giới và Pháp Giới đều không có nghiêm cấm gì, chỉ duy nhất Linh Khí Cảnh là có thêm nghiêm cấm để gia tăng uy lực.

Hầu hết những Ngưng Tinh Cảnh, bình khí trên tay cũng chỉ là pháp khí thôi. Ở U Vân Tông Bát Cẩm Linh Giới đều được coi là vũ khí thượng hạng.

Hiển nhiên, thanh kiếm này chính là linh khí của Lộ Ngạn lúc còn sinh thời.

Nếu Diệp Viễn đoán không sai, thanh kiếm này ở Cửu Thiên Lộ đã đi theo Lộ Ngạn hơn hai trăm nay, là niềm gửi gắm tinh thần của ông.

Tuy trên danh nghĩa là muốn Diệp Viễn đem thanh kiếm này về bắc thành, kì thực câu cuối cùng mới là câu quan trọng nhất, ông ta kỳ thực là đang tặng kiếm.

Diệp Viễn cũng hiểu rõ tâm tư của Lộ Ngạn, ông ta cũng nhìn ra thành tựu sau này của Diệp Viễn phi phạm, một U Vân Tông nhỏ bé như thế sao có thể giữ được hẳn.

Trong lúc thuận buồm xuôi gió người đến giúp thì nhiều, nhưng trong lúc nguy nan lại được mấy người.

Nay ông ta tặng cho Diệp Viễn chút ân huệ, chỉ là mong rằng Diệp Viễn sau này đừng quên U Vân Tông.

Đương nhiên, ý nghĩa cũng chỉ có vậy, bước chân của kẻ mạnh sẽ không vì những thứ đó mà dừng lại.

Đối với người luyện võ mà nói, tông môn tuy là quan trọng, nhưng mục tiêu cuối cùng vẫn là theo đuổi cảnh giới vô biên của võ học.

Đợi đến khi Diệp Viễn trưởng thành, một Bát Cẩm Linh Khí nhỏ nhoi sao có thể lọt vào mắt của hắn cơ chứ?

Diệp Viễn tiếp nhận Thương Hoa Kiếm trong lòng có chút cảm khái.

Tuy thanh Thương Hoa Kiếm này chẳng phải thần binh lợi khí gì, nhưng đối với Lộ Ngạn mà nói thì ý nghĩa phi phạm, ông ta làm như vậy tất cả cũng vì suy nghĩ cho tông môn.

Người như thế, hiển nhiên là đáng để tôn kính.

Diệp Viễn hướng về phía Lộ Ngạn chấp tay nói: “Tiền bối yên tâm, vạn bối nhất định sẽ không để Thương Hoa phủ bụi.”

Lộ Ngạn vuốt râu nói: “Ha ha, ta đương nhiên tin ngươi có thực lực này! Thôi được rồi, thời gian cũng sắp rồi, ngươi nên đi rồi.”

Diệp Viễn cung kính hành lễ: “Vãn bối cáo từ.”

Một con đường bảy sắc uốn lượn đồ sộ xuống, đẹp như một cây cầu vòng vậy.

Đây chính là Thanh Hồng Lộ sao?

Thanh Hồng Lộ, ở Tần quốc trong lịch sử của Học viện Đan Võ chỉ xuất hiện có năm lần.

Lần này, là lần thứ sáu.

“Nhìn kia! Chính là Thanh Hồng Lộ! Trời ơi, Diệp Viễn quả thật đã thành công rồi!”

“Nguyên Khí tầng sáu vượt ải Cửu Thiên Lộ, tên tiểu tử này đáng sợ thật!”

“Làm ơn đi, hắn đã là Nguyên Khí tầng chín rồi?”

“Lúc này vượt ải chẳng phải hắn chỉ mới là Nguyên Khí tầng sáu thôi sao? Hơn nữa ở cửa ải đầu, hắn chính là dựa vào thực lực của Nguyên Khí tầng sáu mà vượt qua mà!”

“Nói cũng đúng, tên tiểu tử này thật không phải là con người. Lần này tốt rồi, mặt của Tô trưởng lão bị Diệp Viễn vỗ kêu thật chứ!”

“Ngươi không nhắc Tô trưởng lão ta cũng quên mất, lúc trước Diệp Viễn chẳng phải đã nói trong vòng một năm sẽ lấy mạng của ông ta sao? Lúc đó chúng ta chỉ coi đó như một lời đùa, nhưng nay....”

“... Tốc độ tiến bộ của Diệp Viễn khiến người quá, quái vật như thế lẽ ra nên tranh cao thấp với đám thiên tài của U Vân Tông. Học viện Đan Võ... sợ rằng không chứa nổi hắn nữa rồi.”

“Đúng đó, với tốc độ này, việc hắn có thể vượt qua Long sư huynh e rằng nhiều nhất cũng chỉ mất hai ba tháng.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, việc Diệp Viễn vượt Cửu Thiên Lộ thành công, đã gây ra một sự xôn xao rất lớn cho cả học viên và giáo viên.

Hắn chính là người đầu tiên trong ngàn năm nay đây!

Từ trên Thanh Hồng Lộ bước xuống, Hồ Duyên Dững, hai cô cháu Phong Nhượng Tĩnh là những người đầu tiên đến tiếp đón.

“Ha ha ha, hảo tiểu tử, đúng là khiến ta mở rộng tầm mắt! Ai đó bàn mưu tính kế, rắp tâm hãm hại ngươi, nhưng nay ngược lại khiến bản thân thành ra mặt mày lem luốc thế kia! Hiện giờ ngươi đã vượt qua Cửu Thiên Lộ, để xem những người đó còn gì để nói!”

Đứng trước mặt nhiều người như thế Hồ Duyên Dững nói không chút e ngại, tuy là không chỉ đích danh người đó, nhưng ai cũng biết người mà hắn nói đến chính là Tô Vũ Bách. Hắn nói cũng không sai, lần này Tô Vũ Bách quả là quá mất mặt.

Khô sở cả nửa ngày nay, nào là tập kích, nào là Hội trưởng lão, cũng chẳng thể làm khó được một tên tiểu tử nhỏ nhoi, ngược lại để hắn vượt qua Cửu Thiên Lộ.

Vượt qua Cửu Thiên Lộ, đồng nghĩa với việc Diệp Viễn có được thân phận đệ tử nòng cốt cũng như đặc quyền ở U Vân Tông, Tô Vũ Bách muốn quang minh chính đại giết chết Diệp Viễn là không thể nào.

“Diệp Viễn, chúc mừng ngươi đã vượt qua Cửu Thiên Lộ.” Phong Nhượng Tĩnh vẫn với vẻ ôn tồn nho nhã chỉ nhẹ nhàng đi lên chúc mừng.

“Hắc hắc! Chỉ là may mắn thôi.” Đứng trước mặt nhiều người như vậy, Diệp Viễn cũng không muốn nói nhiều, chỉ cười hi hi một cái.

Phong Chỉ Nhu đứng phía sau Phong Nhượng Tĩnh nhìn Diệp Viễn, mặt lộ vẻ khó hiểu.

Lúc trước cô ta tùy ý xuất một kiếm thôi cũng đủ khiến Diệp Viễn hốt hoảng lung tung, không ngờ chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đến như vậy, Diệp Viễn lại có thể kéo khoảng cách của họ xuống ngắn đến thế.

Tuy hiện giờ cô ta vẫn mạnh hơn Diệp Viễn đôi chút, nhưng bị Diệp Viễn đuổi kịp thậm chí là vượt qua là chuyện sớm muộn thôi.

“Được rồi, nếu như Diệp Viễn không sao, vậy thì chúng ta quay về đây nói.” Hồ Duyên Dững nói.

Ở đây lắm người nhiều chuyện, không phải là nơi thích hợp để nói chuyện. Mọi người về đến chỗ ở của Diệp Viễn. Diệp Viễn kiểm tra Lục Nhi một lượt xong thấy không có gì đáng ngại mới có thể yên tâm.

“Diệp Viễn, hình như ngươi... có chút gì đó khác lạ.” Vẫn là tâm tư của nữ nhi tỉ mỉ, Phong Nhượng Tĩnh phát hiện ra sự khác biệt của Diệp Viễn trước tiên.

Nàng phát hiện Diệp Viễn không chỉ cảnh giới lớn mạnh vượt bậc, mà hình như khí chất con người cũng phát sinh ra sự thay đổi rất lớn.

Diệp Viễn mới dung hòa kiếm ý, thu phát còn có chút không được như ý, cả người đứng bên đó như một cây lợi kiếm vừa mới xuất vỏ vậy, so với khí chất ăn chơi lêu lổng lúc xưa có một sự khác biệt rất lớn.

Diệp viễn vừa cười vừa gật đầu nói: “Ha ha, để Phong lão sư chê cười rồi. Vạn bối ở Cửu Thiên Lộ có chút thu hoạch, chỉ là hiện giờ chưa thể tùy ý không chế, không ngờ để phong lão sư nhận ra rồi.”

Hồ Duyên Dững nghe xong lú lẫm nói: “Người khác vượt Cửu Thiên Lộ đều là thập tử nhất sinh, có thể sống sót đã là may rồi, ngươi lại có được thu hoạch lớn đến như vậy. Đúng là một quái thai!”

Nghe Phong Nhượng Tĩnh nói vậy, Hồ Duyên Dững tự nhiên cũng chú ý đến sự thay đổi của Diệp Viễn, ngoài miệng thì chửi, nhưng trong lòng lại rất vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Hảo nam không cùng nữ đấu

“Thình thoảng có điều ngộ ra thôi. Hô Duyên lão sư, Phong lão sư, hai ngày này ta muốn bế quan cùng cố cảnh giới một chút, sau khi xuất quan ta muốn vào Vô Biên Sâm Lâm một chuyến, đến lúc đó Lục Nhi liền phiền toái nhị vị chiếu cố.”

Đối với sự tình của Cửu Thiên Lộ, Diệp Viễn chỉ nói qua loa.

Hắn đã phát ra lời thề với trời đất rồi, nói nhiều tất nói hớ, nói ít thì vẫn tốt hơn.

Hô Duyên Dững cùng Phong Nhượng Tinh cũng hiểu nỗi khổ tâm trong lòng Diệp Viễn, vì vậy cũng ngậm miệng không đề cập nữa.

Ngược lại chuyện Diệp Viễn nói muốn đi Vô Biên Sâm Lâm thật khiến hai người ngoài ý muốn.

“Chiếu cố Lục Nhi đương nhiên không thành vấn đề, chỉ là ngươi đi Vô Biên Sâm Lâm làm gì?” Phong Nhượng Tinh nói.

Diệp Viễn nói: “Đi tìm mấy loại dược liệu. Tình trạng Lục Nhi không tốt lắm, ta chuyển vận nguyên lực chỉ có thể tạm thời giúp nàng áp chế hàn độc, thời gian lâu dài bộc phát ra sẽ càng đáng sợ hơn. Có một loại thượng phẩm đan dược cấp hai tên là Khư Hàn Đan, có thể tạm thời không chế hàn độc trên người Lục Nhi. Tuy nhiên loại đan dược này cần dược liệu tương đối hiếm, ta nghĩ cũng chỉ có Vô Biên Sâm Lâm có.”

Phong Nhượng Tinh nghe kinh ngạc nói: “Vẫn còn có loại đan dược cấp hai lợi hại như vậy? Cửu Âm Tuyết Mạch bùng nổ hàn độc căn bản không thuốc có thể trị, loại đan dược này lại có thể không chế hàn độc!”

Diệp Viễn lắc đầu nói: “Sư phụ nói qua, trên đời không có chứng bệnh nào là không có thuốc cứu, chẳng qua là không tìm được phương pháp thôi. Đan đạo chính là đại đạo, có vô hạn khả năng, tu luyện tới cảnh giới chí cao có thể hóa mục nát thành thần kỳ, không có gì không thể.”

Phong Nhượng Tinh hai mắt tỏa sáng, tựa hồ hiểu điều gì rồi.

Diệp Viễn nói rất chắc chắn khiến Phong Nhượng Tinh sáng tỏ thông suốt.

Mặc dù nàng biết đan đạo bác đại tinh thâm nhưng nhân giới dù sao cũng có hạn, thường thường chỉ có thể đắm chìm một góc nhỏ trong đó.

Đan đạo cùng võ đạo dù bất đồng nhưng lại có điểm giống nhau, đó chính là người lĩnh ngộ được càng nhiều thì càng thấy mình dốt nát.

Lâu ngày, loại cảm giác này sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh của mình, từ đó ảnh hưởng đến tu luyện.

Diệp Viễn đẩy ra một cánh cửa sổ khác cho Phong Nhượng Tinh.

Suy ngẫm lời nói của Diệp Viễn một phen, Phong Nhượng Tinh cảm khái nói: “Lệnh sư thật là cao nhân!”

Diệp Viễn mang theo ý đùa dai trong lòng tự khen nói: “Đúng vậy, sư phụ lão nhân gia cao thâm tuyệt trác, ta khó khăn lắm mới học được một ít từ người. Chỉ tiếc hán thích dạo chơi tứ phương, cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại hân.”

Phong Nhượng Tinh tự nhiên nghe không ra Diệp Viễn tự khen mà cảm thấy Diệp Viễn nói như vậy chuyện đương nhiên.

“Nhưng đan dược cấp hai, dù ngươi có gom đủ được đan dược thì có thể luyện chế được sao?” Phong Nhượng Tinh nghi ngờ nói.

Diệp Viễn lắc đầu nói: “Hiện đang luyện chế không ra. Sau khi trở lại từ Vô Biên Sâm Lâm, ta sẽ tiếp tục bế quan, toàn lực trùng kích Linh Dịch Cảnh! Chỉ cần đột phá đến Linh Dịch Cảnh, luyện chế Khư Hàn Đan hẳn không có vấn đề gì.”

Luyện chế đan dược cấp hai thượng phẩm cũng phải cần hồn lực Đan sư cao cấp.

Diệp Viễn ban đầu hồn lực không đủ, lấy cảnh giới Nguyên Khí Cảnh tầng bốn luyện chế đan dược cấp hai thứ phẩm liền mệt lả.

Bây giờ Diệp Viễn thực lực mặc dù tăng cao rất nhiều nhưng hồn lực lại không có quá nhiều tăng trưởng, nếu muốn luyện chế đan dược cấp hai thượng phẩm không thể nghi ngờ là nói vớ vẩn.

Nhưng là chỉ cần đột phá đến Linh Dịch Cảnh, hồn lực Diệp Viễn sẽ có bay vọt về chất, đến lúc đó lấy đan đạo thực lực của hắn luyện chế nhị giai trên đan dược cũng không có bao nhiêu khó khăn.

Hô Duyên Dững với Phong Nhượng Tinh trao đổi ánh mắt, mở miệng nói: “Đã như vậy, ngươi liền cùng những học viên khác đồng thời tham gia Vô Biên thí luyện đi. Vô Biên Sâm Lâm mặc dù là một bảo tàng vô tận nhưng bên trong nguy hiểm cũng nhiều vô cùng, bên trong có số lớn yêu thú cấp cao, chính là Ngưng Tinh Cảnh võ giả, không cẩn thận cũng sẽ mất mạng ở trong đó! Ngươi và những học viên khác đồng thời, cũng tốt có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Diệp Viễn hiếu kỳ nói: “Ồ? Học viện còn có hoạt động như vậy sao?”

“Không phải chứ, ngay cả Vô Biên thí luyện ngươi cũng không biết? Thật tiếc cho ngươi bây giờ đã có thực lực học viên Thiên cấp!” Một mạch trầm mặc Phong Chỉ Nhu kinh ngạc nói.

Diệp Viễn có chút ngượng ngùng sờ cái mũi của mình, hơi lúng túng: “Cái này hà... lúc trước có lẫn lộn chút, hắc hắc.”

Đối với Diệp Viễn trước kia mà nói, đừng nói là Vô Biên thí luyện, giờ học còn không có hứng thú, hẳn cái nào có tâm tư hỏi thăm những thứ này?

Coi như là đã từng nghe nói qua, cũng chỉ coi là gió thoảng bên tai, căn bản không có hứng thú biết.

Phong Chi Nhu liếc mắt, phớt lờ cho Diệp Viễn một chút về nội dung Vô Biên thí luyện.

Học viện Đan Võ vì rèn luyện năng lực thực chiến của học viên thường cách một đoạn thời gian sẽ triển khai hoạt động này.

Thí luyện Vô Biên cần phải hoàn thành một số nhiệm vụ nhất định nếu không sẽ bị khấu trừ phúc lợi học viện.

Nhiệm vụ cùng cấp bậc của học viên có liên quan đến nhau, học viên Thiên cấp cần phải hoàn thành nhiệm vụ là nộp lên mười viên nội đan yêu thú cấp hai, mười cây dược tài cấp hai.

Ngoại trừ đồ để nộp lên nhiệm vụ, những thu hoạch khác sẽ thuộc về học viên.

Quan trọng nhất là học viện chỉ quy định số lượng cần nộp lên lại không quy định thông qua thủ đoạn gì để lấy được.

Cho nên, thí luyện Vô Biên cũng đã thành nơi duy nhất các học viên âm thầm giải quyết ân oán.

Hơn nữa Vô Biên Sâm Lâm nguy cơ trùng trùng, mỗi lần Thí luyện Vô Biên đều có không ít học viên vĩnh viễn phải ở lại nơi đó.

Diệp Viễn nghe xong bĩu môi nói: "Hóa ra là như vậy, ý tứ của Hô Duyên lão sư có phải để cho ta cùng Phong sư tỷ đồng thời tham gia Thí luyện Vô Biên không?"

Hô Duyên Dũng còn chưa lên tiếng, Phong Chi Nhu lập tức xù lông: "Thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn sợ ta kéo ngươi chân sao? Đến đến, chúng ta bây giờ liền đánh một trận, nhìn xem rốt cục ai kéo ai lui về phía sau! Đừng tưởng rằng ngươi may mắn đột phá đến Nguyên Khí tầng chín liền có thể âm ỷ với cao thủ Võ bảng!"

Lúc nói chuyện, Phong Chi Nhu "bá" một tiếng rút kiếm ra, quơ quơ trước mặt Diệp Viễn, làm ra tư thế đánh nhau.

"Nam nhân tốt không đấu với nữ nhân, ta không hề nói gì, đây đều là chính ngươi nói." Diệp Viễn dùng đầu ngón tay đẩy kiếm Phong Chi Nhu ra, bắt đắc dĩ nói.

"Vậy ý ngươi là gì? Ngươi nói thử xem!" Phong Chi Nhu lại đẩy mũi kiếm vừa bị đẩy ra về hướng Diệp Viễn.

"Này! Kiếm này rất sắc bén, ngươi đừng chơi đùa loạn có được hay không? Ta biết cao thủ Võ bảng các ngươi lợi hại còn không được sao? Kỳ thật ý của ta là ta có thể giải quyết vấn đề trên người của ngươi."

Diệp Viễn nói xong liền vội vàng nhảy ra, nha đầu này nói động thủ liền động thủ, vẫn cẩn thận một chút tốt hơn.

Nghe Diệp Viễn nói, mặt Phong Chi Nhu lộ vẻ phức tạp, bất quá ngay sau về mặt đó bị sự bùng binh thay thế.

"Hừ! Ngươi cho rằng là ngươi là ai? Ngươi nói có thể giải quyết liền có thể giải quyết? Ta bây giờ nói cho ngươi biết, trên người của ta không có vấn đề, không cần ngươi bận tâm!" Nói xong, Phong Chi Nhu thu kiếm đi ra cửa.

Lần trước Phong Chi Nhu cùng Diệp Viễn dùng truyền âm trao đổi cho nên Phong Nhượng Tình cũng không biết chuyện gì xảy ra, thấy vậy nghi ngờ nói: "Diệp Viễn, trên người Chi Nhu có vấn đề gì?"

Diệp Viễn cười nói: "Kỳ thật cũng không là vấn đề lớn lao gì, chẳng qua là tính cách Phong sư tỷ quá mức bùng binh, tiếp tục như vậy nói không chừng sẽ sinh ra vấn đề lớn lao thật đó."

Diệp Viễn đơn giản nói ra vấn đề trên người Phong Chi Nhu một chút, nghe xong Phong Nhượng Tình cau mày.

"Hóa ra là như vậy! Ta thấy nha đầu này thiên phú kinh người, làm sao tiến bộ gần đây lại chậm vậy đây! Đầu tiên còn tưởng rằng nàng lười biếng, nhưng không nghĩ là nguyên nhân này!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Vạn nguyên chạy!

“Nhưng mà công pháp của Chi Nhu đã định hình, nên làm cái gì bây giờ? Nha đầu Chi Nhu này vô cùng hiếu thắng, biết rõ mình sau này không thể đột phá, về lâu về dài thật sẽ xảy ra chuyện đó!”

Liên quan đến con đường võ đạo của Phong Chi Nhu, Phong Nhượng Tình này làm cô cô cũng không thể bình tĩnh được.

“Đừng vội, mới vừa rồi Diệp Viễn không phải nói hấn có cách sao?” Hồ Duyên Dững hiển nhiên tỉnh táo hơn nàng rất nhiều, vội vàng nói.

“A, đúng rồi, Diệp Viễn ngươi có cách gì? Chi cần có thể khiến Chi Nhu tiếp tục tu luyện, ta cái gì đều được đáp ứng ngươi!” Phong Nhượng Tình thốt lên.

Lời vừa ra khỏi miệng, Phong Nhượng Tình bỗng nhiên ý thức được có chút gì đó không ổn.

Nếu như Diệp Viễn có yêu cầu gì quá đáng, chẳng nàng lẽ cũng phải đáp ứng sao?

Suy nghĩ một chút, trên mặt Phong Nhượng Tình không khỏi dâng lên từng đợt đỏ ửng, liền vội vàng quay mặt đi.

Ngược lại, ngay từ đầu Diệp Viễn không nghĩ nhiều như vậy, thấy trên mặt Phong Nhượng Tình đỏ ửng, không khỏi ngẩn người.

Có điều hấn rất nhanh thì phản ứng lại, nhất thời không nhận được suy nghĩ lung tung đến mấy yêu cầu.

Vậy mà lúc này Hồ Duyên Dững cũng ở một bên. Rõ ràng không phải lúc “liếc mắt đưa tình”, thế mà lại khiến mặt cô nương nhà người ta đỏ mặt!

Cũng may Diệp Viễn bây giờ đã lĩnh ngộ Tâm như chỉ thủy, rất dễ dàng không chế tâm tình của mình.

“Phong lão sư không cần khách khí, vấn đề của Phong sư tỷ cũng không khó giải quyết, chẳng qua nếu như ta đi giải quyết, nàng chắc sẽ không chịu, cần phải mượn tay người rồi.” Diệp Viễn khoát khoát tay, nghiêm túc nói.

Phong Nhượng Tình thấy Diệp Viễn tựa hồ cũng không sinh ra hiểu lầm gì đó, không khỏi thầm trách móc bản thân không biết thận trọng, suy nghĩ lung tung, còn không bằng một người thiếu niên thẳng thắn.

Đương nhiên, sau khi trách cứ vẫn còn có chút oán trách nhỏ nhặt.

Đổi thành lời của người khác, nghe nàng nói như vậy sợ là đã sớm ý nghĩ kỳ quái, có thể Diệp Viễn không hề bị lay động, điều này không khỏi làm Phong Nhượng Tình sinh ra một chút hoài nghi về mị lực của mình.

“Có cách gì? Ngươi nói mau!” Phong Nhượng Tình vội la lên.

“Ừ, thật ra vấn đề lớn nhất của Phong sư tỷ chính là công pháp tu luyện không xứng với thể chất của nàng. Muốn giải quyết cái vấn đề này, mấu chốt ở chỗ bốn chữ âm dương điều hòa!” Diệp Viễn nói.

“Âm dương điều hòa ư?” Phong Nhượng Tình ngẫm nghĩ một chút bốn chữ này, lại lắc đầu, hiển nhiên vẫn không hiểu Diệp Viễn đang nói gì.

Diệp Viễn tiếp tục nói: “Bởi vì công pháp dẫn đến dương khí quá thịnh trong cơ thể Phong sư tỷ, từ đó làm cho thân thể của nàng bài xích kịch liệt nguyên lực. Trong tình huống như vậy, tiếp tục tu luyện công pháp tất nhiên sẽ liên tiếp gặp tai nạn. Biện pháp tốt nhất dĩ nhiên là tán công trọng tu, lựa chọn sử dụng một công pháp thể chất thích hợp với nàng, tu luyện thêm lần nữa.”

Phong Nhượng Tình cau mày nói: “Hóa ra ngươi nói cách chính là cái này! Chi Nhu bây giờ đang trong thời kỳ tu luyện vàng son, một khi tán công trọng tu, những năm tháng khổ công này liền hoàn toàn uổng phí, hơn nữa cũng trì hoãn tu hành. Cho dù ta đi nói, có khả năng nàng cũng không đáp ứng, cái này so với giết nàng còn khiến nàng khó chịu.”

Diệp Viễn gật đầu một cái, cũng lơ đãng, lại nói: “Được rồi, đã như vậy chỉ còn một cách, chẳng qua sau khi dùng cách này, con đường võ đạo của Phong sư tỷ sẽ càng thêm gian nan. Đương nhiên, một khi nàng tu luyện thành công, thực lực sẽ vượt xa các võ giả cùng cấp.”

Hai mắt Phong Nhượng Tình tỏa sáng, hỏi: “Cách gì vậy?”

“Cho Phong sư tỷ lựa chọn công pháp thuộc tính âm nhu, bắt đầu từ bây giờ tu luyện đồng thời hai môn công pháp! Ta mới vừa nói rồi, mấu chốt chính là bốn chữ Âm dương điều hòa. Chi cần khiến nguyên lực trong cơ thể nàng đạt tới trình độ điều hòa âm dương, hết thảy vấn đề liền được giải quyết dễ dàng.”

“Hóa ra lại có thể như vậy sao? Quá tốt!” Phong Nhượng Tình nghe vậy mừng rỡ.

“Phong lão sư khoan hãy vui mừng quá sớm.”

“Sao thế?”

“Cách này mặc dù có thể giải quyết vấn đề của Phong sư tỷ nhưng yêu cầu đối với công pháp rất cao. Hai loại công pháp nhất định phải hỗ trợ lẫn nhau. Dùng cách này, Phong sư tỷ nhất định phải tạm ngừng tu luyện công pháp hiện giờ, sau đó tu luyện nhất môn công pháp ngang hàng với trình độ hiện tại. A, cho dù dựa vào tư chất của Phong sư tỷ, sợ là cũng phải mất chừng một năm. Nói cách khác, trong vòng một năm này, Phong sư tỷ sẽ không tiến

thêm bậc nào!”

Phong Nhựt Tinh nghe vậy cũng không thêm đề ý, nói: “Đó cũng là chuyện không còn cách nào khác, dù sao cũng còn hơn nhiều tán công. Lần này ta trở về giúp Chi Nhu chọn một công pháp thích hợp!”

Nói xong, Phong Nhựt Tinh xoay người muốn đi.

Diệp Viễn liền vội vàng chặn lại nói: “Chậm đã!”

“Còn có chuyện gì sao? Những ngày qua Chi Nhu nhất định vì chuyện này mà vô cùng buồn rầu, ta nhanh chóng đi tìm nàng.” Lòng Phong Nhựt Tinh như lửa đốt.

Diệp Viễn thở dài nói: “Dục tốc bất đạt, chuyện này không phải một hai ngày có thể giải quyết, bây giờ ngươi đi cũng không giúp được gì.”

“Nhưng mà...”

“Không phải ta hù dọa Phong lão sư, việc chọn công pháp này cần vô cùng quan trọng. Nếu chọn trúng loại công pháp không thể hỗ trợ công pháp hiện tại của nàng, phiền toái sau này thậm chí càng nhiều hơn bây giờ đó!”

“À? Vậy... vậy phải làm thế nào cho phải?” Phong Nhựt Tinh trong một thoáng không đưa ra chủ ý nào.

“Không biết Phong lão sư có ngọc giản của công pháp mà sư tỷ tu hay không?”

“Cái này... chỗ ta ở có, ta đi lấy liền cho ngươi.” Phong Nhựt Tinh do dự một chút, vẫn nói.

Hiển nhiên Diệp Viễn muốn xem môn công pháp này, đây vốn là võ giả đại kỵ, có điều Phong Nhựt Tinh suy nghĩ một chút về sự phụ sau lưng Diệp Viễn, liền thư thái trở lại.

Diệp Viễn tiến bộ thần tốc như thế, công pháp của hắn làm sao có thể so với công pháp tu luyện cấp thấp của Phong Chi Nhu được?

Chẳng những không thấp, hơn nữa cao không chỉ một hai cấp bậc!

Phong Nhựt Tinh đánh vỡ dòng suy nghĩ, cũng nghĩ không ra, công pháp gì lại có thể khiến người ta hơn một tháng, từ Nguyên Khí tầng một tu luyện tới Nguyên Khí tầng chín đỉnh phong!

Mặc dù trong lúc này cũng không thiếu việc ngẫu nhiên nhưng công pháp của Diệp Viễn vô cùng lợi hại, đây là chuyện rõ ràng rành.

Diệp Viễn gật đầu một cái, Phong Nhựt Tinh về chỗ ở của mình lấy công pháp.

Không lâu sau khi Phong Nhựt Tinh đi, Đường Vũ cũng tới.

“Diệp sư huynh, chúc mừng ngươi xông vào Cửu Thiên Lộ thành công, trở thành người thứ nhất trong học viện Đan Võ ngàn năm qua, lấy Nguyên Khí Cảnh xông cửa thành công!” Đường Vũ thật tâm chúc mừng.

Rõ ràng chỉ mới quen Diệp Viễn chỉ hơn một tháng nhưng Đường Vũ lại có loại cảm giác giống như quen một đời rồi.

Từ Diệp sư đệ đến Diệp sư huynh, Diệp Viễn chỉ dùng hơn một tháng ngắn ngủi.

Đến nay Diệp Viễn đã là tín ngưỡng, hi vọng tồn tại của hắn.

Ngược lại Diệp Viễn không vì cấp bậc chênh lệch của Đường Vũ mà xa lánh hắn, hắn cười nói: “Đa tạ Đường huynh, ta cũng bắt đầu dĩ buộc lòng, may mắn mà thôi.”

Đường Vũ cũng lên tiếng chào Hồ Duyên Dĩnh, ngồi một bên Diệp Viễn, hắn mở miệng nói: “Ta tới đây ngoại trừ chúc mừng Diệp sư huynh, còn mang đến một chút tin tức, chắc chắn Diệp sư huynh sẽ cảm thấy hứng thú.”

“Ồ? Đường huynh mời nói.” Diệp Viễn cũng bị một câu nói của Đường Vũ gọi lên lòng hiếu kỳ.

“Hôm nay ta cũng ở trong đám người xem Diệp sư huynh xông vào Cửu Thiên Lộ, lại thật đúng lúc ta thấy Vạn Uyên. Lúc ấy hắn cách ta không xa, ta biết hắn và Diệp sư huynh không hợp nhau, cũng liền giữ lại chút tâm. Ngay khi Diệp sư huynh đột phá đến Nguyên Khí tầng chín, Vạn Uyên lặng lẽ thối lui ra khỏi đám người. Ta thấy vậy cũng lặng lẽ đi theo, phát hiện ngay đến chỗ ở hắn cũng không về, trực tiếp ra khỏi học viện!” Đường Vũ nói.

(1) Tán công trọng tu: phân tác công lực, chú trọng tu hành.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 107: Một chiêu kiếm kinh sợ thoái lui!

“Chạy sao? Thật là một gia hỏa không có can đảm” Diệp Viễn nghe vậy sùng sốt nói.

“Xin lỗi Diệp sư huynh, Đường Vũ thực lực thấp kém, không giữ hấn được, không thể làm gì khác hơn là trở mặt nhìn hấn chạy mất.” Đường Vũ xấu hổ nói.

Mặc dù không có biểu hiện ra nhưng Đường Vũ bây giờ cảm giác mình quá vô dụng.

Rất nhiều việc đã xảy ra với Diệp Viễn hôm nay nhưng hấn lại chẳng giúp được gì.

Bây giờ, đối với Diệp Viễn Vạn Uyên chỉ là một con kiến dùng một tay cũng có thể nghiền chết nhưng đối với Đường Vũ mà nói hấn lại như một ngọn núi cao vô cùng cường đại.

Đường Vũ biết Vạn Uyên là đối thủ sống chết với Diệp Viễn, tuy nhiên hấn lại chỉ có thể trở mặt nhìn Vạn Uyên chạy mất, việc này khiến hấn ta cảm thấy vô cùng vô lực và áy náy.

Diệp Viễn khoát tay nói: “Đường huynh không cần để ý, Vạn Uyên chỉ là một kẻ ngang ngược tàn ác thôi. Hãy để cho hấn sống lâu mấy ngày, đợi ta từ Vô Biên Sâm Lâm trở về, lão tử sẽ thu thập hấn một thể!”

Từ Vô Biên Sâm Lâm trở về, phụ thân Diệp Hằng cũng sẽ xuất quan vào thời gian đó!

Đến lúc đó, hai người phụ tử bọn hấn liên thủ, sẽ cho toàn bộ Tàn quốc một sự kinh hỷ!

Đường Vũ nhưng nghe lời hấn mà âm thầm chắc lưỡi hít hà, Diệp sư huynh quả nhiên vẫn là ngang ngược như vậy. Ở Tàn quốc này sợ là bất cứ người nào cũng không dám nói thu thập Vạn Đông Hải, vậy mà hấn nói như thể đây là việc đương nhiên vậy.

Diệp Viễn là loại người không chịu thua thiệt, hấn không tin vào câu quân tử mười năm báo thù vẫn chưa muộn, chỉ là người không có đủ can đảm báo thù luôn mà thôi.

Phí Thanh Bình làm hại hấn thiếu chút nữa thì chết, giết hấn ta!

Lâm Thiên Thành, Trương Hằng làm hại Lục Nhi biến thành như vậy, Diệp Viễn không để ý đến quy định của học viện, giết!

Cho tới bây giờ chưa từng có Nguyên Khí Cảnh nào xông qua được Cửu Thiên Lộ, Diệp Viễn như thường đã xông qua được!

Cuộc sống như thế mới đủ vui sướng!

Đường Vũ cũng muốn sống một cuộc sống như vậy nhưng mà không phải ai cũng có thể sống cuộc sống như thế.

Cũng chỉ có Diệp Viễn nhân vật nghịch thiên như vậy mới có năng lực sống cuộc sống như thế.

Vạn Uyên hiển nhiên là bị Diệp Viễn dọa sợ, liền chạy trốn chết!

Dưới tình thế như vậy, thứ Vạn Uyên có thể trông cậy vào cũng chỉ có viện quy thôi, nhưng đối với Diệp Viễn viện quy căn bản chỉ là thứ dùng để trưng bày.

Diệp Viễn bây giờ chính là một người điên, nếu hấn dám giết Trương Hằng, dám giết Lâm Thiên Thành, đương nhiên hấn sẽ dám giết Vạn Uyên!

Nhắc tới, so với Lâm Thiên Thành thù của Vạn Uyên với Diệp Viễn còn lớn hơn!

Vì thế hấn còn không đợi có kết quả cuối cùng liền chạy mất.

Vạn Uyên sợ rằng đến lúc có kết quả hấn liền chạy không thoát.

“Diệp sư huynh, kỳ thật còn có một việc, không biết có nên nói hay không.” Đường Vũ lại nói.

“Đường huynh còn khách khí cái gì? Có chuyện gì nói thẳng là được.”

“Ta vẫn cảm thấy Lâm Thiên Thành nhằm vào Lục Nhi cô nương có chút kỳ quái, theo lý thuyết Lâm Thiên Thành chẳng qua là có chút ân oán với người thời điểm ở Huyền Linh Tháp, không đến nỗi hạ độc thủ như thế. Ta liền suy nghĩ chuyện này có phải hay không còn có ẩn tình khác? Vì vậy hai ngày này ta đều đang điều tra chuyện này, kết quả thật đúng là tra ra một ít manh mối.” Đường Vũ nói.

Thời điểm Diệp Viễn giết Trương Hằng, Lâm Thiên Thành, dưới con thịnh nộ cũng hẳn không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ cho là Lâm Thiên Thành vì sự tình Huyền Linh Tháp ghi hận trong lòng.

Bây giờ ngẫm nghĩ một chút, mặc dù chuyện Huyền Linh Tháp khiến Lâm Thiên Thành mất mặt mũi lại cũng không đến mức hận thù không chết không thôi.

Nhưng mà hành động của Trương Hằng hiển nhiên là đã vượt quá giới hạn cuối cùng, khó tránh khỏi có chút không hợp với lẽ thường.

Diệp Viễn cũng không nghĩ tới, chuyện này phía sau vẫn còn ẩn tình khác.

“Đường huynh có ý tứ là... Vạn Uyên?” Diệp Viễn rất nhanh liền hoài nghi đến Vạn Uyên.

Đường Vũ gật đầu nói: “Không sai! Có người thấy sau khi khảo hạch Huyền Linh Tháp kết thúc, Vạn Uyên và Liễu Nhượng Thủy tìm tới Lâm Thiên Thành. Đường nhiên, lúc ấy bọn họ nói cái gì thì không có biện pháp tra xét.”

“Không cần tra xét, tất nhiên là bọn họ giờ trở quý! Khảo hạch Huyền Linh Tháp mặc dù ta với Lâm Thiên Thành có mâu thuẫn nhưng cũng đến nỗi mức độ người sống ta chết. Lâm Thiên Thành vốn là người lòng dạ hẹp hòi, bị bọn họ bới móc một chút, tự nhiên đối với ta ghi hận trong lòng, làm ra chuyện như vậy thì cũng không kỳ quái.” Sắc mặt Diệp Viễn dần dần trầm xuống.

“Nhưng mà Vạn Uyên đã chạy rồi, phải làm sao bây giờ?” Đường Vũ hỏi.

“Trước kệ hắn đi, bây giờ trọng điều quan trọng nhất là sự tình của Lục Nhi, chờ ta trở lại từ Vô Biên Sâm Lâm sẽ trừng trị hắn! Tuy nhiên, Liễu Nhượng Thủy quả là một người lòng dạ rắn rết! Nếu như ta đoán không lầm, chủ ý chính Lục Nhi là từ nàng ta mà ra!” Diệp Viễn nói đằng đằng sát khí.

“Độc nhất là lòng dạ đàn bà, câu này đúng là để chỉ loại nữ nhân như nàng ta.” Đường Vũ nói.

Diệp Viễn đứng lên, nhàn nhạt nói: “Ta đi một chuyến.”

Nói xong, trực tiếp đi ra cửa.

Hô Duyên Dững nhìn bóng lưng Diệp Viễn, bất đắc dĩ nói: “Tiểu tử này, thật đúng là một khắc cũng không thể ngồi yên!”

Đường Vũ cười khổ nói: “Diệp sư huynh chính là có tính tình yêu ghét rõ ràng này, người khác đối tốt với hắn thì hắn đối tốt lại gấp mười lần, còn kẻ nào đối với hắn không ra gì, hắn cũng trả lại gấp mười lần.”

“Ai, nào liền nào đi. Hắn qua được Cửu Thiên Lộ cũng coi như là đệ tử nòng cốt của thượng tông rồi, tên Tô Vũ Bách cũng không dám làm bậy.” Hô Duyên Dững thở dài nói.

...Diệp Viễn vừa ra cửa đã bị người chặn ở ngoài. Kẻ đến chính là người ban đầu ước chiến với Diệp Viễn, Vũ Lạc Trần.

“Diệp sư đệ người thật là không tin nổi, thế mà bằng tu vi Nguyên Khí Cảnh xông qua được Cửu Thiên Lộ!” Vừa thấy Diệp Viễn, Vũ Lạc Trần liền thờ dài nói.

“Hóa ra là Vũ sư huynh, ta qua được Cửu Thiên Lộ chẳng qua là may mắn mà thôi, không coi là cái gì.” Diệp Viễn chịu nhịn tính tình nói.

Diệp Viễn biết Vũ Lạc Trần tới để tìm hắn tỷ võ, nhưng giờ hắn nào có tâm tư đi tỷ võ với Vũ Lạc Trần?

“Hắc hắc, chắc chắn Diệp huynh cũng đoán được ý đồ của Vũ mỗ. Nếu Diệp sư đệ xông qua Cửu Thiên Lộ, hơn nữa đột phá đến Nguyên Khí tầng chín đỉnh phong, nhất định có thực lực của học viên Thiên cấp! Không biết Diệp sư đệ có thể thực hiện ước định ban đầu hay không, so với ta một hồi?” Vũ Lạc Trần cũng không giấu giếm, trực tiếp nói.

“Xin lỗi Vũ sư huynh, tiểu đệ bây giờ có chuyện, Vũ huynh muốn so tài, xin chọn lúc khác đi.” Diệp Viễn trực tiếp cự tuyệt.

Vũ Lạc Trần nghe thấy liền nóng nảy, vội vàng nói: “Như vậy sao được? Ta biết người khẳng định lập tức sẽ bế quan củng cố cảnh giới, hai ngày nữa lại là Vô Biên thí luyện, kết thúc thí luyện cũng không biết phải bao lâu nữa à! Cái lương không bằng bạo lực (1), liền hôm nay đi.”

Vũ Lạc Trần mặt đầy khao khát, bộ dáng hết sức ngứa nghề khó nhịn.

Đối với người như Vũ Lạc Trần thì đánh nhau chính là toàn bộ sinh hoạt của hắn!

Diệp Viễn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn nói: “Vũ sư huynh, nếu như ta nhớ không lầm, ban đầu chúng ta ước định chính là chờ ta tiến giai Thiên cấp mới tỷ thí chứ? Nhưng là ta bây giờ còn là học viên Địa cấp, Vũ sư huynh như thế bức bách, khó tránh khỏi có chút hiềm nghi ý lớn hiếp nhỏ?”

“Chuyện này... Nhưng Diệp sư đệ chiến lực kinh người, mặc dù hay là Nguyên Khí tầng chín đỉnh phong, nhưng thực lực khẳng định đã không thấp hơn học viên Thiên cấp đúng không? Bằng vào sự quan sát của ta, thực lực Diệp sư đệ bây giờ nhất định đã có thể leo lên Vô bang, hơn nữa thứ hạng chưa chắc đã dưới ta!” Vũ Lạc Trần cũng không phải để gạt như vậy.

Diệp Viễn vội vã đi tìm Liễu Nhược Thủy lại bị Vũ Lạc Trần ngăn lại, thật là phiền não, không nhận được nói: "Được, chỉ cần Vũ sư huynh chính diện tiếp ta một chiêu kiếm, cùng người tỷ thí lại ngại gì?"

Vũ Lạc Trần hai mắt tỏa sáng, vui vẻ nói: "Thật không?"

"Dĩ nhiên là coi là thật! Nhớ là chính diện đón đỡ! Nếu người tránh né liền thứ cho ta không phụng bồi!" Diệp Viễn cường điệu nói.

"Ha ha, không sao cả! Đến đây đi!" Vũ Lạc Trần cười to.

Diệp Viễn lấy ra Thương Hoa Kiếm từ trong nhẫn trữ vật, giờ tay lên chính là một kiếm ý dung hợp!

Vũ Lạc Trần ban đầu còn vẻ mặt tươi cười, lúc này lại là sắc mặt đại biến, cơ hồ kiếm ý kia kinh khủng khiến hắn hít thở không thông!

Kiếm khí kinh khủng như vậy làm sao có thể đón đỡ?

Vũ Lạc Trần liền vội vàng vận chuyển thân pháp, tránh ra một kiếm này.

(1) Cái lương không bằng hành động: suy nghĩ không bằng hành động.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Tô Nhất Sơn là ai?

Sáng sớm, trong sân hậu sơn Thiên cấp học viên Tô Nhất Sơn, Liễu Nhược Thủy hoảng hốt mà đứng trước mặt nhìn Tô Nhất Sơn.

“Tô sư huynh, bây giờ trong toàn học viện người có thể cứu ta chỉ có huynh, van cầu huynh cứu cứu ta với!”

Cho dù là cực kì coi khinh Liễu Nhược Thủy nhưng tới bây giờ cũng chưa từng không trợ giúp!

Sau khi Diệp Viễn thành công xông Cửu Thiên Lộ, cả người Liễu Nhược Thủy đều cảm giác không ổn, thất hồn lạc phách đi tới nơi ở của Vạn Uyên, nghĩ muốn tìm hắn thương lượng đổi sách một chút.

Song khi nàng đi tới nơi ở của Vạn Uyên, lại phát hiện Vạn Uyên vốn không có ở đó.

Liễu Nhược Thủy ngay từ đầu còn tưởng rằng bởi vì Vạn Uyên có chuyện chưa về nhưng chờ hoài chờ mãi đến không chờ được nữa nên đi hỏi những học viên khác, họ đều nói không nhìn thấy Vạn Uyên.

Liễu Nhược Thủy trong lòng nhất thời sinh ra một dự cảm xấu.

Quả nhiên, Liễu Nhược Thủy hỏi thăm học viên giữ cửa học viện một chút thì mới biết Vạn Uyên đã sớm ra khỏi học viện.

Liễu Nhược Thủy trong lòng thăm hỏi một lượt bát đại tổ tông của Vạn Uyên nhưng mà chuyện này một chút trợ giúp cũng không có.

Lỡ như Diệp Viễn không tìm được Vạn Uyên, trút tất cả con giận lên đầu nàng, vậy thì xong rồi!

Sau khi mắng xong, Liễu Nhược Thủy cảm thấy vô phương giúp đỡ.

Thực lực của Diệp Viễn đã vững vàng, tấn nhập hàng ngũ học viên Thiên cấp, muốn giết nàng quả thực dễ như trở bàn tay!

Liễu Nhược Thủy còn có một chút lực hiệu triệu học viên cấp thấp nhưng Thiên cấp học viên...

Liễu Nhược Thủy đột nhiên thông suốt, nghĩ tới Tô Nhất Sơn, nàng cảm giác mình bắt được một cái phao cứu mạng cuối cùng!

Lúc Vạn Uyên bị thương hồi trước, Tô Nhất Sơn từng nói muốn giết Diệp Viễn, xem chừng ân oán giữa bọn họ cũng không nhỏ.

Quan trọng hơn chính là Tô trưởng lão không phải nhị bá của Tô Nhất Sơn sao?

Liễu Nhược Thủy mặc dù không ảnh hưởng đến Thiên cấp học viên nhưng sớm hỏi thăm rõ ràng lai lịch của bọn họ.

Số người trong Học viện Đan Võ biết quan hệ giữa Tô Vũ Bách và Tô Nhất Sơn không quá nhiều nhưng chung quy vẫn có một ít người là biết.

Nghĩ tới đây, Liễu Nhược Thủy không do dự nữa, đi thẳng tới hậu sơn thì tìm được Tô Nhất Sơn.

Tô Nhất Sơn hơi có chút ý bông đùa nhìn Liễu Nhược Thủy, nói: “Liễu sư muội và Vạn sư đệ rất thân nhau, nghĩ như thế nào mà lại tới tìm ta?”

Tô Nhất Sơn nói chưa dứt lời, chỉ vừa nói một chút nước mắt Liễu Nhược Thủy như được mở van bỗng chảy ra.

“Vạn Uyên tên nhóc không can đảm đó sớm đã chạy rồi! Ô ô... Tô sư huynh, chỉ cần người chịu cứu ta, bảo ta làm gì ta cũng đồng ý!” Liễu Nhược Thủy lúc này cũng coi là lộ ra chân tình, khóc lóc với bộ dạng đầm đìa đáng yêu.

Ngược lại Tô Nhất Sơn nghe vậy sùng sốt một chút: “Vạn Uyên chạy ư? Đã chạy đi đâu?”

Liễu Nhược Thủy nức nở nói: “Còn có thể chạy đi đâu nữa, nhất định là hấn trở về tìm lão tử của hấn nhờ bao che rồi! Diệp Viễn đã là Nguyên Khí tăng chín đỉnh phong, giết hấn như giết chó, trừ lão tử của hấn còn có ai có thể bảo vệ được hấn?”

Tô Nhất Sơn thất thanh cười nói: “Lúc đầu cũng không nhìn ra, thật không ngờ Vạn sư đệ lại không có dũng khí như vậy. Một tên nho nhỏ Diệp Viễn mà đã dọa hấn sợ đến như vậy!”

Nói xong, Tô Nhất Sơn liếc mắt nhìn Liễu Nhược Thủy khóc như mưa, cân nhắc nói: “Người mới vừa nói làm gì cũng đều chấp nhận, đúng chứ?”

Liễu Nhược Thủy nghe vậy cả người run lên, nghe không ra ý của Tô Nhất Sơn chứ?

Nhưng đến tận lúc đó, nếu như ngay cả Tô Nhất Sơn đều không quản năng, năng nhất định phải chết!

Liễu Nhược Thủy trong lòng tranh đấu một phen, cuối cùng vẫn cắn răng gật đầu.

Bộ dáng của nàng khiến Tô Nhất Sơn hiếu kỳ: “Nhìn đáng vẻ của người, chẳng lẽ vẫn còn là xử nữ?”

Liễu Nhược Thủy nghe vậy một khuôn mặt tươi cười đỏ đến bên tai, có điều vẫn gật đầu một cái.

Liễu Nhược Thủy mặc dù trời sinh kiều mị nhưng lại tuân thủ nghiêm ngặt bảo vệ thân thể của mình, bởi vì nàng biết đây là tài sản lớn nhất của nàng.

Nhưng không nghĩ tới bây giờ bị Diệp Viễn bức bách, lại chủ động hiến thân. Suy nghĩ một chút, hận ý của Liễu Nhược Thủy đối với Diệp Viễn càng sâu hơn!

Diệp Viễn, một ngày nào đó, ta muốn người chết không được từ tế!

“Ha ha ha, được! Tốt lắm!” Tô Nhất Sơn cười to, xoay người vào phòng.

Liễu Nhược Thủy hai tròng mắt chớp động, cuối cùng vẫn cắn răng một cái, đi vào theo...

...

Vũ Lạc Trần trốn thoát một chiêu kiếm của Diệp Viễn, trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi.

Mới vừa rồi kiếm ý quá đáng sợ, đón đỡ chính diện không chết cũng bị thương!

Trong nháy mắt Diệp Viễn xuất kiếm, Vũ Lạc Trần đột nhiên cảm thấy cảm giác nguy hiểm cực lớn.

Bản năng vô số lần chiến đấu nói cho hấn biết, một kiếm này tuyệt đối không thể đón đỡ!

Cho nên ngay lập tức hấn vận chuyển thân pháp, hiểm hóc tránh thoát một kiếm này.

Vũ Lạc Trần có vẻ hơi chật vật nhưng như thế không có nghĩa là thực lực của hấn yếu, mà là hấn quá mức khinh địch.

Trên thực tế, Vũ Lạc Trần vô cùng khó dây dưa, dù cho là Võ bảng cao thủ hạng cao hơn hấn nhưng khi thấy hấn cũng vô cùng nhúc nhủ.

Vũ Lạc Trần là nổi danh người chiến đấu điên cuồng của Học viện Đan Võ, chẳng những sức chiến đấu kinh người, hơn nữa còn có thiên phú chiến đấu hơn người, nắm gọn võ cùng tinh chuẩn cục diện chiến đấu!

Hấn mới vừa thua thiệt liền ủy khuất đáp ứng đỡ đòn chính diện của Diệp Viễn.

Diệp Viễn vừa mới dung hợp kiếm ý trên Cửu Thiên Lô, lại lấy kiếm mang của bát cầm Linh khí Thương Hoa Kiếm phát ra, Vũ Lạc Trần coi như có là người sắt, đánh một cái thôi cũng đủ rồi.

Một kiếm này của Diệp Viễn chỉ chứng minh hấn có đủ thực lực đánh một trận với Vũ Lạc Trần, không có nghĩa là hấn có thể thắng được Vũ Lạc Trần.

Vũ Lạc Trần là Linh Dịch tăng hai, hơn nữa sức chiến đấu vượt xa người cùng cấp!

Những thế lực kia mạnh hơn hẳn, căn bản đều là Linh Dịch Cảnh tầng ba, có thể thấy thực lực của hắn cường hãn vô cùng.

Mặc dù Diệp Viễn có thực lực vượt cấp chiến đấu nhưng chống lại Vũ Lạc Trần sẽ có kết quả thế nào cũng không có vấn đề gì.

Kiểm ý Diệp Viễn có mạnh hơn nữa, nếu như không đụng tới đối thủ cũng uống công thôi.

Vừa mới sống sót sau tai nạn, Vũ Lạc Trần chẳng những không có buồn rầu, ngược lại còn hưng phấn dị thường!

Đối thủ quá yếu sẽ không có gì hay nữa!

Trước khi tới, Vũ Lạc Trần còn lo lắng có phải có chút sớm hay không, mặc dù hắn cũng biết Diệp Viễn chiến lực kinh người nhưng chung quy hắn vẫn cao hơn Diệp Viễn một cảnh giới lớn.

Mà bây giờ, hắn hoàn toàn loại bỏ ý nghĩ này.

Chỉ bằng một kiếm này, Diệp Viễn cũng đã có đủ tư cách làm đối thủ của hắn!

“Này này, Diệp sư đệ, chúng ta tới đánh một trận đi. Kiếm pháp của ngươi lợi hại như vậy, ta thật rất muốn mở mang một chút đó!” Vũ Lạc Trần chẳng biết xấu hổ đối ý.

Sắc mặt Diệp Viễn hơi ngưng trệ, không nghĩ tới tên này lại quán chặt lấy mình như thế, không khỏi trầm mặt xuống nói: “Vũ sư huynh, hôm nay ta thật có chuyện quan trọng. Nếu ngươi lại quán chặt lấy ta như thế, ta có thể cùng ngươi không chết không thôi!”

Thấy Diệp Viễn thật sự nổi giận, Vũ Lạc Trần không khỏi le lưỡi một cái, đảo tròn mắt một vòng, lại nói: “Diệp sư đệ, ngươi xem như vậy có được hay không? Ta làm việc cùng ngươi, mặc cho ngươi sai khiến, xong chuyện ngươi đánh một trận với ta là được.”

Diệp Viễn ném câu tiếp theo “tùy ngươi thôi”, rồi rời đi.

Vũ Lạc Trần “hắc hắc” cười một tiếng, liền đi theo.

...

Diệp Viễn không để ý sự hiềm nghi của mọi người, xông thẳng vào chỗ ở của Liễu Nhược Thủy nhưng vô huyệt.

Ngược lại lúc này là Vũ Lạc Trần giúp đỡ, hắn hỏi thăm rõ ràng hướng đi của Liễu Nhược Thủy, tiến tới trước mặt Diệp Viễn nói: “Diệp sư đệ, ta đã hỏi thăm rõ ràng, Liễu sư muội đi đến Tô Nhất Sơn!”

Diệp Viễn sững sờ một chút: “Tô Nhất Sơn là ai?”

“Không phải chứ? Ngươi ngay cả Tô Nhất Sơn là ai cũng không biết ư?” Lần này đến phiên Vũ Lạc Trần sững sờ một chút.

“Tại sao ta phải biết hắn là ai? Đợi đã, hắn họ Tô ư? Chẳng lẽ cũng là người của Tô gia?” Diệp Viễn chợt nhớ tới cái gì, hỏi Vũ Lạc Trần.

Vũ Lạc Trần gợn ngón tay cái lên, khen: “Diệp sư đệ quả nhiên thông minh, Tô Nhất Sơn chính là cháu của Tô Vũ Bách! Hơn nữa, hắn đứng thứ mười Vô bang! Có điều theo ta suy đoán, thực lực của Tô Nhất Sơn bây giờ sợ rằng đã trùng kích top năm! Diệp sư đệ, nếu không... hay là thôi đi?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Tìm tòi kết quả

Nhìn ra được, Vũ Lạc Trần cũng không muốn trêu chọc Tô Nhất Sơn.

Tô Nhất Sơn chẳng những thực lực mạnh, bối cảnh cũng cực kỳ thâm hậu.

Không nói thế lực của Tô gia lớn bao nhiêu, chỉ là bằng địa vị của Tô Vũ Bách tại Học viện Đan Võ cũng không có mấy người dám trêu chọc.

Diệp Viễn hồ hững liếc Vũ Lạc Trần: “Sợ à? Sợ thì trở về đi, ta không để ngươi theo thì có.”

Ánh nhìn này kích thích Vũ Lạc Trần không nhẹ, hắn ngẩng đầu lên nói: “Ai... ai sợ? Không phải là Tô Nhất Sơn sao? Chờ ta lên cấp Linh Dịch tầng ba, đánh hắn nằm bò ra đất!”

“Hừ, lại còn Linh Dịch tầng ba, nói cho cùng cũng là nguoi sợ!” Diệp Viễn tiếp tục khinh bỉ nói.

Vũ Lạc Trần nghe lời này thiếu chút nữa nhảy cẫng lên, từ khi hắn tiến vào Học viện Đan Võ tới nay, trong từ điển còn không có chữ “sợ”.

Hắn vừa đi khiêu chiến, vừa đánh người, mới có địa vị hôm nay.

Trong số những người này, nhân vật có chút thân phận địa vị tất nhiên không thiếu.

Nhưng mà hắn đánh không được cũng vẫn sẽ đánh ư? Đã khi nào sợ vậy?

Hắn sở dĩ không muốn đi trêu chọc Tô Nhất Sơn là bởi vì thời cơ còn chưa tới.

Tô Nhất Sơn đã là Linh Dịch Cảnh tầng ba đỉnh phong, lúc nào cũng có thể đột phá đến nấc thang thứ hai của Linh Dịch Cảnh.

Một người còn dị thường hơn so với mười một người trước Võ bảng, Vũ Lạc Trần đích xác rất mạnh nhưng đến giai đoạn này của hắn rồi, ai mà không mạnh chứ?

Càng về sau, vượt cấp chiến đấu càng khó khăn, Vũ Lạc Trần tất nhiên không muốn tùy tiện trêu chọc mười học viên trước Võ bảng.

Chờ Vũ Lạc Trần đột phá Linh Dịch tầng ba hắn sẽ tính sổ từng người trong bảng danh sách tỷ thí.

“Hôm nay ta không tin! Không phải là Tô Nhất Sơn sao? Ta đi cùng nguoi! Nếu là hắn dám ra tay với nguoi, Vũ Lạc Trần ta sẽ tiếp nhận!” Vũ Lạc Trần đáng thương cứ như vậy trúng phép khích tướng của Diệp Viễn.

“Thì tùy nguoi, đến lúc đó đừng cụp đuôi chạy trốn là được.” Nói xong, Diệp Viễn cũng không quay đầu, rồi đi.

Vũ Lạc Trần ở phía sau vừa đuổi theo vừa nói: “Này, nguoi nói rõ ràng đi, ai cụp đuôi chạy trốn? Vũ Lạc Trần ta lúc nào từng đào binh...”

...

Nơi ở của Thiên cấp học viên tách biệt với nơi ở của các học viên đẳng cấp khác, giống nơi ở của các giáo viên tại hậu sơn.

Hơn nữa bọn họ đều là độc môn độc viện, diện tích rất rộng, sẽ không có ai đến quấy nhiễu.

Diệp Viễn đi tới sân trước của Tô Nhất Sơn, đề khí hô: “Liễu Nhược Thủy, cút ra đây cho ta!”

Tiếng kêu này của Diệp Viễn vận đủ nguyên lực, giống như tiếng sấm trầm bổng phát ra.

Tiếng kêu gấp gáp lập tức làm kinh động đến không ít người.

“Chuyện gì xảy ra thế? Lại xảy ra chuyện gì?”

“Mau nhìn kia, đây chẳng phải là Diệp Viễn sao? Hắn không phải mới vừa xông qua Cửu Thiên Lộ sao? Sao đáng vẻ lại như tới gây chuyện vậy?”

“Ha ha, nấy ngày nay thật là náo nhiệt, Diệp Viễn rất có khả năng làm loạn, khiến cả Học viện cũng sôi trào rồi, thật là đợt sóng này chưa tan đợt sóng khác đã ập tới!”

“Ồ, đây chẳng phải là Vũ Lạc Trần sao? Sao hắn lại nhập bọn với Diệp Viễn chứ?”

“Ai biết được, gia hỏa này cũng là một người điên, hai người điên cùng tới đó.”

“Còn nữa, Liễu Nhược Thủy là ai? Nghe giống như là tên của nữ nhân ấy, nàng làm sao mà đắc tội Diệp Viễn vậy?”

“A, hình như có chút ấn tượng, có vẻ như là một đại mỹ nữ đó!”

“Mụ nó, ngay cả đại mỹ nữ cũng không tha, Diệp Viễn thật đúng là phát điên rồi!”

“Ha, vẫn nên dừng đoán bậy, Diệp Viễn không yên ổn là thật còn Lâm Thiên Thành và Trương Hằng là gieo gió gặt bão. Đồi lại là nguoi, nguoi có giết bọn họ không? Thôi thì nhìn Diệp Viễn xem thế nào đi, không chừng cái cô Liễu Nhược Thủy này cũng là khi dễ một trong những thị nữ của Diệp Viễn cũng nên? Diệp Viễn hô hào Liễu Nhược Thủy trước cửa Tô Nhất Sơn, các nguoi không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Diệp Viễn chưa bao giờ sợ làm lớn chuyện, đường đường là một Đan Đế trong lãnh thổ phạm nhân còn phải im hơi lặng tiếng, điều này làm hắn nghĩ mãi không ra.

Trong lần gặp gỡ kiếp trước, tính cách nuôi dưỡng tạo nên Diệp Viễn là có thù tất báo.

Bất kể hắn là cao thủ Võ bảng gì đó, bất kể hắn là Hình Đường trưởng lão gì đó, trực tiếp nghiền ép là được!

Bây giờ không đánh lại cũng không sao, không đánh lại cũng chỉ buồn nôn người một chút!

Hồ xong, Diệp Viễn chấp tay nhắm mắt đứng ở nơi đó, yên tĩnh chờ Tô Nhất Sơn đi ra.

Không lâu sau, cửa viện của Tô Nhất Sơn “két” một tiếng mở ra, sắc mặt Tô Nhất Sơn xanh mét bước ra.

“Diệp Viễn, người giờ trò quý gì thế? Lại dám đứng trước cửa nhà ta kêu la om sòm, thật sự cho rằng không người thu dọn người ư?” Tô Nhất Sơn lạnh lùng nói.

“Bảo Liễu Nhược Thủy đi ra, chuyện này không có liên quan gì đến người, đứng qua một bên chơi đi.” Diệp Viễn mở miệng nói làm cho tất cả mọi người trở mặt ghen ghét.

Quái thật! Diệp Viễn ở cửa nhà Tô Nhất Sơn mà lại bảo hắn đứng qua một bên chơi!

Ở trong học viện, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám nói chuyện như vậy với Tô Nhất Sơn, Diệp Viễn thật là khí phách vênh váo mà!

Có điều mọi người suy nghĩ một chút cũng liền bình thường trở lại, Diệp Viễn ngay cả Tô trưởng lão cũng dám mắng, Tô Nhất Sơn có thể coi là gì chứ?

Tô Nhất Sơn nào chịu được bị làm nhục như vậy, nghe vậy giận dữ: “Cần rồi! Ta hôm nay cũng muốn xem thử, người xông qua Cửu Thiên Lộ thiên rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại!”

Khí thế của Tô Nhất Sơn khai mở, dùng thế thái son áp đỉnh tấn công về phía Diệp Viễn.

Nhưng mà đúng vào lúc này, mặt Vũ Lạc Trần không thay đổi, đứng chắn trước Diệp Viễn, làm khí thế của Tô Nhất Sơn trở nên hơi chậm lại.

“Vũ Lạc Trần, người đây là ý gì?” Tô Nhất Sơn xanh mặt nói.

“Không có ý gì, người đừng động đến Diệp Viễn là được, mấy cái khác ta mặc kệ.” Mặt Vũ Lạc Trần như cũ không chút thay đổi nói.

Thật ra Vũ Lạc Trần bây giờ cũng rất buồn rầu, chẳng hiểu mô tê gì mà lại chọc phải cái tên đại phiến toái Tô Nhất Sơn.

Vũ Lạc Trần tâm tư đơn thuần là thật nhưng hắn tuyệt không phải người ngu, kẻ ngu làm sao có thể trở thành Võ bảng cao thủ chứ?

Nhưng vì có thể ti thí một trận với Diệp Viễn, Vũ Lạc Trần không quan tâm được nhiều như vậy.

Đương nhiên, trong học viện người có thể cùng hắn tỷ thí còn rất nhiều nhưng Vũ Lạc Trần cảm giác có dũng khí, có thể tỷ thí với Diệp Viễn hắn sẽ có được thu hoạch không tưởng!

Đây đơn thuần chỉ là một loại trực giác. Sau khi thấy một chiêu kiếm đẹp đẽ đến đáng kinh ngạc của Diệp Viễn, hắn liền có loại trực giác này.

Cho nên hắn mới quán chặt lấy không buông, muốn tỷ thí với Diệp Viễn.

“Giới cho một tên Vũ Lạc Trần, người cũng đã biết hậu quả khi đối địch với ta đúng không?”

Vũ Lạc Trần kiêng kỵ Tô Nhất Sơn, Tô Nhất Sơn làm sao không kiêng kỵ Vũ Lạc Trần?

Mặc dù hắn cao hơn Vũ Lạc Trần một tiểu cảnh giới nhưng thiên phú chiến đấu của Vũ Lạc Trần vô cùng kinh người. Đánh chính diện, coi như hắn có thể thắng, cũng nhất định thảm họa mà thắng.

“Ta chưa từng nghĩ đến việc đối địch với người, người chỉ cần đừng động vào Diệp Viễn, những cái khác ta mặc kệ.” Vũ Lạc Trần mặt không biến sắc lặp lại.

Lời này thật ra là nói nhảm, Diệp Viễn tới bới móc, tất nhiên là muốn đối kháng với Tô Nhất Sơn, Tô Nhất Sơn không động vào hắn, chẳng lẽ là chờ bị đánh ư?

Tô Nhất Sơn nói không lại tên điên này, giận đến phôi gan muốn nổ tung.

“Hừ! Các người tìm Liễu Nhược Thủy thì chạy đến nơi này của ta làm gì?”

Tô Nhất Sơn nói không lại Vũ Lạc Trần, không thể làm gì khác hơn là lùi lại mà tìm việc khác nói, giảng đạo lý.

“Chúng ta đã nghe ngóng rồi, Liễu Nhược Thủy lúc này ở chỗ của người. Người kêu nàng đi ra đi, ta có chút chuyện muốn hỏi nàng.” Diệp Viễn hờ hững nói, phảng phất như không thấy Tô Nhất Sơn đối chọi gay gắt với Vũ Lạc Trần.

“Chê cười, người nói ở nơi này là ở nơi này sao?” Tô Nhất Sơn tức giận vô cùng nhưng vẫn cười nói.

Diệp Viễn dang tay ra, nói: “Nếu không thể đồng ý thì cũng hết cách, ta chỉ có thể vào nhà tìm kết quả thôi.”

“Ngươi dám!” Tô Nhất Sơn giận không kìm được nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Đi với ta một chuyến

Tô Nhất Sơn là một trong mười tuyệt đỉnh thiên tài hàng đầu trên võ bảng, nếu hôm nay bị Diệp Viễn vào nhà soát người, hẳn sau này còn mặt mũi nào lẫn lộn ở Học viện Đan Võ nữa?

Lời nói này của Diệp Viễn đối với Tô Nhất Sơn mà nói là vô cùng nhục nhã!

Đối diện với lửa giận của Tô Nhất Sơn, Diệp Viễn lựa chọn coi khinh, hất cật bước vào trong sân viện của Tô Nhất Sơn.

“Muốn chết!”

Tô Nhất Sơn vô cùng phẫn nộ, đánh một chuông về phía Diệp Viễn.

Diệp Viễn như không nhìn thấy, cứ hướng cửa lớn mà đi vào.

“Àm!”

Hai chuông chạm nhau kịch liệt, Tô Nhất Sơn và Vũ Lạc Trần mỗi người lui mấy bước, cân tài ngang sức.

“Vũ Lạc Trần! Ngươi dám ra tay với ta!” Tô Nhất Sơn nén giận nói.

Vũ Lạc Trần làm ra một bộ mặt cương thi vạn năm không đổi, nói: “Ta đã nói rất rõ, chỉ cần ngươi không động thủ với Diệp Viễn là được. Nhưng nếu như ngươi ra tay, ta sẽ không ngồi yên không quản.”

“Ngươi!” Tô Nhất Sơn hoàn toàn bị Vũ Lạc Trần đánh bại, tên tiểu tử này vốn dĩ rất khó chơi.

Diệp Viễn đi không nhanh, nhưng bước chân vẫn không có dừng lại, mắt thấy sắp đi vào sân rồi!

Giờ khắc này, Tô Nhất Sơn bỗng cảm thấy một nỗi sỉ nhục mà trước giờ chưa từng có!

Hắn là kiêu ngạo của Tô gia, là niềm tự hào của Học viện Đan Võ, có bao giờ phải chịu đựng sự sỉ nhục như vậy?

Diệp Viễn lại dám ở trước mặt nhiều người như vậy, lục soát chỗ ở của hắn!

Đáng ghét nhất chính là, hắn một chút biện pháp cũng không có!

“Diệp Viễn, ngươi đứng lại đó cho ta!” Tô Nhất Sơn hét lớn.

Diệp Viễn như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước.

“Đứng lại, ta gọi nàng ra!” Tô Nhất Sơn không còn cách nào khác, cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp.

Quả nhiên, hắn vừa nói, Diệp Viễn liền dừng bước chân, quay đầu nhìn về phía Tô Nhất Sơn, đợi Tô Nhất Sơn gọi người ra.

Bây giờ Tô Nhất Sơn rất muốn giết người, hành động của Diệp Viễn đã đem mặt mũi của hắn xem như rác rưởi mà quét sạch đi.

Mặc dù Diệp Viễn không có đi vào, nhưng hắn đã đáp ứng gọi Liễu Nhược Thủy kêu ra, cũng đồng nghĩa với việc nhận thua.

“Diệp Viễn quả nhiên không hổ là thiên tài xông qua Cửu Thiên Lộ, ngay cả mặt mũi của Tô Nhất Sơn cũng bị hắn quét đi sạch.”

“Ha ha, mọi ngày Tô Nhất Sơn điên cuồng như vậy, hôm nay cuối cùng cũng có người trị được hắn, thật hả giận!”

“Đúng vậy, Tô Nhất Sơn ý vào quyền thế của Nhị bá hắn, ở khu vực Thiên cấp tác oai tác quái, khiến nhiều người ôm hận mà không dám nói ra. Bây giờ xuất hiện một tên còn ngang ngược hơn, ngay cả mặt mũi của Nhị bá hắn còn không tha, mặt mũi của hắn thì tính là gì?”

“Chỉ là người tâm cao khí ngạo như Vũ Lạc Trần, lại có thể cam tâm trở thành tay chân của Diệp Viễn, khiến ta thật sự không ngờ tới. Không lẽ, hắn đã bị Diệp Viễn thu làm tiểu đệ rồi?”

“Ta nghĩ không phải, giữa bọn họ chỉ sợ là đã có ước định nào đó, mà ước định này đối với Vũ Lạc Trần vô cùng quan trọng, nên hấn mới mạo hiểm đắc tội Tô Nhất Sơn.”

“Ha ha, người xem đáng về Tô Nhất Sơn muốn giết người nhưng lại không giết được, thật là lần đầu tiên được nhìn thấy, buồn cười chết mất.”

“Có điều, hôm nay Diệp Viễn sáng khoái như thế chỉ sợ Vô Biên thí luyện sắp tới không dễ qua rồi. Cho dù là Tô trưởng lão hay là Tô Nhất Sơn, sợ rằng đều sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giết Diệp Viễn.”

Đến vậy xem đều là Thiên cấp học viên, không ít người xì xào bàn tán, thậm chí còn truyền âm trao đổi.

Thông qua đối thoại của bọn họ có thể thấy được, Tô Nhất Sơn tại khu vực Thiên cấp rất không được lòng người, không ít người đều mang thái độ trông chờ người khác gặp họa đến xem náo nhiệt.

Đối với việc làm mất mặt mũi của Tô Nhất Sơn, Diệp Viễn một chút cũng không để ý.

Tô gia là đối thủ tiềm tàng của Diệp gia, điểm này trong lòng hấn biết rõ.

Nếu Tô Vũ Bách đã dám giữa ban ngày tập kích hấn, Tô Nhất Sơn đương nhiên cũng không thể trở thành bạn của hấn.

Nếu Liễu Nhược Thủy xuất hiện tại nơi ở của Tô Nhất Sơn, tất nhiên là đến nhờ vả hấn, như vậy giữa Diệp Viễn cùng Tô Nhất Sơn, tự nhiên chính là địch nhân.

Đối với địch nhân, Diệp Viễn từ trước đến giờ không có thói quen giữ lại mặt mũi cho đối phương.

Tô Nhất Sơn lúc này gương mặt thâm trầm, tâm tình vô cùng phiền não.

Hấn tính thế nào cũng không tính ra, Vũ Lạc Trần lại có thể cam tâm tình nguyện làm tay chân của Diệp Viễn!

“Còn trốn ở bên trong làm gì? Lăn ra đây cho ta!” Tô Nhất Sơn trầm giọng nói.

Lúc này, Tô Nhất Sơn có chút hối hận vì đã nhận lời Liễu Nhược Thủy, nhất thời đam mê nữ sắc lại mang đến cho hấn phiền toái lớn như vậy.

Tô Nhất Sơn vừa lên tiếng, một thân ảnh thướt tha quyến rũ liền xuất hiện trước cửa, chính là Liễu Nhược Thủy.

Áo quần Liễu Nhược Thủy có chút không chỉnh tề, có vẻ hơi chật vật, khuôn mặt cũng vô cùng tiêu tụy, làm gì còn dáng vẻ nữ thần trước đây?

Nàng vẫn luôn chú ý tình hình bên ngoài, biết là hôm nay sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Vốn tưởng rằng tìm tới Tô Nhất Sơn có thể tránh được một kiếp, vì thế thậm chí ngay cả thứ quý giá nhất của bản thân cũng dâng hiến cho hấn, không nghĩ tới Tô Nhất Sơn cũng không che chở được cho nàng.

“Tô sư huynh, ta...” Liễu Nhược Thủy bất lực nhìn về phía Tô Nhất Sơn.

Tô Nhất Sơn sắc mặt âm trầm, có điều là đi đến chắn trước người của nàng, hành động này khiến Liễu Nhược Thủy mừng rỡ như điên.

Tô Nhất Sơn tất nhiên sẽ không bỏ mặc nàng không quản, tình thế bây giờ vô cùng rõ ràng, Liễu Nhược Thủy đã là người của hấn, nếu như để Diệp Viễn tùy ý xử trí, hấn cũng không còn mặt mũi để ra khỏi nhà nữa.

Mới vừa rồi Diệp Viễn muốn vào trong viện, hấn không cách nào phân thân ngăn trở, nhưng bây giờ Vũ Lạc Trần cùng Diệp Viễn muốn đem người đi từ trong tay hấn, cũng không dễ như vậy.

Hơn nữa bây giờ sự việc đã náo lớn như vậy, chỉ cần hấn trì hoãn thêm một lúc, đợi Nhị bá Tô Vũ Bách đến, thách Diệp Viễn cũng không dám can rờ.

“Có chuyện gì, hỏi đi!” Tô Nhất Sơn nói với Diệp Viễn.

Đối với hành động của Tô Nhất Sơn, Diệp Viễn cũng không thêm để ý, nghe vậy gật đầu nói: “Liễu Nhược Thủy, ta hỏi ngươi, việc Lâm Thiên Thành cùng Trương Hằng khi dễ Lục Nhi, có phải là ngươi cùng Vạn Uyên ở một bên đổ dầu vào lửa hay không?”

Liễu Nhược Thủy nghe vậy trong lòng cả kinh, không nghĩ tới Diệp Viễn là vì chuyện này mà đến, khó trách hấn tới nhanh như vậy!

Tâm tư Liễu Nhược Thủy thay đổi thật nhanh, thầm nghĩ chuyện này đã không có chứng cứ, ban đầu chỉ có bốn người bọn họ ở đó, Lâm Thiên Thành cùng Trương Hằng đã chết, Vạn Uyên trốn rồi, chỉ cần nàng không thừa nhận, Diệp Viễn còn có thể làm gì nàng?

Nghĩ đến đây, Liễu Nhược Thủy lớn tiếng nói: “Diệp Viễn, ta biết ban đầu chúng ta có một ít va chạm, nhưng cũng là do Vạn Uyên xúi giục! Oan có đầu nợ có chủ, ngươi nên đi tìm hấn mới đúng!”

Diệp Viễn cau mày nói: “Bớt dài dòng, ta chỉ hỏi ngươi chuyện của Lục Nhi!”

Liễu Nhược Thủy nghĩ thông suốt, ngược lại không sợ nữa, ưỡn ngực hùng hồn nói: “Không có, ta căn bản không biết người nói cái gì! Ta căn bản cũng không biết Lục Nhi là ai, tại sao lại hại nàng?”

“Thật không?”

“Tất nhiên là thật!” Liễu Nhược Thủy càng nói càng có lòng tin.

“Vậy người giải thích tại sao cái ngày khảo hạch ở Huyền Linh Tháp, người và Vạn Uyên đi tìm Lâm Thiên Thành?” Diệp Viễn ép hỏi.

“Lâm Thiên Thành là thủ tịch đệ tử của phòng tạp sự, Vạn Uyên muốn kết giao với hắn, có vấn đề gì sao? Rõ ràng là chính người đắc tội Lâm Thiên Thành, lại đem tội danh đổ hết lên đầu ta, đây là đạo lý gì?”

Liễu Nhược Thủy cũng là người tâm tư tinh tế, một khi trấn định lại, ngược lại liền ăn miếng trả miếng.

Diệp Viễn nhìn Liễu Nhược Thủy, bỗng nhiên nở nụ cười, làm Liễu Nhược Thủy rung cả mình.

“Hay cho một cái miếng lạnh lợi, nếu đã như vậy, người đi với ta một chuyến, ta có biện pháp chứng minh lời người nói là thật hay giả. Nếu như lời người nói là sự thật, ân oán trước đây của chúng đến đây chấm dứt. Nếu như là giả... Diệp Viễn ta không giết nữ nhân, người tự phế đan điền, đi ra khỏi Học viện Đan Võ, chuyện lúc trước cũng sẽ xóa bỏ!” Diệp Viễn từ tốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Lấy hai địch một

“Ta không đi! Đi theo người rồi ta còn có thể trở về được sao?” Liễu Nhược Thủy lập tức cự tuyệt nói.

Dưới tình huống như vậy, cho dù như thế nào nàng cũng sẽ không đi với Diệp Viễn.

Bất kể lời Diệp Viễn nói là thật hay giả, Liễu Nhược Thủy cũng không dám liều lĩnh như vậy.

Nếu như Diệp Viễn nói là thật, chuyện này xác thực cùng với Liễu Nhược Thủy nàng có quan hệ, nàng còn có thể chạy thoát sao?

Nếu như Diệp Viễn nói là giả, như vậy hắn là vì lừa mình mang đi, còn có thể có kết quả tốt được sao?

Lúc này, Diệp Viễn ngược lại không quan tâm đến lời của Liễu Nhược Thủy, có đi hay không không phải do nàng định đoạt.

“Tô sư huynh, không biết người nói sao đây?” Diệp Viễn nhìn về phía Tô Nhất Sơn nói.

Ý kia đã hết sức rõ ràng rồi, nếu như hắn đồng ý hết thảy đều dễ nói, nếu như không đồng ý, vậy thì đánh một trận!

Tô Nhất Sơn đương nhiên sẽ không đồng ý, nhiều người nhìn như vậy.

“Diệp Viễn, người không nên quá đáng! Người cho rằng người là Hình Đường trưởng lão, nói phải dẫn người nào đi liền mang người đó đi sao?” Tô Nhất Sơn trầm giọng nói.

“Ta dĩ nhiên không phải Hình Đường trưởng lão, nếu như ta là Hình Đường trưởng lão, thì ta phán người nào chết người đó bắt buộc phải chết.” Diệp Viễn cười nhạt nói.

Lời này tất cả mọi người đều nghe rõ, Diệp Viễn đây là đang châm chọc việc ngày đó Tô Vũ Bách đánh lên ngay trước mặt mọi người!

“Hừ! Diệp Viễn, người bớt ở đây chỉ cây dâu mà nắn cây hòe. Chuyện này ta sẽ tự bẩm báo với Hình Đường, Hình Đường sẽ tự tra Thủy Lạc Thạch Xuất, trả lại công đạo cho người.” Tô Nhất Sơn hừ lạnh nói.

Hắn vừa nói xong, người vây xem lập tức hít hà một mảnh.

Người nào không biết Hình đường Đại trưởng lão là Nhị bá của hắn? Chuyện này tới Hình đường, còn có công đạo sao?

“Đã như thế, chỉ còn có cách dùng quả đấm để nói chuyện.”

Diệp Viễn cũng không nhiều lời, giơ tay lên chính là ra một đòn Bát trọng lăng!

Bây giờ Diệp Viễn đã là Nguyên Khí tầng chín đỉnh phong, một chiêu Bát trọng lăng quả nhiên là thể đại lực trầm.

Tô Nhất Sơn hiển nhiên cũng không nghĩ tới Diệp Viễn nói động thủ liền động thủ, ngược lại rơi xuống thế hạ phong.

Bất quá hẳn không hổ là nhân vật đứng đầu Võ bang, lúc này không lùi mà tiến tới, tương tự cũng ra một chiêu, cùng Diệp Viễn đối với nhau, ra sau mà tới trước!

Công pháp Nhị giai trung cấp, Bàn Nhược Chương!

Khỏe miệng Tô Nhất Sơn thoáng qua một tia cười lạnh, phảng phất thấy được kết quả Diệp Viễn trọng thương học máu.

Một tên Nguyên Khí tầng chín nhỏ nhỏ lại dám động thủ trước mặt hắn, không phải muốn chết thì là gì?

Diệp Lăng Ba Tâm Chương có lợi hại hơn nữa, cũng chỉ là công pháp Nhị giai tàn khuyết không đầy đủ, đối phó với võ giả Linh Dịch Nhất trọng còn có thể.

Tô Nhất Sơn hẳn là ai chứ? Linh Dịch tầng ba đỉnh phong, hơn nữa còn là nhân tài tuyệt đỉnh đứng đầu võ bang!

So với Diệp Lăng Ba Tâm Chương, uy lực của Nhị giai trung cấp Bàn Nhược Chương chính là càng lớn hơn một bậc.

Bản về nguyên lực, hẳn mạnh mẽ hơn Diệp Viễn không chỉ là một cấp bậc mà thôi!

Cho dù nhìn từ góc độ nào, Diệp Viễn cũng đều không có khả năng không bị tổn thương.

Theo Tô Nhất Sơn, Diệp Viễn chính là tự tìm đường chết.

Hắn kiêng kỵ là Vũ Lạc Trần, không phải là Diệp Viễn. Mặc dù Diệp Viễn gần đây danh tiếng dâng cao, nhưng thực lực của hắn có tính toán như thế nào thì so với học viên mới vào Thiên cấp vẫn mạnh hơn một chút.

Linh Dịch tầng ba cùng Nguyên Khí tầng chín, hoàn toàn không cùng một cấp độ thực lực!

“Àm!”

Một trận va chạm kịch liệt, Tô Nhất Sơn vẫn không nhúc nhích, mà Diệp Viễn lại lui ngược về hơn mười bước!

Tô Nhất Sơn nhíu mày một cái, đối với hiệu quả của một chương này rất không hài lòng, kết quả so với hắn dự liệu cách nhau quá xa.

Hắn mặc dù là trong lúc vội vàng ứng phó, nhưng là cũng tập hợp bảy tám thành nguyên lực, căn bản không phải Nguyên Khí tầng chín có thể ngăn cản được.

Nhưng bây giờ Diệp Viễn, ngoại trừ nguyên lực có chút rối loạn ra, tựa hồ cũng không có bao nhiêu vấn đề.

Linh Dịch tầng ba đối với một tên Nguyên Khí tầng chín nhỏ nhỏ, lại không thể hoàn toàn nghiền ép!

Lúc trước luôn nghe nói Diệp Viễn vô cùng yêu nghiệt, Tô Nhất Sơn còn có chút khịt mũi coi thường. Bây giờ đích thân cùng Diệp Viễn đấu một trận, mới biết hắn yêu nghiệt đến cỡ nào!

“Không phải chứ? Diệp Viễn hẳn lại có thể không có việc gì? Đây chính là Bàn Nhược Chương đó!”

“Ta mới vừa rồi còn tưởng rằng Diệp Viễn quá lỗ mãng, không nghĩ tới thực lực của hắn lại mạnh như thế!”

“Chỉ bằng với một chương vừa rồi, sợ rằng đã vào được Võ bang?”

“Xấp xỉ!”

Rất hiển nhiên, biểu hiện của Diệp Viễn lần nữa vượt ra ngoài dự liệu của mọi người.

Nên biết rằng, ở đây xem cuộc chiến đều là học viên Thiên cấp, trong đó có không ít người là cao thủ Võ bang.

Uy lực của Bàn Nhược Chương bọn họ quá rõ, đây chính là công pháp Nhị giai trung cấp, hơn nữa nghe nói Tô Nhất Sơn đã tu luyện tới đại thành cấp rồi, uy lực không giống người thường.

Diệp Viễn cùng hắn chạm nhau một chương, lại có thể hoàn hảo không chút tổn hại!

Biểu hiện lúc trước của Diệp Viễn đúng là yêu nghiệt, nhưng dù có yêu nghiệt thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể nói rõ hắn tiềm lực vô hạn, không có nghĩa là thực lực của hắn cao bao nhiêu.

Diệp Viễn lúc trước làm âm ỉ, cũng đều là tại trong Nguyên Khí Cảnh. Cho dù là Lâm Thiên Thành, nhiều nhất cũng chỉ là một tên Linh Dịch Cảnh gà mờ.

Thực lực của Lâm Thiên Thành đặt giữa các học viên Thiên cấp, cũng chỉ được xem là hạng thấp nhất.

Cho dù Diệp Viễn hiện đang đột phá đến Nguyên Khí tầng chín, đối với nhiều người mà nói, hắn cũng chỉ mạnh hơn một chút thôi so với học viên cấp bình thường mà thôi.

Mà bây giờ, các học viên Thiên cấp ở đây mới hiểu được, Diệp Viễn đã có thực lực ngang hàng với bọn họ!

Diệp Viễn bây giờ không còn là một tên Nguyên Khí tầng một gà mờ của một tháng trước nữa, hắn đã là cường giả thực sự trong Võ bảng!

Một chút nguyên lực bị rối loạn đã bình phục, Diệp Viễn cũng nhún mày một cái.

“Này, ở đây không cần người xem kịch đâu.”

Diệp Viễn đối với biểu hiện của Vũ Lạc Trần bất mãn, hắn biết Vũ Lạc Trần muốn mượn tay của Tô Nhất Sơn dò xét thực lực của hắn, làm cho hắn rất khó chịu.

“Ha... ha ha, mới vừa rồi quá đột nhiên, không kịp phản ứng.” Vũ Lạc Trần cười ha hả nói.

Đối diện Diệp Viễn, Vũ Lạc Trần lại thu hồi gương mặt cương thi vạn năm không đổi, cười vui vẻ với hắn, khiến cho Tô Nhất Sơn càng thêm buồn bực.

Ai nói Vũ Lạc Trần ngu? Hắn tỉnh lắm!

Diệp Viễn liếc mắt, lười để ý hắn, chỉ nói: “Ta muốn lên, người tự xem mà làm.”

Lời của Diệp Viễn khiến mọi người ngã đầy ra đất, mặc dù mới vừa rồi hắn có thể rút lui mà không chút thương tổn, nhưng chênh lệch với Tô Nhất Sơn quá rõ ràng, tất nhiên sẽ không có phản kháng.

Dưới tình huống như vậy, hắn còn muốn liều mạng sao?

Diệp Viễn phát động Thuần Thiểm, ngón tay hướng về phía Tô Nhất Sơn.

Tuyệt Dương Chỉ!

Lúc này Diệp Viễn thi triển Tuyệt Dương Chỉ, uy lực đã vượt qua Bát trọng lăng!

Linh Chá Thần Vương công pháp, cũng không phải là đùa giỡn.

“Muốn chết!” Tô Nhất Sơn lấy bất biến ứng vạn biến, lần nữa phát động Bàn Nhược Chương!

Mà lần này, Vũ Lạc Trần không làm khán giả nữa.

Cùng với lúc Diệp Viễn ra tay, hắn cũng không đứng yên!

Vũ Lạc Trần quét một chân về phía Tô Nhất Sơn!

So với công kích của Diệp Viễn, công kích của Vũ Lạc Trần tất nhiên càng có uy hiếp.

Vào lúc hai người cùng nhau tấn công, Tô Nhất Sơn không hoảng hốt chút nào.

Thân pháp võ công của Tô Nhất Sơn cũng là Nhị giai công pháp thứ thiệt, tốc độ so với Vũ Lạc Trần còn nhanh hơn nửa bậc!

Chính nhờ nửa bậc chênh lệch thời gian này, đầu tiên hắn đánh ra một chương bức lui Diệp Viễn, lại tránh được một cước của Vũ Lạc Trần.

Giờ khắc này, Tô Nhất Sơn mới toàn lực thi triển hết thực lực ra!

Rất nhanh, ba người chiến thành một đoàn, hai bên ngang tài cân sức, ai cũng không làm gì được ai.

Đương nhiên, chủ yếu là Tô Nhất Sơn cùng Vũ Lạc Trần kìm kẹp nhau, còn bộ dạng Diệp Viễn lại giống như đang góp vui.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Cạo đầu

Đối với việc ở một bên góp vui, Diệp Viễn rất vui vẻ.

Hắn biết rõ mình không phải là đối thủ của Tô Nhất Sơn, cho nên mới cố ý đem Vũ Lạc Trần lôi xuống nước.

Tô Nhất Sơn cùng Vũ Lạc Trần đánh đắm say sưa, hắn ở một bên thỉnh thoảng khuấy một cái, lập tức làm cho Tô Nhất Sơn một hồi luống cuống tay chân.

Chuyện này làm cho Tô Nhất Sơn tức muốn thổ huyết.

Tô Nhất Sơn tuy có chút kiêng kỵ Vũ Lạc Trần, nhưng hắn đứng thứ mười trên Võ bảng cũng không phải do nhờ Tô Vũ Bách lấy được, thực lực của hắn đúng là vô cùng mạnh mẽ.

Đấu với Vũ Lạc Trần, hắn nắm chắc trong trăm hiệp có thể đánh bại đối phương.

Nhưng có Diệp Viễn ở một bên làm loạn, nhất thời khiến áp lực của hắn lớn hơn rất nhiều.

Mặc dù công kích của Diệp Viễn đối với hắn uy hiếp cũng không lớn, nhưng lực công kích của Diệp Viễn cũng đủ cường đại. Cho dù là Tô Nhất Sơn, chịu phải một chương Bát trọng lăng hoặc là Tuyệt Dương Chỉ, cũng tuyệt không dễ chịu.

Có điều chuyện này cũng đã công nhận thực lực của Tô Nhất Sơn.

Lấy một chọi hai, lại không hề rơi xuống hạ phong một chút nào!

“Hai mươi cao thủ đứng đầu Võ bảng đều là một đám biến thái! So với lần trước Tô Nhất Sơn cùng Vũ Lạc Trần đánh nhau tranh thứ hạng trên Võ bảng, đã mạnh mẽ hơn không ít!”

“Đúng vậy, nhóm hai mươi người đứng đầu Võ bảng chính là ranh giới, hai mươi người đứng đầu so với hai mươi ở sau thực lực chênh lệch vô cùng xa! Thứ hạng của hai mươi học viên đứng đầu tuy sẽ có biến hóa, nhưng phần lớn là hoán đổi vị trí cho nhau. Hai mươi người ở sau ranh giới đó muốn chen chân vào, quả thực rất khó.”

“Ừm, thời gian lâu như vậy, cũng chỉ có một mình Vũ Lạc Trần biến thái có thể vọt vào nhóm hai mươi người đó. Ta cảm giác, hắn có thể sẽ trở thành người kế tiếp Long sư huynh!”

“Ta cũng có cảm giác này, tên tiểu tử này quá biến thái! Chẳng những cảnh giới tăng lên nhanh, võ công cũng tăng lên nhanh không tưởng tượng nổi!”

“Có điều, hai người này biến thái, cũng không bằng Diệp Viễn biến thái. Tên tiểu tử đó, thật sự không phải người! Đổi thành bất kì một tên Nguyên Khí tầng chín nào khác ở trong cuộc chiến này, đều sẽ bị giết chết trong nháy mắt. Nhưng mà Diệp Viễn chẳng những có thể tự vệ, còn bắt chọt làm cho Tô Nhất Sơn phiền toái.”

“Đừng nói đến hắn nữa, tên tiểu tử này nhất định không cùng một thế giới với chúng ta. Biết đâu không bao lâu nữa, hắn liền trở thành đệ tử nòng cốt của U Vân Tông không biết chừng? Ngay cả Long sư huynh cũng không có tư cách này đâu!”

Lúc nhóm hai mươi người đứng đầu Võ bảng đối chiến cũng không phải sẽ được xem dễ dàng như vậy, không ít học viên Thiên cấp đều đang soi mói, nhưng mà chủ đề bàn luận cuối cùng vẫn đặt trên người Diệp Viễn.

Sức mạnh của Diệp Viễn hoàn toàn ngoài dự liệu của bọn họ, không ít học viên tham gia cuộc chiến, lại bị thâm phát hiện, bản thân mình thật không thể làm được tốt như Diệp Viễn.

Nói cách khác, Diệp Viễn so với đa số người bọn hắn đều mạnh hơn!

Học viên Thiên cấp của Học viện Đan Võ ước chừng có bốn, năm trăm người, nhưng chỉ có nhóm một trăm người đứng đầu mới có thể tiến vào Võ bảng, trở thành cao thủ Võ bảng!

Một trăm người này, đều là tinh anh trong tinh anh!

Phần lớn bọn họ đều giống như Lâm Thiên Thành cố gắng hết sức trở thành một học viên Thiên cấp bình thường.

Rất hiển nhiên, Diệp Viễn so với bọn hắn mạnh hơn rất nhiều.

Cho dù là học viên đứng cuối trên Võ bảng, sợ là cũng sẽ cảm thấy xấu hổ khi đứng trước Diệp Viễn.

Lúc mọi người ở đây cảm khái, chiến cuộc bỗng nhiên phát sinh dị biến!

Trong tay Diệp Viễn chẳng biết từ lúc nào nhiều hơn một thanh tuế kiếm, khí thế cả người phát sinh biến hóa cực lớn!

Giờ khắc này, cả người Diệp Viễn giống như một thanh lợi kiếm đã ra khỏi vỏ, ác liệt dị thường!

Tô Nhất Sơn cùng Vũ Lạc Trần đang say sưa kịch chiến, cảm giác được cỗ khí thế này nhất thời trong lòng cả kinh.

Diệp Viễn cũng không cho hắn nhiều thời gian để phản ứng, một đạo kiếm khí hướng về phía đầu của hắn chém qua!

Thời cơ xuất hiện của một kiếm này vô cùng khéo léo, Tô Nhất Sơn cùng Vũ Lạc Trần chính đang trong lúc xuất chiêu, quán tính thân thể căn bản không có cách nào thay đổi.

Hắn bị Vũ Lạc Trần cuốn lấy, muốn thoát thân đâu có dễ?

Một kiếm này khiến trong lòng Tô Nhất Sơn rung động một hồi, tia kiếm ý kinh khủng kia tuyệt đối có thể xuyên thủng nguyên lực hộ thể của hắn, trực tiếp tước đi đầu của hắn!

Đang lúc nguy hiểm, Tô Nhất Sơn làm gì còn nhớ đến đối phó với Vũ Lạc Trần, cường ép thu lại nửa chiêu đang ra, dùng Thiên Cân Trụ hạ thấp thân!

Đạo kiếm khí kia lướt qua đầu của hắn bay ra ngoài!

Không thể không thừa nhận Tô Nhất Sơn phản ứng nhanh, một chiêu Thiên Cân Trụ của hắn chẳng những tránh được một kiếm trí mạng của Diệp Viễn, còn tránh được chiêu thức của Vũ Lạc Trần!

Dù vậy, Tô Nhất Sơn cũng vô cùng chật vật.

Hắn mặc dù tránh thoát được một kiếm trí mạng của Diệp Viễn, nhưng đạo kiếm khí kia vẫn đánh nát phát quan - mũ của hắn. Lúc này Tô Nhất Sơn tóc tai bù xù, giống như ăn mày vậy, làm gì còn chút phong phạm cao thủ?

“Linh khí! Đây tuyệt đối là Linh khí!” Không ít học viên nhận ra kiếm trong tay Diệp Viễn, kinh hô lên.

“Trời ơi, trong tay Diệp Viễn sao có thể có Linh khí?”

“Toàn bộ Học viện Đan Võ, ngoại trừ Huyền Linh Tháp ra, cũng chỉ có trong tay viện trưởng mới có Linh khí! Linh khí của Diệp Viễn là ở đâu ra?”

Thương Hoa Kiếm của Diệp Viễn vừa ra, lập tức mang tới chấn động!

Tại quốc gia phạm quốc, Linh khí ít ỏi đến độ khiến người ta tuyệt vọng!

Toàn bộ Tàn quốc, số lượng Linh khí cũng không vượt quá một bàn tay.

Mà trong tay Diệp Viễn, lại có một món Linh khí!

Sau khi kinh ngạc, cơ hồ tất cả học viên đều đang đỏ mắt.

Điều này thật sự làm cho người ta hâm mộ và ghen ghét!

Nên biết, trong tay võ giả có một thanh Linh khí mà nói, có thể khiến sức chiến đấu của bọn họ tăng lên gấp bội, đặc biệt là Linh khí công kích như Thương Hoa Kiếm.

Mà Linh khí, ở trong tay Diệp Viễn phát huy không được một phần uy lực!

Chỉ có Ngưng Tinh Cảnh võ giả mới có thể phát huy uy lực chân chính của Linh khí.

Nếu như trong tay một tên Ngưng Tinh Cảnh võ giả có một kiện Linh khí, tuyệt đối có thể càn quét người cùng cảnh giới!

Mà bây giờ, một tên Nguyên Khí tầng chín lại có thể cầm trong tay một món Linh khí, thật là phí của trời!

Diệp Viễn không để ý sự kinh ngạc của người bên cạnh, chẳng qua nhàn nhạt nói: “Bây giờ, ta có thể mang nàng ta đi rồi chứ?”

Nghe được lời nói của Diệp Viễn, cả người Liễu Nhược Thủy run lên. Nàng không nghĩ tới, thậm chí ngay cả Tô Nhất Sơn cũng bị Diệp Viễn có thể đánh bại!

Tô Nhất Sơn, đứng thứ mười trên Võ bảng!

Ngay cả Tô Nhất Sơn cũng không bảo vệ được nàng, nàng không phải là chết chắc rồi sao?

“A! Diệp Viễn, đây là do ngươi ép ta!” Tô Nhất Sơn đã hoàn toàn bị chọc giận, hắn không tiếc bất cứ giá nào để giết chết Diệp Viễn!

Sau một khắc, trên người Tô Nhất Sơn dâng lên một hồi khí tức kinh khủng.

Hai cánh tay hần khê nâng, lòng bàn tay hướng thiên, nguyên lực màu vàng đất ngưng tụ trong lòng bàn tay của hần. Uy áp kinh khủng đó, khiến người ta hít thở không thông!

“Chuyện này... hơi thở này là... công pháp Nhị giai thượng phẩm Phiên Thiên Chương! Diệp Viễn, ngươi phải cẩn thận!” Vũ Lạc Trần sắc mặt ngưng trọng nói.

Sắc mặt Diệp Viễn ngưng trọng, hần không nghĩ tới Tô Nhất Sơn còn có lá bài tẩy như vậy.

Chỉ một khí tức kinh khủng này, cũng đã siêu việt hơn thực lực Linh Dịch tầng ba nhiều rồi! Công pháp Nhị giai thượng phẩm, uy lực không giống bình thường!

Diệp Viễn giờ kiếm đứng lên, trên mặt không còn một chút đáng vẻ ngưng trọng trước đó.

“Diệp Viễn! Ta muốn để ngươi biết, trên chọc Tô Nhất Sơn ta cần phải trả giá cao như thế nào! Đi chết đi!”

Tô Nhất Sơn lúc này đã hoàn toàn mất đi lý trí, trong đầu chỉ có một việc, chính là giết Diệp Viễn!

Chỉ thấy hần song chương hợp nhất, hào quang màu vàng đất nhộn nhạo lên.

Sau đó, chính là một đòn tấn công kinh khủng!

“Nhất Sơn, đến đây chấm dứt đi...” Lúc này, một âm thanh nhàn nhạt vang lên bên tai Tô Nhất Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Quan ngươi rắm sự!

“Nhất Sơn, dừng lại đi...”

Âm thanh này vang lên, Tô Nhất Sơn đột nhiên thức tỉnh. Khí thế trên người liền thu lại, tiêu tán thành vô hình.

Thấy Phiên Thiên Chương của Tô Nhất Sơn bị ngăn lại, Diệp Viễn chẳng những không có buông lỏng, sắc mặt ngược lại càng ngưng trọng.

Những học viên Thiên cấp kia cũng tự động đứng tách ra hai hàng, Tô Vũ Bách từ trong đám người đó đi ra.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, ngăn Tô Nhất Sơn lại là Tô Vũ Bách?

Đã xảy ra chuyện gì? Tô Vũ Bách không phải là người hy vọng Diệp Viễn chết nhất sao? Làm sao lại đổi tính rồi?

Tô Vũ Bách chậm rãi đi tới trước mặt ba người Diệp Viễn, Tô Nhất Sơn cùng Vũ Lạc Trần cung kính thi lễ, cùng gọi “Tô trưởng lão”, chỉ có Diệp Viễn thờ ơ không động.

“Hừ! Nhìn thấy ta cũng không biết thi lễ, quả nhiên là không có giáo dưỡng!” Tô Vũ Bách thấy bộ dạng của Diệp Viễn, tức không chịu nổi.

Diệp Viễn chỉ nhàn nhạt nói: “Ta thông qua Cửu Thiên Lộ, gần như là đệ tử nòng cốt của U Vân Tông. U Vân Tông hạch tâm đệ tử, nói về địa vị còn trên cả trưởng lão ngoại môn, muốn thi lễ... phải là Tô trưởng lão mới đúng chứ?”

Thân phận U Vân Tông hạch tâm đệ tử không giống bình thường, bọn họ đều là ngàn dặm mới tìm được một thiên tài, là đối tượng đào tạo trọng yếu của tông môn, có rất nhiều đặc quyền.

Mà ngoại môn trưởng lão, nhiều nhất cũng chỉ giúp viện trưởng quản lý học viện, địa vị ngay cả đệ tử tông môn cũng không bằng, đương nhiên càng không bằng hạch tâm đệ tử.

Tô Vũ Bách nghe vậy biến sắc, chợt hừ lạnh nói: “Thượng tông còn chưa công nhận thân phận của ngươi, ngươi vẫn là đệ tử của Học viện Đan Võ Tàn quốc, bớt nói với ta cái gì mà hạch tâm đệ tử đi!”

Diệp Viễn bĩu môi nói: “Là Tô trưởng lão muốn so sánh thân phận với ta trước, ta chỉ là muốn làm rõ một chút thân phận bây giờ thôi.”

Tô Vũ Bách bị ai phát hiện, hần vĩnh viễn không chiếm được chút lợi ích gì từ trên người Diệp Viễn, không thể làm gì khác hơn ngoài nói tránh đi: “Linh khí trong tay ngươi là từ đâu ra? Bình khí quan trọng như vậy, lại không báo lên với học viện, ngươi ráp tâm định làm gì?”

Tô Vũ Bách cũng không ngờ, trong tay Diệp Viễn lại có một món Linh khí!

Điều này khiến hắn cực kì đỏ mặt!

Vũ khí riêng của Tô Vũ Bách là một kiện thượng phẩm pháp khí, vốn cũng khá thích hợp với hắn.

Nhưng Tô Vũ Bách đã là bán bộ Ngưng Tinh Cảnh, nếu có thể sử dụng Linh khí, tất nhiên thực lực của hắn cũng sẽ nâng cao thêm một tầng.

Vốn hắn đối với Linh khí cũng không có suy nghĩ gì, bởi vì Linh khí quá hiếm hoi.

Nhưng là lúc này, trên tay Diệp Viễn lại xuất hiện một món Linh khí, hắn làm sao có thể không động tâm được chứ?

Một tên Nguyên Khí tầng chín nho nhỏ, dùng Linh khí há chẳng phải là phí của trời?

Diệp Viễn sao có thể không biết tâm tư của Tô Vũ Bách, nghe vậy chẳng qua là nhân nhát nói: “Ngươi cũng biết trước khi ta xông qua Cửu Thiên Lộ đã từng thề với trời, cho nên lai lịch thanh kiếm này ta không tiện nói ra. Nếu như Tô trưởng lão không yên lòng, có thể đi hỏi thượng tông. Thanh kiếm này hắn đã từng uy danh hiển hách, ta nghĩ cũng không khó để hỏi thăm.”

Thượng tông! Lại là thượng tông!

Đem thượng tông đến dọa ta?

Tô Vũ Bách bị ai phát hiện, hắn thật đúng là không có cách nào.

Nếu Diệp Viễn đã dám quang minh chính đại lấy thanh kiếm này ra, nói rõ lai lịch khẳng định không thành vấn đề.

Mặc dù Diệp Viễn không nói gì, nhưng cũng đã thể hiện rõ xuất xứ của thanh kiếm này - Cửu Thiên Lộ!

Đến từ Cửu Thiên Lộ sao? Vậy thì dễ rồi!

“Nếu thanh kiếm này đến từ Cửu Thiên Lộ, ngươi làm sao có thể lấy làm của riêng? Cửu Thiên Lộ thuộc về Học viện Đan Võ, nếu ngươi đã lấy được Linh khí ở Cửu Thiên Lộ, thì nên giao cho học viện xử lý!”

Diệp Viễn mỉm cười nói: “Giao cho học viện xử lý? Là giao cho Tô trưởng lão xử lý chứ? Muốn Linh khí thì cứ việc nói thẳng, quanh co nhiều như vậy làm gì?”

Da mặt của Tô Vũ Bách đã tu luyện tới cảnh giới cực cao, bị Diệp Viễn vạch trần tâm tư ngay trước mặt mọi người, vẫn không có chút xấu hổ.

“Bỏ trưởng lão một lòng vì công, ngươi đừng có bôi nhọ ta! Linh khí của ngươi giao cho học viện, xử trí như thế nào đương nhiên do viện trưởng và trưởng lão định đoạt. Linh khí này vốn đến từ học viện, ngươi sao có thể lấy làm của riêng?”

Tô Vũ Bách nói lời đại nghĩa lắm liệt, chỉ là có được bao nhiêu người tin tưởng thì không biết.

“Tô trưởng lão công tâm thật khiến người ta cảm động, có điều... theo ta được biết, Cửu Thiên Lộ hình như không thuộc quyền cai quản của học viện? Coi như ta muốn giao nộp, cũng là nộp lên tông môn, liên quan gì đến ngươi!” Diệp Viễn nói chuyện không chút lưu tình.

“Ngươi! Muốn chết!” Tô Vũ Bách bị Diệp Viễn làm cho tức đến thất hồn xuất khiếu, suýt chút nữa động thủ.

Diệp Viễn lại nhảy căng lên, hét lớn: “A! Tô trưởng lão giết người rồi! Mọi người phải làm chứng cho ta!”

Diệp Viễn hô lên một tiếng, lửa giận trong mắt Tô Vũ Bách liền bị dập tắt.

Thân phận Diệp Viễn bây giờ không giống bình thường, nếu như hắn thật sự giết chết Diệp Viễn ngay trước mặt mọi người, trưởng lão hắn cũng coi như chấm dứt.

Tội danh giết hạch tâm đệ tử thượng tông này, hắn gánh không nổi trách nhiệm.

Hắn ngăn Tô Nhất Sơn lại, cũng là bởi vì nguyên nhân này. Không nghĩ tới mới nói có mấy câu, chính hắn cũng bị Diệp Viễn làm cho tức điên.

Tô Vũ Bách chợt phát hiện, Diệp Viễn này giống như một con nhím, khắp người toàn gai khiến hắn không thể xuống tay.

Thật là bực bội!

“Ăn nói bậy bạ! Ta muốn giết người lúc nào?” Tô Vũ Bách hừ lạnh nói.

“Ngươi dám nói mới vừa rồi không có ý định giết người không?” Diệp Viễn không nhượng chút nào.

“...” Tô Vũ Bách lại không có gì để nói, lần nữa nói tránh đi: “Chuyện này tạm thời không nói, ta nghe nói ngươi muốn dẫn nữ học viên này đi tự mình thăm vấn, ngươi đây là tự lập tư thiết công đường, có biết không?”

“Tư thiết công đường? Vậy ta hỏi ngươi, tội danh mạo phạm hạch tâm đệ tử thì như thế nào? Tô trưởng lão ngươi có thể nói địa vị của ta còn chưa vững, còn Liễu Nhược Thủy không có tư cách này sao?” Diệp Viễn cười lạnh nói.

“Chuyện này... mạo phạm hạch tâm đệ tử, tội nặng có thể xử tử hình. Có điều theo ta được biết, nàng ta hình như không có mạo phạm ngươi?” Tô Vũ Bách nói.

“Làm sao ngươi biết nàng không có mạo phạm ta, mà không phải là nàng đang xảo biện?” Diệp Viễn hỏi ngược lại.

“Lâm Thiên Thành cùng Trương Hằng đã bị ngươi giết, chuyện này không có chứng cứ, ngươi sẽ không chỉ dựa vào suy đoán của mình liền định tội nàng ta chứ?” Tô Vũ Bách cười lạnh nói.

“Vừa nãy ta nói rồi, ta tự có biện pháp để cho nàng nói ra. Nếu như chuyện này nàng không có tham dự, ân oán giữa ta và nàng xóa bỏ! Nếu như nàng cảm thấy không hài lòng, ta thậm chí có thể xin lỗi nàng ngay trước mặt mọi người!”

“Nực cười! Ngươi có cách gì để cho nàng ta nói ra? Chẳng lẽ ngươi muốn vu oan giá họa?”

Diệp Viễn nhàn nhạt nói: “Loại chuyện này, sợ rằng Tô trưởng lão đã làm không ít? Có điều... ta cũng không có lòng dạ độc ác như Tô trưởng lão, không làm được loại chuyện mất trí đến vậy.”

Tô Vũ Bách vừa mới chìm xuống lửa giận, lúc này lại bị Diệp Viễn kéo lên.

Tiểu tử này, thật là chọc tức chết người không cần đền mạng.

Cổ đề nén lửa giận trong lòng, Tô Vũ Bách trầm giọng nói: “Bổn trưởng lão chấp pháp công bằng, Học viện Đan Võ người nào không biết? Bây giờ đang nói ngươi, ngươi lại chia mũi về phía ta làm gì?”

“Thế à, thôi được. Ta biết Tô trưởng lão kiến thức nông cạn, không biết có từng nghe qua một loại đan dược, tên là Chân Ngôn Đan? Ừm... nhìn dáng vẻ của ngươi chắc là không biết rồi, ta giải thích cho Tô trưởng lão một chút. Chân Ngôn Đan chính là Nhị giai đan dược, nếu Liễu Nhược Thủy ăn vào, ta hỏi cái gì nàng sẽ đáp cái đó, đến lúc đó sự thật tự nhiên sẽ phơi bày.”

Diệp Viễn giải thích một chút Chân Ngôn Đan là gì, còn thuận đường châm biếm Tô Vũ Bách...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Luyện chế chân ngôn đan

"Ăn nói lung tung! Bổn trưởng lão sống đến từng tuổi này, chưa từng nghe qua có loại đan dược như thế!"

Mặc dù Tô Vũ Bách không chuyên về Đan đạo, nhưng Tô gia vốn kinh doanh dược liệu, nên hắn đối với đan dược cũng không hề xa lạ.

Hắn đã nói chưa từng nghe qua, cho dù là Đan đạo trưởng lão khác đến đây, sợ là cũng chưa từng nghe qua.

Chỉ là lời này của hắn, tương đương với thừa nhận kiến thức của bản thân nông cạn...

"Ta đã nói Tô trưởng lão kiến thức hạn hẹp, làm sao nghe qua được? Có điều ngươi chưa từng nghe qua cũng không sao, chúng ta trăm nghe không bằng một thấy, đợi ta luyện chế xong mấy viên đem ra, Tô trưởng lão đích thân thử một chút chẳng phải sẽ biết thật giả rồi hay sao? Đến lúc đó ta bảo đảm đêm qua Tô trưởng lão ngủ tại phòng tiểu thiếp nào cũng có thể hỏi ra." Diệp Viễn cười nói.

Diệp Viễn vừa nói xong, tất cả mọi người liền cười to. Bị ánh mắt của Tô Vũ Bách uy hiếp, mới ngưng được tiếng cười.

Diệp Viễn đối với nghiên cứu Đan đạo vô cùng rộng rãi, mỗi phương diện đều đã từng xem qua.

Mà phần lớn đan phương của Tàn quốc đều nhằm vào võ đạo, hoặc là trợ giúp võ giả tăng thực lực, hoặc là trợ giúp võ giả khôi phục nguyên lực,... cũng không phải ít.

Đan dược hiếm có như Chân Ngôn Đan, đương nhiên sẽ không có ghi chép.

Võ giả Tàn quốc cao nhất không vượt quá Ngưng Tinh Cảnh, tuổi thọ cao lắm là ba trăm năm, cho dù là Đại đan sư, cũng có được bao nhiêu thời gian rảnh rỗi để nghiên cứu đan dược hiếm có cỡ này?

Bất quá đúng như Diệp Viễn từng nói, phân biệt đan dược thật giả vô cùng đơn giản, tìm người thử một lần liền biết.

Được hiệu là không giả được, nhiều người nhìn như vậy, nếu giả vờ sẽ bị phơi bày ngay lập tức.

Trừ phi người thử thuốc là do Diệp Viễn an bài, Tô Vũ Bách đương nhiên sẽ không phạm loại sai lầm cơ bản này.

"Hừ! Nói năng tùy tiện! Ta ngược lại muốn nhìn một chút, lát nữa ngươi làm sao thu dọn kết cục!" Tô Vũ Bách hừ lạnh nói.

Cứ như vậy, Diệp Viễn cùng Tô Vũ Bách quyết định vận mệnh của Liễu Nhượng Thủy.

Liễu Nhượng Thủy vừa nghe đến Tô Vũ Bách, liền chạy đến chỗ Tô Nhất Sơn, kéo cánh tay của hắn năn nỉ nói: "Tô sư huynh, ta... ta không muốn...
Aaa..."

Tô Nhất Sơn vừa hất cánh tay, Liễu Nhượng Thủy nhất thời lao đảo một cái, té lăn trên đất.

Bị Diệp Viễn làm nhục một hồi, bây giờ Tô Nhất Sơn vẫn còn đang tức giận, cảm thấy nữ nhân này chính là kẻ gây chuyện, làm sao còn có thể đồng tình với nàng?

"Ngươi nghĩ lúc này còn tới lượt người quyết định sao?" Tô Nhất Sơn lạnh lùng nói.

...

Trong phòng luyện đan của Phong Nhượng Tinh, Diệp Viễn và Phong Nhượng Tinh đã trao đổi xong, Phong Nhượng Tinh đang chuẩn bị mọi thứ cần cho hắn luyện đan.

"Ài, ta nói ngươi sao lại không thể yên tĩnh một chút? Mới vừa từ Cửu Thiên Lộ đi ra, lại huyên náo khắp cả học viện." Phong Nhượng Tinh vừa làm việc, vừa oán giận nói.

Diệp Viễn quả thực rất biết kiếm chuyện, từ khi hắn quật khởi trở lại, hầu như trong học viện một khắc cũng không thể yên tĩnh.

"Ha, không phải ta không chịu yên tĩnh, là có vài người không chịu ngồi yên. Lục Nhi là thân nhân của ta, nàng bị người ta hại thành như vậy, ta nếu không thể báo thù cho nàng, sao xứng làm thiếu gia của nàng? Qua mấy ngày nữa đợi nàng tỉnh lại, ta làm sao đối mặt với nàng? Bọn họ muốn động vào ta, quang minh chính đại mà làm, dù ta bị đánh thành tàn phế, cũng sẽ không thù dai như thế, nhưng nếu động vào thân nhân, bằng hữu của ta... thì tuyệt đối không được!"

Không biết tại sao, nghe Diệp Viễn nói như vậy, trong lòng Phong Nhượng Tinh bỗng nhiên run lên, bật thốt: "Nếu như ta bị hại giống như Lục Nhi, ngươi cũng sẽ làm như vậy sao?"

"Đương nhiên! Chúng ta là bằng hữu tốt, không phải sao?" Diệp Viễn không chút nghĩ ngợi nói.

Trong nháy mắt một chút ngọt ngào thấm vào tim gan, khiến Phong Nhượng Tinh có cảm giác thỏa mãn mà trước giờ chưa từng có.

"Có điều... chỉ sợ ta cũng không cơ hội này? Ngươi là thiên chi kiêu nữ, là Đan sư cao cấp trẻ tuổi nhất của Học viện Đan Võ, ai dám khi dễ ngươi!"
Diệp Viễn bổ sung nói.

Phong Nhượng Tinh tự nhiên cười nói: "Cũng chưa chắc, nói không chừng thật sẽ có một ngày như vậy, thiên chi kiêu nữ ta đây cần ngươi bảo vệ."

"Ha ha, có thể bảo vệ Phong lão sư, chỉ sợ là vinh hạnh của tất cả đàn ông trong học viện?" Diệp Viễn cười to nói.

Mặt Phong Nhượng Tinh có chút đỏ, nói tránh đi: "Đúng rồi, thật sự có Chân Ngôn Đan sao? Cũng là do sư tôn ngươi truyền thụ cho ngươi?"

Diệp Viễn gật đầu nói: "Chân Ngôn Đan kỳ thật cũng không phải là loại đan dược cao thâm gì, chỉ là có tác dụng với thần hồn, là loại đan dược khiến thần hồn của võ giả không thể chống cự. Đã có Dưỡng Hồn Đan là đan dược tăng cường sức mạnh cho hồn lực, đương nhiên sẽ có Chân Ngôn Đan."

Phong Nhượng Tinh búng tỉnh: "Thì ra là như vậy! Xem ra tầm mắt của ta vẫn quá thấp, thì ra đôi góc độ suy nghĩ vẩn đục, dĩ nhiên lại có hiệu quả như vậy!"

Diệp Viễn cười nói: "Việc này không gấp được, cảnh giới của sư tôn cực cao, nhãn giới của người sao chúng ta có thể so bì được? Đạo lý đơn giản như vậy, nếu là chính ta nghĩ có khi cả đời cũng không nghĩ ra. Mà lúc người ở cảnh giới như chúng ta, cũng chưa chắc có thể minh bạch đạo lý này."

Phong Nhượng Tinh lúc này mới thư thái: "Ngươi nói cũng đúng, cảnh giới quyết định nhãn giới. Xem ra con đường của ta còn rất dài. Mọi thứ đã chuẩn bị xong, mở lò luyện đan đi."

Diệp Viễn gật đầu, bắt đầu luyện chế Chân Ngôn Đan.

So với thời điểm khảo hạch Đan sư, cho dù là nguyên lực hay là hồn lực của Diệp Viễn cũng đều mạnh lên rất nhiều. Bây giờ Diệp Viễn lấy Âm Dương Phân Lưu Thuật luyện chế Nhị giai hạ đan dược đương nhiên sẽ không cần tốn quá nhiều sức lực.

...

Sau một canh giờ, Diệp Viễn lại xuất hiện trước mặt của Tô Vũ Bách, trong tay cầm một chai Chân Ngôn Đan vừa mới ra lò.

"Đây chính là Chân Ngôn Đan, hay là Tô trưởng lão đích thân thử một lần?" Diệp Viễn cười nói.

"Hừ! Người thử thuốc đã chuẩn bị xong, ta xem ngươi sẽ có kết cuộc như thế nào!"

Lúc Diệp Viễn luyện đan, Tô Vũ Bách đã hỏi qua nhiều cao thủ Đan đạo cao thủ, không có một người nào từng nghe qua Chân Ngôn Đan.

Cho dù Diệp Viễn là Đan sư sơ cấp, chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn tiền bối trong học viện sao?

Cho nên, Tô Vũ Bách đã sớm nhận định, Diệp Viễn là đang cố làm ra vẻ huyền bí, chính vì để Liễu Nhược Thủy ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Tô Vũ Bách ở trong giảng hồ lâu năm, làm sao mắc loại bẫy này được?

Lúc này, người vây xem càng nhiều, ngoại trừ học viên ra, không ít giáo viên cũng đến xem, ngay cả các vị trưởng lão cũng đã đến đông đủ, bao gồm hai vị Phó viện trưởng.

"Diệp Viễn, bốn viện nghiên cứu đan đạo đã hai trăm năm, chưa từng nghe nói qua Chân Ngôn Đan, ngươi có thật sự nắm chắc không?"

Hồ Trường Sinh là Đại đan sư, ở đây hẳn là người có quyền lên tiếng nhất, ngay cả hắn cũng chưa từng nghe qua Chân Ngôn Đan, điều này làm cho không ít người sinh ra hoài nghi đối với Diệp Viễn.

Diệp Viễn không cảm thấy ác ý từ Hồ Trường Sinh, ngược lại là một loại lo lắng mơ hồ, vì vậy cười nói: "Hồ viện trưởng yên tâm, nếu đan dược này có vấn đề, ta đem đầu trên cổ hái xuống cho Tô trưởng lão, ta biết hắn đối với đầu của tiểu tử ta có hứng thú từ lâu rồi."

Tiểu tử này nhất định là cố làm ra vẻ huyền bí, ta không thể mắc lừa! Nội tâm Tô Vũ Bách không ngừng tự nói với chính mình.

Huống chi Diệp Viễn dám hái xuống, hắn cũng không dám nhận! Thân phận Diệp Viễn bây giờ đã là đệ tử nòng cốt của Thượng tông, nếu hắn chết không minh bạch, Tô Vũ Bách có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội.

Hồ Trường Sinh nghe vậy biến sắc, trầm mặt nói: "Nói vậy nói bạ cái gì? Nếu thật có vấn đề, cần phạt sẽ phạt, sao có thể coi nhẹ sinh tử?"

Nghe như là đang trách mắng, nhưng ý tứ bảo vệ trong đó, ai cũng nghe ra được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Thử thuốc

"Hừ, nói nhiều vô ích, thử đi là biết."

Đáng vẻ Diệp Viễn tràn đầy lòng tin, ngược lại khiến trong lòng Tô Vũ Bách đánh trống một hồi.

Nhưng hắn nghĩ ngay cả Hồ Trường Sinh cũng không biết đến loại đan dược này, vậy tám chín phần là do Diệp Viễn bịa đặt mà ra.

Đến lúc này vẫn còn chống cự, một lát nữa xem ngươi chết như thế nào!

Tô Vũ Bách đang tính toán trừng phạt Diệp Viễn như thế nào, từ hình khẳng định là không được, rồi hình ngược lại có thể xem xét một chút.

Mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, Liễu Nhược Thủy mặt đầy hoảng hốt bị mang tới trước mặt mọi người.

Ánh mắt Tô Vũ Bách lạnh lùng nhìn Liễu Nhược Thủy, nói: "Liễu Nhược Thủy, không cần phải sợ, ngay cả Hồ viện trưởng cũng chưa từng thấy loại đan dược này, ngươi cảm thấy có thể là thật sao? Chỉ cần ngươi có thể chứng minh đan dược này không có tác dụng, bốn trưởng lão chẳng những trả lại trong sạch cho ngươi, còn trách phạt Diệp Viễn thật nặng, hiểu chưa?"

Liễu Nhược Thủy đang tâm loạn như ma, nghe Tô Vũ Bách nói như thế, sự tự tin trở lại không ít.

Đúng vậy, Hồ viện trưởng là Đại đan sư, đan dược mà ngay cả hắn cũng chưa từng nghe qua, nhất định là do Diệp Viễn bịa đặt!

Đáng tiếc Liễu Nhược Thủy không có đi tham gia Luyện Dược Sư khảo hạch cùng Diệp Viễn, nếu không nàng cũng sẽ không có lòng tin lớn như vậy.

Nếu như Vạn Uyên ở đây, hẳn nhất định chết cũng không ăn loại đan dược này.

Đùa sao, Âm Dương Phân Lưu Thuật vốn vô cùng khó tu luyện lại có thể tu luyện đến cảnh giới trong truyền thuyết, thì có luyện chế ra loại đan dược nào đi nữa cũng đâu có gì kì quái!

Liễu Nhược Thủy hít sâu một hơi, oán độc liếc mắt nhìn Diệp Viễn, nói: “Ta hiểu rồi! Diệp Viễn, ngươi dẫn ta vào chỗ bất nghĩa như vậy, ta sẽ không để cho ngươi yên! Ta sẽ thử một chút, thứ gọi là Chân Ngôn Đan của ngươi, rốt cuộc là thật hay giả!”

Đối với ánh mắt oán độc của Liễu Nhược Thủy, Diệp Viễn không thèm để ý, chỉ cười nhạt nói: “Không để cho ta yên, sợ là ngươi không có cơ hội đó đâu.”

Nói xong, hắn lại hướng Tô Vũ Bách nói: “Tô trưởng lão, chúng ta nói trước. Nếu như ta lừa dối mọi người, cam nguyện tiếp nhận trách phạt. Nhưng nếu như đan dược của ta có hiệu quả, hỏi ra chân tướng thì nên như thế nào?”

Tô Vũ Bách không chút do dự nói: “Nếu như Liễu Nhược Thủy thật sự cấu kết với Lâm Thiên Thành hãm hại đồng môn, tất nhiên sẽ xử trí theo viện quy, phế bỏ một thân nguyên lực của nàng, đuổi ra khỏi học viện.”

Diệp Viễn nghe vậy gật đầu nói: “Trước mặt nhiều người như vậy, chắc là Tô trưởng lão cũng sẽ không nuốt lời. Bắt đầu đi!”

“Chờ một chút!” Tô Vũ Bách chặn lại.

“Sao vậy? Tô trưởng lão còn có vấn đề gì?”

“Đan dược này là do ngươi luyện chế, ai biết ngươi đã làm gì trong đó? Quá trình thử thuốc này, Diệp Viễn ngươi nên tránh đi!”

Tô Vũ Bách hiển nhiên vẫn có chút không yên lòng, lỡ như đan dược này là giả, Diệp Viễn lại giờ thủ đoạn gì trong đó, bức bách Liễu Nhược Thủy nói láo cũng không phải không có khả năng.

Diệp Viễn nghe vậy sững sờ, chợt hiểu ra, mang nụ cười trên mặt nói: “Tô trưởng lão thật cẩn thận. Được, nếu Tô trưởng lão đã không yên tâm về ta, tự mình hỏi là được, ta ra ngoài đi dạo một chút.”

Nói xong, Diệp Viễn đem đan dược ném về phía Tô Vũ Bách, không thèm quay đầu liền đi ra ngoài.

Tô Vũ Bách nhận lấy đan dược, không khỏi ngạc nhiên. Hắn không nghĩ tới Diệp Viễn quyết đoán như vậy, nói đi là đi. Có điều hắn vẫn không yên tâm, lại nháy mắt với Tô Nhất Sơn, ý bảo hắn theo Diệp Viễn ra ngoài, trông chừng Diệp Viễn.

“Được rồi, Tô trưởng lão, Diệp Viễn đã đi rồi, có thể bắt đầu chưa?” Hồ Trường Sinh hơi không kiên nhẫn nói.

Sự tiểu nhân của Tô Vũ Bách khiến cho Hồ Trường Sinh rất khó chịu, đường đường là Đại trưởng lão Hình Đường, vậy mà một chút rộng lượng cũng không có, đối với một tên tiểu bối lại đề phòng đến vậy.

Bị Hồ Trường Sinh thúc giục, Tô Vũ Bách cũng cảm thấy mình có chút cẩn thận quá mức.

Diệp Viễn đúng là có một chút xảo quyết, nhưng mà muốn dùng thủ đoạn ở ngay trước mặt hắn, thì còn lâu mới có khả năng đó.

Có điều, cẩn thận thì thuyền mới đi được lâu, Tô Vũ Bách không muốn bỏ qua bất kì một cơ hội nào để chèn ép Diệp Viễn.

Hắn làm như thế, kỳ thật chính là vì trừng phạt Diệp Viễn, để hắn bị thương mà đi vào Vô Biên Sâm Lâm.

Kế hoạch thật sự của hắn chính là ở trong Vô Biên Sâm Lâm!

Giết Diệp Viễn ở trong Vô Biên Sâm Lâm, cho dù là Thượng tông tới, cũng không thể nói gì được.

Cho dù là Hồ Duyên Dũng, Phong Nhược Tĩnh hoài nghi hắn, thì có chứng cứ gì?

Tô Vũ Bách đổ ra một viên đan dược từ trong chai thuốc, đưa cho Liễu Nhược Thủy.

Liễu Nhược Thủy nhận lấy đan dược, sắc mặt biến đổi mấy lần.

Mặc dù trong lòng nàng đã nhận định đan dược này nhất định là giả, nhưng đến lúc thật sự phải ăn nó xuống, vẫn khó tránh khỏi do dự.

“Nuốt đan dược vào, đem toàn bộ nguyên lực điều động, chống cự dược tính của đan dược!” Tô Vũ Bách truyền âm nói.

Liễu Nhược Thủy nhìn Tô Vũ Bách, nhắm mắt lại nuốt đan dược vào.

Đan dược vào miệng liền tan, Liễu Nhược Thủy không dám thờ ơ, lập tức điều động toàn bộ nguyên lực đối kháng dược lực.

Nhưng mà Liễu Nhược Thủy bị ai phát hiện, nàng căn bản không thấy được dược lực đi đâu.

Nguyên lực trong cơ thể nàng dâng trào, lại không tìm được bóng dáng đan được lực.

Cũng không trách Liễu Nhược Thủy, nếu như nàng dùng qua Dưỡng Hồn Đan, sẽ không đến nỗi mờ mịt như thế.

Đáng tiếc là, loại đan được Dưỡng Hồn Đan này vô cùng trân quý, nàng chưa từng được dùng qua.

Sau vài hơi thở, bỗng nhiên Liễu Nhược Thủy cảm thấy thần hồn run lên.

Liễu Nhược Thủy thầm nói không tốt, nhưng lúc này đã không còn kịp nữa, ý thức của nàng ngày càng trở nên mơ hồ...

Tất cả mọi người đều chú ý tới biến hóa của Liễu Nhược Thủy, Tô Vũ Bách thấy con ngươi Liễu Nhược Thủy dần dần phóng đại, ánh mắt càng lúc càng mờ mịt, trong lòng nhất thời dâng lên một chút dự cảm không tốt.

“Không phải chứ? Có vẻ như thật sự có tác dụng!”

“Vẫn còn có loại đan được thần kỳ như thế ư, thật lợi hại! Quá đáng sợ!”

“Sao bây giờ ta lại có cảm giác Diệp Viễn không gì không thể làm được? Ngay cả Hồ viện trưởng cũng chưa từng nghe qua Chân Ngôn Đan, hẳn là từ đâu lấy được đan phương?”

“Ai biết được! Ngươi xem mỗi việc hắn làm có việc nào là bình thường?”

Biến hóa của Liễu Nhược Thủy đưa tới một hồi rối loạn, hiển nhiên tất cả mọi người nhìn thấy có gì đó không đúng.

Không ít người đều nhớ lại lúc này Diệp Viễn chế nhạo việc Tô Vũ Bách đã ngủ tại phòng tiểu thiếp nào, lúc ấy chỉ cho rằng đang nghe một câu chuyện cười, mà bây giờ không khỏi cảm thấy một hồi rợn cả tóc gáy.

Mỗi người đều có bí mật của mình, đều có những việc ở sâu trong nội tâm không muốn bị người khác biết, nhưng mà có Chân Ngôn Đan này, những bí mật đó há chẳng phải sẽ thuận miệng nói ra hay sao?

Nếu như ăn Chân Ngôn Đan, há chẳng phải giống như người bị lột sạch ném ra đường sao?

Loại cảm giác này, ai cũng không muốn thử nghiệm!

“Tô trưởng lão, xem chừng Chân Ngôn Đan đã có hiệu quả, bắt đầu hồi đi.” Hồ Trường Sinh nhân nhật nói.

Mặc dù lời nói bình tĩnh, nhưng nội tâm Hồ Trường Sinh cũng rung động không kém những người kia.

Tô Vũ Bách còn chưa hồi, nhưng Hồ Trường Sinh đã xác định, Chân Ngôn Đan này thật sự có tác dụng!

Trên đời, lại có đan được thần kỳ như thế!

Hơn nữa đan được này, chỉ mới là Nhị giai hạ đan được!

Biểu cảm trên mặt Tô Vũ Bách rất đặc sắc, có khiếp sợ, không tin tưởng, lại có không cam lòng.

Giờ phút này, ý nghĩ diệt trừ Diệp Viễn của Tô Vũ Bách so với trước kia chưa từng kiên định đến vậy!

Uy hiếp của Diệp Viễn trong lòng Tô Vũ Bách, đã vượt xa Diệp Hằng!

Nếu cho Diệp Viễn thêm vài năm, không, dù chỉ là một năm, Tô gia sẽ phải nghênh đón nguy cơ mà trước giờ chưa từng có!

Nhất định không thể để cho hắn đi ra từ trong Vô Biên Sâm Lâm!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Người không nói ta làm sao biết?

Hai mắt Liễu Nhược Thủy trống rỗng vô thần, phảng phất như một cái xác biết đi.

Tô Vũ Bách hít sâu một hơi, hỏi: “Liễu Nhược Thủy, ta hỏi ngươi, Diệp Viễn nói ngươi khích bác Lâm Thiên Thành hãm hại thị nữ Lục Nhi của hắn, có chuyện này hay không?”

Nghe được câu hỏi của Tô Vũ Bách, Liễu Nhược Thủy tựa như có chút phản ứng, chỉ là có hơi dờ dẫm.

Hồi lâu, Liễu Nhược Thủy mới thản thờ nói: “Đúng thế.”

Sắc mặt Tô Vũ Bách trầm xuống, tiếp tục hỏi: “Ngươi vì sao phải đối phó với thị nữ của Diệp Viễn?”

“Bởi vì... ta thiếu chút nữa đã hại chết hần, sợ hần trả thù ta, cho nên... trăm phương ngàn kế đối phó hần. Thực lực Lâm Thiên Thành được xem như mạnh nhất Địa cấp, hần vốn cũng đối với Diệp Viễn ghi hận trong lòng, ta khích bác hần hạ thủ đối với thị nữ của Diệp Viễn, Diệp Viễn nhất định sẽ tìm Lâm Thiên Thành trả thù, đến lúc đó có thể mượn tay của Lâm Thiên Thành đối phó Diệp Viễn.” Liễu Nhược Thủy đem tất cả mọi chuyện triệt để khai báo ra.

Sắc mặt Tô Vũ Bách càng lúc càng khó coi, mặc dù hần sớm đoán được kết quả là như vậy, nhưng Liễu Nhược Thủy chính miệng nói ra, vẫn khiến hần hoảng loạn.

Hần làm sao cũng không nghĩ ra, trên đời này còn có loại đan dược thần kỳ như thế, có thể khiến cho người ta đem điều ẩn giấu ở trong lòng đều nói ra hết.

Nếu như Tô gia hần có thể nắm giữ được loại đan dược như vậy, thực lực nhất định sẽ tăng lên rất nhiều!

Liễu Nhược Thủy vừa thừa nhận, chúng học viên liền rối rít xì xào bàn tán.

“Quả nhiên là nàng ta! Nữ nhân này thật đúng là lòng dạ rắn rết, lại có thể hạ thủ như vậy đối với một tiểu cô nương không hề quen biết!”

“Nhìn dung mạo của nàng xinh đẹp như vậy, thì ra là một nữ nhân rắn rết!”

“Nữ nhân ác độc như vậy, nên trực tiếp giết ngay đi!”

“Nghe nói thị nữ của Diệp Viễn đã thông qua nhập môn khảo hạch, chính thức trở thành đệ tử của học viện. Nữ nhân này lại đối với đồng môn ác độc như vậy, thật là đáng ghét!”

Các học viên trong lúc bàn luận phản kích, đối với hành động của Liễu Nhược Thủy vô cùng thù ghét.

Cho dù Diệp Viễn và Liễu Nhược Thủy có đụng chạm, nhưng Lục Nhi vô tội!

Một tiểu cô nương lại bị Liễu Nhược Thủy hãm hại trọng thương đến nỗi bây giờ sống chết khó nói, thật là tai bay vạ gió!

“Được rồi, chân tướng đã rõ ràng rồi, gọi Diệp Viễn trở về đi.” Lúc này, Hồ Trường Sinh nói.

Một chốc sau, Diệp Viễn bị gọi trở lại. Thấy biểu tình của Tô Vũ Bách, hần liền biết kết quả là gì.

“Tô trưởng lão, không biết mới vừa rồi đã hỏi ra những gì? Chân Ngôn Đan có tác dụng chứ?” Mặc dù đã biết kết quả, nhưng Diệp Viễn vẫn không muốn bỏ qua cơ hội khiến Tô Vũ Bách khó coi.

“Hừ! Ngươi không phải đã biết rồi sao? Còn hỏi cái gì?” Tô Vũ Bách tức giận nói.

Hần không tin Diệp Viễn cái gì cũng không nhìn ra được.

“Hả? Ta biết cái gì? Ngươi nói đi, ngươi không nói ta làm sao biết được?” Diệp Viễn mặt đầy vô tội nói.

“Ngươi!” Tô Vũ Bách lại bị Diệp Viễn làm cho phát cáu.

“Ta cái gì ta? Liễu Nhược Thủy tới cùng đã nói gì? Ngươi nói đi!”

Tô Vũ Bách nhìn Diệp Viễn, hận không thể một chương đánh chết hần!

Diệp Viễn biết rất rõ kết quả, lại cứ muốn chính hần nói ra, đây không phải là khiến hần tự đánh vào mặt mình sao?

Tô Vũ Bách căn bản không quan tâm đến sống chết của Liễu Nhược Thủy, nhưng hần lại rất quan tâm đến mặt mũi và uy vọng của mình.

Hình Đường quan trọng nhất là uy vọng, Đại trưởng lão hần lại bị Diệp Viễn quét sạch mặt mũi, sau này làm sao còn có thể trừng phạt học viên?

Tô Vũ Bách bây giờ có chút hối hận bản thân quá nhiều chuyện, sớm biết như thế trực tiếp phế Liễu Nhược Thủy đi là được, làm như vậy vì cái gì chứ?

Hần bây giờ cảm thấy là tự mình đi lên để cho Diệp Viễn tát vào mặt, mà một tát này của Diệp Viễn cực kỳ vang dội!

“Liễu Nhược Thủy nàng ta nói... nàng ta nói...” Tô Vũ Bách lắp bắp mấy lần “nàng ta nói”, vẫn nói không ra lời.

“Ô kìa, Tô trưởng lão của ta, ngươi đây là muốn gấp chết ta à! Nàng ta tới cùng đã nói gì?”

Diệp Viễn biểu tình vô cùng sốt ruột, khiến cho mọi người đều cười thầm.

Dám ném hết mặt mũi của Tô trưởng như vậy, Diệp Viễn thật đúng là có một không hai ở Học viện Đan Võ.

Tô Vũ Bách từ trước đến giờ luôn mang danh hiệu lãnh huyết vô tình, có ảnh hưởng rất lớn trong Học viện Đan Võ. Cho dù là ai rơi vào trong tay hắn, kết quả sẽ không bao giờ có chỗ tốt, cho nên hắn ở trong học viện còn có ngoại hiệu là “Tô Diêm Vương”.

Tất nhiên, từ trước đến giờ chưa từng có người nào dám đến trước mặt hắn hết lên danh hiệu này.

Mà bây giờ, Diệp Viễn lại có thể đem mặt mũi của “Tô Diêm Vương” quét sạch, điều này làm cho rất nhiều người cảm thấy vô cùng sáng khoái!

Đúng là ác hữu ác báo!

“Được rồi Diệp Viễn, Liễu Nhược Thủy đã thừa nhận hãm hại ngươi và thị nữ của ngươi. Tô trưởng lão, theo như viện quy thi hành đi.” Phó viện trưởng Trương Tùng Đào vẫn luôn im lặng không lên tiếng lúc này không nhìn nổi nữa, không thể làm gì khác hơn là đứng ra giảng hòa.

“Há, thì ra là như vậy, làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng Chân Ngôn Đan không tác dụng! Tô trưởng lão, sao ngươi không nói ra sớm một chút, ngươi không nói ta làm sao biết?”

Bộ dạng Diệp Viễn đã chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ, khiến Tô Vũ Bách hận đến nghiến răng nghiến lợi, hết lần này tới lần khác lại không thể làm gì được hắn.

Lúc này, có vẻ như tác dụng của Chân Ngôn Đan đã hết, trong ánh mắt của Liễu Nhược Thủy lộ ra chút thần thái.

Liễu Nhược Thủy phát hiện bầu không khí có chút không thích hợp, chợt nhớ tới cảm giác sau khi dùng đan dược thần hồn liền run lên, nhất thời cảm thấy không ổn.

“Tô... Tô trưởng lão, ta... ta...”

Tô Vũ Bách lúc này chính là lửa giận ngàn ngút không chỗ phát tiết, Liễu Nhược Thủy vừa nói càng làm cho lửa giận của hắn dâng lên.

Mặt Tô Vũ Bách trầm xuống, lạnh lùng nói: “Liễu Nhược Thủy, ngươi cấu kết với Lâm Thiên Thành hãm hại đồng môn, khiến cho đồng môn trọng thương sắp chết! Dựa theo viện quy, phế bỏ một thân tu vi của ngươi, lập tức đuổi ra khỏi viện môn! Ngươi muốn tự mình động thủ, hay là đề ta?”

Liễu Nhược Thủy nghe vậy sắc mặt đại biến, vội vàng quỳ xuống, ôm chân Tô Vũ Bách năn nỉ nói: “Tha mạng! Tô trưởng lão, tha mạng! Niệm tình ta đã cùng Tô sư huynh...”

Liễu Nhược Thủy không nói tới Tô Nhất Sơn còn được, nhắc tới Tô Nhất Sơn, Tô Vũ Bách càng nổi trận lôi đình, làm sao có thể để cho nàng tiếp tục nói chuyện, trực tiếp đá một cước vào đan điền của nàng, đá nàng ra thật xa.

“A!” Liễu Nhược Thủy kêu thảm một tiếng, bay ra ngoài.

Tô Vũ Bách là cao thủ bán bộ Ngưng Tinh Cảnh, một cước đây lửa giận này dù chưa dùng toàn lực, Liễu Nhược Thủy làm sao có thể chịu nổi?

Chỉ một cước này, nguyên lực mà Liễu Nhược Thủy nhọc nhằn khổ sở tu luyện được đã hoàn toàn tiêu tan, biến thành một phế nhân!

“Phốc!” Liễu Nhược Thủy phun ra một ngụm máu, khiến quần áo của mình nhuộm thành màu đỏ tươi, nhìn qua vô cùng thê lương.

“Hừ! Lúc ngươi hãm hại đồng môn, nên chuẩn bị tốt cho kết cục hôm nay chứ! Bây giờ thị nữ của Diệp Viễn trọng thương hấp hối, chẳng qua là phế đi tu vi của ngươi, đuổi ra khỏi học viện, đã coi như là nhẹ. Ngươi nếu còn không biết điều, vu cáo bậy bạ, thì sẽ không chỉ đơn giản là đuổi ra khỏi học viện như vậy đâu!” Tô Vũ Bách đi tới trước mặt Liễu Nhược Thủy, từ trên cao nhìn xuống cảnh cáo.

Liễu Nhược Thủy cảm thấy đan điền rỗng tuếch, biết rõ mình đã trở thành một phế nhân.

Lúc này lại nghe được uy hiếp của Tô Vũ Bách, cười điên dại: “Ha ha ha... Tô gia các người quả nhiên không có một ai tốt đẹp! Tô Vũ Bách, ngươi có bản lĩnh liền giết ta đi! Ngươi không cho ta nói, ta càng phải nói! Tô Nhất Sơn muốn thân thể của ta, nói sẽ bảo vệ ta, kết quả ngay cả Diệp Viễn cũng không đánh lại! Ngươi có quyền thế, lại đem ta vứt đi! Tô Vũ Bách, ta chính là thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ha ha...”

Tô Nhất Sơn lúc này quay lại, nghe thấy lời của Liễu Nhược Thủy, gương mặt càng âm trầm...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Tô vũ bách sát cơ!

Liễu Nhược Thủy “điên rồ”, bị Tô Vũ Bách sai người cưỡng ép đưa ra khỏi học viện.

Liễu Nhược Thủy ra khỏi viện môn, liền trở thành một du hồn, mờ mịt không biết phương hướng.

Nàng đã từng hả lòng hả dạ, tưởng rằng có thể thành công. Nàng đã từng kiêu diễm như hoa, được mọi người tung hô.

Mà bây giờ, Liễu Nhược Thủy nàng chỉ là một phế nhân, một cái xác biết đi, ngay cả người đi đường cũng lười liếc nhìn nàng một cái.

Một ngày sau, thích khách luôn theo sau nàng đâm nàng một đao, kết liễu cuộc đời thiếu nữ đã từng xinh đẹp như hoa.

Kỳ thật không ít người đoán ra được kết cục này, chẳng qua là đã không có người chú ý đến Liễu Nhược Thủy nữa rồi.

Kết quả hôm nay của Liễu Nhược Thủy, đều là nàng tự làm tự chịu, ai sẽ đồng tình với một nữ nhân lòng dạ rắn rết chứ?

Chuyện này đi qua, sau khi Diệp Viễn xem xong Ngọc Giản công pháp mà Phong Nhược Tinh mang tới, tự mình khắc một cái Ngọc Giản đưa cho Phong Nhược Tinh.

Ban đầu Phong Nhược Tinh còn lo lắng đi Tàng Kinh Các chọn công pháp rất tốn thời gian, ai biết được Diệp Viễn tiện tay liền ném cho nàng một môn công pháp.

Nàng dùng thần thức quét qua một lần công pháp Diệp Viễn đưa cho mình, trong lòng không khỏi rung động.

Công pháp này nhất định là dựa theo thân pháp của Phong Chi Nhu mà làm ra! Chỗ bắt đồng chính là, môn công pháp này là một môn cực âm công pháp!

Việc này làm cho Phong Nhược Tinh lại lần nữa cảm thán một chút sự tôn cường đại của Diệp Viễn.

Làm xong việc cho Phong Chi Nhu, Diệp Viễn liền trực tiếp bế quan, không để ý đến chuyện trong học viện.

Còn việc tỷ võ cùng với Vũ Lạc Trần, hai bên đã ước định để đến sau khi hoàn thành Vô Biên thí luyện.

Vũ Lạc Trần cũng đã nhìn ra, thực lực Diệp Viễn mặc dù vượt xa so với người cùng cảnh giới, nhưng chung quy vẫn kém hẳn một cảnh giới lớn, bây giờ tỷ võ còn có hơi quá sớm, cho nên liền buông tha.

Diệp Viễn bế quan, học viện tựa hồ lại trở về yên tĩnh như xưa.

Nhưng mà sau ngày thứ ba Diệp Viễn bế quan, một chuyện khác lại làm cho cả Học viện Đan Võ lần nữa sôi trào lên!

Sau Diệp Viễn, lại đến đệ nhất Võ bảng Long Đường khiêu chiến Cửu Thiên Lộ!

Cửu Thiên Lộ hung danh hiển hách, thường thì mấy năm thậm chí mười mấy năm cũng không có người nào dám khiêu chiến.

Mà bây giờ, trong vòng ba ngày lại có hai học viên liên tiếp đến khiêu chiến Cửu Thiên Lộ, điều này thật sự là tin tức chấn động.

Long Đường mặc dù là đệ nhất Võ bảng, nhưng việc hấn xông vào Cửu Thiên Lộ cũng không có bao nhiêu người tin tưởng.

Cửu Thiên Lộ quá khó!

Nếu như Long Đường sớm đã nắm chắc, cũng sẽ không đợi tới ngày hôm nay mới đến cửa.

Cho nên phần lớn người cho rằng, Long Đường sớm dĩ muốn xông vào Cửu Thiên Lộ, là do bị Diệp Viễn kích thích.

Không còn gì để nghi ngờ nữa, cao thủ Võ bảng đều vô cùng cao ngạo, càng không cần phải nói đến người đứng đầu Võ bảng - Long Đường.

Một tên học viên vô danh tiểu tốt cũng xông qua được Cửu Thiên Lộ, Long Đường được coi là đệ nhất Võ bảng, há chẳng phải là không bằng hấn sao?

Nên biết, đệ nhất Võ bảng mặc dù được gọi là thiên tài, nhưng so với Diệp Viễn người đã xông qua Cửu Thiên Lộ thật sự kém quá xa!

Chỉ có xông qua Cửu Thiên Lộ, mới có thể chứng minh tài năng của hấn không thua Diệp Viễn!

Đây là một màn đánh cược! Thua cuộc, Long Đường ngay cả tính mạng cũng không giữ nổi!

Ở vào tình thế như vậy, tự nhiên có không ít học viên cảm thấy bụng dạ Long Đường rất hẹp hòi, không có phong độ của đệ nhất Võ bảng.

Thật ra rất nhiều học viên cho rằng thiên phú của Diệp Viễn đã sớm vượt qua Long Đường, hoàn toàn xứng đáng là có một không hai ở học viện!

Nhưng mà bản thân Long Đường lại không tiếp nhận nỗi sợ thật này, dùng sinh mệnh đi đánh cược cái thanh danh này.

Không đáng giá! Không chí khí!

Chỉ có Tà Bất Quy biết suy nghĩ của Long Đường, mặc dù hắn cũng không hiểu hết, nhưng hắn biết nhất định không phải là hành động theo cảm tính.

Ngược lại, Long Đường trước giờ chưa từng bình tĩnh như vậy! Bình tĩnh đến nỗi Tà Bất Quy cũng không lường được thâm sâu!

Mới mấy ngày không gặp, Long Đường lại sinh ra biến hóa lớn như vậy, chẳng lẽ hắn thật sự ngộ ra rồi?

“Lão Long, thật sự muốn đi vào sao?” Dưới chân Cửu Thiên Phong, Tà Bất Quy đứng bên cạnh Long Đường.

“Đương nhiên.” Long Đường nhàn nhạt nói.

“Haiz, ta biết không khuyên nổi ngươi, cho nên cũng không khuyên ngươi, chúc ngươi thành công.”

“Ừ, ta sẽ thành công.”

Long Đường luôn luôn trấn định như vậy, phảng phất như là chỉ đang kể một câu chuyện.

Tà Bất Quy cùng Long Đường làm đối thủ thời gian dài như vậy, biết hắn trước giờ không phải là người cuồng vọng tự đại, nhưng mà hắn lấy đầu ra lòng tin?

Là bởi vì Diệp Viễn đã xông qua sao? Long Đường sẽ không nông cạn như thế?

Long Đường đi tới trước tấm bia đá phát ra lời thề với thiên đạo, dứt khoát bước vào Cửu Thiên Lộ!

...

Hậu sơn Hình Đường chỗ ở của Đại trưởng lão, Tô Vũ Bách sắc mặt âm trầm nhìn Tô Nhất Sơn.

“Nhất Sơn, ngươi là gia chủ tương lai của Tô gia, làm việc sao có thể không phân biệt được nặng nhẹ như thế? Chuyện lần này, ngươi khiến cho ta rất thất vọng!” Tô Vũ Bách khiển trách không chút lưu tình.

Tô Nhất Sơn một thân đầy mồ hôi, khom người nói: “Nhị bá, ta sai rồi.”

“Ngươi biết ngươi sai ở đâu chưa?”

“Ta không nên dây vào nữ nhân điên đó!”

Nói đến Liễu Nhược Thủy, Tô Nhất Sơn cũng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nữ nhân này chính là một kẻ gây chuyện, đem đến phiền phức to lớn cho hắn.

“Ngươi sai rồi! Một nữ nhân mà thôi, dựa vào thân phận địa vị của ngươi, muốn kiểu nữ nhân nào mà không có? Ngươi sai không phải ở chỗ dây vào nữ nhân này, mà là dây vào Diệp Viễn! Ngươi biết rõ nữ nhân này tới tìm ngươi là vì trốn tránh Diệp Viễn, ngươi lại còn thu nhận nàng ta! Thu nhận nàng thì thôi đi, ngươi lại vì sắc đẹp của nàng đối địch với Diệp Viễn!” Tô Vũ Bách nhấn rõ từng chữ như châu, nói cực nhanh.

Tô Nhất Sơn cắn răng nói: “Chỉ là một tên Diệp Viễn nhỏ nhoi, ai biết hắn có thể khiến Vũ Lạc Trần bán mạng vì hắn? Nếu không...”

“Nếu không cái gì? Giết hắn sao? Nếu không phải ta kịp thời chạy tới, coi như ngươi giết được Diệp Viễn, chính ngươi cũng khó thoát khỏi cái chết! Mặc dù Thượng tông vẫn chưa chính thức xác nhận Diệp Viễn, nhưng thân phận hạch tâm đệ tử của hắn đã không thể sửa đổi. Giết chết hạch tâm đệ tử của Thượng tông, ngươi có nghĩ qua hậu quả chưa? Ngươi còn xứng đáng là chủ nhân đời sau của Tô gia sao, làm việc sao lại không dùng đến não như thế?” Tô Vũ Bách trách móc một trận.

Tô Nhất Sơn gạt mình một cái, hắn lúc ấy đang tức giận, làm sao có thể cân nhắc nhiều như vậy?

Bây giờ suy nghĩ một chút, thật đúng là có chút đáng sợ.

Thấy bộ dạng Tô Nhất Sơn, Tô Vũ Bách hừ lạnh nói: “Bây giờ đã hiểu chưa?”

Tô Nhất Sơn hít sâu một hơi, gật đầu nói: “Đa tạ Nhị bá dạy bảo, hài nhi hiểu rồi.”

“Hiểu ra gì rồi?”

“Giết Diệp Viễn cần phải một đòn toại mạng, nếu không đánh rần không chết ngược lại còn bị hại! Nếu ở trong học viện, ta không có biện pháp giết hắn, thì không nên chủ động treu chọc hắn, kết quả còn rước lấy họa cho bản thân! Nhị bá, hài nhi đã quá coi thường Diệp Viễn, tốc độ phát triển của hắn... quá nhanh!” Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Tô Nhất Sơn cũng phải thừa nhận sức mạnh của Diệp Viễn.

Lửa giận trên mặt Tô Vũ Bách rót cuộc cũng tiêu tan, thay vào đó là vẻ hài lòng.

“Không sai! Người là thiếu chủ Tô gia, muốn chơi đùa với nữ nhân như thế nào đều không thành vấn đề. Nhưng có điều, ngàn vạn lần không được vì nữ nhân mà trễ nãi đại sự. Ta tại sao phải đánh chết Diệp Viễn ngay trước mặt mọi người? Cũng bởi vì ta thấy được uy hiếp của hắn trong tương lai! Mặc dù không thành công, nhưng đó chẳng qua là ngoài ý muốn. Nếu chuyện không thể làm, vậy thì tạm thời để đó. Vô Biên thí luyện cơ hội tốt như vậy, tại sao không cố gắng lợi dụng? Vô Biên thí luyện là cơ hội tốt nhất của chúng ta, cũng là cơ hội cuối cùng! Cho nên, Diệp Viễn nhất định phải chết ở trong Vô Biên Sâm Lâm!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Chuẩn bị thí luyện

"Nếu như trước khi Diệp Viễn xông qua Cửu Thiên Lộ, ta hoàn toàn chắc chắn sẽ giết chết hắn. Nhưng Diệp Viễn bây giờ, mặc dù đánh không lại ta, nhưng ta muốn nắm chắc giết hắn cũng không lớn." Tô Nhất Sơn cau mày nói.

Tô Nhất Sơn và Diệp Viễn đã từng giao thủ, đánh giá thực lực của hắn ước chừng khoảng thứ năm mươi trên Võ bảng.

Thực lực này hắn đương nhiên sẽ không coi ra gì, nhưng nếu như Diệp Viễn một lòng muốn chạy trốn, hắn thật đúng là không có mấy phần tự tin giữ được Diệp Viễn lại.

Chung quy, Diệp Viễn sẽ không ngây ngốc đứng ở nơi đó chờ hắn ra Phiên Thiên Chương.

Tô Vũ Bách lấy một chai thuốc trên người ra, đưa cho Tô Nhất Sơn: "Trong bình chứa đầy Linh Nguyên Đan, người uống vào sau tranh thủ trong hai ngày này đột phá Linh Dịch tầng bốn. Chờ người đến Linh Dịch tầng bốn, giết hắn không khó lắm đi?"

Tô Nhất Sơn hai mắt tỏa sáng, liền vội vàng nhận lấy đan dược.

Đối với những thiên tài trong mười hạng đầu Võ bảng mà nói, sức hấp dẫn của Linh Nguyên Đan rất to lớn. Một điểm này, từ việc đánh cược giữa Tả Bất Quy và Long Đường liền nhìn ra được.

Sau khi đến Linh Dịch Cảnh, độ khó đột phá cảnh giới sẽ gia tăng thật lớn. Có Linh Nguyên Đan, thì đồng nghĩa với tiết kiệm rất nhiều thời gian tu hành.

Có người ở trước cửa ải tiểu cảnh giới, một lần như vậy chính là thời gian nửa năm, đến lúc đó muốn đuổi theo những người khác, không phải là chuyện dễ dàng nữa rồi.

Long Đường nhận được Linh Nguyên Đan đã qua một thời gian, nhưng vẫn không có dùng, cũng có thể thấy được hắn coi trọng Linh Nguyên Đan giống vậy.

Tô Nhất Sơn lòng tin tràn đầy nói: "Không khó, đương nhiên không khó! Chỉ cần ta đột phá Linh Dịch tầng bốn, giết chết Diệp Viễn chẳng qua là chuyện trong chốc lát!"

Tô Vũ Bách gật đầu một cái, hiển nhiên đối với lời nói này cũng không cảm thấy quá sự thật.

Tô Nhất Sơn là mầm non tốt nhất Tô gia, nếu không cũng sẽ không quá tập trung bồi dưỡng như vậy. Đột phá đến Linh Dịch tầng bốn, lực chiến đấu của Tô Nhất Sơn tuyệt đối có thể xếp vào năm người đứng đầu!

Năm học viên đứng đầu Võ bảng, chỉ có một mình Long Đường là Linh Dịch tầng ba, những người khác là Linh Dịch tầng bốn.

Tô Nhất Sơn hưởng thụ nhiều tư nguyên hơn so với người khác, nếu là ngay cả năm hạng đầu cũng không vào được, vậy vị trí thiếu chủ này hắn cũng không cần làm nữa.

Năm hạng đầu Võ bảng, giải quyết Diệp Viễn dĩ nhiên là không khó.

"Ta đã chọn lựa từ trong gia tộc ra ba gã hạ nhân Linh Dịch tầng năm, phối hợp người tiêu diệt Diệp Viễn! Bọn họ lúc này đã ẩn nấp vào Vô Biên Sâm Lâm, đợi khi Vô Biên thí luyện bắt đầu, bọn họ sẽ để mắt tới Diệp Viễn. Đến lúc đó người đi cùng bọn họ tiếp xúc một chút, thương lượng một sách lược vẹn toàn, cần phải giết chết Diệp Viễn! Nhớ, không động thì thôi, động một cái phải giết, quyết không thể cho Diệp Viễn một chút cơ hội thở dốc! Hiểu không?" Tô Vũ Bách trầm giọng nói.

Đây cũng không phải là thương lượng, mà là ra lệnh.

Hắn biết Tô Nhất Sơn ít nhiều có chút tính tình thiếu gia, có thể sẽ khinh thường phối hợp với những tên hạ nhân kia.

Nhưng bất kể như thế nào, đạt được mục đích giết chết Diệp Viễn mới là quan trọng nhất, cái khác không quan trọng, bao gồm cả kiêu ngạo của Tô Nhất Sơn hẳn.

...

Long Đường lao ra từ trong mảnh biển lửa, bộ dáng có vẻ hơi chật vật.

Nhưng nhìn vào ánh mắt của hắn, lúc này lại toát ra ánh sáng không nói được thành lời.

"Thì ra đây chính là Cửu Thiên Lộ! Mặc dù hung hiểm dị thường, cũng là một bảo tàng vô tận!" Long Đường cảm khái nói.

Long Đường không thể so với Diệp Viễn, giai đoạn ý cảnh thứ nhất đối với Diệp Viễn mà nói, căn bản là một căn phòng thanh nhã đầu tiên thôi.

Nhưng đối với Long Đường mà nói, những cửa ải ý cảnh này lại vô cùng hung hiểm. Phía sau hung hiểm, Long Đường lại nắm bắt được một ít gì đó, cho hắn thu hoạch không ít!

Long Đường không có tiếp tục xông qua cửa, mà ngồi tại chỗ tĩnh tọa, lĩnh ngộ đồ vật mới vừa thu hoạch.

Long Đường mạnh nhất chính là ở chỗ ngộ tính của hắn, nếu không hẳn chẳng qua là Linh Dịch tầng ba, bằng cái gì có thể ngồi lên vị trí đệ nhất Vô bang?

Trong năm người đứng đầu, chỉ có một mình Long Đường là Linh Dịch tầng ba, lực chiến đấu của hắn có thể thấy được chút ít.

Nên biết rằng, ở giữa Linh Dịch tầng ba và Linh Dịch tầng bốn, chính là kém một bậc thềm nhỏ!

Cho nên trên Cửu Thiên Lộ, hắn cũng có thể lĩnh ngộ một chút đồ vật mà người khác không lĩnh ngộ được. Chỉ là cứ như vậy, tốc độ hắn qua cửa trở nên vô cùng chậm chạp, so sánh với Diệp Viễn qua cửa tạo thành đối lập rõ ràng.

Hai ngày trôi qua, Long Đường mới khó khăn lắm vượt qua giai đoạn thứ nhất.

"Không phải chứ, Long sư huynh đây không phải là làm việc quá khả năng sao? Xông qua ải thứ nhất đều khó khăn như vậy, cửa ải phía sau hẳn nên làm cái gì?"

"Ài, đây cũng là chuyện không có cách nào khác. Nếu như ta là đệ nhất Vô bang, địa vị bị Diệp Viễn như thế khiêu chiến, ta nói không chừng cũng tới xông vào Cửu Thiên Lộ đấy!"

"Đẹp đi, ta xem dáng vẻ của Long sư huynh, phỏng chừng rất khó đi từ phía trên xuống. Dù sao không phải là ai cũng đều là Diệp Viễn, có thể sáng tạo ra kỳ tích như thế."

"Ừ, ta thấy cũng xong rồi. Long sư huynh mặc dù lợi hại, nhưng mọi người nhất trí cho rằng trình độ yêu nghiệt của hắn không bằng Mạc Vân Thiên. Nếu như Long sư huynh nắm chắc khiêu chiến Cửu Thiên Lộ, sớm đã tới rồi, cần gì phải đợi tới hôm nay?"

"Ai, liền như vậy, chúng ta đi thôi. Hai ngày nữa chính là Vô Biên thí luyện, lấy tốc độ của Long sư huynh, phỏng chừng cũng không kịp."

Vô Biên thí luyện đến gần, không ít học viên đều tán đi khỏi Cửu Thiên Lộ. Trong nhất thời, dưới chân Cửu Thiên Phong trở nên quanh quệ.

...

Sau một ngày, Diệp Viễn xuất quan.

Còn có một ngày, Vô Biên thí luyện liền sẽ bắt đầu, hắn phải chuẩn bị một ít gì đó tiến vào Vô Biên Sâm Lâm.

Diệp Viễn biết, chuyến này khẳng định hung hiểm vô cùng!

Hắn đã đắc tội chết với Tô Vũ Bách và Tô Nhất Sơn, bọn họ ở trong học viện không dám động thủ, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội Vô Biên thí luyện lần này.

Nhưng là Diệp Viễn chuyến này bắt buộc phải vào Vô Biên Sâm Lâm, vì Lục nhi, hắn không thể không mạo hiểm như vậy!

Diệp Viễn chuẩn bị luyện chế đan dược tên là Nguyên Dương đan cho Lục nhi, chính là đan dược thượng phẩm cấp hai của Thần Vực.

Loại đan dược này rất khó luyện chế, dược liệu cần thiết cũng vô cùng hà khắc.

Nguyên liệu chính luyện Nguyên Dương đan có ba loại, đều là dược liệu vô cùng hiếm thấy, cũng chỉ có loại địa phương mà sản vật phong phú lại nguy hiểm Vô Biên Sâm Lâm này mới có.

Mà Diệp Viễn vừa vặn biết trong đó một chỗ có loại thuốc chính yếu, vị thuốc chính yếu này chính là nội đan của Thất Thái Lưu Vân Mãng!

Cũng là do Diệp Viễn ban đầu dễ tâm, lúc chữa trị độc Thất Thái Lưu Vân Mãng cho tráng sĩ kia, hỏi rõ những nơi Thất Thái Lưu Vân Mãng hay qua lại, lại không nghĩ tới bây giờ thật đúng là có chỗ để dùng rồi!

Nói là tình cờ, kỳ thật cũng là tất nhiên.

Diệp Viễn đời trước si mê đan đạo, tự nhiên đều cảm thấy hứng thú vô cùng đối với những dược liệu hiếm gặp, mà dưỡng khí tốt đẹp quen thuộc cũng kéo dài cho tới bây giờ.

Thất Thái Lưu Vân Mãng nắm giữ huyết mạch thần thú, nội đan chính là vật chí dương chí cương, vừa đúng lúc khắc chế hàn độc trong cơ thể Lục nhi.

Mà hai vị thuốc chính khác cũng là vật chí dương như thế, một là cỏ xích hồn, một là quả tùng dương.

Hai thứ đồ này mặc dù khó tìm, nhưng là đối với Diệp Viễn mà nói cũng không phải là không thể tìm được. Thông qua Hồ Duyên Dững, Diệp Viễn đã đại khái thăm dò địa phương mà hai thứ dược tài này có khả năng sẽ xuất hiện.

Là một giáo viên của học viện, Hồ Duyên Dững tự nhiên vô cùng hiểu rõ đối với Vô Biên Sâm Lâm. Mà Diệp Viễn quen thuộc tập quán sinh trưởng của hai loại dược liệu này, muốn tìm được cũng không khó.

Ngược lại Thất Thái Lưu Vân Mãng thực lực lớn mạnh, chính là yêu thú trung kỳ cấp hai, tương đương với cao thủ Linh Dịch Cảnh cấp hai của nhân loại, việc này đối với Diệp Viễn mà nói cũng là vô cùng khó giải quyết.

Bất quá, Diệp Viễn đi Vô Biên Sâm Lâm còn có một nhiệm vụ, đó chính là đột phá Linh Dịch Cảnh!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Ai bảo vệ ai?

Nguyên Dương Đan thật khó luyện chế, ngay cả Diệp Hằng cũng khẳng định không luyện chế được.

Cho nên không đột phá được Linh Dịch Cảnh, Diệp Viễn coi như tìm được những dược liệu này, đối với Lục nhi cũng là không có chỗ dùng.

Chỉ là, đột phá Linh Dịch Cảnh đối với người khác mà nói có lẽ hết sức khó khăn, nhưng đối với Diệp Viễn vốn là Đan Đế mà nói, là chuyện trong giây lát.

Bể quan hai ngày, cảnh giới Diệp Viễn lại chưa có hoàn toàn ổn định, nếu không hẳn bây giờ liền có thể đột phá Linh Dịch Cảnh.

Độ tiến triển từ Nguyên Khí Cảnh tầng bốn đến Nguyên Khí Cảnh tầng chín đỉnh cấp của hắn là quá nhanh!

Mặc dù bởi vì linh ngộ Tâm Như Chi Thủy, giảm trừ được mức độ lớn nhất tai họa ngầm do cảnh giới tăng lên quá nhanh mang tới, nhưng nếu không cố gắng cùng cố, sẽ ảnh hưởng đến tu hành sau này.

Diệp Viễn đối với lần này tự nhiên không dám khinh thường.

Phải nói phương pháp tốt nhất để củng cố cảnh giới, không thể nghi ngờ chính là chiến đấu.

Mà bên trong Vô Biên Sâm Lâm chính là không bao giờ thiếu yêu thú, Diệp Viễn có thể một bên chiến đấu một bên củng cố cảnh giới.

Bây giờ Diệp Viễn phải làm một việc trong công tác chuẩn bị, chính là luyện chế loại đan dược tên Trùng Linh Đan cấp một.

Loại đan dược này có thể tăng lên tỷ lệ đột phá Linh Dịch Cảnh, nếu như là siêu phẩm, có thể tăng lên trăm phần trăm tỷ lệ thành công!

Lấy thực lực Diệp Viễn bây giờ luyện chế Trùng Linh Đan siêu phẩm không thành vấn đề!

Hơn nữa người khác đột phá Linh Dịch Cảnh còn cần phải có nửa bước Linh Dịch để làm bước đệm, Diệp Viễn hoàn toàn không cần như thế.

Diệp Viễn từng có kinh nghiệm đột phá Linh Dịch Cảnh, đề áp nguyên lực với hắn mà nói là chuyện vô cùng đơn giản, cho nên căn bản cũng không cần thiết hành động thận trọng giống như người khác.

...

Mân mê hết cả một đêm trong phòng luyện đan của Phong Nhượng Tĩnh, Diệp Viễn rốt cuộc làm xong tất cả mọi chuyện.

Ra khỏi phòng luyện đàn, Diệp Viễn thấy được Phong Nhượng Tĩnh cùng với Phong Chỉ Nhu, nhưng không thấy bóng dáng Hồ Duyên Dũng.

Trên mặt Phong Nhượng Tĩnh hiện đầy vẻ lo âu nồng đậm, làm Diệp Viễn hết sức tò mò.

"Phong lão sư, đã xảy ra chuyện gì?"

"Hồ Duyên lão sư bị học viện tạm thời điều đi, đi tới một cái thành nhỏ ở biên thùy Tần quốc làm việc." Phong Nhượng Tĩnh nói.

Diệp Viễn trong nháy mắt liền hiểu, cười nói: "Phong lão sư có phải cũng bị điều đi hay không?"

Phong Nhượng Tĩnh không khỏi bội phục tâm tư nhạy bén của Diệp Viễn, gật đầu nói: "Ngày mai lại có một nhóm học viên đi tham gia khảo hạch Luyện Dược Sư, lần này để ta làm người dẫn đội. Kỳ thật, Hồ Duyên lão sư vốn là chuẩn bị tiến vào Vô Biên Sâm Lâm để bảo vệ người."

"Hắc hắc, hay cho một chiêu diệu hồ ly sơn. Bất quá, nghĩ muốn lấy mạng Diệp Viễn ta, bọn họ cũng phải có bản lĩnh này mới được!" Diệp Viễn chẳng những không sợ, ngược lại nóng lòng muốn thử.

Phong Nhượng Tĩnh thấy vậy, không khỏi lo lắng nói: "Diệp Viễn, ta biết ngươi rất lợi hại, nhưng là cảnh giới của ngươi bây giờ quá thấp. Nếu không, ngươi vẫn là buông tha chuyến đi Vô Biên Sâm Lâm lần này đi. Ngươi xông qua Cửu Thiên Lộ, coi như không tiến hành Vô Biên thí luyện, bọn họ cũng không dám làm gì với ngươi."

Diệp Viễn lắc đầu nói: "Không được. Ta có thể kéo dài được, nhưng bệnh tình Lục nhi không kéo nổi rồi. Để giúp nàng trấn áp hàn độc, tối đa chỉ có thể chống đỡ thêm một tháng, đến lúc đó cho dù đích thân sư tôn của ta tới, cũng không cứu được nàng. Yên tâm đi, một Tô Nhất Sơn mà thôi, ta còn không coi vào đâu."

Lúc này, Phong Chỉ Nhu mặt đầy khinh bỉ nói: "Nhìn dáng vẻ không để ai vào mắt của ngươi, sớm muộn cũng phải bị thua thiệt! Ngươi còn không biết sao? Ngay ngày hôm qua, Tô Nhất Sơn đã thuận lợi đột phá lên Linh Dịch tầng bốn! Bây giờ, coi như ta đấu với hắn, cũng không thể chiếm được lợi thế rồi."

Diệp Viễn sớm đã quen với phong cách nói chuyện của Phong Chỉ Nhu, dù nàng châm chọc cũng không ngại.

"Linh Dịch tầng bốn à? A... Quả thật là có chút khó giải quyết." Diệp Viễn sờ cằm cau mày nói.

"Hừ, biết sợ chưa? Ta khuyên ngươi vẫn nên biết điều đợi ở trong học viện đi, nếu không mạng nhỏ vứt đi làm sao cũng không biết!" Phong Chỉ Nhu tiếp tục đá kích nói.

Diệp Viễn nhìn Phong Chỉ Nhu, bỗng nhiên nhoen miệng cười: "Nghịch Thủy Pháp Quyết đã tiến hành tu luyện rồi, tiến độ cũng không tệ lắm, Phong sư tỷ quả nhiên là tư chất trời ban! Ta muốn Phong sư tỷ bảo vệ ta, chuyến này không phải không có vấn đề gì lớn nữa sao?"

Bị Diệp Viễn nói như thế, khuôn mặt Phong Chỉ Nhu đỏ lên, gất giọng: "Ai bảo vệ ngươi? Ngươi một người đàn ông còn muốn nữ nhân bảo vệ, có biết xấu hổ hay không?"

"Xin nhò, ta đúng là đại nam nhân, nhưng ta cũng là sư đệ của ngươi đó! Sư tỷ bảo vệ sư đệ, không phải đạo lý hiển nhiên sao? Huống chi ngươi đứng thứ ba Vô bang, ngươi không bảo vệ ta, chẳng lẽ còn muốn ta tới bảo vệ ngươi?"

Phong Chỉ Nhu còn muốn tranh cãi, lại bị Phong Nhượng Tĩnh cắt đứt: "Chỉ Nhu, Vô Biên thí luyện lần này ta và Hồ Duyên lão sư đều bị điều đi rồi, bây giờ có thể bảo vệ Diệp Viễn cũng chỉ còn ngươi. Coi như Tô Nhất Sơn đột phá đến Linh Dịch tầng bốn, cũng không phải là đối thủ của ngươi. Nhắc tới, ngươi cũng mang đại ân của Diệp Viễn, bảo đảm một chút cũng là nên làm đi!"

Nói xong, Phong Nhượng Tĩnh lại chuyển sang nói với Diệp Viễn: "Nha đầu Chỉ Nhu này da mặt mỏng, ngượng ngừng không dám nói cảm ơn ngươi, ta liền thay nó nói đi. Nghịch Thủy Pháp Quyết thật giống như đo ni đóng giày cho Chỉ Nhu, hai ngày này nó mỗi ngày đều tu luyện, có nói là các triệu chứng trên người cũng giảm bớt không ít rồi!"

Phong Nhượng Tĩnh nói mấy câu, khuôn mặt đẹp của Phong Chỉ Nhu đã biến thành táo đỏ đáng yêu, xinh đẹp động lòng người.

"Ai phải cảm ơn hắn? Hừ!" Nói xong, Phong Chỉ Nhu cũng chạy trốn đi mất.

"Nha đầu này, thật là không biết nói nó cái gì mới tốt!" Phong Nhượng Tĩnh thờ dãi nói.

"Ha ha, Phong sư tỷ tính tình chân thực, chẳng qua là bướng bỉnh một chút, tùy nàng đi." Diệp Viễn cười nói.

Phong Nhượng Tĩnh cũng không biết đứng sai cọng gân nào rồi, bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Diệp Viễn, không biết ngươi cảm thấy Chỉ Nhu như thế nào?"

"À? Rất tốt! Há? Phong lão sư không phải là đang mai mối chứ?" Diệp Viễn bỗng nhiên kịp phản ứng, hỏi ngược lại.

Khuôn mặt Phong Nhượng Tĩnh cũng đỏ lên: "Kỳ thật ta cảm thấy ngươi và Chỉ Nhu thật xứng đôi."

Không biết tại sao, lúc Phong Nhượng Tĩnh nói ra lời này, trong lòng cảm thấy một hồi mất mát không lý do, phảng phất tựa như mất đi cái gì.

Diệp Viễn cười ha ha, nói: "Phong lão sư chuyện của mình còn chưa có giải quyết mà? Thế mà đã suy nghĩ tìm lang quân cho cháu gái rồi?"

"Ta... Ta..." Phong Nhượng Tĩnh một hồi hốt hoảng, bật thốt lên: "Đòi ta say mê đan đạo, không muốn lãng phí thời gian ở mặt này."

Nói xong, Phong Nhượng Tĩnh liền hối hận, nàng đây là tự mình cắt đứt đường lui của mình!

Diệp Viễn cười nói: "Phong lão sư cũng không cần chỉ loạn uyên ương đâu, công việc này không thích hợp với người, ha ha."

Phong Nhượng Tĩnh lại là một hồi đỏ mặt, thật sự không nói thêm nữa.

Diệp Viễn đây coi như là khéo léo từ chối ý tốt của Phong Nhượng Tĩnh rồi.

Đối với chuyện tìm bạn lữ, Diệp Viễn thật đúng là không có cân nhắc qua.

Hắn thân mang huyết hải thâm cừu (1), con đường ngày sau sẽ vô cùng lận đận, mang theo bạn lữ của hắn có thể không dễ dàng được như vậy, một chút sơ sẩy liền thân tử đạo tiêu.

Đến lúc đó Diệp Viễn há chẳng phải là càng thống khổ?

Ngay vào lúc hai người trầm mặc, toàn bộ học viện tựa hồ cũng náo động.

Diệp Viễn không khỏi ngẩng đầu nhìn, lại thấy một con đường bay sắc từ trên đỉnh Cửu Thiên Phong đổ xuống.

Qua hết mấy ngày, Thanh Hồng Lộ lại xuất hiện!

(1) Huyết hải thâm cừu: thù hận, nợ máu sâu như biển.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Long Đường trở về!

"A? Có người vào Cửu Thiên Lộ? Mà còn thành công vượt qua rồi?"

Nhìn thấy con Thanh Hồng Lộ hiện ra mà Diệp Viễn không nhận được mà ngăn người ra.

Trên mặt Phong Nhượng Tĩnh lộ ra vẻ kinh hãi, nàng không ngờ rằng Long Đường đã vượt qua được Thiên Cửu Lộ!

"Là Long Đường! Thật không ngờ, hắn thật sự thành công!"

Diệp Viễn bĩu môi nói: "Không phải nói là Cửu Thiên Lộ là nơi tuyệt địa sao? Xem ra chỉ có vậy!"

Cho dù như thế nào đi nữa thì Diệp Viễn cũng không cảm thấy quá khó, nhưng nếu đã có người có thể vượt qua được thì lời đồn về Thiên Cửu Lộ cũng có chút không đáng tin rồi.

Phong Nhượng Tĩnh lắc đầu nói: "Ngươi nhầm rồi! Cửu Thiên Lộ thật sự là rất khó, cho dù dựa vào cảnh giới của ta bây giờ đi vào thì cũng khó bảo đảm rằng toàn thân đi ra. Long Đường có thể ra ngoài được thì chỉ có thể chứng minh rằng tiềm lực của hắn rất lớn!"

Diệp Viễn nghĩ lại nghĩ lại một kiếm cuối cùng đáng sợ kia thì lập tức cũng thừa nhận điều mà Phong Nhượng Tĩnh nói.

Hắn có thể tiếp được một kiếm kia, không có nghĩa rằng người khác cũng tiếp được chiêu đó. Nếu như mở toàn trận pháp thì Phong Nhượng Tĩnh tiến vào thì chỉ có con đường chết mà thôi.

"Được rồi, Vô Biên thí luyện sắp bắt đầu rồi, chúng ta qua bên kia trước đi."

Những đệ tử Địa cấp và Thiên cấp đã bắt đầu tập chung ở trung tâm quảng trường, trên quảng trường đông nghịt một mảng đen, sợ là không dưới nghìn người.

Bởi vì thực lực của đệ tử Huyền cấp và Hoàng cấp quá thấp nên không cần tham gia Vô Biên thí luyện.

Bọn họ tham gia cũng chỉ có thể làm vật hi sinh mà thôi.

Học viện tổ chức Vô Biên thí luyện này chính là để rèn luyện đệ tử chứ không phải là để bọn họ đi chết.

Tất cả các đệ tử đều nhìn thấy sự cảnh tượng xuất hiện của Thanh Hồng Lộ, mọi người đều ngạc nhiên đến mức nói không nên lời.

Cửu Thiên Lộ trong truyền thuyết, thực sự bị người khác liên tiếp xông ra được.

Ngoài sự kinh hãi, thì càng khiến cho tâm tư những người tự cho mình là thiên tài cảm thấy hoang mang.

Tà Bất Quy nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé trên Cửu Thiên Lộ thì có một loại cảm giác kinh hãi không tên.

“Vậy mà hắn lại có thể vượt qua được! Lẽ nào, hắn và mình đã không phải là người cùng một thế giới rồi?” Tà Bất Quy lẩm bẩm một mình.

Tà Bất Quy hít một hơi thật sâu, nhin không được mà tìm kiếm bóng dáng của Diệp Viễn ở trong đám đông.

Là người đó đã thay đổi Long Đường, làm cho hắn lộ xác thể hiện ra năng lực của bản thân.

Rốt cuộc trên người Diệp Viễn có ma lực gì? Tại sao bản thân mình lại không cảm nhận được. Hắn cứ thể tìm kiếm cuối cùng cũng đã nhìn thấy Diệp Viễn.

Ở bên này Diệp Viễn đang vừa nói vừa cười với Phong Nhượng Tinh, thật là làm cho người khác ngưỡng mộ.

Tà Bất Quy không để ý cái này, nhưng cho dù hắn cảm nhận như thế nào đi chăng nữa cũng không thể cảm nhận được cái gọi là “ma lực” ở trên người Diệp Viễn.

“Long sư huynh thật là tư chất trời sinh! Huynh ấy thật sự đã vượt qua được Cửu Thiên Lộ! Huynh ấy thật không hổ là đệ nhất học viện của chúng ta!” Đây là những lời nói của những người hâm mộ trung thành của Long Đường.

“Huynh không đùa ta đấy chứ? Long sư huynh xông vào Cửu Thiên Lộ đã bốn ngày mà Diệp Viễn hắn chỉ mới dùng có nửa ngày thời gian, quan trọng là hai người không thể so sánh với nhau được? Hơn nữa Diệp Viễn là Dựa vào nguyên khí cảnh để vượt qua Cửu Thiên Lộ, tiềm lực vô tận nha!”

“Vậy thì làm sao? Nói về thực lực thì Diệp Viễn vẫn kém xa, Long sư huynh chỉ cần dùng một tay là có thể đánh bại hắn rồi! Hơn nữa chỉ cần vượt qua Cửu Thiên Lộ thì đều là đệ tử quan trọng của Thượng tông”

“Ta không muốn cùng nào ngán đấu võ mồm nữa, Long sư huynh dẫn đầu chỉ là tạm thời mà thôi, Diệp Viễn chỉ cần một chút thời gian là có thể vượt qua huynh ấy rồi.”

Diệp Viễn và Long Đường là người đầu tiên của hai thế hệ cũ và mới vượt qua được Cửu Thiên Lộ, mỗi người đều có một nhóm hâm mộ trung thành riêng.

Ở trên sân đài của quảng trường, Trương Tùng Đào nhìn thấy Long Đường vượt qua được Cửu Thiên Lộ cũng hết sức vui mừng.

“Ha ha ha... thật là giỏi! Học viện Đan Võ của Tần quốc đã xuất hiện liên tiếp hai thiên tài có thể vượt qua được Cửu Thiên Lộ, thật sự là mở mày mở mặt! Để xem về sau gặp mấy Tôn tử kia, để xem bọn họ còn ở trước mặt ta khoe khoang nữa không!”

Hồ trưởng lão vuốt râu rồi cười nói: “Thật là không ngờ đến! Đúng là ông trời phù hộ học viện Đan Võ của Tần quốc ta, liên tiếp xuất hiện hai thiên tài tuyệt thế!”

Tô Vũ Bách sớm đã nhìn thấy Diệp Viễn, nhìn hắn mà góc miệng hiện lên một ý cười lạnh.

Chẳng qua chỉ là vượt qua được Cửu Thiên Lộ thôi sao? Lôi lôi kéo kéo làm gì! Vậy mà dám lấy thân phận của đệ tử của Thượng tông mà ép lão tử!

Bây giờ Long Đường cũng vượt qua được Cửu Thiên Lộ, xem ngươi còn kiêu ngạo gì nữa!

Tô Vũ Bách đã hạ quyết tâm, không tiếc bất kỳ giá nào cũng phải lôi kéo được Long Đường!

Người như vậy tương lai nhất định trở thành một cường giả, có hãn bảo vệ Tô gia thì tương lai mấy trăm năm của Tô gia sẽ vững chắc như núi thái sơn

Mà Diệp Viễn, sau khi lần Vô Biên thí luyện này nhất định sẽ trở thành một ngôi sao chổi rơi xuống một cách yên lặng và biến thành quá khứ.

Long Đường quay về rồi.

Quần áo trên người hắn đã thành những mảnh vải rách, khí lực có chút hỗn loạn, trông có chút chật vật, đối lập với sự ung dung xen lẫn chút tươi sáng của Diệp Viễn lúc vượt qua Cửu Thiên Lộ.

Từ tình trạng của hắn có thể biết được, Cửu Thiên Lộ cũng phải dễ dàng đến thế, nhất định Long Đường đã trải qua sự công kích rất đáng sợ trong Cửu Thiên Lộ.

Mặc dù khí tức trên người Long Đường có chút hỗn loạn nhưng toàn thân lại bộc lộ ra tài năng, khác một trời một vực với thường ngày.

Về điểm này lại có phần giống với Diệp Viễn.

“Ha ha ha, tốt lắm Long Đường, thật sự là rất giỏi! Đúng là không hổ là đệ nhất Võ bang! Theo ta thấy, tiềm lực của người còn mạnh hơn so với Mạc Vân Thiên và Diệp Viễn.” Tô Vũ Bách cười lớn nghênh đón.

Lời này của Tô Vũ Bách dẫn đến không ít phản cảm của một số người, cũng nhìn ra được ý muốn lôi kéo của hắn, nhưng lại có người dám nói ra.

Long Đường có vượt qua được Cửu Thiên Lộ hay không thì sự khác biệt rất lớn.

Vượt qua được Cửu Thiên Lộ thì thành tựu sau này của Đường Long sẽ tốt hơn bao nhiêu lần so với hiện tại. Nhưng nếu vượt không qua thì hẳn nhiều nhất cũng chỉ là một cường giả trong số các cường giả của Tàn quốc mà thôi, tất nhiên sẽ không đáng để Tô Vũ Bách phải lôi kéo.

Đối với sự khen ngợi của Tô Vũ Bách thì Long Đường lại không có phản ứng gì, cũng chỉ là nhẹ nhàng khom lưng thi hành lễ nói: “Đạ tạ Tô trưởng lão đã khen ngợi, Long Đường không dám nhận!”

“Rất đáng! Rất xứng đáng! Có gì mà không dám nhận cơ chứ? Long Đường người luôn là đệ nhất của học viện, bây giờ lại vượt qua được Cửu Thiên Lộ, ai dám nói người không xứng đáng?” Tô Vũ Bách cười nói.

Nếu đổi thành người khác thì sự khen ngợi của Hình Đường đại trưởng lão, cho dù nói như thế nào cũng phải nể mặt một chút nhưng Long Đường vẫn lắc đầu nói: “Mạc sư huynh là tiền bối, đã rời khỏi học viện Đan Võ, ta cũng không muốn so đo cao thấp. Còn về Diệp Viễn... ta thực sự thua kém rất nhiều! Nếu không đi vào Cửu Thiên Lộ thì có lẽ ta vẫn còn tự cho mình là giỏi nhưng bây giờ đích thân trải qua một màn như thế ta mới biết được Diệp Viễn thiên tài đến mức nào, danh hiệu đệ nhất này, Long Đường không dám nhận!”

Theo lời của Long Đường nói ra thì mặt của Tô Vũ Bách càng ngày càng đen.

Lời của Long Đường chắc chắn là cái tát vào mặt Tô Vũ Bách ở trước mặt nghìn người.

Điều này khiến cho hắn đường đường là Hình Đường đại trưởng lão làm sao chịu nổi?

Long Đường cũng không để ý đến sắc mặt của Tô Vũ Bách, đi qua Tô Vũ Bách đến trước mặt Trương Tùng Đào, hắn mới là nhân vật chủ trì cao nhất buổi Vô Biên thí luyện lần này.

“Trương viện trưởng, Long Đường đến đây là có hai việc, việc thứ nhất là thỉnh cầu ngài về việc không tham gia thí luyện lần này, Long Đường vừa mới vượt qua Cửu Thiên Lộ, có chút lĩnh ngộ, muốn bế quan tu luyện, hi vọng Trương viện trưởng thành toàn.”

Tình trạng hiện nay của Long Đường rất không thích hợp để tham gia Vô Biên thí luyện, Trương Tùng Đào sẽ không vì điều này mà không để ý đến tình hình, gật đầu nói: “Được, con bế quan tu luyện cho tốt, Vô Biên thí luyện không tham gia cũng được, việc thứ hai là gì?”

“Việc thứ hai chính là muốn cảm ơn một người! Nếu không có hắn thì con cũng không vượt qua được Cửu Thiên Lộ.”

“Ồ? Lại còn có việc như thế? Là ai có bản lĩnh lớn như thế có thể giúp con vượt qua được Cửu Thiên Lộ?” Trương Tùng Đào kinh ngạc nói.

Lời của Long Đường đã gọi lên lòng hiếu kỳ của tất cả mọi người nhưng ai cũng không biết đáp án ngoài Tả Bất Quy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 121: Nhất định cuộc chiến!

Long Đường quay người nhìn xuống bên dưới

Tất cả mọi người đều nhìn ngang nhìn dọc, muốn tìm ra người mà Long Đường nói.

“Rốt cuộc là ai có thể trợ giúp cho Long sư huynh vượt qua được Cửu Thiên Lộ! Trước khi lên Cửu Thiên Lộ đều phải phát lời thề thiên đạo a, ai có thể tiết lộ ra tin tức của Cửu thiên lộ?”

“Là ai đây, ta đoán là Long sư huynh và vị sư tỷ nào đấy yêu nhau? Sức mạnh của tình yêu thật là vĩ đại, chính niềm tin ấy đã trợ giúp cho Long sư huynh vượt qua được Cửu Thiên Lộ?”

“Không nói còn thật sự có khả năng! Chỉ là không biết cô nương nhà nào lại có vinh hạnh như thế, theo như ta thấy thì toàn bộ học viện này có thể xứng

đáng với Long sư huynh chỉ có Phong sư tỷ thôi, không phải tỷ ấy chứ?”

“Đánh chết tôi cũng không tin! Phong lão sư đã bị Diệp Viễn theo đuổi được rồi, Phong sư tỷ lại cũng Long sư huynh thành một đôi thì còn để người khác sống ra sao.”

Trí tưởng tượng của các đệ tử thật là phong phú, lời thì thâm to nhỏ rất nhanh kéo cả cô cháu của Phong Nhược Tĩnh vào cuộc

Nhĩ lực của võ giả rất tốt, những lời nói ấy khó tránh khỏi truyền đến tai bọn họ, khiến cho Phong Nhược Tĩnh mặt đỏ đến tận tai.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã bị Diệp Viễn theo đuổi được rồi, ngay cả nàng cũng không biết ấy.

Trước mặt mọi người Phong Chỉ Nhu viễn vãng là đáng vẻ lạnh như băng. Nghe thấy dị nghị của mọi người thì một cổ sát khí vô hình tản ra, chỉ là mọi người nói quá nhiều, nàng không thể giết hết toàn bộ được?

Rất nhanh Long Đường tìm thấy Diệp Viễn ở trong đám đông, hần quan sát Diệp Viễn rất lâu, cho nên rất quen thuộc với khí tức của Diệp Viễn.

“Diệp Viễn, cảm ơn ngươi! Nếu không có ngươi chỉ dẫn thì sợ là ta không thể vượt qua được Cửu Thiên Lộ!” Long Đường nói những lời xuất phát từ đáy lòng.

Lời nói của Long Đường lập tức dẫn tới một trận xôn xao

“Cái gì? Vậy mà lại là Diệp Viễn? Làm sao có thể chứ? Hình như bọn họ không quen biết nhau nha?”

“Chính là thế mà! Hơn nữa Diệp Viễn mới chỉ là Nguyên Khí tầng chín, hần có thể dạy cho Long sư huynh cái gì? Hay lại là...”

“Có lẽ là Long sư huynh nhìn thấy Diệp Viễn ở Cửu Thiên Lộ, liền có thể vượt qua được? Đây cũng quá tà môn đi.”

Tất cả mọi người đều cảm thấy nghi hoặc và khó hiểu đối với lời của Long Đường, cho dù thiên phú của Long Đường không bằng Diệp Viễn, nhưng thực lực hiện tại

Của Diệp Viễn vẫn còn yếu, hần có thể giúp gì được cho Long Đường cơ chứ?

Hơn nữa những người quen thuộc với Long Đường đều biết, hần và Diệp Viễn căn bản là không có xuất hiện cùng một lúc, Diệp Viễn lại có thể trợ giúp hần vào lúc nào?

Tô Vũ Bách nghe thấy lời của Long Đường, mặt “ba” một cái liền đen xì.

Long Đường này thật là không biết điều, dám coi trọng Diệp Viễn ở trước mặt nhiều người như thế!

Cho dù hần không tiếp nhận cảnh Ô Liu do mình đưa ra, lẽ nào hần không biết rằng Diệp Viễn và Tô gia là kẻ thù không đội trời chung sao. Một đám vội vàng đối địch với Tô gia sao?

Lão hồ không phát uy thì thật sự coi Tô Vũ Bách ta là con mèo bệnh sao?

Các ngươi là thiên tài không sai, nhưng là thiên tài không thể trưởng thành, chỉ có thể là hạt cát chôn vùi trong lịch sử mà thôi!

Ai còn nhớ đến các ngươi nữa?

Diệp Viễn cũng đang có hứng thú suy đoán là ai đã chỉ điểm cho Long Đường, ai biết được khi Long Đường nói ra là nói tên của hần, lại làm hần có chút trở tay không kịp.

“Ấy, Long sư huynh có phải huynh nhầm hay không? Ta lúc này chỉ dẫn cho huynh, bây giờ chúng ta mới là lần đầu tiên gặp mặt phải không?” Diệp Viễn cảm thấy có chút kỳ quái nói.

Đột nhiên Long Đường cười to, cười rất vui vẻ.

Những người quen biết Long Đường đều biết hần rất ít khi cười, hôm nay thật sự là gặp lần đầu tiên.

“Diệp Viễn, ngươi hiểu nhầm rồi. Quả thật hôm nay là lần đầu tiên ngươi gặp ta, nhưng mà ta đã gặp rất nhiều lần rồi. Dường như mỗi lần ngươi chiến đấu ở học viện là ta đều đi quan sát ngươi cho đến khi ngươi dừng cầm vượt qua Cửu Thiên Lộ, cuối cùng làm cho ta tỉnh ngộ ra, tìm được con đường thuộc về chính ta! Vì thế, mặc dù ngươi không biết ta là bởi vì ngươi nên mới lộ xác được như thế. Vì thế ta vẫn muốn cảm ơn ngươi!” Long Đường lớn giọng nói.

“Hóa ra là như thế. Ha ha ha, vậy chúc mừng huynh còn cảm tạ thì không cần thiết, nếu như ngươi có thể giúp ta xử lý lão già kia ở sau lưng huynh thì tốt rồi.” Diệp Viễn chỉ vào Tô Vũ Bách ở đằng sau Long Đường rồi cười nói.

Diệp Viễn vừa nói ra, mặt của Tô Vũ Bách càng ngày càng đen lại.

Hắn không ngờ Diệp Viễn ở trước mặt nhiều người như vậy muốn Long Đường giết hắn. Thật là buồn cười!

Tiểu tử, ngươi cứ đắc ý đi! Ta đã chuẩn bị sẵn thiên la địa võng ở Vô Biên Sâm Lâm, ngươi yên tâm đi đi!

Long Đường không có quay đầu nhưng hắn biết Diệp Viễn chỉ là ai

“Ha ha ha, ta bây giờ vẫn chưa là đối thủ của Tô trưởng lão, cái nguyện vọng này của huynh chỉ sợ là ta không có cách này giúp huynh được. Nhưng qua thời gian một năm, đối với ta mà nói chỉ sợ là có chút quá sức. Nhưng mà đối với ngươi mà nói vậy là đủ rồi, còn chuyện báo thù thì vẫn đích thân ra tay thì mới cảm thấy sang khoái!”

Nghe nửa câu nói trước của Long Đường như có vẻ khen ngợi, nhưng đến nửa câu sau căn bản không đem Tô Vũ Bách để vào mắt.

Hơn nữa ý tứ trong lời nói ấy đã thừa nhận sự thật rằng Diệp Viễn giỏi hơn hắn ta rất nhiều.

“Long Đường, ngươi có biết hậu quả của việc sỉ nhục trưởng lão học viện là gì không?” Tô Vũ Bách tức giận nói.

Long Đường quay lưng về phía hắn, dự tính là không thèm để ý đến hắn. Đối với thái độ làm người của Tô Vũ Bách, hắn cảm thấy rất là khinh thường vì thế mới có thể nói ra những lời như thế.

“Chắc, chắc, chắc, Tô trưởng lão thật sự là lớn tuổi nhưng vẫn hay chóng quên. Long sư huynh vượt qua được Cửu Thiên Lộ thì thân phận đã là hạch tâm đệ tử của U Vân Tông, mà địa vị của U Vân Tông đã cao hơn ngươi rất nhiều rồi, sỉ nhục ngươi một chút thì đã làm sao chứ?” Diệp Viễn cười nhạt nói.

“Tốt! Tốt các ngươi đều muốn tạo phản hết rồi? các ngươi đợi đến đó mà xem! đừng có cho là gặp may mắn vượt qua được Cửu Thiên Lộ thì có thể bình yên!” Con thịnh nộ của Tô Vũ Bách có thể đủ xé rách cả chân trời.

“Tô trưởng lão, ngươi hãy kìm chế lại đi. Chúng ta còn phải tham gia Vô Biên thí luyện, ngươi đừng làm lỡ thời gian của mọi người nữa?” Diệp Viễn không thèm để ý đến sự uy hiếp của Tô Vũ Bách nói.

Chủ trì luyện thử vô biên lần này Trương Tùng Đào không chịu được nữa mà mở miệng nói: “Được rồi, được rồi, Diệp Viễn, Long Đường các ngươi không được can quấy. Mặc dù thân phận của các ngươi bây giờ đã là hạch tâm đệ tử Thượng tông nhưng mà người thì vẫn là của học viên Đan Võ của Tàn Quốc phải không? Ta biết các ngươi có một chút hiềm khích nhưng việc này đến đây thôi không được nhắc lại nữa. Việc cấp bách bây giờ chính là tiến vào Vô Biên thí luyện. Hai người các ngươi cho ta một chút thể diện, đừng có cãi nhau nữa được không.”

Lời nói của Trương Tùng Đào có hơi bênh vực Tô Vũ Bách, nhưng Diệp Viễn cũng không để ý lắm. Dù gì thì thể diện của Tô Vũ Bách đã bị mình quét sạch rồi, mình cũng không chịu thiệt.

Ngược lại, Long Đường dường như có chuyện còn chưa nói hết, quay sang nói với Diệp Viễn rằng: “Diệp Viễn, mặc dù yêu cầu này có chút đường đột nhưng ta vẫn hi vọng là trước khi đi U Vân Tông thì ta muốn đấu với huynh một trận! Không biết ý kiến huynh thế nào?”

Mặc dù đây là lần đầu tiên tiếp xúc với Long Đường nhưng hắn lại có ấn tượng tốt với Long Đường

Hiển nhiên Long Đường là một người thẳng thắn vô tư, tâm trí kiên định, quả là một đối thủ không tồi!

Hơn nữa Long Đường là đệ nhất võ bang, Diệp Viễn muốn giết đến Thần Vực thì Long Đường mới thật sự là đối thủ đầu tiên cần vượt qua.

Hắn nhất định phải vượt qua được quá khứ.

Có lẽ trận đấu này đã định ra từ rất lâu rồi!

“Được! Cho dù Long sư huynh không đến tìm ta thì ta sẽ đi tìm huynh. Trận đấu này, ta nhất định sẽ đến!” Diệp Viễn khí phách hào hùng nói

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Địch Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Được điểm bích liên

“Phong sư tỷ, cùng một đội với tổ của đệ đi? Thất tinh kiếm quyết của đệ đã luyện thành công rồi, sẽ không cản đường của tỷ đâu!”

“Phong sư tỷ, đi cùng với chúng ta đi? Nếu như gặp yêu thú cấp cao, thì dù đệ có mất mạng cũng không làm ảnh hưởng đến lộ trình của tỷ!”

“Phong sư tỷ, đi cùng nhau đi? Tất cả những bảo quý mà đội của chúng đệ đạt được đều thuộc về tỷ, chúng đệ chỉ lấy những thứ mà nhiệm vụ quy định.”

Sau khi kết thúc buổi đại hội thể sư không mấy vui vẻ gì, tất cả các đội đều đi ra học viện Đan Võ.

Trên đường đi, có không ít thiếu niên anh tuấn trẻ trung, thực lực cường đại đều đến trước mặt Phong Chi Nhu bày tỏ hi vọng có thể chung một tổ cùng nàng.

Sức quyến rũ của Phong Chi Nhu thật sự là không thể che giấu được, chỉ có một lúc thôi mà những đệ tử nam đều đến khấn cầu nàng cùng chung một tổ đã không dưới mười người rồi, hơn nữa thực lực đều trên linh dịch nhị trung.

Không thể không nói rằng, dáng vẻ lạnh như băng của Phong Chi Nhu có thể kích thích rất lớn ý muốn chinh phục của các nam nhân.

Nàng đối với những người đó càng lạnh lùng thì những người đó càng tiến lại gần như con thiêu thân đâm vào lửa, biết là chết nhưng vẫn đâm vào.

Cho dù Phong Chi Nhu cự tuyệt như thế nào đi nữa thì mấy người đó vẫn vây xung quanh nàng ở một chỗ không xa.

Diệp Viễn vẫn cách một đoạn không xa không gần, lúc này mới tiến lên cười nói: “Phong sư tỷ, hay là dẫn đệ theo? Tỷ xem thực lực của đệ có hơi thấp, đội của chúng ta có thể thể hiện phong thái tài hoa của tỷ.”

Tất cả mọi người đều nhìn Diệp Viễn với ánh mắt khinh bỉ.

Thực lực của hần hơi thấp? Lực chiến liền có thể tiến vào trước năm mươi trên võ bảng rồi!

Nói điều cũng không cần nói đến nước này chứ?

Hơn nữa, nữ nhân đều phải đều hi vọng được nam nhân bảo vệ sao? Người thấp hèn cầu xin bảo vệ như thế này, nhất định sẽ bị Phong sư tỷ xem thường!

Lại nói tiếp, đây cũng không phải lần đầu tiên Diệp Viễn trốn sau lưng nữ nhân rồi. Lần trước đáng lên Tô Vũ Bách, không phải Diệp Viễn cũng trốn sau lưng Phong lão sư sao?

Hóa ra Diệp Viễn là các loại bất nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh!

Nam nhân như thế, Phong sư tỷ làm sao để ý đến chứ?

Huống hồ, ở trong học viện ai mà không biết Diệp Viễn đã theo đuổi được Phong lão sư rồi? Bây giờ hần lại đến trêu chọc Phong Chi Nhu nữa, lẽ nào muốn thu cả hai cô cháu sao?

Còn muốn là đơn thân cả đời sao?

Cho dù Phong sư tỷ không tìm được đối tượng đi nữa thì cũng không thể cùng chung một phu quân với cô cô của mình được.

Chính lúc này, Phong Chi Nhu đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Diệp Viễn bằng ánh mắt lạnh lùng.

Một trận hàn ý lạnh thấu xương tản ra xung quanh.

Chính lúc mọi người cho rằng Phong Chi Nhu sẽ nổi giận, nhưng nàng lại nói ra bốn chữ đầy vẻ lạnh lùng: "Đi phía trước mở đường!"

Mọi người đều ngã xuống đất ầm ầm.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cái thế giới này thật điên cuồng quá đi mất thôi!

Phong sư tỷ thế thật sự đáp ứng hần!

Chẳng nhẽ Phong sư tỷ là ngự tỷ thích khổng chế hoàn toàn, thích cái loại này sao?

Sớm biết thế này, bọn hần cũng giả dạng dáng vẻ đáng thương, thỏa mãn khát vọng bảo vệ của Phong sư tỷ!

“Ha ha ha, nghe thấy chưa? Phong sư tỷ đã nhận lời tham gia cùng đội tôi rồi. Mọi người đừng vây quanh tỷ ấy nữa! Mọi người cũng biết đấy, một khi Phong sư tỷ tức lên thì người bình thường sẽ không chịu nổi, mọi người không cần tự mình chuốc lấy cực khổ. Nếu như vì thế mà mọi người bị thương thì đừng trách là ta không nhắc trước nha!” Diệp Viễn cười với mọi người nói.

Nói xong, Diệp Viễn thật sự là đi trước mở đường.

Tất nhiên là vẫn có người chưa hết hi vọng, sau khi Phong Chi Nhu rút kiếm tí nữa cắt đứt một tai tên đầy thì tất cả mọi người mới không cam lòng mà rời khỏi.

Lúc này, Diệp Viễn và Phong Chi Nhu đã đến mảnh đất biên giới của Vô Biên Sâm Lâm.

Vô Biên Sâm Lâm đầy rẫy nguy hiểm, vì thế mà tất các đệ tử tiến vào Vô Biên thí luyện, thường thì tám năm tám ba kết thành từng nhóm tiến vào.

Thời gian của Vô Biên thí luyện là nửa tháng, nhiệm vụ của các đệ tử thiên cấp là giao nộp mười nội đan của yêu thú nhị giới, mười gốc đan được nhị giới.

Nhìn qua thì nhiệm vụ này không khó để hoàn thành, chỉ cần giết chết mười con yêu thú nhị giới và hái mười gốc được liệu là được, nhưng thực ra thì không phải dễ như thế. Thực lực của yêu thú thường rất mạnh, còn mạnh hơn so với thực lực của võ giả cùng giới. Hơn nữa có không ít yêu thú là sống tụ tập, một khi rơi vào tình cảnh ấy thì khả năng sống sót là rất thấp. Nói đến một số được liệu thì thông thường sẽ có thú bảo vệ riêng của mình, một khi ngắt được liệu thì có thể gặp phải công kích của yêu thú. Vì thế tụ hợp thành một để hoàn thành nhiệm vụ là lựa chọn tốt nhất.

“Phong sư tỷ, tỷ suốt ngày bày ra vẻ mặt lạnh băng như thế không cảm thấy mệt sao?” Nhìn thấy xung quanh không có người, Diệp Viễn mới quay người nói với Phong Chi Nhu.

“Liên quan gì đến chuyện của người, ta thích thế là được!” Phong chi Nhi không tức giận nói.

Mặc dù vẫn là bộ dạng lạnh lùng ấy nhưng nhìn như thế nào đi nữa vẫn cảm thấy giống như là tính khí thích đùa giỡn, hoàn toàn khác với dáng vẻ lạnh như băng vừa nãy khi cự tuyệt người khác.

Diệp Viễn lại than thở rằng: “Mỹ nhân, cuối cùng thì cũng phải lập gia đình, bộ dạng như này thì làm sao tìm được lang quân vừa ý chứ?”

Phong Chi Nhu nói: “Xú nam nhân các người, một đám đều nghĩ tâm tư sai trái, không có cái gì tốt cả, ta làm gì phải trưng ra sắc mặt hòa nhã cho các người nhìn.”

“Áy, tỷ đừng có mà vơ đũa cả nắm nhé! Vả lại không thảo luận nam nhân có tốt hay không, mà đạo lý giữa nam nữ là đạo lý của trời đất, yếu diệu thực nữ quân tử hảo cầu, cái này thì có cái gì mà không thỏa đáng chứ?”

“Ta cũng không phải nói sẽ không tìm nam nhân, người sót ruột cái gì chứ? Người sót ruột như thế, không lẽ giống với những xú nam nhân kia, cũng thích bốn tiểu thư rồi?”

Phong Chi Nhu nói ra lời này, không cảm thấy là đã tách biệt Diệp Viễn với những người khác rồi. Về điểm này thì sợ là ngay cả nàng cũng không để ý đi.

Diệp Viễn cười ha ha nói: “Sư tỷ đẹp thì có đẹp thật, nhưng cái tính cách động một cái là rút kiếm, ta vẫn là tôn trọng nhưng không gần gũi là tốt hơn! Ta cũng không muốn tìm một người yêu mà không biết ngày nào sẽ cho ta nhất kiếm, đó chính là chết quá oan ức nha!”

Phong Chi Nhu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sao người lại vô vị đến thế, một việc còn con mà muốn nhắc mãi cả đời sao?”

Giống như Phong Nhượng Tình, Phong Chi Nhu luôn tự tin vào mị lực của chính mình. Nhưng mà ở trước mặt Diệp Viễn thì nàng lại không tìm thấy cảm giác ưu việt ấy.

Diệp Viễn không những không giống với các học viên khác luôn đổ dành nàng, nuông chiều nàng mà ngược lại là cái kiểu sợ tránh còn không kịp.

Loại cảm giác thất bại này hình như là Phong Chi Nhu chưa bao giờ trải qua.

Hơn nữa nàng cảm nhận rằng, lời vừa nãy của Diệp viễn không phải là cố ý nói ra mà thật sự là hắn không muốn giữa mình và hắn có bất gì quan hệ gì.

Trên thực tế thì Diệp Viễn cũng không có ý đồ gì với nàng cả, ngược lại còn giúp nàng và cô cô rất là nhiều.

Phong Chi Nhu luôn tràn đầy ngạo khí, trong lòng luôn nghĩ đến theo đuổi võ giả cao nhất. Nếu như cả đời này không có bước tiến nào nữa thì cái này còn khó chịu hơn là giết nàng đi.

Diệp Viễn không những phát hiện ra câu hỏi trên người nàng mà còn cho nàng một công pháp. Công pháp này có tên gọi là Nghịch Thủy Pháp Quyết, loại công pháp này quả thật giống như làm ra là để cho nàng vậy.

Phong Chi Nhu tu luyện công pháp giống như một ngày đi một dặm, tiến triển cực nhanh!

Nếu như không xảy ra chuyện gì khác thì nàng chỉ cần ba tháng là có thể vượt qua được tiến độ của công pháp.

Đối với việc này, mặc dù Phong Chi Nhu không có bất cứ biểu hiện gì nhưng thực ra trong lòng lại vô cùng cảm kích Diệp Viễn.

Diệp viễn Nhìn thấy dáng vẻ của Phong Chi Nhu, không nhìn được mà cười nói: “Ha ha ha, không nói nữa, không nói nữa. Thực ra thì không phải ta lo lắng sự việc của tỷ mà là Phong lão sư lo lắng.”

Phong Chi Nhu hoài nghi hỏi: “Cô cô ta? Sao lại thế?”

Diệp Viễn nói lại một lượt sự việc của Phong Nhượng Tình lúc sáng nay, cười nói: “Cô cô tỷ cũng thật là kỳ quái, rõ ràng bản thân vẫn là một tiểu nha đầu mà lại quan tâm đến việc của tỷ.”

Phong Chi Nhu nghe đến việc này, lại cực kỳ khác thường mà lại không có ý kiến gì, trở về về mặt ban đầu nói: “Đi nhanh đi, người tiếp tục mở đường!”

Diệp Viễn cười nói: “Mở đường cái gì? Chúng ta trực tiếp ngang nhiên đi vào là được rồi.”

Nói xong Diệp Viễn móc ra hai viên đan dược, đưa cho Phong Chỉ Nhu một viên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Liễm Tức Đan

Phong Chỉ Nhu nhìn đan dược trong tay của Diệp Viễn, một mùi khí thoải xông thẳng vào mũi, nàng nhịn không được mà đưa tay lên bịt mũi rồi đẩy tay của Diệp

Viễn ra, nhú mày nói: “Đây là đan dược gì, thoải như vậy chứ!”

“Liễm Tức Đan nhị cấp! Yêu thú dưới cấp ba không thể biết được khí tức của chúng ta, đây chẳng phải là bót được bao nhiêu chuyện phiền phức sao.” Diệp Viễn giải thích nói.

Phong Chỉ Nhu liền tiếp lắc đầu nói: “Ta không cần, thoải chết đi được! Muốn ăn thì ngươi đi mà ăn!”

Diệp Viễn cười cười, cũng không cưỡng ép, từ mình nuốt một viên.

Lúc này hai người đã tiến vào phạm vi của Vô Biên Sâm Lâm, cũng không có việc gì phải dừng lại, trực tiếp đi thẳng vào sâu bên trong.

“Này, chúng ra phải đi đến nơi nào?” Phong Chỉ Nhu ở đằng sau hỏi.

“Trước tiên đi Xích Phong Lĩnh.” Diệp Viễn không quay đầu nói.

“Xích Phong Lĩnh! Ngươi điên rồi sao? Ở nơi đây là nơi tụ tập của Thông Tí Thạch Viên ít nhất phải mấy vạn con Thạch Viên, nói không chừng có cả Viên Vương cấp ba, ngươi muốn đi tìm cái chết sao?” Phong Chỉ Nhu kinh hãi nói.

Thông Tí Thạch Viên là yêu thú cấp hai, bằng với Linh Dịch Cảnh của loài người, mà Viên Vương cấp ba lại bằng với Ngưng Tinh cảnh của loài người.

Một con hai con còn dễ đối phó, nhưng nếu bị cả đàn Thông Tí Thạch Viên vây quanh thì chỉ có một kết cục là chết mà thôi.

“Muốn đi thì đi, ta lại không cần tỷ đi theo! Vừa nãy chỉ là giúp tỷ giải vây mà thôi, không lẽ nào ta thật sự lại chỉ hi vọng tỷ bảo vệ ta?” Diệp Viễn không để chút mặt mũi nào cho Phong Chỉ Nhu.

Phong Chỉ Nhu nghe xong tức giận nói: “Diệp Viễn! Ngươi thật sự coi mình là rể hành sao? Dù dựa vào một chút thực lực này của ngươi, thì đến xách giày cho bán tiểu thư cũng không xứng, đi Xích Phong Lĩnh cũng không phải là một con đường chết?”

“Mỹ nhân không phải tự mình cảm thấy tốt bụng, ta cũng không muốn xách giày cho ngươi, không phải là thực lực mạnh thì nhất định sẽ không có việc gì, ta biết thực lực của ta không mạnh như ngươi, nhưng ta sợ không làm ra chuyện tự đi nộp mạng, đã hiểu chưa?”

“Ngươi! Ta không đi nữa, lại muốn xem ngươi làm sao đi ra từ Xích Phong Lĩnh!” Phong Chỉ Nhu rất tức giận, dừng ngay lại.

Diệp Viễn vẫn như cũ không quay đầu, một mạch đi thẳng về phía trước, tuyệt đối không có ý dừng lại.

Phong Chỉ Nhu quen biết Diệp Viễn lâu rồi nên cũng ít nhiều biết được tính khí và tính cách của hắn.

Bất luận là trận chiến sinh tử với Lâm Thiên Thành hai là thách thức Cửu thiên lộ, Diệp Viễn từ trước đến nay không làm ra việc mà bản thân không nắm chắc.

Hơn nữa, Diệp Viễn này mặc dù thực lực không mạnh nhưng lại có nhiều các loại thủ đoạn, chưa thấy lần nào là hắn chịu thiệt cả.

Cũng không phải là chưa nhìn thấy Diệp Viễn chịu thiệt, duy chỉ có nhìn một lần, hình như chính là kiếm nằm trong tay của mình suýt chút nữa lấy đi mạng của hắn.

Mất nhìn thấy bóng dáng của Diệp Viễn dần biến mất trong tầm mắt của nàng, Phong Chỉ Nhu cắn răng dậm một chân thi triển thân pháp Vũ kỹ đuổi theo sau.

“Cái người này, thật là không biết nhường con gái một chút sao, thật sự là đầu gỗ mục! Tức chết bốn công chúa rồi!” Phong Chỉ Nhu tức giận nói.

Nhịp chân của Diệp Viễn không nhanh, chỉ một lát là Phong Chi Nhu đuổi kịp được rồi

Không chờ Diệp Viễn mở miệng, Phong Chi Nhu tức giận nói: “Diệp Viễn, ngươi không cần phải nghĩ nhiều! Ta chỉ là không muốn khi quay về bị cô cô mắng mà thôi nên mới tiếp tục bảo hộ ngươi! Nếu như ngươi chết ở Vô Biên Sâm Lâm thì nhất định cô cô quay về sẽ không tha cho ta.”

Diệp Viễn quay lưng với Phong Chi Nhu, chỉ cười mà không lên tiếng.

Nếu như có thể thì Diệp Viễn cũng không muốn đi vào Xích Phong Lĩnh, nhưng một vị chủ dược Xích Hồn Thảo của Nguyên Dương Đoran lại sinh trưởng ở nơi Thông Tĩ Thạch Viên cư trú, hẳn không thể không đi!

Thông Tĩ Thạch Viên vẫn là yêu thú sống theo bầy đàn, hơn nữa thực lực lại vô cùng mạnh, cho dù là Võ giả Ngưng tinh cảnh, cũng không dễ dàng mà xâm nhập được, cũng không trách được Phong Chi Nhu lại có phản ứng lớn như thế.

Sau hai canh giờ, một nơi tận sâu trong rừng, một bóng hình xinh đẹp màu xanh nhạt bỗng nhiên chém ra một kiếm, giết chết một con yêu thú ở đối diện.

Bóng hình xinh đẹp rơi xuống dưới đất, thờ gấp không ngừng, đỏ mồm hôi đầm đìa.

Đây là con yêu thú nhị cấp thú ba mà Phong Chi Nhu giết chết.

Ngoài hai con yêu thú cấp hai thì nàng đã dưới không dưới mười con yêu thú cấp một.

Chém giết nhiều yêu thú như thế, nguyên lực của Phong Chi Nhu nhiên đương nhiên sẽ tiêu hao rất nhiều.

Ở một bên, Diệp Viễn ung dung nhàn hạ nhìn Phong Chi Nhu một thân đầy mồ hôi, nhưng lại không có ý qua giúp đỡ.

“Diệp Viễn, ngươi còn có tính người không? Ta là đến giúp ngươi nha, mà ngươi lại khoanh tay đứng nhìn!” Lúc này Phong Chi Nhu nhịn không được mà cho Diệp Viễn một kiếm.

Đối với kiếm của Phong Chi Nhu, Diệp Viễn cũng không để ý lắm.

Mặc dù, thực lực bây giờ của hắn chưa là đối thủ của Phong Chi Nhu, nhưng Phong Chi Nhu vẫn nghĩ giống như lần trước một kiếm như kia liền có thể giết hắn thì là chuyện không thể xảy ra.

“Đại tiểu thư của ta là người tự cho là cao quý, không muốn uống Liễm Tức Đan, bây giờ dẫn đến nhiều yêu thú như thế lại quay ra trách ta? Ta còn muốn đi rất nhiều nơi nha, làm gì có công pháp nào tiêu hao thời gian trên đường như vậy? Ngươi cứ giết như thế, cho dù không gặp yêu thú cường đại thì cũng chết vì mệt rồi.” Diệp Viễn hơn tức giận nói

Vô Biên Sâm Lâm rộng rãi vô tận, khoảng cách từ biên giới đến Xích Phong Lĩnh khoảng một nghìn dặm, đối với một võ giả loài người mà nói đã là nơi rất xa xôi rồi.

Mặc dù trong tay Diệp Viễn có bản đồ xung quanh của Vô Biên Sâm Lâm, có thể đi đường vòng thì có thể tránh được một số nguy hiểm nhưng nếu đi như thế thì rất mất thời gian.

Hắn thì có thể như thế nhưng Lục Nhi thì không thể được!

Vì thế hắn chỉ có thể đi thẳng mà thôi!

Uống viên Liễm Tức Đan này thì có thể giảm bớt được ít nhiều phiền phức, nhưng Phong Chi Nhu lại không muốn uống.

Diệp Viễn biết tính khí của Phong Chi Nhu, khuyên nàng ta cũng vô dụng chỉ có thể để cho nàng ta nếm một chút khổ thì nàng ta mới chịu thay đổi chủ ý.

Quả nhiên, Diệp Viễn nói như thế, Phong Chi Nhu mới bùng tỉnh hiểu ra.

Chả trách nào, trên đường yêu thú không công kích Diệp Viễn mà lại cứ công kích nàng, giống như không nhìn thấy Diệp Viễn, hóa ra nguyên nhân là như thế vậy!

Phong Chi Nhu biết trình độ thuật luyện đan của Diệp Viễn, tự nhiên sẽ không nghi ngờ đan dược của hắn.

Chỉ là nghĩ đến mùi thôi không thể ngửi được thì Phong Chi Nhu lại có chút do dự.

Nhìn thấy sắc mặt của Phong Chi Nhu biến đổi mấy lần, Diệp Viễn lại móc ra viên đan dược ấy rồi nói: “Sur tỷ, nếu như tỷ có dự định tiếp tục đi cùng ta về phía trước thì hãy một hơi nuốt viên đan dược này. Không thì chúng ta chỉ có thể tách biệt ở đây. Tỷ cũng biết lần này ta đến Vô Biên Sâm Lâm là có việc, thời gian là rất quý giá. Cứ như thế này thì tỷ chỉ trở thành gánh nặng cho ta mà thôi!”

Mặc dù rất không muốn thừa nhận là như thế nhưng như lời của Diệp Viễn nói, nếu cứ tiếp tục như thế này thì nàng chỉ trở thành gánh nặng của Diệp Viễn mà thôi.

Tính hiếu thắng của Phong Chi Nhu rất lớn, nàng ta sẽ không tiếp nhận nỗi sự thực của việc trở thành gánh nặng.

Nghĩ đến điểm này, Phong Chi Nhu hạ quyết tâm, một tay đoạt đan dược trong tay Diệp Viễn, nhắm mắt nhắm mặt nuốt xuống.

Khi đan dược vào miệng, Phong Chi Nhu mới phát hiện nó cũng không khó nuốt như trong tưởng tượng, vậy mà lại mang một mùi hương từ miệng lan tỏa ra toàn thân!

Nhìn thấy vẻ mặt hiện lên vẻ mưu kế đã thành của Diệp Viễn, Phong Chi Nhu tức đến nỗi không biết đánh nơi nào.

Nàng lấy kiếm chỉ vào Diệp Viễn, tức giận nói: “Ngươi có phải cố ý trêu chọc ta? Ta giết ngươi!”

Diệp Viễn liền tiếp tránh né, cười nói: “Đại tiểu thư của ta, ngươi có nói đạo lý không? Ngươi cảm thấy khi ta nói ra ngươi sẽ tin sao?”

Phong Chi Nhu nghe vậy thì ngẩn người ra, Diệp Viễn nói thật sự không sai.

Tính khí của mình thì mình tự biết, cho dù ban đầu Diệp Viễn có giải thích viên đan dược này dễ ăn như thế nào đi nữa thì nàng cũng không muốn uống!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Dùng trí tang viên hoa!

Sau khi Phong Chi Nhu ăn Liễm Tức Đan thì trên đường không còn sự quái rối của yêu thú nữa, tốc độ lộ trình của hai người cũng nhanh hơn rất nhiều.

Sau nửa ngày, hai người đã đi gần hết nửa lộ trình, thì Diệp Viễn đột nhiên dừng lại.

“Sao không đi nữa?” Phong Chi Nhu hỏi

“Có đồ tốt!”

Nói xong, Diệp Viễn nhảy lên mấy bước đến trước một các sơn động. Phong Chi Nhu cũng cảm thấy rất tò mò nên cũng nhún người nhảy lên.

Phong Chi Nhu còn chưa lên tiếng hỏi, Diệp Viễn đã đưa tay ra dấu hiệu là dừng lên tiếng sau đó truyền âm nói: “Trong sơn động này có một loại dược liệu gọi là Tang Viên Hoa, nhưng thông thường loại hoa này đều có Thiết chương Phi Hùng canh giữ.”

Phong Chi Nhu nghi hoặc hỏi: “Ngươi làm sao mà biết được?”

“Một số dược liệu quý giá không những có yêu thú canh giữ mà còn có kèm theo thực vật. Đây là cánh rừng cây Thanh Đàn thì tất nhiên sẽ có thực vật kèm theo của Tang Viên Hoa. Gỗ Thanh Đàn có khả năng tiết ra một loại dịch thể ngấm vào trong đất mà dịch thể này chính là chất dinh dưỡng của Tang Viên Hoa!” Diệp Viễn giải thích nói.

Nghe sự giải thích của Diệp Viễn, Phong Chi Nhu ngạc nhiên đến nỗi không nói nên lời.

Nàng cảm thấy Diệp Viễn là không cái gì không biết, không cái gì là không làm được. Chỉ là đi qua một cánh rừng Thanh Đàn mà thôi thế nhưng hần lại có thể phát hiện ra dược Tang Viên Hoa cực kỳ quý giá chỉ trong giây lát.

Là một luyện Đan sư, Phong Chi Nhu đương nhiên nghe qua Tang Viên Hoa là một loại dược liệu nhị giới vô cùng quý giá.

Chỉ là trong quyển “Bản Thảo Khái Yếu” lại miêu tả rất ít và cũng không rõ ràng về loài Tang Viên Hoa này, hiển nhiên là tác giả thời nhà Lý Trần Trần cũng không biết rõ sự xuất hiện và cách dùng của loài hoa này.

Ngay cả hoàng đan cũng không biết rõ ràng về thứ này, vậy mà Diệp Viễn lại thuộc như lòng bàn, rốt cuộc vị lão sư đứng sau hần là có sự tồn tại nghịch thiên như thế nào!

Không nói đến vị lão nhân kia, bản thân Diệp Viễn cũng chỉ có mười lăm tuổi mà thôi, phải là thiên tài như thế nào thì mới có thể học được nhiều thứ như vậy ở tuổi mười lăm chứ?

Có điều là sự kinh ngạc của Phong Chi Nhu chỉ đặt ở trong lòng mà thôi, ngoài miệng cũng chỉ nói rằng: “Ngươi biết nhiều nhỉ! Lúc nữa nếu không tìm được Tang Viên Hoa, ta xem ngươi nói như thế.”

Diệp Viễn cười cười, cũng không giải thích nhiều mà truyền âm nói: “Lúc nữa, tỷ đi dụ Thiết Chương Phi Hùng, ta đi thu dược liệu.”

Phong Chi Nhu nghe vậy, lông mày lập tức dựng đứng lên, ngay cả truyền âm cũng quên mất, rất tức giận nói: “Diệp Viễn, ngươi có nhầm không? Ngươi là một đại nam nhân, lại luôn để nữ nhân làm những chuyện mạo hiểm, muốn đi ngươi đi mà đi ta không đi!”

Diệp Viễn trung ra về mặt vô tội nói: “Sư tỷ, tỷ là đến bảo vệ ta nha, tỷ hẳn tâm để ta đi tìm cái chết sao? Thiết Chương Phi Hùng là yêu thú cấp hai trung cấp, tốc độ nhanh thực lực mạnh, ta đi chính là đợi để chết thôi!”

“Ta mặc kệ, dù sao ta cũng không đi!” Phong Chi Nhu dờ tỉnh bừng bình ra.

“Rống!”

Ngay chính lúc này, một tiếng gầm gừ rất lớn vang lên, tiếng tranh cãi của hai người lại kinh động đến Thiết Chương Phi Hùng ở trong huyết động.

Ở trong huyết động tối như mực ấy dần dần xuất hiện một bóng dáng khổng lồ, thân đầy lông lá, đây chính là Thiết Chương Phi Hùng vừa mới trưởng thành.

“Hồng rồi, kinh động đến Thiết Chương Phi Hùng rồi, nhanh chạy đi!” Phong Chi Nhu quát lên một tiếng, quay người bỏ chạy.

Chạy được mấy bước, Phong Chi Nhu đột nhiên phát hiện không đúng, quay đầu lại liền phát hiện ra Diệp Viễn lại có động tĩnh gì!

“Diệp Viễn, ngươi còn ngốc ra đấy làm gì? Chạy nhanh a! Chúng ta không phải là đối thủ của Thiết Chương Phi Hùng đâu!” Phong Chi Nhu hô lớn.

Tính khí của Thiết Chương Phi Hùng rất tàn bạo, nhìn thấy Diệp Viễn vẫn không nhúc nhích mà đứng ở nơi đó, ngay tức khắc khóa chặt hân.

“Suru!”

Thiết Chương Phi Hùng lại gầm gừ một trận, một tia chớp đánh về phía Diệp Viễn.

Mà lúc này Diệp Viễn giống bị dọa ngốc rồi hay sao mà vẫn đứng đấy không nhúc nhích.

Phong Chi Nhu không ngờ đến sẽ phát sinh ra tình trạng này, công kích của Thiết Chương Phi Hùng rất mạnh, nếu như bị một chương của nó đụng trúng thì Diệp Viễn làm gì còn mạng?

Trong nháy mắt, Thiết Chương Phi Hùng từ trong động huyết xông ra ngoài đã được mười mấy mét, chuẩn bị bỏ xuống chỗ của Diệp Viễn.

Phong Chi Nhu cắn chặt răng, thi triển thân pháp bay về phía Diệp Viễn.

“Đình!”

Móng vuốt của Thiết Chương Phi Hùng đụng vào kiếm của Phong Chi Nhu phát ra âm thanh kim loại ma sát vào nhau kịch liệt như vậy, toét cả ra lửa!

Hùng chương của Thiết Chương Phi Hùng bị lệch ra ngoài, mà Phong Chi Nhu lại bị lùi lại mấy bước, một trận máu trào từ trong lồng ngực ra.

Thiết chương của Thiết Chương Phi Hùng quả là danh bất hư truyền, cường độ của hùng chương còn mạnh hơn rất nhiều so với pháp khí!

Kiếm của Phong Chi Nhu là pháp khí cao cấp khó có được, nhưng lại không thể gây ra một chút thương tích gì cho Thiết Chương Phi Hùng!

Lúc này, Diệp Viễn quay người nhìn Phong Chi Nhu, cười nói: “Đa tạ Phong sư tỷ cứu đệ, nếu tỷ đã ra tay cứu giúp như thế thì phiền tỷ dụ dẫn nó ra chỗ khác nhé.”

“Ngươi! Ngươi lợi dụng ta!” Phong Chi Nhu tức giận, bây giờ mới biết bị Diệp Viễn lừa.

Diệp Viễn vốn dĩ là không muốn tránh né mà là cố ý không trốn không tránh chính là đợi nàng đến cứu.

Bây giờ không phải lúc nói chuyện, gấu thiết chương phi đã đến ngay trước mặt, lúc này muốn chạy cũng không chạy được.

Nếu đã gọi là Thiết Chương Phi Hùng thì có thể thấy được con yêu thú này tùy to xác nhưng mà không vụng về, hành động cực kỳ nhanh.

Dường như Thiết Chương Phi Hùng đã bị chọc tức, lại hét lên một tiếng gầm gừ, bỏ Diệp Viễn qua một bên, xông thẳng về phía Phong Chi Nhu.

Phong Chi Nhu nhìn Diệp Viễn bằng ánh mắt lạnh lùng, nói: “Đội lạt nữa tính sô với người! Hừ!”

Nói xong, Phong Chi Nhu cầm kiếm xoay người, bay nhanh ra xa.

Diệp Viễn cười ha ha, hét lớn với bóng hình của Phong Chi Nhu: “Phong sư tỷ cẩn thận nha!”

Nói xong Diệp Viễn không nhanh không chậm đi về phía huyết động.

Thân hình của gấu Thiết chương phi rất cao lớn, lựa chọn huyết động là rất rộng lớn.

Huyết động không sâu, Diệp Viễn tiến vào huyết động, rất nhanh tìm thấy Tang Viên Hoa, tất cả phải có hơn mấy trăm gốc!

“Ha ha! Có Tang Viên Hoa này thì ít nhiều cũng có thể nuôi dưỡng mấy trăm cường giả Ngưng Tinh Cảnh! Thật là xa xỉ quá!” Diệp Viễn cũng không ngờ đến trong sơn động lại có nhiều Tang Viên Hoa đến thế.

Sở dĩ Diệp Viễn không chịu bỏ qua những Tang Viên Hoa này, nguyên nhân chính là để thực hiện lời hứa lúc đầu với Hô Duyên Dững,

Lúc đó, Phong Nhựt Tinh chỉ đoán đúng được một phần, nhưng mà nàng sẽ không ngờ tới là Diệp Viễn có thể thực hiện lời hứa nhanh đến như vậy.

Khi đó Diệp Viễn muốn tặng đại lễ cho Hô Duyên Dững chính là giúp hắn tiến vào Ngưng Tinh Cảnh!

Dùng có cho rằng khoảng cách của Linh Dịch Cảnh đến Ngưng Tinh Cảnh chỉ cách một chút xíu như thế, thật ra một chút xíu ấy chính là khoảng cách gần trong gang tấc mà lại xa cách tận chân trời.

Đối với đại đa số võ giả Linh Dịch Cảnh mà nói điểm cuối cùng trong võ đạo của họ cũng chính là Linh Dịch Cảnh tầng chính đỉnh phong.

Đột phá Ngưng Tinh Cảnh thì cũng giống như nghìn quân vạn mã qua cầu độc mộc, cực kỳ khó khăn.

Phải biết rằng Tô Vũ Bách bị kẹt ở bán bộ Ngưng Tinh Cảnh cũng đã rất nhiều năm rồi, nhưng mãi mà không thể vượt qua được bước này thì có thể thấy được độ khó của sự đột phá Ngưng Tinh Cảnh là khó đến mức nào và không cần nghĩ cũng biết.

Theo như Diệp Viễn quan sát thì Hô Duyên Dững là có hi vọng đột phá ngưng tinh cảnh, chỉ là không dám nói trước thời gian mà thôi.

Có sự giúp đỡ của hắn thì ít nhất Hô Duyên Dững cũng có thể rút ngắn bước này được ba mươi năm!

Sự giúp đỡ của Diệp Viễn chính là dùng đan dược trợ giúp Hô Duyên Dững đột phá, mà đan dược giúp võ giả đột phá Ngưng Tinh Cảnh gọi là Ngưng Tinh Đan, Ngưng Tinh Đan thượng phẩm bình thường thì có thể gia tăng tỷ lệ thành công lên ba phần!

Với trình độ của Diệp Viễn, chỉ cần đột phá được Linh Dịch Cảnh thì con đường võ đạo về sao sẽ trải dài vô tận!

Mà Tang Viên Hoa lại chính là một loại chủ dược của Ngưng Tinh Đan! Có Ngưng Tinh Đan rồi thì Diệp Viễn khẳng định sẽ sáng lập ra một đội quân võ giả Ngưng Tinh Cảnh!

Thực lực như thế, cơ hồ có thể san bằng U Vân thập quốc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Tên ngốc do hầu tử phái tới

Đem một số Tang Viên Hoa cất vào trong chiếc nhẫn, Diệp Viễn tiếp tục đi vào sâu bên trong hang động lòng tìm.

Với tư cách là một vị Luyện Dược Sư, Diệp Viễn vô cùng hiểu rõ sinh hoạt tập tính của các loài yêu thú.

Thiết Chương Phi Hùng không những sinh cùng loài Tang Viên Hoa, bản thân vẫn giữ lại một số sở thích ví dụ như thích ăn mật ong!

Một số mật ong vô cùng quý hiếm, Diệp Viễn đi vào chỉ muốn thử vận may một chút.

Hang động này ngược lại vô cùng sạch sẽ, quả nhiên Thiết Chương Phi Hùng kia vô cùng yêu quý nơi này.

Được một lúc, Diệp Viễn liền thấy một tảng đá, tảng đá lớn nhỏ lớn hơn một chút so với vóc dáng Thiết Chương Phi Hùng, rõ ràng đây là nơi nó đã dùng chân.

Diệp Viễn nhìn xung quanh, quả nhiên thấy có bảy tám cái tổ ong được bày ngay ngắn qua một bên.

Diệp Viễn hai mắt lóe sáng, qua đó cảm một cái tổ ong quan sát một lúc, không khỏi vui mừng.

“Lại là mật ong Ngân Kiếm Phong, hơn nữa còn có nhiều như vậy, thật đúng là nhặt được báu vật rồi! Xem ra con gấu đại ngốc kia chính nó còn không nở lòng ăn, mới giấu kỹ ở chỗ này, không ngờ rằng lại làm hời cho ta. Khả khả, có thứ này, lát nữa cũng dễ khai báo với nha đầu Phong Chi Nhu kia, nếu không thì nàng khinh ta không thể.”

Ngân Kiếm Phong giống như là nhị giai yêu thú, hơn nữa tính công kích vô cùng mạnh, đuôi có kịch độc, người bình thường hoàn toàn không dám đến gần.

Con gấu đại ngọc này xem ra thật là da dày thịt béo, lại mang tổ ong Ngân Kiếm Phong đi mất, thật là lợi hại!

Mật ong Ngân Kiếm Phong vô cùng hiếm thấy, nếu không trực tiếp dùng, thì hiệu quả sẽ không được như siêu phẩm Nguyên Khí Đan!

Sau khi Diệp Viễn đột phá Linh Dịch Cảnh, tu luyện giống như vậy cần rất nhiều đan dược.

Đan dược mà Linh Dịch Cảnh tu luyện không giới hạn độ thông dụng tên là Nguyên Dịch Đan, Diệp Viễn đương nhiên sẽ không dùng đan dược thấp đẳng như vậy, đan dược mà hắn chuẩn bị luyện chế là Bích Thủy Đan, so với công hiệu của Nguyên Dịch Đan thì nó mạnh hơn không chỉ ở một cấp bậc.

Mà mật ong Ngân Kiếm Phong này, chính là một trong những vật liệu chủ chốt để luyện chế Bích Thủy Đan!

Mật ong Ngân Kiếm Phong nhiều như vậy, đan dược luyện chế ra, gần như đã đủ để Diệp Viễn đột phá đến Linh Dịch Cảnh tầng bốn tầng năm.

Hơn nữa mật ong Ngân Kiếm Phong còn có một tác dụng khác, đó chính là dưỡng nhan sắc trắng đẹp!

Với thủ đoạn của Diệp Viễn, luyện chế mấy viên Trúc Nhan đan hồi lộ một chút Phong Chi Nhu, nha đầu này đoán chừng cũng sẽ không gây phiền phức cho mình.

Người phụ nữ nào không muốn thanh xuân được giữ mãi mãi?

Thu thập xong một số mật ong Ngân Kiếm Phong, Diệp Viễn cũng không ở lại quá lâu, liền chuẩn bị rời khỏi hang động này.

Ngộ nhớ Phong Chi Nhu không khiêm được, con gấu đại ngọc kia lại trở về sớm, chặn mình ở bên trong, vậy thì không dễ chơi rồi.

Diệp Viễn bước nhanh đến cửa hang động, đang muốn ra ngoài, thì có báo động!

Từ đạo sắc bén từ các hướng khác nhau, hướng thẳng đến tập kích Diệp Viễn!

Thực lực của bốn người này, lại đều là Linh Dịch Cảnh!

Bốn hào quang gần như khóa chặt Diệp Viễn ở mọi phía, chính là muốn lấy tính mạng của hắn!

Giữa điện quang hỏa thạch, Diệp Viễn không kịp suy nghĩ nhiều, cũng không đoái hoài tới hình tượng của mình, trực tiếp lăn qua một cái, lăn về hướng trong hang động, tránh sự tấn công nguy hiểm của bốn đạo này!

Cho dù là như thế, bắp chân Diệp Viễn vẫn trúng một đao.

“Đại ca, vốn dĩ chỉ là một tiểu tử Nguyên Khí tầng chín, hai chúng ta lại nghiêm chỉnh hơn trước như vậy.”

“Không nên xem thường tiểu tử này, một Nguyên Khí tầng chín lại có thể núp sau tập kích chúng ta, thực lực không thể khinh thường.”

“Sợ gì hắn? Nam Linh tứ kiệt chúng ta cũng đều là người mạnh ở Linh Dịch Cảnh, đại ca người lại là Linh Dịch tầng ba, tiểu tử này lại bị chúng ta chặn lối ra, còn có thể bay hay sao?”

Người tập kích cũng không thừa thắng xông lên, mà là chặn cửa hang, đã phong kín lối ra duy nhất.

Diệp Viễn trên mặt đất bò dậy, chỉ cảm thấy bắp chân đau nhức đau đớn.

Diệp Viễn am hiểu độc tính, biết trên lưỡi đao này ngâm độc, không khỏi chau mày một cái, móc ra một viên Giải Độc Đan tự mình luyện chế cất trong nhẫn uống vào, lúc này mới áp xuống được độc tính.

Nam Linh tứ kiệt thấy hành động của Diệp Viễn, không hề ngăn cản, chỉ là tựa như cười mà không phải cười nhìn hắn.

Một người trong số đó nói: “Tiểu tử, vô ích thôi. Độc này là Nam Linh tứ kiệt chúng ta xin từ Ngũ Độc Tiên, nhị giai yêu thú trúng rồi, sau nửa ngày thì độc cũng phát diệt toàn thân, chứ đừng nói ngươi chỉ là Nguyên Khí tầng chín nhỏ bé. Giải Độc Đan bình thường, hoàn toàn không giải được chất độc này.”

Diệp Viễn không để ý đến hắn, mà nhìn tên võ sĩ có dáng vẻ như lão đại hỏi ngược lại: “Các ngươi là thợ săn yêu thú?”

Nhìn cách ăn mặc của mấy người kia có phần giản dị, tuổi tác cũng đã cao, dễ dàng nhận ra không phải học viên Học viện Đan Võ, vậy chỉ có thể là thợ săn yêu thú.

Nơi này cách biên giới khoảng chừng năm trăm dặm, chính là nơi thợ săn yêu thú Linh Dịch Cảnh thường xuyên qua lại.

Trong Vô Biên thí luyện, chẳng những sẽ gặp phải sự tấn công của học viên với yêu thú, thợ săn yêu thú giống như vậy là một trong những nguồn nguy hiểm.

Bọn họ vốn dĩ có thể làm ra việc liếm máu lưỡi đao, mà các học viên Học Viện Đan Võ lại đều là người tài có sức mạnh xoay chuyển trời đất, nguồn tài

nguyên tu luyện được hưởng là vô số.

Đây chỉ là một sự so sánh, đương nhiên có không ít thợ săn yêu thú trong lòng đã không bình thường. Mà trong bọn họ, sẽ có một số người chọn hạ thủ các học viên!

Nhiều lần Vô Biên thí luyện, học viên chết ở trong tay thợ săn yêu thú không phải là số ít.

“Không sai! Nếu như ta đoán không lầm, ngươi là học viên Học viện Đan Võ phải không? Xem ra, Học viện Đan Võ lại đến thời điểm Vô Biên thí luyện rồi.” Lão đại kia nói.

“Các ngươi tại sao phải tập kích ta?” Diệp Viễn lại hỏi.

Lão đại cười khà khà một tiếng, chỉ vào nơi trước đây của Tang Viên Hoa nói: “Đương nhiên là vì được liệu quý giá trên người ngươi! Nơi này vốn có không ít được thảo dược? Xem ra đã bị ngươi lấy đi hết rồi. Giao ra đây, chúng ta có thể cho ngươi một sự thoải mái.”

Nghe lời lão đại này nói, Diệp Viễn không nhịn được cười: “Ta giao ra được liệu các ngươi đều không tha cho ta?”

“Khà, xin lỗi! Ai cho ngươi là người của Học viện Đan Võ, nếu thả ngươi đi, đợi ngươi ra khỏi Vô Biên Sâm Lâm rồi há có đường sống cho Nam Linh tứ kiệt chúng ta sao?”

“Vậy ngươi phí lời làm gì? Trực tiếp động thủ đến cướp không phải xong rồi sao?” Diệp Viễn tức giận nói.

Lão đại kia cười ha ha một tiếng, thái độ có tỏ ra mình hiểu rõ nói: “Nói chuyện đương nhiên có dụng ý của nói chuyện. Ngươi cũng đã biết trên lưng đao chúng ta ngâm là độc gì? Độc này gọi là Bách Tức Đảo, nói cách khác trong vòng trăm hơi thở ngươi sẽ độc pháp, không còn sức phản kháng, trong vòng nửa ngày sẽ chết! Từ khi ngươi trúng độc, thời gian tính đến bây giờ đã gần được 90 hơi thở rồi. Mười, chín, tám... một, ngã!”

“Bách Tức Đảo” này của Nam Linh tứ kiệt lần nào cũng chuẩn, cho dù là yêu thú có thể hình to lớn một khi trúng độc này, trong vòng trăm hơi thở cũng phải ngã rầm rầm xuống đất.

Diệp Viễn chỉ là một Nguyên Khí tầng chín mà thôi, đương nhiên không thể tránh được kết cục này.

Nhưng khi hần đếm xong mười hơi thở, chữ “ngã” nói ra, Diệp Viễn vẫn đứng ở nơi đó như cũ, cũng không có chiều hướng sắp ngã xuống.

“Há? Chẳng lẽ ta đếm sai rồi? Thời gian vẫn còn mấy hơi thở nữa?” Lão đại thấy vậy nghi ngờ nói.

Diệp Viễn nhìn lão đại của “Nam Linh tứ kiệt”, không nhịn được thờ dài, nói: “Ngươi là tên ngốc do hầu tử phái đến sao? Chơi độc với tiểu gia, ngươi vẫn còn non nớt đấy! Lúc Tiểu gia ta chơi độc, gia gia ngươi e rằng còn chưa được sinh ra đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Khích bác ly gián

Giải Độc Đan của Diệp Viễn luyện chế mặc dù chỉ là nhị giai, nhưng thành phần của đan dược lại khác hoàn toàn với đan dược của Diệp Hàng luyện chế.

Uống Giải Độc Đan vào, đối mặt với một số võ sĩ Linh Dịch Cảnh của nước Tần, Diệp Viễn có thể xem là trăm độc cũng không thể xâm nhập được!

Giải Độc Đan đường đường do Đan Đế luyện chế, nếu bị một vài võ sĩ Linh Dịch Cảnh hạ độc, thì cũng thật là chuyện nực cười.

Diệp Viễn sau khi thoát ra lời này, sắc mặt của lão đại Nam Linh tứ kiệt liền trở nên u ám.

Một tên thiếu niên mười mấy tuổi ở ngay trước mặt hần nói gia gia của hần còn chưa được sinh ra, lời này nghe có vẻ kỳ lạ không thốt lên lời.

Lẽ nào chính là nói tiểu tử này là một lão quái vật, chẳng qua là có thuật trú nhan mới giữ được khuôn mặt này đến bây giờ?

Lão đại ngay lập tức đã từ bỏ cái ý nghĩ này, nhập viện Học viện Đan Võ đều phải tiếp nhận sự kiểm tra của người lão luyện, tiểu tử này nếu quả thật là lão quái vật, thì đã không thể vào Học viện Đan Võ.

Hơn nữa Diệp Viễn rõ ràng chỉ là Nguyên Khí tầng chín, lão quái vật nào lại có thực lực kém cỏi như vậy?

Cho nên, cuối cùng lão đại phán định, Diệp Viễn đơn thuần là đang đùa giỡn với hần!

“Khà khà, Giải Độc Đan đó của ngươi lại là một bảo bối, đến Bách Tức Đảo cũng không có tác dụng với ngươi. Có điều ngươi nghĩ là chỉ dựa vào sức

của một mình ngươi, có thể thoát chết dưới tay bốn người bọn ta sao?” Lão đại cười lạnh lùng nói.

Diệp Viễn không hề hoang mang một chút nào, ngược lại còn cười nhạt nói: “Cầu từ Nam Lĩnh đúng không? Các ngươi có thể thử xem.”

Nói xong, một thanh Thanh Tuệ kiếm xuất hiện một cách bất ngờ ở trong tay Diệp Viễn, khí lạnh đến ghê người.

Chính là Thương Hoa Kiếm!

Thương Hoa Kiếm vừa rút ra, hơi thở hùng mạnh của thanh kiếm đặc biệt này trong chớp mắt đã bao phủ Nam Lĩnh tứ kiệt.

Thợ săn yêu thú phần lớn đều là người hiểu biết sâu rộng, Thương Hoa Kiếm vừa sáng lên, bọn họ liền cảm thấy không được như bình thường.

“Linh khí! Nhất định là Linh khí! Bảo khí và Pháp khí, tuyệt đối không có loại chấn động này!” Lão đại của Nam Lĩnh kinh ngạc thốt lên, trong chớp mắt ánh mắt trở nên tham lam vô cùng.

Ba người khác được lão đại Nam Lĩnh vừa nhắc như vậy, ngay lập tức cũng đã phản ứng kịp, trong ánh mắt lộ ra vẻ cực kì tham lam giống như vậy.

“Ha ha ha ha... không ngờ rằng Trần Kiệt Thu ta lại có thể có một Linh khí, thật là ông trời chiếu cố đấy! Tiểu tử, đại nhân nhà ngươi trước giờ không dạy ngươi đạo lý tài vật không được để lộ ra ngoài sao? Nếu ngươi đã để lộ ra Linh khí, vậy thì ta đây cũng không khách khí mà nhận lấy!” Lão đại Nam Lĩnh cười như điên nói.

Trần Kiệt Thu lúc này đã kích động đến mức run người, đây chính là Linh khí!

Hắn có nằm mơ cũng không ngờ tới, đời này lại có thể có một Linh khí!

Trần Kiệt Thu đã bắt đầu tưởng tượng đến cảnh tay cầm Thương Hoa Kiếm đại sát bốn phương, nghĩ một lúc đã khiến người ta phải kích động.

Diệp Viễn nhìn Trần Kiệt Thu, cười mà tựa như không cười nói: “Thật sao? Nhưng Linh khí chỉ có một, các ngươi lại có bốn người, ngươi dự định phân thế nào đây?”

Lời nói của Diệp Viễn vừa dứt, Nam Lĩnh tứ kiệt mặt đều biến sắc.

Bọn họ lúc này đều tưởng tượng đến cảnh mình nắm giữ Linh khí, lại quên mất là Linh khí chỉ có một mà thôi.

“Hừ! Muốn khiêu khích để ly gián bốn huynh đệ bọn ta, tiểu tử ngươi còn quá non nớt đấy! Về việc phân chia, đợi giết ngươi xong rồi huynh đệ chúng ta ắt sẽ từ từ thương lượng, không cần ngươi phải lao tâm khổ trí.”

Trần Kiệt Thu lăn lộn trên giang hồ nhiều năm như vậy, rất nhanh đã kịp phản ứng lại mưu tính của Diệp Viễn, muốn dùng lời nói để ổn định lại huynh đệ nhà mình.

Có điều bị Diệp Viễn nói như vậy, Trần Kiệt Thu trong lòng cũng đã nghĩ nên an bài sở hữu thanh Linh khí này như thế nào.

Chờ cướp được Linh khí, hắn sẽ tìm cơ hội giết toàn bộ ba người còn lại, thanh kiếm này sẽ thuộc về một mình hắn!

Cái gì là Nam Lĩnh tứ kiệt, cái gì là huynh đệ tình thâm, trước mặt Linh khí cũng không là cái thứ gì cả!

Thế giới võ sĩ là ý mạnh hiếp yếu, chỉ có tự mình hùng mạnh mới là quy luật vững vàng. Trần Kiệt Thu vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, há có thể không hiểu quy luật này sao?

“Thật sao? Nhưng ta nhìn bộ dạng ngươi lúc này nói, không giống như là muốn chia sẻ cùng các huynh đệ đây. Ngươi không phải là muốn ổn định huynh đệ nhà mình trước, sau đó đợi cướp được Linh khí sẽ giết hết bọn họ để độc chiếm sao? Ngươi đừng kích động đấy, ta chỉ là suy đoán một chút thôi, ha ha.” Diệp Viễn cười tít mắt nói.

Trần Kiệt Thu bị vạch trần suy nghĩ, không khỏi giận dữ nói: “Tiểu tử ngươi muốn chết! Huynh đệ chúng ta vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, tình cảm còn kiên cố hơn cả vàng, ngươi cho rằng ngươi khiêu khích một chút bọn ta liền mắc lừa sao? Các huynh đệ, giết chết tiểu tử này trước đã!”

“Ô kìa, thẹn quá hóa giận rồi sao? Ngươi nói tình cảm các ngươi còn kiên cố hơn cả vàng, ngươi dám lập lời thề không?”

“Có gì mà không dám? Có điều, giết chết ngươi trước rồi tính sau! Lão nhị, lão tam, lão tứ, các ngươi còn ngây ra đứng ở đó làm gì? Chẳng lẽ tình cảm giữa chúng ta, còn không bằng mấy câu nói của tiểu tử này?” Trần Kiệt Thu tỏ ra bộ dạng vô cùng đau khổ nói.

Ba người còn lại ngơ ngác nhìn nhau, lại vẫn như trước chần chừ không động thủ, quả nhiên lời của Diệp Viễn nói ra đã có tác dụng.

“Ha ha, không phải tình cảm không sâu nặng, mà là lợi ích quá nặng! Sự mê hoặc của Linh khí quá lớn, ai có thể cưỡng lại? Theo ta thấy, mấy người các ngươi đều là người có lòng dạ nham hiểm, lúc trước tình cảm tốt là bởi vì không có cám dỗ về lợi ích nhiều, còn bây giờ lại có một Linh khí xuất hiện trước mặt các ngươi, không ai có thể thờ ơ được đấy? Mấy người các ngươi vốn không phải là đối thủ của hắn, một khi hắn lấy được Linh khí, các ngươi còn đường sống sao?” Diệp Viễn vẫn theo cách đã sắp đặt ung dung nói.

Lời của Diệp Viễn khiến ba người còn lại một lần nữa sắc mặt biến đổi, Linh khí dù có tốt đến đâu, cũng không bằng tính mạng của mình.

Nam Linh tứ kiệt này trong giới thợ săn yêu thú vốn đã tiếng xấu lan xa, mỗi một người đều là lòng dạ nham hiểm, xảo hoạt như bọn hồ ly.

Nói bốn người bọn họ là thợ săn yêu thú, chẳng bằng nói là thợ săn của thợ săn. Bọn họ thường xuyên ra tay với những thợ săn yêu thú khác, khiến cho thiên hạ đều căm ghét.

Nhưng thực lực của bốn người này lại vô cùng mạnh, thế cho nên không người nào dám đụng chạm, không thể làm gì khác hơn là cố hết sức để tránh bọn họ.

Giữa bốn người này nhìn như một khối chắc chắn, thật ra là có muôn sự đề hèn bí ối.

Chỉ lợi ở ngay trước mắt, bọn họ làm sao vẫn có thể giống như thường ngày cùng tiến cùng lui?

Lúc này, lão nhị rốt cuộc cũng nói: “Đại ca, không phải là chúng ta không tin người, chỉ là Linh khí quá mức quan trọng, hay là chúng ta thương lượng trước nên xử trí như thế nào, sau đó mỗi người lập lời thề thì sẽ tốt hơn.”

Lão nhị vừa nói lời này, tâm trạng của Trần Kiệt Thu liền nặng nề hơn, quả nhiên đã có chủ tâm giết người.

Có điều Trần Kiệt Thu là một trong bốn người xảo hoạt nhất, đương nhiên sẽ không biểu hiện ra ngoài mặt.

Trần Kiệt Thu cười ha ha một tiếng nói: “Nếu đã như thế, vậy thì huynh đệ chúng ta thương lượng trước, dù sao tiểu tử này cũng không chạy được, không gấp ba khắc nhất thời.”

Nhìn thấy màn kịch này, khoe miệng Diệp Viễn thoáng qua một tia cười lạnh.

Người ngoài cuộc thì tinh táo, hẳn biết Trần Kiệt Thu này đã có chủ tâm giết người.

Ba người còn lại lúc này vẫn còn đang nghĩ chia nhau một chén canh, đương nhiên không nhìn ra được ý nghĩ của Trần Kiệt Thu.

Ba người còn lại thấy lão đại dễ nói như vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Lão nhị người e rằng đã có một số ý nghĩ đấy? Không ngại thì nói ra cho các huynh đệ nghe xem.” Trên mặt Trần Kiệt Thu không nhìn thấy có vẻ nào là lo lắng.

Lão nhị gật đầu, mở miệng nói: “Linh khí chính là trọng khí, không thể tùy tiện chỉ người, nếu không bốn người chúng ta nhất định sẽ bị truy sát đến tận chân trời góc biển, cuối cùng có thể giữ được hay không vẫn là chuyện khó nói. Cho nên, người nhìn thấy huynh đệ chúng ta có Linh khí, thì chắc chắn phải chết!”

Vừa nói như thế, ba người còn lại đều thấy có lí, cho nên gật đầu rối rít.

Mà lúc này, nguyên lực trong cơ thể Trần Kiệt Thu đang lặng lẽ vận chuyển, nguy hiểm từ từ đến gần...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Huyết án xảy ra chỉ vì một món linh khí

“Về vấn đề chủ sở hữu Linh khí này, ta thấy có thể ra kỳ hạn một năm! Lão đại thực lực người mạnh nhất, thời gian sử dụng nửa năm, nửa năm còn lại do ba người chúng ta phân chia, mỗi người thời gian sử dụng hai tháng...”

Lão nhị càng nói càng hưng phấn, cảm thấy phương án phân chia của mình vô cùng hợp lý. Vừa có thể xua tan đi bất mãn của lão đại, mình lại có thể sử dụng Linh khí một khoảng thời gian.

“À, cách này của người tuyệt đấy, ta đồng ý.” Trần Kiệt Thu gật đầu nói.

“Vậy các huynh đệ thấy thế nào?” Lão nhị lại hỏi.

Lão tam, lão tứ đương nhiên cũng không có ý kiến gì.

Lão nhị lại mở miệng nói: “Nếu đã như vậy, vậy chúng ta cứ quyết định như thế. Chẳng qua là sợ mọi người sau này không giữ lời hứa, chúng ta vẫn nên lập một lời thề... đấy!”

Lời của lão nhị còn chưa kịp nói hết, cả người đã bay ra ngoài.

Hắn phọt ra máu trên không, ngã một cách bất lực xuống đất, chỉ có hơi hít vào mà không có hơi thở ra, điều này cho thấy đã không sống được rồi.

Thoáng một chốc biến cố đến quá mức bất ngờ, lão tam cùng lão tứ thậm chí cũng không kịp phản ứng lại.

Trần Kiệt Thu không chút do dự, sau khi tấn công lão nhị xong, đã chuẩn bị xong công kích từ trước liền tấn công phía lão tam!

Một đạo hàn mang thoáng qua, lưỡi đao với tốc độ cực nhanh chém đứt cánh tay lão tam

May là lão tam phản ứng nhanh, thoáng chéch người một chút, nếu không lần này cả người hắn đã bị chặt thành hai khúc rồi!

“A!” Lão tam kêu lên một tiếng thê thảm, liền vội vàng vận chuyển nguyên lực, muốn cầm máu vết thương đang chảy.

Lão tứ hoảng sợ nhìn Trần Kiệt Thu, nổi giận nói: “Lão đại, ngươi đây là có ý gì?”

Một hồi đánh lén thuận lợi, Trần Kiệt Thu trong lòng giống như trút được một viên đá lớn xuống mặt đất.

Trong số Nam Linh tứ kiệt bọn họ, thực lực của lão tứ kém cỏi nhất, chỉ mới là Linh Dịch tầng một, đối phó không khó.

Điều mà hắn sợ nhất là lão nhị cùng lão tam liên thủ, như vậy ít nhiều cũng có chút phiền toái.

Nếu như bọn họ bên này đấu đến mức hai bên đều bị thương, há chẳng phải là được lợi cho tiểu tử bên cạnh sao?

“Ha ha, không có ý gì cả, ý của ta là... chẳng lẽ lão tứ ngươi lẽ nào vẫn không biết sao?” Trần Kiệt Thu cười mà không phải cười nói.

Lão tứ mặt liền biến sắc, cắn răng nói: “Lão đại ngươi thật ác độc! Bốn huynh đệ chúng ta cùng nhau đã mười năm rồi đấy? Ngươi lại vì một món Linh khí, mà hạ thủ với huynh đệ sinh tử!”

Trần Kiệt Thu cười lạnh nói: “Huynh đệ sinh tử? Đừng cho rằng ta không biết mấy chuyện xấu xa kia của các ngươi! Mấy năm nay các ngươi đã cứng cáp rồi, đã ngốn riêng bao nhiêu chiến lợi phẩm? Lần nào ta chẳng phải mở một con mắt nhắm một con mắt? Mỗi lần gặp phải kẻ địch mạnh, lão tứ ngươi chạy còn nhanh hơn thỏ, là ai chặn ở phía sau cho các ngươi? Bây giờ không dễ dàng gì gặp được một món Linh khí, các ngươi lại còn muốn chia cùng lão tứ một chén canh! Món Linh khí này, nằm ở trên tay các ngươi có tác dụng gì đâu?”

“Tuy là như vậy, ngươi cũng không thể ra tay giết người! Tình cảm các huynh đệ nhiều năm như vậy, có chuyện gì không thể thương lượng?” Lão tứ tỏ ra vô cùng tức giận.

“Thương lượng cái gì! Lão tứ còn không biết tính khí của mấy người các ngươi sao? Nếu là thứ khác thì cũng đành thôi, đây lại là một món Linh khí đấy! Ngay cả lão quái Ngung Tinh Cảnh cũng khó mà lấy được Linh khí! Các ngươi làm sao có thể trơ mắt để một mình ta dùng? Cho nên, vẫn là giết hết sạch sẽ, món Linh khí này là của một mình Trần Kiệt Thu ta!” Trần Kiệt Thu càng nói càng kích động hơn.

Lão tứ sắc mặt thay đổi vô số lần, cuối cùng vẫn nhượng bộ, năn nỉ nói: “Đại ca, thực lực của ta trong bốn huynh đệ là kém nhất, vốn là không nghĩ tới có thể có một món Linh khí. Bây giờ Nhị ca, Tam ca một chết một bị thương, ta lại càng không là mối đe dọa nữa, có thể tha cho ta rồi khỏi không? Ta có thể lập lời thề, tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài việc ngươi có Linh khí!”

Lão tứ nói vô cùng thành khẩn, với một điệu bộ không tranh quyền thế, đã khiến Trần Kiệt Thu bình tĩnh lại.

Lặng im một lúc, Trần Kiệt Thu gật đầu nói: “Được, lập lời thề đi!”

Lão tứ nghe vậy mừng rỡ, vội vàng cảm kích nói: “Cám ơn đại ca!”

Lão tứ cũng không chút do dự, trực tiếp giờ tay lên trời lập lời thề nói: “Ta thề với trời, tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài chuyện hôm nay đại ca giành được Linh khí, nếu không...”

Lời thề của lão tứ đọc được đến một nửa, dị biến lại nổi lên!

Đao của Trần Kiệt Thu nhanh như chớp không kịp trở tay đã cuốn đi lão tứ!

Lão tứ còn tưởng rằng lão đại thực sự bỏ qua cho hắn, làm gì nghĩ tới hắn lại điên cuồng mất hồn như vậy, sớm đã có dã tâm giết người?

Gần như không có bất kỳ phòng ngự nào, thanh đao kia đâm xuyên qua tim lão tứ...

Cho đến bây giờ, lão nhị với lão tứ đã bỏ mạng, lão tam còn sót lại nửa mạng.

Lưỡi đao có độc, lão tam nhiều nhất là nửa ngày, chắc chắn sẽ chết.

Giải quyết xong mọi thứ, Trần Kiệt Thu nhìn Diệp Viễn, cười nói: “Chúc mừng ngươi, khiêu khích đề ly gián đã thành công, bốn huynh đệ chúng ta, bây giờ chỉ còn lại một mình ta.”

Diệp Viễn nhún nhún vai, cười nói: “Cầu tử Nam Lĩnh các ngươi thật đúng là huynh đệ tình thâm đấy, nhìn cảnh vừa mới thì khiến ta cảm động đến sắp rơi lệ rồi.”

Trần Kiệt Thu lười để ý đến sự mỉa mai của Diệp Viễn, nói: “Ta còn tưởng rằng lúc này ngươi sẽ thừa dịp loạn mà chạy, không ngờ rằng ngươi lại có thể nhìn được đấy.”

“Ngươi không phải vẫn luôn đề phòng ta sao? Ta nếu như chạy, ngươi vừa hay có thể cho ta một Lôi đình chuông, có đúng hay không?” Diệp Viễn nói.

Trần Kiệt Thu hơi kinh ngạc nói: “Không ngờ rằng tiểu tử như ngươi không có thực lực, lại quan sát rất là tỉ mỉ, là một nhân tài. Có điều lại không như vậy, ngươi cũng không thể khiêu khích huynh đệ chúng ta giết nhau.”

Trần Kiệt Thu người này vô cùng nham hiểm xảo hoạt, ngay cả huynh đệ nhà mình cũng tính toán, càng không cần nói đến Diệp Viễn.

Hắn lúc này mặc dù đang đối phó với ba người còn lại, nhưng vẫn để ý đến nhất cử nhất động của Diệp Viễn, chỉ cần Diệp Viễn dám nhúc nhích, hắn tất nhiên sẽ cho Diệp Viễn một Lôi đình chuông.

“Ha ha, đa tạ đã khen ngợi.” Diệp Viễn cười nói.

Đã giải quyết xong ba người còn lại, Trần Kiệt Thu lúc này lại không vội, ngược lại lại trò chuyện cùng với Diệp Viễn.

“Nhìn ngươi trẻ tuổi như vậy đã có tu vi Nguyên Khí tầng chín, ở Học viện Đan Võ e là địa vị không thấp đấy? Có điều thiên tài như ngươi, hôm nay lại phải bỏ mạng ở nơi này, vẫn thật khiến người ta tiếc nuối đấy.”

Ngoài miệng nói tiếc nuối, biểu cảm của Trần Kiệt Thu lại vô cùng hưng phấn.

Được một món Linh khí, còn bóp chết một tên thiên tài, bất luận nghĩ thế nào cũng là một việc rất sáng khoái.

Diệp Viễn nhìn Trần Kiệt Thu đầy thương hại, cười nói: “Nói ngươi là tên ngốc do hầu tử phái tới, ngươi tại sao không có chút nào giác ngộ chứ? Hừm hừm, hi vọng tên ngốc như ngươi có giác ngộ, giống như có chút quá không thực tế rồi. Cũng không biết tự tin này là ai cho ngươi, khiến ngươi cảm thấy nhất định có thể giết chết ta.”

Trần Kiệt Thu nghe vậy sững sờ, chợt cười to nói: “Ha ha ha, thật là ta cười chết mất, một tiểu tử Nguyên Khí tầng chín, lại dám ngạo mạn như thế, thật đúng là người diễn hình học viện phái đến đấy! Ta biết học viện học viện các ngươi đều rất lợi hại, có thể khiêu chiến vượt cấp. Nếu như ngươi là võ sĩ Linh Dịch Cảnh, ta còn thực sự không dám nói như vậy với ngươi, đáng tiếc... ngươi chỉ là một tên Nguyên Khí tầng chín.”

Trần Kiệt Thu là Linh Dịch tầng ba, hắn thấy, đối phó với một tên Nguyên Khí tầng chín còn không phải nghiền nát hoàn toàn sao?

Cho dù hắn có là một tên thiên tài.

Diệp Viễn lắc đầu thờ dãi nói: “Ngươi biết ta tại sao phải khiêu khích để ly gián, khiến các ngươi tàn sát lẫn nhau không? Ngươi nghĩ rằng ta chỉ muốn nhân cơ hội chạy trốn? Ngươi sai rồi! Sai hoàn toàn!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Thanh cương phiêu linh kiếm chi cử kiếm thức!

“Ồ? Sai rồi? Ta ngược lại muốn nghe xem, sai như thế nào.”

Trần Kiệt Thu cảm thấy Diệp Viễn vô cùng nực cười, một Nguyên Khí tầng chín hao tổn tâm sức khiến giữa huynh đệ bọn họ tương tàn, không phải để trốn chạy, chẳng lẽ là muốn giết sạch bọn họ?

Mà sự thật, thật ra chính là như vậy!

“Kỳ thật ta ban đầu cảm ra Thương Hoa Kiếm, chỉ là muốn thử xem tình cảm giữa huynh đệ các ngươi, không ngờ rằng kết quả lại khiến ta quá kinh ngạc, quá đặc biệt. Sở dĩ tốn nhiều công sức khiêu khích các ngươi như vậy, kỳ thật là vì ta không nắm chắc cùng một lúc có thể giết chết hết tất cả các ngươi. Chuyện Linh khí, vẫn là càng ít người biết càng tốt.” Diệp Viễn cười nói.

“Ha ha, thật là không biết trời cao đất rộng! Ý của ngươi là nói, chúng ta bốn người gộp lại, đều không phải là đối thủ của ngươi sao?” Trần Kiệt Thu giống như đang nghe chuyện tiểu lâm gì đó rất nực cười.

Diệp Viễn gật đầu thừa nhận: “Không sai, chính là như vậy.”

“Thật là đồ không biết sống chết, nguoi cho rằng có một món Linh khí, liền có thể vượt lên một đại cảnh giới chiến đấu sao? Ta lại muốn thử xem, học viên thiên tài của Học viện Đan Võ, rốt cuộc là có bản lĩnh thật sự, hay là đồ ngu xuẩn chỉ biết nói khoác!” Trần Kiệt Thu cũng bị thái độ của Diệp Viễn chọc giận.

Quanh năm rong ruổi bên bờ sinh tử, thực lực của Trần Kiệt Thu vô cùng lớn mạnh!

Không nói đến võ sĩ Nguyên Khí Cảnh, chính là trong Linh Dịch Cảnh tầng ba, hắn cũng thuộc người rất mạnh.

Dĩ nhiên, người mạnh này so với võ sĩ trong bảng cao thủ Học viện Đan Võ, thì vẫn là quá kém cỏi.

“Ha ha, yên tâm, nguoi lập tức sẽ được mở mang kiến thức.”

Tiếng nói vừa dứt, khí thế cả người Diệp Viễn lập tức biến đổi, cả người giống như biến thành một thanh kiếm sắc.

Như là cảm nhận được kiếm ý phát ra trên người Diệp Viễn, Thương Hoa Kiếm lại chấn động lên ở trong tay Diệp Viễn!

Linh khí sở dĩ được gọi là Linh khí, chính là vì chúng có linh tính.

Loại linh tính này không phải là nói chúng sinh ra linh trí, mà là chúng có thể cùng võ sĩ sinh ra cộng hưởng trình độ nhất định.

Loại cộng hưởng này có thể tăng trưởng thực lực của võ sĩ, chính vì vậy, Linh khí mới có thể mạnh hơn rất nhiều so với Bảo khí, Pháp khí!

Thấy sự biến hóa của Diệp Viễn, vẻ phong dung trên mặt Trần Kiệt trong nháy mắt vụt tắt, thay vào đó là vẻ chăm chú.

Hắn thế nào cũng không ngờ được, chính là một tên Nguyên Khí tầng chín, lại có thể phát ra kiếm ý mạnh mẽ như vậy!

Trần Kiệt Thu cuối cùng đã hiểu, tại sao Diệp Viễn không vội chạy trốn.

Hắn hoàn toàn cũng không cần chạy trốn!

Kiếm ý mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn uy hiếp được thực lực của hắn.

“Đây là lần đầu ta phát huy ‘Thanh Cương Phiêu Linh Kiếm’, nguoi là người đầu tiên nhìn thấy nó, nên cảm thấy vinh hạnh!” Diệp Viễn cầm kiếm nhắm vào Trần Kiệt Thu nói.

Trên Cửu Thiên Lộ Diệp Viễn đã dung hợp hai loại kiếm ý ‘Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết’ cùng ‘Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm’ của mình, đồng thời đặt tên là ‘Thanh Cương Phiêu Linh Kiếm’.

Kiếm ý của Thanh Cương Phiêu Linh Kiếm mặc dù lớn mạnh, nhưng cũng cần chiêu kiếm để phát huy.

Hữu ý vô chiêu, vô căn chi bình. Hữu chiêu vô ý, đồ hữu kỳ hình.

Tầm mắt của Diệp Viễn cực cao, am hiểu sâu sắc đạo lý này cái gì thích hợp với bản thân mới là cái tốt nhất.

Cho nên hắn không nghĩ tới việc đi U Văn Tông học chiêu kiếm ‘Thanh Cương Tử Dương Kiếm Quyết’, mà chọn sáng lập ra chiêu thức!

Sáng lập ra chiêu thức cũng không phải là việc dễ đùa như thế, thứ học từ người khác đã cực khó cực khó rồi, càng không cần nói đến việc tự chế.

Người có thể tự nghĩ ra chiêu thức, không là độc nhất cũng là tài cao ngất trời.

Cũng chỉ có Diệp Viễn dám đùa như vậy.

Có điều vì thời gian gấp gáp, Diệp Viễn cũng chỉ hoàn thành được bước đầu của chiêu thứ nhất.

“Hừ! Kiếm ý của nguoi dù có mạnh hơn nữa, không có sự chống đỡ của nguyên lực, lại có thể có bao nhiêu đại uy lực? Ta cũng không tin, một Nguyên Khí tầng chín như nguoi, lại thật sự có thể giết ta!” Trần Kiệt Thu hừ lạnh nói.

“Ngũ Quý Tang Hồn Dao! Giết cho ta!”

Trần Kiệt Thu quyết định lấy mạnh ra tay trước, vừa ra tay đã sát chiêu.

Ngũ Quý Tang Hồn Dao là tuyệt kỹ nổi tiếng của Trần Kiệt Thu, ở môn võ kỹ này hắn đã xâm nhập thời gian hơn mười năm rồi, có thể xem là dày công tôi luyện.

Một đao chém ra, ngay lập tức một hồi tiếng kêu thảm thiết nghẹn ngào vang lên, như quý khóc sói gào vậy, lại hiệu quả đối với người có nhiếp hồn!

Môn vũ kỹ này thật ra vô cùng lớn mạnh, võ sĩ bình thường không cần thận sẽ trúng đạo.

Đáng tiếc là, người Trần Kiệt Thu đựng phải là Diệp Viễn.

Trên Cửu Thiên Lộ Diệp Viễn đã lĩnh hội được Tâm như chỉ thủy, loại nhiếp hồn này hoàn toàn không có hiệu quả đối với hắn.

Mà ngay lúc này, chiêu kiếm của Diệp Viễn cũng đã hoàn thành.

“Chiêu thức thứ nhất của Thanh Cương Phiêu Linh Kiếm - Cửu Kiếm Thức!”

Diệp Viễn một hơi hít nhẹ, lại hóa thành chín bóng người!

Chín bóng Diệp Viễn này đồng thời xuất kiếm, lại phát ra chín đạo kiếm khí màu xanh!

Chín kiếm khí này phát sau đến trước, bao phủ kín cả người Trần Kiệt Thu.

Trần Kiệt Thu kinh ngạc, đầu còn nhớ được chặt Diệp Viễn, liền vội vàng rút đao phòng thủ.

“Keng keng keng...”

Liên tiếp một chuỗi thanh âm sắt thép va chạm vang lên, Trần Kiệt Thu một hồi chân tay luống cuống, mới có thể đỡ được kiếm khí.

Trần Kiệt Thu quả nhiên không hổ là võ sĩ Linh Dịch tầng ba, chín kiếm khí này là phát ra từ Thương Hoa Kiếm, uy lực cực mạnh, hắn lại đỡ được gần như tuyệt đối.

Có điều, vẫn có một kiếm khí phá vỡ vòng phòng ngự của hắn, không chút lưu tình đã đâm qua cánh tay trái của hắn!

“A!” Một tiếng hét thảm của Trần Kiệt Thu vang lên, ôm cánh tay trái đầy đau đớn.

Cánh tay trái của hắn máu thịt be bét, hiển nhiên đã bị phế mất rồi.

Trần Kiệt Thu không hổ là lão giang hồ, sau khi trúng chiêu không nói một lời nào, với tốc độ cực nhanh lướt về phía xa, chính là muốn chạy trốn.

Rất hiển nhiên, hắn đã rất chắc chắn không phải là đối thủ của Diệp Viễn, chạy thoát thân mới là điều quan trọng nhất!

Có điều Diệp Viễn hiển nhiên sẽ không cho hắn có cơ hội này, gần như ngay lúc đầu khi hắn quay người chạy thoát thân, Diệp Viễn liền thu lại Thương Hoa Kiếm, xuất một chiêu bên trái!

Tuyệt Dương Chi!

Đây đã là Tuyệt Dương Chi cấp viên mãn, lực sát thương tuyệt đối cao!

Trần Kiệt Thu cũng không ngờ rằng Diệp Viễn ứng biến nhanh đến như vậy, một chiêu này với tốc độ cực nhanh, hắn hoàn toàn không kịp phòng ngự.

Chỉ nghe một tiếng “xì xì”, khí mạnh vô hình trực tiếp đâm qua bắp chân Trần Kiệt Thu.

“A!” Trần Kiệt Thu lại một hồi kêu lên thảm thiết, ngã lộn trên đất.

“Đã nói không để các ngươi chạy mất một người nào, há sẽ cho ngươi cơ hội chạy trốn sao?” Diệp Viễn tiến lên vài bước, nhàn nhạt nói.

Trần Kiệt Thu không chịu nổi sự đau đớn của tay chân, liền lăn một vòng quỳ trước mặt Diệp Viễn, than khóc thảm thiết nói: “Tiểu ca, tha mạng! Trần Kiệt Thu ta có mắt không thấy thái son, đụng đến tiểu ca, ta đáng chết! Ta đáng chết! Chỉ cần tiểu ca tha ta một mạng, ta đồng ý làm trâu làm ngựa cho ngươi!”

Diệp Viễn lại lắc đầu nói: “Ta thấy huynh đệ mấy người các ngươi đều là kẻ có tội ác chồng chất đấy? Giết các ngươi cũng coi như đã thay trời hành đạo. Người trâu ngựa như ngươi, ta cũng không dám nhận đấy! Ngươi yên tâm mà đi nhé.”

Nói xong, không cho Trần Kiệt Thu chút cơ hội nào, trực tiếp lấy đi đầu của hắn.

Đối với loại người cặn bã này, Diệp Viễn không hề có chút lòng thương hại nào.

Nhớ lại cảnh tượng lúc này phát huy Cửu Kiếm Thức, Diệp Viễn chau mày lắm bả: “Cửu Kiếm Thức còn phải hoàn thiện, uy lực của chín kiếm khí này không đồng đều, xuất kiếm cũng không đạt đến hành động nhất trí, vẫn là có một chút thời gian chênh lệch.”

Diệp Viễn lắc đầu thở dài, hiển nhiên không hài lòng với một đòn vừa này.

Ngay lúc này, một luồng thanh âm yếu ớt vang lên: “Thiếu... thiếu hiệp, cầu... cầu xin ngươi... cứu ta với.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 129: Ta tặng sư tỷ trăm năm dung mạo không già

Diệp Viễn nhìn qua, lại là lão tam Nam Linh tứ kiệt.

Hắn bị Trần Kiệt Thu chém đứt tay, lưỡi dao kia lại bồi kích độc, lúc này độc đã phát tác.

Thuốc giải đều do Trần Kiệt Thu bảo quản, cho nên hắn mới tha cho lão tam mặc kệ lão tam.

Nam Linh lão tam không có thời gian kinh ngạc với sự lợi hại của Diệp Viễn, hắn lại nhớ đến Diệp Viễn tự mình uống vào Giải Độc Đan, kết quả Bách Túc Đảo không có một chút tác dụng nào.

Bây giờ người có thể cứu hắn, cũng chỉ có Diệp Viễn!

Diệp Viễn thương hại nhìn Nam Linh lão tam một cái, nói: "Trời làm vậy thì có thể sống, tự mình làm vậy thì không thể sống. Các người đã nghĩ cướp bóc của người khác, thì phải chuẩn tinh thần bị giết. Huống chi có thể chết ở trong tay huynh đệ nhà mình, người cũng có thể nhắm mắt rồi."

Lúc này Diệp Viễn ngoảnh mặt làm ngơ, sớm đã nhìn ra bốn người này không có ai là tốt đẹp cả.

Diệp Viễn lại không phải tên mới còn non nớt thiếu kinh nghiệm, đương nhiên sẽ không phạm phải sai lầm thấp đẳng này.

Nhìn thấy Diệp Viễn sắp rời đi, Nam Linh lão tam khẩn trương, liền vội vàng hô: "Thiếu hiệp, ta... ta có tin tức quan trọng, chỉ... chỉ cầu thiếu hiệp cứu ta một mạng."

Diệp Viễn lười để ý cái lão này, thu thập nhẫn trữ vật của mấy người giữ lại.

Mặc dù không hi vọng có thể tìm thấy vật tốt ở trên người những người này, nhưng dù sao cũng là chiến lợi phẩm của mình.

"Thiếu hiệp, ta... ta thật sự có tin tức quan trọng! Mấy ngày trước mấy người chúng ta đi ngang qua hẻm núi Liên Nguyệt, phát hiện yêu thú ở xung quanh hẻm núi đã bạo động, vọt tới hướng sâu bên trong thung lũng, nhất định là có thiên tài địa bảo gì xuất thế!"

Nam Linh lão tam sợ Diệp Viễn thật sự rời đi, thành khẩn nói ra trước.

Diệp Viễn nghe xong lại cười lạnh nói: "Có thiên tài địa bảo như vậy, các người tại sao lại không đi? Thiên tài địa bảo có thể khiến tập thể yêu thú bạo động, há là bình thường sao? Người giết giết ta đi hẻm núi Liên Nguyệt, e rằng không chỉ để ta cứu người đơn giản như vậy chứ?"

"Ta... ta nào có? Thiếu... thiếu hiệp." Đối diện với ánh mắt tập trung của Diệp Viễn, Nam Linh lão tam có chút ấp úng.

Hắn không ngờ rằng, Diệp Viễn trẻ tuổi như vậy, lại có tâm trí trưởng thành như thế.

Diệp Viễn cười nói: "Được rồi, vì để cho người chết được nhắm mắt, ta hứa với người nhất định sẽ đi hẻm núi Liên Nguyệt. Nếu người đã sắp chết vẫn còn tâm trí đùa bỡn với ta, thì cũng đừng trách ta."

Nói xong, Diệp Viễn một chương đạp xuống đỉnh đầu của Nam Linh lão tam.

"Thiếu... thiếu hiệp tha mạng! A!"

Theo đó là một tiếng hét thảm, Nam Linh lão tam cuối cùng chết hẳn.

Mặc dù Nam Linh lão tam nói ra một tin tức như vậy là vì đấu tranh lúc sắp chết, nhưng không thể không nói, hắn đánh bại đánh bại lại đúng số mệnh môn của Diệp Viễn.

Trên cương vị một vị Luyện Dược Sư, Diệp Viễn thật sự không còn sức miễn dịch với thiên tài địa bảo, không đi xem một chút hắn sẽ không từ bỏ.

Xử trí xong chuyện bên này, một bộ y phục màu xanh từ xa bay tới, không phải Phong Chi Nhu lại là ai?

Phong Chi Nhu đi tới gần, không nói một lời nào, một kiếm đâm tới hướng Diệp Viễn.

Diệp Viễn liền vội vàng rút lui, hét lớn: "Sư tỷ, ta có chuyện muốn nói!"

"Nói cái đầu người! Nhận của ta một kiếm rồi nói!" Phong Chi Nhu không chịu nghe, trở tay lại là một kiếm.

Có điều, kiếm Phong Chi Nhu nhìn có vẻ tàn bạo, thật ra lại không sử dụng sát chiêu.

Sau khi suýt chút nữa giết Diệp Viễn từ lần trước, Phong Chi Nhu cũng có phần rút ra được bài học kinh nghiệm.

Mà Diệp Viễn giờ đây, đã không phải người mà nàng tiện tay một kiếm là có thể dễ dàng trừng trị nữa. Dĩ nhiên, Diệp Viễn đương nhiên cũng không đánh trả, hẳn hoàn toàn đã đuối lý.

"Sur tỷ, ta làm như vậy, cũng đều là vì người đấy! A!" Trong lúc nói chuyện lại đến một kiếm nữa, Diệp Viễn hét to một tiếng, liền vội vàng nhảy qua.

"Vì ta? Nói thật hay đấy! Ngươi có biết ta vượt qua con gấu đại bát kia hao tổn mất bao nhiêu sức lực không? Bớt phí lời, nhận của ta một kiếm!"

Phong Chi Nhu bị Diệp Viễn bày một đạo, vẫn không thể không khiến hắn dẫn ra Thiết Chương Phi Hùng, trong lòng khỏi phải nói có bao nhiêu nén giận.

"Sur tỷ, ngươi dừng tay trước có được không? Trời ơi, ngươi nghe ta từ từ giải thích đã!" Diệp Viễn vừa trốn chạy vừa nói.

"Có gì cần giải thích? Ngươi đứng lại đó cho ta, ngoan ngoãn nhận của ta một kiếm rồi nói!" Phong Chi Nhu nào có chịu nghe theo.

Hai người một đuổi một chạy, trong chớp mắt đã xuất ra mười mấy kiếm, Phong Chi Nhu chính là không chịu dừng tay.

Diệp Viễn cũng bị đuổi đến mức giận, đột nhiên đứng lại, nhắm hai mắt lại, mặc cho Phong Chi Nhu một kiếm mà đâm tới.

Phong Chi Nhu không ngờ rằng Diệp Viễn lại đột nhiên như vậy, liền sợ hết hồn, một nhát kiếm này nếu đâm thực sự, Diệp Viễn còn giữ được mạng sao?

Diệp Viễn đã giúp hai cô cháu bọn họ rất nhiều, Phong Chi Nhu ngoài miệng không nói, trong lòng vẫn là rất là cảm kích.

Đuổi giết Diệp Viễn cũng chỉ vì trút con giận, cũng không phải thật sự muốn thương tổn hắn.

Hành động của Diệp Viễn quá mức bất ngờ, Phong Chi Nhu hoàn toàn không kịp phản ứng, lúc này thu kiếm cũng đã không còn kịp nữa.

Có điều Phong Chi Nhu dù sao cũng là người mạnh ở Linh Dịch tầng bốn, khổng chế kiếm đã đến mức cực mạnh, đương nhiên đã thay đổi quỹ đạo của kiếm ở giữa đường.

Một kiếm này rất hiểm Diệp Viễn vạch qua bên tai, nguy hiểm vạn phần.

Ngay lúc này, mặt Diệp Viễn với mặt Phong Chi Nhu gần như đã gần sát nhau.

Diệp Viễn nhắm mắt lại, hơi thở Phong Chi Nhu như hoa lan, khiến Diệp Viễn không khỏi tâm thần rung động.

Phong Chi Nhu khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng lên, sau đó lùi một bước về phía sau giận dữ nói: "Diệp Viễn, ngươi điên rồi sao? Ngươi có biết vừa nãy nguy hiểm cỡ nào hay không?"

Diệp Viễn mở mắt ra, bỗng nhiên cười nói: "Không như vậy sur tỷ không chịu dừng tay đấy! Ta biết sur tỷ thương ta, nhất định sẽ không giết ta."

"Thôi đi! Ngươi đừng cho rằng ta không dám giết ngươi!" Phong Chi Nhu lại giơ kiếm lên, nhưng lúc này sự uy hiếp lại hiện ra bất lực mờ nhạt như thế.

Diệp Viễn cười ha ha một tiếng, đẩy thanh kiếm ra: "Sur tỷ, ngươi muốn giết ta cũng phải để cho ta nói xong đã."

Phong Chi Nhu thu kiếm hừ lạnh nói: "Được, ta nghe xem ngươi nói cái gì! Nếu không nói được nguyên do vì sao, đường phía sau ngươi tự mình đi đấy!"

Nói xong, Phong Chi Nhu giận đến mức quay lưng lại.

Diệp Viễn cười nói: "Ta tặng sur tỷ dung mạo trăm năm trẻ mãi không già, giải thích này... Sur tỷ còn không hài lòng?"

Phong Chi Nhu nghe thấy bốn chữ "Dung mạo không già", về giận dữ trên mặt trong nháy mắt vụt tắt, thay vào đó là sự hiếu kỳ.

Nàng xoay người lại hiếu kỳ nói: "Cái gì dung mạo trẻ mãi không già? Ngươi nói rõ một chút!"

Diệp Viễn cười ha ha, giải thích một mạch công dụng của mật ong Ngân Kiếm Phong.

Phong Chi Nhu nghe xong liền thấy hứng thú, nín thở Diệp Viễn hỏi: "Điều ngươi nói là sự thật? Vậy Trú Nhan Đan gì đó, thật sự có thể khiến dung mạo của ta trẻ mãi không già giữ được một trăm năm?"

Diệp Viễn cười nói: "Một trăm năm chẳng qua chỉ là khởi bước, nếu như ta phát huy vượt mức bình thường, luyện chế ra cực phẩm Trú Nhan Đan, một trăm năm mươi năm cũng không là vấn đề. Hơn nữa, Trú Nhan Đan chẳng những có thể khiến ngươi giữ được dung mạo hiện tại, còn có thể dưỡng da của người, khiến nước da người trắng hơn tuyết!"

"Thật không? Đây há chẳng phải nói, ta sắp xinh đẹp hơn bây giờ sao?" Phong Chi Nhu lúc này nào còn phong độ của thiên chi kiều nữ nữa, giống hệt một tiểu cô nương không am hiểu thế sự.

Nhưng đây cũng không thể trách nàng. Chi cần là phụ nữ, mặc cho nàng là công cao cái thế, hay là tuyệt đại phong hoa, cũng đều rất xem trọng dung mạo của bản thân.

Phong Chi Nhu chỉ là tiểu công chúa của một đất nước bình thường, sau này tất nhiên là sẽ già đi.

Cứ thế già đi như vậy, là điều mà mỗi người phụ nữ đều sợ nhất, thậm chí còn đáng sợ hơn so với cái chết, cho nên bọn họ đều liều mạng nghĩ muốn trì hoãn đến ngày này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Buồn bực vây giết đội ngũ

Ở một nơi cách Diệp Viễn và Phong Chi Nhu khoảng trăm dặm, bốn võ giả Linh Dịch Cảnh đang vây đánh một con yêu thú hình sư cực mạnh.

“Con súc sinh đáng chết! Thường Nhất công kích vào mắt của nó! Thường Nhị, Thường Tam, chúng ta cùng nhau giam chân nó!” Một vị thiếu niên chỉ huy ba người khác nói.

“Vâng, thiếu gia!” ba người đồng thanh nói.

Con yêu thú hình sư này lớn mạnh một cách dị thường, đã ở mức cao nhất trong giai đoạn giữa bậc hai, khoảng cách để đột phá đến giai đoạn cuối của bậc hai không còn xa nữa.

Bốn người liên thủ đối phó với con yêu thú này, hiển nhiên là phải hao tổn nhiều hơn một chút sức lực!

Cùng với mệnh lệnh mà vị thiếu niên đó đưa xuống, ba người họ tự nhiên phối hợp ăn ý bất thường, linh hoạt uyển chuyển như nhập lại làm một.

Thường Nhất ngay khi chọc cho yêu thú hăng lên, liền di chuyển ngay đến đỉnh đầu của con yêu thú, con yêu thú tất nhiên là cũng không dễ dàng để tên tiểu tử đó uy hiếp mình, đưa móng vuốt lên hướng thẳng về phía của Thường Nhất.

Mặt khác ba người còn lại cũng không để nó có cơ hội, đòn công kích như mưa trút thẳng xuống ngực của con yêu thú.

Suy cho cùng cũng là ba vị võ giả ở giai đoạn giữa của Linh Dịch Cảnh, cho dù con yêu thú này sức phòng ngự có lớn đến cỡ nào, thì cũng không dám buông lỏng để mặc họ tấn công như thế. Bất đắc dĩ, con yêu thú buộc phải thu móng vuốt của nó về, chuyển từ thế tấn công sang thế phòng ngự.

Nhưng đúng vào lúc này, Thường Nhất nhanh chóng chớp thời cơ, tấn công mạnh vào mắt của nó đánh đến nổi máu thịt lẫn lộn.

Chứng kiến cảnh này bốn người họ vui mừng, một lần nữa nhanh chóng tấn công liên tục về phía con yêu thú, khiến con yêu thú bị vang xa ra ngoài.

Con yêu thú đó bị thương rất nặng, nhưng nó không hề bỏ chạy ngược lại còn nổi điên cả lên.

“Gầm!”

Con yêu thú hình sư đó gầm lên một tiếng, điên cuồng tấn công về phía của bốn người họ.

“Cẩn thận! Nó đang vùng vẫy, đừng nên đầu rơi trực tiếp với nó! Chúng ta di chuyển tấn công, từ từ làm tiêu hao sức mạnh của nó. Nó chịu không được bao lâu nữa rồi!” Vị Thiếu niên đó chỉ thị.

“Vâng Thiếu gia”

Kì thực ba người này đều là những người có kinh nghiệm giang hồ, không cần vị thiếu niên này chỉ dạy cũng biết phải làm thế nào. Không lâu sau, con yêu thú hình sư đó âm ỉ gầm xuống đất, bốn người đều thở dài một cái.

Con yêu thú vừa chết, bốn người họ thần thờ ngồi xuống đất miệng thở hổn hển không ngớt, tất cả bọn họ đều bị thương không nhẹ.

“Đáng chết! Bị con yêu thú này trì hoãn, chúng ta cách Diệp Viễn càng ngày càng xa rồi!” Vị thiếu niên uống một viên đan dược, nghiêng răng nghiêng lưỡi nói.

Vị thiếu niên này chính là Tô Nhất Sơn đang chuẩn bị đến Vô Biên Sâm Lâm để giết Diệp Viễn, còn ba người còn lại chính là ba anh em Thường thị phụng sự cho Tô gia.

Lúc mới vào Vô Biên Sâm Lâm thì có quá nhiều người, nên bọn chúng không thể ra tay với Diệp Viễn.

Nhưng ai ngờ được Diệp Viễn và Phong Chi Nhu càng đi càng nhanh, dĩ nhiên là bọn họ theo không kịp rồi.

Không phải tốc độ của họ chậm, mà là trên đường đi lúc nào cũng có yêu thú quấy rối. Con yêu thú vừa nãy, là con mạnh nhất mà bọn họ gặp phải, vậy nên đã làm họ bị trì hoãn cả một canh giờ.

“Thiếu gia yên tâm, Mê Ảnh Trùng của đệ vẫn luôn theo sát họ, sớm muộn chúng ta cũng bắt kịp họ thôi.” Thường Nhất mở miệng nói.

Tô Nhất Sơn biết rõ khả năng theo dấu của Thường Nhất, chỉ là hiện giờ hắn cảm thấy vô cùng tức giận: “Ta có chút khó hiểu, Diệp Viễn hắn cũng đi con đường này, nhưng tại sao bọn yêu thú đó chỉ tấn công chúng ta?”

“Cái này... có lẽ do vận khí của chúng ta không tốt thôi.” Thường Nhất không dám chắc chắn nói.

Cho dù kinh nghiệm của Thường Nhất có phong phú đến đâu cũng không nghĩ ra được là tại sao?

“Vận khí? Vận khí của chúng e là quá tốt rồi đấy! Chúng ta theo dấu bọn chúng cả một quãng đường dài như thế, nhưng lại không hề phát hiện bất kỳ dấu vết nào của việc giao tranh cả, hay nói cách khác, họ không hề đụng phải bất kỳ một trận giao tranh nào, còn chúng ta lớn nhỏ đã đụng phải hơn mười trận giao tranh rồi nhỉ?”

Tô Nhất Sơn càng nói càng tức, sau cùng đám mạnh một cái xuống đất, đất bụi vang tứ tung.

“Đúng là có chút bất thường! Đường mà hai người bọn họ đi rõ ràng là một đường thẳng, như thể là bọn họ đang hướng thẳng đến một nơi nào đó vậy. Nhưng ở Vô Biên Sâm Lâm này trước giờ chưa có ai dám đi kiểu như vậy. Trên con đường này có không ít lãnh địa là của bọn yêu thú cao cấp bậc hai, lỡ như kinh động đến chúng, không chết thì cũng gãy đa tróc vậy.” Thường Nhất cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu nói.

“Đúng rồi đó! Chẳng lẽ đám yêu thú đó đều bị mù bị điếc hết rồi hay sao mà không cảm nhận thấy bọn họ? Chúng ta chưa tìm được bọn họ thì đã bị đám yêu thú đó làm một chết rồi!” Tô Nhất Sơn căm hận nói.

Vốn dĩ hắn cho rằng ở Vô Biên Sâm Lâm giết chết Diệp Viễn là một chuyện rất đơn giản, không ngờ hiện tại khó lại càng thêm khó.

Càng đi sâu vào trong, thực lực của yêu thú sẽ càng tăng, cứ tiếp tục đi thẳng như vậy là không thể nào, nhất định phải né tránh lãnh địa của đám yêu thú lớn mạnh, vòng qua mà đi.

Nhưng nếu là vậy, thì đến lúc nào mới có thể đuổi kịp Diệp Viễn bọn họ.

Trước khi đến, Tô Vũ Bách đã nói với hắn, Vô Biên Sâm Lâm là cơ hội tốt nhất cũng là cơ hội cuối cùng của hắn, để đưa Diệp Viễn vào chỗ chết.

Nếu như để Diệp Viễn thoát khỏi Vô Biên Sâm Lâm, Tô gia sẽ phải đón nhận vô số phiền phức.

Thường Nhất cũng nhận ra được sự việc có chút rắc rối rồi, lần này trước khi đi, Gia chủ đã hạ từ lệnh, nhất định phải giết cho được Diệp Viễn.

Nếu như không hoàn thành nhiệm vụ, thì đưa đầu đến gặp.

Gia chủ trước giờ chưa hề ra lệnh kiểu này, có thể thấy Diệp Viễn đối với Tô gia có uy hiếp lớn đến cỡ nào!

Thường Nhất hít một hơi thật sâu, từ trong túi lấy ra một tấm bản đồ của Vô Biên Sâm Lâm, trải ra đưa đến trước mặt của Tô Nhất Sơn.

“Thiếu gia, tiếp tục như vậy cũng không phải là cách. Nếu như bọn họ là đang đi thẳng đến một chỗ nào đó, tại sao chúng ta không tìm xem đó là chỗ nào, sau đó mai phục sẵn ở đó?” Thường Nhất kiến nghị nói.

Tô Nhất Sơn nghe vậy, liền bình tĩnh trở lại, gật đầu nói: “Người nói không sai! Nói suy nghĩ của người xem!”

Thường Nhất đưa ngón tay lên chỉ vào bản đồ, nói: “Thiếu gia, ngài xem, kể từ lúc bọn họ đi vào Vô Biên Sâm Lâm, không nghỉ ngơi một khắc nào men theo con đường này đi thẳng về hướng Tây Bắc. Với thực lực của bọn họ không thể đi vào chỗ quá sâu, chắc chắn chỉ nằm trong phạm vi một ngàn dặm. Vậy trong phạm vi một ngàn dặm đó, bọn họ có khả năng là sẽ đi chỗ nào chứ?”

“Xích Phong Lĩnh!” Tô Nhất Sơn mở miệng nói.

Ngón tay của Thường Nhất từ lúc mở miệng nói đã kéo dài đến hướng Tây Bắc một ngàn dặm, ở đó bỗng nhiên xuất hiện một cái đánh dấu Xích Phong Lĩnh.

“Véo..., Diệp Viễn hắn điên rồi sao? Lại đi Xích Phong Lĩnh một nơi nguy hiểm như thế!” Tô Nhất Sơn như hít phải một luồng khí lạnh.

Thường Nhất lắc đầu nói: “Theo lý mà nói, hắn đi Xích Phong Lĩnh thì đỡ cho chúng ta phải động thủ. Nhưng mà dựa vào tình hình hiện tại mà nói, thủ đoạn của tên Diệp Viễn này không hề dễ đoán. Những cái khác không nói, trên đường đi hắn có thể không làm kinh động đến đám yêu thú cao cấp đó thì đã là một bản lĩnh rồi! Hơn nữa theo như ta đoán, hắn đi Xích Phong Lĩnh, rất có thể là đi tìm được liệu cho tỷ nữ của hắn.”

Thường Nhất phân tích vô cùng hợp lý, gần như đúng sự thật vậy!

Nếu đã là đến vây sát Diệp Viễn, Thường Nhất dĩ nhiên là đã có chuẩn bị sẵn, hắn đã tìm hiểu rất kỹ về Diệp Viễn, ngay cả Lục Nhi một chi tiết nhỏ này cũng chú ý đến.

Tô Nhất Sơn bỗng nhiên giật mình, không kiềm nổi sự kinh ngạc nhìn Thường Nhất một cái, lúc này bắt đầu nhìn hắn bằng một con mắt khác.

Hèn gì phụ thân phái hắn đến vây sát Diệp Viễn, người này không thể xem thường được!

Rất rõ ràng, phân tích của Thường Nhất gần như không có chút sơ hở gì, đây cũng là cách giải thích hợp lý nhất.

Lúc đầu Tô Nhất Sơn còn lo lắng Diệp Viễn sẽ không tham gia lần thử luyện này, sau cùng chứng minh sự lo lắng của hắn là dư thừa.

Diệp Viễn không khờ đến nỗi cho rằng bản thân sẽ tha cho hắn, nhưng hắn vẫn cứ đến, điều đó chứng minh, hắn có một lý do không thể không đến! Và lý do đó chính là Lục Nhi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Nghênh ngang đi vào!

“Thường Nhất, vậy ngươi nói hiện giờ chúng ta phải làm sao?” Tô Nhất Sơn không ngờ lại đi hỏi ý kiến của Thường Nhất.

Thường Nhất dĩ nhiên cũng có chút bất ngờ, đối với vị thiếu gia này hắn cũng hiểu chút ít.

Tô Nhất Sơn từ trong xương cốt đã có một sự cao ngạo, luôn luôn xem thường đám người hầu bên dưới của Tô gia.

Nhưng hôm nay, hắn lại đi hỏi ý kiến của mình.

Xem ra, trong thời gian này hắn đã trưởng thành không ít.

Tô Nhất Sơn có như vậy, mới xứng đáng trở thành người kế thừa của Tô gia.

Thường Nhất cũng không do dự, đem hết những suy nghĩ của mình nói ra: “Bất kể họ có phải là đi Xích Phong Lĩnh không, chắc chắn là sẽ có một đích đến, nhưng bọn họ muốn lấy được dược liệu, e rằng cũng không phải là chuyện dễ dàng. Chúng ta chỉ cần lần theo dấu vết của Mê Ảnh Trùng đuổi theo, chuẩn bị mai phục từ trước, liệu hắn cũng không thể chạy thoát. Sau cùng chúng ta phải chú ý né tránh lãnh địa của một số đám yêu thú lớn mạnh, nhắm thẳng hướng này mà đi, cứ như vậy cho dù có hơi xa một chút, nhiều nhất cũng không quá thời gian của nửa ngày, chắc chắn sẽ kịp!”

Tô Nhất Sơn suy nghĩ một hồi, cảm thấy những lời mà Thường Nhất nói rất có lý.

Lúc đầu bọn họ không hề biết mục đích của Diệp Viễn, thế là cứ đuổi theo một cách không có chủ đích, kết quả bị yêu thú cản trở ngược lại kéo thời gian thêm dài ra.

Nay nếu đã có phương hướng rõ ràng rồi, tự nhiên là không sợ bọn họ trốn mất, né qua lãnh địa của đám yêu thú lớn mạnh, có lẽ sẽ nhanh hơn được một chút.

“Được, cứ làm theo những gì ngươi nói! Nghỉ ngơi một chút trước rồi hãy xuất phát.” Tô Nhất Sơn dặn dò nói.

Diệp Viễn thuyết phục xong Phong Chi Nhu, hai người họ mỗi người uống một viên Liệt Khí Đan, vội đi về phía Xích Phong Lĩnh.

“Diệp Viễn, bốn người họ đều do ngươi giết sao? Ngươi lại lợi hại đến thế sao?”

Đối với thực lực của Diệp Viễn, Phong Chi Nhu có chút kinh ngạc, đó là bốn Võ giả Linh Dịch Cảnh đấy, không ngờ toàn bộ lại chết dưới tay của Diệp Viễn!

Diệp Viễn cười ha ha nói: “Ta làm gì có bản lĩnh đó, chỉ là sử dụng một kẻ sách nhỏ, khiến họ tàn sát lẫn nhau, nên mới có thành quả chiến đấu như vậy.”

Phong Chi Nhu lúc này mới vỡ lẽ: “Thì ra là vậy, làm ta giật cả mình! Nếu như một mình ngươi có thể giết bốn người họ, há chẳng phải đã có thực lực của top ba mươi Võ bảng rồi sao?”

Định vị của mọi người dành cho Diệp Viễn lúc đầu chỉ khoảng trên dưới top năm mươi của Võ bảng.

Với thực lực này, đánh thắng vài võ giả Linh Dịch tầng hai thông thường thì không có gì đáng nói.

Phong Chi Nhu biết rằng thực lực của yêu thú săn người, mạnh hơn so với võ giả thông thường, hơn nữa trong bốn người đó còn có một võ giả Linh Dịch tầng ba, Diệp Viễn có thể đồng thời hạ gục bốn người họ, tăng lên hai mươi mấy bậc nữa cũng không có gì là quá.

Diệp Viễn chỉ mới Nguyên Khí tầng chín thôi!

Nguyên Khí tầng chín đã có thực lực của top ba mươi Võ bảng rồi, vậy đến khi hắn đột phá Linh Dịch Cảnh rồi, sẽ đáng sợ đến mức độ nào đây?

Phong Chi Nhu nghĩ một hồi cũng cảm thấy không thể nào tin được.

Phải nhờ đến Diệp Viễn phủ nhận suy đoán của nàng, nếu không Phong Chi Nhu sẽ cảm thấy nỗ lực của bao nhiêu năm nay coi như là đem vứt cho chó ăn rồi.

“Hắn quả là quý kẻ đa đoan! Mấy tên lão giang hồ, lại bị hắn lừa đến choáng cả mặt!” Sau khi vỡ lẽ Phong Chi Nhu, không kiềm nổi nhìn khinh bỉ Diệp Viễn một cái.

Diệp Viễn ha ha cười lớn: “Ai bảo thực lực của đề yếu kém chứ, không dùng chút thủ đoạn, há chẳng phải ngay cả mạng cũng không giữ nổi sao? Nếu không phải vậy thì Phong lão sư cũng không đề sư tỷ đến bảo vệ ta rồi.”

Phong Chi Nhu nghĩ cũng đúng, nhưng lại mở miệng nói: “Thôi được rồi, mạng của ngươi lớn lắm mà. Ngay cả Cửu Thiên Lộ cũng không chết, xem ra ngay cả ông trời cũng chẳng muốn nhận ngươi rồi.”

Diệp Viễn cười hi hi một cái, nhưng không hề đáp lại.

Phong Chi Nhu nói quả không sai, Diệp Viễn chẳng hề để mắt tới Cửu Thiên Lộ. Nhưng mà ở Thần Vực rõ ràng là đã chết rồi, nhưng hiện giờ lại khỏe mạnh đứng ở đây, giờ Diệp Viễn nghĩ lại cứ y như là đang nằm mơ vậy.

Khoảng chừng nửa ngày, Diệp Viễn và Phong Chi Nhu cuối cùng cũng đến được Xích Phong Lĩnh.

Nơi đây nguy hiểm vô cùng, ngoại trừ Thông Tí Thạch Viên, Xích Phong Lĩnh còn có không ít yêu thú lớn mạnh.

Vô Biên Sâm Lâm một nơi như thế, thợ săn yêu thú trước giờ không ai dám đặt chân đến.

Cho dù là võ giả Ngưng Tinh Cảnh, đến chỗ này cũng phải hết sức cẩn thận, chẳng may bị Thông Tí Thạch Viên bao vây, sau cùng cũng là bị vây đánh đến chết.

Hai người họ tìm một chỗ an toàn ẩn núp, lén lén quan sát tình hình ở trên Xích Phong Lĩnh.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã khiến Phong Chi Nhu giật cả mình.

Tuy là rừng cây rậm rạp, nhưng màu trắng của Thông Tí Thạch Viên ẩn ẩn hiện hiện, xuất hiện qua lại hiện ra vô cùng chói mắt.

Chúng cứ hai ba hai ba di chuyển, y như là đang tuần tra vậy.

“Cả đám cả lũ Thông Tí Thạch Viên, sao lại giống như đang đi tuần tra được?” Phong Chi Nhu nhìn Diệp Viễn có chút kinh ngạc”, truyền âm nói.

“Thạch Viên Nhất Hầu trí tuệ cực cao, nhận thức về lãnh địa của mình cũng mạnh hơn những yêu thú khác. Hơn nữa chúng phân chia cấp độ rất rõ ràng, phân thành Viên Bình, Viên Tướng, Viên Vương. Thạch Viên sống theo kiểu bầy đàn, không để kẻ khác giành mất lãnh địa của nó, một khi phát hiện ai đó đột nhập, chúng sẽ hợp sức lại chống lại kẻ thù.” Diệp Viễn giải thích nói. Nghe xong lời giải thích của Diệp Viễn, Phong Chi Nhu kinh ngạc nói: “Không phải chứ? Ngươi đã lại hiểu rõ tập tính của Thông Tí Thạch Viên như vậy, lại còn đến Xích Phong Lĩnh, như vậy chẳng phải là đến để nộp mạng sao?”

Nghe Diệp Viễn nói vậy, tính biệt lập và tính công kích của Thông Tí Thạch Viên đều rất mạnh, một khi bị phát hiện thì hai người họ sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Trong Thông Tí Thạch Viên cái gọi là Viên Bình, Viên Tướng, Viên Vương tương ứng với bậc một, bậc hai, và bậc ba.

Khoan nói tới Viên Tướng và Viên Vương, chỉ cần đám vạn Viên Bình đó sử dụng chiến thuật Viên Thuật cũng đủ để dim chết hai người họ rồi.

Diệp Viễn nhìn Phong Chi Nhu, không biết làm sao liền cười lên.

Nhìn thấy nụ cười chứa đầy ý châm chọc của Diệp Viễn, Phong Chi Nhu lại nổi giận lớn tiếng nói: “Ngươi cười cái gì? Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao?”

Diệp Viễn chỉ vào đầu của mình, cười nói: “Loại người tại sao lại lớn mạnh như vậy? Không phải do tu luyện nhanh hơn yêu tộc, cũng không phải thân thể khỏe hơn yêu tộc, mà là vì trí tuệ cao hơn yêu tộc rất nhiều, cho nên trước khi làm việc gì phải động não trước, chứ không phải chỉ biết tìm cách chạy trốn hay gặp ai cũng đánh, hiểu chưa?”

“Ý của ngươi là ngươi có cách? Vậy thì ngươi mau nói đi! Hừm? Không đúng! Ngươi giỏi lắm, Diệp Viễn, ý lúc này của ngươi có phải là đang nói ta còn ngu hơn đám yêu thú đó không?”

Phong Chi Nhu rất nhanh nhận ra, tức tối máu lên đến cả não, nhưng mà lần này nàng ta ngược lại đã học hỏi được không ít, nên cũng không nói gì thêm, mà là truyền âm nói chuyện, chỉ là sắc mặt càng ngày càng lộ vẻ lạnh lùng.

Diệp Viễn than thở nói: “Ta nói sư tỷ, tỷ đừng có nhạy cảm đến thế có được không? Ta chỉ là đáng nói cho tỷ một quy luật mà thôi, tỷ cứ phải lái sang hướng là ta đang mắng tỷ, hà tất như vậy chứ?”

“Hừm! Ngươi khoan vội đắc ý! Hiện giờ không phải lúc, đợi đến lúc quay về, xem ta tính sổ với ngươi như thế nào!” Phong Chi Nhu lạnh lùng hừm một cái.

Đối mặt với cả rừng Thông Tĩ Thạch Viên, một Phong sư tỷ kêu ngạo cuối cùng cũng biết phân biệt nặng nhẹ, không hờ một chút là nổi giận nữa.

Thiết Chương Phi Hùng chỉ có một con, còn có thể dẫn dụ được, nếu như kinh động đến cả rừng Thông Tĩ Thạch Viên, hai người bọn họ ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có.

“Ha ha, đa tạ sư tỷ đại nhân đại lượng!” Diệp Viễn cười nói.

“Ít nói nhảm đi! Có cách nào đi vào, mau nói!” Phong Chi Nhu đã kìm nén cả bụng hỏa khí, chẳng tốt lành nói.

Diệp Viễn cười nói: “Làm sao đi vào ư? Đương nhiên là thân nhiên đi vào rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Kiến thức chính là lực lượng

“Thân nhiên đi vào? Đầu của ngươi có vấn đề à? Nhiều Thạch Viên đến thế, làm sao mà thân nhiên đi vào được?” Phong Chi Nhu mở to mắt ra nhìn Diệp Viễn, như đang nhìn một tên ngốc vậy.

“Sư tỷ, tỷ làm ơn đừng có suy bụng ta ra bụng người nữa được không? Lúc này đã nói rồi, làm việc gì cũng phải động não trước” Diệp Viễn lại thở dài.

“Ngươi!”

Phong Chi Nhu lông mày dựng ngược cả lên, tên tiểu tử này lại mỉa mai ta nữa!

Ngươi hay lắm! Nhưng mà ngươi không biết là con gái rất ưa để bụng sao? Món nợ lần này, chúng ta ghi nhớ từng cái một, đợi đến khi về tính luôn một lượt!

“Thông Tĩ Thạch Viên lợi hại thì lợi hại thiệt, nhưng chúng có một điểm yếu, đó chính là hầu như không thể nhìn thấy trong đêm tối, còn chúng ta đã uống Liễm Tức Đan, bọn chúng không cảm nhận được hơi thở của chúng ta. Nên đợi đến khi trời tối, chúng ta có thể thân nhiên mà đi vào rồi!” Diệp Viễn giải thích nói.

“Như vậy cũng được sao?”

Phong Chi Nhu hoàn toàn ngã mũ trước Diệp Viễn, tên tiểu tử này sao lại biết nhiều đến như vậy?

Xích Phong Linh vốn dĩ chẳng ai dám đặt chân đến, ngay cả võ giả Ngưng Tinh Cảnh cũng không dám nấn lại quá lâu, càng không cần nói đến việc hiểu biết tập tính của Thông Tĩ Thạch Viên.

“Sao lại không được?” Diệp Viễn hỏi ngược lại.

“Nhưng mà... nhưng mà không phải ngươi nói, Liễm Tức Đan chỉ có tác dụng với yêu thú từ bậc ba trở xuống thôi sao? Nếu như chúng ta đụng phải Viên Vương thì phải làm sao?” Phong Chi Nhu hỏi nói.

“Ta sớm đã dò hỏi từ trước, Vô Biên Sâm Lâm trong phạm vi ngàn dặm cao nhất cũng chỉ là yêu thú bậc ba. Xích Phong Linh vẫn nằm trong phạm vi ngàn dặm đó, một rừng không thể có hai cộp, nên chỗ này nhiều nhất cũng chỉ có một con Viên Vương bậc ba. Một Xích Phong Linh lớn đến như vậy, vận khí của chúng ta phải tốt đến mức nào mới gặp phải Viên Vương chứ?”

Nghe Diệp Viễn nói như vậy, Phong Chi Nhu cảm thấy hình như cũng không có gì là nguy hiểm lắm!

Một nơi cực kỳ nguy hiểm như vậy, đối với Diệp Viễn lại y như là đang đi trên đất bằng vậy! Đương nhiên, cũng chỉ có đối với Diệp Viễn là có thể đi như trên đất bằng, đối thành người khác, họ vốn dĩ không biết bảo chế Liễm Tức Đan, đến rồi cũng chỉ có nộp mạng thôi.

Tên tiểu tử này đúng là yên quái, hình như không có việc gì có thể làm khó được hắn!

Phong Chi Nhu cũng là một người tâm cao khí ngạo, trong lòng có chút không phục. Không biết tại sao, trong lòng nàng ta có chút mong đợi lát nữa lên núi xảy ra xảy ra tình huống gì đó mới hay!

Để xem hắn xử lý như thế nào!

Trắng mờ gió rít, gió thổi lá cây kêu vi vu, hai bóng người từ từ đi về hướng Xích Phong Lĩnh.

Yêu thú tuy là tinh thần và thể lực hơn con người, nhưng cũng không thể không nghỉ ngơi.

Lúc này đứng vào giờ tỵ, hầu hết Thông Tí Thạch Viên đã quay về rừng nghỉ ngơi, tự nhiên sẽ không giống với ban ngày bóng Viên nồm nợp.

Thị giác của võ giả trong đêm cũng tương đối tốt, tuy cự ly và tầm nhìn không được rõ như ban ngày, nhưng để nhìn thấy vật trong phạm vi nhỏ là không thành vấn đề.

Hơn nữa cùng với sự tăng dần cấp độ cảnh giới của võ giả, nguyên lực tạo ra sự thay đổi đối với cơ thể cũng sẽ càng lớn, vì thế thị lực của võ giả trong đêm cũng sẽ càng ngày càng tăng.

Phong Chi Nhu và Diệp Viễn chậm chậm đi lên núi, sợ kinh động đến đám Thông Tí Thạch Viên.

“Xích Phong Lĩnh lớn như vậy, chúng ta đi đâu để tìm Xích Hồn Thảo?” Phong Chi Nhu đột nhiên truyền âm hỏi.

“Đỉnh núi!” Diệp Viễn chỉ nói hai chữ

“Cái gì? Đỉnh núi? Viên Vương rất có thể là đang ở đỉnh núi.” Phong Chi Nhu suy nghĩ một chút nữa mở miệng nói.

“Có thể đừng kinh ngạc đến thế không? Chỗ này tại sao lại gọi là Xích Phong Lĩnh? Dược thảo đó sao lại gọi là Xích Hồn Thảo? Làm ơn động não một tý được không?”

Diệp Viễn không thiện cảm nói.

Người đàn bà này cả ngày chỉ biết ngạc nhiên hết cái này đến cái kia, ngoài ra chẳng có tích sự gì cả.

Không kiên nhẫn, thật đáng buồn!

Thấy Phong Chi Nhu vẫn một dáng vẻ mù tịt, Diệp Viễn đành phải giải thích nói: “Thỏ này gọi là Xích Phong Lĩnh bởi vì đất ở trên đỉnh núi có màu đỏ. Loại đất đó gọi là Xích Tương Thổ, là một loại thổ nưỡng cực kỳ hiếm có, có thể thơm mầm Xích Hồn Thảo. Nhưng mà lượng Xích Tương Thổ trên Xích Phong Lĩnh không nhiều, chỉ có một vài chỗ nhỏ trên đỉnh núi có. Cho nên chúng ta muốn tìm Xích Hồn Thảo nhất định phải lên đỉnh núi.”

Phong Chi Nhu cũng không biết phải nói như thế nào nữa, tên Diệp Viễn này như là một quyển bách khoa toàn thư vậy, cái gì cũng biết!

Và cũng chỉ có kiên nhẫn uyên bác như hắn mới dám dựa vào Nguyên Khí Cảnh mà xông vào Xích Phong Lĩnh thôi?

“Lỡ như... lỡ như trên đỉnh núi gặp phải Viên Vương thì sao?” Phong Chi Nhu đã bị Diệp Viễn thuyết phục rồi, nay khí thế đột nhiên yếu đi rất nhiều.

“Ta làm sao biết được? Nếu như đụng phải thật, thì quay đầu bỏ chạy vậy! Còn việc chạy được bao xa thì phải coi bản lĩnh của hai chúng ta thôi. À, đây là chuyện của riêng ta không cần thiết kéo người vào chuyện này, người vẫn là đừng nên đi lên nữa.” Diệp Viễn rất không có trách nhiệm nói.

“Không được! Ta đã hứa với cô cô là phải bảo vệ người, không thể để người một mình mạo hiểm được!” Phong Chi Nhu kiên quyết nói.

“Ha ha, vậy thì phải cảm ơn sư tỷ rồi. Nếu như đụng phải Viên Vương có thể cùng một đại mỹ nhân như tỷ cùng xuống dưới hoàng tuyền, cũng là điểm phúc rồi!” Diệp Viễn cười nói.

Phong Chi Nhu lập tức lại có cảm giác bị mắc bẫy lần nữa, nhưng lời đã nói ra, nàng cũng không muốn rút lại, chỉ là trợn mắt ra nhìn Diệp Viễn nói: “Ít nói nhảm đi, mau đi thôi!”

Do sợ kinh động đến Thông Tí Thạch Viên, nên hai người họ đi rất chậm, đi hết hơn cả một canh giờ, mới bình yên vô sự mà từ từ lên đến đỉnh núi.

Đỉnh núi có chút trống trải, hiển nhiên là do Thông Tí Thạch Viên xây dựng nên.

Lên đến đỉnh núi, tuần đêm của Thông Tí Thạch Viên cũng đông lên rất nhiều. Hơn nữa xem hơi thở từ trên người của bọn chúng tỏa ra, trong đó có không ít Thông Tí Thạch Viên bậc hai.

Xem tình hình, con Viên Vương đó nhất định là đang trên đỉnh núi rồi.

“Thông Tỉ Thạch Viên nhiều như vậy, phải làm sao đây?”

Phong Chi Nhu có chút sốt ruột hỏi.

Diệp Viễn nhìn qua một lượt khoảng đất trống đó, truyền âm nói: “Có thấy ngọn đồi nhỏ ở phía xa kia không? Trong đó có một cái hang động nhỏ, nếu như ta đoán không sai, con Viên Vương đó đang ở bên trong cái hang động đó. Cả đỉnh núi này, chỗ có Xích Tương Thổ dày đặc nhất chính là trên ngọn đồi nhỏ đó, Xích Hồn Thảo có lẽ cũng nằm ở đó!”

“Há? Vậy... vậy chẳng phải rất nguy hiểm sao? Hiện giờ chúng ta đang ở trên đỉnh núi, một khi bị Viên Vương phát hiện, ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có!” Phong Chi Nhu lo lắng nói.

“Ừm, đúng là có hơi nguy hiểm, nhưng có nguy hiểm đến mấy ta cũng phải đi! Không có Xích Hồn Thảo, Lục Nhi chắc chắn là sẽ không qua khỏi.”

Thấy Diệp Viễn vì một tỷ nữ mà liều mạng đến vậy, trong lòng của Phong Chi Nhu cũng cảm động vô cùng.

Một nam tử có tình có nghĩa như vậy, trên đời này quả thật không nhiều!

Lúc thường nhìn Diệp Viễn cười đùa tí tưng, nhưng đến thời khắc quan trọng lại vô cùng đáng tin cậy.

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Phong Chi Nhu thu lại vẻ mặt căng thẳng của mình, quyết định phối hợp với Diệp Viễn hái cho bằng được Xích Hồn thảo.

Diệp Viễn quan sát một hồi, truyền âm nói: “Tỷ có nhận ra không, xung quanh ngọn đồi nhỏ đó không hề có Thông Tỉ Thạch Viên tuấn tra?”

Phong Chi Nhu nhìn về phía ngọn đồi nhỏ, quả thật là vậy!

“Phía sau ngọn đồi nhỏ là đoạn nha, chúng ta vòng qua hướng đó, từ đoạn nha leo qua, chỉ cần không kinh động đến Viên Vương, khả năng chúng ta có thể trốn thoát cũng rất lớn.” Diệp Viễn nói.

“Như... như vậy có được không? Từ đoạn nha leo lên, nhưng phải đi ngang qua cái hang động đó.”

“Không nghĩ được nhiều nữa rồi, đến lúc này chúng ta chỉ còn cách mạo hiểm một lần thôi. Không lâu nữa trời sáng rồi, một khi trời sáng chúng ta càng không có cơ hội nữa.” Diệp Viễn hạ quyết tâm nói.

Phong Chi Nhu cắn chặt răng một cái, nói: “Được! Lát nữa người đi tìm Xích Hồn Thảo, ta giúp người trông chừng!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Tạm biệt, Diệp Viễn!

Diệp Viễn và Phong Chi Nhu né xa đám tuấn đêm Thông Tỉ Thạch Viên, vòng qua sườn đồi.

Đoạn nha này gần như là vuông góc với mặt đất, đỉnh núi cách chỗ Diệp Viễn bọn họ đang đứng cả trăm trượng.

“Diệp Viễn đoạn nha này rất cao, người được không?” Phong Chi Nhu có chút lo lắng, hỏi Diệp Viễn.

Thân pháp sử dụng để leo cao và đi trên mặt đất là hoàn toàn khác nhau, lúc leo cao cơ thể không còn chịu sức hút của trái đất, sử dụng tuyệt kỹ thân pháp đối với võ giả cũng khó khăn hơn.

Suy cho cùng, dù là võ giả Ngưng Tinh Cảnh cũng không thể bay lượn giữa không trung được.

Võ giả Linh Dịch Cảnh thì còn may, võ giả Nguyên Khí Cảnh muốn leo cao cả trăm trượng như vậy, gần như là việc không thể nào.

Một là nguyên lực của võ giả Nguyên Khí Cảnh chịu không nổi sự tiêu hao với khoảng cách cả trăm trượng như vậy. Hai là tuyệt kỹ thân pháp bậc một không đủ để cho võ giả leo cao trăm trượng.

“Nói cái gì mà, người được không? Đem chữ không đó bỏ đi, ta đương nhiên là được.” Diệp Viễn không hề để trong lòng nói.

“Nhưng mà... đỉnh núi đó cách chúng ta cả trăm trượng đấy!”

“Chẳng phải chỉ có trăm trượng thôi sao? Sư tỷ cứ đi trước một bước, ta theo sau đến ngay! Đã đến đây rồi, ta không thể giữ chân tỷ được!” Diệp Viễn cười nói.

Những lời của Diệp Viễn nghe sao cũng giống như là đang cổ vũ về mình làm được vậy, nếu như hắn leo đến nửa chừng nguyên khí không đủ rơi xuống, thì chẳng hay chút nào.

Khoảng cách từ vách núi đến mặt đất cao cả ngàn trượng, lỡ chân một cái, là mất mạng như chơi.

“Thật sự là không thành vấn đề chứ?” Phong Chi Nhu ngờ vực nói.

“Đương nhiên là không thành vấn đề! Có khi nào ta khiến tỷ phải thất vọng chưa?” Diệp Viễn cười nói.

Phong Chi Nhu suy nghĩ một hồi, hình như Diệp Viễn quả đúng là một quái thai, trước giờ không có việc gì là hắn làm không được, có lẽ hắn thật sự có thể làm được thì sao?

“Được, vậy ta đi trước một bước đây!”

Phong Chi Nhu gật gù đầu, mũi chân đạp nhẹ một cái bay lên đoạn nha.

Phong Chi Nhu người nhẹ như chim, vách núi thẳng đứng nhìn như không thể nào leo lên, đối với nàng mà nói y như đang đi trên mặt đất vậy.

Tuyệt kỹ thân pháp của nàng chính là tuyệt kỹ cao cấp bậc hai “Linh Yến Vũ”. Vốn là dùng sự nhẹ nhàng để đạt tốc độ, dùng để leo vách núi là thích hợp nhất.

Trên vách núi thẳng đứng chỉ thấy mũi chân hoặc bao kiếm của nàng vệt qua, cả người dùng tốc độ cực nhanh leo thẳng về phía trước, trong chớp mắt đã leo được hai mươi mấy trượng.

Nhưng mà, Phong Chi Nhu leo càng cao lòng nàng lại càng nặng, bởi nàng ta không hề cảm nhận được sự tồn tại của Diệp Viễn.

Phong Chi Nhu không hề cảm nhận bên dưới mình có chút tiếng động gì!

Diệp Viễn vẫn chưa leo lên, hay là đã... rơi xuống núi rồi?

Phong Chi Nhu rất muốn cuối xuống nhìn xem Diệp Viễn có ở bên dưới không, nhưng bản thân nàng ấy leo lên vách núi cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì, làm gì còn sức lực cuối xuống nhìn Diệp Viễn nữa?

Nếu như Diệp Viễn là vẫn chưa leo lên, chẳng lẽ hắn đang cố ý trêu đùa mình sao?

Không thể nào! Diệp Viễn không thể nào vô vị đến mức độ này!

Chẳng lẽ hắn... thật sự đã rơi xuống dưới rồi sao? Nhưng mà rơi xuống dưới ít nhiều cũng phải có tiếng động gì chứ?

Chẳng lẽ Diệp Viễn vì không muốn làm ảnh hưởng đến mình, ngay cả một tiếng cũng không dám phát ra sao?

Càng suy nghĩ lung tung, Phong Chi Nhu càng sốt ruột, động tác của thân pháp cũng bắt đầu trở nên rối loạn.

“Xẹt!”

Phong Chi Nhu trong lúc sốt ruột, chẳng may trượt chân một cái, không có điểm tựa!

Trong chớp mắt, người của Phong Chi Nhu nhanh chóng trượt xuống dưới.

“Sự tỷ cẩn thận!”

Đúng vào lúc này, Phong Chi Nhu lại nghe thấy âm thanh của Diệp Viễn vang đến!

Hóa ra, Diệp Viễn vẫn luôn theo sát cô!

Nhưng, lúc này Phong Chi Nhu đã không còn chỗ nào có thể mượn lực nữa, ngoài trừ dùng kiếm đâm vào vách núi.

Nhưng nếu làm như vậy, thì va chạm của kiếm và vách núi ắt sẽ tạo ra âm thanh chói tai, như vậy sẽ làm kinh động đến cả rừng Thông Tí Thạch Viên.

Cho dù họ có leo lên được đỉnh nha, cũng không thoát được một chữ chết.

Thế là trong tức khắc, Phong Chi Nhu đành phải buông bỏ tự cứu, để mặc cho bản thân rơi một cách tự do.

Nàng quyết định trước khi chết nhìn Diệp Viễn một lần cuối, bởi sau khi chết rồi không ai cãi nhau với hắn nữa rồi?

Nhưng nàng không hề nhìn thấy Diệp Viễn, bởi vì nàng vừa mới trượt xuống được khoảng hai trượng, thì cảm nhận được dưới chân có một cánh tay nhẹ đỡ lấy một cái.

Chính vì cú đỡ vừa rồi, làm cho cơ thể của nàng quay trở về quỹ đạo lúc đầu.

“Sư tỷ tỷ đi lên trước đi, ta theo sau đến ngay!” Gần như là cùng một lúc, âm thanh của Diệp Viễn đã vang lên.

Phong Chi Nhu biết rằng chính Diệp Viễn đã cứu nàng, nhưng mà... chịu phải lực tác động như vậy, Diệp Viễn có thể sống sót sao? Nàng thậm chí còn nghe thấy âm thanh rơi xuống của Diệp Viễn.

Không hiểu vì sao, Phong Chi Nhu lúc này có cảm giác như muốn khóc.

Nhưng nàng biết rằng tuyệt đối không được lãng phí cơ hội mà Diệp Viễn đã liều mạng đánh đổi, thế là chạm mũi chân một cái thi triển “Linh Yến Vũ” nhanh chóng leo lên đỉnh núi.

Phong Chi Nhu đem hết những suy nghĩ trong lòng miễn cưỡng để sang một bên, hướng thẳng lên đỉnh núi.

Một khi Phong Chi Nhu vứt bỏ hết tạp niệm trong đầu, thì việc leo lên đỉnh đã không còn là chuyện khó khăn gì nữa.

Chẳng mấy chốc, Phong Chi Nhu đã nhìn thấy đỉnh núi. Mũi chân của cô chạm nhẹ vào vách núi lần cuối cùng, toàn thân như Linh Yến bay vù lên trên vách núi.

Nhưng vào lúc này, Phong Chi Nhu chẳng hề có chút vui mừng vì đã chinh phục được vách núi cao cả ngàn trượng, nàng ngồi thẫn thờ xuống mặt đất, lòng đau như dao cắt.

“Phong Chi Nhu, là tại ngươi! Là do ngươi hại chết Diệp Viễn!”

Phong Chi Nhu bắt đầu khóc thút thít, nhưng không dám phát ra âm thanh, dùng tay bịt miệng lại, thế là cả người rung lắc bầy cả lên.

Nước mắt lộp bộp từ trong hốc mắt rơi xuống, sau đó bay theo gió rơi xuống vách núi.

“Phong Chi Nhu, người đáng chết là ngươi! Nhưng tại sao giờ ngươi vẫn còn sống, nhưng Diệp Viễn lại chết rồi!”

“Phong Chi Nhu, ngươi tại sao lúc thường không thể đối đãi với Diệp Viễn tốt một chút? Rõ ràng là hắn đã giúp đỡ ngươi rất nhiều, nhưng ngươi lại không dám hạ mình cảm ơn lấy một tiếng?”

“Diệp Viễn, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi....”

Phong Chi Nhu trong lòng không ngừng oán trách bản thân, nhưng cô biết rằng Diệp Viễn sẽ không bao giờ nghe thấy nữa.

Tuy là Diệp Viễn lúc này truyền âm nói sẽ theo sau đến ngay, nhưng Phong Chi Nhu biết rất rõ, nhất định là Diệp Viễn đang muốn an ủi mình nên mới nói vậy.

Với lực rơi xuống tác động như thế, Diệp Viễn vốn dĩ không còn cơ hội để sống sót.

Cho dù là nàng dùng thực lực của Linh Dịch tầng bốn, thân pháp cao cấp bậc hai, ở tình huống đó cũng không thể nào sống sót, càng không phải nói Diệp Viễn chỉ ở mức Nguyên Khí tầng chín.

Phong Chi Nhu biết rằng Dịch Chuyển của Diệp Viễn đã luyện tới mức cực kỳ cao thâm, nhưng suy cho cùng với tuyệt kỹ thân pháp bậc một, thì làm sao có thể đỡ nổi lực tương tác mạnh đến thế?

“Diệp Viễn, xin lỗi! Ta sẽ không chết, ta phải giúp ngươi hoàn thành di nguyện của mình, lấy cho được Xích Hồn Thảo và những dược liệu khác! Ta phải về đến Tần quốc nhờ Ngô Đạo Phong đại nhân giúp Lục Nhi bào chế Nguyên Dương Đan, nếu như Ngô Đạo Phong đại nhân cũng không thể bào chế được, ta sẽ đi nơi khác tìm kiếm dược sư giỏi hơn. Bất luận như thế nào, ta nhất định phải tìm ra mọi cách cứu sống Lục Nhi.” Phong Chi Nhu âm thầm thề thốt nói.

Nói xong, Phong Chi Nhu cố gắng lấy lại tinh thần, đứng dậy chuẩn bị đi tìm Xích Hồn Thảo.

Phong Chi Nhu nhìn xuống vách núi đen như mực, một lần nữa không kiếm được nước mắt.

“Diệp Viễn, tạm biệt!”

Nói xong, Phong Chi Nhu chuẩn bị quay người đi.

Đột nhiên đứng vào lúc này, Phong Chi Nhu từ đâu nghe thấy tiếng vù vù từ dưới vách núi vọng lên, như thể đang có cái gì đó đang động đậy vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Bị phát hiện!

Àm!"

Một chiêu bát trọng lãng của Diệp Viễn bị Tô Nhất Sơn dễ dàng hóa giải.

"Xuy!"

Diệp Viễn lại ra một chiêu Tuyệt Dương Chi, vô hình kinh khí ác liệt dị thường, đánh về hướng Tô Nhất Sơn nhưng lại bị hấn hóa giải được.

Có điều Diệp Viễn cũng không hề có cảm giác chán chường, ngược lại càng đánh càng sung.

Hắn hoàn toàn không cần cân nhắc đến việc phòng thủ, sử dụng lần lượt từng chiêu thức của mình.

Mặc dù đối với Tô Nhất Sơn, uy hiếp cũng không lớn nhưng đối phương cũng rất chặt vật.

Công kích của Diệp Viễn không phải loại võ giả Nguyên Khí tầng chín bình thường có thể đánh ra, cho dù không cần dùng lá bài tẩy Cửu Kiếm mạnh nhất, công kích của hắn cũng có thể gây thương tổn cho võ giả Linh Dịch tầng hai.

Nếu không phải Tô Nhất Sơn đột phá Linh Dịch tầng bốn thì những chiêu thức này có thể giết chết hắn.

Hơn nữa Diệp Viễn thẳng tay tấn công điên cuồng, còn Tô Nhất Sơn chỉ có thể bị động chịu đánh, tình huống càng kéo dài, đòn công kích của Diệp Viễn càng lộ vẻ ác liệt.

Diệp Viễn cứ như thể liều mạng công kích, kéo dài hai ngày.

Hai ngày qua, trừ ăn cơm ngủ ngồi tĩnh tọa, thời gian còn lại Diệp Viễn đều đối luyện cùng Tô Nhất Sơn.

Một bao cát thịt miễn phí như vậy, đánh thật sự vui tràn trề.

Diệp Viễn càng đánh càng hưng phấn, càng đánh càng không biết mệt mỏi, có lúc hưng phấn có thể liên tiếp đánh hắn mấy tiếng đồng hồ.

Nhìn lại, Tô Nhất Sơn đã bị Diệp Viễn hành hạ đến sắp nát rồi.

Hắn quả thực không nghĩ ra, Diệp Viễn chẳng qua là một tên Nguyên Khí tầng chín mà thôi, tại sao có thể có thể nhẫn nại như thế?

Công kích mạnh như vậy, theo lý thuyết nguyên lực tiêu hao lớn vô cùng nhưng Diệp Viễn liên tiếp đánh mấy tiếng, lại còn không cần ăn Hồi Khí Đan!

Cho dù là tự hấn điên cuồng tấn công như vậy, chỉ sợ cũng không cầm cự được một tiếng đồng hồ!

Nhưng Linh Dịch tầng bốn cùng cấp bậc với Nguyên Khí tầng chín sao?

Tô Nhất Sơn không phải không nghĩ tới đánh lên Diệp Viễn nhưng khí lực của Viên Phi như có như không trông chừng hắn, khiến hắn không dám có chút hành động nào thiếu suy nghĩ.

Tô Nhất Sơn tin tưởng, chỉ cần hắn trả lại một chiêu, thứ chờ đợi hắn là một Lòi đình chuông!

Viên Vương kinh khủng này hắn đã từng thấy, tự thấy mình vốn không phải là địch thủ của bọn hắn.

Hai ngày này, Viên Phi vẫn luôn thấy Diệp Viễn đánh điên cuồng, có lúc ánh mắt hắn sáng quắc, không biết đang suy nghĩ gì.

Ngược lại Nam Phong Chỉ Nhu hai ngày này biến thành ăn không ngồi rồi, nhưng nàng cũng có một vướng mắc không thể coi bỏ, trong lòng có chút nặng nề.

Diệp Viễn nghe được họ "Nam Phong" sợ là đã đoán được thân phận của nàng.

"Nam Phong" là họ của cả nước, ở Tần quốc không ai không biết không ai không hiểu.

Hai cô cháu Nam Phong Chỉ Nhu cũng có thể coi là bạn bè tốt của Diệp Viễn nhưng các nàng vẫn luôn giấu giếm thân phận của mình, có thể nào cũng không nói ra.

Hai ngày này Diệp Viễn đang toàn lực củng cố cảnh giới, vốn không rảnh quan tâm đến chuyện này. Một khi hắn đột phá cảnh giới, có truy cứu chuyện này thế hay không? Có thể xa lánh nàng hay không?

Nam Phong Chi Nhu lo lắng không thôi.

...

Lại qua một ngày, Diệp Viễn vẫn giống như thường ngày, đánh Tô Nhất Sơn điên cuồng.

Bỗng nhiên, Diệp Viễn ngưng tấn công, xếp bằng ngồi xuống.

Cặp mắt Viên Phi híp lại như là đoán được gì đó, thân hình động một cái, trong nháy mắt xuất hiện ở giữa Diệp Viễn và Tô Nhất Sơn, tách hai người ra.

Tô Nhất Sơn hiển nhiên cũng đoán được cái gì, biết Viên Phi không thể nào cho hắn cơ hội đến gần Diệp Viễn, vì vậy thức thối lui qua một bên, một mình ngồi tĩnh tọa.

Diệp Viễn muốn đột phá, Tô Nhất Sơn cũng phải nghỉ dưỡng sức một phen.

Mặc dù hắn không cảm thấy Diệp Viễn có thể trực tiếp đột phá Linh Dịch Cảnh nhưng vẫn nên chuẩn bị chu đáo mới phải.

Đùa gì thế? Nguyên Khí tầng chín trực tiếp đột phá Linh Dịch Cảnh, cho dù là lão tử hắn năm đó cũng không dám làm như vậy!

Không riêng gì lão tử Tô Vũ Lâm của hắn, Viện trưởng đại nhân, Vạn Đồng Hải, Nam Phong Dật những cường giả Ngưng Tinh Cảnh có uy tín này, năm đó có ai mà không phải tài năng thiên phú đâu?

Nhưng bọn họ không có lấy một người dám trực tiếp đột phá Linh Dịch Cảnh khi đang ở mức Nguyên Khí tầng chín!

Đùa gì thế?

Dựa vào bán bộ Linh Dịch để quá độ, đây là phương pháp trùng kích Linh Dịch Cảnh mà vô số đời trước tìm ra, Diệp Viễn nghĩ muốn lấy sức một mình khiêu chiến vô số đời trước sao?

Dù là tài năng thiên bẩm của Tô Nhất Sơn ước chừng cũng mất nửa năm.

Nam Phong Chi Nhu ban đầu đột phá Linh Dịch Cảnh, thời gian chuẩn bị ít hơn Tô Nhất Sơn một chút nhưng cũng mất bốn, năm tháng.

Nhưng Diệp Viễn vốn không chuẩn bị, chẳng qua là dùng thời gian đếm ngày củng cố cảnh giới, sau đó liền bắt đầu trực tiếp đột phá.

Nếu như hắn thành công, vậy những thiên tài bọn họ tính là gì?

Nam Phong Chi Nhu thấy Diệp Viễn chuẩn bị đột phá, tâm tình nhất thời cũng khẩn trương.

Mặc dù Diệp Viễn nói vô cùng tự tin nhưng chuyện khiêu chiến võ giả nhận thức cực hạn này vẫn khiến Phong Chi Nhu có chút không yên tâm.

Một cảnh giới lớn không phải muốn đột phá là có thể đột phá. Đối với việc đột phá Linh Dịch Cảnh, không ai dám khinh thường chút nào.

Bởi vì một khi trùng kích thất bại, tự thân sẽ nhận được sự tổn thương bất đồng, thậm chí còn gặp nguy hiểm tột cảnh giới!

Mặc dù có thể tu luyện trở lại nhưng lần sau trùng kích bình cảnh, độ khó sẽ lớn hơn!

Đây cũng là lý do tất cả võ giả khi đang đột phá Linh Dịch Cảnh đều sẽ thận trọng vô cùng.

"Diệp Viễn, người nhất định phải thành công!" Nam Phong Chi Nhu âm thầm nói.

Nàng biết, nếu như Diệp Viễn không đột phá nổi, Lục Nhi chắc chắn phải chết.

Một khi Lục Nhi chết, đã kích đối với Diệp Viễn chắc chắn sẽ lớn vô cùng!

Đây là cảnh mà Nam Phong Chi Nhu không muốn nhìn thấy.

Diệp Viễn cứ như vậy ngồi xếp bằng nửa canh giờ, khí tức trên người dần dần bình ổn lại.

Hắn bỗng nhiên mở mắt, từ trong nhãn trử vật lấy ra một viên trùng linh đan uống vào, lại nói với Viên Phi: "Viên Phi, hộ pháp thay ta, ta muốn bắt đầu đột phá. Coi chừng Tô Nhất Sơn, đừng để cho hắn chạy."

"Thiếu gia an tâm đột phá, hết thảy tự có Viên Phi lo." Viên Phi kêu lên.

Diệp Viễn gạt đầu một cái, lại nhắm hai mắt lại.

Cách đó không xa Tô Nhất Sơn nhìn thấy một cảnh này trong lòng lại thất kinh một hồi.

Diệp Viễn hẳn thật có thể cùng trao đổi với con yêu thú này!

Chẳng trách hẳn có thể thu phục con yêu thú cấp ba này!

Trên người Diệp Viễn ẩn chứa nhiều bí mật không rõ!

Phía bên này Diệp Viễn điều chỉnh xong trạng thái, uống trùng linh đan, chính thức bắt đầu trùng kích Linh Dịch Cảnh!

Mặc dù người bên cạnh đều cảm thấy việc trùng kích Linh Dịch Cảnh vô cùng hung hiểm, nhưng đối với người trong cuộc như Diệp Viễn tới mà cũng không phải chuyện gì không bình thường.

Hắn lý giải nguyên lực thiên địa, mạnh hơn nhiều so với bất kỳ đại sư nào ở Tần quốc.

Năng lực đó lý giải nguyên lực thiên địa của những cường giả Ngưng Tinh Cảnh, có xách gậy cho Diệp Viễn cũng không xứng.

Đối với bọn họ mà nói, Linh Dịch Cảnh là một trứng ruộng lớn, còn với Diệp Viễn, Linh Dịch Cảnh cũng chỉ là một bậc thang nhỏ mà thôi.

Nuốt trùng linh đan vào bụng giống như ném một hòn đá nhỏ lên mặt hồ tĩnh lặng, phá vỡ trạng thái nguyên lực vốn thăng bằng trong cơ thể Diệp Viễn.

Cơ hồ trong nháy mắt, bên trong đan điền nguyên lực của Diệp Viễn sôi trào lên!

"Ô ô..."

Dưới người Diệp Viễn nổi lên một hồi gió lốc, trận gió lốc này không ngừng mở rộng, lại mở rộng, cuốn từng trận lá rơi.

Nguyên lực phong bạo, bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Giống như câu đố nam tử!

Cùng với vài tiếng Viên gầm vang lên, một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm ập vào đầu của Diệp Viễn.

Loại cảm giác nguy hiểm này khiến cho da đầu của Diệp Viễn tê cả lên.

Hắn biết rằng nếu như bước lên một bước nữa, tuyệt đối sẽ ra gặp phải tai họa sát thân.

Khoảng khắc tiếp theo, Diệp Viễn dùng tốc độ cực nhanh so với lúc đầu để rút lui.

"Sư tỷ, chạy!"

Diệp Viễn không chút do dự lựa chọn bỏ chạy, đó là yêu thú bậc ba đấy, một cánh tay cũng có thể giết chết hai người họ.

Phong Chi Nhu hiển nhiên cũng cảm nhận sự khác lạ, không đợi Diệp Viễn nhắc nhở liền thi triển "Linh Vũ Yển" sử dụng tốc độ cực nhanh vọt về hướng dưới núi.

Phong Chi Nhu và Diệp Viễn một trước một sau hướng thẳng về phía dưới núi, cả quá trình này chỉ mới duy trì được một vài giây, hai người họ đột nhiên dừng lại.

"Sư tỷ, cận thân!" Diệp Viễn sốt ruột lớn tiếng kêu lên.

Gần như vào khoảng khắc Diệp Viễn hét lên, một bóng ảnh cao to từ bên trong công kích ra ngoài, lại là tấn công trước xong mới đến, trong chớp mắt đã đuổi kịp Phong Chi Nhu.

Đối mặt với hơi thở đã đạt đến mức cực đại này, Phong Chi Nhu mặt biến sắc, làm gì còn chống cự nổi, chớp mắt lựa chọn rút lui.

Nhưng so với tốc độ của bóng ảnh đó thì tốc độ của Phong Chi Nhu là quá chậm.

Trong lúc hoảng loạn, Phong Chi Nhu thấy một móng vuốt cực lớn của Viên vồ về hướng mình.

"Á!"

Trong lúc hoảng loạn, Phong Chi Nhu giờ tay vung đại một kiếm, sau đó sợ hãi đến nhắm mắt lại.

Con Thông Tỉ Thạch Viên bậc ba này quá mạnh, vốn dĩ không phải là cái nạng có thể chống cự được.

“Xong rồi!” Đây là ý nghĩa cuối cùng của Phong chi Nhu.

“Xẹt...”

Cửu Đạo Kiếm Mang quét qua phía trước của Phong Chi Nhu, cũng là từ trong tấn công ra, theo nhiều hướng khác nhau nhưng dồn tại một điểm, tấn công vào ngực của con Thông Tỉ Thạch Viên.

Diệp Viễn trong chớp mắt phát động Cửu Kiếm Thức.

Không giống với lần tấn công hỗn loạn như lúc đầu, lần Cửu Đạo Kiếm Mang này sau cùng chỉ công kích đúng vào một chỗ, khả năng kiểm soát Cửu Đạo Kiếm Mang của Diệp Viễn lại nâng lên được một bậc nhỏ.

Đây cũng là phát huy vượt mức thường của Diệp Viễn trong lúc nguy cấp, để hấn làm lại thêm một lần nữa, chắc gì hấn đã làm được.

Cửu đạo Tàn Ảnh trong Cửu Kiếm Thức không phải là hư ảnh, mà là thực thể.

“Thanh Cương Phiêu Linh Kiếm” thức thứ nhất, là do Diệp Viễn kết hợp điểm mạnh nhất trong hai loại kiếm ý, dùng thân pháp cực nhanh của “Lạc Hoa Phiêu Linh Kiếm” để thi triển.

Mỗi đạo công kích đều do tự hấn sáng chế ra.

Chỉ là tốc độ quá nhanh, nên nhìn có vẻ như từ chín hướng khác nhau phát ra.

Cửu kiếm hợp nhất, sức sát thương dĩ nhiên lớn mạnh vô cùng, nhưng cái này về lí cũng không đủ để gây ra thương tích cho Viên Vương bậc ba mới đúng.

Nhưng, con Viên Vương đó lại chọn tránh công kích vào mũi nhọn.

“Xẹt” một cái, Cửu Đạo Kiếm Mang hợp lại sau, men theo quỹ đạo phát ra lúc đầu biến mất trong không trung.

Nói là chậm, kì thực sự việc xảy ra y như thể hỏa thạch chạm vào nhau trong chớp mắt tạo ra tia lửa vậy.

Từ lúc Diệp Viễn rút lui, đến lúc hai người họ chạy điên cuồng, rồi đến Viên Vương tấn công Phong Chi Nhu, tiếp đến Diệp Viễn trong gang tấc giải cứu cho Phong Chi Nhu, cũng chỉ là thời gian ngắn ngủi của vài giây thôi.

Lúc này, chỗ của con Viên Vương đứng cách chỗ Phong Chi Nhu đứng vài trượng, Diệp Viễn cũng vậy đứng cách chỗ của Phong Chi Nhu vài trượng, nhưng mà Phong Chi Nhu là đang nhắm mắt chờ chết.

Hai người một thú không ngờ lại đứng ở một trạng thái song song.

“Xảy... xảy ra chuyện gì vậy?” Diệp... Diệp Viễn, là nguoi cứu ta sao?” Phong Chi Nhu lúc này mới hoàn hồn trở lại, áp a áp ứng nhìn Diệp Viễn nói.

Diệp Viễn chẳng hề bận tâm, vẫn luôn nhìn chăm chăm vào con Viên Vương đó.

Viên Vương bậc ba quả là lợi hại, gần như trong tích tắc có thể giết cả hai người họ. Lúc này Diệp Viễn có thể cứu được Phong Chi Nhu, cũng là trong điều kiện đặc biệt hoàn thành được nhiệm vụ bất khả thi thôi.

Viên Vương cho rằng thực lực của Phong Chi Nhu mạnh hơn, uy hiếp cũng lớn hơn, nên lựa chọn công kích nạng đầu tiên.

Nhưng vừa may Diệp Viễn cũng đứng cách Phong Chi Nhu một đoạn, Viên Vương không thể cùng lúc tấn công hai người họ, nên mới để Diệp Viễn có cơ hội công kích.

Viên Vương sở dĩ lựa chọn nhượng bộ đối phương, là vì chỗ mà Diệp Viễn công kích, chính là điểm yếu của Thông Tỉ Thạch Viên, lần công kích của Diệp Viễn chính xác đến từng cen-ti-mét.

Nếu như Viên Vương gắng tiếp nhận chiêu này, e là lúc này đã bị trọng thương rồi. Nếu không với Nguyên Khí Cảnh của Diệp Viễn, cho dù sức sát thương có lớn đến mấy, cũng không thể nào gây ra thương tích gì lớn cho Viên Vương.

Nhưng trên thực tế, nếu như con Viên Vương đó liệu mình nhận bị thương mà ra tay, thì có lẽ Phong Chi Nhu lúc này đã là một xác chết lạnh ngắt rồi.

Lúc này sở dĩ bị Diệp Viễn tập kích thành công là do Viên Vương quá xem thường hai người họ, nên mới để lộ sơ hở của mình.

Nếu như Viên Vương tấn công lại một lần nữa, hai người họ ắt chỉ có một con đường chết.

Nên Diệp Viễn mới không dám buông lỏng cảnh giác, quan sát thật kỹ nhất cử nhất động của con Viên Vương đó.

Con Viên Vương đó hiển nhiên cũng không thể ngờ đến, một nhóc con chỉ ở mức Nguyên Khí Cảnh, lại có sức uy hiếp lớn hơn nhiều so với con nha đầu Linh Dịch tàng bốn.

Sau đòn tấn công vừa rồi, Viên Vương đánh giá lại Diệp Viễn.

Một khuôn Viên mặt nhìn chằm chằm Diệp Viễn, nhìn hoài cũng không thể lộ vẻ hỷ nộ ái ố.

Phong Chi Nhu thấy Diệp Viễn không bận tâm mình, lúc này cũng không dám manh động. Nàng ấy đứng giữa hai người họ, toàn thân bất giác rung cả lên.

Nhưng nàng có ngốc đến mấy cũng nhận ra, lúc này bản thân là vừa nhặt lại được một mạng. Nàng làm thế nào cũng không thể ngờ được, Diệp Viễn một võ giả chỉ ở mức Nguyên Khí Cảnh, lại có thể uy hiếp đến Viên Vương ở mức Ngưng Tinh Cảnh.

Cái này quả là không thể tin được!

Lúc này nàng có chút hoảng loạn, không có tấn công một cách bài bản, nhưng cho dù là nàng có dốc hết sức lực, cũng là rơi vào cảnh bị Viên Vương vỗ một cái chết ngay tức khắc.

Điểm này nàng quá rõ rồi!

Trong khoảng khắc đó, sự lớn mạnh của Viên Vương khiến cho nàng có cảm giác nghẹt thở.

Nhưng mà Diệp Viễn, lại có thể cứu thoát nàng từ trong tay của Viên Vương.

Chỉ là thời gian của vài giây, nhưng đối với Phong Chi Nhu y như là quãng thời gian dài đằng đẳng của vài năm.

Trên trán của nàng rớm ra từng giọt từng giọt mồ hôi, mỗi hơi thở của Viên Vương đều khiến nàng cảm thấy không yên.

Phong Chi Nhu nhìn dáng vẻ của Diệp Viễn như đang đung phất kẻ thù lớn mạnh vậy, cũng hiểu rõ cảnh vừa rồi e là khó có thể lặp lại nữa.

Nhưng nàng phải làm sao?

Đúng vào lúc Phong Chi Nhu đang suy nghĩ lung tung, Viên Vương một lần nữa động đậy.

Nhưng Diệp Viễn lại không hề động đậy!

Tất cả những cử động của Viên Vương lúc này, trong miệng của Diệp Viễn liên tục phát ra những âm thanh không rõ ràng, Phong Chi Nhu hoàn toàn nghe không rõ là cái gì.

Diệp Viễn hẳn đang làm gì vậy? Chẳng lẽ là đang nói chuyện với Viên Vương sao? Nhưng mà Viên Vương làm sao có thể nghe hiểu những lời của Diệp Viễn chứ?

Phong Chi Nhu thân là công chúa của Tần quốc, cũng coi như hiểu biết rộng rãi, nhưng mà nàng trước giờ không hề nghe qua con người có thể nói chuyện được với yêu thú.

Chủng loại của yêu thú thì quá nhiều, nhiều đến nỗi không thể nào thống kê hết, mỗi loại yêu thú sử dụng ngôn ngữ cũng không giống nhau, con người làm sao có thể nắm hết được?

Nhưng mà trong giờ phút sinh tử này, Diệp Viễn không thể lại đi làm việc tốn công vô ích như thế được?

Cặp mắt của Phong Chi Nhu tự nhiên hướng về phía của Viên Vương, mở to mắt ra nhìn.

Viên Vương vốn dĩ đang chuẩn bị tấn công, nay lại thật sự ngừng lại rồi!

Cái này... đúng là quá thần kỳ!

Một con người, lại có thể nói chuyện với yêu thú!

Phong Chi Nhu phát hiện, nàng càng tiếp xúc nhiều với Diệp Viễn càng nhận ra sức hút trên người của Diệp Viễn càng ngày càng nhiều.

Một Diệp Viễn chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, thật sự do người mà hẳn gọi là sự phụ đào tạo ra sao?

Đúng là một nam tử đầy sức hút!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 136: Yêu tinh đàn!

Nhìn thấy Viên Vương dừng lại, Diệp Viễn cũng thở nhẹ một cái, cả người như có cảm giác vừa được giải thoát vậy.

Tuy là hần vẫn luôn có tỏ ra chán tỉnh, nhưng sức ép từ khí thế của yêu thú bậc ba, nào đâu thể đùa được.

Con Viên Vương này đâu phải loại gà mờ như Tô Vũ Bách, mà là một con yêu thú với thực lực bậc ba thật sự, tương đương với võ giả ở mức Ngưng Tinh Cảnh.

Diệp Viễn có lợi hại đến cỡ nào, cũng không thể nào đột phá hai đại cảnh giới chiến thắng đối thủ được.

Đòn tấn công của một võ giả ở mức Nguyên Khí Cảnh, có thể uy hiếp đến yêu thú bậc ba đã là một việc không thể nào tin được rồi.

Lúc này nói một hồi luyên thuyên, đã là bài tẩy cuối cùng của Diệp Viễn rồi, nếu như cả con bài tẩy này cũng không có tác dụng, thì hôm nay hần thật sự phải bỏ mạng nơi đây rồi.

May mắn là, những lời vừa rồi của Diệp Viễn không phải là đang “gây đàn cho Viên nghe” con Viên Vương này thật sự đã nghe hiểu.

Cái vừa này Diệp Viễn vừa sử dụng gọi là Yêu Ngữ Thông Dụng, chính là mấy năm trước ở Thần Vực do yêu tộc Đại Năng tập hợp lại mà thành.

Yêu tộc có vô số loại tộc, bất kể là tộc đơn lẻ nào cũng không thể so sánh với con người.

Thượng cổ yêu tộc Đại Năng vì muốn yêu tộc có thể liên kết lại với nhau để cùng nhau chống lại con người, đã đưa ra rất nhiều biện pháp khác nhau, trong đó Yêu Ngữ Thông Dụng chính là một trong số ấy!

Trải qua bao nhiêu đời sinh sôi nảy nở, Yêu Ngữ Thông Dụng đã trở thành một ký ức được yêu tộc đời đời truyền lại cho thế hệ sau.

Nếu như con Viên Vương này không được kế thừa ký ức thật, Diệp Viễn quả đúng là đang “gây đàn cho Viên nghe” thiệt.

Tộc Thạch Viên từng sản sinh ra Tề Thiên Thánh Viên, một điều cực kỳ nghịch thiên đó là một con Viên ở cảnh giới của Thần.

Tuy là đời đời truyền lại, nhưng huyết mạch của Thạch Viên ở Vô biên giới đã rất hiếm, muốn thức tỉnh ký ức kế thừa đó vẫn là điều có thể làm được.

Viên Bình bình thường, Viên Tướng rất khó thức tỉnh ký ức của chúng, nhưng con Viên Vương này muốn thức tỉnh ký ức của nó vẫn là điều có thể làm được.

Ý của Diệp Viễn lúc này muốn nói là: “Viên Vương tiền bối, hãy khoan động thủ đã.”

Viên Vương hiển nhiên cảm thấy rất kinh ngạc, con người lại có thể hiểu được Yêu Ngữ Thông Dụng.

Viên Vương phát hiện vị thiếu niên tộc người này hình như có gì đó khác với những người còn lại, không những thực lực mạnh, ngay cả Yêu Ngữ Thông Dụng cũng hiểu.

Ngay cả bản thân nó, cũng là thức tỉnh ký ức được lưu truyền lại mới có thể nói được Yêu Ngữ Thông Dụng.

Viên Vương cũng dùng Yêu Ngữ Thông Dụng để nói chuyện với Diệp Viễn: “Tiểu tử, ngươi dám xông vào lãnh địa của ta, lại còn dám hái trộm Xích Hồn Thảo, phải đáng tội gì đây!”

Không ngờ con Viên Vương này lại nguyện ý nói chuyện, Diệp Viễn có chút yên tâm rồi!

Hần hướng về phía Viên Vương cung kính hành lễ nói: “Xin Viên Vương tiền bối tha lỗi, vãn bối đến tìm Xích Hồn Thảo, thực tế là do không còn cách nào khác. Vãn bối có một người bạn tri giao là Cửu Âm Tuyết Mạch, nay hần độc sắp bọc phát cần phải dùng Xích Hồn Thảo để giữ lấy mạng, mong tiền bối rộng lượng ban cho!”

“Bạn của ngươi gặp chuyện, liên quan gì đến ta? Xích hồn thảo này đối với ta cũng có rất nhiều tác dụng, làm sao có thể dễ dàng cho ngươi như vậy? Khoan nói tới cái này, chỉ cần nói tới việc ngươi xông vào lãnh địa của ta thôi, hôm nay ngươi đừng hòng rời khỏi chỗ này!”

Viên Vương nào đâu phải Bò tát sống gì, hiển nhiên là đâu thèm quan tâm đến sống chết của một người lạ.

Nếu như không phải thấy Diệp Viễn cũng có chút thú vị, sớm đã vỗ một cái cho hần chết rồi.

Viên Vương nói xong, “gừ gừ” kêu lên mấy tiếng, tức khắc một đám Thông Tí Thạch Viên vây đến, không ngờ toàn bộ đều là yêu thú bậc hai.

Thấy vậy Phong Chỉ Nhu giật mình, vội vàng bay về hướng của Diệp Viễn.

Một Viên Vương thôi cũng đủ chết rồi, nay một đám yêu thú bậc hai vậy đến như vậy, còn cơ hội sống sót sao?

“Diệp Viễn, ngươi thật sự có thể nói chuyện với con Viên Vương đó sao?” Phong Chỉ Nhu nhỏ nhẹ nói.

Diệp Viễn gật gù: “May mà Viên Vương đã thức tỉnh ký ức được truyền lại, hiểu được Yêu Ngữ Thông Dụng, nếu không chúng ta chết chắc rồi! Sư phụ lúc đầu dạy Yêu Ngữ Thông Dụng cho ta, ta cũng không nghĩ là có tác dụng gì, nay không ngờ có cơ hội đưa ra dùng rồi.”

Diệp Viễn cũng biết rằng nói chuyện với yêu thú là một việc khiến người đời phải kinh hãi, đành phải đem trách nhiệm này đổ lên đầu của sư phụ mình.

Phong Chỉ Nhu nhìn đám Thông Tí Thạch Viên đang vây quanh, miễn cưỡng cười nói: “Tình hình hiện giờ, chúng ta vẫn là chết chắc vậy.”

Diệp Viễn cười nói: “Vậy thì chưa chắc! Nếu như Viên Vương vẫn chưa thức tỉnh ký ức được truyền lại, vậy tất cả miễn bàn. Nhưng nếu nó đã thức tỉnh rồi, chúng ta không những không phải chết, nói không chừng còn có thể cầm Xích Hồn Thảo rồi khỏi mang về.”

“Đừng có đùa nữa! Lúc này ta vừa nói một hồi với nó xong, thái độ của nó không những không trở nên tốt hơn, ngược lại triệu hồi lại một đám yêu cấp bậc hai, nó lẽ nào lại để chúng ta sống sót rồi khỏi đây sao?” Phong Chỉ Nhu buồn bã nói.

Quả thực, bị một đám Thông Tí Thạch Viên cao cấp bậc hai vây ở giữa, áp lực đó không hề kém hơn so với việc đối mặt với Viên Vương.

Còn may là đám Thông Tí Thạch Viên bậc hai này vẫn chưa nhận được lệnh tấn công, nếu không Diệp Viễn hai người bọn họ sớm đã bị băm như tương rồi!

“Hắc hắc, cứ để ta lo cho!” Diệp Viễn cười nói.

“Hai người nói chuyện đã xong chưa, chuẩn bị chịu chết đi? Tộc người các người mỗi ngày đều đang săn bắt yêu tộc bọn ta, nay cũng phải để các người ném thử mùi vị bị săn bắt là như thế nào.” Viên Vương gầm gừ nói.

Nhưng mà tuy là hắn nói rất hung ác, nhưng lại không hề ra lệnh cho đám Viên Vương đó tấn công.

Diệp Viễn bước lên hai bước, hướng về Viên Vương cười nói: “Viên Vương tiên bối sẽ không giết vãn bối đâu!”

“Nực cười! Tại sao ta lại không giết ngươi? Bởi vì ngươi biết Yêu Ngữ Thông Dụng sao? Tiểu tử, ngươi cũng quá đề cao mình quá rồi đấy?”

“Ha ha, Viên Vương tiên bối nói sai rồi, không phải vãn bối quá đề cao bản thân mình, mà là tiên bối quá coi thường vãn bối rồi!”

Đã đến nước này rồi, Diệp Viễn cũng không muốn giả vờ sợ hãi nữa, dứt khoát thể hiện đáng vẻ trời không sợ đất không sợ ra.

Hắn đường đường là Đan Đế, chẳng lẽ ngay cả một con yêu thú bậc ba cũng không xử lý nổi sao?

Viên Vương nghe xong những lời của Diệp Viễn, không kiềm nổi cười phá cá lên. Chỉ là một con Viên Thạch cười như vậy, bất giác khiến người ta có cảm giác dưng tóc gáy.

“Tiểu tử, ngươi đứng nghe con mới đề không biết sợ hãi! Ta nhìn xương cốt của ngươi, nhiều lắm cũng chỉ là mười lăm mười sáu tuổi. Với độ tuổi này, lại muốn ta đề cao ngươi sao?”

Diệp Viễn chỉ cười nói, nhưng không hề có ý phản bác lại, chỉ là trong miệng từ từ nói ra ba chữ: “Yêu... Tinh... Đan!”

Vốn dĩ Viên Vương vẫn còn đang cười sau khi nghe thấy ba chữ đó, lập tức sắc mặt thay đổi, một cặp mắt cực lớn nhìn chăm chăm vào Diệp Viễn.

Đáng vẻ đó, như muốn ăn tươi nuốt sống Diệp Viễn vậy.

“Tiểu tử, phụ thân của ngươi có thể bào chế Yêu Tinh Đan sao?” Viên Vương từng chữ từng chữ nói.

Từ thái độ của nó có thể nhận thấy, Yêu Tinh Đan này có ý nghĩa rất lớn đối với Viên Vương.

Phong Chỉ Nhu tuy là không biết giữa họ đang nói cái gì? Nhưng từ trạng thái của Viên Vương có thể thấy được Diệp Viễn đã thành công dò hỏi được ý đồ của Viên Vương, bất giác sản sinh ra cảm giác chờ đợi.

Viên Vương nghĩ rằng Diệp Viễn sẽ gật đầu thừa nhận, ai ngờ Diệp Viễn lại lắc đầu nói: “Không biết.”

Viên Vương nghe xong liền nổi điên: “tiểu tử, ngươi dám lấy ta ra đùa cợt à? Có tin bây giờ ta nuốt chửng ngươi không?”

Diệp Viễn ha ha lớn tiếng cười nói: “Nuốt chửng vãn bối, vậy e rằng cả đời ngài cũng chỉ có thể dừng lại ở mức giai đoạn đầu của bậc ba thôi, cho dù ngài có ăn bao nhiêu Xích Hồn Thảo đi nữa cũng không có tác dụng gì đâu.”

Diệp Viễn chống tay, đứng trước mặt của Viên Vương mặt không lộ chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Vô tri viên hầu!

“Ha ha, khẩu khí lớn lắm! Ngươi một tên tiểu tử Nguyên Khí Cảnh, lại dám phán bừa về giới hạn của bốn vương!” Viên Vương cười nhạt nói.

Đối với thái độ của Viên Vương, Diệp Viễn không hề để ý đến, hắn biết rằng Viên Vương đã động lòng rồi.

Nếu không hấn hung hăng đứng trước mặt Viên Vương khoe mẽ như vậy, Viên Vương sớm đã vỗ một cái cho hắn chết rồi.

Diệp Viễn chỉ cười nói: “Giới hạn của Viên Vương tiền bối ở đâu, e là tiền bối rõ hơn ai hết. Văn bối nói đúng hay không, Viên Vương tiền bối tự có chủ trương. Nếu như tiền bối cho rằng văn bối đang nói khoác, ngay bây giờ có thể giết chết văn bối, dù gì đối với ngài mà nói, việc này dễ như trở bàn tay.”

Diệp Viễn nói như vậy, Viên Vương ngược lại trầm lặng xuống.

Đúng như những gì Diệp Viễn vừa nói, giới hạn của Viên Vương ở đâu, bản thân hắn là người biết rõ nhất.

Nếu như không có cơ duyên trời định gì đó, thì cả đời này e là rất khó đột phá đến giai đoạn giữa của bậc ba.

Yêu thú lớn mạnh hơn so với tộc người cùng cấp, tuổi thọ cũng cao hơn so với tộc người, đây chính là ưu thế của chúng.

Nhưng khi so sánh điểm cực hạn của con người và yêu thú thì điểm cực hạn của chúng cũng cao hơn rất nhiều.

Trí tuệ của chúng rất thấp, việc tu luyện chủ yếu dựa vào bản năng, nên gia tăng cảnh giới rất chậm.

Hơn nữa bọn chúng muốn đột phá cảnh giới cũng khó khăn hơn con người rất nhiều.

Đối với tộc người võ giả Ngưng Tinh Cảnh, mỗi lần đột phá một tiểu cảnh giới là đều cực kỳ khó, nhưng đối với yêu thú mà nói, đột phá một tiểu giai đoạn độ khó càng nhiều hơn.

Thực lực của Viên Vương hiện tại, gần như tương đương với Ngưng Tinh tầng ba của con người.

Võ giả muốn đột phá tiểu giai đoạn này độ khó đã là rất cao. Đối với Viên Vương mà nói, dĩ nhiên là khó lại càng thêm khó.

Cho nên những lời của Diệp Viễn nghe thì có vẻ nguông cuồng, nhưng thực tế không hề có chút gọi là đánh tiếng đe dọa nào cả.

Về điểm này, trong lòng Viên Vương biết rõ. Còn Yêu Tinh Đan lại chính là đan dược có thể giúp cho yêu thú bậc ba đột phá tiểu cảnh giới.

Phản ký ức truyền lại của Viên Vương được thức tỉnh, trong phần được thức tỉnh đó, lại có miêu tả về Yêu Tinh Đan.

Chỉ là, Viên Vương cho dù biết đến tồn tại của Yêu Tinh Đan, cũng không thể nào bào chế ra được.

Bào chế thuốc tuy không phải độc quyền của con người, nhưng Luyện Dược Sư của tộc người lại mạnh hơn rất nhiều so với yêu tộc.

Huống hồ Viên Vương loại yêu thú cấp thấp này, vốn dĩ không có khả năng bào chế ra đan dược. Cái bọn chúng có thể làm, chỉ là nhờ cậy Luyện Dược Sư của loài người bào chế giúp.

Mà Đại Đan Sư của tộc người, lại có bao nhiêu người có thể bào chế Yêu Tinh Đan cơ chứ? Cho dù họ có thể bào chế ra Yêu Tinh Đan đi nữa, thì lại có mấy người có thể nói chuyện với Viên Vương?

Hai bên đụng phải nhau, không đầu đến kẻ chết người bị thương đã là may rồi.

Nên biết rằng, nội đan của Viên Vương cũng là một loại dược liệu bào chế thuốc không tồi.

“Tiểu tử, phụ thân ngươi không biết bào chế, nhưng lại lấy Yêu Tinh Đan ra đàm phán với ta, ngươi chẳng phải là đang đùa cợt với ta sao? Nếu không cho ta một lời giải thích hợp lý, ngươi đừng hòng sống sót rời khỏi đây!”

Tuy là lời của Viên Vương có hơi hung hăng, nhưng trong đó vẫn luôn ẩn chứa chút hy vọng, nếu không nó làm gì đứng đây nói chuyện với Diệp Viễn?

Diệp Viễn cười nói: “Lúc này đã nói rồi, Viên Vương tiền bối xem thường văn bối quá. Văn bối chỉ nói thân phụ văn bối không biết bào chế thôi, đâu có

nói là mình không biết bảo chế đâu!”

Viên Vương có chút hoài nghi là mình đã nghe lầm: “Ngươi? Ngươi một tiểu tử Nguyên Khí Cảnh, bảo chế đan dược bậc ba sao? Tuy là bản vương không hiểu gì nhiều về thuật luyện đan, nhưng cũng không mắc một lỗi ấu trĩ đến thế, mắc bẫy của ngươi, ngươi ở đây vòng vo cả nửa ngày trời, chẳng phải là hy vọng ta tha mạng cho hai ngươi sao? Nhưng mà nếu ngươi đã có gan trêu chọc ta như vậy, cũng đừng hòng nghĩ đến việc rời khỏi đây nữa?”

Sự nhần nại của Viên Vương hiển nhiên đã đạt tới mức cực hạn rồi, vẩy vẩy móng vuốt, chuẩn bị để đám Thông Tí Thạch Viên bậc hai vây đánh Diệp Viễn.

Phong Chi Nhu thấy vậy giật cả mình, biết là Diệp Viễn và Viên Vương bàn không thành rồi, lập tức giờ kiếm lên chuẩn bị nghênh chiến.

Nhưng Diệp Viễn lại nằng nặt, không chút hoảng loạn nhìn Viên Vương nói: “Viên Vương tiền bối không hiểu thuật luyện đan, nhưng có biết phân cấp trong Luyện Dược Sư của con người không?”

“Cái này đương nhiên là biết! Nhưng mà ngươi đừng nói với ta là ngươi, một võ giả Nguyên Khí Cảnh, lại là một Đại Đan Sư nha.”

Diệp Viễn đưa huy hiệu Luyện Dược Sư trước ngực ra, ném cho Viên Vương nói: “Đây là huy hiệu Luyện Dược Sư do Công hội Luyện Dược Sư trao tặng, trên đó có ghi thông tin của văn bối, Viên Vương tiền bối chỉ cần đưa nguyên lực vào bên trong huy hiệu này, tự nhiên sẽ hiểu.”

Viên Vương tuy là không cho rằng Diệp Viễn có khả năng bảo chế Yêu Tinh Đan, nhưng cũng nghĩ hần cũng chẳng thể giờ trò nào ra được, thế là đưa nguyên lực vào trong huy hiệu, thông tin của Diệp Viễn lập tức hiện lên trong đầu của hắn.

“Đan sư sơ cấp? Đan Sư sơ cấp Nguyên Khí Cảnh?” Viên Vương có chút kinh ngạc nhìn về phía Diệp Viễn.

Viên Vương cũng là lão yêu tinh đã sống mấy trăm năm nay, đối với phân cấp của Luyện Dược Sư cũng hiểu chút ít.

Thông thường, đẳng cấp của Luyện Dược Sư và thực lực của võ giả là tương ứng với nhau, hiếm khi xuất hiện Đan Sư Nguyên Khí Cảnh hay Đại Đan Sư Linh Dịch Cảnh.

Từ đó có thể thấy, trình độ luyện đan của vị thiếu niên này cũng tương đối cao, hèn gì hắn dám hung hăng như vậy.

Nhưng mà... vậy thì đã sao?

“Ngươi chỉ là Đan sư, hơn nữa còn là Đan sư sơ cấp, vừa mới thông qua khảo hạch của Công hội luyện dược sư. Ngươi đừng nói với ta rằng, hiện tại ngươi có thể bảo chế Yêu Tinh Đan!” Viên Vương đem huy hiệu ném trả cho Diệp Viễn, nói.

Diệp Viễn đón lấy huy hiệu đeo lại vào người, nhìn về hướng Viên Vương giờ ra một ngón tay nói: “Một năm! Trong vòng một năm, văn bối nhất định sẽ tặng cho Viên Vương tiền bối một viên Yêu Tinh Đan!”

“Một năm? Làm sao có thể được? Tiểu tử, ngươi đừng có cho rằng bản vương dễ bị lừa gạt như vậy, mặc cho ngươi dùng lời lẽ dụ dỗ như thế nào, hôm nay ngươi đừng hòng sống sót rời khỏi đây.” Viên Vương chẳng màng nói.

Một Đan sư sơ cấp trong vòng một năm bảo chế ra đan dược bậc ba?

Bản vương đọc sách ít, ngươi đừng có lừa bản vương!

Diệp Viễn ngược lại cười nhạt nói: “Uổng cho ngài đã được thức tỉnh ký ức, nhưng vẫn là một con Viên Hầu vô tri.”

“Ngươi nói cái gì? Có tin bản vương lập tức giết chết ngươi không?” Viên Vương vừa nghe xong những lời của Diệp Viễn, bất giác nổi trận lôi đình.

“Chẳng lẽ không phải sao? Việc ngài không thể làm được, không có nghĩa là ngươi khác không làm được! Việc ngài không hiểu, không có nghĩa là không tồn tại! Nhớ lúc xưa Tề Thiên Thánh Viên tiền bối từ bậc một đến bậc ba, chỉ mất có thời gian của hai năm! Thì sao ngài biết, văn bối trong vòng một năm lại không thể bảo chế ra đan dược bậc ba chứ? Không ngờ Tề Thiên Thánh Viên hùng cứ cả Thần Vực, mà hậu bối của ngài lại vô tri đến thế. Thật là đáng buồn! Đáng buồn!” Diệp Viễn lắc đầu than thở nói.

“Tiểu tử, ngươi lại dám đem mình ra so sánh với Tề Thiên lão tổ, đúng là không biết trời cao đất dày! Tề Thiên lão tổ là ở cấp độ Thần cảnh, há là loại cóc nhái như ngươi có thể so sánh sao?” Viên Vương nổi giận nói.

Diệp Viễn cười nhạt: “Những người được sinh ra ở Vương Hầu bá tước là cao quý hơn người khác sao. Tề Thiên Thánh Viên tiền bối không phải được sinh ra ở Thần Vực, mà là được phát tích ở hạ giới. Lúc đó, có phải cũng có người nói ngài ấy không biết trời cao đất dày không? Nói thật cho người biết, bảo chế Yêu Tinh Đan đối với văn bối mà nói dễ như trở bàn tay, chỉ là hiện giờ cảnh giới chưa đủ, nên mới không thể bảo chế được. Trong vòng một năm đột phá thành Ngưng Tinh Cảnh, đối với văn bối mà nói là dễ như chơi. Lời chỉ nói tới đây, nói nhiều vô ích, nếu như Viên Vương tiền bối không tin thì bây giờ hãy ra tay đi.”

Nói xong, Diệp Viễn quay người đi, thật sự không hề bận tâm đến Viên Vương nữa.

Viên Vương nhìn Diệp Viễn, nhất thời không biết phải làm như thế nào.

Chương 138: Tình thế nghịch chuyển!

Nói thật lòng, những lời của Diệp Viễn vừa rồi, nghe thế nào cũng có chút giống như là đang khoác lác.

Tề Thiên Thánh Viên là một nhân vật như thế nào?

Đó là sự tồn tại ở mức độ Thần cảnh!

Ở cái thời đại Thần cảnh mà nay đã bị quên lãng, những vàng sáng của những tiền bối Thần cảnh trong quá khứ, hiện lên một cách chói lọi và đi vào trong truyền thuyết.

Một tiểu tử của Vô Biên Giới, lại dám lấy bản thân ra so sánh với Tề Thiên lão tổ, phải cần đến biết bao nhiêu dũng khí mới dám làm điều này!

Đối với tộc Thạch Viên mà nói, Tề Thiên lão tổ giống như sự tồn tại của một tín ngưỡng vậy, không cho bất kỳ ai được phép khinh nhờn.

Những lời so sánh của Diệp Viễn, quả thật là khiến cho Viên Vương nổi trận lôi đình.

Nhưng, điều khiến Viên Vương cảm thấy kinh ngạc là, một tên tiểu tử ở Vô Biên Giới lại biết đến sự tồn tại của Tề Thiên lão tổ ư!

Nếu như không phải đã được đánh thức ký ức, ngay cả bản thân Viên Vương cũng không hề biết đến sự tồn tại của Tề Thiên lão tổ, tên tiểu tử này ở đâu mà biết được?

Không những thế, ngay cả quá trình trưởng thành của Tề Thiên lão tổ hẳn cũng nắm rất tường tận, điều này thật là kì lạ.

Thực lực của tên tiểu tử này tuy là có yếu một chút, nhưng trên người chỗ nào cũng lộ ra vẻ kì lạ.

Rõ ràng là tu luyện chỉ ở mức Nguyên Khí Cảnh, nhưng lại có thể phát ra đòn tấn công của Linh Dịch Cảnh.

Rõ ràng tu luyện chỉ ở mức Nguyên Khí Cảnh, nhưng lại có thể trở thành một Đan sư sơ cấp.

Hơn nữa theo như những thông tin ghi trên tám huy hiệu, lúc Diệp Viễn thông qua khảo hạch Nguyên Khí chỉ ở mức tầng bốn, thật sự là vượt quá sự tưởng tượng.

Viên Vương còn biết rằng, Luyện Dược Sư ở tộc người rất hiếm có người biết đến sự tồn tại của Yêu Tinh Đan, nhưng tên tiểu tử chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi lại biết tường tận như vậy.

Tất cả những điều này, đều rất không bình thường!

Nếu như gộp tất cả những yếu tố này lại, thì nói không chừng... tên tiểu tử này thật sự có thể bào chế ra Yêu Tinh Đan thì sao?

Hơn nữa, chỉ có thời gian của một năm thôi mà, nếu như Diệp Viễn không thể bào chế ra, hẳn cũng không mất mát gì cả, cùng lắm lúc đó ra một cái thông cáo truy sát Diệp Viễn thôi.

Nhưng nếu như Diệp Viễn thật sự có thể bào chế ra Yêu Tinh Đan thì sao?

Hoặc nếu như, Diệp Viễn có thể giúp hắn đột phá đến giai đoạn cao cấp trong bậc ba thì sao?

Chẳng lẽ nói cả đời này của hắn còn có thể đột phá đến bậc bốn?

Nghĩ đến chỗ này thôi, trong lòng của Viên Vương rất khó mà giữ được bình tĩnh, sức mê hoặc của bậc bốn... quả là không thể nào kháng cự lại!

Bậc bốn là khái niệm gì?

Viên Vương hiện giờ, dựa vào sức mạnh mà chiếm ngôi vương mà thôi.

Trong phạm vi một ngàn dặm, những yêu thú bậc ba giống hắn số lượng không hề ít, hắn chẳng qua chỉ là một trong số đó thôi.

Đây là một vụ giao dịch chỉ lời chứ không lỗ!

Cho dù Viên Vương thua rồi, thì cũng chỉ là hao phí có thời gian của một năm thôi, nhưng nếu như thắng rồi, thì sẽ có được tương lai rộng mở hơn.

Thời gian của một năm, đối với Viên Vương mà nói vốn dĩ chẳng đáng để bận tâm, thậm chí còn không thể nâng cao thực lực của hắn lên dù chỉ là một tỷ tẹo nào.

“Người... người thật sự có thể bào chế được Yêu Tinh Đan sao?” Viên Vương có chút xuống giọng nói.

Diệp Viễn chẳng hề ngoảnh mặt lại, chẳng hề bận tâm đến Viên Vương.

Hắn biết những lời của hắn đã có tác dụng rồi, chỉ cần Viên Vương ý thức được bí mật của bản thân mình, thì hắn chắc chắn sẽ không dám ra tay với mình.

Chỉ có thời gian của một năm thôi mà, đối với Viên Vương mà nói còn không đủ để giải ngứa.

Những gì Viên Vương có thể nghĩ đến, Diệp Viễn tự nhiên cũng có thể nghĩ được.

Nên, hiện giờ là Viên Vương đang cầu xin hắn, không phải là hắn đang cầu xin Viên Vương nữa.

So với bậc bốn, Xích Hồn Thảo có là gì?

Viên Vương thấy Diệp Viễn không để ý đến hắn, bất giác cảm thấy ngại ngùng. Nhưng nghĩ lại thái độ vừa rồi của bản thân đối với người khác như vậy. Giờ Diệp Viễn có thái độ này với mình cũng là việc dễ hiểu.

Hơn nữa, Diệp Viễn càng tỏ ra như thế, Viên Vương càng cảm thấy hắn cao thâm khó đoán.

Người có bản lĩnh mới dám làm ra bộ dạng như thế!

Phong Chi Nhu đứng một bên chứng kiến cảnh này, bất giác không kiềm nổi trợn to cả mắt lên!

Tinh thể xoay chuyển nhanh quá đi!

Lúc này con Viên Vương đó còn đang nổi trận lôi đình, động đậy một tý là vỡ một cái chết liền. Nay sao chỉ mới nói có mấy câu thôi, thái độ lại thay đổi đến 180 độ như thế?

Phong Chi Nhu hiếu kỳ nhìn về phía Diệp Viễn, rất muốn biết rốt cuộc Diệp Viễn đã nói những gì với Viên Vương.

Nhưng nàng cũng biết rằng đây không phải là lúc làm gián đoạn, chỉ đành đem sự hiếu kỳ đó kìm nén lại trong lòng.

Phong Chi Nhu biết rằng, hiện giờ nàng và Diệp Viễn đã an toàn rồi, điều này là quá đủ.

“Tiểu... thiếu niên, nếu như người thật sự có thể bào chế được Yêu Tinh Đan thì Xích Hồn Thảo người muốn bao nhiêu cũng được!” Viên Vương nhất thời thay đổi cách xưng hô, đem “tiểu tử” đổi thành “thiếu niên”.

Hiện giờ bài tầy trong tay duy nhất của Viên Vương chính là Xích Hồn Thảo, Diệp Viễn không bận tâm đến hắn, nên giờ đành phải lấy con bài tầy này ra thôi.

Diệp Viễn thấy Viên Vương nhắc đến vấn đề chính, lúc này mới từ từ quay người trở lại, phần khởi nói: “Viên Vương tiền bối dùng Xích Hồn Thảo để đổi lấy Yêu Tinh Đan, có phần hơi ức hiếp người quá rồi đấy?”

Xích Hồn Thảo chỉ là thảo dược bậc hai, hiếm thì có hiếm thật, nhưng khi đem so sánh với đan dược bậc ba thì ngay cả rác rưởi cũng không bằng!

Hơn nữa Yêu Tinh Đan loại đan dược mà yêu thú sử dụng, ở khu vực biên giới của tộc người hầu như không hề có. Ở Vô Biên Giới, Luyện Dược Sư có thể bào chế ra Yêu Tinh Đan cũng chỉ là đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Từ đó có thể thấy được Yêu Tinh Đan quý hiếm đến mức nào!

Viên Vương nghe xong cũng có chút ngại ngùng, nói: “Thiếu niên, chỉ cần người có thể bào chế ra Yêu Tinh Đan, có yêu cầu gì người cứ nói ra, chỉ cần ta có thể làm được nhất định sẽ không từ chối!”

Diệp Viễn nhìn lấy Viên Vương, đột nhiên cười lên, cười vì đáng vẻ có chút kính hãi của Viên Vương.

Diệp Viễn không hề đưa ra điều kiện gì, chỉ là cười nói: “Viên Vương tiền bối, không biết ngài có hứng thú với Yêu Phủ Đan không?”

Viên Vương nghe thấy “Yêu Phủ Đan” ba chữ này, không kiềm nổi thở ra một hơi lạnh, cả người như trở nên hồn xiêu phách lạc vậy, làm gì còn phong thái của một tuyệt thế cao thủ nữa?

Một khuôn mặt Viên Vương lại có những sắc thái như thế, cũng là hơi làm khó Viên Vương quá.

Lúc này cả người của Viên Vương rung bật cả lên, rõ là sự kích động đã đạt đến mức cực đại!

“Yêu...yêu...yêu..., không ngờ ngay cả cái đó người cũng có thể bào chế được ư?”

“Yêu” cả nửa ngày, Viên Vương cũng chẳng thể đem ba chữ “Yêu Phủ Đan” nói ra được, đã kích động đến mức nói cả lăm luôn rồi.

Yêu Phủ Đan, chính là đan dược giúp cho yêu thú đột phá lên bậc bốn!

Bậc bốn đó!

Trước ngày hôm nay, hắn chưa bao giờ dám mơ tưởng đến đột phá đến bậc bốn. Nhưng hiện tại, để có thể dẫn dụ hắc Diệp Viễn lại đem cái mồi như này ra sử dụng.

Cái này không phải là lấy mạng người sao? Không đúng, nên nói là lấy mạng Viên!

Bất luận là võ giả tộc người hay yêu thú, có ai có thể kháng cự lại với sức mê hoặc của việc đột phá một đại cảnh giới cơ chứ?

Không ai cả!

Mỗi một đại cảnh giới, đều như một rãnh trời vậy!

Những thiên tài đó có thể vượt qua được một đạo rãnh trời, nhưng chưa chắc đã có thể vượt qua nguyên cả một rãnh trời. Vượt qua được một rãnh trời, chưa chắc đã có thể vượt qua rãnh trời tiếp theo.

Mỗi một đại cảnh giới, giống như một cái sàng vậy, một lần rồi lại một lần đào thải đi biết bao nhiêu thiên tài.

Mỗi một đạo trời, đều khiến cho không biết bao thiên tài vùi trong bùn cát.

Viên Vương có thể đánh thức ký ức được truyền lại, điều đó chứng tỏ trong đám Thông Tí Thạch Viên hắn đã là tuyệt đỉnh thiên tài rồi.

Nhưng mà đạo rãnh trời bậc bốn này, không chút do dự từ chối hắn.

Nay, hắn thật sự có cơ hội vượt qua rãnh đạo trời này sao?

Diệp Viễn rất hài lòng với phản ứng của Viên Vương, cười nói: “Văn bối lúc này chẳng phải đã nói rồi sao? Luyện đan mà nói đối với văn bối dễ như ăn cơm bữa vậy, cái mà giờ văn bối thiếu chẳng qua chỉ là cảnh giới mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Cơ hội, chỉ có lần này!

Dáng vẻ Diệp Viễn nói chuyện, rõ ràng là rất giống với đang khoác lát.

Nhưng Viên Vương không biết tại sao, lại cảm thấy những gì Diệp Viễn nói như thật vậy.

Có lẽ, cái cảm giác này bắt nguồn từ vẻ tự tin cực kỳ lớn từ trên người của Diệp Viễn phát ra.

Cảm giác này vô cùng mâu thuẫn, nhưng cũng rất có sức thuyết phục.

Cuối cùng, cũng là sức mê hoặc của bậc bốn là chiến thắng tất cả.

“Thiếu niên, đưa ra điều kiện của ngươi đi! Ta chịu thua rồi!” Viên Vương bất lực nói.

Sau khi đánh thức phần ký ức được truyền lại, trí tuệ của Viên Vương đã không còn thua kém con người nữa. Hắn biết rõ Diệp Viễn đã khiến hắn phải cắn câu, nên nhất định không phải chỉ là lấy Xích Hồn Thảo đơn giản như thế.

Lúc này nhìn Viên Vương như trái cà chua đã lột sạch vỏ vậy, ngoan ngoãn nghe lời. Diệp Viễn nhẹ nhàng nói: “Trong vòng mười năm, ngài nhận ta làm chủ nhân”

“Cái gì? Ngươi một Nguyên Khí Cảnh còn con, lại dám bắt ta nhận ngươi làm chủ ư?” Viên Vương nghe xong lập tức nổi giận lôi đình.

Ở Xích Phong Linh, Viên Vương đã là chí cao vô thượng. Bất kể là thực lực hay tuổi đời, so với Diệp Viễn vốn dĩ là người không cùng một đẳng cấp.

Muốn hấn nhận một thiếu niên làm chủ nhân, còn đau khổ hơn việc giết chết hấn.

Diệp Viễn ngược lại không chút biểu hiện gì nói: “Sau mười năm, ngài muốn nhận ta làm chủ nhân, e là phải xếp hàng đợi đấy. Nếu như ngài không đồng ý, cũng không sao hết. Vậy ta chịu thiệt thòi một chút, chỉ dùng Yêu Tinh Đan đổi lấy Xích Hồn Thảo thôi, dù gì việc bào chế Yêu Tinh Đan đối với ta mà nói dễ như trở bàn tay. Một năm sau, ta cho ngài Yêu Tinh Đan, hai chúng ta không ai nợ nần gì nhau cả! Nhưng đến lúc đó, ngài đừng hòng nghĩ đến việc làm đầy tớ cho ta để đổi lấy Yêu Phủ Đan.”

Diệp Viễn ngưng lại một chút, thu nụ cười trên mặt lại, trịnh trọng nói: “Cơ hội, chỉ có một lần!”

Cái thu lại đó của Diệp Viễn, có một khí thế của một kẻ mạnh toát ra, y như thể Hoàng đế giá đáo vậy.

Phong Chi Nhu trước giờ chưa từng thấy Diệp Viễn kêu ngạo nhìn thiên hạ như vậy, khí thế và khí chất đó cho dù là Phụ Vương ở đây, e là cũng phải chào thua.

Diệp Viễn vốn là thiếu điện chủ của Dược Vương Điện, là Đan Đế người có địa vị cao ở Thần Vực, so với mấy lão già của Công hội Luyện Dược Sư thì cao hơn rất nhiều.

Tuy nay đã hoán đổi thành một thân xác khác, nhưng cái khí chất cao cao tại thượng đó là từ bên trong linh hồn phát ra, vốn dĩ không cần hấn phải giả vờ đóng kịch.

Viên Vương nhận thấy khí chất của Diệp Viễn bất phàm như vậy, bất giác trong lòng cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Viên Vương cũng là người ở vị trí cao lại càng hiểu rõ, phong thái đó tuyệt đối không phải là cái mà một thiếu niên Nguyên Khí Cảnh có thể đóng giả được!

Trên người của vị thiếu niên này chắc chắn còn ẩn chứa rất nhiều bí mật mà người khác không biết.

Viên Vương bắt đầu suy nghĩ thật kỹ về những lời mà Diệp Viễn vừa nói.

Ý của Diệp Viễn đã rất rõ, nếu như hấn lựa chọn dùng Xích Hồn Thảo để đổi thì sẽ mất cơ hội đột phá lên bậc bốn.

Nhưng vấn đề hiện nay là, Diệp Viễn thật sự có thể bào chế ra Yêu Phủ Đan không?

Điều này cũng là một ván cược, chỉ là Diệp Viễn đem con tốt đó phóng lớn lên gấp mấy lần thôi.

Diệp Viễn nói muốn hấn nhận mình làm chủ nhân, đương nhiên không phải chỉ là nói miệng, mà là phải ký kết khế ước linh hồn.

Khế ước linh hồn sau khi ký kết xong, tất cả mọi hành động của Viên Vương đều phải nghe theo sự chỉ huy của Diệp Viễn, không được chống lệnh. Nếu không chỉ với một ý niệm trong đầu cũng đủ để khiến cho Viên Vương hồn bay phách tán.

Hay nói cách khác, hấn sẽ bị mất đi tự do của mười năm!

Nếu như Viên Vương lựa chọn dùng Xích Hồn Thảo để đổi, hấn sẽ ăn chắc chứ không bị lỗ gì. Có Yêu Tinh Đan rồi, hấn đột phá tới giai đoạn giữa của bậc ba là không thành vấn đề.

Nhưng nếu như vậy, thì hấn sẽ mất đi cơ hội đột phá đến bậc bốn.

Có lẽ đây là cơ hội duy nhất giúp hấn có thể trở thành yêu thúc bậc bốn.

Nếu như chọn cái sau, rủi ro của hấn cũng sẽ lớn hơn. Nếu như Diệp Viễn không thể bào chế ra Yêu Phủ Đan, thì hấn sẽ mất tự do của mười năm.

Đây là việc mà Viên Vương không thể nào chấp nhận được.

Nhưng, nếu chọn cái sau, hấn sẽ có cơ hội đột phá bậc bốn

Cơ hội này, quả là hiếm có!

Sức mê hoặc của bậc bốn, quả lớn đi!

Khuôn mặt của Viên Vương không ngừng lộ vẻ căng thẳng chịu đựng, trong lòng đang rất mâu thuẫn.

Chứng kiến biểu hiện quá ư là đặc sắc của Viên Vương, Phong Chi Nhu nuốt chút nữa là cười ra tiếng, nhưng trong lòng của nàng cũng là vô cùng kinh ngạc.

“Người rót cuộc đã nói gì với hấn? Sao hấn lại có biểu hiện như thế?” Phong Chi Nhu không kiềm nổi lòng hiếu kỳ của mình, truyền âm hỏi.

Diệp Viễn cũng chẳng hề che giấu, đem ý định muốn Viên Vương làm nô bộc cho mình nói cho nàng nghe.

Phong Chi Nhu nghe xong, tức khắc mặt cũng lộ ra vẻ rất đáng ngờ.

“Đó là Viên Vương bậc ba đấy! Ngay cả Viên trưởng chưa chắc đã là đối thủ của nó, ngươi lại muốn hấn làm nô bộc cho mình?” Phong Chi Nhu thiếu chút nữa mở miệng nói.

“Chi là một con Viên Vương bậc ba thôi mà, miễn cưỡng cũng đủ tư cách làm nô bộc cho ta. Mà cũng đúng thực lực của ta kém quá, nếu không cũng chẳng thêm nhận hấn. Tỷ cũng biết là sự phụ của ta rất mạnh, nhận nô bộc mà yếu kém quá, thì sẽ làm mất mặt của người.” Diệp Viễn đành chịu nói.

Phong Chi Nhu nhìn Diệp Viễn, thật sự là không còn lời gì để nói.

Hai người bọn họ thấp từ nhất sinh xông vào Xích Phong Lĩnh, Phong Chi Nhu có làm sao cũng không thể ngờ được tình thế lại thay đổi chóng mặt đến thế.

Vừa mới lúc này bọn họ suýt chút nữa đã bị Viên Vương giết chết, nay Diệp Viễn lại muốn thu nhận con Viên Vương này làm nô bộc.

Không phải ta không hiểu mà là thế giới thay đổi nhanh quá!

Sự phụ của Diệp Viễn rốt cuộc là một nhân vật như thế nào?

Viên Vương vẫn còn đang rất mâu thuẫn, nhưng Diệp Viễn không hề hỏi thúc hấn.

Diệp Viễn cũng biết, chuyện này đối với Viên Vương mà nói quả là một quyết định rất khó khăn.

Viên Vương ở Xích Phong Lĩnh, giống như Hoàng Đế trong chốn nhân gian vậy.

Để một Hoàng Đế đi làm nô bộc cho kẻ khác, hiển nhiên là một việc rất khó.

Dần dần trên khuôn mặt của Viên Vương cũng lộ vẻ đã bình tĩnh trở lại, Diệp Viễn cũng hiểu rằng hấn đã đưa ra quyết định của mình.

“Thế nào? Đã suy nghĩ xong chưa?” Diệp Viễn nhẹ nhàng nói.

“Muốn ta làm nô bộc cho ngươi cũng được, nhưng nhất định ngươi phải thề độc, trong vòng mười năm nhất định phải bào chế ra Yên Phủ Đan cho ta!” Viên Vương trầm lặng nói.

Diệp Viễn nghe xong nói: “Ngươi đừng có lẫn lộn, hiện tại không phải là ta cầu xin ngài làm nô bộc cho mình, mà là đang cho ngài một cơ hội! Ngài chỉ có thể lựa chọn tin tưởng ta, hoặc là không tin tưởng, không có con đường thứ ba đâu.”

Nhìn nét mặt của Viên Vương trở nên không được thiện cảm, Diệp Viễn bổ sung nói: “Ngươi đừng mong có ý đồ giam lỏng ta ở đây để bào chế đan dược cho ngươi. Một khi ta có khả năng bào chế ra Yên Phủ Đan thì cũng sẽ có trăm ngàn cách có thể, trong điều kiện trời không biết quỷ không hay mà giết chết ngài. Không tin ngài thử xem!”

Viên Vương không ngờ rằng hấn vừa mới này sinh ra chút ý đồ, đã bị Diệp Viễn đoán trúng rồi.

Lúc này hấn thật sự có ý muốn giữ Diệp Viễn ở lại đây để bào chế đan dược cho hấn, nhưng không ngờ lại bị Diệp Viễn uy hiếp ngược lại.

Đúng như những gì Diệp Viễn nói, nếu như trình độ luyện đan dược của hấn cao đến mức độ đó, hấn thật sự có khả năng giết chết Viên Vương.

Lại là một bầu không khí tĩnh lặng, Viên Vương đột nhiên thở dài một cái, nói với Diệp Viễn: “Được! Vì cái cơ hội đột phá bậc bốn, ta đồng ý làm nô bộc cho ngươi mười năm.”

Trên mặt của Diệp Viễn không hề lộ vẻ bất ngờ, nghe xong cười ha ha nói: “Ngươi yên tâm, đi theo Diệp Viễn này đừng nói là bậc bốn, cho dù là Yêu Hoàng bậc năm, Yêu Tông bậc sáu cũng không có gì là khó! Không cần đến mười năm ta tự khắc cũng đuổi ngươi đi, lúc đó e rằng ngươi cũng không muốn đi.”

Những lời này nghe có chút ngông cuồng và không đáng tin, nhưng kì thực Diệp Viễn sợ là sẽ khiến cho Viên Vương e ngại nên vẫn chưa lộ ra hết.

Đối với Diệp Viễn mà nói, đừng nói là Yêu Tông, cho dù là Yêu Đế bậc chín cũng chẳng có gì là khó cả!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Không gian linh khí!

Viên Vương hoàn toàn mở rộng thần hồn, hai tay Diệp Viễn bắt pháp quyết, một tia lực linh hồn thăm dò bên trong thần hồn của Viên Vương.

Bất luận đối với yêu thú hay võ giả nhân loại, thần hồn đều là nơi yếu ớt, thần bí nhất.

Viên Vương chỉ cảm thấy thần hồn run lên, cả người có cảm giác mệt lả.

Viên Vương biết, hắn đã ký kết khế ước linh hồn với Diệp Viễn, hắn phụng sự Diệp Viễn đã mười năm.

Lúc này Viên Vương không có khí chất cao ngạo ban đầu nữa, hắn cung kính kêu một tiếng: "Viên Phi bái kiến chủ nhân."

Diệp Viễn gật đầu một cái, nói: "Hóa ra ngươi tên là Viên Phi sao? Ừ, nếu ngươi đã tôn ta làm chủ, có một số việc ta muốn nói rõ ràng với ngươi."

"Chủ nhân mời nói."

"Ngươi thân là Viên Vương kiêu ngạo, ta cũng sẽ không tùy tiện khống chế lời nói của ngươi. Cho nên, phần lớn là ngươi được tự do. Nếu như ngươi thật tâm tôn ta làm chủ, ta thậm chí có thể không dùng tới hồn lực, nói như thế, ngươi hoàn toàn tự do. Nhưng nếu như ta phát hiện ngươi bằng mặt không bằng lòng, dù là chỉ có một lần, ta cũng sẽ không chút do dự dùng khế ước linh hồn, hiểu chưa?"

"Viên Phi đã hiểu! Chủ nhân yên tâm, Viên Phi nếu lựa chọn đi theo chủ nhân, đương nhiên lập trường sẽ không nghiêng ngả." Viên Phi cung kính nói.

Khế ước linh hồn này thật ra rất ôn hòa, chủ yếu là nhìn nội dung ký kết khế ước của hai bên. Bởi vì khế ước linh hồn của Viên Phi và Diệp Viễn bất bình đẳng, cho nên Viên Phi cần phải tôn Diệp Viễn là chủ nhân.

Dù vậy, ngoại trừ bị khế ước hạn chế, cần phải làm việc cho Diệp Viễn, thật ra Viên Phi không có gì khác so với bình thường.

Để khống chế người khác, còn có thể cưỡng ép gieo nỏ ản cho người ta, bất kỳ một ý nghĩ nào khi bị nỏ dịch cũng không thể thoát chạy khỏi mắt chủ nhân, là nỏ lệ thật sự, không phải là mối quan hệ chủ tớ gì đó.

Còn có một pháp môn lợi hại nữa có thể trực tiếp chôn vùi ý thức tự chủ của người bị thi thuật, khiến hắn hoàn toàn thần phục chủ nhân. Chỉ cần chủ nhân không chủ động tiếp xúc thuật pháp, người bị thi thuật vĩnh viễn là một cái xác biết đi.

Chính bởi vì khế ước linh hồn này vô cùng ôn hòa, Viên Phi mới chịu đáp ứng Diệp Viễn.

Nếu không, hắn đã không đáp ứng Diệp Viễn, mà trực tiếp giết Diệp Viễn luôn rồi.

Không thể không nói, lời nói của Diệp Viễn đã gạt bỏ bản khoản về Viên Phi.

Ý Diệp Viễn là giữa bọn họ bình đẳng nhưng lúc Diệp Viễn cần, hắn phải trợ giúp Diệp Viễn vô điều kiện.

Thay vì nói là quan hệ chủ tớ, thôi thì nói là một hộ vệ chuyên nghiệp.

Hơn nữa Viên Phi đã ký kết khế ước linh hồn với Diệp Viễn, giữa hai người cũng có một tia cảm ứng trong âm thầm.

Viên Phi có thể cảm giác được Diệp Viễn đối với người hầu như hắn thật có chút coi thường.

Cảm giác coi thường này không phải xem thường, mà là... một loại cảm giác không nói ra được.

Tóm lại, chủ nhân này rất thần bí!

"Ừ, cũng không cần gọi ta là chủ nhân, gọi ta là thiếu gia đi." Diệp Viễn nói.

"Dạ, thiếu gia."

Từ lúc mới bắt đầu, miệng Phong Chi Nhu vẫn đang giương lên, nàng kinh ngạc há hốc mồm.

Một con yêu thú cấp ba mà cứ như vậy bị mấy câu nói của Diệp Viễn thu phục ư?

Đây chính là yêu thú cấp ba đó, không phải là cái gì mèo chó gì đâu!

Yêu thú cấp ba trong phạm vi ngân dậm Vô Biên Sâm Lâm này hoàn toàn là sự tồn tại của một vương giả bình thường, vậy mà lại thành người hầu của Diệp Viễn ư?

Mới vừa rồi nàng còn cảm thấy hiềm nghi Diệp Viễn khoát lác nhưng bây giờ thấy thái độ của Viên Vương, Phong Chi Nhu mới biết mình vô tri.

"Ngươi... ngươi thật sự thu phục hắn ư?" Phong Chi Nhu thật không dám tin tưởng như cũ, muốn Diệp Viễn xác nhận.

Diệp Viễn cười nói: "Ngươi nhìn dáng vẻ của hắn, chẳng lẽ còn có hoài nghi sao? Ừm ừm, có Viên Phi đi cùng, trở về đánh Tô Vũ Bách toi bởi trước đã, hắc hắc."

Phong Chi Nhu hoàn toàn bị Diệp Viễn đánh bại, lúc mới bắt đầu còn có chút đáng vẻ, câu nói sau cùng đã lộ ra nguyên hình.

Gia hỏa này chính là một tên gây chuyện!

"Nhưng hửn là Viên Vương đó! Ngươi làm thế nào thu phục hửn?" Phong Chi Nhu không nhịn được lại hỏi.

"Con người đều có nhược điểm, chỉ cần bắt được mệnh môn của hửn, tự nhiên có thể khiến hửn làm việc cho ta. Ngươi cảm thấy với Viên Vương mà nói, hửn khát vọng nhất cái gì?" Diệp Viễn cười, hỏi ngược lại.

Phong Chi Nhu nghe vậy, suy nghĩ, hồi lâu mới chắc chắn nói: "Đột phá cấp bốn à? A, ta cảm thấy không có gì đủ sức dụ dỗ bằng cái này."

"Thông minh! Viên Phi giống như ngươi, nếu như ngươi không đột phá nỗi Linh Dịch Cảnh, so với giết ngươi còn khó chịu hơn. Loại tâm tình này chỉ ngươi mới có thể lý giải." Diệp Viễn cười nói.

"Ừ. Hửn? Ngươi dám so ta với yêu thú!"

Phong Chi Nhu đầu tiên gật đầu một cái nhưng rất nhanh ý thức được có gì đó không đúng, nhất thời giận tím mặt.

"Ha ha, ta cũng không ý đó, tại sao ngươi nhạy cảm như vậy? Không được động thù! Ta bây giờ có cấp ba hộ vệ! Ngươi đánh không lại ta đâu!"

"Hửn! Ngươi có cấp bốn hộ vệ thì cũng đã làm sao? Cứ đánh ngươi đây!"

Phong Chi Nhu căn bản cũng không quan tâm, nàng không tin Diệp Viễn thật sự dám sai Viên Vương đánh nàng.

"Ồi chào, ta sai lầm rồi, cô nãi nãi."

"Này còn tạm được!"

...

Sau khi đùa giỡn, một vấn đề xuất hiện trước mặt Diệp Viễn.

Núi Thông Tí Thạch Viên này nên xử lý như thế nào?

Viên Phi đi cùng hửn, núi Thông Tí Thạch Viên liền mất đi chỗ dựa.

Tại Vô Biên Sâm Lâm, yêu thú cấp ba cũng chỉ có Viên Phi. Nếu hửn rời đi, Thông Tí Thạch Viên như rắn mất đầu, sớm muộn sẽ bị thế lực khác thôn tính.

Thế giới yêu thú có lúc tàn khốc hơn nhân loại, những chủng tộc khác không thể nào dễ dàng tha cho Thông Tí Thạch Viên, tiếp tục chiếm núi làm vua, kết quả sau cùng chỉ có thể là bị tiêu diệt toàn bộ.

"Viên Phi, những tộc nhân này của ngươi làm sao bây giờ? Nếu như ngươi đi, sợ rằng bọn họ sẽ bị chủng tộc cường đại khác thôn tính." Diệp Viễn hỏi.

Ngược lại không phải là Diệp Viễn không muốn mang bọn họ đi, mà Thông Tí Thạch Viên này thật sự có quá nhiều tên!

Nếu hửn mang đi toàn bộ, làm sao sắp xếp hết đây?

Mang mấy tên Thông Tí Thạch Viên ra ngoài, cơ hồ có thể hủy diệt một quốc gia thế tục. Một thế lực khổng lồ như vậy đặt ở nơi nào cũng không an toàn.

Nếu bị người khác phát hiện, khả năng những tên Thông Tí Thạch Viên gặp nguy hiểm còn nhiều hơn so với khi ở Vô Biên Sâm Lâm!

Viên Phi có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một người thôi. Mà nếu như đó là một đại tông môn cường giả thì so Viên Phi còn mạnh hơn nhiều!

Viên Phi thấy Diệp Viễn chủ động nhắc tới tộc nhân của hửn, trong lòng cảm động không thôi.

Đổi lại là người bên cạnh, nhận được sự giúp đỡ mạnh mẽ như vậy, nào có ai lo đến sự sống chết của tộc nhân Viên Phi?

"Thiếu gia yên tâm, trên người của ta có một không gian Linh khí cực kỳ lợi hại, đủ để đựng ta và tộc nhân của ta."

Vừa nói, Viên Phi lật tay lại, một mô hình cung điện nhỏ trôi lơ lửng trong lòng bàn tay của hửn.

Diệp Viễn hai mắt tỏa sáng, cười nói: "Thì ra là không gian Linh khí 128 cấm, đồ chơi này trong không gian giới sợ rằng vô cùng ít ỏi, xem ra Viên Phi ngươi thật là phúc duyên thâm hậu! Chẳng trách tộc nhân ngươi nhiều như vậy, chỉ ngươi có thể giác tỉnh trí nhớ truyền thừa, hơn nữa đột phá đến cấp ba."

Viên Phi cười nói: "Nếu như thiếu gia có thể giúp ta đột phá đến cấp bốn, ngươi mới là phúc duyên lớn nhất của Viên Phi ta!"

Diệp Viễn cười ha ha một tiếng nói: "Yên tâm đi, ta sẽ không khiến ngươi thất vọng."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Liên hoàn ám sát!

Linh khí 128 cấm cơ hồ là Linh khí cực hạn.

Gia tăng thêm cấm chế mà nói, Linh khí rất khó tiếp nhận sự chèn ép của cấm chế, kết quả sau cùng chính là Linh khí bị hư hại.

Hơn nữa không gian Linh khí vô cùng ít ỏi, không gian Linh khí 128 cấm thì càng thêm quý trọng.

Nếu như Linh khí này bị ngoại giới biết được, tuyệt đối sẽ nổ ra một trận phong huyết vũ!

Diệp Viễn không nghĩ tới trên tay Viên Phi lại có một món Linh khí này.

"Viên Phi, Linh khí này của ngươi là ở đâu ra?" Diệp Viễn hiếu kỳ hỏi.

"Ban đầu ở cấp hai đỉnh phong, mặc dù ta thức tỉnh trí nhớ truyền thừa nhưng vẫn luôn không tìm được thời cơ đột phá. Vì vậy ta tàn nhẫn một lần, một thân một mình tiến vào sâu bên trong Vô Biên Sâm Lâm, tìm thời cơ đột phá. Ai biết được sau đó ta đánh bật đánh bại, xông vào bên trong một động phủ loài người, Linh khí này lấy được ở trong động phủ đó." Viên Phi cũng không giấu giếm, nói với Diệp Viễn.

Diệp Viễn kinh ngạc nói: "Động phủ loài người ư? Vô Biên Sâm Lâm không phải thiên hạ của yêu thú sao? Tại sao có thể có động phủ loài người?"

Viên Phi lắc đầu nói: "Cái này ta cũng không biết, chẳng qua là ta nhận được Linh khí này ở phía ngoài động phủ. Cấm chế bên trong cực kỳ mạnh, ta cũng không dám đi sâu vào trong. Lúc ấy ở trong động phủ, ta lấy được mấy viên Yêu Linh Đan cùng với Linh khí không gian này, rồi lặng lẽ lui ra phía ngoài. Sau đó ta uống Yêu Linh Đan mới thuận lợi đột phá đến cấp ba."

"Ồ? Động phủ của võ giả nhân loại trong lại có Yêu Linh Đan sao? Xem ra Viên Phi ngươi thật có vận may lớn, sau này thành tựu nhất định không thấp!" Diệp Viễn cảm khái nói.

Từ tình huống Viên Phi kể lại, vận khí của hắn quả thực là tốt đến bùng nổ!

Lúc đó Viên Phi chỉ có cấp hai đỉnh phong, đi sâu vào Vô Biên Sâm Lâm khác gì đi tìm chết. Nhưng hắn chẳng những không chết, ngược lại lấy được thời cơ không ngờ đến, thuận lợi đột phá đến cấp ba.

Mà bây giờ, Viên Phi lại đụng phải Diệp Viễn, đây quả thực không thể dùng vận khí tốt để hình dung!

Đi theo Diệp Viễn, chỉ cần Viên Phi không chết, sau này thành tựu không thể đo đếm được!

Đúng như Viên Phi tự nói, gặp Diệp Viễn mới là tạo hóa lớn nhất của hắn!

"Cám ơn thiếu gia!" Viên Phi cung kính nói.

Diệp Viễn gật đầu nói: "Như thế xem ra, động phủ nhân loại này hẳn là một hành cung cực mạnh. Vô Biên Sâm Lâm này thật đúng là một nơi thú vị!"

Lời của Viên Phi làm Diệp Viễn sinh ra lòng hiếu kỳ với động phủ, đợi đến khi thực lực mạnh rồi, hắn nhất định phải đi đến động phủ đó xem một chút.

"Được rồi, việc này không nên chậm trễ, Viên Phi ngươi nhanh thu thập một chút, thu tộc nhân vào không gian Linh khí, đi cùng ta. Lúc bình thường ngươi và tộc nhân cùng nhau chờ, tu luyện trong không gian Linh khí, đến lúc ta tự khắc sẽ gọi ngươi." Diệp Viễn phân phó nói.

"Dạ, thiếu gia!" Viên Phi lĩnh mệnh, bắt đầu tiến hành làm việc trọng đại đưa gia tộc vào không gian.

Xích Phong Linh này cũng là chốn phong thủy, ngoại trừ Xích Hồn Thảo ra, không thiếu được liệu trân quý.

Đối với những thứ này Diệp Viễn đương nhiên sẽ không lãng phí, thu thập toàn bộ đưa vào không gian Linh khí.

Đương nhiên, trong hiện tại mà nói, thứ mà Diệp Viễn trân quý nhất vẫn là Xích Hồn Thảo.

Diệp Viễn tìm Viên Phi cần ba bốn cây, những thứ khác hắn thu vào không gian Linh khí.

Thu thập mọi thứ thỏa đáng xong, Viên Phi cùng toàn bộ tộc nhân vào không gian Linh khí, sau đó không gian Linh khí co rút thành hạt châu nhỏ như hạt đậu để Diệp Viễn mang theo bên người.

...

Diệp Viễn và Phong Chi Nhu đi xuống núi, Xích Phong Linh vốn cực kì nóng, lúc này lại yên tĩnh dị thường.

Có điều tình huống này không sẽ kéo dài bao lâu, trong Vô Biên Sâm Lâm không bao giờ thiếu yêu thú, nơi này rất nhanh sẽ bị những yêu thú khác chiếm lĩnh.

Trong này tự nhiên không thiếu một trận chém giết, có điều việc đó đã không còn liên quan đến Diệp Viễn nữa.

Hắn lần này tới Xích Phong Linh, có thể coi là thắng lợi trở về. Chẳng những lấy được Xích Hồn Thảo, lại còn thu phục được một con yêu thú cấp ba.

Phong Chi Nhu đến bây giờ đều cảm thấy mình đang nằm mơ, việc trải qua một ngày một đêm qua quá mức ly kỳ.

"Diệp Viễn, ta không phải đang nằm mơ chứ? Chúng ta thật sự thu phục được một con yêu thú cấp ba ư?"

"Người có thể tự cấu mình, nếu như đau thì không phải là đang nằm mơ. Ôi chào! Ta để người tự cấu mình, người cấu ta làm gì?"

"Người lại có thể đau như vậy, xem ra thật không phải đang nằm mơ rồi! Nhưng ta vẫn cảm thấy không quá chân thực. Diệp Viễn, nếu như người thả ra tộc Viên Vương bọn họ ra, chẳng lẽ có thể trực tiếp diệt Tần quốc ư?"

Diệp Viễn bắt đầu nói: "Chớ ngu ngốc! Không thể để lộ Viên Phi ra ngoài ánh sáng, chỉ có thời điểm mấu chốt mới hữu dụng. Người suy nghĩ một chút một con yêu thú cấp ba xuất hiện ở chốn nhân loại, hậu quả sẽ ra sao? Hơn nữa, bọn Viên Phi là trốn trong không gian Linh khí, nếu như không gian Linh khí lộ ra, đừng nói là ta, chính là Tần quốc cũng sẽ phải gánh chịu tai họa ngập đầu đầy! Cho nên, sau khi chúng ta trở về nhất định phải giữ bí mật tuyệt đối, hiểu không?"

Phong Chi Nhu là người tính tình tùy tiện, chẳng qua nàng cảm thấy có được một con yêu thú cấp ba làm người hầu quả thực rất oai phong, thật không nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng như thế.

"Không phải chứ? Ta mới vừa rồi còn suy nghĩ đưa Viên Phi ra ngoài nò mìn nò mìn tí thôi, thậm chí ngay cả mặt bọn họ cũng không thể lộ ra à?" Phong Chi Nhu lộ ra vẻ mặt mát.

Diệp Viễn thấy vậy, sắc mặt nghiêm nghị nói: "Sur tỷ, chuyện này sau khi trở về nhất định phải coi như chưa từng xảy ra, nếu không hậu quả không phải chỉ ta và người có thể gánh nổi!"

"Được rồi được rồi, ta biết rồi! Ngay cả cô cô ta cũng sẽ không nói đâu, người yên tâm đi!"

Phong Chi Nhu chẳng qua là tính tình buông lỏng nhưng cũng không phải người ngu ngốc. Diệp Viễn đã nói đến mức độ này nàng tự nhiên biết nặng nhẹ.

Đặc biệt là cái không gian Linh khí kia, nhất định chính là bom nổ chậm!

Hai người vừa đi vừa nói, rất nhanh đã xuống núi.

Xích Hồn Thảo đã tới tay, bước kế tiếp chính là Tùng Dương Quả.

Nơi sinh trưởng Tùng Dương Quả gọi là Hối Tùng Lâm, cũng không phải nơi vô cùng nguy hiểm, là lãnh địa của một con yêu thú cấp hai.

Bây giờ có Viên Phi, hái Tùng Dương Quả dễ như trở bàn tay.

Trong lúc đi, hai người tới một rừng cây rậm rạp.

Không có dấu hiệu nào của sát khí!

Một mũi tên xuyên qua tầng tầng rừng cây, tốc độ cực nhanh bắn về phía trái tim Diệp Viễn!

Khoảng cách mũi tên này không xa không gần, vừa khiến Diệp Viễn không thể nào phát hiện, cũng không cho hắn thời gian phản ứng lại!

Nhưng mà Diệp Viễn vẫn kịp phản ứng, hắn có cảm ứng với nội lực, không phải Nguyên Khí Cảnh bình thường có thể so.

"Linh Hư Phá Không" trong nháy mắt thi triển, nhảy qua một bên, tránh khỏi mũi tên hiểm hóc này!

Khi Diệp Viễn đang định triệu hoán Viên Phi ra thì báo động lại sinh ra!

Trong bụi cỏ bên cạnh một thân ảnh nhắm hướng trực diện của hắn phóng ra!

Nói cách khác, Diệp Viễn vừa né tránh, lại vừa đụng phải ám sát tiếp sau đó!

Đao mang thoáng qua, khí tức cường đại đập vào mặt, đó là một đòn Linh Dịch tầng năm dốc toàn lực!

Ngay một khắc này Diệp Viễn cũng xuất chiêu!

Chỉ là một chiêu của hắn cũng không phải là hướng thích khách mà hướng xuống mặt đất.

Diệp Lăng Ba Tâm Chiêu bát trọng lăng!

"Àm!"

Đất đai văng tung tóe, thân hình Diệp Viễn lại miễn cưỡng thay đổi hướng, lần nữa tránh được một đao này!

"Xuy!" Đao này vẫn bẻ gãy được cánh tay của Diệp Viễn.

Có điều, đến đây vẫn chưa kết thúc!

Đạo thứ ba công kích lần nữa phóng đến Diệp Viễn!

Đây là liên hoàn ám sát chuẩn đến từng chút một!

Đối phương tính toán toàn bộ phản ứng của Diệp Viễn!

Diệp Viễn, ngàn cân treo sợi tóc!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Cứu kiểm thức hoàn thành!

Lần ám sát này từng vòng từng vòng một, cơ hồ đều đã tính toán từng phản ứng một của Diệp Viễn!

Vừa nãy, Diệp Viễn mượn lực bát trọng lăng phản kích lại, khó khăn lắm mới tránh khỏi kích thứ hai.

Nhưng bây giờ Diệp Viễn đang ở giữa không trung, kích thứ ba liền không kè hờ phóng ra, vốn không cho Diệp Viễn một cơ hội thở dốc.

Thời cơ gây khó dễ chuẩn xác, phối hợp khéo léo, gần như không chệch vào đâu được!

Quan trọng hơn chính là thực lực của ba người này đều cực kỳ mạnh mẽ, đều là Linh Dịch tầng năm trở lên.

Ba gã võ giả Linh Dịch tầng năm bay lên, bày được sát cục tinh diệu như thế, vốn là bố cục sát khó mà giải được!

"A! Diệp Viễn!" Phong Chỉ Nhu lần đầu tiên phản ứng lại, chuẩn bị qua trợ giúp Diệp Viễn.

Nhưng vào lúc này lại là một nhân ảnh lóe lên, trực tiếp lướt về phía Phong Chỉ Nhu.

"Đối thủ của ngươi là ta!" Một đạo thân ảnh màu xanh dùng tốc độ cực nhanh tấn công về phía Phong Chỉ Nhu.

"Tô Nhất Sơn, là ngươi!" Phong Chỉ Nhu cả giận nói.

Hai người trong khoảnh khắc đối đầu nhau nhưng lại bất phân thắng bại.

"Hắc hắc, nếu không ngươi cho rằng ta là ai? Nam Phong Chỉ Nhu, bọn thiếu gia theo đuổi ngươi lâu như vậy, ngươi không nể mặt mũi dù chỉ một chút. Hôm nay, ta muốn cho ngươi nếm thử một chút lợi hại của bọn thiếu gia!" Tô Nhất Sơn cười gằn nói.

Là thiếu chủ Tô gia, Tô Nhất Sơn tất nhiên biết thân phận thật của Nam Phong Chỉ Nhu.

Quan hệ Tô gia và Hoàng thất vẫn luôn vô cùng vi diệu, trong học viện Tô Nhất Sơn cũng theo đuổi Nam Phong Chỉ Nhu rất lâu nhưng sắc mặt Nam Phong Chỉ Nhu đối với hắn vẫn không chút thay đổi.

Tô Nhất Sơn theo đuổi Nam Phong Chỉ Nhu, một mặt là cân nhắc lợi ích từ phía Tô gia, mặt khác dĩ nhiên là bởi vì khuôn mặt đẹp của Nam Phong Chỉ Nhu rồi.

Nam Phong Chỉ Nhu chẳng những tướng mạo xuất chúng, càng là mỹ nhân băng giá nổi danh, Tô Nhất Sơn làm sao có thể không động lòng chứ?

Nam Phong Chỉ Nhu thấy lời nói cợt nhả của Tô Nhất Sơn, không khỏi giận dữ nói: "Tô Nhất Sơn, ngươi thật can đảm! Lần này trở về ta nhất định bảo báo phụ vương, bảo người trừng phạt Tô gia ngươi!"

Tô Nhất Sơn cười lạnh nói: "Vậy ngươi trở về được mới tính! Chà chà, sư tỷ tuyệt đẹp của học viện và thiên tài siêu cấp cùng ngã xuống Vô Biên Sâm Lâm, thật là đáng tiếc!"

"Chỉ dựa vào ngươi ư?" Nam Phong Chỉ Nhu cũng cười lạnh nói.

...

Bên này Tô Nhất Sơn ngăn cản Nam Phong Chỉ Nhu, bên kia Diệp Viễn đã đạt đến cửa sổ còn!

Lúc này đương nhiên Diệp Viễn có thể gọi Viên Phi ra ngoài nhưng triệu hoán xong chắc hẳn cũng đã là một người chết.

Thường Thị Tam huynh đệ hiển nhiên không biết Diệp Viễn thu phục Viên Phi nhưng lần này bọn họ liên hoàn tập sát, vừa vặn loại bỏ khả năng Diệp Viễn gọi Viên Phi!

Thường Nhất vốn tính cẩn thận, hẳn nghiên cứu Diệp Viễn vô cùng thấu triệt.

Mặc kệ trước kia Diệp Viễn có bao nhiêu quyền quý, bây giờ tuyệt đối là một đối thủ không thể bỏ qua!

Nếu như bởi vì Diệp Viễn là Nguyên Khí Cảnh mà khinh thị hắn, nhất định phải chịu thua thiệt.

Trên thực tế, biểu hiện Diệp Viễn chứng minh ý tưởng của Thường Nhất.

Đổi thành võ giả Nguyên Khí Cảnh khác, một mũi tên Thường Tam đoạt mệnh đó đã bắn thủng trái tim của hắn. Nhưng Diệp Viễn chẳng những tránh được mũi tên của Thường Tam, mà còn trong tình huống không thể thay đổi quán tính của thân thể, cưỡng ép thay đổi phương hướng giữa không trung!

Điều này đã không thể dùng hai từ cường hãn để hình dung!

Kế hoạch ám sát tỉ mỉ của hai gã Linh Dịch tăng năm lại bị một gã Nguyên Khí tăng chín xảo diệu tránh được!

Có điều cái này không liên quan bởi vì Thường Nhất tự mình mới là người phụ trách một kích cuối cùng!

Thường Nhất, cường giả Linh Dịch tăng sáu!

Từ lúc Diệp Viễn bắt đầu tiến vào khu vực mai phục của bọn họ, Thường Nhất cũng đã tích lũy sức mạnh chờ thời hành động, chờ đòn chí mạng cuối cùng này.

Một kích này là đòn mạnh nhất của võ giả Linh Dịch tăng chín.

Bởi vì Diệp Viễn vừa mới triển thêm một chiêu bát trọng lăng, tốc độ của hắn bây giờ còn nhanh hơn trước kia!

Mà tốc độ Thường Nhất nhanh hơn Thường Nhị, nói cách khác Diệp Viễn và Thường Nhất dựa vào việc so tốc độ kích thứ hai cùng tụ lại!

Thường Nhất cũng chỉ dùng kiếm, hắn thoáng chốc đã thấy Diệp Viễn bị hắn đâm xuyên qua người, kết quả là đi đời nhà ma.

"A! Diệp Viễn cẩn thận!"

Nam Phong Chỉ Nhu bị Tô Nhất Sơn quán lấy, không cách nào phân thân, lại thấy Diệp Viễn sắp bị giết.

"Nam Phong công chúa vẫn nên quan tâm mình hơn đi!"

Thấy phản ứng của Nam Phong Chỉ Nhu, trong lòng Tô Nhất Sơn sáng khoái, cái tên Diệp Viễn đáng ghét đó phải chết!

"Àm!"

Tô Nhất Sơn thấy một khoảng trống, một chưởng vung vào bả vai Nam Phong Chỉ Nhu.

"Phốc!"

Nam Phong Chỉ Nhu bị đánh bay ra ngoài, thổ huyết tại chỗ.

Nhưng cũng trong lúc đó, kịch bản lại không dựa theo tính toán của Thường Nhất.

Thường Nhất thấy kiếm của mình trong chốc lát chuẩn bị đâm tới Diệp Viễn, chợt hấn hoa mắt, trước mặt đồng thời xuất hiện chín cái Diệp Viễn!

Tàn ảnh ư?

Diệp Viễn bây giờ đang ở giữa không trung, hấn làm sao có thể chế tạo ra tàn ảnh được?

Hơn nữa chín tên Diệp Viễn đều giống như thật, rốt cuộc cái nào mới là người thật đây?

Thần thức Thường Nhất trong nháy mắt quét qua chín bóng người này, lại kinh ngạc phát hiện, chín bóng người này đều là người thực!

“Đây là tình huống gì vậy? Gặp quý ư?”

Nhưng Thường Nhất lúc này như tên đã lấp vào cung, không “bắn” không được, hấn không được phép có chút do dự nào.

"Hừ, chút tài mọn, chỉ là chưởng nhãn pháp mà thôi!"

Thường Nhất không chút do dự lựa chọn “Diệp Viễn ở giữa”, đó cũng là mục tiêu ban đầu của hấn.

Trong tình thế như vậy mà chế tạo ra tàn ảnh, tám chín phần mười là chưởng nhãn pháp, mục đích đúng là vì dễ làm xáo trộn giác quan của Thường Nhất.

Mà người thật từ đầu đến cuối đều không có thay đổi!

"Vèo!"

Thân thể Thường Nhất cứ như vậy xuyên qua tàn ảnh.

Không có cảm giác đâm thủng thân thể, từ trong không khí xuyên qua!

Lòng Thường Nhất không khỏi trầm xuống.

Để đối phó một gã Nguyên Khí tầng chín, ba huynh đệ bọn họ đã dùng hết tất cả vốn liếng, bố trí thế cục tất sát này vô cùng công phu, kết quả là chỉ khiến Diệp Viễn bị thương nhẹ sao?

Thời điểm bố trí thế cục, Thường Nhất có lòng tin tuyệt đối, đừng nói là một gã Nguyên Khí tầng chín, có là một gã Linh Dịch tầng bảy, gặp bất ngờ không kịp đề phòng cũng phải chịu thua thiệt lớn.

Đối với Diệp Viễn, Thường Nhất đã đạt đến bước không thể coi trọng hơn được nữa. Nhưng kết quả vẫn như cũ, vượt ngoài dự liệu của hấn.

Mãi đến lúc này Thường Nhất cũng nghĩ không thông, Diệp Viễn làm thế nào đang lúc lảng không lại tạo ra tám đạo tàn ảnh được?

Còn nữa, đến cùng đâu mới là chân thân của hấn?

"Àm!"

Diệp Viễn đứng sau lưng Thường Nhất nặng nề té xuống đất. Thường Nhất cũng phiêu diêu rơi xuống đất, cực kì dễ dàng, hoàn toàn không có chút chệch vật nào như Diệp Viễn kia.

Diệp Viễn đứng lên, phúi phúi cỏ máu dính trên người, hờ hững nói: "Thật đúng là phải cảm ơn ba người các người rồi, không có các người, Cửu Kiếm Thức của ta đây sợ là không hoàn thành được nhanh như vậy!"

Vừa mới ở thế ngàn cân treo sợi tóc, Diệp Viễn gặp biến không sợ hãi, trong nháy mắt tiến vào trạng thái Tâm như chi thủy.

Mới vừa rồi trong tình huống đó, càng hốt hoảng càng chắc chắn phải chết.

Diệp Viễn hiểu rõ muốn thoát khỏi một kích này chỉ có thể sử dụng thân pháp Cửu Kiếm Thức!

Có thể là Cửu Kiếm Thức của hấn cũng chưa hoàn thành, thi triển thân pháp nhất định phải có điểm đặt chân, mà hấn lúc này lại đứng ở không trung.

Thời khắc nguy cấp, dựa vào Tâm như chi thủy tâm cảnh, Diệp Viễn kích thích tiềm lực của mình mức độ lớn nhất, rốt cuộc đã hoàn thành Cửu Kiếm Thức!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Người thật là một thiên tài!

Lúc này huynh đệ Thường thị tụ lại cùng một chỗ, sắc mặt ba người đều có vẻ không tốt.

Nghe ý tứ trong lời nói Diệp Viễn, sát cục mà bọn họ thiết kế tỉ mỉ lại giúp Diệp Viễn đột phá!

Kỹ thuật múa võ của thân pháp vừa nảy vô cùng huyền diệu, tên Linh Dịch tăng sáu Thường Nhất dĩ nhiên không phân được đâu là chân thân.

"Diệp Viễn, ngươi sẽ không ngây thơ mà tưởng rằng thoát khỏi sự phục kích của chúng ta là có thể bình yên rút lui chứ? Một chiêu mới vừa rồi kia mặc dù huyền diệu vô cùng nhưng cánh giới của ngươi quá thấp." Thường Nhất trầm giọng nói.

Sát cục mà Thường Nhất trù tính chỉ là để đề phòng "lỡ như", khoai đao trầm loạn ma, tránh gây thêm rắc rối.

Cho dù không mai phục, bằng cảnh giới của hắn, giết Diệp Viễn cũng chỉ như lấy đồ trong túi thôi. Càng không cần phải nói bên cạnh của hắn còn có Thường Nhị và Thường Tam.

"Ha ha, các ngươi nghĩ nhiều rồi, tại sao ta phải thoái lui chứ? Vừa nảy nếu như không phải ta đột phá ải cuối cùng, đã bị các ngươi giết chết rồi, sao có thể tùy tiện buông tha các ngươi?"

Lời này của Diệp Viễn mặc dù là cười nói nhưng ai quen biết hắn cũng đều biết, Diệp Viễn thật sự nổi giận rồi!

Chẳng qua là lời uy hiếp của Diệp Viễn nghe có chút khôi hài, một tay mơ Nguyên Khí Cảnh tăng chín, lại uy hiếp ba gã cường giả cấp độ Linh Dịch tăng năm trở lên, nhìn sao cũng giống vệt chết mạnh miệng.

Diệp Viễn nói xong, ba huynh đệ Thường Thị không khỏi trở mắt nhìn nhau, đều cảm thấy có phải suy nghĩ của Diệp Viễn có vấn đề hay không.

Theo lý giải của bọn họ về Diệp Viễn, Diệp Viễn mặc dù cực kỳ phách lối nhưng cho tới nay không làm chuyện mà mình không nắm chắc.

Nhưng tình thế bây giờ thật không giống như có thể làm hắn phách lối!

Diệp Viễn sẽ không ngây thơ tưởng rằng hắn là đối thủ của ba người à?

"Diệp Viễn, ta thấy ngươi còn chưa hiểu tình hình thì phải?" Thường Nhất có chút mơ hồ nói.

"Ta đương nhiên nắm rõ tình hình, ba người các ngươi là chó săn của Tô gia à? Phụng Tô Vũ Bách lão đầu kia ra lệnh tới giết ta, có phải thế không?" Diệp Viễn cười lạnh nói.

Thường Nhất hiển nhiên cũng từng nghe nói miệng mồm Diệp Viễn lợi hại, không định cùng hắn cãi vã, gật đầu nói: "Ngươi lầm rồi, không phải Tô trưởng lão lệnh chúng ta tới, là chúng ta phụng mệnh gia chủ tới giết ngươi."

Diệp Viễn hơi có chút bất ngờ nói: "Gia chủ ư? Chính là lão tử Tô Nhất Sơn sao? A, đó cũng giống nhau thôi! Xem ra lần này trở về, có thể cho Tô gia một quả đáp lễ đẹp mắt rồi, nếu không bọn họ còn thật sự cho rằng tiểu gia dễ trêu đó!"

Cảm giác của Thường Nhất có chút hỗn loạn, mặc dù trước đây hắn từng tiến hành lý giải Diệp Viễn cận kề nhưng gặp mặt Diệp Viễn chung quy vẫn là lần đầu tiên.

Lúc này hắn mới phát hiện, tính cách Diệp Viễn khác xa cách hắn hiểu.

Trong ấn tượng của hắn, Diệp Viễn trầm lặng, tinh táo, nhìn thì lỗ mãng nhưng lại thận trọng vô cùng.

Mà bây giờ, Diệp Viễn rõ ràng làm một tên công tử quần là áo lụa vô cùng lả lơi, không phân định rõ tình thế!

Nếu không phải biểu hiện vừa rồi của Diệp Viễn quá mức kinh điển, Thường Nhất còn tưởng rằng Diệp Viễn là kẻ ngốc.

Trong lúc Thường Nhất đang kinh ngạc, Diệp Viễn lại chỉ mũi hắn mắng: "Này, ba người các ngươi có xấu hổ hay không? Một tên Linh Dịch tăng sáu, hai tên Linh Dịch tăng năm tới giết ta cũng không dám quang minh chính đại, mà dùng loại hạ thủ đoạn mai phục đê tiện này! Quả nhiên chủ tử thế nào dạy ra nô tài thế đó! Lão chó già Tô Vũ Bách kia chính là người âm hiểm như vậy, thích đánh lén người khác, các ngươi quả nhiên giống nhau!"

Thường Nhất bị Diệp Viễn mắng sừng sốt một chút, không khỏi có chút hoài nghi phán đoán của mình.

Chẳng lẽ Diệp Viễn gia hỏa này thật chỉ là cái trẻ con miệng còn hôi sữa ư? Thiếu gia ăn chơi chính cống à?

Đương nhiên, tài năng của Diệp Viễn không cần nói nhiều, tuyệt đối là tài năng thiên phú, ngay cả thiếu chủ Tô Nhất Sơn còn phải bái phục.

Trừ lần đó ra, Diệp Viễn thật sự là một kẻ lỗ mãng ư?

Hành động trước đây ở Học viện Đan Võ, chẳng qua là đánh bậy đánh bạ phải không?

Diệp Viễn mắng huynh đệ Thường thị xong, lại quay đầu hướng về phía Tô Nhất Sơn mắng: "Tô Nhất Sơn, đồ con rùa, chỉ biết khi dễ nữ nhân, có bản lĩnh một mình đấu cùng tiểu gia! Tên khốn hèn nhát, muốn giết ta mà không dám ra tay trong học viện, còn phải chạy đến Vô Biên Sâm Lâm. Tô gia vào tay ngươi, sớm muộn sẽ bị ngươi phá hết sạch! À không, Tô gia tồn tại không lâu nữa đâu, trở về ta phải đánh được Tô gia không ngóc đầu lên được!"

Tô Nhất Sơn đang đánh nhau kịch liệt với Nam Phong Chỉ Nhu, chợt nghe tiếng chửi rủa của Diệp Viễn, không khỏi tức giận.

Một chiêu bức lui Nam Phong Chỉ Nhu, Tô Nhất Sơn bay lên bay xuống tiến tới trước mặt Diệp Viễn.

Nam Phong Chỉ Nhu cũng theo sát phía sau, đi tới bên cạnh Diệp Viễn, hai bên lâm vào trạng thái giằng co.

Diệp Viễn tiện tay móc ra một viên đan dược, ném cho Nam Phong Chỉ Nhu cười nói: "Nam Phong sư tỷ cực khổ rồi, ăn nó đi, chút thương nhỏ này không cần để ý."

Nam Phong Chỉ Nhu nhận lấy đan dược nhưng cúi đầu. Nàng biết, thân phận của mình đã bị Diệp Viễn biết rồi, rất lúng túng.

"Diệp Viễn, ngươi đừng phách lối! Coi như ngươi tránh thoát mai phục của huynh đệ Thường thị đi, chẳng lẽ ngươi cho rằng hôm nay ngươi còn có thể ra khỏi Vô Biên Sâm Lâm ư?" Tô Nhất Sơn thấy mặt Diệp Viễn đầy bình tĩnh, lòng tràn đầy khó chịu.

Lúc này không phải mặt Diệp Viễn nên cực kì hoảng hốt sao?

Diệp Viễn nhìn Tô Nhất Sơn, cười nói: "Ta không có ý định ra khỏi Vô Biên Sâm Lâm."

"Hừ! Ngươi nhận thức được vậy là tốt đó!"

"Vô Biên Sâm Lâm vui như vậy, ta còn dự định chơi thêm mấy ngày đây! Còn các ngươi có thể đi ra hay không, ta không dám hứa chắc."

"Diệp Viễn, không phải ngươi hư não rồi chứ? Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, các ngươi bây giờ đang trong tình thế gì sao? Ta vừa mới nghe, ngươi nói ngươi muốn một mình chiến đấu thật sao?" Tô Nhất Sơn dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu nhìn Diệp Viễn.

Diệp Viễn cười nói: "Đúng vậy, đường đường là Tô gia thiếu chủ, chẳng lẽ chỉ có thể khi dễ nữ nhân sao? Có bản lĩnh chúng ta đơn phương đấu nhau đi!"

"Ha ha ha ha..." Tô Nhất Sơn nghe vậy liền phá lên một trận cười điên cuồng, nói: "Được, ta sẽ tới đấu với một mình ngươi! Có điều... là đám người chúng ta một mình đấu một mình ngươi!"

Diệp Viễn nghe vậy sắc mặt đại biến, hoảng sợ nói: "Tô Nhất Sơn! Ngươi có phải là đàn ông hay không? Có bản lĩnh chúng ta một chọi một!"

Thấy bộ dạng của Diệp Viễn, Tô Nhất Sơn cảm thấy cực kỳ hả giận, cười to nói: "Diệp Viễn, ta thấy não ngươi thật sự hỏng rồi! Bốn người chúng ta mà liên thủ, giết ngươi giống như giết chó, tại sao ta phải tỷ thí gì đó với ngươi chứ? Ngươi cho rằng đang ở trong học viện ư?"

Diệp Viễn nhìn vẻ mặt đắc ý Tô Nhất Sơn, bỗng nhiên cười, cười rất vui vẻ.

"Chết đến nơi ngươi còn cười được, Diệp Viễn, ta cũng thật bội phục ngươi. Thường Nhất, Thường Nhị, Thường Tam, giết Diệp Viễn! Nam Phong Chỉ Nhu lưu lại đường sống, còn có hữu dụng!" Tô Nhất Sơn phân phó.

Trong lòng huynh đệ Thường thị mặc dù còn chưa hết bất mãn Tô Nhất Sơn nhưng cũng không phản bác Tô Nhất Sơn, chung quy hắn là chủ nhân tương lai của Tô gia.

Huynh đệ Thường thị đang chuẩn bị động thủ, bỗng nhiên sắc mặt đại biến!

"Bá bá bá..."

Trong nháy mắt, trước mắt bọn họ xuất hiện hàng trăm viên hầu màu trắng, bao vây bọn họ và Diệp Viễn cùng nhau!

Những viên hầu màu trắng này, thực lực kém nhất cũng là cấp hai sơ cấp!

"Ha ha, Tô Nhất Sơn, ta phát hiện ta rất thích phương thức đấu một mình này của ngươi, một đám người chúng ta đấu với một mình ngươi! A, ngươi quả là một thiên tài, ngay cả loại phương thức đấu một mình này mà cũng nghĩ ra được!" Diệp Viễn nhìn Tô Nhất Sơn cười to nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Hoàn toàn tan vỡ

"Đã... đã xảy ra chuyện gì?"

Tô Nhất Sơn trừng mắt, nhìn một màn này không tin được, đến tiếng giễu cợt của Diệp Viễn cũng không nghe thấy.

Trong khoảng không xuất hiện mấy trăm đầu Thông Tí Thạch Viên, thứ này đánh vào thị giác thật sự quá lớn!

Nơi nơi đều là nhị giai Thông Tí Thạch Viên, loại cảm giác bị áp bách này tuyệt đối khiến người ta cả đời khó mà quên được.

Tô Nhất Sơn thậm chí có thể cảm giác được chân của mình đang run cầm cập!

Không riêng gì Tô Nhất Sơn, lúc này, huynh đệ Thường thị cũng hoàn toàn choáng váng. Cho dù bọn họ từng trải qua rất nhiều chuyện nhưng cũng chưa từng thấy được chiến trận lớn như vậy!

Mấy trăm đầu nhị giai Thông Tí Thạch Viên này đủ để cày nát Tô gia một lượt.

Mặc dù những Thông Tí Thạch Viên này đại đa số đều là cấp hai sơ cấp nhưng cấp hai trung cấp và cao cấp cũng không ít.

Một con yêu thú cấp hai trung cấp, hấn ứng phó cũng đã quá sức rồi, trên trăm con cùng một chỗ, sẽ có cảm giác thế nào đây?

Giờ khắc này thần kinh của bọn họ căng đến cực hạn.

"Không gian Linh khí! Nhất định là không gian Linh khí! Nếu không thì không thể nào chứa được nhiều yêu thú như vậy! Diệp Viễn hấn... hấn lại có không gian Linh khí!" Thường Nhất bỗng nhiên cả kinh kêu lên.

"Không... không gian Linh khí ư? Chuyện này... chuyện này sao có thể?" Mặc dù sự thật xảy ra ở trước mắt, Tô Nhất Sơn vẫn cảm thấy không thể tin được.

"Không sai, đúng thật là không gian Linh khí, không nghĩ tới nguoi còn có chút kiến thức, ngược lại là một nhân vật. Có điều, nguoi đắc tội bản thiếu gia rồi, đây là chuyện ngu xuẩn nhất đời này của nguoi!"

Mặc dù chỉ giao chiến trong vài phút ngắn ngủi, Diệp Viễn đã nhìn ra trong bốn người này, Thường Nhất đảm nhiệm nhiệm vụ cố vấn.

Dựa vào tính cách của Tô Nhất Sơn, không thể nào bày được tình diệu sát cục “há miệng chờ sung” như vậy.

Bốn người bọn họ thực lực mạnh hơn nhiều so hai người Diệp Viễn, vốn dĩ không cần cẩn thận như vậy.

Một kích sau cùng của Thường Nhất quá mức tinh diệu, thật ra vốn không sơ hở nào để tấn công, Diệp Viễn lúc ấy quả thật cũng ở ải sinh tử.

Nếu không phải một khắc cuối cùng lâm nguy không loạn, lâm trận đột phá, lúc này hấn đã là một bộ tử thi.

Như vậy có thể thấy, Thường Nhất này tuyệt đối là một nhân vật khó dây vào!

Có điều đáng tiếc đối thủ của hấn là Diệp Viễn! Hấn là đại thiếu gia có thù tất báo, nhưng không phải là người hiền lành lấy đức báo oán gì gì đấy.

Đối với Diệp Viễn, Thường Nhất cũng không phân bác bởi vì hấn biết Diệp Viễn nói đúng sự thật.

Chuyện ngu xuẩn nhất đời này mà Thường Nhất hấn làm chính là đắc tội với Diệp Viễn!

Đối với hành động của Diệp Viễn tại Đan võ Học Viện, Thường Nhất dĩ nhiên vô cùng rõ ràng, biết tính hấn có thù tất báo, cho nên việc cầu xin tha thứ tuyệt nhiên là ảo tưởng rồi.

"Các huynh đệ, liều mạng! Không cần lo những yêu thú kia, trực tiếp giết Diệp Viễn!" Thường Nhất quả quyết sát phạt, trực tiếp hạ lệnh.

Thường Nhất ra lệnh một tiếng, tự mình tiến về phía Diệp Viễn một bước. Thường Nhị, Thường Tam và đại ca phối hợp hết sức ăn ý, theo sát phía sau, ba người theo hình chữ “phẩm” hướng về phía Diệp Viễn lướt đi!

Thường Nhất liều chết hành động, đối diện với nhiều yêu thú cấp hai như vậy, hấn cũng không cảm thấy mình có thể giết Diệp Viễn. Nhưng điều khiến Thường Nhất bất ngờ vui mừng chính là những yêu thú cấp hai kia lại không phản ứng gì lúc này!

Những yêu thú này dĩ nhiên không xuất thủ ngăn trở ba người bọn họ!

Chẳng lẽ nói, Diệp Viễn lấy những yêu thú này ra để hù dọa bọn họ ư? Diệp Viễn vốn không chỉ huy được những yêu thú này à?

Sự phát hiện này khiến Thường Nhất mừng rỡ như điên!

"Ha ha, thiếu chút nữa bị ngươi lừa gạt! Hóa ra ngươi vốn không chỉ huy được những yêu thú này! Các huynh đệ, giết cho ta!" Thường Nhất cười to nói.

Diệp Viễn không cử động, chẳng qua là tựa như cười như không nhìn Thường Nhất, trong mắt tràn đầy giễu cợt.

"Hừ! Chết đã đến nơi còn ở đây giả vờ! Phong Lôi Kiếm!"

Kiếm của Thường Nhất xuất hiện lần nữa trước mặt Diệp Viễn, có điều lần này Diệp Viễn cũng không hao phí tâm tư ngăn cản, hắn đứng bất động như cũ ở nơi đó.

Đúng lúc này, một vệt màu trắng bóng nghiêng đâm từ bên trong phóng ra, vô cùng thô bạo tóm được Thường Nhất kiếm, sau đó nghiền nát thành sắt vụn.

"Àm! Âm! Âm!"

Một hiệp, ba chiêu, tách biệt đánh lần lượt vào ngực Thường Nhất, Thường Nhị, Thường Tam.

Đạo thân ảnh này nhanh như chớp, ba người bọn họ chưa kịp thấy rõ là gì, người đã bay ra ngoài.

Ba người "oa" một tiếng, đồng thời khạc ra một búng máu.

"Yêu... yêu thú cấp ba!"

Sắc mặt Thường Nhất rốt cuộc cũng thay đổi, hoảng sợ nhìn cự viên màu trắng trong tháp sắt. Hắn bây giờ mới biết, Diệp Viễn tại sao mãi không động thủ bởi vì hắn vốn không cần động thủ.

Bên người có một con yêu thú cấp ba bảo vệ, cần gì hắn phải tự mình động thủ?

Nhưng... một con yêu thú cấp ba vì sao lại nghe lệnh của Diệp Viễn? Hắn mới chỉ là một tên võ giả Nguyên Khí Cảnh!

Thường Nhất chợt nhớ tới Diệp Viễn mới vừa đi xuống từ Xích Phong Linh, rốt cuộc cũng hiểu rõ gì đó, sắc mặt không khỏi đại biến thêm lần nữa!

"Ngươi... ngươi thu phục toàn bộ tộc Thông Tí Thạch Viên ở Xích Phong Linh ư?" Thường Nhất nhìn chằm chằm Diệp Viễn, hoảng sợ nói.

"Ha ha, ngươi rốt cuộc cũng phản ứng rồi. Ta còn tưởng ngươi thông minh, không nghĩ tới ngươi chậm chạp như vậy! Không sai, Viên Phi và tộc nhân của hắn sau này sẽ đi theo ta."

Dĩ nhiên không phải vì Thường Nhất ngu ngốc, mà là hắn hôm nay nhận được chấn động quá lớn.

Một gã võ giả Nguyên Khí Cảnh thu phục toàn bộ tộc Xích Phong Linh Thạch Viên, nếu nói ra, người khác nhất định sẽ nghĩ hắn là kẻ điên!

Nhưng chuyện không thể nào này lại thật sự xảy ra!

"Chuyện này... điều này sao có thể? Viên Vương là yêu thú cấp ba, hắn làm sao cam tâm tình nguyện nghe lệnh của ngươi? Hơn nữa lời nói nhân loại và yêu thú khác nhau, làm sao ngươi có thể thu phục hắn?" Thường Nhất không cam lòng hỏi.

"Ngươi cảm thấy ta cần phải trả lời vấn đề của ngươi sao?" Diệp Viễn cười lạnh nói.

Chẳng qua trong lòng Thường Nhất mang theo một sự nghi ngờ mãnh liệt mới hỏi ra lời, thật ra cũng không hi vọng Diệp Viễn trả lời hắn.

Thường Nhất thở dài, thống khổ nhắm hai mắt lại, thở thật dài một cái nói: "Ai, Tô gia đối nghịch ngươi, là thất bại lớn nhất của Tô gia! Có lẽ, Tô gia sẽ hoàn toàn biến mất trên võ đài Tàn quốc! Ra tay đi!"

Cánh tay dài của Viên Phi vừa vung lên, hơn mười nhị giai Thông Tí Thạch Viên lập tức xông lên, nhắc huynh đệ Thường thị đã không còn sức đánh trả lên.

Chỉ chớp lát, xa xa truyền tới một hồi tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, chỉ nghe cũng khiến da đầu tê dại một hồi.

Thông Tí Thạch Viên vốn đã tính khó thuần, cho tới bây giờ hề thấy võ giả nhân loại liền giết chết. Cũng chỉ có Diệp Viễn thông dụng ngôn ngữ loài thú mới có thể khai thông linh trí của Viên Phi, nếu không kết quả cũng không khá hơn so với huynh đệ Thường thị là bao.

Từng tiếng kêu thảm thiết đó truyền vào trong tai Tô Nhất Sơn, lần lượt đánh thẳng vào tinh thần của hắn, hoàn toàn đánh sụp phòng tuyến tâm lý của hắn.

Diệp Viễn chậm rãi đi tới hướng Tô Nhất Sơn, Tô Nhất Sơn mới đột nhiên thức tỉnh, liên tiếp lui về phía sau mấy bước, cho đến khi đụng vào một con Thông Tí Thạch Viên mới sợ hết hồn thì vội vàng né ra.

"Diệp... Diệp Viễn, ta... ta sai rồi... Ta đáng chết! Ta đáng chết! Cầu xin ngươi đừng giết ta! Đây là cái lão già khốn nạn Tô Vũ Bách buộc ta đấy! Đây là hắn buộc ta!"

Tô Nhất Sơn cũng không cảm cự được được nữa, “phốc” một tiếng quỳ xuống mặt đất, khàn giọng cầu xin tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Uy chiêu

Diệp Viễn nhìn Tô Nhất Sơn nước mũi nước mắt giàn giụa quỳ dưới đất, cười nói: "Tô thiếu gia, ta không nói giết ngươi mà, nhìn ngươi sợ kia!"

Tô Nhất Sơn bây giờ đã là chim sợ náy, đại não hoàn toàn không tự làm chủ được.

Nghe Diệp Viễn có ý thả hân, không khỏi mừng rỡ nói: "Ngươi... ngươi nói là thật sao? Vậy... vậy ta có thể đi được chưa?"

"Đi thì đương nhiên là chưa được, bí mật của ta bị ngươi thấy hết, nếu ngươi đi, nói chuyện ta có không gian Linh khí ra bên ngoài, há chẳng phải ta chết không có chỗ chôn ư?" Diệp Viễn lắc đầu nói.

Tô Nhất Sơn bị dọa đến mềm nhũn chân, ý Diệp Viễn là không giết hân không được.

"Ngươi yên tâm, ta có thể thề trước trời đất, tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện ta thấy hôm nay!" Vừa nói, Tô Nhất Sơn giơ tay lên, đáng vẻ thật muốn thề sống chết.

Diệp Viễn khoát tay nói: "Cái này cũng không cần. Tô Nhất Sơn, ta cho ngươi một cơ hội, một cơ hội đấu với mình ta! Giết được ta, ngươi có thể rời khỏi nơi này."

Tô Nhất Sơn sững sờ, chợt về mặt đưa đám nói: "Diệp... Diệp thiếu gia, Diệp đại hiệp, ta thật biết lỗi rồi, ta không nên đối nghịch với ngươi, ta không nên dẫn người đến Vô Biên Sâm Lâm giết ngươi."

Diệp Viễn cũng không ngờ Tô Nhất Sơn lại như vậy, tư thái cao ngạo bình thường không còn sót lại chút gì, lúc này lại là một tên tiểu nhân không biết xấu hổ.

Người có lúc chính là như vậy, không gặp sống chết trước mắt, vĩnh viễn không thấy được tính cách thực.

Có lẽ lúc bình thường nhìn qua là người vô cùng cao thượng, thời điểm đối mặt sinh tử buộc phải lựa chọn sẽ trở nên hèn mọn đáng xấu hổ. Có thể lúc bình thường nhìn qua thì bất cần đời, phẩm hạnh không đoan chính nhưng khi đối mặt với sinh tử lại thần nhiên vô cùng.

Nhân sinh vô vãn thái độ không phải là hiếm.

Rất hiển nhiên, Tô Nhất Sơn thuộc về loại người thứ nhất.

Nếu như Diệp Viễn để cho Thông Tí Thạch Viên cùng xông lên, nói không chừng Tô Nhất Sơn sẽ còn liều chết chống cự. Nhưng Diệp Viễn vậy mà không giết, phía trước lại có cái chết thảm thiết của huynh đệ Thường thị, tinh thần Tô Nhất Sơn hoàn toàn lung lay.

Bỗng nhiên sắc mặt Diệp Viễn nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Ta không có thời gian đùa giỡn với ngươi! Nếu như ngươi không muốn nhận cơ hội này, ta có thể giết chết ngươi ngay bây giờ."

Lúc này Tô Nhất Sơn hiển nhiên là thích cứng không thích mềm. Lần giận dữ này của Diệp Viễn, Tô Nhất Sơn nghe mà hiểu được.

"Nhưng... nhưng..." Tô Nhất Sơn ấp úng nói.

"Chẳng phải ta không phải là đối thủ của ngươi ư?" Diệp Viễn cười nói.

Tô Nhất Sơn cúi đầu, hiển nhiên âm thầm chấp nhận. Có điều lúc này hân cũng không dám nói lời như vậy ra khỏi miệng.

"Tiểu gia ta nói với ngươi đấu một mình thì cùng ngươi đấu một mình, ngươi không cần hoài nghi điều này. Có điều, một mình đấu mà ta nói không phải là bây giờ, mà là cho ngươi cơ hội này cũng coi như là một điều kiện."

Nghe Diệp Viễn nói như thế, hai mắt Tô Nhất Sơn tỏa sáng, cảm thấy như nắm được tia cứu mạng cuối cùng.

"Điều kiện gì? Chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ làm!"

"A, ta cảm thấy cảnh giới của ta cũng sắp cùng cố, đợi cảnh giới của ta cùng cố rồi thì có thể đột phá Linh Dịch Cảnh. Đến lúc đó, chúng ta nhất quyết đấu một trận sinh tử! Có điều trước đó, đề trợ giúp ta cùng cố cảnh giới, làm phiền ngươi cho ta uy chiêu." Diệp Viễn nói.

"Linh... Linh Dịch Cảnh ư? Nhanh như vậy à?" Tô Nhất Sơn sững sốt một chút.

Diệp Viễn vừa mới đột phá đến Nguyên Khí tầng chín đỉnh phong không bao lâu, giờ đã sắp đột phá Linh Dịch Cảnh rồi hả?

Võ giả đột phá đại cảnh giới, có ai lại không phải nom nớp lo sợ, cực kì thận trọng?

Nghĩ đến lúc Tô Nhất Sơn đột phá Linh Dịch Cảnh, ước chừng chuẩn bị hơn nửa năm, cho đến khi nắm chắc trong tay mới dám ra bước này.

Mà lúc đó, Tô Nhất Sơn đã đạt bán bộ Linh Dịch Cảnh rồi.

Diệp Viễn bây giờ rõ ràng vẫn chỉ là Nguyên Khí tầng chín đỉnh phong, chẳng lẽ hắn muốn trực tiếp đột phá Linh Dịch Cảnh ư?

Thế này thì quá mức rồi thì phải?

Tại Tàn quốc, đột phá Linh Dịch Cảnh nhất định phải trải qua quá trình bán bộ Linh Dịch, điều này là lẽ thường, từ xưa tới nay chưa từng có ai ngốc đến độ trực tiếp đột phá Linh Dịch Cảnh.

Không phải là không thể trực tiếp đột phá, mà là trực tiếp đột phá tỷ lệ thành công quá thấp, thấp đến mức không ai dám thử!

Trực tiếp đột phá từ Nguyên Khí tầng chín lên Linh Dịch Cảnh, tỷ lệ thành công thấp đến có thể bỏ qua!

Tỷ lệ thành công thấp như vậy thì ai dám tùy tiện thử?

Diệp Viễn vừa mới đột phá đến Nguyên Khí tầng chín không lâu, bây giờ lại trực tiếp đột phá đến Linh Dịch Cảnh, điều này có thể sao?

"Nhanh hay không không cần ngươi quan tâm, ngược lại ta không đột phá đến Linh Dịch Cảnh, ngươi cũng đừng nghĩ đến việc bỏ chạy, cho nên vẫn nên cầu nguyện ta sớm ngày đột phá đi." Diệp Viễn hồ hững nói.

"Có thể... nhưng nếu như ta thắng ngươi, đến lúc đó ngươi đối ý thì làm sao bây giờ?" Tô Nhất Sơn cũng không phải người ngốc, nói ra nghi vấn của mình.

"Ha ha, vậy phải xem tâm trạng của ta rồi. Ngược lại ta thì không sao, còn ngươi không thể không đánh cược trận này! Nếu thua, ngươi là một người chết, nếu thắng, ngươi có thể đi trở về tiếp tục làm Tô gia đại thiếu của ngươi! Đây là cơ hội duy nhất của ngươi, có muốn hay không thì tùy ngươi." Diệp Viễn nhẹ nhàng nói.

"Đừng... đừng... ta muốn cơ hội này! Ta đương nhiên muốn nhận cơ hội này!" Tô Nhất Sơn vội vàng nói.

Đây là hi vọng sống duy nhất của Tô Nhất Sơn, nếu hắn bỏ qua thì chính là người ngu rồi.

Diệp Viễn bây giờ hoàn toàn có thể bảo những yêu thú kia giết hắn, nhưng tự thân hắn rước lấy phiền toái này, Tô Nhất Sơn làm sao có thể bỏ qua cơ hội này chứ?

Diệp Viễn gật đầu nói: "Đã như vậy, ngươi phải nhớ kỹ, chỉ có thể phòng thủ, không thể tấn công, hoàn toàn xem ta như bao cát thịt! Đến lúc đó, ta sẽ để Viên Phi ở cạnh theo dõi cuộc chiến, nếu như ngươi có một tí suy nghĩ nào muốn tấn công, ngươi sẽ chết rất thê thảm!"

Tô Nhất Sơn dĩ nhiên muốn nhân lúc ra uy chiêu gây tổn thương cho Diệp Viễn, Diệp Viễn vừa nói như thế, nhất thời ném ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Đùa giỡn, một con yêu thú cấp ba ở một bên xem cuộc chiến, dù là hắn để lộ ra một tia sát ý, đối phương cũng sẽ không chút do dự giết chết hắn.

Nếu như Diệp Viễn là Nguyên Khí tầng chín thông thường thì coi như xong đi nhưng chiến lực thực tế của Diệp Viễn, Tô Nhất Sơn vốn không thể một đòn là giết được.

Cho nên, hắn vẫn nên làm bao cát thịt thì tốt hơn.

...

"Diệp Viễn, không phải là ngươi nói đùa sao? Ngươi mới là Nguyên Khí tầng chín đỉnh phong, ngay cả bán bộ Linh Dịch còn chưa đạt được, làm sao đột phá Linh Dịch Cảnh? Ta biết rồi, ngươi nhất định là đùa bọn Tô Nhất Sơn!" Nam Phong Chi Nhu kinh ngạc vui mừng như phát hiện cái gì.

Diệp Viễn lắc đầu nói: "Trong vòng mấy ngày đột phá Linh Dịch Cảnh là chắc chắn, không được cũng phải được! Nếu như không đột phá được, ta không thể nào luyện chế được Nguyên Dương Đan, Lục Nhi cũng không thể nào được cứu. Cho nên, vô luận như thế nào ta cũng phải đột phá Linh Dịch Cảnh."

"Nhưng... ngươi ngay cả bán bộ Linh Dịch còn không phải mà!"

"Bán bộ Linh Dịch là thứ gì? Từ Nguyên Khí Cảnh đến Linh Dịch Cảnh vốn là tiến lên một mạch, các ngươi bởi vì phân nó thành bán bộ Linh Dịch và Linh Dịch Cảnh nhưng thật ra là tự hủy căn cơ, khiến cho đánh Linh Dịch Cảnh cơ sở không bền chắc!" Nhắc đến nửa bước Linh Dịch, Diệp Viễn mặt

đầy khinh bỉ nói.

"Nhưng... tất cả mọi người đều từ bán bộ Linh Dịch trùng kích Linh Dịch Cảnh, chẳng lẽ tất cả mọi người đều sai rồi sao?" Nam Phong Chỉ Nhu không phục nói.

Diệp Viễn nghe vậy liền hỏi ngược lại: "Người nói tất cả mọi người là bao gồm cả sư tôn lợi hại của ta sao? Sư tôn lão gia nói trực tiếp đột phá được, người cảm thấy hắn sẽ hại ta sao?"

"..."

Nam Phong Chỉ Nhu không còn cách nào phản bác lại được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Bắt đầu đột phá!

"Àm!"

Một chiêu bát trọng lăng của Diệp Viễn bị Tô Nhất Sơn dễ dàng hóa giải.

"Xuy!"

Diệp Viễn lại ra một chiêu Tuyệt Dương Chỉ, vô hình kinh khí ác liệt dị thường, đánh về hướng Tô Nhất Sơn nhưng lại bị hắn hóa giải được.

Có điều Diệp Viễn cũng không hề có cảm giác chán chường, ngược lại càng đánh càng sung.

Hắn hoàn toàn không cần cân nhắc đến việc phòng thủ, sử dụng lần lượt từng chiêu thức của mình.

Mặc dù đối với Tô Nhất Sơn, uy hiếp cũng không lớn nhưng đối phương cũng rất chặt vật.

Công kích của Diệp Viễn không phải loại võ giả Nguyên Khí tầng chín bình thường có thể đánh ra, cho dù không cần dùng lá bài tẩy Cửu Kiếm mạnh nhất, công kích của hắn cũng có thể gây thương tổn cho võ giả Linh Dịch tầng hai.

Nếu không phải Tô Nhất Sơn đột phá Linh Dịch tầng bốn thì những chiêu thức này có thể giết chết hắn.

Hơn nữa Diệp Viễn thẳng tay tấn công điên cuồng, còn Tô Nhất Sơn chỉ có thể bị động chịu đánh, tình huống càng kéo dài, đòn công kích của Diệp Viễn càng lộ vẻ ác liệt.

Diệp Viễn cứ như thể liều mạng công kích, kéo dài hai ngày.

Hai ngày qua, trừ ăn cơm ngủ ngồi tĩnh tọa, thời gian còn lại Diệp Viễn đều đối luyện cùng Tô Nhất Sơn.

Một bao cát thật miễn phí như vậy, đánh thật sự vui tràn trề.

Diệp Viễn càng đánh càng hưng phấn, càng đánh càng không biết mệt mỏi, có lúc hưng phấn có thể liên tiếp đánh hắn mấy tiếng đồng hồ.

Nhìn lại, Tô Nhất Sơn đã bị Diệp Viễn hành hạ đến sắp nát rồi.

Hắn quả thực không nghĩ ra, Diệp Viễn chẳng qua là một tên Nguyên Khí tầng chín mà thôi, tại sao có thể có thể nhẫn nại như thế?

Công kích mạnh như vậy, theo lý thuyết nguyên lực tiêu hao lớn vô cùng nhưng Diệp Viễn liên tiếp đánh mấy tiếng, lại còn không cần ăn Hồi Khí Đan!

Cho dù là tự hắn điên cuồng tấn công như vậy, chỉ sợ cũng không cảm cực được một tiếng đồng hồ!

Nhưng Linh Dịch tầng bốn cùng cấp bậc với Nguyên Khí tầng chín sao?

Tô Nhất Sơn không phải không nghĩ tới đánh lên Diệp Viễn nhưng khí lực của Viên Phi như có như không trông chừng hắn, khiến hắn không dám có chút hành động nào thiếu suy nghĩ.

Tô Nhất Sơn tin tưởng, chỉ cần hắn trả lại một chiêu, thứ chờ đợi hắn là một Lôi đình chưởng!

Viên Vương kinh khủng này hắn đã từng thấy, tự thấy mình vốn không phải là địch thủ của bọn hắn.

Hai ngày này, Viên Phi vẫn luôn thấy Diệp Viễn đánh điên cuồng, có lúc ánh mắt hắn sáng quắc, không biết đang suy nghĩ gì.

Ngược lại Nam Phong Chi Nhu hai ngày này biến thành ăn không ngồi rồi, nhưng nàng cũng có một vướng mắc không thể cởi bỏ, trong lòng có chút nặng nề.

Diệp Viễn nghe được họ "Nam Phong" sợ là đã đoán được thân phận của nàng.

"Nam Phong" là họ của cả nước, ở Tần quốc không ai không biết không ai không hiểu.

Hai cô cháu Nam Phong Chi Nhu cũng có thể coi là bạn bè tốt của Diệp Viễn nhưng các nàng vẫn luôn giấu giếm thân phận của mình, có thể nào cũng không nói ra.

Hai ngày này Diệp Viễn đang toàn lực củng cố cảnh giới, vốn không rảnh quan tâm đến chuyện này. Một khi hắn đột phá cảnh giới, có truy cứu chuyện này thế hay không? Có thể xa lánh nàng hay không?

Nam Phong Chi Nhu lo lắng không thôi.

...

Lại qua một ngày, Diệp Viễn vẫn giống như thường ngày, đánh Tô Nhất Sơn điên cuồng.

Bỗng nhiên, Diệp Viễn ngưng tấn công, xếp bằng ngồi xuống.

Cặp mắt Viên Phi híp lại như là đoán được gì đó, thân hình động một cái, trong nháy mắt xuất hiện ở giữa Diệp Viễn và Tô Nhất Sơn, tách hai người ra.

Tô Nhất Sơn hiển nhiên cũng đoán được cái gì, biết Viên Phi không thể nào cho hắn cơ hội đến gần Diệp Viễn, vì vậy thức thời lui qua một bên, một mình ngồi tĩnh tọa.

Diệp Viễn muốn đột phá, Tô Nhất Sơn cũng phải nghỉ dưỡng sức một phen.

Mặc dù hắn không cảm thấy Diệp Viễn có thể trực tiếp đột phá Linh Dịch Cảnh nhưng vẫn nên chuẩn bị chu đáo mới phải.

Đùa gì thế? Nguyên Khí tầng chín trực tiếp đột phá Linh Dịch Cảnh, cho dù là lão tử hắn năm đó cũng không dám làm như vậy!

Không riêng gì lão tử Tô Vũ Lâm của hắn, Viện trưởng đại nhân, Vạn Đông Hải, Nam Phong Dật những cường giả Ngưng Tinh Cảnh có uy tín này, năm đó có ai mà không phải tài năng thiên phú đâu?

Nhưng bọn họ không có lấy một người dám trực tiếp đột phá Linh Dịch Cảnh khi đang ở mức Nguyên Khí tầng chín!

Đùa gì thế?

Dựa vào bản bộ Linh Dịch đề quá độ, đây là phương pháp trùng kích Linh Dịch Cảnh mà vô số đời trước tìm ra, Diệp Viễn nghĩ muốn lấy sức một mình khiêu chiến vô số đời trước sao?

Dù là tài năng thiên bẩm của Tô Nhất Sơn ước chừng cũng mất nửa năm.

Nam Phong Chi Nhu ban đầu đột phá Linh Dịch Cảnh, thời gian chuẩn bị ít hơn Tô Nhất Sơn một chút nhưng cũng mất bốn, năm tháng.

Nhưng Diệp Viễn vốn không chuẩn bị, chẳng qua là dùng thời gian đếm ngày củng cố cảnh giới, sau đó liền bắt đầu trực tiếp đột phá.

Nếu như hắn thành công, vậy những thiên tài bọn họ tính là gì?

Nam Phong Chi Nhu thấy Diệp Viễn chuẩn bị đột phá, tâm tình nhất thời cũng khẩn trương.

Mặc dù Diệp Viễn nói vô cùng tự tin nhưng chuyện khiêu chiến võ giả nhận thức cực hạn này vẫn khiến Phong Chi Nhu có chút không yên tâm.

Một cảnh giới lớn không phải muốn đột phá là có thể đột phá. Đối với việc đột phá Linh Dịch Cảnh, không ai dám khinh thường chút nào.

Bởi vì một khi trùng kích thất bại, tự thân sẽ nhận được sự tổn thương bất đồng, thậm chí còn gặp nguy hiểm tụt cảnh giới!

Mặc dù có thể tu luyện trở lại nhưng lần sau trùng kích bình cảnh, độ khó sẽ lớn hơn!

Đây cũng là lí do tất cả võ giả khi đang đột phá Linh Dịch Cảnh đều sẽ thận trọng vô cùng.

"Diệp Viễn, ngươi nhất định phải thành công!" Nam Phong Chi Nhu âm thầm nói.

Nàng biết, nếu như Diệp Viễn không đột phá nổi, Lục Nhi chắc chắn phải chết.

Một khi Lục Nhi chết, đả kích đối với Diệp Viễn chắc chắn sẽ lớn vô cùng!

Đây là cảnh mà Nam Phong Chỉ Nhu không muốn nhìn thấy.

Diệp Viễn cứ như vậy ngồi xếp bằng nửa canh giờ, khí tức trên người dần dần bình ổn lại.

Hắn bỗng nhiên mở mắt, từ trong nhãn trử vật lấy ra một viên trùng linh đan uống vào, lại nói với Viên Phi: "Viên Phi, hộ pháp thay ta, ta muốn bắt đầu đột phá. Coi chừng Tô Nhất Sơn, đừng để cho hắn chạy."

"Thiếu gia an tâm đột phá, hết thảy tự có Viên Phi lo." Viên Phi kêu lên.

Diệp Viễn gật đầu một cái, lại nhắm hai mắt lại.

Cách đó không xa Tô Nhất Sơn nhìn thấy một cảnh này trong lòng lại thất kinh một hồi.

Diệp Viễn hẳn thật có thể cùng trao đổi với con yêu thú này!

Chẳng trách hắn có thể thu phục con yêu thú cấp ba này!

Trên người Diệp Viễn ẩn chứa nhiều bí mật không rõ!

Phía bên này Diệp Viễn điều chỉnh xong trạng thái, uống trùng linh đan, chính thức bắt đầu trùng kích Linh Dịch Cảnh!

Mặc dù người bên cạnh đều cảm thấy việc trùng kích Linh Dịch Cảnh vô cùng hung hiểm, nhưng đối với người trong cuộc như Diệp Viễn tới mà cũng không phải chuyện gì không bình thường.

Hắn lý giải nguyên lực thiên địa, mạnh hơn nhiều so với bất kỳ đại sư nào ở Tàn quốc.

Năng lực đó lý giải nguyên lực thiên địa của những cường giả Ngưng Tinh Cảnh, có xách gậy cho Diệp Viễn cũng không xứng.

Đối với bọn họ mà nói, Linh Dịch Cảnh là một trùng ruộng lớn, còn với Diệp Viễn, Linh Dịch Cảnh cũng chỉ là một bậc thang nhỏ mà thôi.

Nuốt trùng linh đan vào bụng giống như ném một hòn đá nhỏ lên mặt hồ tĩnh lặng, phá vỡ trạng thái nguyên lực vốn thăng bằng trong cơ thể Diệp Viễn.

Cơ hồ trong nháy mắt, bên trong đan điền nguyên lực của Diệp Viễn sôi trào lên!

"Ô ô..."

Dưới người Diệp Viễn nổi lên một hồi gió lốc, trận gió lốc này không ngừng mở rộng, lại mở rộng, cuốn từng trận lá rơi.

Nguyên lực phong bạo, bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Chín giọt linh dịch!

Nguyên lực phong bạo mang theo một hồi cuồng bạo lốc xoáy lượn vòng quanh, hơn nữa phong bạo này càng ngày càng lớn!

Vô Biên Sâm Lâm vốn là nơi nguyên lực sung túc, Diệp Viễn không chút kiêng kỵ hấp thu nguyên lực, tụ vào đan điền.

"Há? Chuyện gì xảy ra thế? Nguyên lực phong bạo, này có gì đó không đúng!" Tô Nhất Sơn kinh ngạc nói.

Chính hắn đã từng đột phá Linh Dịch Cảnh, so nguyên lực phong bạo hắn tạo thành lúc ấy với Diệp Viễn quả không bằng.

Nguyên lực phong bạo của Diệp Viễn mang đến cho hắn một cảm giác giống như một mảnh thú trong nước lũ, dữ dần vô cùng.

Cứ như thế, nguyên lực cuồng bạo mãnh liệt không ngừng tràn vào đan điền, chẳng phải là muốn làm vỡ tung đan điền ư?

"Hắc hắc, vỡ tung đó! Vỡ tung! Vỡ rồi thì để xem ngươi còn giả bộ thế nào!" Trong lòng Tô Nhất Sơn thầm cười trên nỗi đau của người khác.

Nhưng ngay lúc hắn hả hê, cổ áo bỗng nhiên bị người từ phía sau tóm lấy, xách lên giống như xách gà con.

Viên Phi xách Tô Nhất Sơn nhanh chóng lướt về phía xa xa, Nam Phong Chỉ Nhu bám theo phía sau bọn họ.

Nguyên lực Diệp Viễn đột phá phong bạo càng ngày càng lớn, đã sắp ảnh hưởng tới bên này. Vì vậy Viên Phi nhanh chóng quyết định, đưa mọi người cách xa một khoảng.

Tô Nhất Sơn bị xách lên cảm thấy ỳ khuất và nhục nhã vô tận nhưng đối diện là một con yêu thú cấp ba, hắn có thể làm gì được?

Hắn cũng không muốn giống như huynh đệ Thường thị, bị những con viên hầu đáng chết kia xé thành mảnh nhỏ!

Viên Phi lắc mình mấy cái roi vào khoảng xa, cách Diệp Viễn ước chừng trăm trượng.

Cho dù khoảng cách xa như vậy, bọn họ vẫn có thể cảm nhận được nguyên lực phong bạo dạt dào đó.

Khuếch trương nguyên lực phong bạo cũng không hề ngừng lại, ngược lại càng ngày càng lớn hơn.

Diệp Viễn ở giữa nguyên lực phong bạo, không có cảm giác với tình huống của ngoại giới, lúc này toàn bộ tinh thần của hắn đều đặt ở nguyên lực luyện hóa.

Không giống với nguyên lực cuồng bạo ngoại giới, nguyên lực trong cơ thể Diệp Viễn vô cùng nhu thuận.

Nếu như nói nguyên lực ngoại giới là dã thú cuồng bạo lỗ mãng thì “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết” chính là người thuần phục mạnh mẽ. Trải qua nguyên lực tuần hóa, nó biến thành cực kì nghe lời.

Lúc này Diệp Viễn vận chuyển là công pháp tầng hai của phần người “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết”, hắn cũng không nghĩ tới đột phá Linh Dịch Cảnh lại có thể cần số lượng nguyên lực mênh mông như thế.

Chẳng trách tên Linh Chá Thần Vương kia mạnh như vậy, đây mới là Linh Dịch Cảnh đột phá, nguyên lực cần thiết lại khổng lồ như vậy, nếu tiến vào Thần Vương Cảnh, còn cần bao nhiêu nguyên lực kinh khủng nữa đây?

Diệp Viễn giống như một con ong mật nhỏ cần cù, không ngừng dùng “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết” tinh luyện nguyên lực, sau đó đưa vào đan điền.

Trong đan điền nguyên lực càng để lâu càng nhiều, làm đan điền của Diệp Viễn dần dần bành trướng lên!

Mà lúc này, trùng kích Linh Dịch Cảnh cũng đã đến ai quan trọng nhất, đó chính là tụ khí hóa dịch!

Có điều, Diệp Viễn cũng không quan tâm đến nguyên lực bên trong đan điền, vẫn như cũ, không ngừng tinh luyện nguyên lực, chuyển vận liên tục vào đan điền.

Đan điền của Diệp Viễn càng ngày càng căng, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, sẽ bể mất! Thật như mong muốn của Tô Nhất Sơn thì hắn chỉ mong đan điền căng vỡ mất!

"Không phải chứ? Diệp Viễn hắn vẫn còn luyện hóa nguyên lực ư? Đan điền của hắn bây giờ phồng chùng sắp bể rồi? Hóa ra hắn vốn không biết làm sao để trùng kích Linh Dịch Cảnh, lại có thể trắng tráo nói muốn đánh cuộc với ta! Ha ha ha!" Tô Nhất Sơn cười trên nỗi đau của người khác.

Nam Phong Chỉ Nhu trừng mắt kịch liệt liếc hắn một cái, cả giận nói: "Ngươi cảm miệng cho ta! Nếu như Diệp Viễn chết, Viên Vương cũng sẽ giết ngươi! Cho nên, ngươi vẫn nên cầu nguyện hắn sống sót thì tốt hơn. Chỉ ít như vậy, trên lý thuyết ngươi còn có thể sống!"

Tô Nhất Sơn mặt đầy khinh thường nói: "Cứ cho là hắn đột phá Linh Dịch Cảnh cũng chỉ là Linh Dịch tầng một mà thôi! Ta cao hơn hắn một bậc nhỏ, ngươi cứ như vậy mà tin chắc rằng hắn có thể thắng được ta ư?"

Nam Phong Chỉ Nhu cười lạnh nói: "Lâm Thiên Thành lúc ấy không phải cao hơn Diệp Viễn một bậc nhỏ ư? Kết quả của hắn thì sao? Ngươi cho rằng Diệp Viễn là kẻ ngu, khi không nắm chắc dưới tình huống, sẽ đưa ra quyết đấu như vậy à? Ta dám khẳng định, chỉ cần hắn tiến vào Linh Dịch Cảnh, giết ngươi như giết chó!"

"Hừ! Vậy hắn phải đột phá Linh Dịch Cảnh mới được! Ngươi xem hắn, bây giờ có khác gì tự sát không?" Tô Nhất Sơn mạnh miệng nói.

Nam Phong Chỉ Nhu lần này lại không lên tiếng, hành động của Diệp Viễn thật không khác gì tự sát!

Lúc này Diệp Viễn đang tụ khí hóa dịch, không phải luyện hóa nguyên lực. Võ giả đan điền lớn hơn nữa cũng không chứa nổi nhiều nguyên lực như vậy!

Nam Phong Chỉ Nhu nhìn Diệp Viễn ở phía xa, trong mắt tràn đầy lo âu.

Ngược lại ánh mắt Viên Phi sáng quắc, nhìn chằm chằm Diệp Viễn, cả khuôn mặt nhìn không ra là lo âu hay là yên tâm.

Diệp Viễn tất nhiên không biết ý nghĩ của bọn họ, ngay lúc đan điền của hắn sắp bị căng nứt, một cỗ khí lưu ầm ập tràn vào đan điền, bao bọc những nguyên lực bạo động lại.

Cổ khí lưu này chính là được lực do Trùng Linh Đan hóa thành!

Được lực này giống như một cái túi chặt vậy, bọc chặt toàn bộ những nguyên lực bành trướng kia, cho dù chúng nó bành trướng ra sao cũng không tạo nên chuyện gì.

Dưới sự giúp đỡ của được lực Trùng Linh Đan, đan điền của Diệp Viễn hóa lớn nhỏ, khôi phục rất nhanh. Mà những nguyên lực luyện hóa tiến vào kia bị được lực ép ngược trở lại!

Rốt cuộc, nguyên lực trong cơ thể Diệp Viễn đạt tới bão hòa, hẳn không thể nào tiếp tục luyện hóa nguyên lực, ngay sau đó bắt đầu dựa theo pháp môn tụ khí hóa dịch của “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết”!

Công pháp một khi vận chuyển, nguyên lực bên trong đan điền bắt đầu tạo thành một luồng khí xoáy!

Cùng lúc đó, được lực Trùng Linh Đan và những nguyên lực bị luyện hóa tan rã kia tụ lại một chỗ, khiến cho nguyên lực bên trong đan điền Diệp Viễn trở nên to lớn hơn!

Trùng Linh Đan vốn chứa một số lượng lớn nguyên lực, dưới tác dụng của được lực khác, phụ trợ võ giả đột phá Linh Dịch Cảnh.

Được phương Trùng Linh Đan không là gì với Diệp Viễn nhưng ở Tàn quốc tuyệt đối có thể gây ra một hồi tình phong huyết vũ.

Đây là điều Diệp Viễn biết, đan được phụ trợ trùng kích Linh Dịch Cảnh tốt nhất.

Dưới sự dẫn đường của “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết”, luồng khí xoáy bên trong đan điền Diệp Viễn càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng ngưng tụ!

Vốn là nguyên lực không có hình thái, lúc này lại bên trong đan điền của hắn biến thành mông lung sương mù!

Có điều lúc này sương mù cũng không ổn định, vẫn chưa hình thành nguyên lực thể lỏng chân chính.

Lúc này cũng là thời điểm mấu chốt nhất của tụ khí hóa dịch rồi!

Những sương mù này nhìn thì giống như chỉ cách nguyên lực thể lỏng một bước gần nhưng lúc này cũng là thời điểm không ổn định nhất, một khi xảy ra phản phệ, nguyên lực sẽ khôi phục rất nhanh hình thái ban đầu.

Võ giả nhẹ thì cảnh giới thụt lùi, nặng thì đan điền bị tổn thương, ảnh hưởng đến tu hành sau này!

Chỗ lợi hại của “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết” chính là ở sự bá đạo vô song của nó, pháp quyết hung hăng như vậy làm sao có thể để những sương mù này có cơ hội phản phệ?

Dưới cường thế áp bách “Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết”, những sương mù này rốt cuộc tiếp tục cùng nhau ngưng tụ!

"Tách!"

Từng giọt thái nguyên lực rơi xuống, "Linh Dịch" tăng một hoàn toàn thành hình!

Nhưng đây vẫn chỉ mới bắt đầu!

"Tách, tách..."

Một giọt "Linh Dịch" rơi, cuối cùng có chín giọt "Linh Dịch" hoàn toàn thành hình!

"Cửu Linh Dịch sao? Không nghĩ tới lần này đột phá lại hoàn mỹ vậy, mạnh hơn đời trước quá nhiều!" Diệp Viễn thở dài nói.

Có điều, đột phá của Linh Dịch Cảnh cũng chưa kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Thần hồn lột xác!

"Sao vậy? Trợn mắt gì chứ?"

Nam Phong Chi Nhu nhìn Tô Nhất Sơn đang trợn mắt hốc mồm, tỏ ra vô cùng đắc ý, cứ làm như người đột phá là nàng ta vậy.

Tô Nhất Sơn đúng là trợn tròn mắt.

Diệp Viễn hấp thu nguyên lực, nhiều gấp mấy lần người khác!

Nguyên lực khổng lồ như thế chẳng lẽ không làm đan điền căng nứt sao?

Chẳng lẽ Diệp Viễn là quái thai, đan điền lớn gấp mấy lần người khác?

Đùa gì thế!

Đây không phải là thiên tài, đó là quái thai! Nhìn bộ dạng của Diệp Viễn, nhìn sao cũng không giống đan điền lớn gấp mấy lần người khác!

Nhưng rốt cuộc hắn làm sao làm được?

"Này, ngươi có muốn đoán một chút không? Diệp Viễn tụ được mấy giọt Linh Dịch vậy? Ta đoán nhất định là bảy, thậm chí là tám!"

Tô Nhất Sơn nghe thế giống như mèo bị đập đuôi như thế kêu lên: "Tám ư? Vậy sao có thể? Đừng nói là Tàn Quốc chúng ta, cho dù là cả địa vực U Vân Tông, ghi chép cao nhất đến bây giờ cũng chỉ có sáu! Diệp Viễn coi như có là yêu nghiệt, giọt thứ bảy cũng là hết mức rồi, tại sao có thể là tám?"

"Tại sao lại không thể? Ngươi nói hắn không thể nào trực tiếp đột phá Linh Dịch Cảnh, hiện tại hắn không phải cũng đột phá rồi đấy thôi? Hơn nữa nguyên lực phong bạo mới vừa rồi ngươi cũng thấy đấy, lớn gấp mấy lần thời điểm chúng ta đột phá! Nguyên lực phong bạo kinh khủng như vậy, ngưng tụ thành tám Linh Dịch cũng không kỳ quái chứ?"

"Có lẽ... có lẽ rất nhiều nguyên lực bị hắn lãng phí thì sao? Nhất định là như vậy!"

"Ngu si! Đến bây giờ còn không chịu tiếp nhận thực tế!" Nam Phong Chi Nhu lười để ý đến hắn.

Số lớn nhất là chín, võ giả Linh Dịch Cảnh tăng một tới cao chỉ có thể ngưng tụ chín Linh Dịch!

Quá trình võ giả tu luyện nguyên lực thông qua quá trình cường hóa nguyên lực toàn thân.

Trong quá trình tu luyện, kinh mạch, thể xác, đan điền, thậm chí là thần hồn đều được cường hóa.

Chẳng qua thần hồn cường hóa hiệu quả quá kém, rất khó phát hiện thôi.

Nhưng mỗi một cảnh giới lớn, đột phá thân thể cường hóa sinh ra sự bay vọt về chất, thần hồn sau đó lượng biến đến chất, sinh ra một lần lột xác!

Có điều, cho dù sau khi võ giả đột phá Linh Dịch Cảnh, đan điền lấy được cực lớn cường hóa, tới đa cũng chỉ có thể chịu đựng chín Linh Dịch.

Nhiều hơn nữa, đan điền chỉ có bị căng nứt.

Chín Linh Dịch này, mỗi một Linh Dịch đều hàm chứa nguyên lực khổng lồ vô cùng, mỗi một đều cơ hồ là tổng cộng nguyên lực dự trữ Nguyên Khí Cảnh, có thể tương đương được chín Linh Dịch cường đại đường nào.

Có điều, võ giả đột phá Linh Dịch Cảnh muốn đạt tới chín Linh Dịch, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: khó như lên trời!

Phần lớn võ giả Linh Dịch Cảnh ngưng tụ đều giữa khoảng giữa một đến ba giọt. Một số võ giả thiên tài có thể ngưng tụ bốn giọt trở lên.

Giống như Nam Phong Chi Nhu và Tô Nhất Sơn đều ngưng tụ bốn giọt Linh Dịch!

Nhưng từ bốn trở đi, độ khó sẽ tăng vọt!

Bởi vì ngưng tụ Linh Dịch càng nhiều, nguyên lực cần càng nhiều, mà võ giả đan điền vốn không thể nào chịu đựng nguyên lực kinh khủng như vậy.

Long Đường sở dĩ có thể lấy cảnh giới Linh Dịch tăng ba trấn áp quần hùng cũng là bởi vì hắn ngưng tụ được năm giọt Linh Dịch!

Linh Dịch Cảnh mỗi lần đột phá cảnh giới tăng một, do sự hạn chế của đan điền, chỉ có thể ngưng tụ lần nữa số lượng Linh Dịch tăng một lúc.

Nói cách khác, khi Long Đường Linh Dịch tăng ba đã có mười lăm giọt Linh Dịch, những học viên Linh Dịch tăng bốn khác cũng chỉ có thể nắm giữ mười sáu mà thôi.

Chênh lệch nhỏ xíu như thế đối với ngộ tính thiên tài của Long Đường mà nói vốn không đáng nhắc tới, cho nên hắn có thể an ổn đứng vị trí thứ nhất Võ bang!

Nói cách khác, khi đột phá Linh Dịch Cảnh mà ngưng tụ được bao nhiêu giọt Linh Dịch thì thể hiện sau này võ giả có thể đạt tới độ cao nào!

Thử nghĩ xem, võ giả của chín giọt Linh Dịch khi Linh Dịch tăng chín là chín chín tám mốt Linh Dịch, mà một võ giả Linh Dịch cũng chỉ có chín Linh Dịch.

Kém như vậy, vốn là không thể nào dùng những phương diện khác để bù vào!

Đương nhiên, tuyệt đại đa số võ giả đều đạt được ba giọt trở xuống, cho nên sự chênh lệch giữa bọn họ cũng sẽ không quá rõ ràng.

Chẳng qua là võ giả có ba giọt trở xuống, nếu như không có nghịch thiên kỳ ngộ gì đó, đời này cũng chỉ dừng bước tại Linh Dịch Cảnh thôi. Muốn đột phá Ngưng Tinh Cảnh là muôn vàn khó khăn.

Muốn đột phá Ngưng Tinh Cảnh, ít nhất phải nắm giữ bốn giọt Linh Dịch trở lên. Nhưng dù có như thế cũng không phải mỗi người đều có thể đột phá Ngưng Tinh Cảnh.

Linh Dịch càng nhiều, tỷ lệ Ngưng Tinh cũng lại càng lớn.

Võ giả bảy giọt trở lên, tiến giai Ngưng Tinh Cảnh cơ hồ là ván đã đóng thuyền.

Có điều, võ giả Linh Dịch tăng một mà ngưng tụ sáu giọt Linh Dịch, toàn bộ U Vân Tông cũng chỉ lác đác hai người mà thôi!

Một người trong đó cho đến nay là chương môn U Vân Tông - Ngôn Vô Tung!

Như vậy có thể thấy được độ khó khi ngưng tụ sáu giọt Linh Dịch.

Còn nếu bảy giọt trở lên, cũng chỉ là truyền thuyết...

Chỉ ít tại U Vân Tông, chưa từng nghe nói có người ngưng tụ ra bảy giọt Linh Dịch!

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Tô Nhất Sơn kinh ngạc như thế.

Cho dù là hán không tin Diệp Viễn có thể ngưng tụ tám giọt Linh Dịch nhưng không cách nào phản bác sự thật Diệp Viễn ngưng tụ bảy giọt Linh Dịch! Bởi vì mới vừa rồi Diệp Viễn hấp thu nguyên lực, nhiều hơn hán ban đầu hấp thu, quá nhiều!

Lượng nguyên lực vượt xa sáu giọt Linh Dịch cần.

Nói cách khác, Diệp Viễn đã vượt qua tất cả mọi người trong U Vân Tông!

Sự thật này khiến Tô Nhất Sơn chán chường không dứt, ghen tị không dứt, cũng sợ hãi không thôi.

Quả nhiên, trình độ của yêu nghiệt Diệp Viễn đã hoàn toàn vượt qua nhận thức của hán.

Bảy giọt Linh Dịch! Vậy nghĩa này Diệp Viễn sau này tùy tiện tu luyện thể nào đi nữa cũng có thể tu luyện tới Ngưng Tinh Cảnh!

Hơn nữa, Nguyên Khí tăng chín của Diệp Viễn lúc cũng đã đáng sợ như vậy, bây giờ lại một lần nữa ngưng tụ bảy giọt Linh Dịch, thực lực của hán còn muốn bành trướng tới trình độ nào?

Nếu như hán biết việc mà Diệp Viễn ngưng tụ không phải bảy giọt Linh Dịch, mà là việc hán có nghĩ cũng không dám nghĩ tới là chín giọt, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Thật ra không riêng gì Tô Nhất Sơn không dám nghĩ, ngay cả Nam Phong Chi Nhu cũng vậy.

Nàng nói tám giọt Linh Dịch chỉ là vì trêu chọc Tô Nhất Sơn thôi. Thật ra chính nàng cũng không thể nào tin được, Diệp Viễn có thể ngưng tụ tám giọt Linh Dịch.

Bởi vì... như thế không phải là người!

"Chín giọt Linh Dịch sao? Không nghĩ tới lần đột phá này hoàn mỹ không ngờ, mạnh hơn đời trước quá nhiều!" Diệp Viễn tự mình than thở.

Đời trước, Diệp Viễn chẳng qua chỉ ngưng tụ ra bảy giọt Linh Dịch mà thôi. Để đứng đầu thế lực Thần Vực, bảy giọt Linh Dịch không tính ghê gớm là bao.

Thiên tài chân chính đều ngưng tụ ra chín giọt Linh Dịch!

Chín giọt Linh Dịch tại hạ giới chỉ tồn tại trong truyền thuyết nhưng ở Thần Vực một số người có thể đạt tới.

Đương nhiên, đó cũng là bởi vì Diệp Viễn không có hứng thú với võ đạo, nếu không dựa vào trình độ yêu nghiệt của hán, chín giọt Linh Dịch cũng không gọi đến vậy.

Mà lần này dưới tác dụng đồng thời của linh đan và ‘Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết’, rốt cuộc đạt tới chín giọt Linh Dịch hoàn mỹ.

Đang lúc này Diệp Viễn bỗng nhiên cảm thấy thần hồn run lên, một loại cảm giác đau đầu như muốn vỡ tung truyền tới.

"A... thật là đau! Muốn bắt đầu sao?"

Ngưng tụ Linh Dịch, trùng kích Linh Dịch Cảnh chẳng qua mới hoàn thành một nửa, còn một nửa chính là gột rửa thần hồn!

Đây là lần đầu tiên thần hồn vỡ giả lột xác chân chính, cực kỳ quan trọng!

Chương 150: Thay đổi bất ngờ!

"Kết... kết..."

Vô Biên Sâm Lâm vốn tĩnh không vạn lý, đột nhiên thay đổi bất ngờ, bị tầng tầng mây đen che lấp.

Trên bầu trời xẹt qua một đạo thiểm điện, từng trận sấm từ xa đến gần liên tục truyền tới.

"Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Tô Nhất Sơn cả kinh, hẳn chưa từng nhìn thấy khí trời quỷ dị như vậy, theo bản năng cảm thấy có chút không ổn.

Cảm giác thay đổi bất ngờ này không giống như tự nhiên tạo thành, ngược lại giống như cánh giới đại thể đột phá dẫn tới dị tượng trong trời đất.

Ánh mắt Viên Phi lóe lên, như biết chuyện gì xảy ra, vì vậy một tay vỗ nhẹ bả vai của Nam Phong Chi Nhu, một tay xách Tô Nhất Sơn lên như xách gà con, lao về hướng xa xăm.

Lần này Viên Phi cách Diệp Viễn xa hơn, khoảng cách chừng mấy dặm!

"Àm!"

Viên Phi tiện tay ném Tô Nhất Sơn xuống, ánh mắt nhìn chăm chú nơi Diệp Viễn đột phá.

Nam Phong Chi Nhu lúc này cũng theo sau, nhìn Viên Phi tràn đầy nghi ngờ. Nàng rất muốn hỏi Viên Phi tới cùng đã xảy ra chuyện gì nhưng ngôn ngữ giữa bọn họ không thông, có hỏi Viên Phi cũng nghe không hiểu.

Có điều nhìn cử động của Viên Phi, chẳng lẽ là ngọn nguồn dị tượng trời đất này là do Diệp Viễn?

Điều này sao có thể?

Dị tượng trời đất bậc này đừng nói là đột phá Linh Dịch Cảnh, cho dù đột phá Ngưng Tinh Cảnh cũng không có khả năng!

Trên người Diệp Viễn tới cùng chuyện gì xảy ra?

Tô Nhất Sơn có chút chật vật bỏ dậy, vừa đúng lúc tiến thấy ánh mắt nghi hoặc của Nam Phong Chi Nhu, không khỏi cảm tức nói: "Đừng nhìn ta, sao ta biết được có chuyện gì xảy ra? Diệp Viễn này là một tên quái thai! Quái thai! Quái thai!"

Tô Nhất Sơn không dám nói chuyện với Viên Phi, không thể làm gì khác hơn là nói liên tục ba tiếng "quái thai" để bày tỏ bất mãn của mình, đồng thời che giấu trong lòng đang chấn động.

Thông qua phản ứng của Viên Phi, Tô Nhất Sơn hiển nhiên cũng ý thức được ngọn nguồn đưa tới dị tượng trời đất này chính là Diệp Viễn rồi.

Có điều hẳn quả thực không nghĩ ra, Diệp Viễn chẳng qua chỉ đột phá Linh Dịch Cảnh mà thôi, vì sao lại dẫn tới dị tượng trời đất kinh khủng như vậy?

Nam Phong Chi Nhu không còn gì để nói: "Diệp Viễn tụ khí hóa dịch đã hoàn thành, bây giờ hẳn là thần hồn lột xác. Nhưng thần hồn lột xác sẽ dẫn tới dị tượng trời đất như vậy sao? Chẳng lẽ là bởi vì hắn ngưng tụ bảy Linh Dịch ư?"

"Đã nói không biết rồi! Thần hồn lột xác chẳng qua là thể thức tính, làm sao có thể dẫn tới dị tượng trời đất như thế?" Tô Nhất Sơn tức giận nói.

Nam Phong Chi Nhu suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra cho nên không thể làm gì khác hơn là quan sát kỹ động tĩnh của Diệp Viễn.

...

Cùng lúc đó, ngoài vạn lý U Vân Tông, một lão già tiên phong đạo cốt phá cửa ra, nhìn dị tượng phía chân trời xa xa, sắc mặt ngưng trọng.

"Vô Biên Sâm Lâm bên kia đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ một con yêu thú cấp bốn lại ra đời ư? Nhưng cấp bốn yêu thú cũng không thể dẫn tới dị tượng bậc này mà?"

...

Sâu bên trong một chỗ nào đó của Vô Biên Sâm Lâm, một lão già gầy như que củi nhìn dị tượng trên cao, sắc mặt cũng ngưng trọng!

"Là lão yêu quái nào đột phá? Dị tượng bức này quả thực là không thể tưởng tượng nổi! Ta còn là cách xa hắn! Tên này đột phá tại Vô Biên Sâm Lâm, chẳng lẽ không sợ trêu chọc lão yêu quái bên trong sao?"

Lão già mặc dù tò mò chuyện gì xảy ra nhưng vẫn không quay đầu lại, rời đi.

...

Một chỗ khác ở Vô Biên Sâm Lâm, nơi này là được xưng cấm địa Vạn Yêu Cốc, bên trong có vô số yêu thú cường đại!

Trong huyết động sâu nhất của Vạn Yêu Cốc, một tên thiếu niên ngồi xếp bằng.

Thiếu niên đang tĩnh tọa tu luyện, bỗng nhiên mở mắt, lầm bầm nói: "Là khí tức nhân loại! Không nghĩ tới trong nhân loại lại xuất hiện một nhân vật nghịch thiên như vậy! Đáng tiếc, lúc này ta cũng đến giai đoạn khản yếu nhất, nếu không ta cũng sẽ đi gặp hắn."

Nói xong, thiếu niên lại nhắm hai mắt lại, cắt đứt ngũ cảm lục thức.

...

Giờ khắc này, vô số cường giả bị kinh động bởi dị tượng trời đất mà Diệp Viễn tạo thành.

Chỉ là bọn hắn sao cũng không nghĩ ra, người tạo thành dị tượng bậc này chẳng qua chỉ là một tên Linh Dịch Cảnh nhỏ nhỏ mà thôi.

Có điều, tình trạng lúc này của Diệp Viễn cũng không phải quá tốt.

"A... Thần hồn của Linh Dịch Cảnh lột xác, làm sao sẽ đau như vậy?"

Lúc này đầu Diệp Viễn đau muốn nứt ra, thần hồn có cảm giác bị xé nát khiến hắn đau đến không muốn sống.

Diệp Viễn từng có kinh nghiệm đột phá Linh Dịch Cảnh, đương nhiên biết thần hồn của Linh Dịch Cảnh lột xác là chuyện gì xảy ra.

Nhưng bây giờ, loại đau khổ này đã vượt xa kinh nghiệm của hắn.

"A!"

Diệp Viễn rốt cuộc không chịu nổi, ôm đầu, thống khổ lăn lộn trên đất.

Xa xa Nam Phong Chi Nhu thấy vậy kinh hãi muốn nhào qua, bị Viên Phi ngăn lại.

"Viên Vương, ngươi không thấy đáng về thống khổ của Diệp Viễn sao? Nhanh cứu hắn!" Nam Phong Chi Nhu khóc nước mắt nói.

Viên Phi chẳng qua là lắc đầu một cái cũng không có ý muốn qua đó.

"Viên Phi! Diệp Viễn là chủ nhân của ngươi, nếu như hắn xảy ra chuyện gì, ngươi cũng sẽ gặp báo ứng đấy!" Nam Phong Chi Nhu thấy nói không được Viên Phi liền uy hiếp.

Viên Phi lại khoát tay một cái, ý không muốn qua như cũ.

Nam Phong Chi Nhu thấy Diệp Viễn không ngừng lăn lộn trên mặt đất, đáng về càng ngày càng thống khổ, không kiềm được, giơ tay lên đánh một chưởng về hướng Viên Phi.

Có điều, tốc độ của Viên Phi còn nhanh hơn nàng, trực tiếp một chưởng chém vào gáy Nam Phong Chi Nhu, Nam Phong Chi Nhu nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Tô Nhất Sơn ở một bên nhìn không rõ vì sao, Viên Phi này chẳng lẽ muốn nhìn Diệp Viễn chết sao?

Có điều Viên Phi cũng không cho hắn nhiều thời gian suy tính, một chưởng tương tự chém xuống, Tô Nhất Sơn cũng hôn mê bất tỉnh.

Làm xong những việc này, Viên Phi ngồi trên chiếu, lẳng lặng nhìn Diệp Viễn lăn lộn trên mặt đất.

Lúc này Diệp Viễn cảm thấy cả người như sắp bị xé nát. Loại cảm giác đó, dù hắn là người của hai thế giới cũng không chưa từng thử.

Cơ Thanh Vân là linh hồn trên mọi người, nếu không hắn cũng không thể trở thành Đan Đế trẻ tuổi nhất.

Nhưng hắn đòi trước đột phá cảnh giới nhiều như vậy cũng chưa từng trải qua thống khổ như vậy.

Đây chẳng qua là đang đột phá Linh Dịch Cảnh!

Thần trí Diệp Viễn sắp bị ma diệt, lúc này là bản năng sinh tồn chống đỡ, giữ lại cho linh đài một tia thanh minh bất diệt cuối cùng!

Cơ Thanh Vân hẳn muốn báo thù!

Cơ Thanh Vân hẳn muốn giết tình hồn vực, chính tay đâm chết tên phản đồ kia!

Cơ Thương Lan còn sống tốt ở Thần Vực, Cơ Thanh Vân hẳn tại sao có thể chết đi như thế?

Diệp Viễn không cam lòng!

Dùng một tia thanh minh cuối cùng, Diệp Viễn chuyển lên “Thiên Diễn Hồn Quyết”!

Đây là lần đầu tiên trong đời này hắn chuyển “Thiên Diễn Hồn Quyết” bởi vì tu luyện hồn lực dưới Linh Dịch Cảnh không có chút ý nghĩa nào.

Dù vậy, sự quen thuộc Diệp Viễn với “Thiên Diễn Hồn Quyết” có xuất xứ từ sâu thẳm linh hồn đấy!

Đời trước, hắn đã tu luyện môn pháp quyết này nhiều lần, bộ pháp quyết này giống như một phần của thân thể hắn!

Đời trước, Cơ Thanh Vân không có hứng thú với công pháp, đối với vũ kỹ cũng không có hứng thú, duy chỉ hồn quyết thì mê như điên đảo!

Thân là Luyện Dược Sư, Cơ Thanh Vân không thể rời bỏ hồn quyết!

Nhưng mà “Thiên Diễn Hồn Quyết” sai liên tiếp, lần này dĩ nhiên cũng mất hiệu lực!

Điều này sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Thay đổi bất ngờ!

A! Đây rốt cuộc là chuyện gì?" Nội tâm Diệp Viễn thống khổ kêu gào.

Thiên Diễn Hồn Quyết là tuyệt đỉnh tu hồn pháp quyết của Thần Vực, phụ tử Cơ Thanh Vân cũng bởi vì tu luyện môn pháp quyết này mới danh chấn Thần Vực.

Nhưng mà bây giờ, ngay cả Thiên Diễn Hồn Quyết cũng không giải quyết được vấn đề thần hồn bị rách sao?

Chẳng qua là một lần đột phá đơn giản mà thôi, sao lại phát sinh ra loại sự tình này?

Ngay tại lúc Diệp Viễn bàng hoàng bất lực, gần như tuyệt vọng, thần hồn của hắn lần nữa xảy ra dị biến!

Từng kim sắc văn tự vô danh chậm rãi chảy vào trong thức hải của Diệp Viễn, giống như từng tia nước nhỏ giọt, trong nháy mắt thần hồn của Diệp Viễn liền trở nên dễ chịu!

Những kim sắc văn tự này vô cùng huyền diệu, sau khi tiến vào trong thức hải của Diệp Viễn, liền biến mất không thấy gì nữa, mà thần hồn của Diệp Viễn liền được chấp vá một phần.

Dần dần, nỗi thống khổ vì thần hồn bị xé cũng giảm bớt, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Có điều những kim sắc văn tự này cũng không dừng lại, chúng nó tiếp tục tiến vào thức hải của Diệp Viễn, chẳng những hoàn toàn chấp vá thần hồn của Diệp Viễn, mà còn nuôi dưỡng nó, khiến nó từ từ lớn mạnh!

"Chuyện này... những văn tự này rốt cuộc là cái gì? Sao lại có hiệu quả thần kỳ như vậy?"

Dù kiếp trước Diệp Viễn là Đan Đế, cũng chưa từng thấy qua chuyện quỷ dị huyền bí như thế. Chỉ tự bản thân văn tự đã có thể giúp thần hồn lớn mạnh, đây là thủ đoạn nghịch thiên bao nhiêu!

Chẳng lẽ những văn tự này là tu hồn pháp quyết? Vậy nếu như nắm giữ những văn tự này, tự mình chẳng phải cũng sẽ trở thành sự tồn tại nghịch thiên?

Chẳng lẽ nói, những văn tự này đã vượt qua cái thế giới này, là văn tự Thần chi trong truyền thuyết?

Kiếp trước Diệp Viễn vì nghiên cứu đan dược chỉ đạo, kiến thức vô cùng uyên thâm, học được vô số ngôn ngữ văn tự.

Nhưng những kim sắc văn tự này, hắn lại không nhận ra nổi một chữ!

Những văn tự này là từ đâu ra? Tại sao lại tiến vào não của mình?

Diệp Viễn bây giờ đầy một bụng nghi ngờ.

Lần này đột phá cảnh giới thật sự quá quý dị, đã vượt ra khỏi nhận thức của Diệp Viễn!

Thần hồn của Diệp Viễn đã không đau nữa, nhưng hắn lại bị ai phát hiện, tự mình cái gì cũng không làm được, chỉ có thể mặc cho những văn tự kia tiến vào trong não hải của mình.

Nếu cái gì cũng làm không được, Diệp Viễn dứt khoát cái gì cũng không làm, bắt đầu cẩn thận tỉ mỉ đánh giá những kim sắc văn tự đang tiến đến kia.

Ngay lúc Diệp Viễn cẩn thận xem xét liên tiếp tức cảm thấy những văn tự này không bình thường.

Nhất bút nhất hoạ ở giữa, đều để lộ ra một loại đạo thần vận, đó là một loại cảm giác mà ngôn ngữ không cách nào hình dung được, những thứ mà văn tự này đang miêu tả phảng phất chính là mảnh thiên địa này!

Loại cảm giác đó, thậm chí khiến Diệp Viễn sinh ra một loại ảo giác muốn phá tan không trung.

Cơ Thanh Vân cũng từng là Thần Vương cường giả, nhưng cảnh giới của hắn hoàn toàn là nhờ tích lũy đan dược mà đi lên, đối với việc lý giải Thiên Đạo cũng không sâu sắc bao nhiêu.

Dù vậy, hắn vẫn là Thần Vương hàng thật giá thật, đối với cảm ngộ thiên đạo vẫn khác sâu vô cùng.

Nhưng lúc nhìn thấy những văn tự này, Diệp Viễn liền cảm thấy lý giải của bản thân không bằng cả móng chó!

Ở trước mặt những văn tự này, Diệp Viễn cảm giác hiểu biết của mình về thiên đạo giống như một em bé đang tập tễnh học đi vậy.

Bên trong những văn tự này hàm chứa cảm giác đại đạo bao la hùng hậu, dù là Diệp Viễn không hiểu, cái loại lực trùng kích này cũng vẫn đi sâu vào linh hồn!

"Chẳng lẽ những văn tự này thật sự là văn tự Thần chi? Trên cả sự tồn tại của Thần Vương? Nhưng mà... chúng nó rốt cuộc là từ đâu ra? Chẳng lẽ một lần ta đột phá Linh Dịch Cảnh, những văn tự này liền tự động tiến vào thức hải của ta? Ta hôm nay không có giám đập ***** nha!"

Diệp Viễn biết rõ mình đã nhận được bảo bối!

Dựa vào nhãn giới cùng kiến thức của hắn, tự nhiên biết những văn tự này rất phi phàm.

Cho dù là Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết, chỉ sợ ở trước thiên văn tự này cũng không là gì!

Thiên văn tự này, cho dù không phải Văn tự Thần chi trong truyền thuyết, cũng nhất định là tồn tại làm cho cả Thần Vực phải điên cuồng!

Diệp Viễn dám khẳng định, một khi Thần Vực có người biết hắn nắm giữ những văn tự này, nhất định sẽ không chút do dự đem thần hồn của hắn xé nát, dùng các loại thủ đoạn lấy nó ra từ trong thức biển của mình!

Mặc dù không hiểu nội dung của những văn tự này, nhưng đặt ở trong thức hải mỗi ngày đều xem một chút, thời gian lâu dài đối với võ giả cũng là trợ giúp cực lớn.

Bên trong những văn tự này hàm chứa đại đạo chí lý, nói không chừng... có thể trợ giúp võ giả thông qua Thần Cảnh!

Thần Cảnh!

Nghĩ đến hai chữ này, thân thể Diệp Viễn cũng không nhịn được run rên!

Võ giả nào không hướng tới Thần Cảnh?

Cho dù kiếp trước Cơ Thanh Vân không có lòng tu luyện võ đạo, cần cù theo đuổi Đan Thần cảnh giới trong truyền thuyết!

Muốn trở thành Đan Thần, đầu tiên phải đem thần hồn bước vào trong Thần Cảnh!

Không có thần cấp thần hồn, làm sao có thể luyện chế ra thần cấp đan dược?

Bây giờ Diệp Viễn có thể vượt cấp luyện chế đan dược, đó là bởi vì những đan dược này đẳng cấp quá thấp, đối với thần hồn yêu cầu không cao.

Nhưng nếu là đan dược đẳng cấp cao, vượt cấp luyện chế trở nên càng ngày càng khó! Không có thần hồn cảnh giới cường đại chống đỡ, căn bản không có khả năng luyện chế được!

Nếu như không phải vì để thần hồn lột xác, Cơ Thanh Vân cũng lười tấn thăng Thần Vương cảnh giới.

Thần Cảnh, có thể làm cho tất cả võ giả điên cuồng!

Diệp Viễn đối với bản kim sắc văn tự này sinh ra một loạt suy đoán!

Đầu tiên, thiên kim sắc văn tự này, có phải là lấy Văn tự của Thần viết sách mà thành tu hồn pháp quyết không?

Rất có thể!

Bởi vì những văn tự này có thể có tác dụng trực tiếp với thần hồn, chẳng những chữa trị khỏi thần hồn bị thương, mà còn nuôi lớn thần hồn của hân!

Lại nói, nếu như có thể hoàn toàn hiểu được những kim sắc văn tự này, có phải là sẽ đột phá những ràng buộc của thiên địa, bước vào Thần cảnh giới làm người ta say mê hay không?

Cũng có thể!

Nhưng Diệp Viễn cảm thấy mọi thứ cũng không có đơn giản như vậy.

Sự huyền diệu của những kim sắc văn tự này không ngôn từ nào có thể diễn tả. Lấy thiên tư của Diệp Viễn mà cũng không có cách nào lĩnh ngộ được dù chỉ một chút.

Muốn hoàn toàn lĩnh ngộ, nói dễ vậy sao?

Trừ điều đó ra, nguyên nhân Thần Cảnh điều linh cũng không rõ ràng, nhưng không phải chỉ luyện thành một bài công pháp liền có thể thông qua đơn giản như vậy, cho dù bản công pháp này là Thần Cảnh công pháp!

Mười vạn năm trước, Thần Cảnh cường giả của Thần Vực trong một đêm hầu như biến mất không còn một ai!

Không người nào biết bọn họ đã đi đâu, cũng không người nào biết bọn họ tại sao lại biến mất. Nhưng mà từ đó về sau, Thần Vực cũng không có sinh ra Thần Cảnh cường giả nào nữa!

Không chỉ có như thế, hết thấy bí mật liên quan tới Thần Cảnh, tựa hồ cũng trong một đêm biến mất.

Mười vạn năm trôi qua, thời gian càng tiêu hủy đi nhiều bí mật hơn.

Bây giờ đã không còn ai biết nên đột phá Thần Cảnh như thế nào nữa.

Trong mười vạn năm này, đã từng có vô số nhân vật thiên tài tuyệt đỉnh dùng đủ các loại phương thức thử đánh vỡ những ràng buộc của thiên địa, nhưng đến cuối cùng vẫn là toi công đã trắng!

Còn có một ít tuyệt thế cường giả vì thế mà nửa đường ngã xuống, lưu lại vô tận tiếc nuối.

Cơ Thanh Vân từng được khen là thiên tài có khả năng đột phá Đan Thần nhất, nhưng đó cũng chỉ là mọi người tăng bốc mà nói, hoặc là một loại khẳng định của mọi người đối với hân mà thôi.

Căn bản không có người cho là hân có thể thật sự đột phá Đan Thần cảnh giới.

Bởi vì, đó là những ràng buộc của hơn mười vạn năm, không có người nào có thể đánh vỡ!

Thời điểm Diệp Viễn đang suy nghĩ lung tung, thiên kim sắc văn tự đó đã hoàn toàn tiến vào trong thức hải của Diệp Viễn.

Vào lúc Diệp Viễn thờ phào nhẹ nhõm, bỗng cả người hân như bị điện giật, thần hồn cũng theo đó run lên, nước mắt tràn mi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 150: Thần chi văn tự!

"A! Đây rốt cuộc là chuyện gì?" Nội tâm Diệp Viễn thống khổ kêu gào.

Thiên Diễn Hồn Quyết là tuyệt đỉnh tu hồn pháp quyết của Thần Vực, phụ tử Cơ Thanh Vân cũng bởi vì tu luyện môn pháp quyết này mới danh chấn Thần Vực.

Nhưng mà bây giờ, ngay cả Thiên Diễn Hồn Quyết cũng không giải quyết được vấn đề thần hồn bị rách sao?

Chẳng qua là một lần đột phá đơn giản mà thôi, sao lại phát sinh ra loại sự tình này?

Ngay tại lúc Diệp Viễn bàng hoàng bất lực, gần như tuyệt vọng, thần hồn của hắn lần nữa xảy ra dị biến!

Từng kim sắc văn tự vô danh chậm rãi chảy vào trong thức hải của Diệp Viễn, giống như từng tia nước nhỏ giọt, trong nháy mắt thần hồn của Diệp Viễn liền trở nên dễ chịu!

Những kim sắc văn tự này vô cùng huyền diệu, sau khi tiến vào trong thức hải của Diệp Viễn, liền biến mất không thấy gì nữa, mà thần hồn của Diệp Viễn liền được chấp vả một phần.

Dần dần, nỗi thống khổ vì thần hồn bị xé cũng giảm bớt, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Có điều những kim sắc văn tự này cũng không dừng lại, chúng nó tiếp tục tiến vào thức hải của Diệp Viễn, chẳng những hoàn toàn chấp vả thần hồn của Diệp Viễn, mà còn nuôi dưỡng nó, khiến nó từ từ lớn mạnh!

"Chuyện này... những văn tự này rốt cuộc là cái gì? Sao lại có hiệu quả thần kỳ như vậy?"

Dù kiếp trước Diệp Viễn là Đan Đệ, cũng chưa từng thấy qua chuyện quý dị huyền bí như thế. Chỉ tự bản thân văn tự đã có thể giúp thần hồn lớn mạnh, đây là thủ đoạn nghịch thiên bao nhiêu!

Chẳng lẽ những văn tự này là tu hồn pháp quyết? Vậy nếu như nắm giữ những văn tự này, tự mình chẳng phải cũng sẽ trở thành sự tồn tại nghịch thiên?

Chẳng lẽ nói, những văn tự này đã vượt qua cái thế giới này, là văn tự Thần chi trong truyền thuyết?

Kiếp trước Diệp Viễn vì nghiên cứu đan dược chi đạo, kiến thức vô cùng uyên thâm, học được vô số ngôn ngữ văn tự.

Nhưng những kim sắc văn tự này, hắn lại không nhận ra nổi một chữ!

Những văn tự này là từ đâu ra? Tại sao lại tiến vào não của mình?

Diệp Viễn bây giờ đầy một bụng nghi ngờ.

Lần này đột phá cảnh giới thật sự quá quý dị, đã vượt ra khỏi nhận thức của Diệp Viễn!

Thần hồn của Diệp Viễn đã không đau nữa, nhưng hắn lại bị ai phát hiện, tự mình cái gì cũng không làm được, chỉ có thể mặc cho những văn tự kia tiến vào trong não hải của mình.

Nếu cái gì cũng làm không được, Diệp Viễn dứt khoát cái gì cũng không làm, bắt đầu cẩn thận tỉ mỉ đánh giá những kim sắc văn tự đang tiến đến kia.

Ngay lúc Diệp Viễn cẩn thận xem xét liền lập tức cảm thấy những văn tự này không bình thường.

Nhất bút nhất họa ở giữa, đều để lộ ra một loại đạo thần vận, đó là một loại cảm giác mà ngôn ngữ không cách nào hình dung được, những thứ mà văn tự này đang miêu tả phảng phất chính là mệnh thiên địa này!

Loại cảm giác đó, thậm chí khiến Diệp Viễn sinh ra một loại ảo giác muốn phá tan không trung.

Cơ Thanh Vân cũng từng là Thần Vương cường giả, nhưng cảnh giới của hắn hoàn toàn là nhờ tích lũy đan dược mà đi lên, đối với việc lý giải Thiên Đạo cũng không sâu sắc bao nhiêu.

Dù vậy, hắn vẫn là Thần Vương hàng thật giá thật, đối với cảm ngộ thiên đạo vẫn khắc sâu vô cùng.

Nhưng lúc nhìn thấy những văn tự này, Diệp Viễn liền cảm thấy lý giải của bản thân không bằng cả móng chó!

Ở trước mặt những văn tự này, Diệp Viễn cảm giác hiểu biết của mình về thiên đạo giống như một em bé đang tập tễnh học đi vậy.

Bên trong những văn tự này hàm chứa cảm giác đại đạo bao la hùng hậu, dù là Diệp Viễn không hiểu, cái loại lực trùng kích này cũng vẫn đi sâu vào linh hồn!

"Chẳng lẽ những văn tự này thật sự là văn tự Thần chi? Trên cả sự tồn tại của Thần Vương? Nhưng mà... chúng nó rốt cuộc là từ đâu ra? Chẳng lẽ một lần ta đột phá Linh Dịch Cảnh, những văn tự này liền tự động tiến vào thức hải của ta? Ta hôm nay không có giẫm đạp **** nha!"

Diệp Viễn biết rõ mình đã nhận được bảo bối!

Dựa vào nhãn giới cùng kiến thức của hần, tự nhiên biết những văn tự này rất phi phạm.

Cho dù là Linh Chá Cửu Dương Thần Quyết, chỉ sợ ở trước thiên văn tự này cũng không là gì!

Thiên văn tự này, cho dù không phải Văn tự Thần chi trong truyền thuyết, cũng nhất định là tồn tại làm cho cả Thần Vực phải điên cuồng!

Diệp Viễn dám khẳng định, một khi Thần Vực có người biết hần nắm giữ những văn tự này, nhất định sẽ không chút do dự đem thần hồn của hần xé nát, dùng các loại thủ đoạn lấy nó ra từ trong thức biển của mình!

Mặc dù không hiểu nội dung của những văn tự này, nhưng đặt ở trong thức hải mỗi ngày đều xem một chút, thời gian lâu dài đối với võ giả cũng là trợ giúp cực lớn.

Bên trong những văn tự này hàm chứa đại đạo chí lý, nói không chừng... có thể trợ giúp võ giả thông qua Thần Cảnh!

Thần Cảnh!

Nghĩ đến hai chữ này, thân thể Diệp Viễn cũng không nhịn được run rên!

Võ giả nào không hướng tới Thần Cảnh?

Cho dù kiếp trước Cơ Thanh Vân không có lòng tu luyện võ đạo, cần cù theo đuổi Đan Thần cảnh giới trong truyền thuyết!

Muốn trở thành Đan Thần, đầu tiên phải đem thần hồn bước vào trong Thần Cảnh!

Không có thần cấp thần hồn, làm sao có thể luyện chế ra thần cấp đan dược?

Bây giờ Diệp Viễn có thể vượt cấp luyện chế đan dược, đó là bởi vì những đan dược này đẳng cấp quá thấp, đối với thần hồn yêu cầu không cao.

Nhưng nếu là đan dược đẳng cấp cao, vượt cấp luyện chế trở nên càng ngày càng khó! Không có thần hồn cảnh giới cường đại chống đỡ, căn bản không có khả năng luyện chế được!

Nếu như không phải vì để thần hồn lột xác, Cơ Thanh Vân cũng lười tấn thăng Thần Vương cảnh giới.

Thần Cảnh, có thể làm cho tất cả võ giả điên cuồng!

Diệp Viễn đối với bản kim sắc văn tự này sinh ra một loạt suy đoán!

Đầu tiên, thiên kim sắc văn tự này, có phải là lấy Văn tự của Thần viết sách mà thành tu hồn pháp quyết không?

Rất có thể!

Bởi vì những văn tự này có thể có tác dụng trực tiếp với thần hồn, chẳng những chữa trị khỏi thần hồn bị thương, mà còn nuôi lớn thần hồn của hần!

Lại nói, nếu như có thể hoàn toàn hiểu được những kim sắc văn tự này, có phải là sẽ đột phá những ràng buộc của thiên địa, bước vào Thần cảnh giới làm người ta say mê hay không?

Cũng có thể!

Nhưng Diệp Viễn cảm thấy mọi thứ cũng không có đơn giản như vậy.

Sự huyền diệu của những kim sắc văn tự này không ngôn từ nào có thể diễn tả. Lấy thiên tư của Diệp Viễn mà cũng không có cách nào lĩnh ngộ được dù chỉ một chút.

Muốn hoàn toàn lĩnh ngộ, nói dễ vậy sao?

Trừ điều đó ra, nguyên nhân Thần Cảnh điều linh cũng không rõ ràng, nhưng không phải chỉ luyện thành một bài công pháp liền có thể thông qua đơn giản như vậy, cho dù bản công pháp này là Thần Cảnh công pháp!

Mười vạn năm trước, Thần Cảnh cường giả của Thần Vực trong một đêm hầu như biến mất không còn một ai!

Không người nào biết bọn họ đã đi đâu, cũng không người nào biết bọn họ tại sao lại biến mất. Nhưng mà từ đó về sau, Thần Vực cũng không có sinh ra Thần Cảnh cường giả nào nữa!

Không chỉ có như thế, hết thảy bí mật liên quan tới Thần Cảnh, tựa hồ cũng trong một đêm biến mất.

Mười vạn năm trôi qua, thời gian càng tiêu hủy đi nhiều bí mật hơn.

Bây giờ đã không còn ai biết nên đột phá Thần Cảnh như thế nào nữa.

Trong mười vạn năm này, đã từng có vô số nhân vật thiên tài tuyệt đỉnh dùng đủ các loại phương thức thử đánh vỡ những ràng buộc của thiên địa, nhưng đến cuối cùng vẫn là toi công đã tràn!

Còn có một ít tuyệt thế cường giả vì thế mà nửa đường ngã xuống, lưu lại vô tận tiếc nuối.

Cơ Thanh Vân từng được khen là thiên tài có khả năng đột phá Đan Thần nhất, nhưng đó cũng chỉ là mọi người tăng bốc mà nói, hoặc là một loại khẳng định của mọi người đối với hắn mà thôi.

Căn bản không có người cho là hắn có thể thật sự đột phá Đan Thần cảnh giới.

Bởi vì, đó là những ràng buộc của hơn mười vạn năm, không có người nào có thể đánh vỡ!

Thời điểm Diệp Viễn đang suy nghĩ lung tung, thiên kim sắc văn tự đó đã hoàn toàn tiến vào trong thức hải của Diệp Viễn.

Vào lúc Diệp Viễn thở phào nhẹ nhõm, bỗng cả người hắn như bị điện giật, thần hồn cũng theo đó run lên, nước mắt tràn mi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Tình thương của cha như núi!

Trong thức hải của Diệp Viễn, hai đạo hư ảnh nhân nhật đứng đối diện nhau.

Diệp Viễn nhìn thân ảnh to lớn hiên lành trước mặt mà nước mắt chảy ròng ròng.

"Ta thật ngu ngốc! Ngu ngốc! Ngu ngốc! Ta sớm nên nghĩ tới! Trong trời đất này ngoại trừ người, còn có ai sẽ vì hải nhi mà làm hết thảy những việc này?"

Diệp Viễn lệ rơi đầy mặt, trái tim gần như tan vỡ.

Từ lúc trọng sinh tới nay, Diệp Viễn vẫn luôn ổn định ung dung, chưa bao giờ tâm trạng mất khống chế như vậy.

Hắn luôn đem cừu hận chôn giấu ở trong đáy lòng, đem toàn bộ tinh thần đặt ở trong việc tu luyện, chỉ mong một ngày có thể đánh đến Thần Vực, diệt trừ phản nghịch!

Mà lần này, đối diện với người này, hắn không có cách nào bình tĩnh được.

Đó là người phụ thân đã sinh ra hắn, nuôi nấng hắn, dạy hắn luyện đan, dạy hắn tu luyện - Đan Đế Cơ Chính Dương mạnh nhất Thần Vực!

Nam nhi không dễ rơi lệ, chẳng qua là chưa tới lúc đau lòng!

Cơ Chính Dương mặt mũi hòa ái, cũng không có vì bị nghịch đồ mưu sát mà sinh ra lệ khí, ánh mắt hắn nhìn về phía Diệp Viễn tràn đầy thương yêu.

Cơ Chính Dương hiền hòa cười nói: "Vân nhi, có thể nhìn thấy người chuyển thể trọng sinh, trong lòng vì phụ rất an ủi. Gần đây mọi thứ tốt không?"

"Tốt... tốt... hải nhi hết thảy bình an, chỉ là thường nhớ mong phụ thân." Diệp Viễn nức nở nói.

"Ha ha, người nhớ mong một người chết làm chi? Nếu người đã có thân phận mới, cuộc sống mới, nên sống cho tốt cuộc sống mới, đừng luôn chìm đắm trong quá khứ. Dược Vương Điện đã là mây khói, chuyện đã qua, thì để nó qua đi." Cơ Chính Dương rất lạnh nhạt cười nói.

"Sao có thể như thế? Công ơn phụ thân nuôi dưỡng, Vân nhi dù thịt nát xương tan cũng không dám quên! Còn có tên phản đồ kia, không đem hắn chém thành vạn mảnh, làm sao tiêu mối hận trong lòng con? Phụ thân làm sao mà chết, Vân nhi chưa bao giờ dám quên! Thượng thiên chiếu cố, để cho Cơ Thanh Vân con trọng sinh một lần nữa, thù này không báo, làm sao làm người?"

Cơ Chính Dương đưa ra bàn tay hư ảo, như thường ngày khẽ vuốt ve đầu Diệp Viễn.

Chỉ là Cơ Chính Dương lúc này là một đạo tàn hồn, không có thực thể, làm sao có thể chạm tới Diệp Viễn?

Có điều dường như Cơ Chính Dương đối với việc này cũng không có để ý, mặc dù bàn tay của hắn xuyên qua Diệp Viễn, cái gì cũng không chạm được, nhưng trên mặt vẫn lộ ra nụ cười hài lòng.

Nhìn một màn này, tim Diệp Viễn như bị đao cắt.

"Vân nhi à, người chuyển thể trọng sinh, không phải là do ông trời chiếu cố, mà là do vi phụ lấy thần hồn bí pháp đưa người xuống hạ giới. Có điều vi phụ đưa người xuống hạ giới, cũng không phải hy vọng người cả ngày sống trong thù hận, bị cừu hận che mắt. Nếu như người thật sự biến thành bộ dạng ôm hận thù mà sống, đó không phải là kết quả mà ta muốn thấy!" Cơ Chính Dương thở dài nói.

Cả người Diệp Viễn rung một cái, trong ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin.

Bản thân mình chuyển thể trọng sinh, lại là do phụ thân dùng pháp lực làm ra? Chuyện này... chuyện này sao có thể?

Có điều, Diệp Viễn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, chợt kích động nói: "Phụ thân, nếu người có năng lực như vậy, người có phải cũng an bài chính mình sống lại? Người trọng sinh ở nơi nào? Ta... ta đi tìm người!"

Cơ Chính Dương cười nói: "Vân nhi, người nghĩ nhiều rồi. Cơ Thương Lan trăm phương ngàn kế, làm sao có thể để cho thần hồn của vi phụ có cơ hội chạy trốn? Lúc ấy đưa người rời đi, vi phụ đã dùng hết toàn lực. Chẳng qua là hấn đánh giá thấp thực lực của vi phụ, mới có thể lưu lại một chút hi vọng sống cho người. Lúc ấy thần hồn của ta đã bị hấn xoắn nát, vô cùng yếu ớt, nhưng cũng không có hồn phi phách tán. Chẳng qua là dựa vào cảnh giới thần hồn của hấn, không thể nhận ra sự tồn tại của ta mà thôi. Vì vậy ta ẩn trốn trong hư không, đợi đến lúc hấn giết người liền thi triển bí pháp Man Thiên Quả Hải, khiến hấn nghĩ người cũng đã hồn phi phách tán, mà tàn hồn của ta lại mang theo thần hồn của người qua lại hư không, tiến vào bên trong hạ giới."

Diệp Viễn lúc này mới biết, mình trọng sinh cũng không phải là do tình cờ, mà là Cơ Chính Dương liều mạng hao hết thần hồn, vì chính mình mưu cầu một chút hi vọng sống!

Cơ Chính Dương nói đơn giản nhưng Diệp Viễn lại có thể cảm nhận được lúc đó hung hiểm như thế nào!

Thần hồn của Cơ Thương Lan cảnh giới không thấp, tuyệt đối không có khả năng không phát hiện ra một luồng tàn hồn. Cơ Chính Dương vừa phải trốn tránh dò xét của Cơ Thương Lan, lại phải thi triển bí pháp để Cơ Thương Lan tưởng rằng Diệp Viễn đã chết, lại phá vỡ hư không mang theo chính mình hạ giới.

Quá trình này đối với thần hồn tiêu hao rất nhiều!

Nếu như không phải bởi vì cứu mình, Cơ Chính Dương hoàn toàn có năng lực một mình chạy thoát thân!

Dựa vào cảnh giới thần hồn của Cơ Chính Dương, chuyển thể trọng sinh cũng không phải là việc gì khó.

Nhưng Cơ Chính Dương đã không làm như thế, mà vượt bao trắc trở, đem một chút hi vọng sống này lưu lại cho mình!

Đây là lựa chọn trước khi chết của một người phụ thân!

Sự yêu thương tựa núi cao biển sâu này của cha, Diệp Viễn phải làm sao để báo đáp đây?

Hắn không có cơ hội nữa rồi!

Nếu như có thể, Diệp Viễn tình nguyện người chết kia chính là mình!

Dù Diệp Viễn biết, tàn hồn của phụ thân cũng không chống đỡ nổi bao lâu nữa.

Lần từ biệt này chính là vĩnh viễn!

"Phụ thân, ta..." Cơ Chính Dương nói xong, Diệp Viễn đã khóc không ra tiếng.

Hiểu con không bằng cha, Cơ Chính Dương chưa bao giờ hoài nghi hiếu tâm của con trai, vì vậy cười nói: "Vân nhi, vi phụ nói những lời này với người, cũng không phải vì để người báo ân, chỉ là muốn để cho người biết, vi phụ hy vọng người tiếp tục sống thật tốt, không muốn người biến thành một thứ công cụ chỉ biết báo thù."

"Nhưng... nhưng mà Cơ Thương Lan ngỗ nghịch như thế, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy là xong rồi sao?" Diệp Viễn không cam lòng nói.

Cơ Chính Dương lắc đầu nói: "Vi phụ không phải có ý này, cũng biết không ngăn được người báo thù. Người có trí nhớ của kiếp trước, sau này phi thăng Thần Vực là chuyện sớm muộn, cùng Cơ Thương Lan đối nghịch cũng là chuyện sớm muộn. Nhưng vi phụ không hy vọng, lòng của người hoàn toàn bị cừu hận che lấp, nếu như vậy người cùng cái xác biết đi khác nhau ở chỗ nào? Nếu như người thật sự giết được Cơ Thương Lan, cuộc sống sau đó của người liền hoàn toàn mất đi ý nghĩa, đến lúc đó người sẽ bị lạc mất chính mình, cảnh giới của người cũng sẽ không tiến thêm. Vân nhi, người nên dừng lại nhìn người bên cạnh người nhiều một chút, chớ có phụ lòng kỳ vọng của bọn họ đối với người, người... bây giờ đã không phải là Cơ Thanh Vân nữa rồi!"

Trong đầu Diệp Viễn rung lên một trận, trong đầu không tự chủ hiện ra hình ảnh của Diệp Hằng, Nhậm Hồng Lăng, Lục Nhi, Nam Phong Nhượng Tình, Nam Phong Chi Nhu, Hồ Duyên Dững, Đường Vũ.

Đúng vậy, ta không còn là Cơ Thanh Vân nữa rồi! Ta bây giờ là Diệp Viễn!

Ta có cha mẹ huynh đệ, sư trưởng bằng hữu!

Diệp Viễn hít sâu một hơi, trịnh trọng gật đầu nói: "Phụ thân, hài nhi hiểu rồi! Ngươi yên tâm, ta vẫn là nhi tử Cơ Thanh Vân của ngươi! Có điều, ta cũng là nhi tử Diệp Viễn của Diệp Hằng và Nhậm Hồng Lăng! Ta... sẽ không để cho các người thất vọng!"

Mắt Cơ Chính Dương chứa ý cười, hiển nhiên đối với nhi tử hết sức hài lòng.

Trên thực tế, từ lúc hấn ra đời, Cơ Chính Dương vẫn luôn đối với nhi tử hết sức hài lòng!

Bây giờ mặc dù âm dương xa cách, nhưng biết hấn vẫn sống rất tốt, như vậy là đủ rồi.

"Ha ha, Vân nhi của ta có lúc nào để vì phụ thất vọng? Bất quá ngươi phải đáp ứng vi phụ, sau này trở lại Thần Vực, phải lượng sức mà làm, không được miễn cưỡng bản thân. Cơ Thương Lan mặc dù lợi hại, nhưng hấn không thể nào có thể lấy sức lực của một người lật đổ được Dược Vương Điện, phía sau hấn nhất định có người vô cùng lợi hại chống lưng!" Cơ Chính Dương dặn dò.

Diệp Viễn gật đầu nói: "Phụ thân yên tâm, hài nhi tự có chừng mực! Phụ thân, đời này của hài nhi nhất định sẽ bước vào Thần Cảnh, hoàn thành tâm nguyện kiếp trước của hai ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Dược thần hồn điển!

Nghe Diệp Viễn nhắc đến Thần Cảnh, trên mặt Cơ Chính Dương cũng lộ ra thần sắc khao khát.

"Thần Cảnh sao? Thật đúng là một ý nguyện vĩ đại! Vân nhi, vi phụ tin tưởng ngươi có thể phá giải mê cục của mười vạn năm, bước vào Thần Cảnh!"

Cơ Chính Dương nghe thấy Diệp Viễn cuồng vọng như thế nhưng vẫn không chút do dự lựa chọn tin tưởng.

"Phụ thân, ngươi lại có thể đem hài nhi đưa tới hạ giới chuyển thể trọng sinh, thần hồn của ngươi đến cuối cùng đã đạt tới cảnh giới gì?" Diệp Viễn nói ra nghi ngờ trong lòng mình.

Thần hồn của Diệp Viễn kiếp trước cũng vô cùng cường đại, nhưng mà hấn lại không làm được chuyện chuyển thể trọng sinh, càng không cần phải nói đến chuyện khiến cho người khác chuyển thể sống lại.

Cho nên hấn rất tò mò, phụ thân tới cùng đã mạnh đến mức nào, lại có thể khiến cho mình chuyển thể trọng sinh!

Cơ Chính Dương cười nói: "Chỉ cần ngươi giác ngộ được Thần Hồn Dược Điển, dựa vào thiên tư ngộ tính của ngươi, đạt tới cảnh giới của ta cũng không phải việc khó!"

"Thần Hồn Dược Điển? Lẽ nào chính là những kim sắc văn tự đã tiến vào trí óc của ta kia?" Diệp Viễn kinh ngạc nói.

"Không sai! Lúc đó cảnh giới thần hồn của vi phụ đột nhiên tăng mạnh, cũng đều là nhờ công hiệu của mỗi ngày tìm hiểu Thần Hồn Dược Điển."

"Thì ra là như vậy! Trách không được phụ thân có thể luyện chế ra bán bộ thần đan, thì ra là có được bí điển thần kỳ như vậy! Lẽ nào, thần hồn của phụ thân đã đạt tới bán bộ Thần Cảnh trong truyền thuyết?" Trong lòng Diệp Viễn vô cùng kinh ngạc.

Cơ Chính Dương lắc đầu cười nói: "Cái gì bán bộ thần đan, đều là do Cơ Thương Lan bày ra, đan dược kia nhiều nhất so với Cửu giai đỉnh phong đan được mạnh hơn một chút mà thôi, làm sao là bán bộ thần đan? Còn về cảnh giới thần hồn, ta còn cách rất xa bán bộ Thần Cảnh! Nếu như ta đạt tới Bán Thần Chi Cảnh, Cơ Thương Lan làm gì có cơ hội xuống tay với ta? Có điều, càng tìm hiểu Thần Hồn Dược Điển thì càng cảm thấy Thần Cảnh hư vô mờ mịt!"

Diệp Viễn cũng đã từng là Thần Vương chi cảnh, tự nhiên có thể hiểu được Thần Cảnh hư vô mờ mịt.

Nhưng mà nghe Cơ Chính Dương nói như vậy, hấn càng cảm thấy tiền đồ vô cùng khó khăn.

Thần Hồn Dược Điển này huyền bí như thế, vẫn không cách nào trợ giúp phụ thân đặt chân vào Thần Cảnh sao?

"Phụ thân, người từ chỗ nào lấy được Thần Hồn Dược Điển này vậy, tại sao hài nhi chưa từng nghe nói qua?" Diệp Viễn hiếu kỳ nói.

"Thần Hồn Dược Điển này là vi phụ lấy được từ Thần Văn Sơn Mạch, nhưng mà quyển này chẳng qua chỉ là tàn thiên, đến nay ta vẫn không biết được lai lịch của nó. Lúc ta lấy được nó, nó chỉ là một quyển thư tịch rách nát, vô cùng tầm thường. Nhưng thời điểm ta dùng thần thức xem xét nó, những kim

sắc văn tự này lại tự động khắc vào bên trong thần hồn của ta, không cách nào lấy ra được, chỉ có thể mỗi ngày tiến hành tìm hiểu. Cho đến lúc cánh giới thần hồn của ta có đột phá, mới có thể miễn cưỡng thao túng những kim sắc văn tự này." Cơ Chính Dương giải thích.

"Thế nhưng lại là Thần Văn Sơn Mạch! Trách không được lúc phụ thân đi xuống mười năm trước, từng liên thủ với nhiều vị Thần Vương cường giả cùng xông vào Thần Văn Sơn Mạch, có lẽ là lần đó lấy được Thần Hồn Dược Điển?" Diệp Viễn lộ ra vẻ bình tĩnh.

Thần Vương cường giả đích xác là tồn tại đứng đầu ở Thần Vực, nhưng mà thiên hạ rộng lớn không phải nơi nào bọn họ cũng có thể vào được.

Tại Thần Vực, có một số tuyệt địa, cho dù là Thần Vương cường giả tiến vào, không cẩn thận một chút cũng sẽ gặp nguy hiểm!

Thần Văn Sơn Mạch chính là một trong số đó!

Nhìn tên mà nghĩ, ngay cả Thần Cảnh cường giả cũng muốn đi xuống đó, Thần Vương cường giả thì tính là gì?

Đương nhiên, liên quan tới Thần Văn Sơn Mạch còn có cách nói khác vô số năm trước, nơi này đã từng xảy ra một trận đại chiến, tham dự đều là Thần Cảnh cường giả! Rất nhiều Thần Cảnh cường giả đã bỏ mình trong trận chiến này, cho nên nơi này sau đó được gọi là Thần Văn Sơn Mạch.

Có điều thời gian trôi qua quá lâu, đến cuối cùng cách nói nào mới là chính xác, đã không thể kiểm chứng được nữa.

Chỉ có thể chắc chắn một điểm, đó chính là Thần Văn Sơn Mạch là nơi phi thường nguy hiểm, cũng là nơi có nhiều cơ hội lớn!

Thần Hồn Dược Điển này nói không chừng chính là tu hồn pháp quyết do một vị Thần Cảnh cường giả nào đó để lại!

Cơ Chính Dương gật đầu nói: "Không sai, chính là lần đó lấy được. Ngươi bây giờ cũng đã thấy qua Thần Hồn Dược Điển rồi, hẳn đã biết sức hấp dẫn của nó. Ta lúc ấy cũng không cách nào nắm bắt được những kim sắc văn tự này, cho nên tạm thời liền không nói cho ngươi biết. Sau đó lúc ta định đem Thần Hồn Dược Điển truyền cho ngươi, lại không ngờ xảy ra nhiều chuyện như vậy. Haiz... Thật là tạo hóa trêu ngươi! Dựa vào thiên tư của ngươi, nếu như cho ngươi thời gian mấy trăm năm tìm hiểu Thần Hồn Dược Điển, nói không chừng thật có thể đạt tới Bán Thần Chi Cảnh!"

Đối với Thần Vương cường giả mà nói, thời gian mấy trăm năm không tính là dài, có lẽ chỉ là thời gian một lần bế quan mà thôi.

Cơ Chính Dương chẳng qua cho Diệp Viễn thời gian hạn định mấy trăm năm, có thể thấy hẳn đối với thiên phú của con trai mình có bao nhiêu tự tin!

Diệp Viễn nghe vậy lại nói: "Phụ thân, nói không chừng đời này mới là cơ hội của ta! Đời trước ta hoang phế vô đạo, cho dù có được Thần Hồn Dược Điển, cũng không chắc chắn có thể đạt tới Bán Thần Chi Cảnh. Đời này ta sẽ chuyên tâm vào vô đạo, theo đuổi cảnh giới Thần Cảnh tối cao, tuyệt đối sẽ không để cho phụ thân thất vọng!"

Cơ Chính Dương cười nói: "Ta tất nhiên sẽ không thất vọng. Vì phụ đã quan sát cái thân thể mới này của ngươi, ngươi tu luyện vô cùng tốt, nền tảng cũng vô cùng vững chắc. Ngưng tụ Cửu Linh Dịch, thần hồn lột xác cũng vô cùng hoàn mỹ. Chỉ cần từng bước từng bước tiến lên, sau này bước vào Thần Cảnh tuyệt không phải là mơ ảo! Được rồi, thời gian không còn nhiều nữa, vì phụ phải đi rồi. Sau này vì phụ không ở bên cạnh ngươi, ngươi phải chăm sóc thật tốt cho chính mình!"

Đang lúc nói chuyện, thân ảnh Cơ Chính Dương càng lúc càng mờ nhạt, đó là dấu hiệu tàn hồn sắp biến mất!

Hốc mắt Diệp Viễn trong nháy mắt lại trở nên mơ hồ, thật không dễ dàng cha con mới được đoàn tụ, nhưng lại vội vã như thế.

Lần này từ biệt, chính là vĩnh viễn!

Diệp Viễn liều mạng muốn bắt lấy Cơ Chính Dương, nhưng mà trong tức khắc tàn hồn liền biến mất, hẳn làm sao tóm được?

"Phụ thân, ngươi yên tâm, hài nhi đã lớn rồi, ta sẽ chăm sóc tốt cho bản thân! Tương lai ta nhất định sẽ bước vào Thần Cảnh, lên trời xuống đất, nhất định sẽ tìm được cách khiến người sống lại!" Diệp Viễn rung rung nói.

"Ha ha, đứa nhỏ ngốc, sinh tử là do trời định, ngươi chỉ cần... chính mình sống tốt... là tốt rồi..."

Tàn hồn của Cơ Chính Dương càng lúc càng nhạt, càng lúc càng nhạt, cuối cùng hóa thành hư vô...

Lần nữa nhìn phụ thân rời mình mà đi, tim Diệp Viễn như bị đao cắt. Hẳn chỉ hận chính mình quá yếu, nếu như hẳn lúc đầu cũng có thực lực như phụ thân, nhất định có thể lưu lại thần hồn của phụ thân, thậm chí khiến người cái tử hồi sinh.

Mà bây giờ, hẳn cái gì cũng không làm được!

Diệp Viễn lần nữa cảm nhận sâu sắc cảm giác bất lực, loại cảm giác này hẳn vô cùng không thích.

"Cuộc đời này của Diệp Viễn ta nhất định phải bước vào Thần Cảnh! Thiên địa bất nhân, coi vạn vật như trò đùa! Diệp Viễn ta muốn đi ra khỏi đại đạo của mình, nghịch lại với ông trời!"

Lúc này, Diệp Viễn đã trở về với thực tại, ngửa mặt lên trời thét một tràng dài.

Đến lúc này, Linh Dịch Cảnh rốt cuộc đã bị Diệp Viễn đột phá hoàn thành!

Thiên địa dị tượng dần tiêu tan thối lui, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Viên Phi mang theo hai người Nam Phong Chỉ Nhu đang hôn mê cùng với Tô Nhất Sơn tới trước mặt Diệp Viễn, Diệp Viễn vẫn chưa khôi phục hoàn toàn từ trong bị thương trở lại, nhìn thấy Tô Nhất Sơn liền không khỏi dâng lên sát ý!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Làm sao sẽ mạnh như vậy?

"Ta... ta... đây là thế nào? A! Diệp Viễn! Ngươi không sao thật là quá tốt!"

Nam Phong Chỉ Nhu mơ màng tỉnh lại, thấy Diệp Viễn bình yên vô sự, không khỏi một hồi mừng rỡ.

Trong lúc vô tình, Nam Phong Chỉ Nhu đối với Diệp Viễn quan tâm đã trở thành một loại thói quen không tự chủ được.

"Ha ha, chẳng qua chỉ là đột phá Linh Dịch Cảnh mà thôi, có thể có chuyện gì?" Diệp Viễn cố đè xuống đau thương trong lòng, cười gượng nói.

"Nhưng vừa rồi ngươi thật sự dọa người, ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, ta còn tưởng rằng ngươi... Ta thấy đáng về thống khổ của ngươi, muốn tới giúp ngươi, lại bị tên tiểu tử này đánh ngất! Hừ!" Nam Phong Chỉ Nhu chỉ Viên Phi, mặt đầy khó chịu nói.

Nếu như không phải bởi vì Viên Phi quá lợi hại, có lẽ lúc này nàng đã đâm một kiếm qua rồi.

"Hắn không cho ngươi qua đây là đúng, ngươi cũng đừng trách hắn. Thần hồn của ta lột xác so với người khác không giống nhau, trải qua một loại lột rửa đặc thù, mới thống khổ như vậy. Lúc ấy phạm vi mấy trượng quanh ta vô cùng nguy hiểm, ngươi tùy tiện qua đây ngược lại thần hồn sẽ bị tổn thương." Diệp Viễn giải thích.

Nam Phong Chỉ Nhu hoài nghi nhìn Diệp Viễn một chút, lại nhìn Viên Phi một chút: "Thật?"

"Đương nhiên là thật, nếu không ngươi có thể cảm nhận một chút hồn lực của ta, liền biết ta không nói dối."

Vừa nói, hồn lực của Diệp Viễn liền thả ra, Viên Phi cùng Nam Phong Chỉ Nhu cảm nhận được rõ ràng cỗ hồn lực mệnh mông này.

"Ngươi... ngươi... ngươi... Lại có thể trực tiếp đột phá đến hồn lực Đan Sư trung cấp rồi?" Nam Phong Chỉ Nhu vẻ mặt như gặp phải quỷ, nói chuyện bắt đầu lắp bắp.

Một bên Viên Phi cũng rất là ngoài ý muốn, hai tròng mắt chớp động, hiển nhiên là hết sức kinh ngạc.

Dưới tình huống bình thường, hồn lực võ giả là đi theo cảnh giới, cảnh giới dạng gì sẽ có hồn lực tương ứng dạng đó, ngoại trừ những người trời sinh thần hồn cường đại.

Trước lúc Diệp Viễn đột phá, thần hồn so với người bình thường không khác biệt mấy, cho dù trải qua thần hồn lột xác, hẳn cũng chỉ là hồn lực Đan Sư sơ cấp, làm sao lại trực tiếp nắm giữ được hồn lực Đan Sư trung cấp?

Diệp Viễn cười nói: "Ta không phải vừa mới nói rồi sao, thần hồn của ta lột xác so với người khác không giống nhau. Trải qua thần hồn lột rửa thống khổ như vậy, tự nhiên sẽ đạt được nhiều hơn một chút so với người khác."

"Nhưng mà... nhưng mà... nếu như ngươi đã nắm giữ được hồn lực Đan Sư trung cấp, chẳng phải có thể trực tiếp luyện chế Nhị giai thượng đan được rồi sao?" Nam Phong Chỉ Nhu kinh ngạc nói.

Nàng nhớ lúc Diệp Viễn Nguyên Khí tăng bốn đã có thể luyện chế Nhị giai đan dược, như vậy hiện tại há không phải ít nhất đã nắm giữ thực lực Đan Sư cao cấp rồi sao?

Như vậy cũng quá nhanh rồi?

"Thượng Nhị giai sao? Cho dù không phải hồn lực Đan Sư trung cấp cũng không thành vấn đề."

Đối với Diệp Viễn tới nói, những đan dược này của Tần quốc căn bản là không có gì khó khăn, luyện chế Nhị giai thượng đan dược quá dễ dàng.

Chân chính khó khăn là những thứ vượt trên Nhị giai đan dược kia, nếu như hồn lực của Diệp Viễn không có đột phá, luyện chế thật đúng là có chút ít khó khăn.

Chung quy, độ khó của Nhị giai đoạn được so với Nhất giai đoạn được lớn hơn rất nhiều, còn muốn vượt cấp luyện chế đan dược, tự nhiên đã khó lại càng khó hơn.

Nam Phong Chỉ Nhu hít một hơi thật sâu, mới nói: "Tô Nhất Sơn có một câu nói quả thật đúng."

Diệp Viễn sững sờ, bật thốt lên: "Hắn nói ta cái gì?"

"Người chính là quái thai! Quái thai! Quái thai!"

Khó có khi Nam Phong Chỉ Nhu thừa nhận Tô Nhất Sơn, bởi vì mỗi một chuyện phát sinh trên người Diệp Viễn, đều không thể dùng hai chữ "bình thường" để hình dung, vậy cũng chỉ có thể dùng "quái thai" để hình dung.

Diệp Viễn cười ha ha một tiếng nói: "Hiếm thấy Tô Nhất Sơn đối với ta đánh giá cao như vậy, để cảm tạ hắn, ta sẽ cho hắn cơ hội đánh một trận công bằng!"

Nam Phong Chỉ Nhu nghe vậy kinh hãi, vội vàng nói: "Người sẽ không thật sự muốn cùng hắn một chọi một chứ? Người mới vừa đột phá! Có Viên Phi cùng ta ở đây, người không cần thiết hành động theo bản năng."

Ý tại ngôn ngoại, Diệp Viễn tất nhiên không phải là đối thủ của Tô Nhất Sơn.

Suy nghĩ của Nam Phong Chỉ Nhu cũng không sai, mặc dù nàng biết Diệp Viễn rất mạnh, sau khi đột phá Linh Dịch Cảnh khẳng định càng thêm lợi hại, nhưng chung quy hắn cũng vừa mới đột phá, mà Tô Nhất Sơn cao hơn hắn ba tiểu cảnh giới, sự chênh lệch này cũng không thể dễ dàng bù đắp như vậy.

Nam Phong Chỉ Nhu biết, sau Linh Dịch Cảnh, vượt cấp chiến đấu sẽ càng khó khăn, bởi vì sự chênh lệch của từng tiểu cảnh giới sẽ càng lớn hơn.

Một tên Linh Dịch tăng một ngưng tụ ba Linh Dịch giống với Linh Dịch tăng hai ba Linh Dịch, kém nhau những ba Linh Dịch. Nói cách khác, nguyên lực giữa bọn họ hơn kém nhau gần gấp đôi!

Muốn bù đắp loại chênh lệch này, không có thủ đoạn nghịch thiên thì rất khó làm được!

Mà ở giữa Diệp Viễn cùng Tô Nhất Sơn, kém trọn ba cái tiểu cảnh giới, ở giữa còn vượt qua một đài giai nhỏ.

Chênh lệch lúc này quá lớn!

Diệp Viễn chỉ cười cười, nói: "Yên tâm đi, ta tự có chừng mực."

Trong lúc này Tô Nhất Sơn cũng vừa mở màng tỉnh lại.

Thấy Diệp Viễn không có ý tốt đánh giá hắn, trong lòng hắn tự nhiên có chút lo lắng.

"Tô Nhất Sơn, đến đây! Ta đã nói cho người một cơ hội đơn đấu, bây giờ, chúng ta một chọi một tiến hành cuộc chiến sinh tử!" Lời của Diệp Viễn mang theo một cỗ khí thế bề ngênh thiên hạ.

"Người... người thật muốn một chọi một với ta?" Tô Nhất Sơn hiển nhiên cũng có chút không dám tin tưởng.

Ưu thế bên Diệp Viễn quá rõ ràng, không cần thiết phải làm ra loại chuyện ngu xuẩn như vậy.

"Thế nào? Người không muốn?" Ngữ khí Diệp Viễn trở nên lạnh lẽo.

"Đồng ý! Đương nhiên đồng ý!" Tô Nhất Sơn vội vàng nói.

Đến lúc này, hắn đã thân bất do kỷ. Diệp Viễn nếu đã ngu ngốc như vậy, nếu hắn không giữ chặt cơ hội này, vậy chẳng phải hắn cũng ngu ngốc giống như Diệp Viễn sao?

Chỉ là hắn lo lắng Diệp Viễn chẳng qua là muốn cân nhắc thực lực của hắn, đến cuối vẫn sẽ để cho Viên Phi xuất thủ giết mình.

Nếu đối lại là hắn, nhất định sẽ làm như vậy.

"Người không cần lo lắng, Viên Phi cùng Nam Phong sư tỷ đều sẽ không xuất thủ! Chỉ cần người có thể giết ta, liền có thể rời khỏi nơi này. Ta sẽ để Viên Phi trông coi Nam Phong sư tỷ, không cho cô ấy ra tay." Diệp Viễn nhìn thấu lo lắng của Tô Nhất Sơn, từ tốn nói.

"Diệp Viễn, người!" Nam Phong Chỉ Nhu lập tức nhảy cồm lên, lại bị Viên Phi kéo lại.

Tô Nhất Sơn nhìn thấy một màn này, trong lòng không khỏi mừng rỡ một hồi!

Mấy ngày nay hắn thật quá oan uổng, sống gần hai mươi năm, hắn trước giờ chưa từng uất ức đến như vậy!

"Ha ha... Diệp Viễn, đây là ngươi tự tìm đến, vậy cũng đừng trách ta không khách khí! Ngươi sẽ không ngại thơ cho rằng, vừa mới đột phá Linh Dịch Cảnh liền thật sự trở thành đối thủ của ta chứ? Một chọi một, sẽ không giống như lúc ta luyện tập đâu!" Tô Nhất Sơn cười như điên nói.

Diệp Viễn nhàn nhạt nói: "Bớt nói nhảm đi, đến đây!"

"Diệp Viễn, ngươi muốn chết!" Tô Nhất Sơn cắn răng nghiêng lợi, một quyền hướng Diệp Viễn đi qua.

Nếu là thường ngày, Diệp Viễn nhất định sẽ ngay lập tức tránh một quyền này. Mà lúc này, Diệp Viễn lại không tránh không né, trực tiếp đánh ra một quyền Bát trọng lăng, hai quyền trực diện gặp nhau!

"Ầm!"

Va chạm kịch liệt đi qua, hai người đều thối lui mấy bước!

Trên mặt Tô Nhất Sơn đầy khiếp sợ: "Ngươi không phải vừa mới đột phá Linh Dịch Cảnh thôi sao? Làm sao có thể mạnh như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Phát tiết tâm tình!

Chiêu thức của Diệp Viễn, Tô Nhất Sơn đã quá quen thuộc!

Diệp Lăng Ba Tâm Chưởng, Bát trọng lăng!

Nhưng vấn đề là, Bát trọng lăng làm sao có thể có uy lực mạnh như vậy?

Cùng mình chạm một chưởng, lại không rơi xuống hạ phong!

Bát trọng lăng có mạnh hơn nữa, cũng chỉ là nhất giai công pháp mà thôi.

Diệp Viễn cũng chẳng qua vừa mới đột phá Linh Dịch Cảnh, một gã Linh Dịch tăng một võ giả, sử dụng Nhất giai công pháp, lại có thể cùng hấn một Linh Dịch tăng bốn võ giả đánh ngang tay?

Nhất giai công pháp, từ khi nào mạnh như vậy?

Linh Dịch tăng một, từ khi nào mạnh như vậy?

Diệp Viễn bĩu môi, bất mãn nói: "Quả nhiên, nhất giai công pháp đã không đủ dùng nữa!"

Diệp Viễn vừa mới đột phá Linh Dịch Cảnh, ngoại trừ thân pháp võ công Linh Hư Phá Không ra, còn có Tuyệt Dương Chi ở bên trong đều là nhất giai công pháp.

Dùng nhất giai công pháp đến đối chiến Linh Dịch tăng bốn, hiển nhiên có chút không đủ dùng.

Một kích vừa nảy nhìn như cân sức ngang tài, kỳ thật hấn vẫn rơi vào thế yếu.

Diệp Viễn bị lực trùng kích, so với Tô Nhất Sơn lớn hơn, khoảng cách lui về phía sau cũng càng xa.

Nam Phong Chi Nhu nhìn thấy một màn này miệng cũng khép lại, cũng không ở trong tay Viên Phi vùng vẫy nữa.

Rất hiển nhiên, một màn này mang đến cho nàng chấn động không nhỏ.

Tô Nhất Sơn vừa ra một chưởng kia mặc dù không phải một chưởng mạnh nhất của hắn, nhưng cũng không có giữ lại thực lực.

Công pháp nhị giai trung cấp thêm vào thực lực Linh Dịch tăng bốn, kết quả của Diệp Viễn thế nào cũng sẽ trọng thương học máu, nhưng mà hắn chẳng qua chỉ lùi lại mấy bước mà thôi.

Nam Phong Chi Nhu chợt nhớ tới một chuyện, lớn tiếng hỏi: "Diệp Viễn, ngươi tới cùng đã ngưng tụ tới Linh Dịch gì?"

Nam Phong Chi Nhu hỏi một câu này, Tô Nhất Sơn cũng dựng lỗ tai lên, hắn cũng rất hiếu kỳ, rốt cuộc là bảy hay là tám.

Diệp Viễn không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói: "Chín."

Tô Nhất Sơn mắt tròn tròn: "Chín... chín? Không thể nào! Cõi đời này, làm sao có thể có người ngưng tụ ra chín giọt Linh Dịch, đan điền còn không bị căng nứt sao?"

Diệp Viễn nhàn nhạt nói: "Người không biết, không có nghĩa là không có. Tần quốc chẳng qua là một góc nhỏ thôi, người chẳng qua là ếch ngồi đáy giếng mà thôi."

"Đùa gì thế, ta không tin! Ếch ngồi đáy giếng? Nói giống như người không phải người Tần quốc vậy! Ha ha, ta biết rồi, người nhất định chỉ ngưng tụ ra bảy giọt, nếu không nhất định sẽ rách mặt, hay là người muốn làm dao động tâm cảnh của ta!"

Không phải Tô Nhất Sơn không chịu tin tưởng, mà là ngưng tụ chín giọt Linh Dịch quả thực so với truyền thuyết còn muốn truyền thuyết hơn. Trong quan niệm của hắn, là hoàn toàn không thể nào xuất hiện.

Nhưng mà Diệp Viễn nói ra bản thân ngưng tụ chín giọt Linh Dịch, phá vỡ nhận thức tuyệt đối của Tô Nhất Sơn, vì vậy hắn lựa chọn không tin.

Có điều sâu trong nội tâm, một thanh âm không hài lòng nói cho Tô Nhất Sơn biết lời Diệp Viễn nói là sự thật!

Nếu không giải thích thế nào, Diệp Viễn có thể lấy Linh Dịch tặng một cảnh giới, phối hợp Nhất giai công pháp, cùng hắn đánh không phân cao thấp sao?

Tô Nhất Sơn mặc dù không có gặp qua võ giả thất Linh Dịch, nhưng mà hắn biết võ giả ngưng tụ được bảy giọt Linh Dịch, tuyệt đối không thể có thực lực cường đại như vậy!

Nói cách khác, Diệp Viễn chỉ ít đã ngưng tụ được tám giọt Linh Dịch, thậm chí là Tô Nhất Sơn không muốn thừa nhận - chín giọt!

"Ta chỉ đang nói sự thật, cũng không cần người tin tưởng. Người tin cũng tốt, không tin cũng tốt, đều không sửa đổi được kết cục." Diệp Viễn không quan tâm trả lời.

"Hừ! Ta không tin, người có yêu nghiệt đến mấy cũng chỉ là Linh Dịch tăng một, còn có thể nghịch thiên sao?" Tô Nhất Sơn cả giận nói.

Nói xong, Tô Nhất Sơn lần nữa nhào lên, cùng Diệp Viễn đánh ở một chỗ.

Thân pháp hai người nhanh đến cực hạn, hóa thành hai đạo tàn ảnh, không ngừng va vào nhau, trong chớp mắt đã đánh ra mấy chục chiêu!

Thân pháp của Tô Nhất Sơn không cần phải nói, công pháp hắn luyện là Nhị giai cao cấp, so với Linh Yên Vũ của Nam Phong Chỉ Nhu không kém chút nào!

Nhưng mà sau khi Diệp Viễn đột phá Linh Dịch Cảnh, có nguyên lực khổng lồ chống đỡ, uy lực chân chính của Linh Hư Phá Không đệ tăng một cũng triển hiện ra!

Tốc độ của hắn lại so với Tô Nhất Sơn còn nhanh hơn nửa bậc!

Người ngoài không nhìn ra, nhưng cảm giác của Tô Nhất Sơn không gì rõ ràng hơn.

Cũng bởi vì kém nửa bậc này, công kích của hắn vĩnh viễn chậm hơn nửa nhịp so với Diệp Viễn, điều này cũng khiến cho mỗi lần hắn công kích không cách nào phát huy ra toàn lực.

Bát trọng lăng cùng Tuyệt Dương Chỉ của Diệp Viễn đều là nhất giai công pháp uy lực cực lớn, đặc biệt là Tuyệt Dương Chỉ, lúc này lực uy hiếp so với lúc Nguyên Khí Cảnh đã không thể so sánh nổi.

Mặc dù không cách nào tạo thành tổn thương chân chính cho Tô Nhất Sơn, nhưng lại làm cho hắn không cách nào bỏ mặc không quan tâm.

Diệp Viễn lợi dụng nửa nhịp ưu thế này, thêm vào Tuyệt Dương Chỉ cùng Bát trọng lăng uy lực cường đại, hiển nhiên đánh ngang tay với Tô Nhất Sơn!

Loại cảm giác này khiến cho Tô Nhất Sơn tức muốn thổ huyết.

Hắn bây giờ có chút hối hận vì đã coi thường Diệp Viễn, đáng lẽ hắn phải sử dụng chiêu thức mạnh nhất ngay từ đầu, cùng Diệp Viễn quyết chiến sinh tử.

Tình huống hiện giờ, hắn có muốn thoái lui khỏi cuộc chiến cũng không thể.

Diệp Viễn giống như nổi điên, từ đầu đến cuối đều sống chết quán lấy hắn, không cho hắn chút cơ hội dễ thở.

"Đáng chết! Không nghĩ tới thân pháp của hắn mạnh như vậy, mắc mưu hắn rồi!" Tô Nhất Sơn một bên ứng đối, một bên mắng thầm.

Suy nghĩ bây giờ của hắn rất đơn giản, tìm một cơ hội thoát khỏi cuộc chiến, sau đó phóng đại chiêu!

Chỉ là Diệp Viễn không cho hắn cơ hội này.

Lúc này Diệp Viễn giống như một con trâu già không biết mệt mỏi, tất cả chiêu số như gió bão mưa rào tất cả đều hướng trên người Tô Nhất Sơn giáng xuống.

Mới vừa rồi cùng phụ thân sinh ly tử biệt, trong lòng Diệp Viễn có vô tận bi thương. Hắn đem loại bi thương này biến thành sức chiến đấu, toàn bộ đều phóng ra trên người Tô Nhất Sơn!

Tô Nhất Sơn bây giờ chẳng qua là đối tượng để hắn phát tiết tâm tình mà thôi.

Cứ như vậy, hai người trong thời gian trăm hơi thở giao thủ trên trăm hiệp!

"Àm!"

Lại một lần nữa đụng nhau, hai người tách ra.

Diệp Viễn cuối cùng cũng buông tha cho Tô Nhất Sơn, bức bối trong lòng hắn đã phát tiết ra gần hết.

Sau khi tách ra, hai người đều thở hồng hộc. Hiển nhiên, đánh nhau kịch liệt như vậy, vô cùng tiêu hao thể lực và nguyên lực.

Thở dốc mấy lần, Tô Nhất Sơn hồi phục sức lực trước, hắn bức tức nói với Diệp Viễn: "Diệp Viễn, đừng tưởng rằng thân pháp của ngươi nhanh thì giỏi! Có bản lĩnh, ngươi phá giải chiêu này của ta xem!"

Nói xong, Tô Nhất Sơn đánh hai chưởng lên trời, chính là mở đầu của Phiến Thiên Chương!

Tô Nhất Sơn đã là Linh Dịch tầng bốn, lúc này thi triển Phiến Thiên Chương, cùng với lúc ở học viện không thể so sánh!

Một cỗ khí thế kinh người tản mát ra, khiến người ta có loại cảm giác thiên băng địa liệt.

Diệp Viễn hít một hơi thật sâu, thu xếp xong tâm tình, lấy ra Thương Hoa Kiếm nhàn nhạt nói: "Vận động nóng người đã xong, bây giờ liền dùng Cửu Kiếm Thức bởi vì các ngươi mà luyện thành, đến tiền ngươi châu trời nhé."

Nói xong, một cái bóng người, chín tên Diệp Viễn xuất hiện ở trước mắt Tô Nhất Sơn.

Tô Nhất Sơn thấy vậy con ngươi không khỏi co rút lại, hắn không nghĩ tới Diệp Viễn lại còn ẩn tàng chiêu thức lợi hại như vậy!

So với Thường Nhất đối quyết chỉ là chuyện trong chớp mắt, lúc đó hắn cùng Nam Phong Chi Nhu đối chiến, căn bản là không có thấy Diệp Viễn làm sao trốn tránh ám sát.

Mà sau đó trong đối luyện, Diệp Viễn cũng không có sử dụng một chiêu này.

Chợt ngẩng ra nhìn, chín đạo nhân ảnh mang đến cho Tô Nhất Sơn chấn động quá lớn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Thần hồn bí kỹ!

Kiểm ý khủng bố tản mát ra, đối nghịch với khí thế của Tô Nhất Sơn, vẫn không hề rơi xuống hạ phong.

Kiểm ý này Tô Nhất Sơn ấn tượng khá là sâu sắc.

Lúc trước vì Liễu Nhược Thủy, Tô Nhất Sơn bị Diệp Viễn đánh tụt lùi, chính là bị đạo kiểm ý này đánh trúng.

Có điều Thanh Cương Phiêu Linh Kiếm lúc này với ban đầu không thể so sánh nổi.

Kiểm ý của Diệp Viễn cảnh giới cực cao, chỉ là không có nguyên lực tương xứng phối hợp.

Bây giờ Diệp Viễn đã đột phá Linh Dịch Cảnh, hơn nữa ngưng tụ được chín Linh Dịch, lại thi triển Thanh Cương Phiêu Linh Kiếm, uy lực tự nhiên so với lúc Nguyên Khí Cảnh cao hơn rất nhiều!

Diệp Viễn lần này thi triển Cửu Kiếm Thức, không còn xếp thành một hàng, mà là chín cái bóng người chuyển động vô cùng loạn.

Sau khi Cửu Kiếm Thức hoàn thành, Diệp Viễn đã có thể tùy ý thi triển chín bóng người này, hơn nữa còn có thể tùy ý khống chế phát ra kiếm mang thời

gian!

Như vậy, uy lực Cửu Kiếm Thức sẽ lớn hơn nhiều.

Chín đạo bóng người xóc xếch phát ra kiếm mang, phòng ngự so với xếp thành một hàng khó hơn nhiều.

Hơn nữa Diệp Viễn có thể căn cứ tình trạng đối thủ, tùy ý điều chỉnh thời gian kiếm mang phát ra.

Thay đổi của loại nhịp điệu này, khó nhất là đề phòng.

Nếu như không phải thực lực mạnh hơn Diệp Viễn, đối thủ vừa mới đỡ được một đạo mang kiếm, đạo mang kiếm thứ hai đã đến, làm thế nào phòng ngự?

Đây mới là điểm mạnh nhất của Cửu Kiếm Thức do Diệp Viễn sáng tạo ra!

Kiểm ý cường đại cùng với công kích liên tục thay đổi, có thể giúp cho thực lực của Diệp Viễn càng tăng nhanh!

Tô Nhất Sơn có cảm giác không tốt lắm, nhưng mà lúc này tên đã lấp vào cung không bắn không được.

Nếu đã không phân rõ người nào là Diệp Viễn, liền trực tiếp dụng chưởng phong quét qua là được rồi!

Lấy thực lực cường đại Linh Dịch tầng bốn của hắn, trực tiếp nghiền ép Diệp Viễn!

Coi như Diệp Viễn đã ngưng tụ được chín Linh Dịch, chênh lệch so với hắn vẫn như cũ rất lớn. Không lợi dụng tốt ưu thế này, hắn hôm nay thật sự không có chút phần thắng nào rồi.

Bản thân Phiên Thiên Chưởng uy lực vô cùng lớn, so với Nhị giai công pháp trong nhà họ Tô, cũng là tồn tại đứng đầu.

Sau khi đột phá Linh Dịch Cảnh, Tô Nhất Sơn có lòng tin, bằng vào Phiên Thiên Chưởng có thể nghiền ép võ giả Linh Dịch tầng năm!

Tô Nhất Sơn đích xác là một thiên tài, kinh nghiệm lâm trận cũng rất là phong phú, không phải là đóa hoa lớn lên phòng ẩm trong.

Đáng tiếc là... hắn dụng phải là Diệp Viễn!

Ngay tại lúc hắn chuẩn bị đánh ra Phiên Thiên Chưởng, đột nhiên suy nghĩ mê mẩn một cái, thần hồn lâm vào trạng thái vô tri vô giác!

Có điều, Tô Nhất Sơn rất nhanh liền thanh tỉnh lại.

Nhưng mà cao thủ ra chiêu, chỉ cần chần chờ trong phút chốc liền có thể trúng đòn trí mạng.

Chín đạo ánh kiếm gào thét phóng ra, trong nháy mắt đã đến trước người Tô Nhất Sơn, Tô Nhất Sơn lúc này mới vừa hoàn hồn, muốn vận công ngăn cản, đã quá muộn.

"Xuy xuy xuy..."

Chín ánh kiếm mạnh mẽ đánh vào người Tô Nhất Sơn, trong nháy mắt công phá nguyên lực hộ thể của hắn, phá hư lực phủ ngũ tạng của hắn.

"Chuyện gì xảy ra..." Đây là ý tưởng cuối cùng trong đầu Tô Nhất Sơn, nhưng mà hắn vĩnh viễn sẽ không biết.

Nam Phong Chi Nhu nuốt nước miếng một cái, cảm thấy miệng lưỡi có chút khô.

Mới vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nàng cũng rất muốn biết.

Lúc đó, Tô Nhất Sơn rõ ràng có chút chần chờ. Chính là lúc đó, liền lấy mạng của hắn.

Nhưng đang đối diện với sống chết, hắn làm sao lại có thể chần chờ? Như thế cùng tự sát có gì khác biệt?

Nam Phong Chi Nhu biết nhất định là Diệp Viễn giờ trò quỷ, nhưng nàng tới cùng vẫn không biết hắn dùng rồi thủ đoạn gì.

Nói đi nói lại thì sau khi Tô Nhất Sơn đột phá cảnh giới, kỳ thật thực lực đã gần ngang nàng rồi. Diệp Viễn có thể giết chết Tô Nhất Sơn, tự nhiên cũng có thực lực giết chết nàng.

Nam Phong Chi Nhu không khỏi hồi tưởng lại hai tháng trước, lúc đó nàng thiếu chút nữa giết chết Diệp Viễn.

Chỉ dùng hai tháng, liền đuổi kịp, thậm chí vượt qua chính mình sao?

Uổng cho Nam Phong Chi Nhu nàng luôn tự xưng là thiên tài, nhưng ở trước mặt Diệp Viễn, chẳng là cái thá gì!

"Nam Phong sư tỷ? Nam Phong sư tỷ?"

"Hả? Chuyện gì?" Diệp Viễn liên tiếp kêu hai lần, Nam Phong Chi Nhu mới phản ứng lại.

"Thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi."

Từ lúc tiến vào Vô Biên Sâm Lâm đã qua năm sáu ngày, Diệp Viễn còn có hai loại dược liệu chưa tìm được.

Nếu mọi chuyện ở đây đã giải quyết xong, tự nhiên cũng không muốn tiếp tục trì hoãn.

Nếu như không nhất định phải đột phá Linh Dịch Cảnh, Diệp Viễn đã sớm để Viên Phi giết Tô Nhất Sơn, sẽ không làm để mọi việc trì hoãn như vậy.

Nam Phong Chi Nhu đứng sau lưng Diệp Viễn có chút thất hồn lạc phách, hoàn toàn không giống nàng lúc bình thường.

Dọc theo đường đi, hai người đều hết sức yên lặng, ai cũng không có mở miệng nói chuyện.

Hai giờ sau, Nam Phong Chi Nhu rốt cuộc không nhịn được lên tiếng: "Diệp Viễn, chẳng lẽ ngươi không có gì muốn hỏi sao?"

"Lúc ngươi muốn nói tự nhiên sẽ nói, không muốn nói, ta có hỏi cũng vô ích." Diệp Viễn không quay đầu lại, chẳng qua là nhân nhạ đáp lại một câu.

Nam Phong Chi Nhu hơi có chút oán nhìn bóng lưng Diệp Viễn, bĩu môi bất mãn nói: "Hừ, người không hiểu phong tình! Bỏ công chúa nói còn không được sao? Phụ thân ta là Nam Phong Dật, ta tên Nam Phong Chi Nhu, cô cô ta kêu Nam Phong Nhượng Tĩnh, phụ thân ta là quốc vương Tần quốc, được chưa?"

"Cái này ta sớm biết."

"... Ta biết ngươi đã biết, nhưng ngươi dù sao cũng phải biểu hiện một chút thái độ chứ?"

"Đã biết ta biết rồi, ngươi còn muốn ta có thái độ gì?"

Nam Phong Chi Nhu bị thái độ của Diệp Viễn làm cho giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, giậm chân một cái đứng lại, hướng về bóng lưng Diệp Viễn lớn tiếng nói: "Giấu giếm thân phận với ngươi là ta và cô cô không phải, nhưng chúng ta cũng có nỗi khổ. Bắn vào thân phận của ta và cô cô đi vào học viện rất bất tiện, mới giấu giếm đi họ của mình. Ta vốn cũng dự định sau khi trở về liền nói cho ngươi biết, nhưng không phải vẫn không có cơ hội sao?"

Diệp Viễn cũng nghi chân xoay người, nhìn Nam Phong Chi Nhu, bỗng nhiên cười nói: "Nam Phong sư tỷ suy nghĩ nhiều rồi, nếu như ta thật sự không vui, đã sớm mặc kệ ngươi, chứ không phải đứng ở chỗ này nói chuyện với ngươi. Không có biểu hiện gì, chính là biểu hiện tốt nhất."

Nam Phong Chi Nhu khề cần hàm răng, cả giận: "Vậy sao ngươi không nói sớm, ta còn tưởng rằng ngươi thật sự nổi giận rồi."

"Ngươi cũng không có hỏi ta." Diệp Viễn rất vô tội nói.

Nam Phong Chi Nhu suy nghĩ một chút cũng phải, thật giống như từ đầu đến cuối đều là mình tự mình nghi thần nghi quỷ, căn bản là chưa từng hỏi qua người này.

Có lẽ chuyện giấu giếm thân phận này, trong lòng hần căn bản cũng không coi là một chuyện lớn?

"Được rồi, là ta tự mình đa tình! Vậy ngươi nói cho ta biết, lúc ngươi giết Tô Nhất Sơn, hần vì sao lại chậm nửa nhịp?"

Nam Phong Chi Nhu tính tình tùy tiện, biết Diệp Viễn không có tức giận, chuyện này liền trực tiếp bị nàng cho qua.

Nam Phong Chi Nhu lại biến thành tiểu công chúa điệu ngoa.

"Chuyện đó à... là thần hồn bí kỹ Kinh Thần Thứ, có thể khiến cho người ta thất thần trong phút chốc." Diệp Viễn cũng không có ý giấu giếm, trực tiếp nói.

"Thần hồn bí kỹ! Ngươi ngay cả thần hồn bí kỹ cũng biết!" Nam Phong Chi Nhu kinh ngạc nói.

"Đây chỉ là thần hồn bí kỹ cấp thấp nhất mà thôi, có gì đáng ngạc nhiên?"

Không phải Diệp Viễn giả bộ, trong số thần hồn bí kỹ mà hần biết Kinh Thần Thứ này thật sự là kém nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Yêu thú kịch đấu

Kinh Thần Thứ đơn giản là lấy hồn lực công kích thần hồn đối phương, cũng không có gì cao thâm.

Nếu như Tô Nhất Sơn sớm có chuẩn bị, Diệp Viễn liền không cách nào đắc thủ.

Chung quy Diệp Viễn cũng chỉ là hồn lực Đan Sư trung cấp, cùng với Tô Nhất Sơn kẻ tám lạng người nửa cân.

Một kích này của hắn là vô ý xuất ra.

Đương nhiên, thần hồn bí kỹ đối với Diệp Viễn mà nói không là gì, nhưng trong quốc gia phàm nhân Tàn quốc, tuyệt đối là tồn tại vô cùng hiếm hoi.

Cho dù là thần hồn bí kỹ hạng kém nhất!

Tàn quốc võ giả đối chiến, cũng sẽ không nghĩ đến đối phương dùng thần hồn bí kỹ, bởi vì trò này quá ít người biết.

Cho nên, võ giả sở hữu thần hồn bí kỹ, thường có thể thuận lợi đánh lén.

Chẳng qua là người biết rất ít, ít đến nỗi không cần phải đề phòng. Cũng không đến nỗi mỗi một lần đối chiến đều phải đề phòng đối phương sử dụng thần hồn bí kỹ, như vậy sẽ phân tâm, ngược lại là đại kỵ.

"Đúng vậy, ta sớm nên nghĩ tới. Ngoại trừ thần hồn bí kỹ ra, Tô Nhất Sơn làm sao phạm phải sai lầm cấp thấp này chứ?" Nam Phong Chi Nhu lẩm bẩm nói.

Diệp Viễn xoay người muốn đi, Nam Phong Chi Nhu phục hồi tinh thần lại, liền vội vàng đuổi theo, bắt lấy Diệp Viễn nói: "Diệp Viễn, đem thần hồn bí kỹ dạy cho ta có được hay không?"

Diệp Viễn nhưng lại lắc đầu nói: "Không được!"

Thấy Nam Phong Chi Nhu lập tức biến sắc mặt, Diệp Viễn vội vàng nói: "Bây giờ việc khẩn cấp trước mắt của ngươi là tu luyện Nghịch Thủy Pháp Quyết, lãng phí thời gian trên những chuyện khác, chỉ có thể khiến ngươi trì hoãn tu hành. Đến khi ngươi luyện tốt Nghịch Thủy Pháp Quyết rồi, ta sẽ dạy cho ngươi thứ hại hơn!"

Nam Phong Chi Nhu lúc này mới đổi giận thành vui nói: "Đây chính là ngươi nói! Nếu ngươi đến lúc đó không dạy ta, ta liền... ta liền..."

Nam Phong Chi Nhu "ta liền" nửa ngày, cũng nghĩ không ra một cái thủ đoạn uy hiếp tốt hơn.

Thực lực của Diệp Viễn đã không thấp hơn nàng, nàng còn có thể uy hiếp hắn cái gì?

"Yên tâm đi, thần hồn bí kỹ ta còn rất nhiều, chỉ cần ngươi có thể tu luyện đủ cảnh giới, muốn bao nhiêu ta có bấy nhiêu! Đi thôi!" Diệp Viễn rất hào phóng nói.

Kiếp trước Diệp Viễn gần như buông thả võ đạo, nhưng đối với thần hồn nhất đạo vẫn có nghiên cứu, cho nên đã tu luyện được rất nhiều thần hồn bí kỹ.

Đương nhiên, mục đích hắn tu luyện thần hồn vẫn là vì luyện đan. Những thần hồn bí kỹ này giúp Diệp Viễn lý giải thần hồn càng thuận lợi hơn, hắn tự nhiên sẽ luyện không biết mệt.

...

Một ngày sau, Diệp Viễn mang theo Nam Phong Chi Nhu cùng Viên Phi đi tới Hôi Tùng Lâm, hái Tùng Dương Quả.

Nơi này tất nhiên cũng có yêu thú cường đại thù hờ, bất quá chẳng qua là yêu thú cấp hai mà thôi.

Diệp Viễn đem Viên Phi thả ra, yêu thú cấp hai kia liền run rẩy, từ đầu đến cuối không có triển lộ ra chút địch ý nào.

Cấp bậc của thể giới yêu thú càng thâm nghiêm, lúc một con yêu thú cấp hai đối diện yêu thú cấp ba, chỉ có hai chữ thần phục.

Không tốn chút sức nào cũng lấy được Tùng Dương Quả vào tay, nhóm Diệp Viễn lại không dừng vó ngựa chạy tới Hắc Thủy Giản, cũng chính là nơi Thất Thái Lưu Vân Mãng sống.

Hắc Thủy Giản ở mặt Đông của Xích Phong Lĩnh, cách ước chừng hơn một nghìn dặm, cách biên giới Vô Biên Sâm Lâm sáu trăm dặm, cũng là địa phương vô cùng hung hiểm.

Bất quá đối với Diệp Viễn bây giờ mà nói, cũng không có bao nhiêu nguy hiểm.

Có một con yêu thú cấp ba theo bên người, trong phạm vi ngàn dặm của Vô Biên Sâm Lâm có thể đi được.

Có điều Diệp Viễn bình thường sẽ không mang theo Viên Phi bên người, mà sẽ để hắn chờ ở trong không gian Linh khí.

Trong Vô Biên Sâm Lâm chẳng những có rất nhiều học viên tham gia thí luyện, mà còn có nhiều thợ săn yêu thú, lỡ như bị người khác gặp phải, cũng chỉ có thể giết người diệt khẩu.

Diệp Viễn cũng không muốn lạm sát vô tội, cho nên khiêm tốn một chút vẫn tốt hơn.

Hơn nữa Diệp Viễn tiến vào Vô Biên Sâm Lâm, cũng là để rèn luyện ý chí của mình, nếu đẩy mọi chuyện hết cho Viên Phi, liền mất đi ý nghĩa rèn luyện.

Một ngày sau, Diệp Viễn và Phong Chi Nhu cuối cùng cũng tới Hắc Thủy Giản.

Nơi này suối chảy róc rách, lâm sắc thanh tú mỹ lệ, ngược lại là một nơi tốt đẹp đáng để đến xem.

Khu vực sáu trăm dặm là phân giới linh, nơi này yêu thú cấp một và yêu thú cấp hai hỗn tạp.

Đi về phía bắc, phần lớn là địa bàn của yêu thú cấp hai, đi về phía nam, phần lớn là địa bàn của yêu thú cấp một.

Đương nhiên, đây cũng không phải là tuyệt đối.

Có điều lúc Diệp Viễn chữa trị cho người võ giả vận khí không tốt đã ở chỗ này gặp được Thất Thái Lư Vân Mãng kia, cũng coi như gặp may.

Dựa theo miêu tả của người võ giả kia, Diệp Viễn đoán con Thất Thái Lư Vân Mãng này có thể là cấp hai trung cấp, thực lực này ngược lại không nhất thiết phải thả Viên Phi ra ngoài, chính hắn có thể làm được.

Chỉ là Diệp Viễn cũng không dám khinh thường, Thất Thái Lư Vân Mãng không những có khôi độc lợi hại, thân thể cũng vô cùng cường đại. Nếu không cẩn thận bị quết trúng, nhất định sẽ chịu không nổi.

"Theo ghi chép, Hắc Thủy Giản này vốn là lãnh địa của một con Yêu thú cấp một cao cấp, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào bị Thất Thái Lư Vân Mãng chiếm đoạt. Ta đoán, nơi này nhất định có thứ khiến Thất Thái Lư Vân Mãng ưa thích, nếu không nó cũng sẽ không tham luyện nơi này, nói không chừng chúng ta còn có thể lấy được thứ tốt." Diệp Viễn truyền âm cho Nam Phong Chi Nhu nói.

Nam Phong Chi Nhu đối với tên bách khoa toàn thư Diệp Viễn này tựa như từ lâu đã thành thói quen, chỉ hỏi: "Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Đem nó ra giết chết sao?"

Diệp Viễn lắc đầu nói: "Không gấp, chúng ta đi vào ẩn núp trước đã, nhìn một chút tình huống rồi nói sau."

Hai người uống vào Liễm Tức Đan, lặng lẽ lên vào Hắc Thủy Giản.

Xuyên qua tầng tầng rừng rậm, hai người rốt cuộc đến gần đầm Giản Thủy.

Nhưng mà đúng vào lúc này, trên một miếng đất trống bên cạnh Giản Thủy, truyền tới từng trận tiếng chém giết kịch liệt!

Diệp Viễn lặng lẽ đẩy lá cây ra nhìn, lại nhìn thấy hai con yêu thú đang kịch liệt chém giết nhau.

Trong đó có một con măng xà màu đen, thân hình dài cỡ hai trượng. Nhìn kỹ lại, chỉ thấy bảy tác xung quanh nó quả nhiên có một đóa Thất Sắc Ban Vân, chính là Thất Thái Lư Vân Mãng!

Mà con yêu thú còn lại chính là một con Bạch hổ hổ cường tráng, tương tự cũng là yêu thú cấp hai.

Chỉ là thực lực Bạch hổ so với Thất Thái Lư Vân Mãng thấp hơn một chút, chẳng qua là cấp hai sơ cấp.

Hai bên chiến đấu vô cùng kịch liệt, bất quá Thất Thái Lư Vân Mãng hiển nhiên chiếm thế thượng phong, lúc này con Bạch hổ kia đã chồng chất vết thương.

Máu tươi đỏ thẫm nhuộm thấu một thân da lông màu trắng, nhìn qua vô cùng thê thảm.

Bất quá con bạch hổ kia vẫn vô cùng quật cường, bị thương thành như vậy nhưng một bước cũng không chịu lui, ngược lại gầm thét chủ động tấn công về phía Thất Thái Lư Vân Mãng.

Bộ dáng kia, hiển nhiên là dự định lấy mạng đổi mạng.

"Diệp Viễn, con bạch hổ kia không đánh lại người ta, tại sao không chạy?" Nam Phong Chi Nhu truyền âm nói, hiện ra cũng là hết sức kỳ quái.

Diệp Viễn khẽ lắc đầu, tương tự truyền âm nói: "Không biết, có lẽ nó có lý do không thể lui về phía sau?"

"Yêu thú cũng có lý do? Ta xem nó chính là ngốc, nhất định muốn liều mạng với con măng xà kia. Chúng nó không phải là đang giành địa bàn chứ? Bị thương nặng như vậy, cho dù đánh thắng chỉ sợ cũng không sống nổi nữa."

"Vạn vật đều có linh, yêu thú cũng có tình cảm, người cũng thấy Viên Phi đấy. Yêu thú cấp thấp tình cảm cũng không quá phức tạp, nhưng nó biết rõ không địch lại mà vẫn chết không chịu lui, sợ rằng thật sự có lý do của nó."

Trong lúc nói chuyện, Diệp Viễn đem lá cây vén lên càng nhiều, tầm mắt hai người càng mở rộng.

Đập vào mắt, một con tiểu bạch hổ nhỏ như mèo con đang ở nơi đó run lẩy bẩy.

Nam Phong Chi Nhu không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Diệp Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Ngự kiểm thuật!

Tiểu bạch hổ nhe răng trợn mắt, lông mao trên người dựng thẳng lên, trong miệng còn bắt chợt phát ra tiếng gầm nhẹ như mèo kêu, nhìn giống như một sùng vật vô cùng đáng yêu.

Dưới tình thế thâm như vậy, đáng vẻ tiểu bạch hổ găm thét lại có vẻ vô lực cùng đáng thương.

Tìm Diệp Viễn run lên một trận, phảng phất thấy được chính mình lúc ban đầu.

"Diệp Viễn, chúng ta mau cứu con bạch hổ kia đi? Người xem con tiểu bạch hổ kia, thật sự đáng thương." Lúc này, lời nói của Nam Phong Chi Nhu vang lên bên tai Diệp Viễn.

Diệp Viễn quay đầu nhìn, lại nhìn thấy Nam Phong Chi Nhu lệ rơi đầy mặt. Hiển nhiên, nàng đã bị con bạch hổ kia làm cho cảm động.

Dưới loại tình thế này, tất nhiên là đợi Bạch hổ cùng Thất Thái Lưu Vân Mãng lưỡng bại câu thương là tốt nhất, chỉ là Diệp Viễn quả thực không làm được.

Diệp Viễn không có nói nhiều, chỉ chậm rãi gạt đầu, lấy ra Thương Hoa Kiếm, nói với Nam Phong Chi Nhu: "Nhược điểm của Thất Thái Lưu Vân Mãng chính là đóa hoa thất sắc kia, nơi này từ trên cao nhìn xuống, chính là nơi đánh lên tốt nhất. Chút nữa ta dẫn nó tới bên này, người tìm cơ hội tốt một kích đánh chết nó!"

Nam Phong Chi Nhu liếc mắt gạt gạt đầu, nàng bây giờ, đối với con mãng xà kia cũng là oán niệm sâu đậm.

Lúc này Hắc mãng xà cùng Bạch hổ chính diện kịch chiến, Bạch hổ liên tục gặp khó khăn, nhưng một bước cũng không chịu lui.

Bạch hổ đã là nó hết đà, chẳng qua là dựa vào một cỗ chấp niệm gắng gượng không có ngã xuống.

Hắc mãng xà nhắm vào nơi hiểm yếu, hùng hổ lao thẳng đến cầm bạch hổ.

Động tác của Bạch hổ đã hoàn toàn không theo kịp Hắc mãng xà, lần cán này, Bạch hổ chắc chắn phải chết!

Đang lúc này, một đạo bạch mang nhanh như chớp đánh úp về phía trước mặt Hắc mãng xà.

Chuyện này quá mức đột ngột, Hắc mãng xà không phản ứng kịp, bạch mang kia trực tiếp đánh trúng mắt của nó.

"Xuy!"

Một bên mắt của Hắc mãng xà trong nháy mắt biến thành máu thịt be bét.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, Hắc mãng xà đau đến lăn lộn trên đất. Thân thể to lớn không ngừng gãy dựa, cái đuôi tùy tiện vẩy động, vô cùng kích động.

Cho dù là Diệp Viễn, lúc này cũng không dám tùy tiện xông lên, mà nhìn về phía Bạch hổ đang hấp hối.

Ánh mắt Bạch hổ cũng nhìn về phía Diệp Viễn, tràn đầy vẻ cảm kích.

Tiểu bạch hổ thấy Hắc mãng xà bị thương, cũng lấy can đảm đi tới bên cạnh mẫu thân, dùng đầu lưỡi nhỏ nhỏ của liếm vết thương của mẫu thân. Thình thoảng còn phát ra thanh âm ô ô, hiển nhiên rất là đau buồn.

Bất quá một màn này cũng không có kéo dài bao lâu, Hắc mãng xà lại từ trong đau đớn tỉnh lại, một tiếng gào thét khó nghe truyền đến, nó lúc này đang

vô cùng giận dữ.

Hắc mãng xà dùng con mắt còn lại nhìn chăm chăm Diệp Viễn, Diệp Viễn lại cười híp mắt nhìn nó, còn hướng nó ngoắc ngoắc tay, bộ dáng rất là khinh miệt.

Thất Thái Lưu Vân Mãng kia thấy vậy càng giận dữ, "vèo" một tiếng đã không thấy tăm hơi.

Diệp Viễn sớm đã có chuẩn bị, đương nhiên sẽ không để nó đánh lên thành công.

Lắc người một cái, Diệp Viễn biến mất ngay tại chỗ, Hắc mãng xà kia liền vô huyệt.

"Mãng xà ngu ngốc, ta ở đây!" Diệp Viễn một nơi khác lại hướng hắc mãng ngoắc ngoắc tay.

Thất Thái Lưu Vân Mãng tựa hồ nghe hiểu Diệp Viễn, liêu lẩn nửa xông về phía Diệp Viễn.

Thân pháp Diệp Viễn so với Thất Thái Lưu Vân Mãng không chậm bao nhiêu, lần nữa né tránh.

Như thế sau hai lần lặp đi lặp lại, chỉ cần Diệp Viễn càng né tránh, Thất Thái Lưu Vân Mãng sẽ càng tiến vào nơi Nam Phong Chi Nhu mai phục.

Nam Phong Chi Nhu cũng mài đao sèn soẹt, con mắt nhìn chăm chăm chỗ hoa thất sắc của Hắc mãng xà bấy tác.

Diệp Viễn lắc người một cái, tiến vào vòng mai phục. Ngay lúc hấn lần nữa khiêu khích Hắc mãng xà, thời khắc Nam Phong Chi Nhu sắp xuất thủ, Hắc mãng xà đột nhiên do dự!

"Đáng chết, Hắc mãng xà này cực kỳ giao hoạt, đối với hành động của ta lại sinh ra hoài nghi!" Diệp Viễn trong lòng một hồi oán thăm.

Thương Hoa Kiếm run lên, một ánh kiếm lần nữa phát ra. Chỉ là Hắc mãng xà có chuẩn bị sẽ không đơn giản mà trúng chiêu như vậy, thân hình trượt một cái liền tránh khỏi.

Chỉ là sau khi Hắc mãng xà né tránh, không có như cũ đi qua bên này.

Trong lòng Diệp Viễn dâng lên một hồi dự cảm xấu, quả nhiên, Hắc mãng xà bỗng nhiên quay đầu, chạy về hướng Bạch hồ đang nằm!

"Đáng chết!" Diệp Viễn thăm mắng một tiếng, nhắc kiếm đuổi theo.

Nam Phong Chi Nhu mai phục nửa ngày, Hắc mãng xà lại tự nhiên chạy mất, không khỏi buồn rầu vô cùng.

Bất quá lúc này nàng lại tiếp tục mai phục cũng không còn ý nghĩa, liền phóng đi như tên bắn đuổi theo.

Hắc mãng xà này dị thường giao hoạt, lúc này mặc dù còn lưu lại bóng lưng cho Diệp Viễn, nhưng cũng là lúc ẩn lúc hiện, không có cách nào nhắm chuẩn được, Diệp Viễn liền tiếp đánh ra vài đạo kiếm khí, đều bị nó tránh khỏi.

Trong chớp mắt, khoảng cách giữa Hắc mãng xà và Bạch hồ chỉ có mấy chục trượng, khoảng cách này đối với nó mà nói chỉ là thời gian trong nháy mắt.

Bạch hồ lúc này đã thoi thóp, sự quyết tâm vừa rồi đã qua, lúc này một chút khí lực cũng không còn.

Nó vốn cũng không phải là đối thủ của Hắc mãng xà, lại bị Hắc mãng xà cắn mấy lần, lúc này chẳng những vết thương chồng chất, trúng độc lại càng nặng, làm gì còn có sức lực phản kháng?

Thấy Hắc mãng xà nhào tới, ánh mắt Bạch hồ lộ ra thần sắc tuyệt vọng. Nó nhìn về phía Tiểu Bạch hồ bên cạnh, trong mắt tràn đầy không cam lòng cùng bất đắc dĩ.

Tiểu bạch hồ lúc này ngược lại không còn sợ hãi giống như ban đầu, ngược lại hướng về phía Hắc mãng xà nhe răng gầm gừ, giương nanh múa vuốt, khí thế ngược lại vô cùng đủ, chỉ tiếc nó quá nhỏ bé.

Nam Phong Chi Nhu thấy vậy khần trương, từng đạo kiếm mang phóng ra. Chỉ là kiếm mang của nàng quá kém so với Diệp Viễn, cho dù thỉnh thoảng có mấy đạo rơi vào trên người Hắc mãng xà, cũng vẫn không đủ giải nguy nó.

Diệp Viễn biết không còn kịp nữa, nhất thời cắn răng một cái: "Chỉ còn cách dùng chiêu đó! Tiểu bạch hồ, nếu như ta thất thủ, ngươi cũng chớ có trách ta!"

Thời gian yên lặng, Diệp Viễn đem Thương Hoa Kiếm nhẹ nhàng ném lên không trung, sau đó hai tay ngón tay nhập lại thành kiếm, chỉ hướng Thương Hoa Kiếm.

Một cổ hồn lực lôi cuốn nguyên lực từ đầu ngón tay tràn ra, trực thấu vào trong Thương Hoa Kiếm!

Cứ như vậy, Thương Hoa Kiếm dĩ nhiên treo ở không trung!

"Ngự Kiếm Thuật! Lên cho ta!"

Diệp Viễn một tay chỉ, Thương Hoa Kiếm "vèo" một tiếng hóa thành một đạo lưu quang, đâm thẳng về phía Hắc mãng xà!

Trong lòng Hắc mãng xà như là có dự cảm, tốc độ đánh về phía tiểu bạch hổ liền chậm đi, nhưng thân thể đang đưa lay động trở nên càng lợi hại, càng thêm khó đoán!

Tốc độ Diệp Viễn phát ra kiếm mang Thương Hoa Kiếm so với trước kia đã nhanh hơn rất nhiều, mặc dù thế, một kiếm này lại rơi vào khoảng không.

Hắc mãng xà lần nữa phát ra tiếng gào thét khó nghe, giống như là hướng về phía Diệp Viễn thể hiện mình là kẻ thắng cuộc.

Sắc mặt Diệp Viễn tối sầm lại, đầu ngón tay lần nữa kéo trở về, Thương Hoa Kiếm nhanh chóng vạch ra một đường vòng cung trên không trung, lần nữa hóa thành một đạo lưu quang bắn về phía Hắc mãng xà.

Lần này, bởi vì khoảng cách của Thương Hoa Kiếm và Hắc mãng xà quá gần, mà Hắc mãng xà cũng không ngờ tới kiếm này còn quay lại, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, bị Diệp Viễn đâm một kiếm xuyên qua!

"Híz-khà zz Hí-zzz..."

Hắc mãng xà lại một lần nữa đau đớn lăn trên đất, lại không thể lập tức chết đi.

Một kiếm này cũng chưa có đâm trúng điểm yếu của nó!

"Sur tý, mau bồi thêm một đạo!" Diệp Viễn cắn răng hô to một tiếng.

"Lạch cạch" một tiếng, Thương Hoa Kiếm rơi trên mặt đất, Diệp Viễn cũng chán nản ngồi dưới đất, cả người đều mệt lả.

Nam Phong Chi Nhu lúc này mới phục hồi lại tinh thần, liền vội vàng múa kiếm đi lên đánh thêm một đạo.

Nhưng mà Nam Phong Chi Nhu còn chưa có đến gần, liền bị cái đuôi Hắc mãng xà đảo qua, thiếu chút nữa là trúng chiêu.

Nam Phong Chi Nhu khẩn trương, không ngờ tới sinh mệnh của Hắc mãng xà này lại ương ngạnh đến như vậy, nhất thời không thể đến gần!

Đúng lúc này, một đạo bạch quang thoáng qua...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Trời sinh vương giả

Diệp Viễn cùng Nam Phong Chi Nhu đều tròn to hai mắt, không thể tin nhìn một màn này.

Tiểu bạch hổ nhanh như tia chớp chạy về phía thất thốn của Hắc mãng xà, nhằm vào đóa hoa thất sắc kia mà cắn!

"Tê... Tê..."

Bản thân Hắc mãng xà cũng không nghĩ tới, tiểu bạch hổ này sẽ thừa dịp cháy nhà hôi của, hơn nữa chỗ khác không cắn, hết lần này tới lần khác cắn trên thất thốn của nó!

Đây là muốn lấy mạng sao!

Hắc mãng xà không ngừng lắc lư thân thể, muốn hất tiểu bạch hổ đi.

Nhưng mà hàm răng tiểu bạch hổ cắn chặt đóa hoa thất sắc không buông, tùy ý Hắc mãng xà lay động, chính là không nhả ra!

Hắc mãng xà bị cắn phải thất thốn, mười phần khí lực không phát huy ra được một phần, lại thêm thương thế trước đó nó cùng Bạch hổ chiến đấu, và vết thương do Diệp Viễn ban cho, không bao lâu nó liền bất động, chẳng qua thỉnh thoảng còn co quắp vài cái.

Một con yêu thú cấp hai trung cấp, lại bị một con tiểu bạch hổ cắn chết!

Mặc dù Hắc mãng xà đã bất động, tiểu bạch hổ vẫn chậm chạp không chịu nhả, chết cũng không nhả.

Diệp Viễn nhặt Thương Hoa Kiếm lên, đi tới chỗ Hắc mãng xà, vỗ nhẹ trên đầu tiểu bạch hổ một cái, tiểu bạch hổ tựa hồ hiểu được liền thả lỏng miệng

ra.

Diệp Viễn sợ tiểu bạch hổ cắn không đủ ác, lại bồi thêm một đao lên hoa thất sắc, hoàn toàn kết liễu tính mạng Thất Thái Lưu Vân Mãng.

Sau khi Tiểu Bạch Hổ nhả ra, liền không quan tâm đến Hắc Mãng xà nữa, mà trở lại bên cạnh mẫu thân, dùng đầu lưỡi liếm vết thương.

Diệp Viễn cùng Nam Phong Chi Nhu trở mắt nhìn nhau, không biết nói gì cho phải.

Hai người bọn họ tốn nhiều khí lực như vậy, cuối cùng lại do tên tiểu tử này đánh một kích trí mạng.

Có điều tốc độ vừa nãy của tiểu tử này, đã làm cho hai người họ nhìn nó với cặp mắt khác. Tiểu tử này mà lớn lên nhất định sẽ là một nhân vật đáng sợ!

Nam Phong Chi Nhu nhìn Bạch Hổ nằm dưới đất, lại nhìn Diệp Viễn.

Diệp Viễn hiểu ý của nàng, nhưng lắc đầu nói: "Nó bị thương quá nặng, hơn nữa còn trúng độc của Thất Thái Lưu Vân Mãng, ta cũng hết cách."

Nam Phong Chi Nhu không cam lòng nói: "Không phải người mang theo rất nhiều đan dược sao? Chắc là có Giải Độc Đan cùng thuốc chữa thương chứ?"

Diệp Viễn thờ dãi nói: "Vô dụng. Thể chất của Yêu thú và con người không giống nhau, phải dùng đan dược tương xứng mới được, mà đan dược ta mang đối với nó không có tác dụng."

Đan dược mà Yêu thú sử dụng tự có một hệ thống riêng, cùng với đan dược mà con người sử dụng không cách nào dùng chung được.

Cũng chỉ có Đại gia đan đạo như Diệp Viễn, mới có thể đồng thời đạt được thành tựu huy hoàng ở cả hai lĩnh vực.

Nhưng mà không gạo sao nấu thành cơm, bây giờ ở đây không có phòng luyện đan, không có dược liệu, Diệp Viễn có lợi hại hơn nữa, cũng không khả năng tay không biến hóa ra đan dược.

Diệp Viễn nói như vậy, không khác nào xử tử Bạch Hổ. Nam Phong Chi Nhu không đành lòng, nhìn tiểu bạch hổ nghẹn ngào, lại nhìn không được nước mắt tràn lan.

Diệp Viễn cũng rất không đành lòng.

Hắn ngược lại không phải là người đầy lòng thương cảm, chỉ là cảnh tượng mới vừa rồi cùng với kiếp trước của hắn quá giống nhau.

Mặc dù Bạch Hổ chỉ là yêu thú, nhưng hắn vẫn cứ cảm động.

Con mắt Bạch Hổ vốn đã nhắm lại, lúc này lại dần dần mở ra, tinh thần tựa hồ có chút khôi phục.

Tiểu bạch hổ thấy mẹ mở mắt ra, không khỏi vui vẻ nhảy cẫng lên trước mặt nàng.

Ánh mắt Bạch Hổ tràn đầy từ ái, hoàn toàn không giống như là một con yêu thú hung mãnh.

Chỉ là Diệp Viễn cùng Nam Phong Chi Nhu đều biết, đây là Bạch Hổ hồi quang phản chiếu, sợ là sắp không chống nổi nữa rồi.

Bạch Hổ thương yêu nhìn tiểu bạch hổ mấy lần, ánh mắt lại dời về phía Diệp Viễn, lộ ra ý khẩn cầu.

Sau đó, nó dùng hết khí lực toàn thân, dùng đầu đẩy tiểu bạch hổ đến dưới chân Diệp Viễn.

Con Bạch Hổ này dĩ nhiên là đang ủy thác!

Thật ra Diệp Viễn cũng không muốn làm một bảo mẫu. Hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm, không rảnh đem thời gian lãng phí trên chuyện này.

Mặc dù hắn rất đồng tình với hai mẹ con nó, nhưng muốn hắn nuôi con tiểu bạch hổ này, hắn lại cảm thấy có chút phiền phức.

Bạch Hổ nhìn thấu do dự của Diệp Viễn, không khỏi gầm nhẹ một tiếng, giống như tiếng kêu gào sau cùng, ý tứ khẩn cầu rất rõ ràng.

Nam Phong Chi Nhu thấy Diệp Viễn do dự, không khỏi giận dữ nói: "Diệp Viễn, người có lòng cảm thông hay không? Tiểu bạch hổ đáng thương như vậy, nhỏ như vậy đã không còn mẫu thân, để mặc cho nó ở chỗ này nó nhất định sẽ bị những yêu thú khác giết chết! Người không thu nhận nó, ta thu nhận! Lại đây, tiểu bạch hổ!"

Tiểu bạch hổ lại không đến gần Nam Phong Chi Nhu, mà lại nhảy trở về, hiển nhiên không muốn rời khỏi mẹ nó.

Bạch Hổ lại gầm một tiếng, ánh mắt trở nên nghiêm nghị. Tiểu bạch hổ giống như hài tử phạm sai lầm, cúi đầu đi tới dưới chân Diệp Viễn.

Nam Phong Chi Nhu thấy như thế, tức giận không chỗ phát tiết.

"Này, tên tiểu tử kia, não của ngươi không dùng được nữa có phải không? Hắn không cần ngươi, ngươi chạy đến đó làm gì? Mau tới chỗ ta đây!"

Vừa nói, Nam Phong Chi Nhu vừa đưa tay ra muốn ôm lấy tiểu bạch hổ, tiểu bạch hổ lại vòng vào giữa hai chân Diệp Viễn, không muốn cho Nam Phong Chi Nhu ôm.

Lúc này, Nam Phong Chi Nhu càng thêm tức giận. Tính tình nàng vốn nóng nảy, lòng tốt lại bị xem thành lòng lang dạ thú, không tức mới lạ!

"Lại chạy! Lại chạy! Có tin ta nhéo lỗ tai ngươi hay không?" Nam Phong Chi Nhu xách eo, đẩy mặt tức giận nói.

Đáp lại nàng là một tiếng gầm thét tựa như mèo kêu.

Một người một hổ này, dĩ nhiên vây quanh Diệp Viễn bắt đầu chơi trốn tìm.

Diệp Viễn bị Nam Phong Chi Nhu làm cho dở khóc dở cười, thì ra lúc nữ nhân này nổi giận không phân biệt người hay yêu!

"Được rồi được rồi, ngươi đừng xoay nữa, xoay nữa ta liền ngắt bây giờ! Ta nhận tiểu bạch hổ còn không được sao?" Diệp Viễn không nhịn được nói.

Diệp Viễn đẩy Nam Phong Chi Nhu ra, hạ thấp thân nói với Bạch hổ: "Ngươi yên tâm đi, nếu ta đã đáp ứng ngươi, tất nhiên sẽ đối tốt với nó. Nó theo ta, tương lai thực lực khẳng định sẽ hơn cả ngươi, ngươi có thể an tâm mà đi."

Ngược lại không phải Diệp Viễn lòng dạ ác độc, mà là con bạch hổ này đã sớm không được nữa rồi. Sợ dĩ chậm chạp chưa chết đi, là bởi vì Diệp Viễn chưa đáp ứng nó.

Rõ ràng ngôn ngữ không thông, Bạch hổ lại giống như nghe hiểu từng lời của Diệp Viễn, lại gầm nhẹ một tiếng, giống như là nói lời cảm ơn với Diệp Viễn, sau đó dần dần không còn hơi thở nữa.

Tiểu bạch hổ hiển nhiên cũng ý thức được chuyện gì, đi tới bên cạnh mẫu thân kêu gào, muốn dùng đầu nhỏ ủi ủi mẹ, nhưng bạch hổ một chút phản ứng cũng không có.

Nam Phong Chi Nhu thấy vậy, nước mắt lại tràn mi, hổ uy vừa rồi không còn sót lại chút gì.

Đúng là nữ nhân!

Diệp Viễn thờ dài, trực tiếp ngồi xuống tại chỗ, nuốt đan được điều tức.

Ngự Kiếm Thuật cũng là một thần hồn bí kỹ, uy lực cực mạnh. Có điều đối với Diệp Viễn hiện tại mà nói còn có chút miễn cưỡng, mới vừa rồi để đâm thêm một kiếm, đã tiêu tốn quá nhiều nguyên lực cùng hồn lực của hắn.

Điều tức một hồi tĩnh lại, Diệp Viễn lại phát hiện tiểu bạch hổ lớn vồn vầy quanh mình.

Thấy Diệp Viễn nhìn tới, tiểu bạch hổ lắc lắc cái đuôi, xông vào trong lòng ngực Diệp Viễn.

"Tức chết ta rồi, rõ ràng ngươi không cần nó, tên tiểu bạch hổ này làm sao lại dính ngươi như vậy?" Nam Phong Chi Nhu không phục lắm nói.

Diệp Viễn cười nói: "Đây chính là mệnh lực! Con người ta, trời sinh có phong độ vương giả, có thể hấp dẫn vô số người đi theo. Ồ... tiểu bạch hổ này... không đúng...!"

Diệp Viễn đang tự biên tự diễn, mặt liền biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Hậu duệ thần thú!

"Sao thế? Tiểu bạch hổ có vấn đề gì?" Nam Phong Chi Nhu trong lòng "lộp bộp" một hồi, vội vàng hỏi.

Diệp Viễn không trả lời nàng, mà đem tiểu bạch hổ lật tới lật lui nhìn mấy lần, lại dùng thần thương thức dò xét một lần, sắc mặt biến đổi càng lúc càng ngưng trọng.

Nam Phong Chi Nhu là người nóng tính, thấy Diệp Viễn suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không nói, sắc mặt cũng càng lúc càng kém, không khỏi vội la lên: "Tới cùng là thế nào, ngươi nói đi chứ! Thật là dọa chết ta rồi! Nó sẽ không chết chứ?"

Diệp Viễn lúc này mới nhìn kẻ gốc Nam Phong Chi Nhu nói: "Chết cái gì mà chết? Hắn tốt đến không thể tốt hơn!"

Nam Phong Chi Nhu cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, chợt cảm tức nói: "Hắn không có việc gì ngại bày khuôn mặt người chết ra làm gì? Có ý dọa ta hả? Tiểu tử ngại có thể nói hết lời một lần luôn được hay không? Hắn tới cùng bị làm sao?"

"Chúng ta coi như nhặt được bảo bối rồi, tiểu tử này có lai lịch rất lớn!" Diệp Viễn thu hồi vẻ mặt nghiêm túc, hơi có chút hưng phấn nói.

"Có lai lịch lớn? Một con tiểu hồ mà thôi, có thể có lai lịch gì? Nếu có lai lịch làm sao có thể để một con Hắc mãng xà ép tới mức này?" Nam Phong Chi Nhu nghi ngờ nói.

Nàng nhìn chung quanh, cũng không nhìn ra con tiểu bạch hồ này có chỗ nào khác thường.

Diệp Viễn thờ dài nói: "Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, kiến thức cũng là sức mạnh! Làm sao đến bây giờ một chút tiến bộ cũng không có? Không có kiến thức, cho dù có đi vào trong núi bảo vật, cũng sẽ tay không về!"

Nam Phong Chi Nhu trừng hai mắt một cái: "Ngươi tới cùng có nói hay không? Sao lại nói nhảm nhiều như vậy?"

"Được rồi, nói cho ngươi biết để ngươi có thêm kiến thức! Con Bạch hồ kia không sai chỉ là Bạch hồ bình thường, nhưng con tiểu bạch hồ này không giống! Ngươi nghe nói qua tứ tượng thần thú chưa?"

"Chuyện này đương nhiên đã nghe qua, Phía Đông Thanh Long, phía Tây Chi Bạch..." Nam Phong Chi Nhu đang nói phân nửa, chợt nhớ tới cái gì, kinh ngạc nói: "Ngươi... ngươi... ngươi không phải định nói với ta, con tiểu bạch hồ này là thần thú Bạch hồ chứ?"

Nam Phong Chi Nhu bị Diệp Viễn sợ hết hồn, nói chuyện có chút lắp bắp.

Thần thú là khái niệm gì? Trong bầu trời này đó là chúa tể tuyệt đối!

Nắm giữ một con thần thú, sau này chỉ cần không chết, nhất định sẽ bước vào Thần Cảnh!

Diệp Viễn tùy tiện nhặt được một con tiểu bạch hồ, chính là chúa tể Tây phương, Bạch Hồ thần thú?

Trêu ai đây!

Diệp Viễn lại cười ha ha, nói: "Hắn dĩ nhiên không phải thần thú. Bất quá... thật sự là hắn có huyết mạch Bạch Hồ thần thú! Chi là huyết mạch của hắn quá mức mỏng manh, muốn trở thành thần thú... thật quá khó khăn."

Có mấy lời Diệp Viễn không dám nói. Tại Thần Vực, yếu thú sở hữu huyết mạch thần thú nhiều vô cùng, chỉ là huyết mạch thần thú thuần túy, bây giờ đã không tìm được nữa.

Bởi vì, trong bầu trời này đã không còn sự tồn tại của Thần Cảnh, tự nhiên cũng không còn thần thú tồn tại!

Nắm giữ huyết mạch thần thú mỏng manh, thành tựu tương lai nhất định không phải bình thường.

Chỉ cần sức mạnh huyết mạch đủ, bước vào cảnh giới Yêu Đế cũng là đương nhiên!

Cảnh giới Yêu Đế, tương đương với Thần Vương cảnh của nhân loại.

Hơn nữa, hậu duệ thần thú phần lớn nắm giữ thiên phú thần thông, một khi bước vào cảnh giới Yêu Đế, thực lực sẽ vô cùng cường đại.

Thần Vực đứng đầu về mặt chiến lực, thực lực Nhân tộc cùng Yêu tộc thật ra không phân cao thấp.

"Nhưng mà nếu như hắn thật sự có huyết mạch thần thú, dù không trở thành thần thú, sau này cũng sẽ hết sức lợi hại?" Nam Phong Chi Nhu nói.

"Không sai! Tiểu tử này còn có một cái tên thuộc về chính mình - Lưu Quang Bạch Hồ! Một nhánh Bạch Hồ hậu duệ thần thú! Thật là không có nghĩ đến, một con Bạch hồ bình thường, lại có thể sinh ra Lưu Quang Bạch Hồ, xem ra tổ tiên tên tiểu tử này lai lịch không cạn!" Diệp Viễn thờ dài nói.

"Lưu Quang Bạch Hồ sao? Không trách vừa rồi thời điểm hắn giết chết Hắc mãng xà, tốc độ lại nhanh như vậy, ngược lại bộ dáng thật là giống như một đoàn lưu quang."

"Ừ, Lưu Quang Bạch Hồ chính nổi tiếng về tốc độ, Lưu Quang Bạch Hồ trưởng thành, tối thiểu cũng là thực lực ngũ giai hóa hình! Khi đó tốc độ của hắn có thể so với Phi hành huyền khí!" Diệp Viễn giải thích.

"Lợi hại như vậy? Chúng ta há chẳng phải là nhặt được bảo bối rồi sao?" Nam Phong Chi Nhu kinh ngạc nói.

Trên Linh khí là Huyền khí, tốc độ của Phi hành huyền khí chính là nhanh đến mức khó tin. Tốc độ Lưu Quang Bạch Hồ có thể so với Phi hành huyền khí, có thể thấy được tốc độ của bọn họ nhanh đến mức nào!

Diệp Viễn cười ha ha nói: "Ngươi nghĩ nhiều rồi. Lưu Quang Bạch Hồ từ hồ con đến lúc trưởng thành, tối thiểu cũng phải ngàn năm. Chờ hắn lớn lên, ta đã sớm vào cảnh giới Thần Vương rồi!"

Nam Phong Chỉ Nhu bữu môi, khinh thường nói: "Khoác lác! Còn Thần Vương cảnh giới! Ta chưa từng nghe nói qua cái gì Thần Vương cảnh giới, bịa đặt!"

Không phải Nam Phong Chỉ Nhu kiến thức nông cạn, mà là Tần quốc quá nhỏ.

Khởi điểm quyết định nhân giới, người không ranh giới, làm sao có thể biết phân chia cảnh giới Thần Vực?

Nếu như bọn họ có thể tăng lên tới cảnh giới nhất định, nhân giới tự nhiên sẽ bao la.

Đối với sự khinh bỉ của Nam Phong Chỉ Nhu, Diệp Viễn chẳng qua là cười cười, cũng không giải thích. Hắn và Nam Phong Chỉ Nhu vốn không cùng đẳng cấp, tự nhiên cũng không cách nào hiểu nhau.

"Có điều có ta ở đây, trong vòng mười năm cảnh giới của hắn không chỉ đuổi kịp mà thậm chí còn có thể vượt qua Viên Phi!" Diệp Viễn cười nói.

"Nhanh như vậy? Ngươi không phải đang khoác lác chứ?" Nam Phong Chỉ Nhu không tin nói.

"Ngươi lúc nào thấy ta khoác lác? Tên tiểu tử này căn cơ so với Viên Phi tốt hơn nhiều, chỉ cần có đan dược phụ trợ, sau này thành tựu nhất định không thấp. Hơn nữa tên tiểu tử này vừa rồi huyết mạch đã thức tỉnh, tốc độ tu luyện về sau sẽ nhanh vô cùng!" Diệp Viễn giải thích.

Về điểm này, Nam Phong Chỉ Nhu không dám nghi ngờ Diệp Viễn.

Thành tựu đan đạo của Diệp Viễn đã hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của nàng, thường xuyên đưa ra một ít loại đan dược nàng chưa từng thấy qua.

Hơn nữa hắn dám đáp ứng Viên Phi giúp nó đột phá cấp bốn, nghĩ cũng không phải là ăn nói lung tung.

Như vậy nếu hắn trợ giúp tiểu bạch hổ, còn không phải chuyện vô cùng dễ dàng?

"Được rồi, biết ngươi lợi hại rồi! Tiểu bạch hổ thật là đáng yêu, chúng ta đặt tên cho nó đi? Ngươi xem hắn trắng tinh, hay chúng ta gọi nó là Tiểu Bạch?" Nam Phong Chỉ Nhu hỏi.

"Rống!"

Tiểu bạch hổ gầm nhẹ như mèo kêu, tỏ vẻ kháng nghị, hiển nhiên không thích cái tên này.

Nam Phong Chỉ Nhu cảm tức nói: "Hừ! Không thích cũng không được! Gọi là Tiểu Bạch!"

"Hắn chạy giống như một đạo bạch quang, ta xem... gọi là Bạch Quang đi, như thế nào?" Diệp Viễn là hỏi tiểu bạch hổ.

Tiểu bạch hổ ừm ừm trong ngực Diệp Viễn, thầm chấp nhận cái tên này.

"Ha ha, vậy sau này liền kêu ngươi là Bạch Quang!" Diệp Viễn cười nói.

"Hừ! Cái tên Bạch nhãn hổ này! Mới vừa rồi là ai liều mạng tranh thủ mới giúp ngươi ở lại? Gia hỏa này có thể sẽ không cần ngươi, hắn không phải người tốt!" Nam Phong Chỉ Nhu tức giận nói.

"Rống!" Đáp lại nàng là tiếng gầm giận dữ của Bạch Quang.

"Được rồi, không cần ở nơi này trễ nải thời gian, Hắc Thủy Giản chúng ta đi tìm một chút, nói không chừng còn có thứ tốt! Con Thất Thái Lưu Vân Mãng này nhất quyết ở đây không đi, nhất định là đã phát hiện ra cái gì." Diệp Viễn cắt đứt khiêu khích của Nam Phong Chỉ Nhu nói.

Hai người đem Bạch hổ tìm một nơi chôn cất, lại lấy nội đan của Thất Thái Lưu Vân Mãng, mang theo Bạch Quang đi vào sâu bên trong Hắc Thủy Giản.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Huyết bò đê!

Hai người một hổ đi sâu vào hướng Hắc Thủy Giản, ước chừng trôi qua thời gian một khắc, trước mặt có một đoạn sườn dốc to lớn chặn lại đường đi.

"Ồ, hết đường rồi! Đi qua con đường này không có gì tốt cả!" Nam Phong Chỉ Nhu uể oải nói.

Diệp Viễn cũng dừng bước lại, nhìn quanh bốn phía một cái, cũng không phát hiện vật gì hữu dụng.

Đi qua con đường này, hắn luôn lưu ý hoàn cảnh xung quanh, nếu có cái gì mà Thiên Tài Địa Bảo hắn tuyệt đối không thoát khỏi mắt của hắn.

Nhưng đến bây giờ hắn cũng không có bất cứ phát hiện nào.

“Chẳng lẽ Thất Thái Lưu Vân Mãng này thật chỉ là thích chỗ này, không lý nào muốn chiếm đất của người khác. Với sức mạnh của con Đại Hắc Mãng xà này hoàn toàn có thể đi vào sâu hơn, chiếm giữ địa bàn tốt hơn, tại sao cứ khẳng khái muốn chọn ở đây.” Diệp Viễn nghĩ mãi cũng không hiểu nổi.

“Ha ha ha, người không phải tự khoe khoang không chỗ nào không biết. Không ngờ cũng có lúc mã thất tiền đề. Còn kiến thức gì cứ phát huy, bây giờ kiến thức trở thành bong bóng rồi.” Nam Phong Chỉ Như châm biếm không chút lưu tình.

Đối với Diệp Viễn mịa mai hết lần này đến lần khác nàng không có suy nghĩ chuyện này Nam Phong Chỉ Như cũng là oán niệm sâu đậm.

Nữ nhân là thù dai nhất, phụ nữ đẹp càng thù dai.

Chỉ là mỗi lần dự đoán của Diệp Viễn đều rất chính xác, Nam Phong Chỉ Như luôn không bắt được điểm yếu nên không cách nào phản bác lại.

Lần này không dễ gì mới thấy Diệp Viễn ăn trái đắng Nam Phong Chỉ Như đương nhiên lựa chọn ra sức đánh kẻ thất thế rồi.

Khóe miệng Diệp Viễn co lại, có cảm giác tự mình đào hố chôn mình.

Nhưng hắn luôn cảm thấy phán đoán của mình không sai, vấn đề là Thiên Tài Địa Bảo rốt cuộc ở đâu.

“Diệp Viễn, người làm ơn lần sau đừng... ai, Bạch Quang, người muốn đi đâu.”

Nam Phong Chỉ Như đang tiếp tục trách mắng Diệp Viễn, Bạch Quang như biến thành một vệt sáng lấp lánh hướng đến đoạn dốc chạy nhanh tới.

Diệp Viễn thấy vậy, ánh mắt chợt sáng lên, chẳng lẽ tên tiểu tử này biết đồ vật ở đâu.

Bạch Quang đến dưới đoạn dốc, chạy thẳng lên phía trước, giẫm lên một thỏi nham thạch, sau đó nhảy bên trái nhảy bên phải để trèo lên phía trước, cuối cùng là đi trên đất bằng.

Ở nơi cao nhất, thân hình Bạch Quang chợt sáng lên, đột nhiên biến mất.

Diệp Viễn và Nam Phong Chỉ Như nhìn kỹ lại thì thấy ở đó có một hang động nhỏ, Bạch Quang đã đi vào bên trong hang động.

“Lẽ nào có thứ tốt thật.” Nam Phong Chỉ Như lẩm bẩm nói.

Lúc này, nàng hiển nhiên cũng đoán được Bạch Quang đi làm gì, nhìn không được âm thầm mắng Bạch Quang chỉ biết đi chơi, nó không thể tìm thấy gì cả.

Tuy nhiên Bạch Quang vẫn chưa trở ra, không biết như thế nào, Nam Phong Chỉ Như trên mặt cảm thấy có chút nóng ruột.

“Thì ra ẩn náu ở chỗ khuất như thế này chẳng trách tôi tìm cả nửa ngày cũng không tìm thấy. Không ngờ Bạch Quang như vậy mà còn có bản lĩnh này!” Diệp Viễn đối với khả năng của Bạch Quang rất bất ngờ.

Nghĩ một lúc Diệp Viễn cũng thoải mái rồi. Đoán chừng đồ vật của loại trái cây nào đó, Bạch Quang ngửi thấy cũng không chừng.

Sau một lúc, thân hình của Bạch Quang lại xuất hiện ở cửa hang động, chỉ là lần này, trên miệng có ngậm một vật nhỏ.

Bạch Quang ngậm vật nhỏ đó chạy xuống đoạn dốc, đến bên cạnh Diệp Viễn.

Trong miệng Bạch Quang đang ngậm một cành cây nhỏ, phía trên có một trái nhỏ. Nó đem thứ này đến cho Diệp Viễn, còn thích thú lắc lắc cái đuôi, trông thật dễ thương.

Diệp Viễn cười vỗ vỗ vào cái đầu nhỏ của Bạch Quang, tỏ vẻ khích lệ, có phần hưng phấn cầm quả nhỏ đó lên, bởi vì hắn đã nhận ra quả nhỏ này rồi.

“Thì ra là Huyết Bồ Đề chà trách Thất Thái Lưu Vân Mãng cứ luôn ở nơi này, chính là vì nó.”

Nam Phong Chỉ Như có chút ngại ngùng, nhưng lại không kiềm lòng được lên nhìn cái vật nhỏ đó.

Đó là một trái nhỏ màu đỏ, xem ra cũng không có gì đập vào mắt. Nếu là nàng tự đi thì đoán chừng có nhìn thấy với không nhìn thấy cũng như nhau, trực tiếp bỏ qua rồi.

Diệp Viễn thấy Nam Phong Chỉ Như muốn nói nhưng rồi lại thôi, cái dáng vẻ lén lén lút lút không nhìn được cười.

Biết nữ nhi da mặt mỏng, Diệp Viễn cũng không kích động nàng nữa, mà chỉ giải thích: “Huyết Bồ Đề này có thể là đồ tốt. Đây chính là dược liệu cấp ba, hơn nữa vô cùng ít ỏi. Thất Thái Lưu Vân Mãng đó nếu uống vật này, đoán chừng trực tiếp đột phá đến yêu thú cấp hai cao cấp rồi.”

Nam Phong Chi Nhu thấy Diệp Viễn không có ý chống đối lại không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chẳng qua vẫn là cứng miệng nói: “Ta cũng không cần ngươi giải thích.”

“Được rồi được rồi, là tự tôi thích khoe khoang, nhất định phải giải thích cho ngươi nghe, được chưa.”

Nam Phong Chi Nhu lúc này mới hài lòng, nhưng lập tức không nhịn được sự hiếu kì hỏi: “Nếu như Huyết Bò Đề này lợi hại như thế, tại sao trong thời gian dài như thế nó cũng chưa ăn.”

Diệp Viễn cười nói: “Coi như lão tử này xui xẻo. Nếu ta đoán không lầm Huyết Bò Đề này trước đó vẫn chưa chín, chỉ mới chín hai ngày nay. Nó vẫn chưa kịp ăn liền gặp Bạch hồ và chúng ta, lại khiến chúng ta nhặt được thành quả có sẵn này. Nhưng thứ này bị nó ăn mất thì quá phí của trời, dùng nó để luyện đan được cấp ba có thể khiến Ngưng Tinh Cảnh võ giả đột phá tăng một vô điều kiện, hơn nữa còn không có tác dụng phụ.”

Nam Phong Chi Nhu nghe xong không khỏi há hốc miệng, Ngưng Tinh Cảnh võ giả đột phá một tầng cảnh giới, đây là khái niệm gì.

Người luyện Ngưng Tinh Cảnh đừng nói là đột phá tiểu cảnh giới cấp một, chỉ e là một điểm tiến bộ nhỏ nhỏ đều cần thời gian để tích tụ.

Trong những người luyện Ngưng Tinh Cảnh của cảnh nội Tần Quốc, ngoại trừ viện trưởng đại nhân và Ngô Đạo Phong của Luyện Dược Sư Công Hội là Ngưng Tinh Cảnh cấp hai, những người khác đều là Ngưng Tinh Cảnh cấp một.

Phụ Thân của Nam Phong Chi Nhu Nam Phong Dật, cũng chính là quốc vương của Tần Quốc, đột phá Ngưng Tinh Cảnh đã 20 năm rồi, vẫn dừng lại ở Ngưng Tinh Cảnh cấp một.

Có thể thấy người luyện Ngưng Tinh Cảnh muốn tiến về phía trước một bước, đó là việc khó biết bao nhiêu.

Tần Quốc có địa vị Đại Đan Sư cao cấp, nhưng bọn họ đều không có cách nào luyện chế ra đơn dược đủ để người luyện Ngưng Tinh Cảnh trực tiếp đột phá lên tiểu cảnh giới, Diệp Viễn mà lại có thể.

Nếu Diệp Viễn mang viên đơn dược này để trước mặt những người này, kết quả chỉ có hai loại.

Một loại chính là giết chết Diệp Viễn, sau đó vì để có được đơn dược này mà đánh nhau lỗ đầu, chính là ta sống người chết. Còn một loại là biến thành cái đuôi theo sau Diệp Viễn, hy vọng làm cho Diệp Viễn vui vẻ sau đó hẳn sẽ đem đơn dược này cho họ.

E rằng hai vị Đại Đan Sư cao cấp nhìn thấy Bò Đề Đan cũng không thể không động lòng.

Kỳ thực Diệp Viễn nói có thể giúp Viên Phi đột phá cấp bốn, Nam Phong Chi Nhu vẫn không có quá nhiều khái niệm, bởi vì nó cách nàng quá xa.

Nhưng có thể giúp người luyện Ngưng tinh Cảnh tăng lên một tiểu cảnh giới, điều này đem đến cho nàng rung động rất lớn.

Nam Phong Chi Nhu chớp chớp mắt nhìn Diệp Viễn, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Diệp Viễn cười một tiếng ha ha, lập tức biết nàng đang nghĩ gì, nói: “Yên tâm, một hạt Huyết Bò Đề ít nhất có thể đủ luyện mười viên Bò Đề Đan, đến lúc ấy ta sẽ cho phụ thân cô giữ một viên.”

Diệp Viễn nói xong, mặt của Nam Phong Chi Nhu đỏ cả lên, nhưng vẫn là cảm kích nói: “Cảm ơn ngươi.”

Diệp Viễn chế nhạo nói: “Chuyện của cô đến bây giờ cũng chưa hề cảm ơn ta, vậy mà vì việc của phụ thân cô lại cảm ơn ta, thật khiến cho ta thụ sủng nhược kinh mà, nhưng cô cũng biết đó ta vừa đột phá Linh Dịch Cảnh, muốn luyện Bò Đề Đan e rằng vẫn cần một ít thời gian.”

Nam Phong Chi Nhu lần này ngược lại không nổi giận mà lại vội vàng gật đầu: “Không gấp, không gấp.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Đan dược lái buôn

Liên Nguyệt Hạp Cốc, một hẻm núi đất đai cực kỳ rộng lớn, nằm ở sâu ngàn dặm bên trong Vô Biên Sâm Lâm.

Phạm vi ngàn dặm là cực hạn võ giả Linh Dịch Cảnh, lại đi theo hướng bắc, nguy hiểm sẽ càng gia tăng thật lớn.

Ngàn dặm bên trong Vô Biên Sâm Lâm phần lớn là địa bàn của yêu thú cấp hai, chỉ có một vài nơi mới có yêu thú cấp ba, thí dụ như Xích Phong Linh.

Nhưng vượt ngoài phạm vi ngàn dặm, số lượng yêu thú cấp ba tăng lên rõ rệt.

Dưới tình huống bình thường, võ giả Linh Dịch Cảnh tuyệt đối không muốn vượt qua điều tuyến ngàn dặm này.

Bình thường, Liên Nguyệt Hạp Cốc là nơi ít ai lui tới.

Nhưng mà những ngày gần đây, Liên Nguyệt Hạp Cốc tụ tập càng ngày càng nhiều võ giả nhân loại, thực lực cũng càng ngày càng mạnh.

Từ lúc ban đầu chỉ có võ giả Linh Dịch Cảnh tầng một, tầng hai, đến bây giờ võ giả Linh Dịch Cảnh tầng tám, tầng chín đều tăng nhanh không kiểm soát. Trong đó còn có một ít võ giả nhân loại, là bán bộ Ngưng Tinh Cảnh giống như Tô Vũ Bách!

Sâu bên trong hẻm núi, mơ hồ có những biến động bất thường truyền tới, tất cả mọi người đều biết, có thiên tài địa bảo vô cùng trân quý sắp xuất thế rồi.

Một phía khác của hẻm núi, tương tự cũng tụ tập số lượng lớn yêu thú cấp hai, bảo trì một khoảng cách xa xa đối diện với trận doanh của con người.

Hai bên đều duy trì sự cân bằng tương đối, cũng không có ra tay đánh nhau.

Trên thực tế, từ lúc yêu thú bạo động ở Liên Nguyệt Hạp Cốc, nhân loại và yêu thú hai bên từng phát sinh không ít va chạm nhỏ.

Nhưng là theo võ giả nhân loại cùng với yêu thú càng ngày càng nhiều, cảnh giới càng ngày càng cao, song phương ngược lại lâm vào trạng thái giằng co.

Bởi vì song phương đều xuất hiện nhiều cường giả, cho nên biến thành trạng thái càng khác chế.

Trong võ giả nhân loại xuất hiện võ giả Ngưng Tinh Cảnh, mà trong số yêu thú cũng xuất hiện yêu thú cấp ba.

Yêu thú cấp ba mặc dù không thể giao tiếp được với nhân loại, nhưng là linh trí cũng đã không thấp, tự nhiên không muốn ngay trước lúc bảo vật xuất thế hao tổn quá nhiều thực lực.

Võ giả nhân loại bên này cũng giống như vậy.

Diệp Viễn và Nam Phong Chi Nhu lúc này đang trà trộn ở trong số mấy võ giả nhân loại cấp thấp.

Lúc này, trang phục trên người Diệp Viễn và Nam Phong Chi Nhu đều đã đổi thành quần áo trang sức thợ săn yêu thú phổ thông, khuôn mặt Nam Phong Chi Nhu cũng xử lý một chút, nếu không với dung mạo của nàng, rất dễ dàng đưa tới phiền toái không cần thiết.

Nơi này cao thủ quá nhiều, để người chú ý hiển nhiên không phải cử chỉ sáng suốt.

Kỳ thật Diệp Viễn vốn định để Nam Phong Chi Nhu đi về trước, bản thân một mình tới. Nhưng là lúc hắn nói để Nam Phong Chi Nhu trở về, Nam Phong Chi Nhu nổi trận lôi đình, cầm kiếm đấu một trận với Diệp Viễn.

Kết quả dĩ nhiên là lấy thất bại của Diệp Viễn mà kết thúc, không có biện pháp không thể làm gì khác hơn là mang nàng cùng đi.

Bất quá Diệp Viễn nói ra một yêu cầu, đó chính là bất luận dưới tình huống nào, đều phải nghe theo hắn.

Đây là ranh giới cuối cùng của Diệp Viễn!

Liên Nguyệt Hạp Cốc đã khác với trước, hai người bọn họ thực lực quá yếu, chỉ có một con đường đục nước béo cò. Nếu như không biết điều hạ thấp, chỉ có thể bị người khác ăn không còn lại mảnh xương.

Đến lúc đó cho dù có Viên Phi ở đây, cũng không nhất định có thể chiếm được ưu thế.

Lúc này trong hẻm núi Nhân loại ở một bên trên căn bản là tụ ba tụ năm, hợp thành từng đoàn thể nhỏ.

Mà Diệp Viễn và Nam Phong Chi Nhu tạo thành tiểu đội, thuộc về tầng dưới chót nhất trong số những đoàn thể ở nơi này, tự nhiên không làm cho người ta chú ý.

"Diệp Viễn, ngươi vừa rồi ra ngoài nghe được tin tức gì chưa?" Nam Phong Chi Nhu truyền âm hỏi.

"Ừ, nghe được một chút, bất quá phần lớn chẳng qua là tin vicia hè. Nhưng bây giờ cơ bản có thể khẳng định chính là, lần này xuất thế hẳn là bảo vật thuộc tính hỏa! Dựa theo biến động truyền tới từ sâu bên trong hạp cốc, chuyện cũng chính là trong hai ngày này." Diệp Viễn trả lời.

"Nhưng nhiều người như vậy, hơn nữa thực lực mạnh như vậy, ngay cả võ giả Ngưng Tinh Cảnh cũng đều xuất hiện, chúng ta có cơ hội không?"

Nam Phong Chi Nhu vốn cũng không nghĩ tới đây lại tụ tập nhiều người như vậy, còn tưởng rằng chẳng qua là bảo vật thông thường mà thôi.

Ai biết đến nơi này, thấy nhiều võ giả Linh Dịch Cảnh như vậy, nhất thời xì hơi.

Nhiều cường giả như vậy, nơi nào đến phiên bọn họ chứ?

Nàng thừa nhận Diệp Viễn rất lợi hại, nhưng chung quy cảnh giới quá thấp. Đối phó một hai người còn không thành vấn đề, nhưng là nhiều người như vậy, bọn họ làm như thế nào ra tay được?

Hơn nữa bây giờ tình thế rối rắm trong hạp cốc, hoàn toàn là dựa theo thực lực mà phân chia.

Những tên bán bộ Ngưng Tinh, những võ giả Linh Dịch Cảnh tầng tám tầng chín kia, trên căn bản đều ở tận cùng bên trong. Một khi bảo vật xuất thế, bọn họ nhất định là vọt vào đầu tiên, nơi nào đến phiên bọn họ những võ giả vòng ngoài này?

Diệp Viễn chẳng qua là cười cười nói: "Thiên địa bảo vật, người có duyên sẽ có được, không phải thực lực mạnh liền nhất định có thể đạt được. Có Diệp Viễn ta ở đây, làm gì còn có chuyện cho người khác?"

"Hừ, vẫn khoát lác! Làm sao ngươi biết ngươi chính là người có duyên?" Nam Phong Chi Nhu mặt đầy khinh bỉ.

"Ta từng nói, trời sinh vương giả, ta mặc kệ hán là ai?" Diệp Viễn đại ngôn bất phàm nói.

"Bớt nói nhảm, nói chính sự! Chúng ta tới cùng nên làm cái gì?" Nam Phong Chi Nhu hoàn toàn bị đánh bại.

"Còn có thể làm gì? Nghi ngại dưỡng sức, yên lặng theo dõi kỳ biến! Bảo vật một khi xuất thế, võ giả nhân loại cùng yêu thú nhất định sẽ có một hồi ác đấu, đến lúc đó ngươi chỉ cần bo bo giữ mình là được, những chuyện khác ta tới xử lý." Diệp Viễn nói.

"..."

Nam Phong Chi Nhu trong nháy mắt liền cảm thấy mình biến thành con ghê.

Cô cô rõ ràng là để cho mình tới bảo vệ hán có được hay không? Nhưng là cho tới bây giờ, Nam Phong Chi Nhu làm sao cũng đều cảm giác là Diệp Viễn đang bảo vệ nàng?

Hơn nữa thực lực Diệp Viễn bây giờ đã không thấp hơn nàng, căn bản cũng không cần nàng tới bảo vệ rồi.

Thế giới này biến hóa quá nhanh...

Ngay vào lúc Nam Phong Chi Nhu âm thầm u oán, một hồi tiếng huyền não truyền tới.

"Đan dược thượng hảo! Đan dược thượng hảo! Xuất phẩm của Túy Tinh Lâu, tất nhiên là tinh phẩm! Hồi Khí Đan cấp hai, Hộ Tâm Đan cấp hai, thuốc chữa thương cấp hai, Giải Độc Đan cấp hai, các loại đan dược cái gì cần đều có!" Một người mặc áo quần võ giả vải xám gần giọng hô.

Hán kêu một tiếng này, lập tức đưa tới sự chú ý của rất nhiều võ giả.

Những võ giả này phần lớn là thợ săn yêu thú, đã quanh quẩn trong Vô Biên Sâm Lâm rất lâu rồi, đan dược cần thiết mang trên người còn dư lại không nhiều.

Lúc này bỗng nhiên có một tên bán đan dược chạy tới, tự nhiên đưa đến oanh động không nhỏ.

Diệp Viễn nghe có người bán đan dược, cũng không khỏi ghé mắt nhìn, không ít người đã vây quanh hán.

Lúc này, nói không chừng một viên đan dược chính là cứu mạng.

Bất quá mũi Diệp Viễn khẽ động, cũng đã ngửi ra những đan dược kia đều là hàng giả rồi. Mặc dù bề ngoài cơ hồ giống như đúc với một số đan dược của Túy Tinh Lâu, nhưng dược hiệu sợ rằng ngay cả năm phần mười cũng không bằng.

Diệp Viễn chẳng qua là cười nhạt, liền không quan tâm chuyện bên kia nữa. Hán bây giờ cần chính là khiêm tốn, cũng không phải là nổi tiếng.

Nam Phong Chi Nhu tựa hồ nhìn ra chút ít vấn đề, không nhịn được hỏi: "Ngươi cười cái gì? Người kia có vấn đề sao?"

"Người không có vấn đề, đan dược có vấn đề. Nhưng dù sao người ăn vào cũng không chết, tùy hán đi đi." Diệp Viễn nhàn nhạt nói.

"Không phải chứ? Ngươi làm sao nhìn ra được?" Nam Phong Chi Nhu dù gì cũng là Đan Sư, nhưng cũng không nhìn ra được một chút vấn đề gì.

"Bản thân cấu tạo của thuốc không có vấn đề, chẳng qua là lúc luyện chế gia nhập Lam Nguyên Thủy. Vốn là phân lượng có thể luyện chế một viên đan dược, hán lại luyện chế được bốn năm viên, dược hiệu đương nhiên kém rất nhiều." Diệp Viễn giải thích.

"Ngươi liếc mắt một cái liền nhìn ra?" Nam Phong Chi Nhu kinh ngạc nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Không mua!

"Không phải nhìn ra được, là ngửi ra." Diệp Viễn chỉ cái mũi của mình nói.

"Nhưng là, Lam Nguyên Thủy căn bản cũng không có mùi vị, ngửi làm thế nào ngửi ra?" Nam Phong Chi Nhu kinh ngạc nói.

"Lam Nguyên Thủy bản thân là không có mùi vị, nhưng trộn lẫn vào đan trong được, sẽ phát ra một loại mùi thơm nhàn nhạt đặc thù." Diệp Viễn nói.

"Nhưng là ngửi cách xa như vậy! Mũi ngửi là mũi chó sao?" Nam Phong Chi Nhu không còn lời nào để nói.

Diệp Viễn tròn trắng mắt một cái, tương tự không nói gì, có thể lấy cái nào dễ nghe mà so sánh hay không?

"Đây là bản lĩnh thiên chuy bách luyện mà ra, hắc hắc." Diệp Viễn cười nói.

Diệp Viễn nhạy cảm đối với đan dược, đó là do thiên chuy bách luyện, khắc thật sâu vào trong thần hồn.

Cơ hồ mỗi một dạng dược tài, hẳn đều có thể vô cùng nhạy cảm phát giác ra được.

Nói là ngửi được, đúng ra là thần hồn phản ứng theo bản năng.

Trải qua chuyện lần trước, Nam Phong Chi Nhu không bao giờ hoài nghi Diệp Viễn nữa rồi.

Gia hỏa này, chỉ cần là chuyện liên quan đến phương diện đan dược hoặc là dược tài, tiên đoán cùng phán đoán gần như chuẩn xác trăm phần trăm, cho tới bây giờ chưa từng có sai lầm!

Hắn nói đan dược này có vấn đề, đan dược này nhất định là có vấn đề!

Bất quá Nam Phong Chi Nhu đi theo Diệp Viễn, ngược lại không cần lo lắng vấn đề đan dược. Gia hỏa này lần này đi ra, cũng không biết luyện chế bao nhiêu đan dược, thật giống như dùng thế nào cũng không dùng hết.

Nam Phong Chi Nhu biết, Diệp Viễn rõ ràng chỉ chuẩn bị trong thời gian một ngày, từ đâu có nhiều đan dược như vậy?

Nam Phong Chi Nhu cảm thấy, chính mình đối với Diệp Viễn càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Càng thấy không hiểu Diệp Viễn, thì càng nghĩ muốn hiểu rõ hắn, đây là loại cảm giác gì...

Diệp Viễn cùng Nam Phong Chi Nhu bên này trò chuyện, tên lái buôn đan dược kia lại buôn bán tốt lạ thường, bận tới mày tới mặt.

"Vị huynh đệ kia, sao ngươi không mua chút đan dược? Thời khắc mấu chốt, những đan dược này có thể cứu mạng đó! Đan dược của ta cũng đều là xuất phẩm Túy Tinh Lâu, dược hiệu tuyệt đối tốt!"

Tên lái buôn đan dược kia làm xong một hồi, lại bắt đầu quay về phía một gã thợ săn yêu thú mặt lạnh rao hàng đan dược của mình.

Tên kia thợ săn yêu thú Diệp Viễn đã sớm chú ý tới, người khác chen chúc đi mua đan dược thời điểm, hắn vẫn không có động. Chẳng những hắn không nhúc nhích, tiểu đội của hắn bốn người không có một động.

"Không mua!" Nam tử mặt lạnh kia chẳng qua là nhàn nhạt nói hai chữ.

"Huynh đệ, những đan dược này của ta có thể là đan dược thượng hảo đó! Đan dược Túy Tinh Lâu ngươi cũng biết, đây chính là độc bộ Tàn quốc đó..." Tên lái buôn đan dược không ngừng tán dương đan dược Túy Tinh Lâu tốt.

Nghe tên lái buôn đan dược kia tới tấp khen Túy Tinh Lâu, Diệp Viễn cũng có chút ít khó chịu.

Bất quá hắn cũng biết đây là người làm ăn, thoỉ một cái là cần thiết. Hơn nữa bây giờ không phải là lúc để nổi giận, cho nên cũng liền khắc chế xuống.

Tên thợ săn yêu thú kia bình tĩnh nghe tên lái buôn đan dược thổi phồng, lại là nhàn nhạt phun hai chữ: "Không mua!"

"Ta nói huynh đệ, tại sao thế?" Tên lái buôn đan dược buồn bực nói.

Thợ săn yêu thú nhìn hắn một cái, nói: "Ta chỉ mua đan dược của Dược Hương Các, cái khác hết thảy không mua!"

Diệp Viễn nghe một chút, nhất thời cảm thấy thoải mái không ít. Cõi đời này, vẫn còn có người hiểu biết!

Hắn nói điều này, tên lái buôn đan dược kia làm như không được nói: "Ta nói này huynh đệ, không phải ta nói ngươi, Dược Hương Các đều đã sắp đóng

cửa, người còn chết treo ở trên ngọn cây này làm gì? Theo ta thấy, không tới một tháng, Dược Hương Các nhất định phải sập tiệm, chẳng lẽ huynh đệ người sau này không ăn đan dược nữa?"

Nam tử mặt lạnh lùng nhìn tên lái buôn đan dược liếc mắt, nói: "Dược Hương Các tuyệt sẽ không sập! Diệp các chủ bây giờ đang bế quan, chờ hân xuất quan, nhất định có biện pháp ngăn con sóng dữ! Hừ!"

"Thôi dẹp đi, người nào không biết Dược Hương Các đã không thể cứu vãn rồi hả? Đã bao nhiêu ngày rồi, Dược Hương Các vẫn không có động tĩnh, mà Túy Tinh Lâu bằng vào Tự Nguyên Đan, đã hoàn toàn chiếm đoạt thị trường đan dược Tần quốc. Sau này, chính là Túy Tinh Lâu một nhà độc quyền! Hơn nữa Vạn lâu chủ về mặt cảnh giới một mạch đề Diệp Hằng, Dược Hương Các dựa vào cái gì xoay mình?"

Nam tử mặt lạnh cười lạnh một tiếng: "Vậy thì thế nào? Túy Tinh Lâu ngoài mặt thì đường đường chính chính, bên trong lại bí mật làm bao nhiêu chuyện xấu xa, mọi người trong lòng đều biết! Diệp các chủ trạch tâm nhân hậu, đối đãi thợ săn yêu thú bọn ta như tay chân! Ta tin tưởng ông trời có mắt, Dược Hương Các nhất định sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này!"

Nam tử nói một phen, trên mặt mấy người mua đan dược lúc đầu không khỏi hiện ra thần sắc hối tiếc.

Ngay trong bọn họ cũng không ít người đều nhận được ân huệ từ Dược Hương Các, nhưng là lúc hỗ trợ cho Dược Hương Các, lại không bằng tiểu đội này.

"Hừ! Thật là hồ đồ ngu xuẩn! Cũng được, bây giờ không mua, sau này muốn cầu mua, ta cũng sẽ không bán cho người!" Nói xong, tên lái buôn đan dược phẩy tay áo bỏ đi.

Nam tử mặt lạnh lười để ý hân, lại ngồi xuống chỗ của mình.

Tên lái buôn đan dược ngược lại không bị ảnh hưởng quá nhiều, lại tiếp tục rao bán đan dược. Chẳng qua là bị người đàn ông kia nháo loạn như vậy, việc buôn bán của hân lập tức kém đi rất nhiều.

Nam tử mặt lạnh nhìn bóng lưng tên lái buôn đan dược, hừ lạnh một tiếng.

Đang lúc này, một đạo thanh âm không biết từ đâu tới truyền âm nhập mật, trực tiếp tiến vào trong tai hân.

Nam tử mặt lạnh nghe xong, nhất thời mặt liền biến sắc. Trầm tư một chút, hân bỗng nhiên đứng lên.

"Mọi người đừng mua đan dược của hân, những đan dược này đều là giả! Người này là một tên lừa gạt!" Nam tử mặt lạnh hô lớn.

Nghe được tiếng kêu của nam tử mặt lạnh, những người mua đan dược đều tinh thần căng thẳng, dùng ánh mắt bất thiện nhìn tên lái buôn đan dược.

Tên lái buôn đan dược cũng thất kinh, hân có chút chột dạ, nhưng trước mặt nhiều người như vậy hân nhất định phải gắng gượng.

"Người đừng ngậm máu phun người! Chính người không mua thì coi như xong đi, lại còn ở nơi này phá hoại việc làm ăn của ta, thật nghĩ ta dễ khi dễ sao? Những đan dược này phía trên đều có ấn ký đặc thù của Túy Tinh Lâu, tuyệt đối là chính phẩm, người dám chê Túy Tinh Lâu?" Tên lái buôn đan dược giận dữ nói.

Nam tử mặt lạnh cười lạnh nói: "Hừ! Những đan dược này là của Túy Tinh Lâu không sai, nhưng là đan dược Túy Tinh Lâu luyện chế, thì thật sự không có vấn đề sao?"

"Có vấn đề gì, người ngược lại nói một chút coi! Nếu là không nói ra căn nguyên, chúng ta xem như kết thành thù này! Sau khi về Hoàng thành, lời này ta sẽ mang tới Túy Tinh Lâu đấy!" Tên lái buôn đan dược uy hiếp nói.

Một tháng qua, Túy Tinh Lâu càng ngày càng khí phách vô song rồi.

Dược Hương Các hoàn toàn tiêu trầm xuống, bọn họ cơ hồ trở thành nhà kinh doanh độc nhất. Người trong Túy Tinh Lâu đi ra ngoài, bây giờ lỗ mũi cũng đều đã hướng lên trời.

Tên lái buôn đan dược này nếu bán đan dược Túy Tinh Lâu, khẳng định quan hệ với Túy Tinh Lâu không cạn.

Nam tử mặt lạnh không hề bị lay động, cười nói: "Dược hiệu những đan dược này, sợ rằng không được một nửa đan dược thành phẩm! Người dùng những đan dược này đến lừa bịp mọi người, là có tâm tư gì?"

Hân nói một chút, sắc mặt mọi người lại là biến đổi.

Dược hiệu không đủ mặc dù không phải vấn đề lớn lao gì, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại rất nguy hiểm.

Tỷ như Hồi Khí Đan cấp hai, nếu dược hiệu không đủ, chỉ có thể khôi phục một phần nguyên lực rất nhỏ, đây chẳng phải là chờ chết?

Tên lái buôn đan dược nghe nam tử mặt lạnh vừa nói như thế, ngược lại không gấp, cười nhẹ nhàng nói: "Người nói đan dược của ta dược hiệu không đủ, để mọi người thử một chút chẳng phải sẽ biết?"

Chương 163: Đùa bốn mấy chiêu thử xem

Thấy tên lái buôn đan dược lòng tin tràn đầy như thế, nam tử mặt lạnh trong lòng ngược lại có chút bồn chồn.

Chẳng lẽ mình thật là trùng kếp của người khác?

Người kia nói là hắn chịu đại ân Diệp các chủ như vậy, mới sẽ suy nghĩ vạch trần tên lừa gạt này, chẳng lẽ nói căn bản là đùa bốn chính mình?

Đang khi nói chuyện, tên lái buôn đan dược chạy tới trước mặt một gã võ giả vừa rồi hắn bán đan dược, thành khẩn mời hắn thí nghiệm đan dược. Cũng cam kết chỉ cần hắn chịu thí nghiệm, lại tặng hắn năm viên Hồi Khí Đan cấp hai!

Người võ giả kia vốn là có chút do dự, nhưng suy nghĩ một chút tối đa chỉ là dược lực không đủ, đối với chính mình hắn không có ảnh hưởng gì lớn, vì vậy cũng gật đầu đáp ứng.

Tên lái buôn đan dược ôm quyền hướng mọi người nói: "Mọi người cũng nhìn thấy, vị huynh đệ kia không chịu mua đan dược của ta, này thì coi như xong đi. Nhưng là bây giờ đi ra bởi nhọ nhân phẩm của ta, tại hạ lại không thể bỏ mặc rồi. Để chứng minh tại hạ thuần khiết, ta mời vị huynh đệ kia hỗ trợ thí nghiệm đan dược, hắn không có vấn đề chứ?"

Tên lái buôn đan dược vừa nói xong, đã có người nhắm ngay võ giả bị thí nghiệm hô: "Lâm Phong, ngươi sẽ không bị gia hỏa này thu mua chứ?"

"Thu mua nãi nãi ngươi! Ta Lâm Phong trong nghề thợ săn yêu thú lăn lộn nhiều năm như vậy, người nào không biết nhân phẩm của ta? Ngươi nếu là không yên tâm, tự mình tới là được!" Lâm Phong trực tiếp mắng lên.

"Ha ha ha... Chúng ta tin ngươi, ngươi nhanh thử, thử hết rồi nói cho chúng ta biết cảm giác thế nào!"

"Yên tâm đi, nhiều người nhìn như vậy, ta chẳng lẽ lại hãm hại mọi người?"

Nói xong, Lâm Phong cũng không do dự, trực tiếp lấy ra một viên Hồi Khí Đan cấp hai mới mua từ trong tay tên lái buôn đan dược nuốt xuống.

Uống vào đan dược, Lâm Phong ngồi tại chỗ tĩnh tọa, bắt đầu luyện hóa dược lực.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Lâm Phong, đặc biệt là nam tử mặt lạnh cùng với tiểu đội của hắn. Mặc dù ngoài mặt trấn định như thường, nhưng trong lòng đã sớm như trống đánh loạn rồi.

Nam tử mặt lạnh bây giờ có chút hối hận vừa rồi suy nghĩ nóng vội rồi, nhưng mà vì ân công Diệp Hằng, cho dù là một lần ném đi nhân phẩm, cũng đáng!

Năm đó nam tử mặt lạnh trọng thương hấp hối, trong người lại không có đồng nào, Túy Tinh Lâu trực tiếp chặn hắn ngoài cửa, mà Diệp Hằng lại miễn phí chữa trị cho hắn.

Phản ân tình này, hắn tan xương nát thịt cũng khó mà báo đáp.

Cho nên mới vừa nghe được cái đó âm thanh thần bí truyền đến, hắn chẳng qua là hơi do dự một chút, liền lập tức đứng ra.

Tính sai cùng lắm thì chẳng qua là mất mát một hồi, cùng lắm thì không tham dự hành động đoạt bảo lần này. Nhưng nếu như là thật, vậy đối với uy tín của Túy Tinh Lâu sẽ là một sự đả kích nặng nề, cũng là một bước ngoặt cho Dược Hương Các cải tử hồi sinh!

Hắn đồng ý đánh cược!

"Diệp Viễn, tên nam tử mặt lạnh đó làm sao cũng biết đan dược này là giả? Chẳng lẽ trình độ của hắn lại có thể ngang được với ngươi?" Nam Phong Chi Nhu thấy loại tình huống này, không khỏi vô cùng kinh ngạc, truyền âm hỏi.

Diệp Viễn cười nói: "Là ta nói cho hắn biết."

"... Ta cũng biết là ngươi giờ trò quý! Bất quá hắn làm sao lại nghe một người xa lạ như ngươi đây?"

"Ta chỉ là thử hắn một chút, không nghĩ tới hắn thật đúng là đứng ra. A... Lần này trở về ngược lại là có thể để phụ thân lưu hắn lại, ở Diệp gia làm công chuyện gì cũng được. Diệp gia chúng ta, cũng nên bồi dưỡng một thế lực riêng của mình. Mà hôm nay, coi như là bước đầu tiên tiêu diệt Túy Tinh Lâu đi." Diệp Viễn nhân nhạ nói.

"Ngươi... ngươi..." Nam Phong Chi Nhu nghe Diệp Viễn nói như vậy, sắc mặt lại biến hóa đến khó coi.

Diệp Viễn cười nói: "Ngươi yên tâm đi, ta cùng phụ thân ta không có hứng thú với quyền lực thế tục. Sở dĩ làm như thế, chỉ là vì để cho Diệp gia có một hoàn cảnh tương đối an toàn thôi. Nếu như phụ vương của ngươi không yên lòng, sau này ta có thể để cho phụ thân rời khỏi Tần quốc."

"Không không không, không cần! Ta... ta sẽ hết sức phòng ngừa loại chuyện này phát sinh."

Diệp Viễn chẳng qua là cười cười, cũng không nói gì nữa.

Hắn biết Nam Phong Dật hết sức kiêng kỵ Tô gia và Vạn gia, cho nên mới âm thầm nâng đỡ phụ thân Diệp Hằng.

Nhưng là Vạn gia nhất định phải diệt, Tô gia thì... Chỉ ít hắn không định bỏ qua cho hai người Tô Vũ Bách và Tô Vũ Lâm.

Nói cách khác, sau này Diệp gia một nhà độc quyền, Nam Phong Dật sẽ yên tâm sao?

Nam Phong Chi Nhu, chung quy chỉ là một tiểu cô nương thôi. Trừ phi nàng đột phá Ngưng Tinh Cảnh, nếu không lời của nàng vĩnh viễn chẳng đáng kể gì.

Đang khi nói chuyện, Lâm Phong đã luyện hóa xong. Hắn vừa mở mắt ra, tất cả mọi người đều theo dõi hắn.

Lâm Phong đứng lên, chậm rãi mở miệng nói: "Đan dược không có vấn đề, nguyên lực của ta vốn chỉ còn lại chừng năm phần, bây giờ đã khôi phục lại tám phần."

Lâm Phong vừa dứt lời, tên lái buôn đan dược mặt đầy đắc ý nhìn nam tử mặt lạnh: "Huynh đệ, ngươi bêu xấu ta như vậy, rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi chính là tay sai của Diệp gia, thấy chuyện không thể làm, mới dùng loại phương pháp hạ lưu này bôi nhọ Tủy Tinh Lâu?"

Tên lái buôn đan dược cũng không cần giấu giếm gì nữa, trực tiếp phun ra.

Nam tử mặt lạnh nghe vậy giận dữ, tên lái buôn đan dược này dụng tâm hiểm ác, nghĩ muốn trả đũa, hoàn toàn bôi xấu danh tiếng Dược Hương Các, hắn làm sao có thể nhẫn nhịn?

Nam tử mặt lạnh đang muốn động thủ, lại nghe được thanh âm thần bí kia truyền tới!

"Không nên gấp, ngươi để tên Lâm Phong sử dụng nguyên lực thử xem."

Lần nữa nghe được thanh âm này, nam tử mặt lạnh trong lòng ngược lại an định chút ít, có lẽ gia hỏa này không phải hãm hại chính mình đâu?

"Lâm Phong, ngươi phát mấy chiêu thử xem, nhìn một chút xem nguyên lực có biến hóa gì hay không!" Nam tử mặt lạnh bỗng nhiên hô lớn.

Tên lái buôn đan dược nghe lời này, vốn là thần sắc đắc ý trong nháy mắt thu lại, không khỏi giận dữ nói: "Ngươi người này, thật là quá vô lễ! Ta và ngươi không thù không oán, chỉ nói mấy câu Dược Hương Các, ngươi ba phen mấy bận đối nghịch với ta tới cùng là vì cái gì? Thật chẳng lẽ bị ta nói đúng, ngươi là tay sai của Dược Hương Các?"

Nam tử mặt lạnh không để ý tới hắn, chỉ nói với Lâm Phong: "Lâm Phong, đùa bốn mấy chiêu thử xem. Nếu quả thật không có vấn đề, tiểu đội chúng ta lần này đoạt được cái gì, toàn bộ đưa ngươi!"

Nam tử mặt lạnh cũng không đếm xỉa đến, trực tiếp lấy thu hoạch trong lần hành động này ra làm tiền đặt cược.

Tên lái buôn đan dược nghe vậy sắc mặt đại biến, đang muốn ngăn cản, lại nghe Lâm Phong cười ha ha một tiếng nói: "Thạch Khai Dũng, lời này là do ngươi nói! Tốt, ta liền đùa bốn mấy chiêu!"

Nói xong, cũng không chờ tên lái buôn đan dược ngăn cản, trực tiếp tung mấy chiêu ra ngoài.

Ai ngờ mấy chiêu đánh xuống, Lâm Phong sắc mặt đại biến!

"Chuyện này... đan dược này thật sự có vấn đề! Nguyên lực của ta tiêu hao, nhanh hơn bình thường gấp ba bốn lần!" Lâm Phong lớn tiếng nói.

Một câu nói này, giống như là bỏ lại một quả lựu đạn, ánh mắt của tất cả võ giả đều phong tỏa tên lái buôn đan dược.

"Ngậm... ngậm máu phun người! Ta... đan dược của ta căn bản không có vấn đề! Nhất... nhất định là các ngươi thông đồng trước!" Tên lái buôn đan dược vẫn mạnh miệng.

"Đi ông nội ngươi! Lâm Phong ta ở nơi này lăn lộn lâu như vậy, còn không có người nào nói qua lão tử như thế! Ngươi bán thuốc giả cho lão tử, còn nói lão tử ngậm máu phun người! Các huynh đệ, đi lên phết hắn!" Lâm Phong nghe vậy không khỏi giận dữ, liền muốn cho tiểu đội của mình tiến lên phết tên lái buôn đan dược.

Tên lái buôn đan dược sợ hết hồn, theo bản năng liền muốn chạy trốn, nhưng là bốn phương tám hướng đều bị thợ săn yêu thú vây chặt, chạy đi đâu được?

"Chậm đã!" Tiểu đội của Lâm Phong đang muốn động thủ, lại bị Thạch Khai Dững chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Cao nhân

"Làm sao? Thạch Khai Dững, lúc này ngươi không phải là muốn bảo vệ hắn chứ?" Lâm Phong giọng bất thiện nói.

Bây giờ là lúc quần chúng tâm tình xúc động, Lâm Phong chính mình cũng là người bị lừa gạt, giọng dĩ nhiên là không tốt đẹp được.

Nhưng Thạch Khai Dững cũng không thêm đề ý, chẳng qua là lạnh lùng nói: "Lâm Phong, giao cho ta đi! Ta có biện pháp để hắn phải khai báo tất cả mọi chuyện, đến lúc đó lại xử trí hắn không muộn."

Vừa nói, Thạch Khai Dững nhìn về hướng tên lái buôn đan dược, ánh mắt lạnh như băng, nhìn đến mức tên lái buôn đan dược không khỏi giật mình một cái.

Thạch Khai Dững vừa nói như thế, Lâm Phong ngược lại không kiên nhẫn nữa, phúi phúi tay nói: "Được rồi, tùy ngươi thôi."

Thạch Khai Dững nhìn tên lái buôn đan dược, lạnh lùng nói: "Ngươi chính mình thúc thủ chịu trói, hay là để ta tới ra tay?"

Tên lái buôn đan dược cắn răng một cái, không lùi mà tiến tới, tấn công về phía Thạch Khai Dững.

Nhưng mà hắn còn chưa có đụng tới Thạch Khai Dững, một người bên trong chém ra, tấn công về phía ba sườn của hắn.

Tên lái buôn đan dược kinh hãi, liền vội vàng né tránh, một người khác lại cắt đứt đường lui của hắn.

"Àm!"

Trên lưng tên lái buôn đan dược đã trúng một đòn, lao đảo một cái vọt tới hướng Thạch Khai Dững.

Nghênh đón hắn là một quyền rắn chắc, chính giữa bụng, tên lái buôn đan dược đau đến há to miệng.

Đúng lúc này, một viên nhỏ không biết từ nơi nào bắn ra chọt lóe lên, chuẩn xác ném vào miệng của hắn.

"Uc" một tiếng, tên lái buôn đan dược không tự chủ được nuốt xuống, nhất thời cảm thấy không ổn...

"Nôn... Nôn..."

Tên lái buôn đan dược liều mạng muốn phun đồ vật vừa nuốt xuống ra, nhưng là đồ chơi kia vào miệng liền tan đi, chỉ một chút công phu liền biến mất không còn dấu tích.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy thần hồn run lên, sau đó nữa cái gì cũng không biết.

Thạch Khai Dững nhìn thấy một màn này, cũng là vẻ mặt hơi rét lạnh. Hắn vừa rồi muốn đi tìm ai ném vật kia, tuy nhiên lại không tìm được, người thần bí kia hiển nhiên là một cao thủ.

"Bây giờ ngươi có thể hỏi, hỏi cái gì hắn sẽ trả lời cái đó." Lúc này, trong đầu Thạch Khai Dững lại xuất hiện thanh âm kia.

Thạch Khai Dững sững sờ, bây giờ mới biết người thần bí kia tại sao lại muốn để hắn cạy miệng tên lái buôn đan dược ra.

Chẳng lẽ vừa rồi ném vào chính là một viên đan dược? Đan dược gì có thể có hiệu quả như thế?

Thạch Khai Dững tập trung ý chí, mở miệng hỏi tên lái buôn đan dược: "Ngươi rốt cuộc là người nào? Tại sao lại muốn tới nơi này buôn bán đan dược?"

Tên lái buôn đan dược dần dần mở miệng nói: "Ta tên Hoàng Tùng, là... là người của Vạn gia. Chủ nhân phái ta tới Vô Biên Sâm Lâm, tới buôn bán đan dược cho các người, đồng thời... tính toán bồi nhọ Dược Hương Các, để cho bọn họ ngã một cái hết gượng dậy nổi."

Thạch Khai Dững nghe một chút, nhất thời nổi trận lôi đình, Túy Tinh Lâu này thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tòi tệ nào.

Bọn họ đã chiếm cứ ưu thế lớn như vậy, lại nhất định phải đuổi tận giết tuyệt Dược Hương Các!

"Có phải Vạn Đông Hải để ngươi bán những đan dược giả này hay không?" Thạch Khai Dững cắn răng nhin xuống tính tình hỏi tiếp.

"Không phải, là nhị đông gia Vạn Đông Dương. Hắn... hắn nói những thợ săn yêu thú kia đều là... Đều là tiện cốt đầu, không xứng dùng đan dược tốt như vậy. Vì vậy liền luyện chế lại những đan dược này một phen, giảm bớt dược lực, còn thêm một vài thứ, cho các người tạm thời không cảm giác được dược hiệu bị giảm bớt. Nhưng chỉ cần hơi sử dụng nguyên lực, sẽ bại lộ."

Hoàng Tùng triệt để, trực tiếp làm đảo lộn sự tình một cái lộn chồng vó lên trời.

"Con mẹ hắn đại gia Vạn Đông Dương! Hắn mới là tiện cốt đầu! Cả nhà hắn đều là tiện cốt đầu!"

"Mã lệ cách bích (1)! Lão tử sau này không bao giờ đi Túy Tinh Lâu mua đan dược nữa!"

"Mẹ nó! Hai huynh đệ này quả nhiên không có một thứ tốt! Là ai giúp cho Túy Tinh Lâu nổi danh lên? Còn không phải những thợ săn yêu thú chúng ta? Lại có thể chửi chúng ta là tiện cốt đầu! Còn bán đan dược giả!"

...

Trong lúc nhất thời, tâm tình quần chúng xúc động!

Lần này, danh tiếng Túy Tinh Lâu trong đám thợ săn yêu thú, đã hoàn toàn thối nát.

Sau đó, Thạch Khai Dững lại hỏi mấy vấn đề cốt lõi, nhưng Hoàng Tùng biết cũng không phải là nhiều.

Dù vậy, một chút màn đen vẫn bị Thạch Khai Dững hỏi lên. Tỷ như giết người cướp của đối với những thợ săn yêu thú vân vân, càng là chạm đến ranh giới cuối cùng của những thợ săn yêu thú này.

Thợ săn yêu thú ở tại đây, sợ rằng chiếm hết một nửa số lượng thợ săn yêu thú của Tần quốc, có thể tưởng tượng được việc làm ăn của Túy Tinh Lâu sau này sẽ là dạng gì rồi.

Một lát sau, Hoàng Tùng bỗng nhiên tỉnh hồn lại, thấy vô số con mắt hung tợn, tâm tư nhất thời thật lạnh thật lạnh.

"Ta... ta vừa rồi thế nào? Người... các người muốn thế nào? Ta... ta nhưng là người của Túy Tinh Lâu! Các người dám đụng đến ta!" Hoàng Tùng ấp úng nói.

Lâm Phong nhìn Hoàng Tùng, cười hắc hắc không ngừng, chẳng qua là nụ cười kia, thấy thế nào đều cảm thấy không chút thân thiện.

"Các huynh đệ, vừa rồi chúng ta mua nhiều đan dược như thế. Nếu những đan dược này đều là giả, chúng ta không phải trả lại cho hắn à?" Lâm Phong bỗng nhiên nói với mọi người.

Những thợ săn yêu thú này đều là những tên giáo hoạt, Lâm Phong vừa nói, bọn họ liền đoán được dụng ý của Lâm Phong, không khỏi khen lớn.

Sau đó kết quả rõ ràng rồi, Hoàng Tùng dĩ nhiên bị những đan dược kia làm cho nổ như pháo bông, kết quả vô cùng thê thảm.

...

"Đại ca, vừa rồi rốt cuộc là người nào âm thầm chỉ huy người?" Một gã đội viên trong tiểu đội của Thạch Khai Dững không nhịn được lòng hiếu kỳ hỏi.

Thạch Khai Dững lắc đầu nói: "Không biết, nhưng người này nhất định là cao thủ! Loại pháp môn truyền âm nhập mật này, ta ngay cả nghe đều chưa từng nghe qua! Còn có đan dược đề Hoàng Tùng nói thật đó, căn bản chưa nghe bao giờ! Theo ta thấy, người này với Diệp các chủ khẳng định có quan hệ không tồi, hơn nữa cực kỳ lợi hại!"

"Đại ca nói đúng lắm, người này thần bí dị thường. Vừa rồi người để cho ta để ý người chung quanh, nhưng ta căn bản là không thấy được cao nhân kia làm thế nào xuất thủ phát ra viên đan dược kia đấy! Người này lại có thể tùy tiện liền khám phá ra những thứ đan dược giả kia, lại có đan dược lợi hại như vậy, nhất định cũng là một cao thủ đan đạo!"

Thạch Khai Dững gật đầu nói: "Không sai! Theo ta suy đoán, người này ít nhất có thực lực Đại Đan Sư! Nhưng nếu sau lưng Diệp các chủ có một hậu viện cường đại như vậy, làm sao vẫn không có động tác gì? Ta có loại cảm giác, chỉ cần người này chịu ra tay, Túy Tinh Lâu khẳng định không phải là đối thủ!"

Đội viên thất kinh nói: "Đại... Đại Đan Sư? Đây chẳng phải là nói, trong chúng ta có một vị Ngưng Tinh Cảnh?"

Đội viên ngẩn đầu nhìn chung quanh, cảm thấy có chút lo lắng bất an.

Một cường giả Ngưng Tinh Cảnh núp ở trong một đám võ giả Linh Dịch Cảnh, loại cảm giác này tuyệt đối không tốt đẹp được.

Thạch Khai Dững cau mày nói: "Ngu ngốc! Nhìn cái gì vậy? Tiền bối kia núp ở trong chúng ta, nhất định là không muốn bại lộ thân phận, nếu không cũng sẽ không cẩn thận từng chút một như thế. Lấy bản lĩnh của hắn, một cái tát liền đập chết Hoàng Tùng rồi, làm nhiều chuyện như vậy ra ngoài làm gì? Chuyện này đến đây chấm dứt, ta lát nữa cũng nói một chút với hai người bọn họ, chuyện này liền làm như cái gì cũng chưa phát sinh qua!"

Nghe Thạch Khai Dững vừa nói như thế, đội viên kia lại ra một thân mồ hôi lạnh, liền vội vàng gạt đầu như gà mổ thóc.

Thạch Khai Dững lại thấp giọng nói: "Chuyện tranh đoạt bảo vật lần này, chúng ta chỉ làm theo khả năng, ngàn vạn lần không nên chọc giận tới mấy thứ ghê gớm kia, nếu không chết cũng không biết chết thế nào! Ta phỏng chừng, võ giả Ngưng Tinh Cảnh trong những người này đã không ít. Hơn nữa ta có loại cảm giác, còn sẽ có cường giả lợi hại hơn xuất hiện!"

Thạch Khai Dững lời còn chưa dứt, một cỗ khí tức cường đại chợt xuất hiện, nguyên bản đám người vốn đã bình tĩnh lại lần nữa sinh ra rối loạn tung bừng.

Cỗ khí tức này, cường đại đến mức khiến người ta hít thở không thông!

Những người này đều là võ giả Linh Dịch Cảnh, nhưng là ngay cả dũng khí phản kháng đều không nhắc lên nổi!

(1) Mã lệ cách bích: Mary cách vách. Mary – Mary Sue, nhân vật nữ cực kỳ hoàn hảo, được rất nhiều chàng trai yêu thích dù cô ta có làm bất cứ điều gì sai trái. Ý chỉ những con người ảo tưởng, tự cho bản thân là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Hóa hải cảnh cường giả!

"Thật... thật là mạnh a!" Nam Phong Chi Nhu cắn chặt hàm răng, đối phó cỗ uy áp này hiển nhiên có chút cố hết sức.

Đang lúc này, một cỗ hồn lực nhàn nhạt kéo dài đến trước mặt nàng, áp lực suy giảm.

Nam Phong Chi Nhu kinh ngạc nhìn về phía Diệp Viễn, lại thấy Diệp Viễn nhìn về phía nàng cười nhẹ.

"Gia hỏa này, đối với việc vận dụng hồn lực, thế nhưng đã đạt đến mức như vậy à?" Nam Phong Chi Nhu trong lòng hết sức kinh ngạc.

Đối với nàng mà nói, Diệp Viễn giống như một cái bản đồ mờ không hết.

Mỗi khi nàng cảm giác mình hiểu rõ hơn Diệp Viễn rồi, nàng liền sẽ phát hiện, chính mình chỉ là hiểu biết một phần của hắn mà thôi.

"Này.... người này thật là mạnh a, có lai lịch gì?" Nam Phong Chi Nhu hỏi.

"Ta nào biết? Ta cũng chỉ biết mấy võ giả Ngưng Tinh Cảnh ở Tần quốc, cái khác hoàn toàn không biết. Hơn nữa ta không cảm thấy, Tần quốc có võ giả Hóa Hải Cảnh." Diệp Viễn không có lời nào để nói.

Vật cười là một con thái điều cực phẩm, cũng không cần phải nói.

Cơ Thanh Vân chẳng biết gì về Vô Biên giới, thời gian dài như vậy mà tên của bất kỳ cường giả nào căn bản cũng chưa nghe qua bao giờ.

"Hóa... Hóa Hải Cảnh?"

Nam Phong Chi Nhu tròn to hai mắt, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cường giả Hóa Hải Cảnh.

"Nếu không thì sao? Ngưng Tinh Cảnh tăng chín, cũng không có khả năng thả ra uy áp mạnh mẽ như vậy đi?" Diệp Viễn bữu môi nói.

Đúng lúc này, trên bầu trời vạch qua một vệt ánh sáng, một con "Đại điều" cứ như vậy ngừng giữa không trung. Trên lưng đại điều, Lăng Phong đứng một lão già, khí thế băng bạc...

"Đều lần xa một chút cho lão phu! Trong phạm vi một dặm quanh lối vào hạp cốc, có kẻ nào vượt ranh giới, giết không tha!"

Lời của lão già cuộn cuộn giống như thiên lôi, lan ra bốn phương tám hướng, truyền vào trong tai của mỗi người. Hắn vô cùng phách lối bỏ lại những lời này, điều khiển đại điều bay tới hướng cốc khẩu.

"Người này là ai? Kiêu ngạo như vậy! Hắn nói lão tử đi, lão tử liền phải đi? Lão tử khăng khăng không đi!"

Những người bên cạnh nhìn hắn như nhìn một kẻ ngốc: "Vậy ngươi ở lại đây đi, chúng ta đi!"

"Ai ai, đừng đi, cùng đi đi! Người kia rốt cuộc là người nào, làm sao lại mạnh như vậy? Hắn liếc một cái thì có loại cảm giác muốn sụp đổ!"

"Nếu như ta không nhìn lầm, lão đầu kia chính là Hắc Nha lão nhân mất tích nhiều năm! Lúc hắc mất tích vẫn chỉ là Ngưng Tinh Cảnh, không nghĩ tới hắc chẳng những không chết, ngược lại tiến thêm một bước, bước chân vào Hóa Hải Cảnh!"

"Trời ạ! Hóa Hải Cảnh! Đẳng cấp này là ta không chơi được rồi..."

"Chúng ta đều biết..."

Đám người như nước thủy triều rút lui, ngay cả võ giả Ngưng Tinh Cảnh tới đây trước, cũng thức thời rút lui.

Ở trước mặt võ giả Hóa Hải Cảnh, võ giả Ngưng Tinh Cảnh căn bản không đủ xem vào mắt!

Hóa Hải Cảnh, cũng không nằm trong đại cảnh giới phân chia võ giả, mà là một trạng thái đặc biệt xen giữa Ngưng Tinh Cảnh và Hồn Hải Cảnh!

Hóa Hải, toàn bộ danh hiệu hắc là Toái Đan Hóa Hải!

Võ giả sau khi tiến vào Ngưng Tinh Cảnh, độ nén nguyên lực đã đạt đến cực hạn!

Muốn tiếp tục cất kén nguyên lực trong người, đã là không thể.

Làm võ giả Ngưng Tinh Cảnh sau khi đạt tới Ngưng Tinh Cảnh tầng chín, đan điền ngược lại trở thành chướng ngại ràng buộc lớn nhất mà võ giả phải đột phá!

Kết quả là, hiện nhân đi trước đã lấy quyết đoán cực lớn phá vỡ trói buộc của đan điền, sáng tạo ra bước Toái Đan Hóa Hải này, cũng tạo lập cơ sở vững chắc để võ giả tiếp tục đột phá cực hạn!

Võ giả Ngưng Tinh Cảnh phá nát đan điền, kể cả tinh thái nguyên lực bên trong đan điền, hóa thành một loại trạng thái kỳ dị, quá trình này chính là Hóa Hải!

Hải này, gọi là Đan Điền Hải.

Sau khi đan điền hóa Hải, võ giả về cơ bản có thể kết nối với nguyên lực thiên địa bên ngoài, điều động nguyên lực thiên địa bên ngoài cho mình dùng, thực lực sẽ tăng lên một phạm vi mới.

So sánh giữa điều động sử dụng nguyên lực thiên địa bên ngoài cùng với sử dụng nguyên lực bên trong cơ thể, người trước tự nhiên càng cao hơn một bậc.

Cho nên, thực lực của võ giả Hóa Hải Cảnh, cùng võ giả Ngưng Tinh Cảnh căn bản không cùng một cấp bậc!

Võ giả Ngưng Tinh Cảnh dù là mạnh hơn nữa, cũng không thể nào làm cho tất cả mọi người cảm thấy bị chèn ép như thế. Nhưng là cường giả Hóa Hải Cảnh mượn nguyên lực thiên địa, lại có thể tùy tiện làm được điều này.

Nhưng Toái Đan Hóa Hải chỉ là một loại trạng thái kỳ dị, phải nói là hình thức ban đầu của Hồn Hải Cảnh, cho nên không thể tính là một đại cảnh giới.

Dù vậy, võ giả Hóa Hải Cảnh cường đại, đã vượt qua nhận thức của người thường.

Có thể nói, võ giả Ngưng Tinh Cảnh còn tính về võ giả nhân loại, mà võ giả Hóa Hải Cảnh, đã bước một bước đầu tiên ra mức độ siêu phàm thoát tục!

Diệp Viễn nhìn bóng lưng thần nhiên mà đi của lão đầu kia, không nhịn được bĩu môi: "Một Hóa Hải Cảnh tăng một mà thôi, kéo cái gì mà kéo?"

Nam Phong Chi Nhu vội vàng che miệng hắc lại: "Người không muốn sống? Đây chính là cường giả Hóa Hải Cảnh đó!"

Cảm nhận lòng bàn tay Nam Phong Chi Nhu truyền tới mùi thơm nhàn nhạt, Diệp Viễn có loại cảm giác thấm vào tim gan.

"Không phải là Hóa Hải Cảnh sao? Cho ta thời gian mười năm, ta đảm bảo người sẽ đột phá Hồn Hải Cảnh! A... Bất quá, thời gian mười năm, tựa hồ có hơi quá dài." Diệp Viễn truyền âm nói.

Diệp Viễn nói mười năm quá dài, nói là chính khả năng hắc chờ không được mười năm ở Vô Biên giới.

Cho dù có thể ở Vô Biên giới chờ mười năm, hắc sau này cũng sẽ rời khỏi Tàn quốc, rời khỏi U Vân Tông, không khả năng một mạch ở lại làm bảo mẫu bên người Nam Phong Chi Nhu.

Nhưng Nam Phong Chi Nhu cũng không nghĩ như vậy: "Mười... mười năm? Hồn Hải Cảnh?"

Mặc dù là truyền âm, Nam Phong Chi Nhu đều cảm giác đầu lưỡi mình muốn xoắn cả lại.

Mười năm đột phá Hồn Hải Cảnh, đừng nói là Tàn quốc, chính là U Vân Tông cũng không ai dám thổi phồng ba hoa khoác lác thế này đi?

Hơn nữa, Diệp Viễn không phải nói chính hấn đột phá, mà là nói trợ giúp cho mình đột phá!

Hơn nữa, Diệp Viễn không phải nói đột phá Hóa Hải Cảnh, mà là đột phá Hồn Hải Cảnh đó!

Có làm hay không?

Loại cảm giác này không giống như là đang nói đột phá cảnh giới, ngược lại giống như đang nói làm trò chơi, tùy tùy tiện tiện nói một chút đã đột phá cảnh giới.

Diệp Viễn cũng hiểu lắm, nhìn Nam Phong Chi Nhu một cái, nói: "Mười năm quá dài? A... Tám năm cũng được! Bất quá không thể ít hơn nữa! Lấy tư chất của ngươi, tám năm cũng có chút quá miễn cưỡng, căn cơ sẽ không ổn định."

"Phốc!" Nam Phong Chi Nhu thiếu chút nữa phun một ngụm máu ra ngoài.

Mặc dù biết Diệp Viễn rất lợi hại, nhưng làm sao cũng cảm giác lời này nghe không đáng tin cậy như vậy đây?

Cũng không trách Diệp Viễn, thời gian hấn trọng sinh qua đây kỳ thật cũng không có bao lâu. Mặc dù đã dần dần thích ứng sinh hoạt ở Tần quốc, nhưng rất nhiều quan niệm cũng đều dừng lại ở đời trước.

Hắn thấy, có đan dược phụ trợ, chỉ cần tư chất không phải quá kém, đột phá Hồn Hải Cảnh là chuyện dễ dàng.

Nam Phong Chi Nhu tư chất không tính là kém, nhưng so sánh với thiên tài chân chính, lại là chênh lệch không nhỏ.

Cho nên Diệp Viễn nói mười năm, kỳ thật đã là một thời gian tương đối rộng rãi.

Nhưng lời này nghe vào tai Nam Phong Chi Nhu, liền hoàn toàn không phải chuyện như vậy, thật sự cảm giác giống như là muốn thổi rách bầu trời.

"Ngươi không khoắc lác sẽ chết à? Mười năm đột phá Hồn Hải Cảnh, vậy ngươi có thể trở thành cường môn U Vân Tông!" Nam Phong Chi Nhu mặt đầy khinh bỉ nói.

Diệp Viễn lúc này mới phản ứng được, tựa hồ mới vừa rồi nói có chút quá, lấy tầm mắt của Nam Phong Chi Nhu, nàng căn bản không hiểu được.

"Ha ha, vậy mà cũng bị ngươi phát hiện, chúng ta hay là chạy nhanh đi, chớ bị người lão quái kia giết thật liền không có lợi rồi."

"Cũng biết ngươi là khoắc lác! Có thể soạn trước bản nháp hay không?" Nam Phong Chi Nhu trắng mắt liếc Diệp Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Nguyên hỏa xuất thế!

"Rống!"

Vào lúc này, một tiếng kêu lớn vang lên!

Một con chim lớn phá rách bầu không bay tới, dừng lại phía trước bày yêu thú kia, xa xa đối diện với Hắc Nha lão nhân.

Sau khi yêu thú đại điều đó xuất hiện, yêu thú một bên cũng lui về sau rất xa.

"Này này, đó là yêu thú gì, đáng vẻ nhìn thật rất lợi hại!"

"Nói nhảm! Chịu thua ngươi vẫn là thợ săn yêu thú, thậm chí ngay cả Kim Kiếm Điều cũng không nhận ra! Đây chính là yêu thú cấp bốn! Ta nghe nói, Kim Kiếm Điều này chính là thủ lĩnh của Liên Nguyệt Hạp Cốc! Trước đây cũng không biết ẩn núp đi nơi nào, bây giờ thấy Hắc Nha lão nhân xuất hiện, nó cũng không nhịn được xuất hiện."

"Coi ngươi nói, ta mặc dù là thợ săn yêu thú, nhưng ngươi cảm thấy ta có bản lĩnh săn giết một con yêu thú cấp bốn sao? Nó không tới giết ta cũng là không tệ rồi."

"Ây..."

Kim Kiếm Điều xuất hiện, cũng đưa tới rồi loạn tung bưng trong phía võ giả nhân loại bên này.

Vốn bọn họ đều tưởng rằng, lần này bảo vật chỉ sợ là thuộc về Hắc Nha lão nhân. Nhưng bây giờ, lại có thể xuất hiện một con yêu thú cấp bốn, lần này

có trò hay để xem.

Hóa Hải Cảnh mặc dù không phải là một đại cảnh giới, nhưng thực lực võ giả Hóa Hải Cảnh, đã có thể sánh bằng thực lực của yêu thú cấp bốn sơ kỳ.

Cũng giống như võ giả nhân loại, của cấp bốn yêu thú là một đẳng cấp khóa độ thực lực cực lớn.

Phần lớn yêu thú, cuối cùng đều sẽ dừng bước tại cấp bốn này. Bởi vì cấp bốn tăng lên tới cấp năm, độ khó quá lớn.

Cấp bốn đến cấp năm, sẽ phải trải qua một cái giai đoạn quan trọng nhất – hóa hình!

Yêu thú hóa hình thành công, từ nay cá vượt Long môn, trở thành nhân vật cực kỳ mạnh.

Yêu thú hóa hình không thành công, ở dưới thiên kiếp sẽ tan thành mây khói!

Cho nên, yêu thú cấp bốn giai đoạn hoàn chỉnh, gần như đều là chuẩn bị vì lần thiên kiếp này!

Điều này cũng đưa đến chênh lệch cực lớn về thực lực giữa yêu thú cấp bốn.

Nói như vậy, cấp bốn sơ kỳ cùng trung kỳ, tương đương với Hóa Hải Cảnh của nhân loại. Mà yêu thú cấp bốn hậu kỳ, chính là tương đương với Hồn Hải Cảnh!

Kim Kiếm Điều này hẳn là mới vừa đột phá cấp bốn không lâu, về thực lực mà nói, phỏng chừng tám lạng nửa cân so với Hắc Nha lão nhân.

Cho nên, tình thế bây giờ liền trở nên có chút vi diệu.

Thấy lại xuất hiện một con yêu thú cấp bốn, võ giả nhân loại gần như tuyệt vọng.

Một Hắc Nha lão nhân đã để cho bọn họ mất đi cơ hội đoạt bảo, lại thêm một con yêu thú cấp bốn, đây không phải là chết người sao?

Diệp Viễn thấy yêu thú cấp bốn này, ngược lại không cảm thấy có gì ngoài ý muốn.

Nơi này là Vô Biên Sâm Lâm, vốn chính là địa bàn yêu thú, không có yêu thú cấp cao ở đây mới là kỳ quái!

Hơn nữa Diệp Viễn lúc này còn đang lén vui về đây, hai gia hỏa này vì đoạt bảo, nhất định sẽ ra tay đánh nhau, đến lúc đó là hẳn có thể ngồi ngư ông đắc lợi rồi.

Hắc Nha lão nhân nhìn Kim Kiếm Điều cách đó không xa, hừ lạnh một tiếng, liền dứt khoát bắt đầu ngồi thiền.

Yêu thú cấp bốn linh trí cực cao, hiển nhiên cũng không muốn giờ phút này động thủ, tương tự đáp trên mặt đất, bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức.

"Sur tỷ, ta đoán chừng bảo vật xuất thế ngay hôm nay rồi. Có khả năng hấp dẫn Hóa Hải Cảnh cùng yêu thú cấp bốn tới, chắc chắn bảo vật này không đơn giản. Một hồi ngươi vẫn là vào trong không gian linh khí đi, như vậy ta mới có thể toàn lực đi tìm bảo vật. Ta có loại cảm giác, bảo vật này rất quan trọng đối với ta, sur tỷ ừm khuất một chút đi." Diệp Viễn rất thành khẩn khuyên nhủ.

Nam Phong Chỉ Nhu cắn chặt hàm răng, sắc mặt thay đổi mấy lần.

Cuối cùng vẫn muốn đi đánh nhau sao? Trong nội tâm nàng sinh ra cảm giác không cam lòng mãnh liệt!

Nhưng nàng cũng biết, có cường giả Hóa Hải Cảnh ở đây, nàng thật không giúp được Diệp Viễn cái gì, không cản trở đã là không tệ rồi.

Thực lực Diệp Viễn mặc dù không mạnh, nhưng các loại thủ đoạn không thiếu tầng nào. Một mình truy tìm bảo vật, ngược lại an toàn hơn một chút.

"Được... được rồi." Nam Phong Chỉ Nhu cuối cùng vẫn đáp ứng.

Diệp Viễn mừng rỡ, mang theo Nam Phong Chỉ Nhu đi tới một nơi không người, thu nàng vào không gian linh khí.

Vừa lúc này, một làn hơi nóng cực kỳ mạnh mẽ từ sâu bên trong hạp cốc truyền tới, làm tất cả võ giả có loại cảm giác bị thiêu chín!

Nhưng tất cả mọi người cũng đều chấn động tinh thần, bởi vì bọn họ biết, bảo vật đã xuất thế!

Diệp Viễn thấy vậy, sắc mặt cũng tràn đầy vui mừng.

"Chẳng lẽ là nguyên hỏa hiện thế? Nguyên hỏa mạnh mẽ như vậy, sợ rằng chỉ ít cũng là cấp bốn! Chuyến này quả nhiên đến đúng rồi!"

Kiến thức của Diệp Viễn vượt xa những người này, từ cỗ chấn động này là có thể đoán ra đại khái tình huống bảo vật xuất thế lần này.

Cái gọi là nguyên hỏa, chính là loại lửa do trời đất tạo ra, uy lực cực kỳ mạnh mẽ!

Võ giả một khi có được nguyên hóa, sức chiến đấu sẽ tăng vọt lên. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hấn có thể thu phục được nguyên hóa.

Rất nhiều võ giả cũng muốn thu phục nguyên hóa, nhưng cuối cùng lại bị cháy sạch không còn sót lại một chút cặn.

Nhưng mà, nguyên hóa còn có một công dụng khác, đó chính là trợ giúp Luyện Dược Sư luyện đan!

Đan dược cấp một cấp hai, yêu cầu độ lửa không cao, lửa thông thường là có thể đáp ứng được.

Nhưng đan dược cấp ba trở lên, miễn cưỡng có thể dùng địa hỏa. Còn từ đan dược cấp bốn, địa hỏa đã hoàn toàn không đủ dùng rồi.

Cho nên một Luyện Dược Sư, ước mơ tha thiết nhất, đó là có thể nắm giữ nguyên hóa!

Cho dù là Đan Đồ hay Đan Sư, nếu như có thể nắm giữ nguyên hóa cấp một cấp hai, tỷ lệ luyện đan thành công cùng chất lượng cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Chẳng qua là so sánh với số lượng Luyện Dược Sư, nguyên hóa quá ít, ít đến mức khiến người ta tuyệt vọng. Cho nên phần lớn Luyện Dược Sư, đều không có được nguyên hóa.

Diệp Viễn kiếp trước thân là Đan Đế, nguyên hóa cấp chín là phù hợp. Chẳng qua là sau khi thân thể chết đi, nguyên hóa lại không cách nào mang tới nơi chuyển thế sống lại.

Nếu như không ngoài sở liệu, nguyên hóa đó tất nhiên là bị Cơ Thương Lan thu đi.

Nguyên hóa kiếp trước của Diệp Viễn tên là Thương Ly Chân Hóa, là một tay Cơ Chính Dương chuẩn bị vì Diệp Viễn.

Trên thực tế, Cơ Thanh Vân cũng coi là lớn lên trong bình mật, hấn từ khi bắt đầu tiếp xúc với luyện đan, từ tầng một đến tầng chín, Cơ Chính Dương đều giúp hấn chuẩn bị sẵn nguyên hóa.

Hấn phải làm, chính là những luyện hóa nguyên hóa này!

Cơ Thanh Vân làm rất khá.

...

Hơi nóng qua đi, Hắc Nha lão nhân và Kim Kiếm Điều hai mắt nhìn nhau một cái, gần như cùng lúc đó mau chóng lao vút vào sâu bên trong Liên Nguyệt Hạp Cốc.

Những người cùng yêu thú khác, đợi sau khi hai đại năng này đi, mới dám nhắm mắt theo đuôi tràn tiến vào.

Đương nhiên, cũng có người thấy loại tình huống này, thức thời rút lui.

Bất quá, loại địa phương như Liên Nguyệt Hạp Cốc này, bình thường bọn họ căn bản không dám đến, lần này có cơ hội tốt như vậy, như thế nào lại bỏ qua?

Ngoại trừ bảo vật xuất thế đó, Liên Nguyệt Hạp Cốc cũng có không ít thứ tốt!

Bất quá Diệp Viễn thấy có thể là nguyên hóa xuất thế, nơi nào còn có tâm tư quản những thứ đó, thân hình động một cái, liền lao đi hướng sâu bên trong thung lũng.

"Này, các người nhìn thấy không? Vừa rồi một tiểu tử Linh Dịch Cảnh tàng một xông vào."

"Ha, đi vào làm điểm tâm cho Kim Kiếm Điều à? Thật là không biết chữ "chết" viết như thế nào."

"Được rồi, đừng để ý tới hấn nữa, người ta chạy đi đầu thai, mắc mớ gì đến chúng ta? Chúng ta hay là nhanh lên thu góp một chút dược liệu trân quý đi, nơi này có không ít dược tài cấp ba đó!"

"A a a! Người hèn hạ! Khóa Long Diên Thảo kia là ta trước thấy!"

Diệp Viễn càng đi vào bên trong, càng cảm thấy phía trước có vài cỗ khí tức cường đại, nhất định là mấy tên võ giả Ngưng Tinh Cảnh nhân loại cùng những thú yêu thú cấp ba kia rồi.

Vào lúc Diệp Viễn đang do dự nên làm cái gì, Bạch Quang vẫn luôn ở bên cạnh hấn bỗng nhiên động thân một cái, dọc theo một con đường mòn xông vào trong.

Diệp Viễn đang định ngăn trở, nhưng chợt nhớ tới cái gì, khóe miệng cười một tiếng, cũng lắc mình đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 167: Địa viêm tích dịch

Bạch Quang đi toàn mấy nơi hiểm trở hoang vắng, Diệp Viễn một đường đi theo, gần như không đụng phải người nào.

"Tiểu tử này, thật chẳng lẽ có năng lực tầm bảo?" Diệp Viễn càng ngày càng khẳng định ý nghĩ này.

Nếu quả thật là như vậy, lúc ấy Bạch Hồ hẳn là bị Bạch Quang mang theo đi tìm Huyết Bò Đề, nhưng không nghĩ đụng phải Thất Thái Lư Văn Mãng chiếm cứ ở nơi đó.

Song phương đại chiến một trận, Bạch hồ không địch lại.

Cứ như vậy, tất cả mọi chuyện đều giải thích được rõ ràng.

"Lư Quang Bạch Hồ còn có năng lực như vậy sao? Tên tiểu tử này thật đúng là dị bẩm thiên phú!" Diệp Viễn thờ dài nói.

Diệp Viễn nghiên cứu yêu thú vô cùng thấu triệt, cho tới bây giờ còn chưa có nghe nói qua Lư Quang Bạch Hồ có kỹ năng tìm bảo, xem ra đây là thuộc tính kèm theo của tiểu tử này.

Thật đúng là nhặt được bảo bối.

Nghĩ đến lúc ban đầu còn ngại Bạch Quang vướng chân vướng tay, Diệp Viễn không khỏi đỏ mặt cười.

Càng đi vào trong hạp cốc, Diệp Viễn càng cảm thấy nóng bỏng lên. Xem chừng, tám chín phần mười là nguyên hỏa rồi, chẳng qua không biết là đẳng cấp nào.

Theo Bạch Quang, Diệp Viễn càng đi càng lên sườn dốc cao, mà bảo vật đó, rõ ràng là ở sâu bên trong hạp cốc.

"Tên tiểu tử này, không phải là mù đường đi? Hay chẳng qua là hần tự mình tới tìm đồ ăn?" Diệp Viễn không khỏi oán thán một hồi.

Mặc dù cảm giác, cách bảo vật đó càng ngày càng gần, nhưng là tuyến đường này, thật giống như không đúng cho lắm.

Đang lúc ấy thì, Diệp Viễn chợt nghe thấy dưới đáy cốc có tiếng đánh nhau kịch liệt.

"Nghịch súc! Ngươi đây là muốn ăn thua đủ với ta hả?"

Đáp lại hần là nẩy đạo tiếng chim hót lực xuyên thấu cực mạnh.

Chính là Hắc Nha lão nhân cùng với Kim Kiếm Điều cấp bốn kia!

Diệp Viễn thu liễm khí tức, thò đầu nhìn, quả nhiên thấy một người một điều đại chiến dưới đáy cốc.

Cường giả Hóa Hải Cảnh đối chiến với yêu thú cấp bốn, khí thế kia quả nhiên không thể so sánh nổi. Đó là âm thanh va chạm kinh tâm động phách, cho dù thân ở cách hơn ngàn trượng, cũng cảm thấy tim đập thành thịch.

Nếu là ở phụ cận, cho dù là dư âm chiến đấu, sợ rằng chính mình đều không chịu được mất?

Diệp Viễn nhìn nơi hai người đối chiến, tâm tư không khỏi lạnh một nửa. Nơi mà Hắc Nha lão nhân cùng Kim Kiếm Điều chiến đấu, chính là cửa vào một hang động.

Rất hiển nhiên, huyết động kia chính là lối đi thông tới chỗ ở của nguyên hỏa.

Hai tên đại năng này phòng thủ cửa hang, ai có thể vào? Mà bọn họ chiến đấu kịch liệt như thế, cũng là vì cướp đoạt quyền chủ động tiến vào hang động.

Thật là muốn chết mà!

Chẳng lẽ lần này bảo vật thực sự muốn có mà lại tay không quay về?

"Không được! Nếu là bảo vật khác cũng thì thôi, nhưng là đối với ta hiện tại mà nói, nguyên hỏa vô cùng quan trọng! Nguyên hỏa này, ta phải lấy được!"

Vào lúc này, Bạch Quang bỗng nhiên cắn vạt áo Diệp Viễn, nghĩ muốn kéo hần đi.

"Người là nói, để ta đi với người? Nhưng cửa vào ở bên kia a! Người đi như vậy, không phải ngược hướng sao?" Diệp Viễn trong lòng lại là một hồi oán thâm.

Phương hướng Bạch Quang kéo hẳn đi, cũng là sườn núi, căn bản là hoàn toàn trái ngược hướng huyết động kia!

Bạch Quang mặc kệ Diệp Viễn, bỏ lại hẳn chạy xuống núi rồi.

Diệp Viễn bỗng dung thông suốt ra: "Hả? Chẳng lẽ nói, còn cửa vào khác sao?"

Vừa nghĩ tới đây, Diệp Viễn liền vội vàng triển khai thân pháp đuổi theo.

Chỉ trong chớp lát, quả nhiên một cái lỗ nhỏ chỉ có thể cho một người đi qua xuất hiện ở trước mặt Diệp Viễn! Bạch Quang ở trước động lắc lắc cái đuôi, mặt đầy vẻ đáng yêu, giống như là đang giành công.

Diệp Viễn thấy vậy mừng rỡ, sờ một cái lên đầu hổ của Bạch Quang, thấp giọng nói: "Tiểu tử, làm rất khá! Trở về có chỗ tốt cho người!"

Bạch Quang như là nghe hiểu Diệp Viễn nói gì, nhảy qua nhảy lại hai cái, tỏ ra hết sức cao hứng.

Diệp Viễn đi tới cửa động, một luồng hơi nóng vô cùng khổng lồ đập vào mặt, thiếu chút nữa trực tiếp đẩy hẳn xuống núi.

Diệp Viễn thấy vậy, không những không sợ hãi, ngược lại mừng rỡ! Điều này nói rõ, cái miệng hang nhỏ này hẳn là có thể đi thông tới đáy cốc!

"Bạch Quang, người cũng vào trong không gian linh khí đi, nơi này nhiệt độ cực cao, sợ rằng người không chịu nổi." Nói xong, Diệp Viễn trực tiếp thu Bạch Quang vào không gian linh khí.

Sau đó, một luồng nguyên lực nhàn nhạt khuếch tán mà ra, bao bọc lại toàn thân Diệp Viễn, hẳn không chút do dự đi vào cái hang nhỏ này.

Huyết động này vô cùng nhỏ hẹp, Diệp Viễn đi qua cũng có vẻ hơi miễn cưỡng, hơn nữa cửa hang có đại rậm rạp, người bình thường căn bản là không cách nào phát hiện.

Bên trong động quanh co khúc chiết, nhưng Diệp Viễn lại có thể cảm thấy, chính xác là đi thông tới hướng đáy cốc.

Hơn nữa càng đi vào bên trong, không khí trong huyết động càng nóng bỏng, Diệp Viễn không thể không tăng cường vòng bảo vệ để chống đỡ cỗ nhiệt lượng này.

Cũng không biết trải qua bao lâu, phía trước một mảnh sáng sủa rộng rãi, nhưng mà cảnh tượng trước mắt cũng là điều Diệp Viễn đã dự liệu.

Phóng mắt nhìn đi, bốn phía tất cả đều là dung nham! Huyết động này, thế mà trực tiếp thông đến lòng đất!

Tới cùng là dạng nguyên hỏa gì, thế mà lại sản sinh ra ở nơi này?

"Mặc kệ, hay là đi trước vào thu nguyên hỏa rồi lại nói. Nếu chậm trễ, đợi hai tên kia phân được thắng bại, chỉ sợ muốn thu nguyên hỏa cũng không dễ dàng như vậy rồi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Viễn không do dự nữa, trực tiếp lao tới hướng sâu bên trong hang động.

Mới vừa đi mấy chục bước, Diệp Viễn bỗng nhiên cảm thấy một hồi tê cả da đầu, theo bản năng cảm thấy không ổn!

"Vèo!"

Một thân ảnh màu xanh chợt xuất hiện ở trước mặt Diệp Viễn, phóng thẳng tới Diệp Viễn!

Diệp Viễn không chút do dự sử dụng Thương Hoa Kiếm, một ánh kiếm thoáng qua. Thân ảnh màu xanh kia như là biết lợi hại, nhảy lên trong không trung.

"A... Địa Viêm Tích Dịch!" Diệp Viễn trong nháy mắt liền nhận ra thân ảnh màu xanh này.

Địa Viêm Tích Dịch chẳng qua là yêu thú cấp hai, nhưng nó giống như Thông Tĩ Thạch Viên, đều là yêu thú sống theo bầy. Nơi này xuất hiện một con Địa Viêm Tích Dịch, khẳng định còn có một nhóm lớn theo ở phía sau.

Quả nhiên, phía sau nham thạch trong lòng đất, đột nhiên những thân ảnh màu xanh xuất hiện rậm rạp chẳng chịt, nhìn đến Diệp Viễn tê cả da đầu.

Số lượng này, thật là liếc mắt nhìn không thấy bờ!

Ngay sau đó, Địa Viêm Tích Dịch tự động tách ra một con đường, một con Địa Viêm Tích Dịch lớn xuất hiện ở trong tầm mắt Diệp Viễn!

Yêu thú cấp ba, Địa Viêm Tích Dịch Vương!

Đôi mắt to lớn của Địa Viêm Tích Dịch Vương nhìn chăm chăm Diệp Viễn, trong miệng phát ra thanh âm "xuy xuy", hiển nhiên là đang tiến hành cảnh cáo Diệp Viễn!

Diệp Viễn thử dùng Thú ngữ thông dụng giao tiếp với Dịch Tích Địa Vương, lại bị ai phát hiện, nó căn bản hoàn toàn không thức tỉnh truyền thừa trí nhớ.

Diệp Viễn nường mày một cái, hẳn không có thời gian để lãng phí ở nơi này, vì vậy mò mẫm đi tới chỗ eo huyết động.

"Xoạt xoạt xoạt!"

Trong chớp mắt, vô số Thông Tí Thạch Viên xuất hiện, tạo thành thế giăng co với Địa Viêm Tích Dịch.

"Viên Phi, ta không có thời gian, nơi này liền giao cho ngươi. Một con Địa Viêm Tích Dịch Vương không thức tỉnh truyền thừa trí nhớ mà thôi, không thành vấn đề chứ?"

"Yên tâm đi thiếu gia, nơi này giao cho ta."

"Được, không gian linh khí giao cho ngươi. Thu thập sạch sẽ nơi này, sau đó trốn vào không gian linh khí liền không nên ra ngoài! Phía trên có hai tên rất lợi hại, ngươi không phải là đối thủ."

"Được, Viên Phi hiểu rõ, Viên Phi thay thiếu gia mở đường!"

Nói xong, Viên Phi mang theo một đoàn Thông Tí Thạch Viên, bay thẳng đến nghiền ép Địa Viêm Tích Dịch Vương.

Mặc dù đều là yêu thú cấp ba, nhưng thức tỉnh truyền thừa trí nhớ và không thức tỉnh truyền thừa trí nhớ, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Mà Viên Phi mang theo toàn bộ Thông Tí Thạch Viên công kích Địa Viêm Tích Dịch Vương, nó căn bản là không chống đỡ được, trong nháy mắt phải nường ra một con đường.

Diệp Viễn cũng không do dự, trực tiếp xông qua!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Tịnh đàn hỏa liên!

Cũng không phát sinh công kích đối chọi thảm thiết như trong tưởng tượng, Viên Phi mang theo một đám Thông Tí Thạch Viên vọt thẳng tới mở ra một lỗ hồng lớn.

Địa Viêm Tích Dịch Vương đó thấy Viên Phi đột nhiên xuất hiện, nhất thời bị đánh cho trở tay không kịp, căn bản không tổ chức được phản kháng hữu hiệu.

Viên Phi là yêu thú đã thức tỉnh truyền thừa trí nhớ, linh trí cao đã không thua loài người, so với yêu thú hóa hình cấp năm cũng không kém chút nào.

Đề hẳn dẫn đầu một nhóm đội ngũ, hiển nhiên lợi hại hơn nhiều so với Địa Viêm Tích Dịch Vương.

Diệp Viễn không do dự, trực tiếp xuyên qua lỗ hồng lớn vọt tới.

Thân pháp hẳn cực tốt, rất nhanh biến mất ở trong đội ngũ hỗn chiến đó, tiến sâu hơn vào hang động.

Diệp Viễn phát hiện, càng đi sâu vào bên trong, hang động này càng rộng rãi.

Rốt cuộc, hẳn đi tới cuối hang động, nơi này càng là một mảnh quảng trường rộng rãi dưới đất.

Phía trên quảng trường hoàn toàn trống rỗng, ngoại trừ nham thạch dưới đất, thì chính là nham thạch thỉnh thoảng phun bắn lên.

Cuối quảng trường, là một bể nham thạch rất lớn.

Diệp Viễn bước vào quảng trường, nhất thời cảm thấy hơi nóng cực kì khủng bố truyền tới từ bể nham thạch, giống như là muốn thiêu rụi mọi thứ trở thành hư vô.

"Thật là không có nghĩ đến, lần này bảo vật xuất thế lại là Tịnh Đàn Hỏa Liên! Nham thạch dưới đất này có thể tạo ra Tịnh Đàn Hỏa Liên, thật đúng là không tưởng tượng nổi. Mặc dù chỉ là mới sinh, cũng đã có được Tịnh Đàn Thánh Hỏa cấp bốn!"

Thấy hơi nóng kinh khủng kia, Diệp Viễn chẳng những không lo lắng, ngược lại vui mừng quá đỗi!

Trong trời đất này ngoại trừ Thần Vực ra, còn có vô số địa điểm khác nhau ở hạ giới, chủng loại nguyên hỏa cũng không đếm xuể.

Thần Vực có đại năng từng làm thống kê, phân loại những nguyên hỏa đã biết biên soạn thành sách, phía trên liệt kê mấy ngàn loại nguyên hỏa từ cấp một đến cấp chín!

Mà trong số nguyên hỏa cấp bốn thì Tịnh Đàm Thánh Hỏa sơ sinh, cũng là tồn tại đứng đầu!

Tịnh Đàm Thánh Hỏa cũng không tồn tại độc lập, mà là Tịnh Đàm Hỏa Liên sinh ra cùng nguyên hỏa. Chỉ cần luyện hóa Tịnh Đàm Hỏa Liên, Tịnh Đàm Thánh Hỏa liền có thể sử dụng cho mình.

Hơn nữa Tịnh Đàm Thánh Hỏa thậm chí còn cao cấp hơn những nguyên hỏa trong số nguyên hỏa cấp bốn, là nguyên hỏa thích hợp nhất cho Luyện Dược Sư!

Bởi vì, Tịnh Đàm Thánh Hỏa có một thuộc tính kèm theo, đó chính là tinh lọc vạn vật!

Liên chính là tượng trưng cho thánh khiết, Tịnh Đàm Hỏa Liên càng là kiệt xuất.

Luyện Dược Sư nếu có thể vận dụng tốt Tịnh Đàm Thánh Hỏa, luyện đan lúc có thể tinh lọc tạp chất trong thuốc, để chất lượng đan dược nâng cao một bước!

Trừ cái đó ra, bản thân Tịnh Đàm Hỏa Liên còn có thể tinh lọc hóa thân bên ngoài, có thể làm cho thực lực Diệp Viễn tiến thêm một bước!

Cho nên, đầu tiên khi nhìn thấy Tịnh Đàm Hỏa Liên, Diệp Viễn cũng hưng phấn không thôi!

Tịnh Đàm Hỏa Liên này, nhất định chính là do ni đóng giày vì hắn đấy!

Nếu là ở kiếp trước, một nguyên hỏa cấp bốn sơ sinh hắn tự nhiên không nhìn vào mắt. Nhưng là bây giờ, nó lại có thể trở thành trợ lực cực lớn cho hắn!

Cho dù Diệp Viễn có Tâm Như Chi Thủy tâm cảnh, lúc này cũng không khỏi tim đập thình thịch.

Diệp Viễn bước đi tới hướng Tịnh Đàm Hỏa Liên, nhưng là vào lúc này, cảnh báo của hắn đột ngột phát sinh!

Mặc dù không quay lại, Diệp Viễn vẫn có thể cảm thấy phía sau có một chưởng phong cực mạnh đánh tới.

Diệp Viễn không chút suy nghĩ, trực tiếp thi triển thân pháp Cửu Kiếm Thức, hóa thân trở thành chín Diệp Viễn.

"Ầm!"

Cách đó không xa một khối nham thạch bị chưởng phong đánh trúng, nhất thời hóa thành phấn vụn!

Một chưởng lực, cường hãn đến thế!

"Chà chà, không nghĩ tới một tên Linh Dịch tăng một nho nhỏ, chẳng những nhận biết được Tịnh Đàm Hỏa Liên, còn có thể né tránh trụ hồn chưởng của ta, thật là tuyệt đấy! Thân pháp mới vừa rồi của ngươi, nhìn qua có chút thú vị nha!"

Người đánh lên tựa hồ cũng không có đuôi giết ý tứ, ngược lại bắt đầu khen ngợi Diệp Viễn.

Diệp Viễn quay người lại, một người trung niên có chút già nua xuất hiện trên đường đi phía sau hắn, cắt đứt đường lui của hắn!

Xem ra người này biết có người muốn tới, đã sớm ẩn núp ở chỗ này.

"Tiền bối thân là võ giả Ngưng Tinh Cảnh, lại đánh lên văn bối, truyền đi sợ rằng không thỏa đáng lắm?" Diệp Viễn lạnh lùng nói.

"Ha ha, nơi này chỉ có hai người ta và ngươi, chỉ cần ngươi chết, đương nhiên sẽ không truyền đi. Thợ săn yêu thú chúng ta từ trước đến giờ xem chữ lợi là hơn, chưa bao giờ để ý tới những quy tắc thông thường này. Chỉ cần có thể giết ngươi, ta cũng không ngại đánh lên." Người trung niên không cho là nhục ngược lại cho là vinh.

Diệp Viễn thấy người trung niên này, cũng là âm thầm kinh ngạc.

Người này có thể lừa gạt được tai mắt Hắc Nha lão nhân cùng Kim Kiếm Điều, len lén ẩn núp vào hang động, xem ra là có chút bản lĩnh.

Không nói cái khác, chỉ riêng một bản lĩnh che giấu này mà nói, trong số những thợ săn yêu thú sợ rằng là đương kim nhân tài xuất chúng.

Nhưng mà có thể đụng phải một thợ săn yêu thú Ngưng Tinh Cảnh, thật ra khiến Diệp Viễn rất ngoài ý muốn.

Võ giả Ngưng Tinh Cảnh từ trước đến giờ kiêu ngạo, giống như sẽ không làm thợ săn yêu thú. Theo Diệp Viễn biết, Tàn quốc tựa hồ cũng không có thợ

sấn yếu thú Ngưng Tinh Cảnh, hơn nữa thợ săn yếu thú này, còn là một gã Đại Đan Sư!

Xem ra người này hẳn là cường giả ẩn dật, hoặc là võ giả Ngưng Tinh Cảnh nước khác.

Xem từ biến động thần hồn của trung niên nhân, Diệp Viễn có thể đoán được thực lực của hắn rồi.

"Bất quá đáng tiếc, tiền bối vẫn không thể nào giết được ta." Diệp Viễn nhàn nhạt nói.

"Không sao, ngươi đã không có đường lui, chỉ có thể đánh nhau chính diện với ta. Ta không cho là, một tên tiểu tử Linh Dịch Cảnh tăng một, có thể ở dưới tay của Phương Điều Giang ta chạy thoát thân."

Sắc mặt Diệp Viễn tối sầm lại, hiển nhiên Phương Điều Giang này nói đúng sự thật, tình thế bây giờ rất bất lợi đối với hắn!

"Tiền bối thật sự cứ như vậy giết ta? Hoặc có lẽ là, có thể trong vòng thời gian ngắn giết được ta? Tiền bối chớ quên, bên ngoài còn có hai tên lợi hại hơn đang nhìn chằm chằm! Nếu như ta dùng tất cả biện pháp ngăn cản tiền bối, chờ đến lúc bất kỳ một tên nào trong hai tên đó tới, cùng lắm thì là kết cục cả chết lưới rách. Coi như tiền bối thật sự giết được ta, chỉ sợ cũng không có thời gian thu Tịnh Đàm Hòa Liên đi?" Diệp Viễn cười lạnh nói.

Phương Điều Giang biến sắc, hiển nhiên là Diệp Viễn chọc trúng chỗ đau của hắn.

Thân pháp vừa rồi của Diệp Viễn làm hắn rất kiêng kỵ, mặc dù Linh Dịch Cảnh tăng một đối với hắn căn bản không sinh ra được uy hiếp, nhưng là có thân pháp đó ở đây, nghĩ muốn tốc chiến tốc thắng, sợ cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Vốn là hắn thấy một tiểu tử Linh Dịch Cảnh lỗ mãng xông tới, còn tưởng rằng có thể nhặt được tiện nghi, lại không nghĩ rằng biến thành củ khoai lang phồng tay.

"Hừ, thật là tiểu bối cuồng vọng! Thật sự cho rằng ta không có biện pháp đối phó ngươi sao?" Phương Điều Giang sầm mặt lại mạnh mẽ nói.

"Không phải ta cuồng vọng, ta chỉ đang trình bày một sự thật. Hơn nữa coi như tiền bối giết ta, chỉ sợ cũng khó mà thu phục Tịnh Đàm Hòa Liên à?" Diệp Viễn nhàn nhạt nói.

Tịnh Đàm Thánh Hóa là nguyên hóa cấp bốn, Tịnh Đàm Hòa Liên bản thân nó cũng không phải dễ trêu. Phương Điều Giang này chẳng qua là một võ giả Ngưng Tinh Cảnh tăng một, hồn lực cũng chỉ là Đại Đan Sư sơ cấp, nghĩ muốn thu phục Tịnh Đàm Hòa Liên, độ khó quá lớn.

Một điểm này, chính hắn lòng biết rõ, cho nên mới không gấp gáp động thủ, mà là ở nơi này mai phục Diệp Viễn.

Võ giả thu phục nguyên hóa, phần lớn đều là thu phục nguyên hóa tương đương thực lực bản thân. Vượt cấp thu phục nguyên hóa, kết quả trên căn bản là bị đốt thành tro.

Đương nhiên, trong này không bao gồm Diệp Viễn.

Thân là Đan Đế, hắn chính là tổ tông nghịch lữ. Bây giờ mặc dù thực lực kém một chút, nhưng là để thu phục một nguyên hóa cấp bốn, hắn vẫn có thủ đoạn

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Vốn liếng đàm phán!

"Hừ! Có thể lấy được Tịnh Đàm Hòa Liên hay không là chuyện của ta, nhưng ngươi bây giờ phải chết! Trước hết giết ngươi, ta sẽ chậm rãi nghĩ biện pháp."

Bị Diệp Viễn chọc thủng tình cảnh lúng túng, Phương Điều Giang có vẻ hơi thẹn quá thành giận.

Tình huống hắn bây giờ, giống như là đi vào một tòa tháp vàng, tuy nhiên lại không có công cụ chuyển tòa tháp vàng này đi. Loại cảm giác đó, thật khá là khó chịu.

Hết lần này tới lần khác, bị Diệp Viễn không chút lưu tình vạch trần, cái này làm sao Phương Điều Giang có thể không buồn bực cho được?

Diệp Viễn không chút lưu tình châm chọc nói: "Từ từ suy nghĩ biện pháp? Ngươi sẽ không ngại thơ tưởng rằng, hai tên bên ngoài kia sẽ thả mặc cho ngươi từ từ suy nghĩ biện pháp chứ?"

Sắc mặt Phương Điều Giang tương đối đen, giết một tiểu tử Linh Dịch Cảnh tăng một không liên quan đại cuộc, hai tên bên ngoài đó mới thật sự là khó giải quyết.

Hắn hao hết thủ đoạn mới lừa gạt được tai mắt hai người kia vào tới đây, bỗng nhiên lại nhìn thấy mà ăn không được, cái này làm hắn sao không buồn cho được?

"Người tới cùng muốn nói cái gì?" Phương Điều Giang cũng nghe được lời Diệp Viễn nói có hàm ý, sậm mặt lại hỏi.

"Nếu như ta có thể giúp tiền bối thu Tịnh Đàm Hòa Liên, không biết tiền bối có thể hay không tha ta một mạng?" Diệp Viễn nói.

Phương Điều Giang nghe ha ha cười nói: "Người? Chớ có nói đùa! Một võ giả Ngưng Tinh Cảnh như ta đều làm không được, người mới Linh Dịch Cảnh tăng một, lại nói có thể giúp ta thu phục Tịnh Đàm Hòa Liên, thật là cười chết người. Đứng trăm phương ngàn kế nghĩ muốn để cho ta bỏ qua người, đó là không thể nào!"

"Thật sao?"

Diệp Viễn cũng không dài dòng, một bước dài chạy đến bên cạnh bề nham thạch...

Tịnh Đàm Hòa Liên chính là sinh linh vật của trời đất, mặc dù còn chưa mở ra linh trí, lại có bản năng ý thức của chính mình.

Nó phát hiện có người đến gần, tựa hồ là bị kinh sợ, hoa sen cứ thế phun ra một đoàn hỏa nhiệt, đánh tới Diệp Viễn!

Phương Điều Giang cười lạnh một tiếng, cũng không định ngăn cản hành động của Diệp Viễn. Tiểu tử này tự tìm chết, ngược lại tiết kiệm một phen tay chân.

Tịnh Đàm Thánh Hóa là nguyên hỏa cấp bốn, một tên gà mờ Linh Dịch Cảnh tăng một, chạm vào chết ngay lập tức.

Cho dù Tịnh Đàm Hòa Liên đây chỉ là công kích theo bản năng, uy lực cũng vô cùng kinh khủng. Tịnh Đàm Thánh Hóa này, chính Phương Điều Giang cũng không dám tùy tiện, chớ nói chi là một tên Linh Dịch Cảnh tăng một rồi.

Phương Điều Giang phảng phất đã thấy kết quả Diệp Viễn bị đốt thành tro.

Nhưng mà sau một khắc, khi đoàn lửa lan tràn đến trước người Diệp Viễn, con người Phương Điều Giang chợt co rút, phảng phất thấy được chuyện bất khả tư nghị!

"Chuyện này... Điều này sao có thể? Đây chính là nguyên hỏa cấp bốn đó! Coi như là võ giả Ngưng Tinh Cảnh đụng phải, gần như là chắc chắn phải chết, tiểu tử Linh Dịch tăng một này vậy mà một chút chuyện cũng không có?"

Mặc dù trong lòng một trăm phần trăm không tin tưởng, nhưng sự thật phát sinh trước mắt lại làm cho hắn không thể không tin tưởng. Tịnh Đàm Thánh Hóa, thật không làm gì được Diệp Viễn!

Vừa rồi Tịnh Đàm Thánh Hóa kia khí thế hung hăng, giống như một mãnh hổ. Nhưng là "Mãnh hổ" kia khi đến trước mặt Diệp Viễn, lại biến thành vô cùng nhu thuận, giống như một con mèo nhỏ ôn thuận.

Sau đó một tay Diệp Viễn phát lên, đoàn Tịnh Đàm Thánh Hóa kia liền tiêu tán thành vô hình.

Chuyện này... Thật bất khả tư nghị!

Nha, đúng rồi, tiểu tử kia thật giống như kết liễu một án quyết, chẳng qua là lấy cánh giới nhân giới của Phương Điều Giang, dĩ nhiên hoàn toàn xem không hiểu!

Tiểu tử này có gì đó quái lạ!

Diệp Viễn lộ ra ngón này, trôi dạt mà quay về, nhìn về phía Phương Điều Giang cười nói: "Không biết hiện tại, ta có vốn liếng cùng đàm phán với tiền bối hay không?"

Phương Điều Giang lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nói: "Đương nhiên! Không nghĩ tới người lại có một tay không hòa ấn quyết tinh diệu như thế. Đã như vậy, đương nhiên là có tiền đặt cược thương lượng. Bất quá, ta muốn thêm một điều kiện, chính là người phải đem bộ không hòa ấn quyết này dạy cho ta!"

Trong mắt Phương Điều Giang dần hiện ra thần sắc tham lam.

Diệp Viễn mặt hiện tia ngượng ngịu: "Chuyện này... Đây là ấn quyết tổ truyền, tùy tiện truyền thụ cho tiền bối, trưởng bối nhà ta sẽ giáng trách tới ta!"

"Ha ha, nơi này chỉ hai người chúng ta, người không nói ta không nói, ai sẽ biết? Cùng lắm thì ta thề, sau này không ở trước mặt người khác thì triển ấn quyết được rồi. Nhưng là nếu như người không dạy ta ấn quyết, ta thà giết người! Ngay cả mạng cũng không có, còn nói gì giáng tội chứ?"

Lúc này Phương Điều Giang giống như một con sói xám, bắt đầu uy bức lợi dụ Diệp Viễn.

Diệp Viễn yên lặng chốc lát, nhìn qua giống như nội tâm đang cực độ giằng giụa. Phương Điều Giang cũng không thúc giục, hắn hiện đang nắm giữ sự

sống còn của Diệp Viễn, không cần phải cưỡng cưỡng.

"Được rồi, nhưng là tiền bối nhất định phải thề, không được thi triển cửa án quyết này trước mặt người khác. Nếu không, văn bối sẽ bị gia tộc xóa tên đấy!" Diệp Viễn có chút bận tâm nói.

"Cái này đương nhiên!" Phương Điều Giang đáp ứng một tiếng.

"Hắc hắc, tiểu tử này xem ra là từ một gia tộc ẩn dật ra đời rèn luyện, cũng là đứa con nít chưa trải qua sự đời. Đợi lão tử học được cửa án quyết này, há sẽ thả ngươi rồi đi? Ngươi nếu là trở về tìm cứu binh gì, Phương Điều Giang ta há chẳng phải là lên trời không đường xuống đất không cửa? Gia tộc ẩn dật có thể ôm ấp quyết lợi hại như vậy, khẳng định cực kỳ mạnh mẽ. Cho nên, vẫn là người chết đáng tin!" Phương Điều Giang trong lòng cười lạnh nói.

Rất hiển nhiên, Phương Điều Giang căn bản chưa từng nghĩ thả Diệp rồi đi, đã động sát cơ.

Diệp Viễn nghe một chút Phương Điều Giang đáp ứng, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ: "Được, tiền bối trước tiên lập lời thề thiên đạo, sau đó chúng ta tổng lực thu phục Tịnh Đàn Hòa Liên. Chờ thu phục Tịnh Đàn Hòa Liên xong, chúng ta sau khi rời khỏi đây, ta lại dạy không hòa án quyết cho tiền bối. Bằng không đợi hai tên kia đi vào, chúng ta đều khó bảo toàn tính mạng."

Phương Điều Giang nghe một chút, cũng cảm thấy Diệp Viễn an bài rất hợp lý, vì vậy gật đầu kêu: "Được, liền làm theo lời ngươi nói."

"Thực lực của ta còn chưa đủ, chỉ có thể miễn cưỡng kiềm chế Tịnh Đàn Thánh Hóa, chuyện thu phục bản thể Tịnh Đàn Hòa Liên, liền để tiền bối tự mình làm." Diệp Viễn nói.

"Ha ha, cái này đương nhiên. Chỉ cần ngươi dẫn Tịnh Đàn Thánh Hóa đi, những chuyện khác giao cho ta làm." Phương Điều Giang vỗ ngực một cái, nói.

Hắn kiêng kỵ chính là Tịnh Đàn Thánh Hóa, chỉ cần Diệp Viễn có thể dẫn Tịnh Đàn Thánh Hóa đi, hắn luyện hóa Tịnh Đàn Hòa Liên còn không phải bắt vào tay?

"Được, việc này không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ liền động thủ, không thể kéo dài được nữa!"

Diệp Viễn nói xong, trực tiếp xoay người đi về bệ nham thạch. Hắn lúc này ngược lại không lo lắng Phương Điều Giang phía sau sẽ đột nhiên ra tay, bởi vì Diệp Viễn mang lại lợi ích cho hắn quá lớn.

Tịnh Đàn Hòa Liên thêm vào không hòa án quyết, đủ để thực lực Phương Điều Giang tăng vọt nhiều tầng, hắn làm sao có thể bỏ qua?

Còn như tâm tư nhỏ của Phương Điều Giang, Diệp Viễn sao lại không biết? Hắn chẳng qua là đang phối hợp với đối phương diễn kịch mà thôi.

Diệp Viễn đi tới bên cạnh bệ nham thạch, Tịnh Đàn Hòa Liên lần nữa bị kinh sợ, chủ động đánh về phía Diệp Viễn.

Diệp Viễn lập lại phương pháp cũ, Tịnh Đàn Thánh Hóa lần nữa tiêu tan.

Tịnh Đàn Hòa Liên giống như là bị kích thích, lần nữa phun ra một đạo Tịnh Đàn Thánh Hóa, lần này hỏa diễm mạnh hơn quá nhiều so với trước, ngay cả Phương Điều Giang đều cảm giác được cỗ nhiệt đốt tới rồi.

Diệp Viễn lần nữa làm án quyết, nhưng lần này chỉ là trấn trụ Tịnh Đàn Thánh Hóa, không cách nào để cho lửa tiêu tan đi.

Tịnh Đàn Hòa Liên phun ra hỏa diễm càng ngày càng mạnh, nhưng thủy chung không làm gì được Diệp Viễn. Cho đến cuối cùng, một tiểu hỏa cầu màu vàng nhạt từ trên hoa sen bay ra, toàn bộ hang động dưới đất chợt cao lên, dường như muốn hòa tan hết thấy.

Tiểu hỏa cầu màu vàng nhạt này, chính là tinh hỏa nguyên bản của Tịnh Đàn Thánh Hóa!

"Tiền bối, mau ra tay!" Diệp Viễn một bộ dáng vẻ vô cùng cất lực, hô lớn về phía Phương Điều Giang.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 170: Đào hố để người nhảy!

Không cần Diệp Viễn nhắc nhở, Phương Điều Giang cũng sẽ không từ bỏ cơ hội này.

Ngay lúc Diệp Viễn cùng bản nguyên tinh hỏa của Tịnh Đàn Thánh Hóa giằng co, Phương Điều Giang cuối cùng cũng hành động.

Hắn bay vút đến bên cạnh bản thể của Tịnh Đàn Thánh Hóa, hai tay nhanh chóng lấy pháp quyết, một đoàn nguyên lực bao bọc hòa liên đi qua.

Tịnh Đàm Hòa Liên cơ hồ ý thức được không ổn, cực lực suy nghĩ muốn rút về bản nguyên tinh hóa, nhưng bản nguyên tinh hóa lúc này đang bị Diệp Viễn sống chết ngăn cản, mặc hấn kêu gọi làm sao cũng không trở về.

Đoàn nguyên lực kia trong nháy mắt bao phủ bản thể Tịnh Đàm Hòa Liên, hòa liên không ngừng vận vẹo, rất muốn cởi bỏ trói buộc này.

“Ha ha ha, không nghĩ tới Phương Điều Giang ta cơ nhiên lại có thể thu phục được nguyên hòa cấp bốn, ông trời thật là có mắt mà! Tịnh Đàm Hòa Liên, ngươi không cần vận vẹo nữa, ngoan ngoãn trở thành bản mệnh nguyên hòa của ta đi.” Phương Điều Giang cường điên cuồng, hiển nhiên vô cùng đắc ý.

Diệp Viễn thấy vậy không khỏi oán thán, tên tiểu tử này có nhảm lẫn không chứ? Đào sẵn cái hố hấn cứ như vậy mà nhảy vào.

Nhảy vào thì nhảy vào, còn như vậy mà đắc ý.

Não có vấn đề sao?

Diệp Viễn bây giờ đầu đầy mồ hôi, cắn chặt răng, nhìn thấy như đang cố hết sức, tựa hồ lúc nào cũng có thể bị Tịnh Đàm Thánh Hòa thôn phệ.

Mà trên thực tế, hấn cũng quá dễ dàng, hoàn toàn không có áp lực.

Sở dĩ giả dạng làm ra dáng vẻ rất cực lực như vậy, chính là vì muốn tạo thành một màn giả như đang cùng với bản nguyên tinh hóa giằng co, để Phương Điều Giang tự mình nhảy vào trong hố.

Diệp Viễn vốn còn lo lắng Phương Điều Giang sẽ không mắc lừa, như vậy hấn dùng tâm thiết kế bố cục hãm hại cũng không cách nào có hiệu quả được. Chung quy Viên Phi không ở bên cạnh, hấn bây giờ có thể cậy vào, cũng chỉ có đóa Tịnh Đàm Hòa Liên này thôi.

Không ngờ được, tên tiểu tử Phương Điều Giang này thật sự rất ngu rất ngây thơ, trực tiếp nhảy vào trong hố.

Nhảy vào rồi thì cũng thôi đi, còn nhất định phách lối kêu cái gì mà “ông trời có mắt” chứ, Diệp Viễn có chút nhìn không nổi.

Thực ra, Diệp Viễn là oan uổng cho Phương Điều Giang, hấn vốn là một người vô cùng cẩn thận, điểm này hấn có thể lên vào hang động dưới đất này, hơn nữa còn mai phục Diệp Viễn, chính là có thể nhìn ra được.

Vô giả bình thường, sợ là kinh tài điểm tuyệt, đứng trong tình huống cùng bản nguyên tinh hóa giằng co, cũng là cực kỳ nguy hiểm. Bất kể là ai đối diện với loại tình huống này, cũng không dám tùy tiện triệu hồi nguyên lực, nếu không sẽ bị bản nguyên tinh hóa cản trở, kết quả là quá thảm rồi.

Cho nên Phương Điều Giang cho rằng, Diệp Viễn gặp phải loại tình huống này, ngoại trừ phối hợp với hấn thu phục Tịnh Đàm Hòa Liên ra, cũng không còn cách nào khác.

Hấn dùng thường thức đi tìm hiểu Diệp Viễn, nhưng không biết Diệp Viễn căn bản là một sự tồn tại đã vượt qua thường thức của hấn rồi.

Không bị hại, đều không có thiên lý.

Phương Điều Giang làm sao biết được, Diệp Viễn căn bản chính là tổ tông chơi lừa.

Đời trước, Diệp Viễn tổng cộng luyện được chín loại nguyên hòa, hơn nữa còn là cấp một tới cấp chín, một cấp cũng không thiếu.

Hơn nữa lấy thành tựu đan đạo của Diệp Viễn mà nói, đối với vận dụng nguyên hòa đã đến mức xuất thần nhập hóa, cả Thần Vực đều không tìm được mấy người, hạng mục chơi với lừa này so với hấn càng mạnh hơn.

Phụ tử Cơ Thanh Vân tự có cho riêng mình một bộ chuyên môn công pháp thu phục nguyên hòa, gọi là Hóa Nguyên Chân Kinh, cũng là công pháp đứng đầu Thần Vực.

Diệp Viễn vừa nói chuyện, tay bên kia vừa run một cái, lần nữa dọa cho Phương Điều Giang hồn bay phách tán.

“Tiểu huynh đệ, sau khi chuyện thành công, ta đưa cho ngươi một bình, à không! Là năm bình đan dược cấp ba, năm bình đan dược cấp hai. Ngươi kiên trì một chút nữa là được rồi!” Phương Điều Giang toát mồ hôi.

Hấn cho rằng thân là Đại đan sư, ban thường mười bình đan dược là đủ khiến Diệp Viễn động tâm, nào ngờ Diệp Viễn thứ không thiếu nhất chính là đan dược.

Phương Điều Giang luyện chế đan dược, cho dù là tam giai đan dược, thì trong mắt Diệp Viễn cũng chỉ là một đồng bánh mà thôi.

“Được, ngươi nhanh đi.”

Có điều, Diệp Viễn vẫn đang giả vờ dáng vẻ như đang cố tiếp cận, lại dùng chút sức lực, giữ chắc bản nguyên tinh hóa.

Phương Điều Giang luyện hóa, Diệp Viễn đều có thể thấy được, tốc độ của tên tiểu tử này vẫn đúng thật là không phải chậm bình thường mà.

Bản nguyên tinh hỏa bị chính mình kéo lại, nếu bản thân biết được thời gian luyện hóa không còn nhiều nữa, Phương Điều Giang ngay cả một phần ba đều không luyện hóa được, còn nói cái gì kiên trì một chút chứ.

Nếu thật đổi thành những người khác, thời gian như vậy sợ rằng sớm đã bị đốt thành tro rồi.

Có điều, Diệp Viễn đương nhiên sẽ không thật sự để Phương Điều Giang luyện hóa hoàn thành, hẳn chẳng qua chỉ là làm Phương Điều Giang mất đi cảnh giác.

Tốc độ luyện hóa của Phương Điều Giang rất chậm, thật ra là vì còn có một phần tinh lực khác đang đặt trên người Diệp Viễn.

Nếu Diệp Viễn ngay lúc này bỏ chạy, Phương Điều Giang nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh hơn để rút lui.

Nói thẳng ra là, Phương Điều Giang đối với Diệp Viễn không yên tâm, cũng không có khả năng hoàn toàn yên tâm.

Vì vậy, Diệp Viễn dùng dáng vẻ không kiên trì nổi nữa để bức bách Phương Điều Giang, để hắn tăng thêm tốc độ luyện hóa. Một khi hắn tăng thêm tốc độ luyện hóa Tịnh Đàn Hỏa Liên, đương nhiên sẽ không có tinh lực chú ý đến động tĩnh của Diệp Viễn ở bên này.

Quả nhiên, sau khi Diệp Viễn hai ba lần biểu hiện không kiên trì nổi nữa, Phương Điều Giang quả nhiên thu liễm tâm thần, bắt đầu chuyên tâm luyện hóa.

Rất nghiêm túc như vậy, tốc độ luyện hóa quả nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Rất nhanh, Phương Điều Giang luyện hóa tựa như đến hồi sắp kết thúc, trong lòng hắn không khỏi mừng rỡ.

“Còn kém một bước, tốc độ lại nhanh thêm một chút, Tịnh Đàn Hỏa Liên này rất nhanh sẽ chính là của ta rồi.” Nội tâm Phương Điều Giang đang run rẩy.

Mà ngay lúc này, hắn báo động phát sinh.

Phương Điều Giang chỉ cảm thấy hoa mắt, một tia ánh sáng màu vàng nhàn nhạt xuất hiện trước mắt của hắn.

“Xuy..”

Một mùi khét truyền ra, Phương Điều Giang cả người bị đánh bay ra ngoài, không có chút huyền niệm.

Không có chút phòng bị, bị nguyên hỏa cấp bốn chính diện đánh trúng, Ngưng Tinh võ giả tăng một làm sao có thể chịu được.

Phương Điều Giang lúc này lẳng lặng nằm trên mặt đất, giống như một con heo sữa quay, thương thế vô cùng nghiêm trọng.

Ngay vừa rồi, Diệp Viễn bỏ ra trời buộc của Tịnh Đàn Thánh Hỏa. Tịnh Đàn Hỏa Liên vừa thấy có thể kết nối với Tịnh Đàn Thánh Hỏa, không chút do dự đem nó triệu hồi mà công kích Phương Điều Giang.

Tịnh Đàn Hỏa Liên này căn bản chưa từng nghĩ sẽ công kích Diệp Viễn, bởi vì thời gian dài như vậy không phải là nó đang cùng Diệp Viễn giằng co, mà là Diệp Viễn đơn phương áp chế nó.

Trong mắt của Tịnh Đàn Hỏa Liên, tính nguy hiểm của Diệp Viễn, còn mạnh hơn Phương Điều Giang rất nhiều!

Tịnh Đàn Hỏa Liên không có linh trí, tất cả các động tác hoàn toàn là xuất phát từ bản năng, vì vậy nó ngay lập tức chọn công kích Phương Điều Giang.

Phương Điều Giang đáng thương, cứ như vậy bị Diệp Viễn tạo ra bẫy chôn hắn...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Hắc nha chạy tới!

“Ngươi... ngươi là... làm sao....”

Phương Điều Giang nằm thoi thóp trên đất, vẫn không dám tin chuyện vừa mới xảy ra.

Diệp Viễn vô tội nhìn Phương Điều Giang cười nói: “Ngươi nói cái này sao?”

Vừa nói, Diệp Viễn đơn thủ dẫn khí, Tịnh Đàn Hỏa Liên lần nữa phát ra bản nguyên tinh hỏa.

Nhưng bản nguyên tinh hóa này cũng không có ý tấn công Diệp Viễn, ngược lại vây quanh bên người Diệp Viễn, giống như là đang lấy lòng hắn, hướng về hắn cầu xin tha cho một mạng.

Phương Diêu Giang không thể cử động, nhưng bây giờ nhìn thấy một màn này, con ngươi như muốn rớt ra ngoài.

Tên tiểu tử này, vốn là luôn luôn giả bộ!

Phương Diêu Giang giờ mới hiểu rõ được, Diệp Viễn không phải là đang giúp hắn thu phục nguyên hóa, mà căn bản chính là đào hố để hắn tự nhảy vào.

Hơn nữa, hắn còn cao hứng mà nhảy xuống..

Nhưng, làm sao có thể chứ?

Đây chính là nguyên hóa cấp bốn mà! Nếu Hóa Hải Cảnh cường giả đến thu phục nó, cũng là trong lòng run sợ, cẩn thận từng li từng tí.

Coi như tên tiểu tử này ra đời có thể gia tộc, nhưng là ẩn quyết của không hòa cao minh, lấy thực lực của tên tiểu tử này mà nói, cũng không thể nào khiến Tịnh Đoàn Thánh Hóa trở nên như vậy được?

Tịnh Đoàn Thánh Hóa này, lại hình như rất giống là đang sợ tên tiểu tử kia!

Chuyện này.... chuyện này làm sao có thể chứ? Tên tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

“Phốc!”

Phương Diêu Giang cũng không nhịn được nữa, phun ra một ngụm máu. Hắn một thân nắm đấm đen nằm trên dòng máu tươi đỏ thẫm, nhìn qua vô cùng thâm trầm.

“Phương Diêu Giang ta cả đời đều hại người, không ngờ đến cuối cùng lại bị một tên tiểu tử hại, thật đúng là báo ứng mà!” Phương Diêu Giang trong lòng kêu than nói.

Phương Diêu Giang trong đám thợ săn yêu thú vô cùng khiêm tốn, son thủy bất hiển, nhưng hắn một tay che dấu công phu, quả thật đã hại không ít đồng đạo.

Cũng chính bởi vì hại người, Phương Diêu Giang tích lũy tài sản vô cùng to lớn, mới dựa vào những thứ này đột phá Ngưng Tinh Cảnh, còn trở thành một Đại đan sư.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, hôm nay hắn vốn chuẩn bị hại Diệp Viễn, lại bị Diệp Viễn hại lại một màn như thế.

Mà lần này, lại chính là cái mạng của hắn.

Diệp Viễn không để ý tới Phương Diêu Giang nữa, mà chuẩn bị thu phục Tịnh Đoàn Hóa Liên.

Lấy trình độ đan đạo của Diệp Viễn, tự nhiên có thể đoán được thương thế của Phương Diêu Giang, hắn đã không còn năng lực uy hiếp nữa rồi.

Bởi vì Phương Diêu Giang, thời gian đã bị tiêu hao quá nhiều, Diệp Viễn buộc phải dùng thời gian luyện hóa Tịnh Đoàn Hóa Liên, tránh đêm dài lắm mộng.

Hai tay Diệp Viễn như ảo ảnh nhấn pháp quyết, trong nháy mắt bản nguyên tinh hóa lại lần nữa bị Diệp Viễn vây chặn.

Nhưng mà lần này, tâm trạng của Diệp Viễn một chút thống khổ cũng không có, ngược lại còn tỏ ra thành thạo.

Cho dù sớm đã chuẩn bị tâm lý, Phương Diêu Giang vẫn bị tức mà hộc máu lần nữa.

Tịnh Đoàn Thánh Hóa bị Diệp Viễn vây quanh, phát ra âm thanh “chít chít”, giống như là đang van xin Diệp Viễn bỏ qua cho nó.

Diệp Viễn cười nói: “Không cần như thế, đi theo ta, tương lai ngươi sẽ danh chấn cửu thiên! Cho dù ngươi ở lại đây, kết quả cũng sẽ bị người khác thu phục. Thay vì trở thành nô lệ của những tên ngốc kia, chi bằng đi theo ta. Có lẽ sau này có một ngày, ngươi chẳng những có thể đạt được tự do cho bản thân, còn sẽ trở nên cường đại hơn!”

Cơ hồ như nghe hiểu được lời nói của Diệp Viễn, Tịnh Đoàn Hóa Liên tự nhiên không gãy giữa nữa, tùy ý để Diệp Viễn vây ngăn.

Diệp Viễn nhìn thấy cảnh này chẳng qua liền nhàn nhạt cười, bắt đầu luyện hóa Tịnh Đoàn Hóa Liên.

Tịnh Đoàn Hóa Liên này chính là thiên địa linh vật, đương nhiên có thể cảm nhận được Diệp Viễn với người khác không giống nhau.

Diệp Viễn tuy rằng thực lực không mạnh, nhưng Tịnh Đoàn Hóa Liên lại có thể cảm nhận được linh hồn cường đại sâu bên trong Diệp Viễn.

Hơn nữa, từ trong thần hồn của Diệp Viễn, nó còn có thể mơ hồ cảm nhận được sự tồn tại hồi hộp trong tim nó.

Vì vậy, bản năng cũng nói với nó, khuất phục Diệp Viễn là sự lựa chọn tốt nhất.

.....

Đáy cốc, trận chiến của Hắc Nha lão nhân cùng với Kim Kiếm Điều cũng đã đến giai đoạn ác liệt.

“Hả? Chuyện gì đã xảy ra? Bảo vật sâu trong hang động đã biến động không ổn định rồi! Chẳng lẽ... có người lên vào?”

Hắc Nha lão nhân khẽ cắn răng, oán hận nói: “Dám chặn hang của Hắc Nha ta, thật là chán sống rồi!”

Nói xong, Hắc Nha tay cầm quyền trượng, hai tay vẩy một cái, nguyên lực của cả đáy cốc đều bị khuấy động loạn lên.

Quyền trượng trong tay Hắc Nha phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, hơn nữa theo nguyên lực càng tụ càng nhiều, quyền trượng của Hắc Nha biến đổi càng kinh khủng hơn.

“Tên súc sinh lông lá nhà ngươi, lại dám phá hoại chuyện tốt của ta, nghĩ ta không làm gì được ngươi sao? Tiếp nguyên khí chiều này của ta, đi chết đi!” Hắc Nha phẫn nộ quát.

Hắc Nha bây giờ cực kỳ giận dữ, cơ nhiên lại có người dưới mí mắt của hắn mà tiến vào, cướp đoạt chỉ bảo vốn thuộc về Hắc Nha hắn, chuyện này làm sao hắn có thể không nổi giận chứ?

Trong lòng Hắc Nha, chỉ bảo của Liên Nguyệt Hạp Cốc đản sinh, sớm đã là của hắn rồi, quyết không cho phép người khác động vào.

Mà bây giờ thật sự lại có người dám vượt râu hắn, thật sự là chán sống rồi!

Nguyên khí địa truyền đến một chuyển động vô cùng mạnh mẽ, cảm giác như muốn hóa mọi thứ thành hư vô!

Kim Kiếm Điều cũng đồng là cấp bốn, hơn nữa lại là chủ nhân của Liên Nguyệt Hạp Cốc, cách nghĩ kỳ thật cùng Hắc Nha cũng không sai biệt lắm, lúc này đương nhiên cũng không chịu thoái lui.

Chỉ thấy nó há miệng một cái, một đạo ánh sáng nguyên lực cực mạnh bắn ra.

Trong chớp mắt, hai đạo công kích cường đại đụng thẳng vào nhau.

“Ầm!”

Toàn bộ đáy cốc trong nháy mắt đá bay tán lạn, khu vực trung gian giữa Hắc Nha cùng Kim Kiếm Điều, cơ hồ bị san thành bình địa.

Một đạo tiếng chim hót của sơn cốc vang lên, Kim Kiếm Điều cư nhiên cũng bay đi!

“Lại là Hắc Nha lão nhân cao hơn một bậc, xem ra mấy năm nay, Hắc Nha lão nhân cũng có không ít kỳ ngộ! Thực lực dĩ nhiên lại cường đại đến mức như thế!”

“Phải! Dưới tình huống bình thường này, yêu thú cấp một sơ kỳ là muốn so với Hóa Hải tăng một cường đại võ giả, nhưng Hắc Nha lại có thể áp đảo được Kim Kiếm Điều, thật là đáng sợ mà!”

“Trận tỷ thí giữa yêu thú cấp bốn cùng Hóa Hải, quả nhiên là kinh thiên động địa! Cùng Ngưng Tinh Cảnh võ giả hoàn toàn là không cùng đẳng cấp!”

Có không ít người hiểu chuyện đứng xa xa vây xem trận chiến này, nhìn thấy Hắc Nha tự nhiên đuổi đánh được Kim Kiếm Điều, không khỏi kinh sợ, càng mất đi ý muốn chiếm tiện nghi.

Tuy rằng đuổi được Kim Kiếm Điều, Hắc Nha cũng không dễ chịu. Quần áo trên người hắn đã rách tan tành, cũng chịu nội thương không hề nhẹ.

Có điều đối với chỉ bảo này mà nói, thì chút thương thế này có tính là gì chứ?

Hắc Nha cũng không muốn đại chiến một trận này, cuối cùng lại vì người khác mà làm hỷ phục.

Hắn điều tức chốc lát, một đầu chui vào hang động, lấy tốc độ nhanh nhất muốn đào lòng đất lao đi.

Mà lúc này, Diệp Viễn luyện hóa cũng đã đến hồi cuối cùng.

Hắn toàn lực vận chuyển Hóa Nguyên Chân Kinh, mặc dù so với Phương Điều Giang thấp hơn một cảnh giới, tốc độ lại nhanh gấp mấy lần!

Nhìn thấy cảnh này, trong ánh mắt tức giận của Phương Điều Giang đã biến thành ai oán.

Đây căn bản vốn là không cùng đẳng cấp mà! Không mang theo ngươi, như vậy là già heo ăn lão hổ đấy!

Sớm biết tên tiểu tử này mạnh như vậy, tà môn như vậy, ta trực tiếp rút lui không phải là được rồi sao?

Phương Diêu Giang bây giờ đã hối hận rồi, thật là khóc không ra nước mắt mà.

Đang lúc này, hần bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại, rất nhanh chóng hướng lại gần phía bên này.

Phương Diêu Giang toát mồ hôi, xem ra bên ngoài đã phân thắng bại rồi, chỉ không biết là Hắc Nha lão nhân hay là Kim Kiếm Điều.

Có điều, hình như kết quả đều giống nhau.

Ánh mắt của Phương Diêu Giang không tự chủ liếc nhìn về hướng Diệp Viễn, ánh mắt lộ ra ý giễu cợt sâu sắc.

Tiểu tử, người ám toán lão tử, kết quả lại không phải là cái chết? Ta cũng không tin, người còn có thể từ trên tay của Hóa Hải Cảnh mà chạy thoát được!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Trước trận đột phá!

Người đến hiển nhiên là có ý tỏ ra khí thế cường đại, mục đích chính là muốn rung cây dọa khỉ.

Hắc Nha lão nhân thực lực cường đại, căn bản không để ý đến người bên trong là ai. Ngược lại chỉ cần để hần phát hiện, kết quả chính là cái chết.

Hần tự tin đối với thực lực cường đại của chính mình!

“Tiểu tặc phương nào, dám đến phá hoại chuyện tốt của lão phu! Nhanh rồi đi ta sẽ tha cho ngươi không chết! Nếu không, lão phu nhất định đem ngươi trừ hồn luyện cốt!”

Tiếng rống của Hắc Nha lão nhân cực mạnh, trong nháy mắt truyền đến cả hang động.

Từ âm thanh của Hắc Nha lão nhân là có thể nghe ra, hần lúc này có bao nhiêu tức giận.

Hắc Nha lão nhân sờ dĩ tức giận như vậy, chính là vì bảo vật ba động càng ngày càng nhỏ, hiển nhiên sắp bị người khác lấy đi.

Mà hần mặc dù giờ phút này đem tốc độ lên đến cực hạn, vẫn không cách nào lập tức chạy tới được, cho nên muốn dùng ngôn ngữ để chấn áp đối phương.

Cả hang động dưới đất quanh co khúc chiết, sợ rằng Hắc Nha lão nhân có dùng tốc độ nhanh hơn nữa, cũng khó mà nhất thời chạy đến chỗ sâu nhất được.

Có điều, tiếng rống giận dữ của hần một chút cũng không có tác dụng, bởi vì Diệp Viễn căn bản cũng sẽ không bị mắc nợ.

Diệp Viễn đối với lời cảnh cáo của Hắc Nha lão nhân không nghe không thấy, phảng phất không cảm nhận được cỗ khí thế này thuộc về Hóa Hải Cảnh cường giả, vẫn như cũ từng bước luyện hóa Tịnh Đàn Hòa Liên.

Tâm cảnh của Tâm như chỉ thủy không phải là đang nói đùa, đừng nói chỉ là Hóa Hải cảnh, chính là khí thế của Hồn Hải Cảnh, nghĩ muốn quấy nhiễu được hần, cũng là không thể nào.

“Tiểu tử này định lực thật là cường đại, đây cũng là Hắc Nha lão nhân, khí thế cường đại như vậy, đến ngay cả ta cũng sắp không chịu nổi nữa, hần cư nhiên lại không bị ảnh hưởng chút nào!” Phương Diêu Giang trong lòng thầm kinh hãi.

Diệp Viễn bây giờ, hần ngoại trừ cảnh giới không cao, những phương diện khác cơ hồ cũng không cách nào tấn công được.

Rốt cuộc là thế gia tộc như thế nào chứ, lại có thể đào tạo ra được người thanh niên kinh tài diễm tuyệt như vậy?

Chỉ ít trong phạm vi của U Vân Tông, Phương Diêu Giang vẫn chưa từng nghe qua gia tộc nào cường đại như vậy. Cho dù là đệ tử nòng cốt của U Vân Tông, so với người thanh niên trước mắt kia, sợ rằng cũng không thể sánh bằng.

Ngay lúc này, đôi mắt luôn nhắm nghiền của Diệp Viễn bỗng nhiên mở ra, trong ánh mắt xuyên thấu ra một đạo tinh quang.

Phương Diêu Giang thấy vậy trong lòng liền cả kinh, Tịnh Đàn Hòa Liên, bị hần luyện hóa xong rồi!

Tốc độ luyện hóa của Diệp Viễn, dĩ nhiên lại nhanh hơn hẳn gấp mấy lần!

Trên người tên tiểu tử này, thật sự đâu đâu cũng lộ ra quý dị mà!

Hắc Nha lão nhân trên đường đi bước chân bỗng nhiên chậm lại, giận đến mức cắn chặt răng, khí tức hỏa thuộc tính của bảo vật kia, đã hoàn toàn không thể cảm nhận được nữa!

“Thiên đường có đường ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại muốn xông tới! Xem ra lão phu đã lâu không rời núi, ngoại giới rất nhiều người đã quên đi vẻ đáng sợ của Hắc Nha lão nhân ta rồi! Chẳng cần biết ngươi là ai, ta nhất định để ngươi biết, đối nghịch với ta sẽ có kết quả như thế nào!” Hắc Nha lão nhân cắn răng nói.

Thân hình Hắc Nha nhất động một cái, lần nữa hướng lòng đất lao đi, nhưng không đi được mấy bước, hẳn lại dừng bước lần nữa.

“Hà? Chuyện gì đã xảy ra? Đây là... nguyên lực phong bạo? Chẳng lẽ tiểu tử này đột phá ở đây? Ha ha, thật là không biết chữ chết viết như thế nào! Lấy bảo vật của lão phu, không nghĩ chạy trốn, lại dám dùng ở đây để đột phá. Ta thật sự muốn xem xem, sau khi ngươi đột phá, có thể khống chế được thực lực của lão phu hay không!” Hắc Nha lão nhân cười lạnh nói.

.....

Dưới lòng đất, trong con ngươi của Phương Diêu Giang lần nữa lộ ra vẻ kinh sợ, sau khi Diệp Viễn luyện hóa Tịnh Đàm Hỏa Liên, cơ thể lại không chạy trốn, mà lại lựa chọn thuận thế đột phá!

Chẳng lẽ tên tiểu tử này, muốn cùng Hắc Nha lão nhân chính diện mà cứng rắn sao?

Nhưng Diệp Viễn chỉ mới là Linh Dịch tầng một! Coi như đột phá, cũng chỉ là Linh Dịch tầng hai, cùng với Hắc Nha lão nhân hoàn toàn là không cùng cấp bậc mà!

Tiểu tử này, rốt cuộc là đang nghĩ gì chứ?

Phương Diêu Giang mặc dù trên người đang bị trọng thương, nhưng lại bị cử động của Diệp Viễn hoàn toàn làm cho loạn lên.

Hắn vốn nghĩ rằng sau khi Diệp Viễn luyện hóa Tịnh Đàm Hỏa Liên hoàn thành sẽ hoảng hốt mà bỏ chạy, hoặc là tìm một chỗ nào đó trốn đi, như vậy hẳn liền có thể nhìn thấy khuôn mặt tuyệt vọng vùng vẫy gãy chết của Diệp Viễn.

Nhưng ai ngờ được, cử động của tên tiểu tử này làm cho người ngoài không hiểu được, cư nhiên lại lựa chọn tại đây đột phá, ngồi chờ Hắc Nha lão nhân tới!

Diệp Viễn lúc này sắc mặt bình tĩnh, tựa hồ cũng không nhận ra được nguy hiểm đang đến gần, chỉ qua là đang điên cuồng tham lam hấp thụ nguyên lực.

Tịnh Đàm Hỏa Liên là Thiên địa tứ giai linh vật, bản thân nó chứa hàm tố nguyên lực rất lớn. Sau khi Diệp Viễn luyện hóa, đã cùng Tịnh Đàm Hỏa liên hợp thành một thể.

Mượn nguyên lực khổng lồ của Tịnh Đàm Hỏa Liên, Diệp Viễn thuận thế đột phá cũng chẳng có gì lạ, chẳng qua là lựa chọn thời gian và địa điểm khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi.

Kỳ thật, ngược lại không phải Diệp Viễn không muốn chạy, mà là hắn đã biết có trốn cũng không thoát.

Tiến vào trạng thái của Tâm như chỉ thủy, Diệp Viễn đối với thế cục dị thường đã nắm rõ.

Từ ba động của Hắc Nha lão nhân xem ra, hẳn sớm đã qua cửa hang kia ẩn nấp, Diệp Viễn muốn chạy trốn, cũng sớm đã không có chỗ để chạy rồi.

Nếu đã không có nơi để trốn, vậy cũng chỉ đành chính diện mà ứng chiến thôi.

Vào giờ phút này, dù là thực lực nhiều hơn một phần cũng tốt. Diệp Viễn phải đối mặt, chính là Hóa Hải Cảnh cường giả.

Vì vậy, hắn không chút do dự lựa chọn đột phá.

Có lẽ đối với người khác mà nói, Hóa Hải Cảnh là sự tồn tại không thể chống lại được, bất cứ chống cự nào cũng đều là dư thừa.

Nhưng Diệp Viễn lại không nghĩ như thế, hắn đối với thực lực của Hóa Hải Cảnh cường giả rõ ràng nhận biết được, đối với lá bài tẩy của mình cũng có thể nhận biết rõ ràng.

Diệp Viễn cảm thấy, chính mình có thực lực đánh một trận!

Lại là chín Linh Dịch bên trong đan điền của Diệp Viễn dần dần thành hình, hẳn sắp đột phá Linh Dịch tầng hai!

Chính vào lúc này, một đạo âm thanh già nua mà lạnh như băng vang lên: “Ta tưởng là cao nhân phương nào dám cướp linh vật của Hắc Nha ta, nào ngờ chỉ là một tên tiểu tử Linh Dịch tầng một! Thật là hậu sinh khả úy mà! Lại còn dám ở trước trận mà đột phá, dũng khí thật là đáng khen! Có điều, đến

đây lại chấm dứt rồi!”

Nói xong, Hắc Nha thuận tay đánh ra một đạo quang cầu, lấy tốc độ cực nhanh nhắm về hướng Diệp Viễn đang đột phá bay tới.

Mặc dù chỉ là tiện tay đánh một cái, nhưng một kích này lại khiến cho Phương Diêu Giang cảm thấy chấn động. Không nói đến hấn lúc này đang trọng thương, nếu là hấn đang hoàn toàn vô hại, cũng không dám đỡ một đòn này!

“Àm!”

Cũng không giống như trong tưởng tượng của Hắc Nha, quang cầu sẽ làm cho Diệp Viễn tan xương nát thịt.

Chính là vừa lúc này, Diệp Viễn đột nhiên trong nháy mắt biến thành chín cái, mà đạo quang cầu kia, cứ như vậy từ trung gian thân thể của Diệp Viễn xuyên qua, tập trung một đạo nham thạch ở phía sau.

Sau đó, chín đạo thân ảnh hợp lại thành một, hiện ra thân hình của Diệp Viễn.

Diệp Viễn lúc này, đương nhiên đã đột phá thành công!

Hắc Nha lão nhân thần sắc hơi động, nói: “A, thật đúng là có chút tiền đồ, chẳng trách lại dám làm chuyện muốn chết như vậy! Tiểu tử, đem linh vật giao ra đây, lão phu chẳng những tha cho ngươi không chết, còn có thể thu ngươi làm đồ đệ, thế nào?”

Diệp Viễn nhàn nhạt nhìn Hắc Nha lão nhân, nói: “Làm sư phụ của ta, ngươi vẫn chưa có tư cách. Thứ ngươi có thể dạy, ta toàn bộ đều biết, ngược lại những cái ta biết, ngươi chưa chắc đã biết.”

“Ha ha ha... tiểu tử cuồng vọng! Nếu đã như vậy, đợi ta giết ngươi rồi, chính ta đoạt lại bảo vật! Ta thật muốn xem xem, ngươi biết được cái gì, đến cả Hóa Hải Cảnh ta cũng dạy không nổi ngươi!”

Lời nói của Diệp Viễn được Hắc Nha nghe, căn bản là cuồng vọng vô tri. Chỉ có Phương Diêu Giang đang nằm trên mặt đất kia biết được, những lời Diệp Viễn nói chưa chắc không phải là thật!

Diệp Viễn thần sắc bình tĩnh, nhàn nhạt nói: “Viên Phi, ra đây đi!”

Diệp Viễn lời vừa ra khỏi miệng, Hắc Nha liền biến sắc, lấy thần thức Hóa Hải Cảnh hấn, lại không phát giác được nơi này còn có người!

Chẳng lẽ nói...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Thất tinh diệu nhật đại trận!

Trong ánh mắt kinh hoàng của Hắc Nha lão nhân, Viên Phi đột nhiên xuất hiện.

Sự xuất hiện của Viên Phi khiến hấn rất bất ngờ, nhưng sau đó hấn lại vui mừng như điên.

“Không gian linh khí! Ngươi tự nhiên lại có được không gian linh khí! Ha ha ha... Ông trời thật là có mắt, không những để Hắc Nha ta có được thiên địa chí bảo, lại khiến ta có thêm được không gian linh khí.” Hắc Nha lão nhân không chút kiêng kỵ cười như điên nói.

Nhìn thấy dáng vẻ của Hắc Nha lão nhân, Diệp Viễn trong lòng không khỏi thầm than đối phương ngu ngốc.

Bản thân đã dám đem không gian linh khí ra như vậy rồi, chẳng lẽ một chút sức lực cũng không có hay sao?

Tại sao ai ai cũng đều cho như vậy là đúng, Phương Diêu Giang như vậy, mà cả Hắc Nha lão nhân cũng như vậy.

Giống như xuất hiện một món bảo vật, vậy đều là vì họ chuẩn bị.

Nếu Phương Diêu Giang muốn bỏ đi tâm tính của bản thân, muốn mời hấn nhảy hố, sợ rằng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

“Viên Phi, Thất Tinh Đại Trận diễn luyện như thế nào rồi?” Diệp Viễn truyền âm nói.

“Dưới sự chỉ dẫn của thiếu gia, thông qua diễn luyện mấy ngày nay, ta cùng tộc nhân đã sơ bộ nắm giữ được đại trận này. Nói ra, bộ trận pháp này đúng thật rất thần kỳ, cư nhiên có thể khiến ta mượn được lực lượng của tộc nhân, tạm thời khiến thực lực của ta đột phá đến cấp bốn.”

May là Viên Phi vẫn luôn vô cùng ổn định, trong lời nói cũng mơ hồ hiện ra hung phần.

Những ngày này, Diệp Viễn vẫn luôn làm việc đơn độc, nhưng cũng không để Viên Phi nghỉ ngơi.

Viên Phi là trợ lực lớn nhất của Diệp Viễn trong đoạn thời gian sau này, tăng thực lực của hắn, thì tương đương với thực lực của Diệp Viễn cũng tăng lên.

Nhưng nếu để cho Viên Phi tự thân tu luyện, hắn cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể đột phá cấp ba trung kỳ, vì vậy Diệp Viễn truyền cho hắn một bộ trận pháp, chính là bộ Thất Tinh Diệu Nhật Đại Trận này.

Thất Tinh Diệu Nhật Đại Trận là bộ trận pháp cấp bốn, uy lực vô cùng cường đại. Tám tên Hóa Hải Cảnh thuần thực trận này, thậm chí có thể vượt cấp khiêu chiến với Hồn Hải Cảnh cường giả.

Như vậy trận pháp một khi xuất ra, các đại tông môn tất nhiên cướp bễ đầu.

Nếu là mười tên giống Viên Phi yêu thú cấp ba sử dụng trận này, giết Hóa Hải Cảnh tăng một Hắc Nha lão nhân như giết chó.

Đáng tiếc trong tộc nhân của Viên Phi, chỉ có Viên Phi là một yêu thú cấp ba. Như vậy Diệp Viễn từ trong tộc nhân của Viên Phi chọn ra bảy bảy bốn chín tên cấp hai hậu kỳ Thông Tí Thạch Viên, cứ bảy tên Thông Tí Thạch Viên tạo thành mô hình nhỏ Thất Tinh Diệu Nhật Đại Trận, phối hợp với Viên Phi tạo thành trận này.

Uy lực mặc dù không có yêu thú cấp ba chân chính, nhưng lại có thể để thực lực của Viên Phi tăng vọt một cấp bậc.

Sự tinh túy của Thất Tinh Diệu Nhật Đại Trận, chính là thông qua diễn biến của trận pháp, để lực công kích của bảy người, trải qua trận pháp, cuối cùng do người thứ tám phát ra đòn mạnh nhất.

Công kích của bảy người thông qua tầng tầng được thêm vào trận pháp, đến lúc người thứ tám phát ra, uy lực sẽ lớn đến mức khiến cho người khác phải sợ.

Viên Phi cùng nhóm tộc nhân của hắn tạo thành đại trận này, mặc dù chỉ là nắm giữ sơ bộ, nhưng để vây chặn Hắc Nha lão nhân thì chắc chắn không thành vấn đề.

“Tiểu tử, ngươi không phải chỉ vì có một con yêu thú cấp ba, mà liền nghĩ có thể đối phó được ta đấy chứ? Ha ha ha..” Hắc Nha lão nhân nhìn thấy thực lực của Viên Phi, nhìn không được nữa mà cười lớn.

Cử động của Diệp Viễn, thật là gây thoe đến cực điểm.

Diệp Viễn chỉ nhàn nhạt cười, nói: “Ngươi sai rồi, không phải chỉ là một Viên Phi, mà là một đám”

Diệp Viễn lời vừa dứt, bảy bảy bốn mươi chín tên cấp hai hậu kỳ Thông Tí Thạch Viên trong nháy mắt đồng loạt xuất hiện.

Bốn mươi chín tên Thông Tí Thạch Viên này mỗi nhóm bảy con, có chỗ đứng Thất Tinh, đem Viên Phi bảo vệ ở chính giữa, mơ hồ tỏa ra uy thế không thua Hắc Nha Lão nhân.

Hắc Nha Lão nhân ngược lại cảm thấy không có gì quá lợi hại, nhàn nhạt nói: “Ngươi cơ nhiên lại có được cả tộc Thông Tí Thạch Viên yêu thú, lại có không gian linh khí, xem ra xuất thân bất phàm! Có điều chính vì vậy, hôm nay ngươi càng nhất định phải chết.”

Thật biết đùa, một con yêu thú cấp ba sơ kỳ, cùng một đám yêu thú cấp hai hậu kỳ mà thôi, căn bản chỉ là một đám rác rưởi, có thể đối với Hóa Hải Cảnh hắn có uy hiếp gì chứ?

Nhiều lắm chỉ là trì hoãn được thời gian tử vong của Diệp Viễn mà thôi.

Có điều, Hắc Nha Lão nhân bắt đầu có chút kiêng kỵ với thân phận của Diệp Viễn. Một tên tiểu tử Linh Dịch tăng hai, nhưng lại có thể thu phục yêu thú cấp ba, hơn nữa lại có chỉ bảo không gian linh khí, lại lịch e rằng không đơn giản.

Xem ra lúc này muốn làm nước không lọt, tránh lưu lại hậu họa về sau!

“Ha ha, thật sao? Ngươi có thể thử xem.” Đối với bộ dạng của Hắc Nha, Diệp Viễn vẻ mặt không vấn đề đáp.

“Thử thì thử, một bảy kiến hôi mà thôi, chẳng lẽ còn có thể lật trời!”

Bộ dạng Hắc Nha Lão nhân nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, huy động quyền trượng hướng về phía Viên Phi lao tới.

Một đòn này nhìn rất nhẹ, nhưng lúc đến phía trước mặt của Viên Phi, cũng là thế như Thái sơn.

Hắc Nha Lão nhân mặt cười lạnh, chuẩn bị một đòn nghiền áp Viên Phi.

Đối diện với một gã Hóa Hải Cảnh cường giả, Viên Phi đương nhiên không dám thờ ơ. Ngay từ lúc Hắc Nha Lão nhân động thủ, Thất Tinh Diệu Nhật Đại Trận cũng đã khởi động.

Lúc này, Viên Phi đánh ra một đạo Thiết chương, chính là muốn cùng Hắc Nha Lão nhân cứng đối cứng.

Hai đòn tương giao, Hắc Nha Lão nhân thần sắc lộ ra vẻ hoảng sợ.

Một đòn của Viên Phi, so với hắn không hề yếu.

Chuyện này làm sao có thể?

“Àm!”

Hai đạo công kích ở giữa không trung phát ra tiếng nổ mạnh.

Bất phân thắng bại.

Hóa Hải Cảnh cường giả đã là siêu phàm thoát tục, vì vậy trong mắt của hắn, dưới Hóa Hải cảnh tất cả đều là con kiến hôi.

Hắc Nha Lão nhân ánh mắt lộ vẻ vô cùng không tin, hắn chính là Hóa Hải cảnh cường giả, làm sao có thể cùng với bầy kiến hôi đánh ngang tay chứ?

Mà lúc này, Hắc Nha Lão nhân đã bị một đám Thông Tỉ Thạch Viên gắt gao bao vây chính giữa.

“Đây là trận pháp? Đúng! Đây nhất định là trận pháp. Nhưng, trận pháp gì lại có uy lực như vậy chứ? Cứ nhiên lại có thể khiến một tên yêu thú cấp hai hậu kỳ nắm giữ thực lực của Hóa Hải Cảnh cường giả? Thật bất khả tư nghị mà.” Lúc này Hắc Nha Lão nhân ngoại trừ kinh ngạc thì là kinh ngạc.

“Ha ha, Hắc Nha tiên bối, không biết kết quả thử nghiệm này ngươi có hài lòng?” Diệp Viễn cười nói.

Hắc Nha Lão nhân mặt tối sầm lại, tiểu tử này chính là được thế không tha người mà.

“Hừ! Thật là không nghĩ tới, thế gian còn có trận pháp thần kỳ như vậy. Có điều, đây chính là chỗ dựa lớn nhất của ngươi sao? Ngươi cũng quá coi thường Hóa Hải Cảnh cường giả rồi!” Hắc Nha Lão nhân cười lạnh nói.

“Ta làm sao có thể xem thường Hóa Hải Cảnh cường giả. Là Hắc Nha tiên bối ép người quá đáng, văn bối mới không thể không phản kháng. Hay là chúng ta mỗi bên lui một bước, tiên bối để ta rời đi. Thế nào?” Diệp Viễn cười nói.

Hắc Nha Lão nhân ánh mắt khế nhúc nhích, nói: “Để ngươi đi không phải không được, nhưng thiên địa linh vật kia, không gian linh khí cùng bộ trận pháp này phải để lại.”

Diệp Viễn thở dài nói: “Tiền bối thật là không có thành ý, nếu như ta giao ra những thứ này, còn có tư cách gì cùng tiên bối độ sức chứ? Theo ta thấy, tiền bối e rằng chính là không định để ta rời đi. Sợ ta về nhà tìm trưởng bối gia tộc.”

Hắc Nha Lão nhân ánh mắt liên biến động, tên tiểu tử này tuổi còn trẻ, ngược lại lại không dễ bị mắc lừa.

“Hừ! Như vậy thì sao? Lão phu hôm nay không tin, chỉ là một bộ trận pháp, lại có thể khiến một bầy kiến hôi uy hiếp được Hóa Hải Cảnh cường giả ta.”

Nói xong, trên người Hắc Nha Lão nhân phát ra khí lực cường đại, nguyên lực bốn phía cơ hồ cũng bị một mình hắn cướp đoạt mà đi.

Đây chính là điều kinh khủng của Hóa Hải Cảnh cường giả.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Hóa hải cảnh oai!

Hóa Hải Cảnh cường giả, có thể câu thông nguyên lực phụ cận của trời đất, điều động những nguyên lực này cho bản thân sử dụng!

Mặc dù Hóa hải Cảnh chẳng qua chỉ là có thể câu thông nguyên lực da lông của thiên địa, nhưng chỉ là chút da lông này, cũng có thể trước mặt Hóa Hải Cảnh trở xuống xưng vương xưng bá rồi.

Hắc Nha lão nhân quơ múa quyền trọng, toàn bộ nguyên lực dưới hang động đều bị hắn khuấy động lên.

Một cỗ khí tức cực mạnh từ trên người hắn phát ra, ba động vừa rồi cũng mạnh hơn rất nhiều!

“Viên Phi, hãy tiếp đãi Hắc Nha tiên bối cho tốt! Còn nhớ những lời ta và người đã nói qua không?” Diệp Viễn thấy vậy cũng không nóng nảy, nói với Viên Phi.

Viên Phi nghe vậy ánh mắt liền chớp động: “Vâng, thiếu gia, Viên Phi đương nhiên nhớ.”

Lúc đối phó với Kim Kiếm Điều cũng như vậy, quyền trượng của Hắc Nha lão nhân tụ tập nguyên lực cực mạnh, truyền ra khí tức vô cùng khủng bố.

Nhưng chính vào lúc này, thiết chương của Viên Phi chụp tới!

Viên Phi sẽ không ngóc đến mức mà chụp vào quyền trượng của Hắc Nha, mà chính là hạ bàn công kích hấn!

Công kích của Viên Phi cơ hồ có thể cùng Hắc Nha lão nhân bất phân thắng bại, hấn làm sao dám khinh thường? Vì vậy hấn liền vội vàng trở về thế phòng thủ!

Nguyên lực trên quyền trượng tích góp đến một nửa, lại tiêu tan mất tăm.

Lúc này Hắc Nha lão nhân bị vây hãm bên trong Thất Tinh Diệu Nhật Đại Trận, loại cảm giác đó giống như là đang đối mặt với một đối thủ đồng giai.

Hơn nữa Thất Tinh Diệu Nhật Đại Trận này huyền ảo dị thường, hấn mỗi lần muốn thông qua tiêu diệt những Thông Tỉ Thạch Viên cấp hai kia để phá trận, nhưng đối thủ sau cùng chung quy vẫn là Viên Phi.

Thật biết đùa, Diệp Viễn là Trận Đạo Tông Sư, hấn bày ra trận pháp thì làm sao có thể dễ dàng công phá như vậy được?

Khuyết điểm trong mắt Hắc Nha lão nhân này, Diệp Viễn làm sao có thể suy nghĩ không tới?

Trừ phi là thực lực cường đại đạt đến trình độ nhất định, lấy lực phá trận. Nếu không không hiểu nguyên lý của trận đạo, đối thủ của Hắc Nha lão nhân, vĩnh viễn chỉ có thể là Viên Phi!

Thật đáng tiếc, Hắc Nha lão nhân vẫn chưa cường đại đến trình độ đó.

Viên Phi mặc dù cường đại không bằng Hắc Nha lão nhân, nhưng cũng là yêu thú cấp ba sơ kỳ đỉnh phong, thực lực hứa hẹn sẽ tương đương với nhóm người Ngưng Tinh Cảnh tầng ba.

Thông qua gia tăng trận pháp, hấn đã có được thực lực cùng Hắc Nha lão nhân đánh một trận.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không thể để cho Hắc Nha lão nhân điều động nguyên lực thiên địa.

Hắc Nha lão nhân bây giờ buồn bực muốn thổ huyết, bởi vì mỗi lần hấn điều động nguyên lực thiên địa, đều bị Viên Phi rất vô si cắt đứt.

Thời cơ của Viên Phi nắm chắc thiên địa, mỗi lần đều là hấn điều động một phần nguyên lực nhỏ. Mà vị trí công kích, cho tới bây giờ đều là chỗ Hắc Nha lão nhân nhất định phải bảo vệ.

Để nắm một nguyên lực thiên địa nhỏ, đối với Viên Phi căn bản là không đem lại thương tổn nghiêm trọng, hơn nữa Viên Phi công kích những chỗ nhất định phải bảo vệ, điều này làm cho hấn không thể không từ bỏ ngưng tụ nguyên lực thiên địa.

Đây chính là Diệp Viễn bày mưu lập kế phương pháp công kích cho Viên Phi!

Uy lực của Hóa Hải Cảnh cường giả đúng thật là mạnh, nhưng nếu không điều động được nguyên lực thiên địa, thì sức mạnh của bọn họ sẽ có hạn.

Nếu như đối thủ chỉ là Ngưng Tinh Cảnh võ giả bình thường, Hóa Hải Cảnh hoàn toàn có thể áp chế. Nhưng nếu đối thủ cùng thực lực của bọn họ không sai biệt lắm, Hóa Hải Cảnh cường giả chính là khó có cơ hội có thể điều động được nguyên lực thiên địa.

Trước đây lúc bên ngoài hang động, Hắc Nha lão nhân cũng là cùng Kim Kiếm Điều kịch chiến rất lâu, mới có cơ hội xuất ra đại chiêu.

Mà bây giờ, Viên Phi dựa vào Thất Tinh Diệu Nhật Đại Trận, thực lực đã có thể cùng Hắc Nha lão nhân xê xích không nhiều.

Trong vòng chiến, Hắc Nha lão nhân càng đánh càng kinh hãi. Cứ tiếp tục như thế này, hấn một tên Hóa Hải Cảnh cường giả chẳng phải là bị dây dưa đến chết sao?

Trận pháp cường đại ở chỗ chính là, một khi rơi vào trong đó, giống như là rơi vào vũng bùn, muốn ra được tất nhiên không hề dễ dàng.

Cũng chính vì bọn Viên Phi tiếp xúc với trận pháp này không lâu, chỉ có thể phát huy một hoặc hai phần mười uy lực của trận pháp, nếu không Hắc Nha lão nhân lúc này đã là một cỗ thi thể rồi.

Hắc Nha lão nhân cắn chặt răng, biết rằng không thể cứ tiếp tục như vậy được.

Việc khẩn cấp trước mắt, chính là phá giải trận pháp này, nếu không hôm nay hấn thật sự phải chôn ở đây rồi.

Hắc Nha lão nhân tránh được một đòn của Viên Phi, tay cầm quyền trượng lần nữa điều động nguyên lực thiên địa!

Viên Phi đối với việc đánh trả một chiêu này của Hắc Nha lão nhân như thế nào đã thành thực, lần nữa xuất ra công kích vào chỗ Hắc Nha lão nhân nhất định phải bảo vệ.

Nhưng mà lần này, Hắc Nha lão nhân lại không tiêu tâm nguyên khí xoay người lại tương cứu, mà là cứng rắn chịu một chiêu của Viên Phi.

“Không được! Viên Phi cẩn thận! Mau rút!” Diệp Viễn bên này nhìn thấy vậy liền kinh hãi, hắn cũng không ngờ đến Hắc Nha lão nhân này cư nhiên lại kiên quyết như thế.

Nhưng mà đã muộn!

“Phốc!”

Hắc Nha lão nhân trong không trung phun ra một ngụm máu, nhưng khóe miệng lại treo một nụ cười lạnh lùng.

“Nguyên khí động, đánh cho ta!”

Chính là lợi dụng thời gian này, Hắc Nha lão nhân đã hoàn toàn điều động được nguyên lực thiên địa, thành công ngưng tụ ra nguyên khí động!

Mặc dù thời gian trên có chút vội vàng, nguyên khí động này không có mạnh giống như đối phó với Kim Kiếm Điều lần trước, nhưng đối phó với Viên Phi thì cũng đã đủ rồi.

Hơn nữa Hắc Nha lão nhân lúc này đang bên trong trận pháp, khoảng cách giữa nguyên khí động với đám người Viên Phi lại quá gần.

Viên Phi hiển nhiên không ngờ đến Hắc Nha lão nhân sẽ ra một chiêu này, đến khi nghe lời nhắc nhở của Diệp Viễn, lúc này đã trễ rồi!

Trong lúc vội vàng, hắn mang theo Thất Tinh Diệu Nhật Đại Trận, miễn cưỡng tiến hành một lần phòng ngự.

Nhưng mà, Viên Phi có thể đối kháng với Hắc Nha lão nhân, chẳng qua là dưới tình huống Hắc Nha không điều động được nguyên lực thiên địa.

Nguyên khí động, cũng không phải hắn dựa vào Thất Tinh Diệu Nhật Đại Trận là có thể phòng ngự được.

“Ầm!”

Viên Phi ngay cả một đạo đồng tộc, liền bị nguyên khí động nổ như hoa, bay ra ngoài!

Một đòn này Viên Phi trực tiếp chống cự, hắn thừa nhận phần công kích vừa rồi rất lớn, bị thương cũng rất nặng.

Màu trắng của Viên Phi, lúc này cả người nhuộm máu, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Thật may mắn, hắn cuối cùng có thể điều động được đại trận triệt tiêu phần lớn thương tổn, nếu không lúc này sợ rằng đã mất mạng!

Uy lực của Hóa Hải Cảnh, lại cường mạnh đến thế!

“Ầm!”

Thân thể của Hắc Nha lão nhân đụng vào nham thạch, làm nham thạch sau lưng bể tan tành.

Hắn cứng rắn chịu một đòn đại trận, tình trạng lúc này cũng không phải quá tốt.

Thật ra trước đây lúc Hắc Nha lão nhân cùng Kim Kiếm Điều đối trận, cũng đã bị thương, chẳng qua là vì chạy tới hang động trong lòng đất, vẫn luôn đè nén thương thế.

Lúc này lại bị thương nặng, thực lực đã không còn mạnh như trước.

Diệp Viễn thấy tình thế không ổn, lập tức phát động không gian linh khí, đem tất cả Thông Tỉ Thạch Viên thu vào.

“Viên Phi, ngươi không sao chứ?” Diệp Viễn thân hình liền cử động, xuất hiện bên người Viên Phi.

“Thiếu gia, không chết được! Chỉ là, không giúp được việc cho thiếu gia, Viên phi vô năng!”

“Làm sao có thể? Ngươi đã giúp ta chuyện lớn rồi! Ngươi trước tiên hãy vào không gian linh khí yên tâm dưỡng thương, chuyện còn lại, giao cho ta!”

“Đừng! Ta còn có thể tiếp tục chống đỡ được! Người này quá mạnh, thiếu gia sợ rằng không phải đối thủ của hắn!”

Viên Phi ngược lại không có ý chê bai Diệp Viễn, nhưng thực sự hắn và Hắc Nha sau khi giao thủ, có thể cảm giác rõ ràng được sức mạnh của đối phương!

Cảnh giới của Diệp Viễn chung quy quá thấp, căn bản là không có chút phần thắng nào!

“Ngươi yên tâm dưỡng thương, thiếu gia có lúc nào để ngươi thất vọng chưa? Yên tâm, ta sẽ báo thù cho ngươi!” Diệp Viễn lạnh lùng nhìn Hắc Nha lão nhân, nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Thân ngoại hóa thân!

"Àm!"

Một cước đá bay một tảng đá lớn trước mắt, Hắc Nha lão nhân chính mình từ trong hố lớn đi ra.

Lúc này Hắc Nha lão nhân quần áo lam lũ, cái nào có một tí phong phạm cao thủ, toàn bộ một dạng ăn mày.

"Rất tốt! Rất tốt! Một bầy kiến hôi, lại có thể đem lão phu bức đến loại trình độ này, các ngươi đủ để kiêu ngạo! Bất quá, đánh đổi là mạng các ngươi của tất cả các ngươi!"

Hắc Nha lão nhân không che giấu chút nào sát khí của mình, hấn thật nổi giận!

Đến đoạt bảo trước đây, Hắc Nha lão nhân đã sớm tính toán kỹ rồi, đối thủ lớn nhất chính là Kim Kiếm Điều.

Nhưng ai biết, không biết từ nơi nào nhô ra tiểu tử, chẳng những đoạt đi bảo vật của mình, lại có thể còn khiến cho mình bị thương nặng!

Tại Vô Biên Sâm Lâm, Hắc Nha lão nhân nhưng là lão cường giả. Đặc biệt là hấn đột phá Hóa Hải Cảnh tới nay, còn cho tới bây giờ không có bị thương thế nặng như vậy.

Mà hết thấy này, đều là do cái tên tiểu tử chưa dứt sữa trước mặt ban tặng!

Không nghi ngờ chút nào, Hắc Nha lão nhân đã chân chính động sát cơ.

Rất không đúng dịp, Diệp Viễn lúc này cũng động sát cơ!

Từ khi quy thuận tới nay, Viên Phi một mạch tận chức tận trách, Diệp Viễn đã đón nhận con yêu thú này người hầu.

Mà vừa rồi, Hắc Nha lão nhân thiếu chút nữa giết chết Viên Phi!

Nếu không phải Viên Phi thời khắc cuối cùng lấy đại trận ngăn cản, bây giờ sợ rằng đã chết.

Diệp Viễn cho tới bây giờ đều là một người được che chở, Hắc Nha lão nhân cử động, hoàn toàn chọc giận Diệp Viễn!

Diệp Viễn thu Viên Phi vào không gian linh khí, nhìn Hắc Nha lão nhân lạnh lùng nói: "Tiểu gia mệnh ở đây, ngươi có bản lĩnh tới lấy thử xem!"

Nhìn ý chí chiến đấu sục sôi Diệp Viễn, Hắc Nha lão nhân một trận cười điên cuồng: "Ha ha ha... chỗ dựa lớn nhất của ngươi không phải là vừa mới cái trận pháp kia sao? Bây giờ đại trận đã phá, ngươi lại còn ở trước mặt lão phu miễn cưỡng phách lối, thật là không biết sống chết!"

Diệp Viễn cười lạnh nói: "Nếu là thời kỳ toàn thịnh của ngươi, ta tự nhiên không phải là đối thủ. Nhưng là ở bên ngoài vốn đã bị thương, vừa rồi lại chịu Viên Phi một đòn, bây giờ thương thế chỉ sợ cũng không nhẹ à? Bây giờ còn có thể phát huy bao nhiêu thực lực? Sáu phần mười? Hay là năm phần mười?"

Bị Diệp Viễn nhìn thấu, Hắc Nha sắc mặt lão nhân không khỏi biến đổi, chợt hừ lạnh nói: "Hừ! Coi như chỉ có thể phát huy ba thành thực lực, giết ngươi cũng bóp chết một con kiến cũng không có gì khác nhau!"

"Thật sao? Tiểu gia ngược lại là phải nhìn một chút, ngươi bóp chết như thế nào con kiến như ta đây!" Diệp Viễn cười lạnh nói.

Nói xong, Diệp Viễn trực tiếp nuốt vào một viên đan dược, khí thế trong nháy mắt tăng vọt!

Đây là Diệp Viễn trước khi đi luyện chế Ngũ Hành Thông Linh Đan cấp năm!

Trong ánh mắt Hắc Nha lão nhân ánh lên tia kinh hãi, Diệp Viễn cảnh giới tăng vọt, trong nháy mắt tự xông phá Linh Dịch tầng ba, cuối cùng dừng lại ở Linh Dịch tầng năm!

"Hà? Đây là đan dược gì? Lại có thể trực tiếp đột phá ba tầng cảnh giới! Bất quá... hắc chẳng qua là tạm thời à?" Hắc Nha lão nhân cười lạnh nói.

"Đối phó ngươi, vậy là đủ rồi!" Diệp Viễn lạnh lùng nói.

"Ha ha, thật là cuồng vọng! Nếu là ngươi có thể đột phá Ngưng Tinh Cảnh, ta còn biết kiêng kỵ mấy phần. Chẳng qua là tại Linh Dịch Cảnh tăng lên ba tầng tiểu cảnh giới, lại có thể thay đổi gì?"

Diệp Viễn không dài dòng nữa, trực tiếp hóa thân chín bóng người, chín ánh kiếm hợp lại làm một.

“Thanh Cương Phiêu Linh Kiếm quyết” chỉ Cửu Kiếm Thức!

Diệp Viễn vừa lên đến chính là sát chiêu mạnh nhất!

Hắc Nha trong mắt lão nhân hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới là Linh Dịch Cảnh lại có thể phát ra kiếm chiêu mãnh liệt như vậy.

Lúc này Diệp Viễn lấy Linh Dịch Cảnh tầng năm xuất ra Cửu Kiếm Thức, uy lực nâng cao một bước.

Chẳng qua là, đối diện Hóa Hải Cảnh cường giả, một kiếm này tựa hồ không đủ.

Hắc Nha lão nhân chẳng qua là quyền trọng nhẹ nhàng điểm một cái, trực tiếp đánh trúng một chút kiếm mang kia, kiếm mang nhất thời tiêu tán thành vô hình!

Cường đại! Khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng cường đại!

Không có gì bất lợi Cửu Kiếm Thức, căn bản đối với Hắc Nha lão nhân không tạo được một tia uy hiếp!

Dù là chỉ có thể phát huy năm phần mười thực lực, Hắc Nha lão nhân cường hãn vẫn như cũ khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng!

Bất quá, Diệp Viễn đương nhiên sẽ không ngại thẹn thùng trước rằng chỉ bằng một kiếm này có thể giải quyết đối phương, hắc chẳng qua là đang thử thăm dò thực lực Hắc Nha lão nhân.

Rất hiển nhiên, Hắc Nha lão nhân cũng thăm dò tâm tư Diệp Viễn, cho nên bày ra mặt mạnh nhất.

Nhìn như ung dung phá giải, Hắc Nha lão nhân trong lòng cũng là tạo nên rung động thật lớn.

Hắn nguyên tưởng rằng một kiếm này không gì hơn cái này, song thời điểm khi hắn đụng phải kiếm mang, lực công kích cường đại của kiếm mang làm cho hắn có chút chuẩn bị không đủ.

Một kiếm này, cơ hồ có thể thương tổn tới Ngưng Tinh Cảnh cường giả!

Mà thực lực của hắn bây giờ, không sai biệt lắm cũng chính là Ngưng Tinh Cảnh trung kỳ.

Nếu không phải hắn nội tình thâm hậu, vừa rồi lần này là có thể đưa hắn chấn thương.

Thiếu chút nữa lật thuyền trong mương, cái này làm cho Hắc Nha lão nhân âm thầm căm tức.

"Hừ! Chút tài mọn! Ngươi đã đánh xong, bây giờ tới phiên ta à?"

Hắc Nha lão nhân quyết định hào hào cho Diệp Viễn chút màu sắc nhìn một chút, để hắn biết cái gì gọi là Hóa Hải Cảnh!

Hắn để quyền trọng hoành ở trước ngực, lần nữa tụ tập được nguyên lực thiên địa kinh khủng.

Từ quyền trọng của Hắc Nha lão nhân hiện ra một món Linh khí, có thể tăng cường khả năng hấp thụ nguyên khí! Cũng chính là bằng vào một điểm này, hắn có thể đánh bại Kim Kiếm Điều.

Bây giờ Hắc Nha lão nhân tụ tập nguyên lực thiên địa, mặc dù không có nguyên lực thiên địa đáng sợ như trước, nhưng cũng không phải Diệp Viễn một tên Linh Dịch Cảnh võ giả có thể ngăn cản.

Diệp Viễn thấy vậy biến sắc, cắn răng một cái lần nữa hóa thân chín thân ảnh, Cửu Kiếm Thức lần nữa phát ra!

Mà ở Hắc Nha lão nhân tụ tập nguyên lực thiên địa trước mặt, một chiêu này quá mức nhỏ bé, ngay cả một đại biến cố đều lật không nổi.

"Hừ! Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, đi chết đi!"

Hắc Nha lão nhân nhẹ nhàng đẩy một cái, nguyên khí sóng hướng thẳng về phía Diệp Viễn!

Diệp Viễn sắc mặt đại biến, liền vội vàng triển khai thân pháp muốn trốn khỏi. Nhưng mà nguyên khí sóng tốc độ càng lúc càng nhanh, hơn nữa như

bóng với hình!

"Àm!"

Nguyên khí sóng lần nữa nổ mạnh, trong hang động biến thành một mảnh trắng xóa, thiểm mắt bị mù.

Hắc Nha lão nhân cảm thấy, Diệp Viễn khí tức đã tan biến không còn dấu tích! Rất hiển nhiên, Diệp Viễn đã chết đến mức không thể chết thêm rồi!

"Ha ha ha! Tiểu tử thú vị trong mắt không người, rốt cuộc cũng chết à? Tiểu tiểu Linh Dịch Cảnh lại dám như thế cuồng vọng, thật là chán sống!"

Hắc Nha lão nhân hôm nay cũng là bị Diệp Viễn một mạch ăn đến sít sao, khó chịu hết sức.

Bây giờ biết Diệp Viễn chết, trong ngực một ngụm khí rốt cuộc phun ra, trong lòng không nói ra được sung sướng.

Cũng không biết đã bao nhiêu năm, Hắc Nha lão nhân lại có thể bởi vì giết một tên Linh Dịch Cảnh mà đắc chí.

Khoảnh khắc quang mang tiêu tan Hắc Nha lão nhân nhìn về phía chỗ ban đầu của Diệp Viễn, tiếng cười hơi ngừng, mặt liền biến sắc!

Chỗ đó dĩ nhiên không có vật gì!

Nếu như đánh Diệp Viễn thành cặn bã, Hắc Nha lão nhân đều không cảm thấy kỳ quái, nhưng là cái nơi này, thậm chí ngay cả cọng lông cũng không có!

Nguyên khí sóng uy lực lúc nào biến thành mạnh như vậy?

Dĩ nhiên có thể đem Diệp Viễn cả người đều khí hóa rồi hả?

Đùa gì thế!

Đang lúc này, Hắc Nha lão nhân toàn thân người đều nổi da gà.

Gặp nguy hiểm!

Hắc Nha lão nhân không chút nghĩ ngợi, thân hình cực nhanh lao về phía sau.

"Àm!"

Một ánh kiếm từ lòng đất phát ra, xuyên phá rồi mặt đất, thẳng hướng Hắc Nha lão nhân đâm tới!

"Quét!"

Kiếm mang lướt qua mặt mũi Hắc Nha, cắt đứt vài cọng tóc của hắn!

Nguy hiểm thật!

Mà lúc này, Diệp Viễn thân hình cũng từ lòng đất bay lên.

Hắc Nha lão nhân tránh được một kiếp, cũng là biến sắc: "Thân ngoại hóa thân!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Hắc nha âm hỏa!

"Đáp đúng, bắt quá... không có khen thưởng."

Hắc Nha sắc mặt lão nhân âm tình bất định, Diệp Viễn cường đại nằm ngoài dự đoán của hắn, các loại thủ đoạn không cùng tầng xuất, quả thực là khó lòng phòng bị.

Vừa rồi nếu như không phải trực giác hắn cường đại, Diệp Viễn một kiếm này chỉ sợ cũng có thể lấy nửa cái mạng của hắn.

Hắn lúc này thương thế đã rất nặng, lại thương càng thêm thương, hôm nay làm không tốt thật muốn ngỏm tại đây.

"Người lại luyện thành thân ngoại hóa thân, chẳng lẽ là cùng lần này có liên quan với chí bảo xuất thế? Rốt cuộc là cái gì?" Hắc Nha lão nhân trong lòng

động một cái, mở miệng hỏi.

"Muốn biết? Thì nhìn ngươi có bản lĩnh cạy ra miệng của ta hay không!" Diệp Viễn hừ lạnh nói.

Hắc Nha lão nhân cũng là người có kiến thức khá rộng, chỉ liếc mắt liền nhìn ra thủ đoạn của Diệp Viễn, hơn nữa liên hệ với Tinh Đàn Hóa Liên trên.

Bất quá, Diệp Viễn đương nhiên sẽ không ngại thơ đến cho hắn giải đáp nghi vấn giải thích.

Tinh Đàn Hóa Liên là lá bài tẩy lớn nhất bây giờ của hắn, tự bộc lá bài tẩy, loại sự tình này chỉ có ngu ngốc mới sẽ làm.

Diệp Viễn luyện hóa Tinh Đàn Hóa Liên, tự nhiên có được thân ngoại hóa thân.

Này hóa thân mặc dù không có bản thể thực lực cường đại, nhưng là lại có một cái chỗ tốt. Chỉ cần Tinh Đàn Hóa Liên bản thể không chết, hóa thân liền có thể liên tục không ngừng sản sinh.

Hơn nữa thân ngoại hóa thân và tập thể cơ hồ giống nhau như đúc, không có thủ đoạn đặc thù rất khó phân biệt. Dùng nó đến làm xáo trộn tầm mắt đối thủ.

Vừa rồi Diệp Viễn ngưng tụ ra một đạo thân ngoại hóa thân, mà bản thể lại lặng lẽ độn xuống lòng đất, vì chính là xuất kỳ bất ý...

Chẳng qua là không nghĩ tới Hắc Nha lão nhân vô cùng cẩn thận, lại có thể khó khăn tránh thoát một kích này.

"Tiểu tử, ta thừa nhận ngươi rất mạnh! Bất quá, cũng đến đây chấm dứt! Có thể buộc ta dùng được một chiêu này, ngươi đủ để kiêu ngạo!" Hắc Nha lão nhân sắc mặt trầm xuống, nói.

Chỉ thấy Hắc Nha lão nhân lật tay lại, một ngọn lửa màu đen ở tại lòng bàn tay nhảy lên, làm cho người ta một cỗ sợ hết hồn hết vía.

Ngọn lửa màu đen giống như Hắc Nha, nhìn một cái cực kỳ lợi hại.

"Hắc Nha Âm Hỏa!" Diệp Viễn thấy vậy cũng là biến sắc.

"Không nghĩ tới ngươi còn nhỏ tuổi, kiến thức ngược lại không cạn. Không sai, đây chính là lão phu dựa vào thành danh hỏa diễm - nguyên hỏa Hắc Nha Âm Hỏa cấp ba!" Hắc Nha lão nhân trầm giọng nói.

Võ giả quen thuộc với nguyên hỏa là thông thường, đó chính là ngọn lửa màu đen đại không tốt lắm, vô luận ngọn lửa này phẩm cấp bao nhiêu!

Bởi vì ngọn lửa màu đen thường thường đều là hư hỏa, không có thật thể, hơn nữa uy lực cực mạnh. Hư hỏa chẳng những khó khăn để phòng ngự, hơn nữa trực tiếp tác dụng với thần hồn võ giả.

Một khi dính vào hư hỏa, cho dù may mắn không chết, thường thường cũng sẽ như phụ cốt chi thư một loại ăn mòn võ giả thần hồn cho đến chết!

Hắc Nha lão nhân sở dĩ nổi danh trên đời, cũng là bởi vì hắn tại thời điểm Ngưng Tinh Cảnh luyện hóa nguyên hỏa Hắc Nha Âm Hỏa cấp ba, trở thành nhân vật cực kỳ mạnh trong Ngưng Tinh Cảnh.

Bây giờ Hắc Nha lão nhân mặc dù nhưng đã đặt chân tới Hóa Hải Cảnh, nhưng Hắc Nha Âm Hỏa cũng không lỗi thời.

Ngược lại, bởi vì thực lực bản thân hắn tăng nhiều, nuôi dưỡng Hắc Nha Âm Hỏa, ngược lại khiến cho Hắc Nha Âm Hỏa càng cường đại hơn.

Đến nay Hắc Nha Âm Hỏa chỉ thiếu chút nữa là có thể tấn thăng làm nguyên hỏa cấp bốn!

Bây giờ Hắc Nha Âm Hỏa coi như là Hóa Hải Cảnh cường giả, cũng tuyệt không nguyện trêu chọc. Đối phó Diệp Viễn Linh Dịch Cảnh như vậy, đều có chút đại tài tiểu dụng.

Bất quá, đây cũng là tuyệt chiêu Hắc Nha lão nhân ẩn giấu. Hắn định dùng cái này đi đối phó Diệp Viễn, đủ thấy hắn đối với Diệp Viễn coi trọng rồi.

"Thật là hèn hạ, lại dùng Hắc Nha Âm Hỏa đi đối phó ta!" Diệp Viễn một bộ căn răng nghiêng lợi đáng vẽ, tỏ ra rất là chột dạ.

"Tiểu tử, điều này cũng không phải tại lão phu. Nếu không phải ngươi quá mức khó giải quyết, lão phu cũng sẽ không vận dụng bản mạng nguyên hỏa. Bây giờ, ngươi có thể đi chết!"

Hắc Nha lão nhân ánh mắt biến thành ác liệt, sau đó đơn chương đẩy một cái, Hắc Nha trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

"A!"

Sau một khắc, Diệp Viễn bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, cả người toàn thân đều bị ngọn lửa màu đen đốt, bộ dáng thật là kinh khủng.

Bất quá, Hắc Nha trên mặt lão nhân cũng không có vẻ đắc ý, ngược lại hừ lạnh nói: "Hừ, lại là thân ngoại hóa thân, ta xem ngươi có thể trốn khi nào! Chờ đan dược của ngươi hết tác dụng, ta xem ngươi lấy cái gì đến trốn Hắc Nha Âm Hỏa của ta!"

Hắc Nha lão nhân tiếng nói vừa dứt, "Diệp Viễn" trong tiếng kêu gào thê thảm biến thành một đạo hư vô.

Lại là thân ngoại hóa thân!

Hắc Nha lão nhân vung tay lên, Hắc Nha Âm Hòa trong nháy mắt xuyên qua một cột đá, lại là một đạo tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhưng mà cùng trước đây cũng thế, Diệp Viễn lần nữa hóa thành một đạo hư vô.

"Trốn! Tiếp tục trốn! Ta xem ngươi có thể trốn khi nào!" Hắc Nha lão nhân mặt đầy âm trầm nói.

Hắn không ngừng thúc giục Hắc Nha Âm Hòa, tiêu diệt lần lượt "Diệp Viễn". Nhưng mà hắn tiêu diệt, mãi mãi cũng là giả Diệp Viễn.

Hắc Nha sắc mặt lão nhân xanh mét, này Diệp Viễn cũng thật khó dây dưa! Một tên nho nhỏ Linh Dịch tăng năm có thể ngưng tụ nhiều như vậy thân ngoại hóa thân. Đột nhiên thành người khác, chỉ sợ sớm đã nguyên lực khô kiệt à?

Nhưng Diệp Viễn không ngừng chuyển đổi phương hướng, Hắc Nha lão nhân cũng không mò ra Diệp Viễn đích thực thân tới cùng ở nơi nào.

Hắc Nha Âm Hòa của hắn có lợi hại hơn nữa, đột nhiên tới Diệp Viễn cũng là không có biện pháp a!

Bất quá, Hắc Nha đối với lần này ngược lại không gấp, bởi vì hắn biết Diệp Viễn ăn đan dược kia có thời gian giới hạn, nhất định là có thời hạn cùng hậu di chứng.

Cho nên, tại trước khi đan dược được hiệu quả đi, Diệp Viễn nhất định sẽ kiếm cơ đối phó mình.

Hắn thậm chí cũng không cần ra tay giết Diệp Viễn, chỉ cần hắn chặn lại Diệp Viễn một kích cuối cùng, Diệp Viễn sẽ bị hắn xé xác!

Tiểu tử này trên người bí mật không ít, đến lúc đó tiến hành sưu hồn hắn, nên có thể đào được không ít bí mật.

"Còn không ra sao? Chơi trốn tìm rất hay? Bất quá, đan dược của ngươi cũng sắp hết hiệu nghiệm?"

Đốt chết một người "Diệp Viễn", Hắc Nha lão nhân hướng về phía trống rỗng lòng đất hang động lớn tiếng kêu.

Đang lúc này, Diệp Viễn thân hình từ phía sau cột đá thoát ra, Cừu Kiếm Thức chợt phát động!

Đây là Hắc Nha lão nhân sử dụng Hắc Nha Âm Hòa sau, Diệp Viễn lần đầu tiên chủ động đánh ra, vừa nhanh có ác!

Nhưng mà Hắc Nha lão nhân đối với lần này tựa hồ sớm có chủ ý, cười lạnh một tiếng, Hắc Nha Âm Hòa tại hắn lòng bàn tay gạt mình, trong nháy mắt đánh trúng Diệp Viễn!

Diệp Viễn còn chưa kịp kêu thảm thiết, Hắc Nha phía sau lão nhân mặt đất vỡ ra, lại là một đạo thân ảnh gấp vọt mà ra!

Đây mới là Diệp Viễn đích thực thân!

Hắn dùng thân ngoại hóa thân hấp dẫn Hắc Nha Âm Hòa, chân thân mới tại Hắc Nha phía sau lão nhân phát động một kích trí mạng!

Một kích này gây khó dễ địa vừa đúng, không cho Hắc Nha lão nhân chút nào cơ hội thở dốc!

Thương Hoa Kiếm đâm thẳng Hắc Nha lão nhân cổ họng, đã gần trong gang tấc!

Hắc Nha lão nhân xoay người lại, trên mặt không chút nào không thấy được hốt hoảng.

Hắn bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: "Chờ ngươi đã lâu!"

Chỉ một câu này mà nói, Diệp Viễn cũng là sắc mặt biến.

Hắc Nha lão nhân đưa ngón tay nhẹ nhàng kẹp một cái, tưng tưng lấy Diệp Viễn Thương Hoa Kiếm.

Sau một khắc, ngọn lửa màu đen dọc theo Thương Hoa Kiếm lan tràn mà lên, nhanh chóng đốt tới Diệp Viễn cầm kiếm tay, sau đó nhanh chóng đốt tới toàn thân!

"Lập lại chiêu cũ, ngươi nghĩ rằng ta sẽ còn mắc lừa nữa sao? Ngây thơ! Bây giờ, ngươi có thể đi chết!" Hắc Nha cười lạnh nói.

Lần này, Hắc Nha Âm Hòa đốt tới Diệp Viễn chân thân!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Viêm bạo!

"A! Ngươi buông ra! Ngươi mau buông ra!"

Diệp Viễn toàn thân đều bị ngọn lửa màu đen quấn quanh, biểu tình trên mặt có vẻ hơi vận vẹo, tựa hồ vô cùng là thống khổ.

"Ha ha ha... Thống khổ à? Để lão phu hảo hảo thưởng thức một chút ngươi biểu tình thống khổ! Tận tình hưởng thụ lão phu Hắc Nha Âm Hỏa ah"

Thấy Diệp Viễn biểu tình thống khổ, Hắc Nha lão nhân trong lòng không nói ra được sáng khoái!

Chuyến này Liên Nguyệt Hạp Cốc chuyến đi, hẳn một mạch bị cái này Linh Dịch Cảnh tiểu tử ăn gấu gao, muốn phiền muộn bao nhiêu có phiền muộn bao nhiêu.

Bây giờ, tiểu tử này rốt cuộc bị chính mình đồng phục, Hắc Nha lão nhân không khỏi có loại cảm giác hãnh diện.

Nhưng mà Hắc Nha lão nhân không có phát hiện, Diệp Viễn một cái tay khác núp ở trong tay áo, một mực âm thầm làm cái gì.

"Ha ha, lừa gạt ngươi!"

Hắc Nha lão nhân đang hưởng thụ trứ thắng lợi khoái cảm, có thể nhưng vào lúc này, Diệp Viễn trên mặt vận vẹo biểu tình vừa thu lại, thay vào đó là một bộ dễ dàng như thường biểu tình.

Hắc Nha lão nhân sắc mặt đại biến, theo bản năng cảm giác không ổn!

Nhưng mà, lúc này đã trễ!

Hắc Nha cùng Diệp Viễn ở giữa, nhấc lên một cỗ vô cùng là năng lượng kinh khủng!

Diệp Viễn trên người, đột nhiên truyền ra một đạo lãnh đạm ngọn lửa màu vàng, cùng Hắc Nha Âm Hỏa đan vào với nhau!

"Tịnh Đàn Thánh Hóa! Là Tịnh Đàn Thánh Hóa! Ngươi... ngươi không muốn sống nữa? Hai loại nguyên hỏa chung một chỗ, sẽ phát sinh viêm bạo, chúng ta đều sẽ chết! Dừng lại! Mau dừng lại!" Hắc Nha lão nhân cuồng loạn hô.

..

Nguyên hỏa chính là thiên địa sở sinh, cho dù là nguyên hỏa cấp một, cũng là có vật có linh.

Thiên địa linh vật đều có sự kiêu ngạo của chính mình, cho nên, hai loại nguyên hỏa vô luận như thế nào là không thể đụng vào nhau, đặc biệt là hai loại nguyên hỏa đẳng cấp không kém nhiều.

Một khi hai loại nguyên hỏa đụng vào nhau, hai loại thuộc tính nguyên hỏa thì sẽ sinh ra mãnh liệt va chạm, từ đó sinh ra cực kì khủng bố bạo tạc!

Loại này bạo tạc, được gọi là viêm bạo!

Hai loại nguyên hỏa đẳng cấp càng cao, sinh ra bạo tạc thì càng mãnh liệt.

Tịnh Đàn Thánh Hóa là nguyên hỏa cấp bốn, mà Hắc Nha Âm Hỏa trải qua Hắc Nha lão nhân chú tâm bồi dưỡng, cũng đã ép tới gần cấp bốn.

Hai cái này loại nguyên hỏa đan vào một chỗ sinh ra viêm bạo, uy lực có thể tưởng tượng được!

"Ha ha, ngươi suy nghĩ nhiều, chết chẳng qua là ngươi."

Đối diện hai loại nguyên hỏa va chạm tản ra năng lượng kinh khủng, Diệp Viễn vô cùng lạnh nhạt.

Đối với Diệp Viễn tới nói, hẳn có thể bị cường giả giết chết, cũng không biết bị hỏa thiêu chết, dù là hai cái này loại hỏa điểm một là cấp bốn, một là chuẩn cấp bốn.

Hai loại hỏa điểm đan vào một chỗ, tạo thành một vòng xoáy kinh khủng, vững vàng hút vào hai người.

Hắc Nha lão nhân đem hết toàn lực muốn tránh thoát này cỗ trói buộc lực, nhưng mà lại là phí công. Cảm nhận được càng ngày càng năng lượng kinh khủng, Hắc Nha lão nhân cảm nhận được tuyệt vọng trước đó chưa từng có.

Đáng sợ không là tử vong, mà là chờ đợi tử vong quá trình!

"Tiểu tử, bây giờ thu tay lại còn kịp! Chúng ta đồng thời rút về nguyên hỏa, viêm bạo sẽ không phát sinh! Nếu không, chúng ta biết ngọc đá cùng vỡ!" Hắc Nha lão nhân gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Diệp Viễn nhàn nhạt nói: "Vui về hưởng thụ viêm bạo uy lực đi, ta sẽ không phụng bồi!"

Viêm bạo đã thành, Diệp Viễn không cần thiết lưu lại nữa, nếu không thật muốn cho Hắc Nha lão nhân chôn theo.

Diệp Viễn thân hình động một cái, càng là giống hệt một con cá tránh thoát viêm bạo vòng xoáy trời buộc, hướng về phía bên ngoài hang bơi đi.

Hắc Nha lão nhân nhìn thấy một màn này, con ngươi đều trừng ra ngoài!

Lực trời buộc mạnh như vậy ngay cả hắc cái này Hóa Hải Cảnh đều không thoát được, tiểu tử này rốt cuộc là làm sao làm được?

Bất quá, hắc lúc này đã không có thời gian để cân nhắc cái này, bởi vì lập tức phải nổ tung. Mà hắc lại ở chính trung tâm viêm bạo, một khi bạo tạc hắc chắc chắn phải chết!

Hắc Nha lão nhân thử các loại biện pháp, nhưng là từ đầu đến cuối không cách nào tránh thoát này cỗ hấp lực cường đại. Lại thử các loại biện pháp nghĩ muốn tiêu trừ viêm bạo, vẫn là tổn công vô ích.

Diệp Viễn lúc này giống như con cá trên không trung bơi lội, rốt cuộc đi tới cửa động nơi.

Viêm bạo trời buộc lực đến đây chấm dứt, Diệp Viễn mềm nhũn rơi xuống đất, cũng không còn cách nào nhúc nhích.

Cùng lúc đó, Nam Phong Chi Nhu đột nhiên xuất hiện.

"Diệp Viễn! Ngươi không sao chứ?" Thấy Diệp Viễn thảm trạng, Nam Phong Chi Nhu liền vội vàng xông tới.

Diệp Viễn cười thảm nói: "Ngươi nhìn bộ dáng của ta, giống như là không có chuyện gì sao? Hãy bớt nói nhảm đi, đến nhanh rồi đi nơi này, nơi này lập tức phải nổ tung, ta bây giờ không nhúc nhích được, mau dẫn ta rồi đi nơi này!"

Nói xong, Diệp Viễn hai mắt nhắm lại, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Kỳ thật từ vừa mới bắt đầu, Diệp Viễn có phát giác trên thân Hắc Nha lão nhân có nguyên hỏa. Cũng đang ở đó lúc, Diệp Viễn đã có suy tính.

Diệp Viễn rất rõ, lấy cảnh giới của hắc, đừng nói giết chết Hắc Nha lão nhân, công kích của hắc đụng đến lão còn không đụng được, dù là hắc uống Ngũ Hành Thông Linh Đan cấp hai.

Mà Diệp Viễn trên người, lớn nhất đòn sát thủ lợi hại, mới vừa luyện hóa xong xong nguyên hỏa Tịnh Đàn Thánh Hỏa cấp bốn. Cũng chỉ có nó, có thể tạo thành tổn thương cho Hắc Nha lão nhân!

Cho nên, không tới cuối cùng, Diệp Viễn tuyệt không có thể lấy ra lá bài tẩy này.

Nhưng mà, Diệp Viễn đối với nguyên hỏa vô cùng nhạy cảm, hắc mơ hồ có thể cảm nhận được, Hắc Nha lão nhân bên trong cơ thể có một loại uy lực không kém nguyên hỏa.

Mà này, lại cho Diệp Viễn cho một cái ý nghĩ mới, đó chính là viêm bạo!

Một khi viêm bạo có thể thành hình, vậy thì có thể tổn thương đến Hắc Nha lão nhân!

Cho nên, Diệp Viễn thận trọng, từng điểm từng điểm khiến Hắc Nha lão nhân phải sử dụng thủ đoạn mạnh nhất - Hắc Nha Âm Hỏa!

Hắc Nha lão nhân nhìn như vô cùng cường đại, lại từng bước một rơi vào Diệp Viễn vì hắc thiết kế cạm bẫy trong đó.

Cho đến cuối cùng, Diệp Viễn lấy thân ngoại hóa thân hấp dẫn Hắc Nha lão nhân, chính mình thừa dịp đánh lén, chính là vì cho Hắc Nha lão nhân tạo thành giả tượng.

Thật bất hạnh, Hắc Nha lão nhân bị lừa...

Chờ hắc thời điểm phản ứng lại viêm bạo đã thành hình, Hắc Nha lão nhân chính là muốn chạy trốn, cũng trốn không thoát!

Nhưng mà, Diệp Viễn đối với nghiên cứu nguyên hỏa căn bản không phải người ở Vô Biên Giới có thể tưởng tượng.

Kiếp trước hắc từng nắm giữ qua chín loại nguyên hỏa, không có chuyện làm nên đem những nguyên hỏa bày ở một chỗ chơi đùa để với càng hiểu hơn nguyên hỏa đặc tính.

Hắc Nha lão nhân ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ viêm bạo, Diệp Viễn đã sớm chơi đùa hư thú, làm sao vậy được hắc?

Bất quá, vì thi triển viêm bạo, Diệp Viễn cũng bỏ ra giá cực lớn.

Mặc dù hần luyện hóa Tịnh Đàn Thánh Hóa, nhưng là thể xác của hần, kinh mạch, đan điền cũng chỉ là Linh Dịch Cảnh tiêu chuẩn, căn bản là không chịu nổi nguyên hỏa cấp bốn.

Nói cách khác, mặc dù Diệp Viễn luyện hóa nguyên hỏa cấp bốn, hần thời điểm luyện đan và chiến đấu dựa vào năng lực nguyên hỏa, chỉ có thể áp chế ở nguyên hỏa tiêu chuẩn cấp hai.

Mà vừa rồi, Diệp Viễn phóng thích toàn bộ uy năng Tịnh Đàn Thánh Hóa ra ngoài, có thể tưởng tượng được đối với thân thể của hần tạo thành tổn thương lớn bao nhiêu tổn thương.

Nếu như không phải Diệp Viễn đối với nguyên hỏa không chế đã đến trình độ đăng phong tạo cực, hần bây giờ đã bị Tịnh Đàn Thánh Hóa thiêu đến không còn sót lại một chút cặn rồi.

Dù vậy, trạng thái của hần bây giờ cũng là hết sức tệ hại, chỉ có thể cho gọi ra Nam Phong Chỉ Nhu dẫn hần chạy trốn.

"Àm!"

Một đạo trầm muộn vô cùng tiếng nổ vang lên, toàn bộ hang động dưới đất đều chấn động lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Diệp Hàng xuất quan!

Tần quốc Hoàng thành, mấy ngày nay tương đối náo nhiệt.

Không gì khác, Túy Tinh Lô phát thiệp mời rộng rãi, cử hành một phẩm đan đại hội.

Gần một tháng qua, Túy Tinh Lô có thể nói là phong quang vô hạn, mơ hồ có nắm tư thế người cầm đầu đan dược giới của Tần quốc.

Tụ Nguyên Đan đẩy ra sau, Túy Tinh Lô vẫn luôn là đông như trẩy hội, mỗi ngày đều sẽ có nhóm lớn võ giả tụ tập, chỉ vì cầu mua Tụ Nguyên Đan.

Mà lần này, Vạn Đông Hải càng là thả ra đại chiêu, cử hành lần này phẩm đan đại hội, mời tất cả người có vai vế của Tần quốc.

Nghe nói, Túy Tinh Lô sắp sửa tung ra ba loại tân đan dược trên lần phẩm đan đại hội này, đối với đan dược giới Tần quốc tiến hành một lần hoàn toàn cách mạng!

Tin tức như thế bạo tạc, tự nhiên đưa tới cực lớn oanh động tại Tần quốc.

Bởi vì có Tụ Nguyên Đan ví dụ ở phía trước, Túy Tinh Lô tung ra tin tức tự nhiên nâng lên của võ giả khẩu vị.

Một Tụ Nguyên Đan đã thay đổi tình hình đan dược giới Tần quốc, nếu là duy nhất một lần đẩy ra ba loại tân đan dược sẽ đưa tới thay đổi như thế nào?

Sợ rằng, không riêng gì đẩy ngã Dược Hương Các đơn giản như vậy à?

Bất kể như thế nào, cử động của Túy Tinh Lô chẳng những đưa tới nhân sĩ tầng cao của Tần quốc sự chú ý, cũng đưa tới sự chú ý cực kỳ lớn của tầng lớp võ giả bình dân.

Cho dù danh tiếng của Túy Tinh Lô trong giới thợ săn yêu thú không tốt hay là có không ít người ở chỗ này mua đan dược.

Đây là chuyện không có cách nào khác, chung quy Nguyên Khí Cảnh võ giả mới là một đoàn thể không lồ nhất, mà Tụ Nguyên Đan là đan dược độc nhất vô nhị của Túy Tinh Lô.

Những võ giả này không có lựa chọn nào khác!

Mà khoảng thời gian này tới nay, Túy Tinh Lô còn lựa chọn một loạt các biện pháp để chèn ép Dược Hương Các, bây giờ đã cơ hồ lũng đoạn đan dược thị trường của Tần quốc.

Ngoại trừ Thạch Khai Dững vẫn trung thành như vậy, tuyệt đại đa số người hoặc bị buộc hoặc chủ động đi tới Túy Tinh Lô mua đan dược.

Tinh thể đối với Dược Hương Các nói tới đã đến sinh tử một lộ trình.

Mà lúc này, Diệp Hằng như cũ đang bế quan trong đó.

...

Vạn gia, Vạn Đông Hải ngồi đối diện một người trung niên mặc hoa phục.

Người trung niên giữa hai lông mày lộ ra trầm ổn cùng khí phách, trước khí thế càng là không kém Vạn Đông Hải chút nào!

"Vũ Lâm huynh, lần này chúng ta Vạn Tô hai nhà liên thủ, liền muốn nhất thống đan dược giới Tàn quốc!" Vạn Đông Hải lúc này tỏ ra được thời đắc ý.

Hắn đối diện người trung niên hoa phục, chính là Tô gia gia chủ Tô Vũ Lâm! Giậm chân một cái, Tàn quốc đều phải dao động ba chân bốn tay!

Tô Vũ Lâm ngược lại không có đắc ý như Vạn Đông Hải, chẳng qua là nhân nhật nói: "Nhất thống đan dược giới chỉ là một bắt đầu, chờ Vạn lâu chủ ngồi lên đan dược giới Tàn quốc cũng đừng quên ước định giữa chúng ta a!"

"Vũ Lâm huynh nói gì vậy, hai nhà chúng ta hợp tác đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ Vũ Lâm huynh còn không hiểu ta Vạn Đông Hải? Nam Phong gia suy nhược lâu ngày đã sớm gánh chịu không nổi Tàn quốc rồi, Tô gia cướp lấy chính là ý dân, Vạn mỗ đương nhiên sẽ không nghịch thiên!"

"Ha ha, vậy thì tốt! Tô mỗ ở đây sớm chúc mừng Vạn lâu chủ hoàn thành tâm nguyện nhiều năm, hoàn toàn đánh sụp Dược Hương Các rồi!"

"Ha ha, cái này còn không là làm phiền Vũ Lâm huynh? Nếu như không có Vũ Lâm huynh cung cấp tân đan dược, Vạn mỗ cũng sẽ không có hôm nay a! Vũ Lâm huynh yên tâm, ngày khác Vũ Lâm huynh thay thế Nam Phong Dật, Vạn mỗ chính là ngự dụng Hoàng thất Luyện Dược Sư!"

"Ừ, Vạn lâu chủ có lòng. Chẳng qua là ta bây giờ vẫn có chút bận tâm, phẩm đan đại hội tiếng gió đã thổi ra ngoài thời gian dài như vậy, Nam Phong Dật cũng là một chút động tĩnh cũng không có, chẳng lẽ nói hắn đang ấp ủ cái gì?"

"Vũ Lâm huynh suy nghĩ nhiều! Hoàng thất nhân tài suy bại, ngoại trừ cái đó Nam Phong lão già kia nào còn có người có thể xài được? Đúng rồi, còn không có chúc mừng Vũ Lâm huynh đột phá Ngưng Tinh tầng hai! Bây giờ ngoại trừ Ngô Đạo Phong cùng Giang Vân Hạc hai cái người trung lập này, toàn bộ Tàn quốc còn có ai là đối thủ của Vũ Lâm huynh? Vũ Lâm huynh có thể vào lúc này đột phá, cũng không từ mặt bên chứng minh thiên mệnh sở quy?"

"Ha ha, có lẽ thật sự là ta nghĩ nhiều rồi. Bất quá cũng liền mấy ngày nay, thượng tông Tiếp Dẫn Sư tới đến Đan võ Học Viện. Có Tiếp Dẫn Sư hỗ trợ, nghĩ đến quyền lực chuyển giao hẳn sẽ tương đối thuận lợi."

Vạn Đông Hải nghe vậy cũng là biến sắc, thức thời không có tiếp lời.

Nguyên lai Tô gia tại U Vân Tông có như thế bối cảnh thâm hậu, khó trách dám làm như thế chuyện nghịch thiên. Tô Vũ Lâm đem chuyện này tiết lộ cho hắn, cũng là cảnh cáo hắn, để hắn không nên có quá nhiều ý đồ không an phận.

"Ha ha, xem ra Vũ Lâm huynh thật là vạn sự đã sẵn sàng! Đúng rồi, ta nghe nói con trai của Diệp Hằng tham gia Vô Biên thí luyện, vẫn chưa có trở về, sợ là đã chết tại Vô Biên Sâm Lâm đi? Bây giờ Diệp Hằng ngay cả nhi tử cũng bị mất, sợ rằng sau khi xuất quan biết kêu la như sấm à?" Vạn Đông Hải rất thức thời nói tránh đi.

Ai biết Vạn Đông Hải nói chưa dứt lời, nói một chút Tô Vũ Lâm cũng là biến sắc.

Mất tích đâu chỉ là con trai của Diệp Hằng, con của hắn cũng cùng theo một lúc mất tích! Tô Vũ Lâm làm sao cũng nghĩ không thông, hắn phái Thường thị huynh đệ hiệp trợ nhi tử, làm sao đến bây giờ một tin đều không có?

Chẳng lẽ nói, bọn họ giết Diệp Viễn xong đụng phải những chuyện khác tri hoãn?

"Hừ! Phẩm đan đại hội lập tức phải tiến hành, Vạn lâu chủ cũng không cần chú ý chút ít chuyện nhỏ nhặt này, vẫn là đem tâm tư đặt ở đại sự đi! Tô mỗ còn có việc, liền đi trước rồi!" Tô Vũ Lâm không vui nói.

Vạn Đông Hải có chút không giải thích được, không biết nơi nào đắc tội Tô Vũ Lâm.

...

Một gã sai vặt bộ dáng võ giả ngạo nghễ đi vào Dược Hương Các, chuông quỹ Phùng Tam phờ phạc mà ngủ gật, căn bản không thấy người đi vào.

"Có còn người sống hay không? Đi ra cái!" Gã sai vặt mui mũi phản phách lối hô.

Phùng Tam bị thức tỉnh, thấy quần áo trên người gã sai vặt, không khỏi giận dữ: "Tiểu tử từ đâu tới, dám ở chỗ này giường oai! Có biết hay không đây là nơi nào!"

Gã sai vặt liếc mắt nhìn một chút Phùng Tam, ngạo nghễ nói: "Tiểu gia đương nhiên biết nơi này là địa phương nào, một cái tiệm sắp sập thôi. Phùng Tam, tiểu gia nhìn ngươi còn có mấy phần bản lĩnh, bằng không đến Túy Tinh Lâu cùng tiểu gia ta lăn lộn a."

Phùng Tam nghe vậy giận dữ nói: "Một cái gã sai vặt lại dám đề cho ta - Phùng Tam theo ngươi lăn lộn! Ngươi cũng không đi đại tự mình soi xem, ngươi

tính toán thom vậy sao!"

"Hắc hắc, Phùng chương quỹ đừng tức giận a. Ta là làm việc vặt không sai nhưng là Phùng chương quỹ tình cảnh bây giờ, sợ là ngay cả làm việc vặt cũng không bằng à? Ta bây giờ để người theo ta lẫn lộn, là cho người cơ hội! Bằng không đợi phẩm đan đại hội mở một cái, Phùng chương quỹ còn muốn tìm cơ hội sợ là không dễ dàng như vậy rồi."

Phùng Tam đưa tay chỉ cửa lớn, cả giận nói: "Cút cho lão tử! Không còn cút đi, lão tử liền đem người ném ra! Ta Phùng Tam chính là chết đói, cũng sẽ không đi Túy Tinh Lâu liếm giày đấy!"

Gã sai vặt ngược lại không chút hoang mang xuất ra một tấm thiệp mời, quơ quơ trước mặt Phùng Tam nói: "Thấy không, nhà ta lâu chủ nể tình những ngày qua về mặt tình cảm, cố ý phát cái thiệp mời cho Dược Hương Các các người. Phùng chương quỹ nếu là đem ta đuổi ra ngoài, nhưng là tự tuyệt với đan dược giới Tân quốc nha!"

Phùng Tam đã giận không kèm được, tiểu tử này là đến đưa thiệp mời làm nhục Dược Hương Các đấy!

Dược Hương Các đều đã như vậy, còn đi tham gia cái gì phẩm đan đại hội, chính mình đuổi mặt ra ngoài khiến người ta đánh sao?

"Mang theo thiệp mời của người cút cho lão tử, nếu không ta thật muốn động thủ!" Vừa nói, Phùng Tam bắt đầu xắn tay áo, thật muốn động thủ đánh người.

Đang lúc này, một người trầm ổn thanh âm vang lên: "Phùng Tam dừng tay! Đây thiệp mời, chúng ta Dược Hương Các nhận! Người trở về nói cho Vạn Đông Hải, phẩm đan đại hội ta - Diệp Hàng, nhất định đến!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Nam Phong Dật

"Chủ nhân! Người rút cuộc cũng xuất quan!"

Giận dữ trong Phùng Tam quay đầu lại thấy đến Diệp Hàng, nhất thời vui mừng quá độ.

Mặc cho dù ai cũng không cách nào lý giải, này hơn một tháng Phùng Tam là làm sao qua được!

Mà bây giờ thấy Diệp Hàng xuất quan, hết thảy đều đáng giá!

"Hừ, không phải là xuất quan sao, ngạc nhiên làm gì? Bây giờ lúc này, coi như xuất quan có tác dụng gì?"

Thấy Diệp Hàng, gã sai vặt cũng hết sức kinh ngạc, bắt quả hấn rất nhanh lại ưỡn ngực lên.

Túy Tinh Lâu bây giờ mới là cường đại nhất!

Coi như Diệp Hàng xuất quan, là có thể ngăn con sóng dữ?

Không thể nào!

"Người dám đối với chủ nhân bất kính, tìm chết!" Phùng Tam nghe vậy giận dữ, liền muốn một chương đập chết gã sai vặt.

"Được rồi, một tên tiểu lâu la, để hấn đi thôi." Diệp Hàng nhàn nhạt nói.

Lấy thân phận của hấn, không cần phải cùng một tên tiểu lâu la tính toán chi li.

"Ha ha, Diệp các chủ quả nhiên là nhận thức nguyên tắc làm người! Ta nghĩ, chỉ cần Diệp các chủ tại phẩm đan đại hội thượng cú đầu với lâu chủ của chúng ta, hấn hấn sẽ khoan hồng độ lượng tha thứ cho người! A, thiệp mời ta đã đưa đến, Diệp các chủ, cáo từ!"

Gã sai vặt thật đem mình làm một nhân vật, hướng về Diệp Hàng chấp tay, sau đó sai bước đi rồi đi.

Phùng Tam ở một bên giận đến cắn răng nghiến lợi, mặt đầy khó chịu nói: "Chủ nhân, Túy Tinh Lâu hiện tại một gã sai vặt cũng dám đến chỗ Dược Hương Các khiêu khích! Theo ta thấy, đánh chết rồi tiểu tử này, cho Túy Tinh Lâu chút màu sắc nhìn một chút!"

Diệp Hàng khoát khoát tay cười nói: "Gã sai vặt này chẳng qua là một tiểu nhân vật, giết hấn đi há chẳng phải là càng lộ ra chúng ta vô năng, chỉ có thể đánh gã sai vặt hạ giận Túy Tinh Lâu? Tìm bãi, đương nhiên muốn tìm đại nhân nhà bọn hấn!"

Phùng Tam chân mày cau lại, nghe ra chút ít tương lai, mừng rỡ nói: "Chủ nhân có ý tứ là..."

Diệp Hằng cảm lấy thiệp mời, cân nhắc nói: "Hắn Vạn Đông Hải nghĩ muốn thông qua này phẩm đan đại hội nhất thống đan dược giới Tàn quốc, sợ là không dễ dàng như vậy đây!"

"Ha ha... Ta cũng biết chủ nhân sẽ không dễ dàng nhận thua đây!" Phùng Tam nghe một chút mừng rỡ, bất quá lập tức lại nhíu mày, nói: "Chủ nhân, nghe nói Vạn Đông Hải tổ chức phẩm đan đại hội lần này, còn muốn đẩy ra ba loại tân đan dược! Một Tụ Nguyên Đan đã để cho chúng ta bẽ đầu sứt trán, đây nếu là ra lại ba cái, chúng ta..."

"Yên tâm đi, lão Phùng! So đan dược, ta... A... Hắn là cha con chúng ta cho tới bây giờ chưa sợ qua ai! Lần này, chúng ta muốn làm cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt!" Diệp Hằng hào khí nói.

Phùng Tam nhìn Diệp Hằng, trong ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vừa rồi Diệp Hằng rõ ràng dự định nói mình, nhưng là lời đến mép lại mang theo Diệp Viễn!

Đường đường Đại Đan Sư, đặc biệt mang theo con của mình, đây là vì cái gì?

...

Hoàng cung một nơi trong biệt viện, Diệp Viễn đang nằm ở một tấm trên ghế mây, hai chân đang đưa, phía sau còn có hai cung nữ xinh đẹp như hoa quạt cho hắn, đáng vẻ vô cùng hưởng thụ.

"Diệp Viễn! Trú Nhan Đan luyện xong chưa! Lại không luyện tốt, bốn công chúa sẽ đốt chỗ biệt viện này, đưa ngươi lên trời!"

Nam Phong Chi Nhu lên tiếng mắng chửi, phá vỡ sự yên lặng của biệt viện.

Diệp Viễn sợ hết hồn, liền vội vàng một bước dài vọt ra ngoài, quả nhiên thấy Nam Phong Chi Nhu cầm trên tay một cái cây đuốc, làm bộ muốn đốt lửa, Nam Phong Nhượng Tĩnh sau lưng Nam Phong Chi Nhu che miệng mà cười.

Nữ nhân này là nói được là làm được, làm không cẩn thận thật sẽ đốt nơi này.

"Đừng đừng đừng, cô nãi nãi của ta, đây là phòng ở của nhà ngươi a, ngươi đốt cái gì?"

"Ta mặc kệ ngươi! Hôm nay ngươi nếu là không đem Trú Nhan Đan luyện chế cho ta, ta sẽ đốt nơi này!"

"Ta nói ngươi lại không thể đợi hai ngày? Thương thế của ta mới vừa tốt, hai ngày trước lại vừa mới luyện chế Nguyên Dương Đan, tổn thương nguyên khí nặng nề, ngươi chung quy phải cho ta thời gian nghỉ ngơi à? Nếu không ta muốn là luyện hồng Trú Nhan Đan rồi, há chẳng phải là sẽ phá hủy dung nhan tuyệt thế của sư tỷ?"

Từ hang động lòng đất sau khi ra ngoài, Diệp Viễn để Nam Phong Chi Nhu mang theo hắn trốn vào Hoàng cung. Cứ như vậy, Tô Nhất Sơn cùng Diệp Viễn đồng thời biến mất.

Diệp Viễn trên người có sẵn đan dược, nhưng thương thế hắn lần này quá nặng, nghỉ ngơi ba ngày mới miễn cưỡng khôi phục.

Khôi phục sau đó, Diệp Viễn không kịp chờ đợi luyện chế Nguyên Dương Đan, cũng để Nam Phong Chi Nhu bí mật đưa vào Đan võ Học Viện.

Mà từ sau khi Diệp Viễn khôi phục, Nam Phong Chi Nhu vẫn nhớ Trú Nhan Đan, mỗi ngày đều đến bức bách Diệp Viễn luyện chế.

Nhưng mà Diệp Viễn bây giờ tình trạng cơ thể đúng là không được tốt, cho nên trì hoãn mấy ngày.

Nóng nảy mà thích đẹp Nam Phong Chi Nhu hôm nay rốt cuộc không nhịn được, chạy tới uy hiếp Diệp Viễn rồi.

"Ta mặc kệ! Ta hôm nay nhất định phải thấy Trú Nhan Đan!" Nam Phong Chi Nhu không tha thứ.

Đang lúc này, phía sau bọn họ vang lên một thanh âm: "Chi Nhu, lui ra! Không được hù nhào!"

"A, phụ vương! Ta... ta cùng Diệp Viễn đùa thôi! Đúng không, Diệp Viễn?" Nam Phong Chi Nhu lấy ánh mắt uy hiếp Diệp Viễn.

Diệp Viễn trước mặt người trung niên mặt như ngọc, khí thế bùng bùng, trên người vương giả phong độ, vô luận như thế nào cũng không che giấu được!

Người này chính là hoàng huynh Nam Phong Nhượng Tĩnh, phụ thân Nam Phong Chi Nhu - Hoàng đế Tàn quốc Nam Phong Dật!

Diệp Viễn cũng là lần đầu tiên thấy Nam Phong Dật, người này cho hắn một loại hết thảy tất cả nằm trong lòng bàn tay, cảm giác thâm thúy.

Nam Phong Dật đang quan sát Diệp Viễn, mà Diệp Viễn đồng thời cũng đang quan sát Nam Phong Dật, cũng không có hành lễ ý tứ.

Đan Đế có kiêu ngạo Đan Đế, dù là chuyển thể trọng sinh, cũng không khả năng quý xuống hành lễ cho một Hoàng đế phàm tục.

Nam Phong Dật không để ý đến Nam Phong Chi Nhu, chẳng qua là nhân nhạ nói: "Nhược Tinh, ngươi mang theo Chi Nhu lui xuống trước đi, ta có lời cùng Diệp tiểu huynh đệ nói."

Nam Phong Dật dĩ nhiên trầm chấp nhận Diệp Viễn không hành động, vô lễ!

"Ừ." Nam Phong Nhược Tinh lĩnh mệnh, mang theo cháu gái lui ra, đó vài tên cung nữ tự nhiên cũng lui ra.

Bất quá, Nam Phong Nhược Tinh ngoài mặt không có nói gì, nhưng trong lòng thì vô cùng khiếp sợ.

Hoàng huynh lại gọi Diệp Viễn là "Tiểu huynh đệ"!

Lối gọi này, không thể nghi ngờ là đem Diệp Viễn đặt ở vị trí ngang hàng với hắn.

Trong ấn tượng của Nam Phong Nhược Tinh chưa từng thấy qua hoàng huynh nhắc một người cao như vậy, mà người này còn chẳng qua là một tiểu tử mười tám tuổi chưa ráo máu đầu!

Hoàng đế bệ hạ cùng thần dân xưng huynh gọi đệ, này nghe vô cùng quái dị!

Mặc dù Nam Phong Nhược Tinh biết Diệp Viễn không phải tiểu tử chưa ráo máu đầu, nhưng là Nam Phong Dật tiếng xưng hô này, hay là đủ để cho nàng giật mình.

Đám người Nam Phong Nhược Tinh rút đi, Nam Phong Dật cùng Diệp Viễn tiến vào biệt viện, ngồi xuống lương đình trong biệt viện.

"Mấy ngày nay tiểu nữ cùng xá muội đa tạ Diệp tiểu huynh đệ đã chiếu cố, ta thay các nàng hướng Diệp tiểu huynh đệ ngỏ ý cảm ơn." Nam Phong Dật vừa mở miệng càng là nói cảm ơn, thật ra khiến Diệp Viễn rất là ngoài ý muốn.

"Bệ hạ nói quá lời, chẳng qua là một cái nhắc tay, đảm đương không nổi tạ ơn. Huống chi, các nàng cũng giúp ta không ít." Diệp Viễn cũng là thân nhiên nhận, cũng không có từ chối cái gì.

Từ thái độ đối phương cũng có thể thấy được chuyện của hắn sợ là đã sớm thông qua hai cô cháu Nam Phong Nhược Tinh đều bị Nam Phong Dật biết.

Nam Phong Dật khoát khoát tay, nói: "Vậy không giống nhau. Ngươi trợ giúp các nàng, dù các nàng hưởng một đời đầy!"

Diệp Viễn chẳng qua là cười cười, nói: "Bệ tới tìm ta, sợ rằng không riêng gì vì nói cảm ơn à? Chúng ta hay là thẳng vào chính đề đi, ta là người không thích vòng vo."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Sóng Gió Hoàng Thất

Nam Phong Dật nghe xong ngó cả người, hắn không thể ngờ rằng vị thiếu niên này lại không nể mặt mình đến vậy.

Khoan nói đến việc thân phận của hắn là Hoàng Đế bệ hạ, chỉ mỗi việc là cao thủ Ngưng Tinh Cảnh thôi, e là đã có không ít võ giả Linh Dịch Cảnh không dám hỗn xược với hắn như vậy.

Nhưng hắn cũng biết rõ loại kêu ngạo của một tuyệt thế thiên tài như Diệp Viễn.

Thiên tài có thể vượt qua Cửu Thiên Lộ, tương lai ắt sẽ vượt xa hơn phạm vi Tần quốc, nên Diệp Viễn hoàn toàn có đủ tư cách kêu ngạo. Nam Phong Dật đương nhiên cũng không biết rằng, Diệp Viễn có đủ thực lực để nói chuyện ngang hàng với hắn, bởi vì Diệp Viễn có một con yêu thú bậc ba làm nô bộc cho mình.

Phong Chi Nhu không hề đem chuyện của Viên Vương nói cho Nam Phong Dật biết, bởi vì cô đã hứa với Diệp Viễn là không đem chuyện này kể cho bất kỳ ai nghe hết cả.

Sau khi trở về, Phong Chi Nhu không hề kể chuyện này cho Nam Phong Dật biết.

Nam Phong Dật ho khan mấy tiếng, để che đậy đi sự ngại ngùng của mình, mới nói tiếp: "Không biết Diệp tiểu huynh đệ thấy sao về Đại hội phẩm đan của Tủy Tinh Lâu."

Diệp Viễn bĩu môi nói: "Chỉ là một lũ ô hợp thôi, lại bày đặt bày ra cái gì Đại hội phẩm đan, Vạn Đông Hải với chút bản lĩnh mèo cào đó thì phẩm đan cái

nổi gì, nếu như ta đoán không sai việc này chắc chắn là do Tô gia bày ra, Vạn Đông Hải chẳng qua chỉ là một con rối bị bọn chúng lợi dụng mà thôi.”

Nam Phong Dật ngạc nhiên nói: “Không ngờ Diệp tiểu huynh đệ lại có thể nhìn thấu đến vậy, theo như Trẫm biết Tự Nguyên Đan của Túy Tinh Lâu chính là bắt nguồn từ Thượng Tông Đan Đường. Lần này bọn chúng không biết là từ trong Đan Đường moi đâu ra ba loại đan dược mới, để mê hoặc lòng người, ý đồ này đáng bị diệt.”

Lần này đến lượt Diệp Viễn cảm thấy kinh ngạc: “Ồ bắt nguồn từ Đan Đường của U Vân Tông sao? Xem ra Đan Đường này quả thật có chút tà đạo, có thể chế ra nhiều đan dược mới như vậy.”

Về việc nghiên cứu đan dược không ai có thể so sánh được với Diệp Viễn, hẳn biết rất rõ muốn bào chế ra đan dược mới khó khăn đến mức nào.

Xét về mức độ nhận thức về đan dược ở Vô biên giới, Đan Đường có thể bào chế ra nhiều loại đan dược mới như vậy, đủ thấy thực lực của Đan Đường mạnh đến mức nào.

Tuy là những loại đan dược mới này trong mắt Diệp Viễn không đáng một xu, nhưng trong mắt người khác đó đã là một sự đột phá quá lớn rồi.

“Điều này là dĩ nhiên, bởi kể từ khi sự tổ của U Vân Tông tức U Vô Nhai quy tiên xong, mọi thứ đều chìm lắng xuống. Cho đến khi Trường môn đòi thứ mười một Âu Dương Thác Thiên xuất thế, với sức lực của một người lĩnh xướng U Vân Tông phục hưng, mà cái Âu Dương Thác Thiên sử dụng lại không phải là lấy vũ lực phục chúng mà là dùng đan dược. Hắn đã từng là Đan Đế một thời, trong thời gian làm Trường môn, đã bào chế ra vô số đan dược để đáp ứng nhu cầu của biết bao cao thủ, và cũng chính từ lúc đó U Vân Tông mới hình thành Đan Đường và Vô Đường có địa vị ngang nhau như hiện nay.” Nam Phong Dật giải thích nói.

Diệp Viễn lúc này vỡ lẽ, nay mới biết nguồn gốc của Đan Đường và Vô Đường ở U Vân Tông.

“Vậy à, xem ra bề hạ đến tìm ta, chắc đã cảm nhận được áp lực rồi phải không? Sớm biết như vậy, lúc trước đừng làm Từ đầu diệt luôn Tô gia thì đâu ra nhiều chuyện phiền phức như bây giờ.” Diệp Viễn đại khái cũng đoán được ý của Nam Phong Dật.

Hiện giờ có thể cạnh tranh với Túy Tinh Lâu, chỉ còn mỗi Dược Hương Các thôi.

Nam Phong Dật đến tìm Diệp Viễn, tự nhiên là muốn Diệp gia phối hợp với Nam Phong gia cùng nhau phá hỏng Đại hội phẩm đan lần này.

Nam Phong Dật miễn cưỡng cười nói: “Người nghĩ là ta không muốn sao, người có biết Tô gia tại sao có thể từ trong Đan Đường mà moi ra nhiều loại đan dược đến thế không?”

“Hừm, chẳng lẽ có người chống lưng cho họ.”

Nam Phong Dật gật đầu: “Em gái của Tô Vũ Lâm hai mươi năm trước gả cho Trường lão của Đan Đường Âu Dương Minh. Tuy là Thượng Tông có quy định người trong Tông Môn không được can dự vào việc của thế tục, nhưng Âu Dương gia thỉnh thoảng giúp đỡ cho Tô gia một chút là việc dễ như trở bàn tay. Nếu không người cho rằng Tô Vũ Bách làm sao có thể ngồi lên vị trí Đại Trường lão của Hình Đường. Nếu không phải thực lực của hắn không đủ, vị trí của Viện Trường e là sớm đã bị Tô gia lấy mất rồi.”

Diệp Viễn nay mới hiểu ra, hóa ra bên trong lại có nhiều sự tình như vậy, hèn gì Tô Vũ Bách trong học viện có thể một tay che trời, nhưng lại không một ai dám hó hé gì cả.

Tô gia có tay chân ở U Vân Tông, nên Nam Phong Dật mới ném chuột sợ vỡ bình, không dám ra tay với Tô gia đến nỗi giờ đây trở thành nuôi ong tay áo.

Chả trách người của gia tộc Nam Phong lại khiêm tốn đến như vậy, và cũng chả trách sao Hoàng thất lại đi ủng hộ Diệp Hàng và Vạn Đông Hải đấu đá với nhau, nội tình không ngờ lại hỗn tạp đến vậy.

Như vậy xem ra, phụ thân và Vạn Đông Hải đối kháng với nhau kì thực lại chính là Hoàng thất và Tô gia đang đọ sức với nhau. Như vậy mọi thứ coi như đã quá rõ.

Nhưng, từ tình thế trước mắt mà nói, bất kể là Hoàng thất hay Dược Hương Các đều đang nằm ở thế bất lợi.

Tô gia từ Đan Đường không biết lấy đâu ra nhiều đan dược mới đến vậy, lại tổ chức cái gì Đại hội phẩm đan khiến cho khắp nơi bàn tán xôn xao, e là đã đến lúc cháy nhà ra mặt chuột rồi.

Cũng chính vì vậy, Nam Phong Dật mới không thể nhịn được nữa.

“Vậy bề hạ tìm ta là vì...” Diệp Viễn hiếu kỳ nói.

“Tô gia và Vạn gia đã làm ra động tĩnh lớn đến như vậy rồi, và ta cũng đã phái người đến Dược Hương Các mấy lần để dò hỏi, nhưng lệnh tôn đại nhân vẫn còn đang bế quan, ta e...”

Hóa ra, Nam Phong Dật đang lo Diệp Hàng đang né tránh không dám lộ mặt ngênh chiến, như vậy thì Nam Phong gia sẽ chẳng còn con đường nào để lui nữa.

Chỉ một suy nghĩ đó thôi, Diệp Viễn đã không thấy không hài lòng. Bất luận là ai, cũng không mong muốn phụ thân của mình bị người khác xem như con cờ dễ sai khiến.

Tình hình hiện tại, một khi Diệp Hàng thật sự thất bại, cũng chính là lúc Tô gia và Vạn gia ra tay tiêu diệt. Đến lúc đó Hoàng thất có ra tay tương trợ hay không, thì đó hoàn toàn vẫn là chuyện chưa thể biết chắc được.

“Bệ hạ muốn phụ thân của ta đánh trận tiên phong, không biết là Hoàng thất đã chuẩn bị được những gì rồi, nếu như Tô gia thật sự muốn ép bệ hạ thoái vị, thì không biết bệ hạ đã có những kế sách ứng phó gì rồi.” Ngữ điệu của Diệp Viễn càng ngày càng trở nên lạnh lùng.

Tuy là Nam Phong Dật là phụ thân của Nam Phong Chỉ Nhu, là huynh trưởng của Nam Phong Nhượng Tĩnh, nhưng hắn và Diệp Viễn lại chẳng có chút quan hệ gì.

Nếu như Hoàng thất bị diệt vong, Diệp Viễn không ngại ra tay cứu giúp hai cô cháu Nam Phong Nhượng Tĩnh, nhưng nếu vì điều này mà muốn hắn bán mạng cho Hoàng thất, đó là việc không thể nào.

Càng không nói đến việc, hiện giờ Nam Phong Dật đang bày mưu tính kế với phụ thân của hắn.

“Điều này?”

“Bệ hạ gọi ta Diệp tiểu huynh đệ, không lẽ là đã thấy được thân phận tương lai sau này của ta. Hơn nữa bệ hạ có từng nghĩ qua, Hoàng thất đã không còn nữa, ngài lại đi kết giao với một với một đệ tử nông cốt thì còn ý nghĩa gì nữa.” Diệp Viễn không chút do dự mỉa mai nói.

“Diệp Viễn, người hỗn xược.” Nam Phong Dật cuối cùng không nhịn được nữa.

Diệp Viễn lại dám trù ẻo Hoàng thất bị diệt vong, điều này khiến hắn không thể nào tha thứ được.

“Ha ha, hỗn xược, ta có hỗn xược đến mấy cũng không bằng Tô gia, kì thực trong lòng của bệ hạ hiểu rõ. Hiện tại Hoàng thất rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc rồi, cho dù ta không hỗn xược bệ hạ có thể thay đổi cục diện hiện tại không? Đã đến mức này rồi bệ hạ còn làm ra cái vẻ như trong lòng đã có sẵn dự tính vậy. Làm ra cái vẻ đó cho ai coi chứ? Chẳng lẽ cái bệ hạ dựa vào chính là để phụ thân của ta nộp mạng sao? Bệ hạ cho rằng đem mạng của phụ thân ta ra nộp là có thể diệt trừ đi dã tâm của Tô gia sao?” Diệp Viễn lạnh lùng cười nói.

Một luồng khí thế cực kỳ đáng sợ phát ra, luồng khí thế rõ ràng được phát ra từ một võ giả Ngưng Tinh Cảnh.

Nhưng đối mặt với luồng khí thế đáng sợ đó, Diệp Viễn lại không hề nhúc nhích.

“Ha ha, ta khuyên bệ hạ vẫn là bớt giận đi. Lúc này đây đắc tội với một đồng minh chẳng phải là một hành động khôn ngoan gì.” Diệp Viễn cười nhạt nói.

Nam Phong Dật sắc mặt thay đổi, tức khắc thu khí thế trên người lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Tặng đan

“Người đừng có cho rằng, Vạn gia và Tô gia sẽ tha cho Diệp gia của người, Đại hội phẩm đan lần này tuy là nhắm vào Hoàng gia, nhưng thực tế vẫn là nhắm vào Diệp gia người.” Im lặng đã lâu nay Nam Phong Dật mới mở miệng nói.

Nghe xong Diệp Viễn cười nói: “Bệ hạ đừng nên lầm lẫn, đã đến mức này rồi tất cả mọi người ở Tần quốc có thể đầu hàng, chỉ duy nhất là Nam Phong gia không được, bệ hạ dùng những lời này để uy hiếp ta, há chẳng phải là đang thể hiện sự bất lực sao?”

Diệp Viễn nói xong, sắc mặt của Nam Phong Dật lại thay đổi một lần nữa.

Hắn vốn cho rằng Diệp Viễn trẻ người non dạ dễ đối phó. Nhưng ai mà ngờ được Diệp Viễn lại hiểu chuyện hơn ai hết.

Tuy là Nam Phong Dật đã quan sát Diệp Viễn rất lâu, nhưng tiếp xúc thật sự thì đây là lần đầu tiên.

Tất cả cảm nhận lúc đầu, đều đến từ Nam Phong Nhượng Tĩnh hai cô cháu họ cung cấp.

Nay Nam Phong Dật cảm nhận được, tên Diệp Viễn này còn khó đối phó hơn phụ thân của hắn Diệp Hàng nữa.

Nam Phong Dật hít sâu một cái, mới nói tiếp: “Diệp Viễn không biết phụ thân của người lúc nào mới xuất quan? Nếu như ông ta vẫn không chịu xuất quan, đến lúc đó cho dù Diệp gia muốn đầu hàng cũng không được nữa.”

Diệp Viễn nghe xong cười nói: “Bệ hạ, tuy là phụ thân của ta đã bề quan nhưng mọi chuyện lớn nhỏ hiện giờ dĩ nhiên đều do một mình ta quyết định, bệ hạ đến kiếm ta e cũng là vì đã nhận ra được điều này.”

Nam Phong Dật lộ vẻ ngại ngùng, bị Diệp Viễn nói trúng tim đem rồi.

Hắn thật sự có chút sốt ruột rồi, Diệp Hàng trì hoãn không chịu xuất quan, Hoàng thất đã không có cách nào khác để cứu vãn lại tình thế nữa rồi. Vạn bất đắc dĩ, hắn mới đến tìm Diệp Viễn, hy vọng thông qua Diệp Viễn có thể khiến Diệp Hàng xuất quan, giải quyết khó khăn trước mắt.

Nhưng ai mà biết được, Diệp Viễn lại khó đối phó hơn những gì hắn nghĩ.

Nam Phong Dật hít một hơi thật sâu, lần này thật sự đối đầu với Diệp Viễn ở vị trí ngang hàng rồi.

“Nói, Diệp gia có yêu cầu gì?” Nam Phong Dật trầm lặng nói.

“Ha ha, cuối cùng bệ hạ coi như cũng đã đem chút thành ý ra rồi. Nhưng mà Diệp gia không yêu cầu bất cứ điều gì, ngược lại có thể tặng cho Nam Phong gia sự hưng thịnh trong vài trăm năm tới, chỉ là trong vài trăm năm đó Nam Phong gia tuyệt đối không được có chút nghi ngại với Diệp gia. Để Diệp gia ngoài tầm thể chế của Tần quốc.” Diệp Viễn cười nhạt nói.

“Ngươi nói cái gì?” Nam Phong Dật có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, Diệp Viễn lại đưa ra yêu cầu như thế.

Diệp Viễn ngược lại cười nói: “Bệ hạ, nước cờ này chỉ là Diệp Viễn ta sử dụng trong Đại hội phẩm đàn thôi, đó là cách tốt nhất để thu phục lòng người mà thôi. Như vậy ta không những có thể phối hợp với Hoàng thất phá hủy Đại hội phẩm đàn, càng có thể phối hợp với Hoàng thất tiêu diệt Vạn gia và Tô gia, chỉ là không biết bệ hạ có dám đưa ra quyết đoán này không?”

Nam Phong Dật thờ ra một hơi lạnh, tiêu diệt Vạn gia và Tô gia hắn sao lại không muốn, nhưng hắn từ trước đến giờ không dám có ý nghĩa đó. U Văn Tông Âu Dương gia, không phải là gia tộc mà Nam Phong gia có thể đắc tội được, Nam Phong Dật không dám mạo hiểm như vậy.

Nhưng hiện giờ, Diệp Viễn lại trực tiếp nói muốn tiêu diệt Tô gia.

“Điều này...! Hay là đợi phụ thân của ngươi xuất quan đi rồi hãy thương lượng.”

Diệp Viễn bĩu môi, đối với sự thiếu quyết đoán của Nam Phong Dật rất không coi trọng. Thân là Hoàng Đế sao lại có thể thiếu quyết đoán như thế! Tô gia có thể lực chống lưng phía sau là không sai, nhưng mà Nam Phong gia cứ tiếp tục nhượng bộ như thế, cuối cùng chỉ có thể để Tô gia được đăng chân lên đẳng đầu mà thôi.

Điểm này đến giờ Nam Phong Dật vẫn chưa nhìn rõ ư.

Diệp Viễn thở dài, nhẹ nhàng nói: “Xem ra bệ hạ vẫn chưa hiểu Diệp Viễn này nhiều, ta kiến nghị bệ hạ hãy cứ nói chuyện với Phong lão sư và Phong sư tỷ đi, rồi mới đưa ra quyết định, ta chỉ muốn tặng cho bệ hạ tám chữ “lúc cần không quyết đoán ắt sẽ loạn”.”

Vài ngày sau, Diệp Viễn về đến Học viện Đan Võ, cũng từ đây mọi chuyện bắt đầu được mọi người bàn tán xôn xao cả lên.

“Ê, ngươi có nghe nói gì không? Diệp Viễn và Phong sư tỷ ở Vô biên giới thử luyện mất tích cả tháng trời, nay đã về rồi.”

“Đúng rồi, ta còn nghĩ rằng hai người bọn họ chết ở Vô Biên Giới rồi chứ, ai có thể ngờ được bọn họ còn sống sót mà bước ra?”

“Hi hi, mạng của Diệp Viễn là của ông trời mà, e là không có dễ dàng chết như vậy, chỉ là Diệp Viễn về rồi Tô Nhất Sơn ngược lại vẫn chưa nghe tin tức gì.”

“Kìa, chẳng lẽ bên trong có nội tình gì sao?”

“Nào ngươi hư rồi à, sự việc chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao? Những nhân vật cao cấp mất tích trong lần thử luyện này, ngoại trừ Diệp Viễn và Phong Chi Nhu ra thì còn mỗi Tô Nhất Sơn. Nhưng Hiện giờ chỉ có Diệp Viễn và Phong sư tỷ quay về, e là...”

“Ý ngươi nói là..”

“Xuyt.”

Vốn dĩ thử luyện từ trong Vô Biên Giới quay về cũng chẳng có gì to tát cả, nhưng mà thời gian Diệp Viễn và Nam Phong Chi Nhu mất tích quá lâu, sớm đã vượt quá thời gian quy định của học viện rồi.

Hơn nữa cao thủ Vô bang Tô Nhất Sơn đồng thời mất tích, bên trong đã tiết lộ rất nhiều điều bất thường.

Nay Diệp Viễn và Nam Phong Chi Nhu trở về cùng lúc, chỉ có Tô Nhất Sơn là vẫn chưa nghe tin tức gì, nay đã có không ít người đoán được trong một tháng này xảy ra chuyện gì rồi.

Suy cho cùng, trước kia cũng đã từng xảy ra không ít sự việc tương tự như vậy, những học viên có mâu thuẫn với nhau thăm gia thử luyện, cuối cùng trở

về được chỉ còn lại một bên.

Còn một bên, vĩnh viễn ở lại rừng rậm vô biên.

Diệp Viễn dĩ nhiên chẳng thêm đề tâm đến những lời dèm pha đó, hần lúc này đang đến thăm Hồ Duyên Dững.

“Ha ha, Diệp Viễn, ta biết chắc là con không dễ dàng chết đến như thế.” Hồ Duyên Dững nhìn thấy Diệp Viễn, không kiềm nổi cười phá cả lên.

“Đa tạ Hồ Duyên lão sư quan tâm kì thực chuyến đi này quả là thập tử nhất sinh, nhưng mà cũng may là cuối cùng chỉ có chút kinh hãi chứ không nguy hiểm gì, ngoài ra còn thu hoạch được chút ít.” Diệp Viễn cười nói.

“Ừm, không tồi, không tồi đi Vô Biên Sâm Lâm một chuyến, lại có thể trực tiếp đột phá lên Linh Dịch tầng hai, đúng là không làm ta thất vọng.” Hồ Duyên Dững miệng thì khen tới tấp nhưng trong nội tâm thì đang dậy lên cơn sóng gió.

Tuy là Hồ Duyên Dững vẫn rất coi trọng Diệp Viễn, nhưng tốc độ tiến bộ của hần quả là quá nhanh đi.

Chỉ mới có mấy ngày mà Diệp Viễn lại có thể trực tiếp đột phá lên Linh Dịch tầng hai rồi.

Từ lúc nào mà Linh Dịch Cảnh lại trở nên dễ dàng đột phá như vậy rồi?

“Ha ha, không biết Hồ Duyên lão sư phụ đã dừng lại ở mức Linh Dịch tầng chín được bao lâu rồi.” Diệp Viễn đột nhiên mở miệng hỏi.

“Con hỏi cái này để làm gì, để ta đếm thử, chắc cũng khoảng năm sáu năm rồi, đến giờ vẫn chưa tìm được cơ hội để đột phá.”

Nói đến vấn đề này, Hồ Duyên Dững cũng cảm thấy chán chường vô cùng.

Ngưỡng cửa từ Linh Dịch Cảnh đến Ngưng Tinh Cảnh, không phải dễ dàng mà đột phá được. Rất nhiều võ giả Linh Dịch Cảnh cả đời cũng không thể vượt qua cái ngưỡng cửa này.

Tư chất của Hồ Duyên Dững không kém, đã ngưng tụ được bốn linh dịch trong Linh Dịch Cảnh, nhưng mà muốn đột phá Ngưng Tinh Cảnh, không có mười mấy năm tích lũy, là chuyện không thể nào.

“Vậy à! Không biết hiện giờ để cho Hồ Duyên lão sư trực tiếp đột phá Ngưng Tinh Cảnh, thì người nắm chắc được mấy phần?” Diệp Viễn hỏi.

Hồ Duyên Dững lại càng kinh ngạc, nhưng vẫn trả lời nói: “Diệp Viễn con không phải là đang đùa chứ? Hiện giờ ta ngay cả bán bộ Ngưng Tinh Cảnh cũng không thể đạt được, trực tiếp đột phá Ngưng Tinh Cảnh e là một phần cơ hội cũng không có.”

Diệp Viễn cười, từ bên trong túi lấy ra một viên đan dược đưa cho Hồ Duyên Dững, nói: “Hồ Duyên lão sư, đây là Ngưng Tinh Đan do con bào chế, có thể nâng cao sáu phần xác suất của Ngưng Tinh. Không biết Hồ Duyên lão sư có nắm chắc đột phá Ngưng Tinh Cảnh không?”

“Cái gì sáu phần, con không phải là đang nói đùa đấy chứ?” Hồ Duyên Dững suýt chút nữa nhảy cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Coi như là ta giết, thì thế nào?

Xác suất sáu phần để đột phá!

Hồ Duyên Dững nhìn Diệp Viễn, trong đầu có một khoảng trống.

Hạnh phúc đến quá đột ngột!

Hồ Duyên Dững trước giờ không hề hoài nghi bản thân có thể đột phá thành Ngưng Tinh Cảnh, nhưng đó là việc của ít nhất hai mươi năm sau!

Nhưng nay Diệp Viễn lại đem đến cho hần một niềm vui lớn đến như vậy, Hồ Duyên Dững thật sự là có chút không dám tin.

Đan dược có thể nâng cao sáu phần xác suất để đột phá Ngưng Tinh Cảnh, điều này quả là phi thường.

“Lúc đầu con nghĩ rằng phải mất một ít thời gian để thu thập đủ dược liệu để bào chế Ngưng Tinh Đan, nhưng không ngờ chuyến đi rừng rậm vô biên lần này, lại vô ý thu thập được dược liệu chính để bào chế Ngưng Tinh Đan, nên tiện thể bào chế luôn. Hồ Duyên Dững lão sư là ân nhân cứu mạng của con, sao con lại dám lấy chuyện này ra để đùa được cơ chứ?” Diệp Viễn cười nói.

“Nhưng mà... tuy đan dược này là đan dược cấp hai, nhưng ngay cả đan sư cao cấp e là cũng khó mà bào chế ra được? Chẳng lẽ nói thực lực của con hiện giờ đã vượt qua cả Đan Sư cao cấp rồi sao?” Hồ Duyên Dững đột nhiên nghĩ ra được điều gì đó? Kinh ngạc nói.

Kì thực là do Hồ Duyên Dững suy nghĩ nhiều quá thôi! Đan sư cao cấp muốn bào chế ra Ngưng Tinh Đan vốn dĩ là một việc không thể nào!

Đừng nói là đan sư cao cấp, cho dù là đại đan sư cao cấp đi nữa cũng không thể nào bào chế ra Ngưng Tinh Đan!

Bào chế Ngưng Tinh Đan rất phức tạp, Đại đan sư ở Tàn quốc vốn dĩ không thể hiểu được. Cho dù đưa được liệu đã điều phối xong rồi cho họ bào chế, họ cũng không thể nào bào chế ra được.

“Cũng gần vậy! Bào chế đan dược bậc hai đối với con mà nói, đã không còn khó khăn gì nữa.” Diệp Viễn nói,

Hắn chẳng phải là đang khoe mẽ gì, chỉ là đang nói ra sự thật.

Hồn lực của Diệp Viễn đã đạt đến trình độ của Đan Sư trung cấp rồi, phối hợp với Âm Dương Phân Lưu Thuật loại thủ pháp bào chế vượt giới này, bào chế đan dược bậc hai đối với hắn mà nói không còn là vấn đề gì to tát nữa.

Hồ Duyên Dững bất giác giật miệng một cái, tên tiểu này đúng là một kì tài.

Mới có Linh Dịch tầng hai, lại dám nói đan dược bậc hai chẳng có gì khó cả. Không biết Viện trưởng khi nghe những lời này rồi sẽ có suy nghĩ như thế nào?

Hồ Duyên Dững nhẹ nhàng đón lấy bình dược của Diệp Viễn, người bắt đầu trầm ngâm.

Nhưng với vẻ run rẩy từ trên cơ thể của hắn, có thể nhận ra được lúc này hắn kích động đến mức nào!

Diệp Viễn cũng không thúc giục, chỉ lặng lẽ chờ đợi Hồ Duyên Dững bình tĩnh trở lại, hắn cũng biết rằng Ngưng Tinh Đan có ý nghĩa lớn đến cỡ nào với Hồ Duyên Dững.

Một hồi sau, Hồ Duyên Dững mới có thể hít sâu một cái, đem chiếc dược bình trả lại cho Diệp Viễn, nói: “Diệp Viễn, đan dược này hay là con cứ cầm về đi!”

Diệp Viễn ngơ ngời, có chút không hiểu: “Hồ Duyên lão sư phụ chẳng lẽ người không tin tưởng con sao?”

Hồ Duyên Dững vẫy vẫy tay nói: “Lão sư sao lại không tin con được cơ chứ? Chỉ là đan dược này quá quý hiếm, ta không thể nhận. Ta nghĩ với tốc độ tiến bộ của con hiện giờ, đột phá đến Linh Dịch tầng chín cũng chỉ là thời gian của một năm thôi? Đan dược này con vẫn là để lại cho bản thân mình đi! So với ta con cần nó hơn!”

Diệp Viễn không ngờ Hồ Duyên Dững lại nói ra những lời này, trong lòng cảm động vô cùng.

Đối với võ giả ở Thần vực mà nói, Ngưng Tinh Cảnh có lẽ chẳng là gì cả. Nhưng Diệp Viễn ở Tàn quốc lâu như vậy, hoàn toàn hiểu rằng Ngưng Tinh Cảnh đối với võ giả Linh Dịch Cảnh mà nói có ý nghĩa như thế nào?

Nhưng mà không ngờ Hồ Duyên Dững vì Diệp Viễn lại nguyện ý từ bỏ cơ hội trở thành võ giả Ngưng Tinh Cảnh.

Cái này phải cần đến nghị lực lớn đến mức nào, mới có thể chống chọi được với sức mê hoặc của việc đột phá thành Ngưng Tinh Cảnh.

Diệp Viễn lại đem dược bình trả lại cho Hồ Duyên Dững, cười nói: “Hồ Duyên lão sư phụ suy nghĩ nhiều quá rồi, Ngưng Tinh Đan này không hề quý hiếm như những gì người nghĩ, muốn bao nhiêu con có bấy nhiêu.”

“Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu? Diệp Viễn, con không phải là muốn ta nhận viên đan dược này, mà cố tình nói như vậy chứ?” Hồ Duyên Dững không tin nói.

Diệp Viễn bất lực, đành móc ra thêm hai bình đan dược nữa, đan dược trong bình dĩ nhiên là Ngưng Tinh Đan, Hồ Duyên Dững kinh ngạc đến nỗi không thể ngậm miệng lại được.

Loại đan dược quý hiếm như thế, cũng có thể bào chế ra nhiều vậy sao?

Khả năng của tên tiểu tử này thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

“Thôi được, nếu đã vậy thì ta nhận vậy. Nhưng mà, Ngưng Tinh Đan này quá quý hiếm, nên con phải cất giữ thật kỹ, đừng để người khác biết được!”

Hồ Duyên Dững cũng không phải là một người già mồm, Diệp Viễn đã nói như vậy rồi, hắn tự nhiên cũng không muốn từ chối nữa, ngược lại còn dặn dò Diệp Viễn.

“Điều này là tất nhiên.”

Hồ Duyên Dững cẩn thận đem cất Ngưng Tinh Đan xong, mới hỏi tiếp Diệp Viễn: “Nếu còn đã con về rồi, còn Tô Nhất Sơn đâu?”

“Chết rồi!” Diệp Viễn nhẹ nhàng nói.

Hồ Duyên Dũng cũng không cảm thấy có gì bất ngờ quá, nhưng mà hắn cũng có thể đoán ra được Diệp Viễn chuyển này đi rừng rậm vô biên, e là cũng chẳng phải sóng yên biển lặng gì?

“Con về rồi thì tốt, những cái khác không cần bận tâm. Viện trưởng đã về rồi, con cùng ta đến gặp ngài ấy, ngài ấy đối với con cũng rất xem trọng.” Hồ Duyên Dũng nói.

“Ừm, điều này là dĩ nhiên.”

Diệp Viễn không hề từ chối, suy cho cùng Hồ Duyên Dũng vì muốn bảo vệ cho hắn đã cầu xin Viện trưởng. Về tình về lý, hắn cũng nên đi chào hỏi một tiếng.

Hai người họ vừa mới bước ra cửa, thì nhìn thấy một luồng sát khí đằng đằng từ trên người của Tô Vũ Bách hướng tới.

“Diệp Viễn! Ngươi đã làm gì Nhất Sơn rồi! Nếu như Nhất Sơn có mệnh hệ gì, ngươi và cả Diệp gia của ngươi nữa đều phải đền tội.” Tô Vũ Bách lớn tiếng quát.

Diệp Viễn nhìn Tô Vũ Bách như đang nhìn một tên khờ vậy, nhẹ nhàng nói: “Ta nói Tô trưởng lão, não của người có phải bị hư rồi không? Cháu của người mất tích, người không đi rừng rậm vô biên tìm, mà lại chạy đến đây la hét cái gì?”

Tô Vũ Bách chỉ vào mũi của Diệp Viễn gào lên nói: “Diệp Viễn, đừng hòng làm ra vẻ là người vô tội! Lần thí luyện này, ngươi, Nam Phong Chi Nhu và Nhất Sơn ba người trì hoãn không chịu ra, ngươi dám nói là Nhất Sơn mất tích không liên quan gì đến ngươi sao?”

Diệp Viễn nhìn Hồ Duyên Dũng một cái, kinh ngạc nói: “Tô trưởng lão có phải gần đây gặp phải đã kích gì không? nhìn có vẻ như đầu óc không được tỉnh táo lắm?”

“Não của hắn trước giờ cũng có bình thường đâu?” Hồ Duyên Dũng rất không có trách nhiệm nói thêm một câu, cùng với Diệp Viễn kẻ tung người hứng.

“Vậy à, hèn gì không thể trách ông ta được. Tô trưởng lão, ta nghĩ có phải ngài lầm lẫn rồi không?”

“Vô biên thí luyện hình như không phải chỉ có ba người bọn ta trì hoãn không ra? theo như ta được biết, lần thí luyện này có hơn hai mươi học viên vẫn chưa quay trở về? Ngài cứ khẳng khái gộp ba người bọn ta lại, thật là lòng dạ ác độc quá đi! Ta biết Tô trưởng lão không có ấn tượng tốt với ta, nhưng cũng không thể nào vu oan giả họa như vậy được! Diệp Viễn với khuôn mặt vô tội nói.”

Chứng kiến Diệp Viễn và Hồ Duyên Dũng người này một câu, người kia một câu, Tô Vũ Bách càng thêm tức giận.

Tô Nhất Sơn tuy là con của Tô Vũ Lâm, nhưng lại do một tay Tô Vũ Bách nuôi dưỡng.

Không phải là phụ tử, nhưng tình cảm lại như phụ tử!

Nếu không, hắn cũng không vừa mới nghe Diệp Viễn trở về đã đến tìm đến nơi rồi.

Nhưng mà hiện giờ, Diệp Viễn và Nam Phong Chi Nhu đã quay về rồi, nhưng Tô Nhất Sơn vẫn chưa thấy về, e rằng đã lãnh ít dữ nhiều rồi!

Suy cho cùng, Tô Nhất Sơn là đi giết Diệp Viễn, Tô Vũ Bách không tin là bọn họ lại không đụng mặt nhau ở rừng rậm vô biên.

“Đừng có đóng giả như mình vô tội vậy! Trong đám học viên đó, chỉ có ngươi có thù với Nhất Sơn. Nếu như Nhất Sơn có mệnh hệ gì, ngươi thoát không khỏi lên quan!”

“Ồ? Vậy sao? Rừng rậm vô biên nguy hiểm trùng trùng, tại sao Tô Nhất Sơn lại không thể là bị yêu thú giết chứ? Cái lỗ hổng trên đầu của Tô trưởng lão cũng mở to quá đi! Nhưng mà, nói đi thì cũng phải nói lại, cho dù là ta giết thì đã làm sao? Tô trưởng lão không có chứng cứ, cũng không thể nào bằng miệng mà buộc tội ta được.Ồ... suýt chút nữa quên mất, ta hiện giờ là đệ tử nòng cốt ở U Vân Tông, Tô trưởng lão không thể định tội ta được!” Diệp Viễn nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 183: Tiếp dẫn sứ

“Ha ha ha, Diệp Viễn cuối cùng ngươi cũng chịu thừa nhận rồi, ngươi thật sự cho rằng ta không dám giết ngươi sao?” Tô Vũ Bách tức đến cười thốt ra.

“Hi hi, giết chết ta, bản thân ngươi cũng không thể thoát tội do U Vân Tông trách phạt xuống, đây không phải chuyện đùa ngươi cũng không suy nghĩ kỹ một chút.” Diệp Viễn cười nhạt nói.

“Trách tội ư, ngươi nghĩ nhiều quá rồi đấy! Đi chết đi!”

Tô Vũ Bách còn chưa nói xong, đã đột nhiên chạy tới một chương hướng thẳng về phía của Diệp Viễn.

Phiên Thiên Chương.

Cùng một chiêu thức, được Tô Nhất Sơn và Tô Vũ Bách sử dụng nhưng lại có sự khác biệt một trời một vực. Nhưng chương đó lại đánh hụt.

Tô Vũ Bách chỉ cảm nhận được trước mặt mình hình ảnh lơ mờ, không ngờ cùng lúc xuất hiện chín tên Diệp Viễn, còn bản thân hắn thì không thể nào nhận biết được đâu là Diệp Viễn thật.

Sau đó, Tô Vũ Bách cứ thế mà đi xuyên qua một đạo hư ảnh. Cuối cùng ngoảnh đầu lại phát hiện Diệp Viễn vẫn ở vị trí cũ, dường như không hề động đậy chút nào.

Mặt của Tô Vũ Bách và Hô Duyên Dững đồng thời lộ vẻ kinh hãi, Diệp Viễn từ lúc nào mà học được thân pháp lợi hại đến vậy.

Hô Duyên Dững thật sự không thể ngờ Tô Vũ Bách lại dám động thủ tại học viện, nhất thời sơ ý đến khi quay ra muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa.

Nhưng ông ta làm thế nào cũng không thể ngờ được, Diệp Viễn lại có thể dễ dàng né tránh được đòn tấn công của Tô Vũ Bách như thế.

“Không ngờ ngươi đã đột phá đến Linh Dịch tầng hai rồi.” Tô Vũ Bách không dám tin nói.

Diệp Viễn đi vào rừng rậm vô biên một chuyến, còn chưa tới thời gian của một tháng, không ngờ lại có thể đột phá đến Linh Dịch tầng hai.

Tốc độ này!

“Ha ha, nhờ phúc của Tô trưởng lão, ăn may đột phá thành công.”

Mặt của Tô Vũ Bách đen lại, miệng lưỡi của tên Diệp Viễn này điều ngoa quá, nhờ phúc của ai không được cứ phải nhờ phúc của Tô Vũ Bách.

Đây chẳng phải là đang khiến người ta ghét bỏ mình sao?

“Đúng rồi, Tô trưởng lão hãy nhớ thật kỹ những lời ta nói, đó không phải là đang nói đùa đâu, không cần đến một năm đâu.” Diệp Viễn cười nói.

Nghe xong mặt của Tô Vũ Bách lập tức thay đổi, với tốc độ tiến bộ của Diệp Viễn có lẽ thật sự không cần đến thời gian của một năm.

Tuy là những lời này của Diệp Viễn khiến hắn ở trong Học viện Đan Võ trở thành trò cười của mọi người, nhưng hắn trước giờ cũng không hề để ý.

Nhưng hiện nay, hắn đột nhiên phát hiện hình như Diệp Viễn thật sự không phải là đang nói đùa, hắn thật sự có năng lực đó.

“Hừm vậy thì ngươi cũng phải sống đến một năm mới được, Diệp Hằng rất nhanh sẽ rút đài, ngươi nghĩ ngươi có còn cơ hội đó không?” Tô Vũ Bách cười nhạt nói.

“Vậy sao! Nhưng ngược lại ta cảm thấy đợi phụ thân ta rút đài rồi, tới lúc đó Tô trưởng lão hãy đến điều võ dương oai trước mặt ta thì sẽ hay hơn.”

“Ngươi!” Tô Vũ Bách suýt chút nữa tức đến nổi ói máu mà chết.

Diệp Viễn cũng chẳng muốn quan tâm đến hắn, quay người cùng với Hô Duyên Dững đi mất tiêu. Nhìn phía sau của Diệp Viễn, cặp mắt của Tô Vũ Bách như sắp phun ra lửa vậy.

Nhưng Diệp Viễn đã trưởng thành đến mức độ này rồi, bên cạnh còn có một Hô Duyên Dững nữa, hắn vốn dĩ không thể giữ nổi Diệp Viễn.

Tuy là thực lực của Tô gia rất mạnh, nhưng mà vẫn mạnh đến mức ở Học viện Đan Võ một tay che trời.

“Diệp Viễn, không ngờ sau khi con tham gia lần thí luyện này, trở về lại có một sự thay da đổi thịt đến vậy. Chiêu thức lúc này cho dù là ta cũng đành phải bó tay.” Hô Duyên Dững thán phục nói.

Hô Duyên Dững cảm nhận, Diệp Viễn không những cảnh giới nâng cao rồi, mà ngay cả thực lực cũng mạnh lên rất nhiều.

Tuy là hiện giờ hắn chỉ ở mức Linh Dịch tầng hai, nhưng thực lực e là đã không còn dưới Long Đường nữa rồi.

Phải biết rằng, Long Đường trong vòng một tháng đã tăng liền hai cấp, đột phá thành Linh Dịch tầng năm rồi.

Hô Duyên Dững có chút mong đợi, cuộc độ sức của hai tuyệt đỉnh thiên tài ở Tần quốc của Học viện Đan Võ.

“Ha ha, chỉ là có chút thu hoạch thôi.” Diệp Viễn cũng không muốn nói gì nhiều, chỉ qua loa nói đại vài câu.

Nói đến, hành trình đến rừng rậm vô biên lần này, thu hoạch lớn nhất của hắn chính là Dược Thần Hồn Điện. Chỉ là trong một thời gian ngắn, hắn vẫn chưa thể lĩnh hội được những văn tự màu vàng đó, nên Dược Thần Hồn Điện đối với hắn mà nói, tạm thời vẫn chưa đem ra sử dụng được.

Hai người họ cùng nhau đồng hành, rất nhanh đã đến nơi ở của Giang Vân Hạc.

“Viên trưởng đại nhân, Diệp Viễn về rồi, ta đưa hắn tới bái kiến ngài.” Hô Duyên Dững ở ngoài cửa cung kính nói.

“Vào đi.”

Nghe vậy Hô Duyên Dững và Diệp Viễn đẩy cửa bước vào, vừa mới bước vào thì phát hiện trong phòng còn có người khác.

Một vị lão nhân đang ngồi đối diện với Giang Vân Hạc, đem đến cho người khác một cảm giác cao thâm khó đoán. Bên cạnh lão nhân đó còn có một thanh niên đang đứng cạnh đó, nhìn không quá mười tuổi, nhưng đã là Linh Dịch tầng tám.

Ở độ tuổi này mà có thực lực như vậy, đặt ở Học viện Đan Võ tuyệt đối là nổi bật giữa đám đông, cho dù là Long Đường cũng không thể sánh kịp.

“Ha ha, Diệp Viễn đúng là trùng hợp thật, ta đang định phái người kêu người và Long Đường qua đây, không ngờ người lại đến đây trước rồi. Mau qua bái kiến Tiếp Dẫn Sứ Điều Thiên đại nhân” Giang Vân Hạc vừa thấy Diệp Viễn đã cười lớn lên nói.

Rất hiển nhiên, Giang Vân Hạc sớm đã biết chuyện Diệp Viễn quay về học viện rồi.

“Vạn bối Diệp Viễn bái kiến Điều Thiên đại nhân.” Diệp Viễn chẳng nói gì cả, hướng về phái Điều Thiên hành lễ.

“Giáo viên học viện Hô Duyên Dững, bái kiến Tiếp Dẫn Sứ đại nhân.” Hô Duyên Dững nghe xong sắc mặt thay đổi, cung kính hành lễ với ngài ấy.

Điều Thiên lặng lẽ nhìn Diệp Viễn một cái, nói: “Ừm, người chính là người chỉ dựa vào thực lực của Nguyên Khí Cảnh, vượt qua Cửu Thiên Lộ đó ư?”

“Chính là vạn bối.” Diệp Viễn nói.

Không biết tại sao, Diệp Viễn cảm thấy ánh mắt của Tiếp Dẫn Sứ nhìn mình có chút kì lạ, hình như có vẻ không được thích lắm.

Lão già này có lẽ là đến từ U Vân Tông, bản thân hình như ai cũng quen biết.

Diệp Viễn nghĩ không thông, đã đắc tội đến lão già này ở chỗ nào.

Còn nữa người thanh niên đứng bên cạnh lão già này, cặp mắt nhìn mình hình như cũng đầy khinh rẻ.

Không sao nói rõ được.

“Ha ha, người đứng bên cạnh Điều Thiên đại nhân chính là đệ tử tâm đắc của ngài ấy Dương Hạo, đừng xem tuổi tác của nó còn nhỏ, nhưng trong võ đạo đã đạt đến cảnh giới Linh Dịch tầng tám, hơn nữa đã là một Đan Sư cao cấp, so với Phong lão sư thì đây là một đối thủ mạnh hơn rất nhiều, nó sau này sẽ là sư huynh của con và Long Đường, các con làm quen một chút đi.” Giang Vân Hạc khen ngợi nói.

Được Giang Vân Hạc khen ngợi, mặt của Dương Hạo lộ vẻ tự đắc, nhưng lại che giấu rất tốt.

Chứng kiến cảnh này trong lòng của Diệp Viễn bất giác sinh ra khinh bỉ. Loại nhân cách như vậy, cảnh giới có cao đến mấy cũng là uống phí thôi.

Xem ra, người trong Tông Môn đến với thế tục, đều sẽ có cảm giác cao cao tại thượng đó.

Diệp Viễn không kiềm nổi nhìn Hô Duyên Dững một cái, thấy thầy ấy không hề có phản ứng gì, hình như cảm thấy đáng ra là vậy, trong lòng bất giác có chút than trách.

Xong với thái độ đó, Diệp Viễn lại chẳng hề quan tâm. Diệp Viễn nghe những lời giới thiệu của Giang Vân Hạc, sắc mặt bình tĩnh, nhưng bên trong thì đang chửi thầm trong bụng.

Đây cũng được coi là thiên tài sao, thiên tài từ lúc nào mà trở nên không đáng giá đến vậy.

Nhưng trước mặt của Giang Vân Hạc, Diệp Viễn tự nhiên không biểu hiện gì ra ngoài, chỉ chấp tay nói: “Chào Dương sư huynh, sau này vào Tông Môn rồi mong Dương sư huynh chiếu cố.”

Việc hành lễ của Diệp Viễn coi như đã quá hoàn hảo rồi, chứng kiến cảnh này Dương Hạo cười nhạt nói: “Ha ha, Diệp sư đệ danh xưng người đầu tiên trong ngàn năm nay, làm gì cần những người tầm thường như ta chiếu cố chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 184: Chưa thấy qua ngu ngốc như thế này

Vừa mở miệng, đã ngửi thấy mùi nồng nặc của thuốc nổ.

Về mặt của Diệp Viễn có chút trầm tư, tên này rõ là đến để gây chuyện đây mà.

Hắn vốn dĩ cảm thấy chẳng hề thoải mái chút nào với cái thái độ kiêu cao của Dương Hạo, chỉ là vì nể mặt của Giang Vân Hạc nên mới khách khí như vậy thôi.

Nếu không với tính cách của Diệp Viễn, để ý đến hắn mới là chuyện lạ.

Cái gọi là thiên tài, trong mắt của Diệp Viễn hắn còn không bằng một kẻ ngu ngốc.

“Hóa ra Dương sư huynh biết mình chỉ là một người bình thường, xem ra cũng có vài phần biết mình biết ta. Đệ chỉ sợ Dương sư huynh bị người khác khen ngợi nhiều rồi sẽ có chút dương dương tự đắc.” Nếu đối phương đã không nể mặt như vậy, Diệp Viễn tự nhiên cũng không cần phải khách khí nữa.

“Hừm, cái gì mà người đầu tiên trong ngàn năm nay, chẳng qua chỉ là sự tăng bốc của bọn người vô tri mà thôi, vượt qua Cửu Thiên Lộ U Vân Tông người này khen một câu, người kia tăng bốc một cái và cũng chỉ có những con người đó mới coi những manh khỏe của người là cái gì đó đáng tự hào lắm.”

Đối mặt với những lời mỉa mai của Diệp Viễn, Dương Hạo không hề nổi trận lôi đình, mà đối chọi gay gắt.

Diệp Viễn nhúng vai một cái nói: “Đệ cũng chẳng để cái người đầu tiên trong ngàn năm nay ở trong lòng đâu, và cũng chỉ những người tầm thường mới để chuyện này trong lòng thôi.”

Diệp Viễn một tiếng kẻ tầm thường hai tiếng kẻ bất tài, làm cho sự phẫn nộ trong lòng của Dương Hạo càng ngày càng dâng cao. Hắn lúc này chỉ mới mĩa mai Diệp Viễn một chút thôi, không ngờ lại để ra sơ hở bị Diệp Viễn mĩa mai lại.

“Diệp sư đệ mở miệng là nói người khác tầm thường, không biết đệ có dám tỷ thí với một kẻ tầm thường như ta không? Ta thật sự rất muốn lãnh giáo một chút cái gọi là người đầu tiên trong ngàn năm nay, rốt cuộc là lợi hại đến mức độ nào.”

Dương Hạo với cái khí thế chiếm thế thượng phong, như đám chắc là Diệp Viễn không dám nhận lời.

Hắn là Linh Dịch tầng tám, Đan Sư cao cấp so với Diệp Viễn hoàn toàn là hai người không cùng đẳng cấp với nhau. Diệp Viễn nếu như dám ứng chiến, thì chẳng phải thiên tài rồi mà chỉ là một tên ngu dốt không hơn không kém.

Diệp Viễn đang định mở miệng nói, Giang Vân Hạc đứng bên cạnh đã mở miệng nói: “Diệp Viễn không được vô lễ, Điều Thiên đại nhân là Trưởng lão của Thượng Tông Đan Đường, chuyến đi lần này của ngài và Dương Hạo chủ yếu là muốn tiếp đón người và Long Đường nhập Tông Môn.”

Nói xong, ông ta lại hương về phía của Điều Thiên nói: “Diệp Viễn tuổi trẻ háo thắng, mong Điều Thiên đại nhân đừng nên trách tội.”

Đối diện với sự khiển trách của Giang Vân Hạc, Diệp Viễn ngược lại chẳng nói gì cả. Hắn biết rằng Giang Vân Hạc là đang nhắc nhở mình, lần này đến U Vân Tông còn phải thông qua hai người nữa, không được đắc tội.

Điều Thiên lại chẳng hề có chút biểu hiện gì, chỉ nhẹ nhàng nói: “Chuyện của đám trẻ, cứ để chúng tự giải quyết với nhau, đám già cả chúng ta không nên nhúng tay vào.”

Địa vị của Điều Thiên ở U Vân Tông cao hơn Giang Vân Hạc rất nhiều, nếu ông ta đã nói như vậy Giang Vân Hạc cũng không muốn nói nhiều nữa, chỉ là trong lòng có chút không thoải mái.

Ông ta đương nhiên biết tại sao Điều Thiên lại nhắm đến Diệp Viễn, nhưng mà chỉ là không ngờ lại thể hiện rõ ra đến vậy, mới đến đã muốn cho Diệp Viễn rớt đài.

Điều Thiên giống như Âu Dương gia vậy đều là những dòng dõi của Luyện Dược Sư, có quan hệ rất tốt Âu Dương Minh. Giang Vân Hạc thấy hắn đảm nhận vai trò Tiếp Dẫn Sư, tức khắc cảm thấy có chút không ổn.

Giang Vân Hạc không cho rằng, Tông Môn phái Điều Thiên đến chỉ là một sự trùng hợp.

Quả nhiên, Diệp Viễn vừa mới bước vào mùi thuốc súng đã bay ra rồi.

Lúc đầu ông ta còn ôm cái thái độ nhả nhận trong người với hy vọng Điều Thiên sẽ nể mặt mình. Ai mà ngờ Điều Thiên một câu thẳng thừng từ chối,

khiến cho bao nhiêu lời của ông muốn nói đều phải dồn nén lại trong lòng.

Một già một trẻ, có chút ức hiếp người quá đáng rồi đấy, một Linh Dịch tăng tám lại đi gây hấn với một người chỉ ở mức Linh Dịch tăng hai, đúng là không biết xấu hổ.

Tuy đây là lần đầu tiên Giang Vân Hạc tiếp xúc với Diệp Viễn, nhưng với những gì trước đây mà hắn làm ông cũng có nghe nói chút ít, biết được tên tiểu tử này cũng chẳng phải đứa ngoan ngoãn gì, nói không chừng hắn thật sự tiếp nhận lời khiêu chiến này.

Giang Vân Hạc cũng biết Diệp Viễn rất lợi hại, nhưng sự chênh lệch của hắn và Dương Hạo là rất lớn.

Cho dù Diệp Viễn thắng cấp đến Linh Dịch tăng hai khiến ông ta vô cùng bất ngờ, nhưng cũng không thể là đối thủ của Dương Hạo được.

Giang Vân Hạc nhìn về phía của Diệp Viễn đã mất một cái, nhưng Diệp Viễn lại chẳng hề bận tâm.

“Thế nào, người đầu tiên trong ngàn năm nay có dám tỷ thí với ta không?” Dương Hạo đắc ý nhìn về phía của Diệp Viễn, dùng lời lẽ lăng mạ nói.

Nếu Bồ Tát còn có ba phần nóng trong người, càng không phải nói đến Diệp Viễn. Tuy là không biết là do nguyên nhân gì? Nhưng hai tên này rõ ràng là đang nhắm đến mình.

Nếu như Diệp Viễn nhẫn nhịn, thì hắn sẽ không còn là Diệp Viễn nữa.

“Ngay cả lời thách đấu của một kẻ tầm thường cũng không dám nhận, thì làm sao dám xưng là người đầu tiên trong ngàn năm nay, nói đi tỷ thí như thế nào?”

Diệp Viễn trực tiếp đón nhận cái danh hiệu người đầu tiên trong ngàn năm nay, thuận theo đó đập Dương Hạo thêm một cái.

Giang Vân Hạc trong lòng than thở, tên tiểu tử này quả là không chịu được khiêu khích.

Dương Hạo nghe xong khoe miệng giật một cái, đây là hậu quả của việc xem thường người khác.

Nhưng mà, tỷ nữa lúc ta đập người xuống dưới chân, để xem người còn dám hung hăng đến vậy không.

Hắn nhìn thoáng qua cái huy hiệu hai sao trước ngực của Diệp Viễn một cái, khinh miệt cười nói: “Cảnh giới của Diệp sư đệ thấp quá, nếu như sao tài về võ đạo, ta thắng cũng chẳng có chút hay ho gì. Nếu như Diệp sư đệ cũng là một đan sư, vậy chúng ta tỷ thí về thuật luyện dược vậy, không biết ý của Diệp sư đệ như thế nào?”

Diệp Viễn cười và còn cười rất lớn tiếng.

Kẻ ngốc gặp nhiều rồi, nhưng ngốc đến nông nổi này thì chưa từng thấy qua.

Không tận dụng sự chênh lệch về cảnh giới thì thôi, cái khác không chọn lại đi chọn thuật luyện dược, xem ra tên này rất có lòng tin với thuật luyện dược của mình.

Nhưng mà tìm Đan Đế để tỷ thí thuật luyện dược, cũng chỉ có Dương Hạo mới nghĩ ra được.

Hô Duyên Dững từ lúc vào phòng đến giờ không hề nói lấy một câu, lúc này cũng là không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng thì phản khởi vô cùng.

Tên ngốc này, lại đi tỷ thí thuật luyện dược với Diệp Viễn, chẳng phải là tự làm mất mặt mình sao?

Nếu như Diệp Viễn đến tìm hắn trước, có lẽ hắn thật sự chẳng có chút niềm tin gì với Diệp Viễn. Nhưng hiện nay thì, hắn rất muốn xem thử khuôn mặt của Dương Hạo sẽ có những biểu hiện gì.

Tuy là Hô Duyên Dững đối với thuật luyện dược không hiểu biết gì nhiều lắm, nhưng hắn biết rõ Ngưng Tinh Đan không phải là loại đan dược bậc hai bình thường. Cho dù là đan sư cao cấp, e là cũng rất khó bào chế ra được.

Dương Hạo lại đi tỷ thí thuật luyện dược với Diệp Viễn người có thể bào chế ra Ngưng Tinh Đan, cái này không phải là đang làm mất mặt của mình thì là gì nữa?

Không biết tại sao, nhìn thấy nụ cười của Diệp Viễn, trong lòng của Dương Hạo có chút buồn bực.

“Sao rồi Diệp sư đệ không dám tỷ thí thì thôi vậy, nhưng mà sau này vào Tông Môn rồi, gặp phải ta thì đệ phải quay đầu đi hướng khác.”

“Ưm ý tưởng này không tồi. Vậy đi, hai chúng ta nếu như người nào thắng, hai bên sau này gặp phải đối phương phải quay đầu đi theo hướng khác, thấy thế nào?”

“Ha ha đúng là vô tri không biết sợ, ta đồng ý.” Dương Hạo trong lòng tràn đầy sự tự tin nói.

“Được, huynh nói đi tỷ thí cái gì?” Diệp Viễn hỏi.

“Điều khiển lửa là điều căn bản nhất của Luyện Dược Sư, cũng là tiêu chuẩn quan trọng nhất để đánh giá thuật luyện dược. Vậy đi chúng ta tỷ thí khả năng điều khiển lửa vậy, không biết ý của Diệp sư đệ thấy sao?”

Nói xong, Dương Hạo chỉ về phía Thông Minh Hỏa trên tường.

Thông Minh hỏa là một loại địa hỏa, bởi vì độ sáng của nó tốt hơn, nên chủ yếu được dùng để chiếu sáng.

Đan đồ do hồn lực không đủ nên đối với yêu cầu về khả năng điều khiển lửa không cao. Nhưng Đến cảnh giới đan sư, thì coi như đã chính thức nhập môn vào Luyện Dược Sư vì thế yêu cầu về việc khống chế lửa cũng sẽ cao hơn rất nhiều.

Dương Hạo thấy trên người của Diệp Viễn chỉ mới đeo huy hiệu của Đan Sư sơ cấp, nên nghĩ rằng hắn chỉ mới tiếp xúc với việc khống chế lửa, trên phương diện khống chế lửa chắc là còn rất kém.

Lần này hắn sắp tâm muốn cho Diệp Viễn khó xử.

Nhưng điều hắn không biết là, Diệp Viễn chẳng những biết khống chế lửa, mà trong người còn có Tinh Đan Thánh Hỏa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Lửa thiêu mông

“Xem ra Dương sư huynh rất có lòng tin với khả năng khống chế lửa của mình! Được, vậy thì tỷ thí khả năng khống chế lửa, mời Dương Sư huynh.” Diệp Viễn cười nói.

“Cười đi, cười đi! Lát nữa xem ngươi có còn cười được nữa không?” Dương Hạo trong lòng cười nhạo nói.

Nếu tỷ thí thực lực tổng hợp về thuật luyện dược, Dương Hạo trong đám đệ tử nòng cốt của Tông Môn cũng chẳng phải giới giang gì.

Nhưng nói về việc khống chế lửa, hắn lại được liệt vào top hai mươi.

Top hai mươi là khái niệm gì? Loại nhà quê đó chắc chắn không hiểu đâu.

Thiên tài của U Vân Tông không phải chỉ một trường đạo Ngoại môn nhỏ có thể so sánh được. Một người có tư chất thiên phú như Dương Hạo trong Tông Môn cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé thôi.

Trong Đan Đường đám người đó, người sau mạnh hơn người trước.

Về phương diện khống chế lửa có thể lọt vào top hai mươi, đủ để Dương Hạo cảm thấy tự hào rồi!

“Hừm! Coi kỹ nhé, hôm nay phải để tên ếch ngồi đáy giếng như ngươi biết thế nào gọi là không chế lửa!”

Nói xong, Dương Hạo đến trước mặt Thông Minh Hỏa, hai ngón tay dẫn dụ một cái.

Ngon lửa lập tức tách khỏi đọi đèn, bay lượn theo ngón tay điều khiển của Dương Hạo, cảnh tượng cực kỳ đẹp mắt.

Dương Hạo bấm tay niệm thần chú một cái, Thông Minh Hỏa lập tức hóa thành một con rồng lửa dài, uốn lượn quanh người hắn, con rồng lửa nhìn có vẻ rất nghe lời hắn.

Chiều này của hắn cực kỳ đẹp mắt, khiến cho tất cả mọi người đều có cảm giác sướng tai vui mắt.

Đột nhiên, Dương Hạo dẫn dụ ngón tay một cái, con rồng lửa đang uốn lượn quanh người hắn, đột nhiên đổi hướng bay thẳng về phía Diệp Viễn.

Diệp Viễn chỉ cười nhạo nhìn Dương Hạo thi triển, không hề có chút ý gì gọi là dự định ra tay ngăn lại.

Trên khóe miệng của Dương Hạo hiện lên một nụ cười khinh miệt, lửa đã cháy đến lông mày rồi mà Diệp Viễn còn giả vờ tỏ ra điềm tĩnh.

Tuy là uy lực của Thông Minh Hỏa không lớn, sẽ không gây ra thương tích gì nặng cho Diệp Viễn, nhưng khiến hắn đầu tóc cháy đen như mực thì quá dư sức rồi.

Dương Hạo mừng rỡ tưởng như đã nhìn thấy cảnh Diệp Viễn bị cháy đen như mực vậy!

Nhưng đúng vào lúc con rồng lửa còn cách Diệp Viễn khoảng vài thước, thì đột nhiên rồng lửa nhảy lên đổi hướng.

Dương Hạo mặt biến sắc, con rồng lửa này có vẻ như đã thoát khỏi sự kiểm soát của hắn rồi, trở nên không chịu nghe lời nữa. Từ lúc luyện thành thuật khống chế lửa đến giờ, vẫn chưa từng xảy ra tình huống nào như vậy.

Thông Minh Hỏa chỉ là một loại địa hỏa bình thường, đối với Dương Hạo mà nói chẳng có khó khăn gì, sao lại xảy ra tình trạng mất kiểm soát vậy được?

Chẳng lẽ là do Diệp Viễn đang giờ trò? Nhưng trên người hắn vốn dĩ chẳng thấy có chút nguyên lực nào đang dao động!

Gặp ma rồi!

Dương Hạo dĩ nhiên là không để mặc cho Thông Minh Hỏa mất kiểm soát như vậy, cần rằng vận dụng nguyên lực nhiều hơn nữa. Nhưng Thông Minh Hỏa hình như bị giữ chặt lại rồi, sống chết cũng không chịu bay lên trước một bước nữa.

Dương Hạo lại gia tăng thêm nguyên lực, không ngờ ngược lại lộn lành chữa thành lộn què, Thông Minh Hỏa “xẹt” một tiếng không ngờ bay ngược trở lại hướng thẳng về phía của Dương Hạo.

Dương Hạo bị cảnh này dọa cho một cái, vội vàng vận dụng Ấn quyết. Thông Minh Hỏa suy cho cùng cũng chỉ là một là lửa bình thường, trong chớp lát đã bị Dương Hạo khắc chế.

Tiếp đó, ngón tay của hắn dẫn dụ một cái Thông Minh Hỏa lại quay về vị trí của ngọn đèn.

“Pặc! Pặc! Pặc!”

Diệp Viễn vỗ tay khen ngợi nói: “Thuật khống chế lửa của Dương sư huynh quả là xuất thần nhập hóa, sư đệ bái phục, bái phục! Lúc này nguy hiểm thật, suýt chút nữa là làm bỏng đến đệ rồi, may mà Dương sư huynh thủ hạ lưu tình! Nhưng mà... nghịch lửa phải cận thận, Dương sư huynh đừng để bản thân mình bị thiêu cháy đấy!”

Dương Hạo mặt trầm lại, những người chứng kiến đều là người trong nghề, lúc này không phải là hắn thủ hạ lưu tình, nhìn qua một cái cũng đủ để nhận biết rồi.

Diệp Viễn nói những lời đó, rõ là đang châm biếm hắn.

Chỉ là hắn không hiểu tại sao Thông Minh Hỏa lại đột nhiên mất kiểm soát như vậy?

Diệp Viễn rõ ràng là chẳng làm gì cả!

Không những chỉ có mỗi mình hắn không hiểu, Diêu Thiên bên cạnh cũng không thể hiểu nổi. Nhưng ánh mắt mà hắn nhìn Diệp Viễn nay trở nên có chút thay đổi.

Dương Hạo muốn dùng Thông Minh Hỏa để đốt Diệp Viễn, nhưng trong người của Diệp Viễn lại có Tịnh Đàn Thánh Hỏa cấp bốn. Thông Minh Hỏa lúc tiếp cận Diệp Viễn đã cảm thấy cực kỳ nguy hiểm thì làm sao có thể đốt được Diệp Viễn chứ.

Loại sức ép như vậy con người không cảm nhận ra được, nhưng bản thân ngọn lửa lại cực kỳ nhạy cảm.

“Hừm! Đến lượt ngươi rồi! Ta cũng rất muốn xem, ngươi có thể giờ trò gì ra được!” Dương Hạo giọng trầm nói.

“Ha ha, Dương sư huynh đã rất lợi hại rồi, đệ làm sao có thể giờ trò gì ra được? Chỉ đành bắt chước sư huynh vậy.” Diệp Viễn cười nói.

Dương Hạo trong một thoáng ngó người, Diệp Viễn chỉ với một chiêu nhanh chóng khiến cho Thông Minh Hỏa ngoan ngoãn bay vào lòng bàn tay của mình.

Cảnh tượng này khiến cho bốn người còn lại trong phòng đơ cả người.

Chiêu này của Diệp Viễn cao thâm hơn Dương Hạo rất nhiều.

Lúc này là Dương Hạo đi đến trước mặt ngọn đèn rồi mới thi triển Ấn quyết khống chế lửa, mới triệu hồi được ngọn lửa đến. Nhưng Diệp Viễn thì khác, khoảng cách từ ngọn đèn đến chỗ hắn cách xa cả vài trượng, hơn nữa hắn chỉ mới tùy ý xuất một chiêu, đã có thể triệu hồi Thông Minh Hỏa bay đến.

Cao thấp đã quá rõ!

Không hề sử dụng Ấn quyết khống chế lửa, Diệp Viễn chỉ mới đẩy lòng bàn tay một cái Thông Minh Hỏa lập tức biến thành một con rồng lửa, uốn lượn xung quanh Diệp Viễn.

Cảnh tượng này y hệt với cảnh tượng của Dương Hạo lúc này. Dương Hạo tức đến nổi răng trên cắn răng dưới kêu nghe “két két” đây đúng là đang gây hấn với hắn mà!

Diệp Viễn nhìn Dương Hạo một cái, đột nhiên kỳ lạ cười, giờ tay hướng thẳng về phía của Dương Hạo.

Dương Hạo thấy vậy giật mình, vội vàng thi triển Ấn quyết để chuẩn bị ứng phó.

Đang chuẩn bị thi triển thì hắn mới phát hiện ra là đã bị Diệp Viễn lừa, con rồng lửa đó vẫn còn uốn lượn quanh Diệp Viễn.

“Ha ha Dương sư huynh đừng có căng thẳng như vậy, chỉ là đùa một chút thôi.” Diệp Viễn cười nói.

Mặt của Dương Hạo lúc này không còn giữ được vẻ kiêu ngạo và điềm tĩnh như lúc ban đầu nữa, hận không thể lao đến cắn Diệp Viễn một miếng.

Nhưng mà đứng vào lúc này, Diệp Viễn lại mở miệng nói.

“Lần này là thiệt đó nha, Dương sư huynh cẩn thận đó!” Nói xong, Diệp Viễn lại chỉ một cái.

Vẫn là đang hù dọa!

Dương Hạo cười nhạt nói: “Chiêu cũ dùng lại, chẳng có ý nghĩa gì cả”

“Đồ ngốc! Mau xem sau lưng ngươi kia!” Điều Thiên vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng nói.

Dương Hạo ngớ người, quay về sau nhìn, thấy móng của mình đang cháy, một mùi khét tỏa ra.

Dương Hạo giật mình, vội vàng thi triển Ấn quyết dập tắt ngọn lửa sau đít. Nhưng mà y phục đã bị Thông Minh Hỏa đốt cho cháy rụi, hai bên thịt lộ ra ngoài.

Chùi xuống đất một cái, mặt của Dương Hạo đỏ tận tới tai.

“Ha ha, Dương sư huynh đứng là chỉ lo trước không lo sau, sao lại có thể bất cẩn như vậy? Cái này nếu như bị vị sư tỷ nào nhìn thấy rồi, thì e rằng danh tiếng của Dương sư huynh sẽ lan truyền khắp cả Tông Môn.” Diệp Viễn ha ha cười nói.

Hô Duyên Dững vốn dĩ không cười người lúc nguy nan, lúc này cũng không kiềm chế nổi cười cả lên.

“Diệp Viễn, ngươi đừng hòng đắc ý! Có bản lĩnh chúng ta tỷ thí lại lần nữa!” Dương Hạo mặt đỏ tía tai, rõ là đã phần nổi đến cùng cực rồi!

“Áy Dương sư huynh thế là không dám nhận thua rồi! Vậy lần này muốn tỷ thí cái gì? Tỷ thí võ đạo sao? Huynh một Linh Dịch tăng tám lại đi tỷ thí với một Linh Dịch tăng hai như đệ, cho dù thắng rồi truyền ra ngoài e là cũng bị người khác nói lớn ăn hiếp nhỏ?” Diệp Viễn cố tỏ ra than thở nói.

“Được rồi! Thua rồi thì thôi! Còn cảm thấy chưa đủ mất mặt sao? Mau đi thay y phục đi!” Điều Thiên mặt lạnh một cái, quát nhẹ Dương Hạo nói.

Bị Điều Thiên quát một cái, Dương Hạo giống như một con gà vừa bị bại trận vậy, đi tìm một chỗ kín đáo thay y phục.

Sau khi Dương Hạo đi, Điều Thiên đảo mắt về phía Diệp Viễn nói: “Đúng là anh hùng xuất thiếu niên, không ngờ Đạo trường Ngoại môn của U Vân Tông lại có một nhân vật thiên tài như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 186: Miễn cưỡng thích hợp

Lúc này trong lòng của Điều Thiên vô cùng kinh ngạc, bởi vì ngay cả hắn cũng chưa kịp nhìn rõ, lúc này Diệp Viễn làm thế nào đưa Thông Minh Hỏa về phía sau của Dương Hạo một cách thần không biết quỷ không hay như thế.

Diệp Viễn tên quái thái này, vượt xa hơn những gì hắn có thể tưởng tượng được.

Xem ra danh hiệu người đầu tiên trong ngàn năm nay, chưa chắc là không có đạo lý của nó.

Mười lăm tuổi Linh Dịch tăng hai, với tốc độ tu luyện này cho dù đặt ở Tông Môn cũng không phải là chậm. Điều đáng sợ hơn nữa là, thuật luyện được của Diệp Viễn chắc còn mạnh hơn nữa.

Có thể ở cả hai phương diện Võ đạo và Đan đạo cùng lúc đạt được thành tựu như vậy, nhưng lại chỉ mới có mười lăm tuổi, thành tựu tương lai sau này không thể lường được.

Chỉ là, tên Diệp Viễn này đã đắc tội với Tô gia, lần này e là cũng bị Tô gia diệt trừ thôi.

Đúng là có chút đáng tiếc!

“Điều Thiên đại nhân quá khen rồi, cái gì mà người đầu tiên trong ngàn năm, Diệp Viễn không dám nhận, nhưng mà so với một số kẻ tầm thường, vẫn là mạnh hơn một chút xíu.” Diệp Viễn nhẹ nhàng nói.

Tên lão già này hiển nhiên là chẳng có ý tốt gì, Diệp Viễn tự nhiên cũng không cần phải khách sáo làm gì.

“Đúng là một miệng khéo ăn khéo nói, nhưng mà người trẻ tuổi vẫn là nên học cách khiêm nhường một chút xíu, nếu không sẽ chịu thiệt thòi đấy.”

“Người khác kính ta một thước, ta trả lại một trượng. Kẻ khác được nước làm tới, ta khiến hắn không bước vô được một thước nào cả, đây là nguyên tắc làm người của vạn bối.”

“Ha ha, Vân Hạc à, tên tiểu tử này đúng là thú vị thật.” Điều Thiên ngược lại không để tâm đến Diệp Viễn, quay về hướng Giang Vân Hạc nói.

Giang Vân Hạc có chút ngại ngùng, cười gượng nói: “Diệp Viễn chính là cái tính khí đó, Điều Thiên đại nhân đừng nên để chấp nhất.”

“Sao ta lại đi chấp nhất với một nhóc con chứ.” Điều Thiên nhẹ nhàng nói.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa có một âm thanh truyền đến: “Viện trưởng đại nhân Long Đường cầu kiến.”

“Vào đi.” Giang Vân Hạc nói.

Sự xuất hiện của Long Đường làm giảm đi phần nào bầu không khí ngưng ngừng đó. Nhưng mà hắn vừa mới nhìn thấy Diệp Viễn, ánh mắt lập tức thay đổi.

Diệp Viễn đã đột phá đến Linh Dịch tầng hai rồi sao?

Hắn vốn nghĩ rằng bản thân mình đột phá đến Linh Dịch tầng năm, lần này cuối cùng cũng có thể bỏ xa Diệp Viễn rồi. Nếu như Diệp Viễn không đột phá nổi Linh Dịch Cảnh, vậy cuộc đấu giao ước của hắn và Diệp Viễn sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng ai mà ngờ được, tốc độ tiến bộ Diệp Viễn so với hắn không hề chậm chút nào.

Long Đường có thể đột phá liên tục trong một tháng, một là do hắn tích tụ lâu nhưng phát ra ít, hai là ở trong Cửu Thiên Lộ thu hoạch cũng không ít, ba là vì Nguyên Linh Đan.

Tổng hợp nhiều nguyên tố như vậy, hắn mới dám trong thời gian ngắn liên tục đột phá hai tầng cảnh giới.

Nhưng mà Diệp Viễn đi một chuyến rừng rậm vô biên, trở về đã là Linh Dịch tầng hai rồi, tốc độ tiến bộ này cũng đáng sợ quá!

Nên biết rằng, trước lúc Diệp Viễn đi rừng rậm vô biên, chỉ mới đột phá Nguyên Khí tầng chín không lâu thôi.

Diệp Viễn lúc này cũng hướng về phía hắn, hai người đứng mặt chỉ cười, nhưng không nói gì hết.

Giang Vân Hạc giới thiệu xong một hồi, Long Đường hành lễ xong, Điều Thiên mới mở miệng nói: “Lần này ta đến là phụng lệnh của Tông Môn, đến Ngoại môn để đón hai người vào Tông Môn. Hai người đã vượt qua được Cửu Thiên Lộ, dĩ nhiên có được thân phận là đệ tử nòng cốt của Tông Môn. Nhưng trước khi nhập môn, hai người cần phải nắm được quy định của Tông Môn. Sau khi nhập môn phải tuân thủ thật nghiêm túc, nếu không hậu quả hai người tự gánh.”

Nói xong, Điều Thiên giơ tay một cái hai luồng sáng bay ra, đó chính là hai miếng ngọc giản, lần lượt bay vào lòng bàn tay của Diệp Viễn và Long Đường.

Diệp Viễn đưa thần thức vào trong ngọc giản, đọc hết những nội dung bên trong của ngọc giản.

Sau khi đọc xong nội dung, Diệp Viễn cảm thấy có chút thất vọng, từ môn quy có thể thấy được, cạnh tranh trong Tông Môn tàn khốc hơn rất nhiều so với ở Học viện Đan Võ.

Đó thật sự là mạnh thắng yếu thua!

Trong U Vân Tông, chia thành đệ tử Tinh anh, đệ tử Nòng cốt và đệ tử Ngoại môn.

Quá trình thăng cấp bình thường, học viện đỉnh cao nhất của Đạo trường Ngoại môn, thông qua được khảo hạch Thiên cấp, mới đủ tư cách trở thành đệ tử Ngoại môn.

Còn trở thành đệ tử nòng cốt có ba cách: cách thứ nhất là thăng cấp từ trong đám đệ tử Ngoại môn; cách thứ hai là thông qua được Cửu Thiên Lộ; ngoài ra, chính là đệ tử được cấp cao của Tông Môn đặc cách.

Cách thức bố trí đệ tử Tinh anh có phần giống với cách bố trí Đan bảng và Võ bảng ở Học viện Đan Võ, nhất thiết phải là những đệ tử cực mạnh cả về

Đan đạo và Võ đạo, mới được công nhận.

Ngoài ra, đệ tử Tinh anh, đệ tử Nòng cốt và đệ tử Ngoại môn xác thực rồi, là không thay đổi nữa, mỗi hai tháng bọn họ sẽ tiến hành xếp hạng, người bị đào thải sau cùng sẽ bước vào cấp độ tiếp theo, người nào biểu hiện xuất sắc nhất trong đám người bước vào cấp độ tiếp theo sẽ được thăng cấp.

Cho nên, số lượng đệ tử Tinh anh và đệ tử Nòng cốt về cơ bản là cố định.

Còn trong đám đệ tử Ngoại môn khảo hạch không đạt yêu cầu sẽ trở thành tạp dịch.

Tạp dịch trong U Vân Tông là không hề có chút địa vị gì hết, mỗi ngày phải làm một lượng lớn việc vặt, vốn dĩ không có nhiều thời gian để tu luyện.

Đệ tử Tinh anh, đệ tử nòng cốt, và đệ tử Ngoại môn, chế độ đãi ngộ cũng rất khác biệt.

Ở Học viện Đan Võ có rất nhiều những con cháu quý tộc. Đối với bọn họ mà nói tiền bạc hao phí chi trả cho học viện chẳng thành vấn đề gì cả.

Có tiền muốn làm gì cũng được.

Nhưng ở U Vân Tông thì lại không được.

U Vân Tông, thực hiện chế độ tích điểm. Học viên muốn nhận được nhiều nguồn tài nguyên thì phải dùng tích điểm để hoán đổi.

Không có tích điểm, ở U Vân Tông khó mà nhấc chân lên được một bước.

Tích điểm có dùng tiền cũng không mua được, chỉ có vì Tông Môn mà cống hiến một phần sức lực nào đó, mới nhận được tích điểm tương ứng.

Từ chế độ này có thể thấy được, muốn ở U Vân Tông sống ngày tháng an nhàn, là việc không thể nào chỉ có không ngừng tu luyện, tu luyện và tu luyện, mới có thể có được một chỗ đứng vững chắc ở Tông Môn.

Tông Môn không nuôi những người vô dụng.

Điều Thiên nhìn thoáng qua hai người họ một lượt rồi nói: “Quy định của Tông Môn hai người xem xong rồi chứ? Ta có thể nói cho hai người biết, với thực lực của hai người hiện giờ, kì thực gần như chỉ có thể nằm ở giữa đám đệ tử Ngoại môn thôi, cách đệ tử Nòng cốt vẫn còn một khoảng khá xa. Đặc biệt là Diệp Viễn, người chỉ có Linh Dịch tầng hai, trong đám đệ tử ngoại môn e là cũng chỉ đủ để lót chân thôi. Cho nên muốn sau khi gia nhập Tông Môn muốn hưởng được nhiều nguồn tài nguyên, thì người phải tranh thủ thời gian tu luyện nhiều hơn nữa. Nếu không lần tỷ thí Tông Môn đầu tiên sẽ bị đánh bật, lúc đó lại làm mất mặt của Vân Hạc.”

Nghe Điều Thiên nói như vậy, ánh mắt của Long Đường có chút kì lạ nhìn Diệp Viễn.

Thực lực của Diệp Viễn, trong đám đệ tử Ngoại môn chỉ có thể dùng để lót đường thôi sao? Tên Điều Thiên này chắc chắn là không biết Diệp Viễn lợi hại đến mức độ nào rồi.

Cho dù bản thân hiện giờ đã đột phá thành Linh Dịch tầng năm cũng không dám nói chắc là sẽ thắng, Diệp Viễn cho dù chỉ có thực lực ở tầm giữa trong đám đệ tử Ngoại môn, nhưng chắc chắn cũng không thua kém gì hẳn.

Lót đường, điều này là không thể nào.

Hơn nữa với tốc độ tiến bộ của Diệp Viễn, sau khi nhập môn e là rất nhanh sẽ có được một vị trí vững chắc trong đám đệ tử Nòng cốt.

Điều Thiên nhìn thấy ánh mắt của Long Đường, nhẹ nhàng nói: “Hai người đối với sự mạnh yếu của đệ tử Tông Môn còn chưa có nhận thức rõ ràng, ta chỉ muốn nói với hai người, đừng nên ngày thơ mà nghĩ rằng có thể vượt giới chiến đấu. Bước vào Tông Môn rồi hai người sẽ thấy mình yếu đến mức nào.”

Long Đường nghe xong lạnh cả người, nhưng Diệp Viễn lại cười nói: “Điều Thiên đại nhân đúng là thích lo chuyện bao đồng. Có thời gian rảnh như thế chi bằng dùng để bồi dưỡng thêm cho tên đồ đệ tâm thường đó, vạn bối xem với trình độ của hắn, bọn ta đến Tông Môn rồi làm đệ tử Nòng cốt vẫn miễn cưỡng gộp lại được.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Mọi chuyện cứ để ta lo

Ánh mắt của Điều Thiên lúc này cực kỳ sắc lạnh.

Điều này là hiển nhiên, Diệp Viễn hết lần này đến lần khác không xem hắn ra gì, khiến hắn thật sự nổi giận.

Địa vị của Điều Thiên trong Tông Môn không hề thấp, đệ tử nhìn thấy hắn đều phải cung kính hết mực, trước giờ đã có ai dám như vậy với hắn đâu!

Diệp Viễn bây giờ đến môn còn chưa nhập đây, nếu là nhập môn còn đến mức nào?

Đương nhiên, hắn chắc chắn sẽ không tự kiểm điểm, là chính bản thân hắn khiêu khích Diệp Viễn ở phía trước.

"Ha ha, được! Rất tốt! Diệp Viễn, lấy cảnh giới của ngươi bây giờ, tiến nhập Võ đường chỉ có lót đáy phần. Bất quá ngươi đan đạo thiên phú không tệ, tiến nhập Đan đường, có lẽ còn có thể giữ cơ hội làm đệ tử nòng cốt. Bất quá, ta sợ rằng còn không có nói cho ngươi biết, ta tại trong Tông Môn thân phận là... Đan đường trưởng lão!"

Điều Thiên lời này, chính là trần truồng uy hiếp.

Ý nói rất rõ ràng, ngươi tiến nhập Tông Môn sau, ngàn vạn lần không nên phạm sai lầm trong tay ta!

Đương nhiên, lấy Linh Dịch tầng hai của Diệp Viễn, tiến nhập Võ đường chỉ có thể bị đánh vào trong Ngoại môn đệ tử. Đến thời điểm, muốn làm sao gây khó dễ, còn không phải hắn Điều Thiên chuyện một câu nói?

Diệp Viễn bĩu môi nói: "Thật sao? Xem ra vì tránh Điều trưởng lão, ta chỉ có thể tiến vào Võ đường rồi. A, như vậy cũng không tệ, trình độ của đồ đệ ngươi, ta vào Đan đường chẳng phải là muốn bị trể nãi đến chết?"

"Được rồi Diệp Viễn, ngươi bớt tranh cãi một tí a, Điều Thiên trưởng lão, Diệp Viễn hắn..."

Giang Vân Hạc thấy Diệp Viễn lần nữa chống đối Điều Thiên, không nhịn được lên tiếng quát lớn.

Chẳng qua là lúc này, Điều Thiên bỗng nhiên đứng dậy, phất tay áo nói: "Giang viện trưởng, ngươi thật là dạy học viên giỏi a! Ta xem lấy chiến công của ngươi, đời này là đừng muốn lấy được “Tứ Ương Hồn Quyết” nửa bộ dưới rồi! Hừ!"

Nói xong, Điều Thiên cũng không để ý Giang Vân Hạc giữ lại, trực tiếp rời đi.

Giang Vân Hạc hung ác trừng mắt nhìn Diệp Viễn, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ nói: "Ngươi tiểu tử này, làm sao chỉ gây chuyện! Đem học viện náo loạn long trời lở đất không nói, này Tông Môn còn chưa có vào, liền đắc tội Tông Môn trưởng lão! Chờ ngươi vào Tông Môn, có thể cho ngươi dễ chịu! Ở chỗ này, tốt xấu có cha ngươi chống đỡ, nhưng là vào Tông Môn, ngươi coi như đưa mắt không quen rồi, đến thời điểm ai có thể giữ gìn ngươi?"

Hồ Duyên Dững cũng là cau mày nói: "Đừng vậy Diệp Viễn, đại trượng phu có thể co dãn, đợi ngươi thực lực cường đại, tấn thăng làm đệ tử Tinh anh, cũng không cần nhìn sắc mặt Điều Thiên rồi, cần gì phải bây giờ đắc tội hắn đây?"

"Ha ha, đó Điều Thiên cùng Dương Hạo rõ ràng nhắm vào của ta, coi như ta tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, bọn họ thì sẽ bỏ qua ta? Chưa chắc à? Người như vậy, đắc tội mà đắc tội với, không có gì lớn. Ngược lại Viện trưởng đại nhân, vừa rồi Điều Thiên nói “Tứ Ương Hồn Quyết” là ý gì? Nghe tên, hắn là tu hồn pháp quyết à?" Diệp Viễn không để ý nói.

Giang Vân Hạc thở dài, biết rõ Diệp Viễn nói có lý.

Đối với lai lịch Điều Thiên, so với hắn Diệp Viễn cùng Hồ Duyên Dững đều biết hơn nhiều. Kỳ thật hắn vẫn ôm lòng chờ may mắn, hy vọng mới có thể ở chung hòa thuận.

Ai biết Điều Thiên căn bản là không nể mặt mình, vừa đến đã phải cho Diệp Viễn một hạ mã uy.

Đáng tiếc là, hạ mã uy chưa cho thành, ngược lại bằng miệng đầy răng.

"Ngươi nói không sai, “Tứ Ương Hồn Quyết” chính là tu hồn pháp quyết, hơn nữa còn là tu hồn pháp quyết mạnh nhất U Vân Tông! Đan đường những trưởng lão kia trên căn bản tu luyện đều là môn hồn quyết này, Ta cũng thế. “Tứ Ương Hồn Quyết” chia làm thượng hạ hai bộ, thượng bộ có thể làm cho Luyện Dược Sư tu luyện tới cảnh giới Đại Đan Sư, mà nửa bộ dưới chính là có thể tu luyện tới cảnh giới Đan Hoàng! Đáng tiếc là, từ sau Âu Dương Thác Thiên tổ sư, U Vân Tông còn từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể tu luyện tới cảnh giới Đan Hoàng."

Giang Vân Hạc trong mắt tràn đầy tiếc nuối, hiển nhiên đối với Âu Dương Thác Thiên là phi thường sùng kính.

Kết hợp lời nói Điều Thiên nói lúc gần đi, Diệp Viễn trong lòng nhất thời sáng tỏ, nói: "Viện trưởng đại nhân đến Tần quốc Đan Võ Học Viện nhậm chức, chính là vì kiểm lấy tích phân, để đổi lấy này “Tứ Ương Hồn Quyết” nửa bộ dưới?"

Giang Vân Hạc khổ sở gật đầu nói: "Không sai. Ta xuất thân Đan đường, đến Tần quốc trước đây, là Đan đường chấp sự. “Tứ Ương Hồn Quyết” yêu cầu tích phân quá nhiều, bằng vào thân phận địa vị của ta tại Tông Môn, căn bản cũng không khả năng tích góp nhiều như vậy tích phân, vì vậy phải đi ra ngoài. Nguyên tưởng rằng có thể vì Tông Môn bồi dưỡng bao nhiêu nhân tài, nhưng ai có thể tưởng đến Tần quốc nhiều năm như vậy, Học viện Đan Võ vẫn không có khởi sắc. Mấy năm nay, cũng chỉ có Mạc Vân Thiên một thiên tài. Mà lần này duy nhất một lần ra ngươi và Long Đường hai người xông qua Cửu Thiên Lộ thiên tài, trong nội tâm của ta hết sức cao hứng, lại không nghĩ rằng là kết quả như thế..."

Dừng một chút, Giang Vân Hạc lại nói: "Hai người các ngươi sau khi tiến nhập Tông Môn Âu Dương Minh cùng Điều Thiên nhất định sẽ nghĩ đủ phương cách chèn ép các ngươi, cho nên nhất định phải cụp đuôi làm người! Đặc biệt là Diệp Viễn, ta biết ngươi thiên phú tuyệt luân, nhưng là ngươi cảnh giới

bây giờ quá thấp. Điều Thiên có đôi lời nói không sai, Tông Môn đệ tử cường đại, các ngươi là không cách nào tương tượng! Cho nên, các ngươi phải nhanh một chút tăng lên cảnh giới, ổn định đệ tử nòng cốt vị trí, hiểu không?"

"Âu Dương Minh?" Diệp Viễn nghe vậy sững sốt một chút.

"Không sai, Âu Dương gia tại Tông Môn trong Đan đường thế lực cực lớn, mà Âu Dương Minh cũng là Đan đường trưởng lão, cùng Điều Thiên tương giao tâm đầu ý hợp." Giang Vân Hạc nói.

"Nguyên lai còn có tầng quan hệ này a, không trách này lão tiểu nhi vừa đến đã nhằm vào ta." Nghe Giang Vân Hạc vừa nói như thế, Diệp Viễn trong lòng nhất thời sáng tỏ.

Ngay lập tức trong lòng của Diệp Viễn cũng nhận ra.

"Xem ra ngươi cũng đã biết bối cảnh của Tô gia, vậy cũng không cần ta phải nhắc nhở ngươi nữa. Nhưng dạo gần đây Hoàng thành khắp nơi đều nổi con sóng gió, phụ thân của ngươi lại đang ở nơi đầu sóng ngọn gió. Hai phụ tử ngươi mọi việc đều phải hành sự rất cẩn thận, theo như ta thấy phụ thân ngươi vẫn là nên chủ động rút lui khỏi vòng xoáy này đi, hà tất đi làm đầy tớ cho Hoàng gia."

Rất hiển nhiên, mọi sự biến động ở Tần quốc Giang Vân Hạc đều nắm rõ trong lòng bàn tay, chỉ là thân phận của hắn đặc biệt không tiện nhúng tay vào.

Diệp Viễn lắc đầu nói: "Mối ân oán của Diệp gia với Vạn gia, Tô gia vốn dĩ không thể nào hóa giải được. Cho dù bọn họ không gây ra nhiều chuyện, hai nhà này cũng nhất định phải diệt trừ."

Giang Vân Hạc nghe xong bất giác thở ra một hơi lạnh, những lời nói này đúng là bá khí vô cùng.

Ngay chính cả bản thân Giang Vân Hạc cũng không dám nói diệt trừ hai đại gia tộc này, nhưng mà Diệp Viễn lại nói ra những lời này một cách rất tự nhiên.

Nên biết rằng, hai đại gia tộc này chỉ tính mỗi võ giả Ngưng Tinh Cảnh thôi đã có tới hơn ba người rồi.

Còn bên Diệp Viễn, tính luôn Nam Phong Dật và vị Hoàng thúc đã lâu chưa ra mặt cũng chỉ mới có ba người.

Hai bên kẻ tám lạng người nửa cân, muốn diệt trừ đối phương không phải là một việc dễ dàng.

Diệp Viễn hẳn dựa vào cái gì?

"Diệp Viễn, tiền đồ sau này của con không thể lường được, đừng nên hành sự lỗ mǎng, với thực lực của con trong con phong ba bão táp này vẫn chưa đủ đâu, đừng vì những chuyện thế tục này hủy hoại đi tiền đồ sau này của con." Giang Vân Hạc khuyên nhủ nói.

Giang Vân Hạc hiển nhiên đã động lòng trắc ẩn với một thiên tài như hắn, nên mới không hy vọng Diệp Viễn gặp phải điều gì bất trắc.

Diệp Viễn hướng về phía của Giang Vân Hạc hành lễ, nói: "Viện trưởng yên tâm, trong lòng của con đã có dự tính sẵn, cảm ơn sự chiếu cố, chăm sóc của ngài trong thời gian vừa qua. Ngày mai con phải đến Hoàng thành rồi, đợi sau khi xử lý xong việc ở Hoàng thành, con mới quay về tạm biệt với viện trưởng. Còn về việc Từ Ương Hồn Quyết hãy để con lo liệu."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Trở nên xinh đẹp!

"Để con lo liệu" Giang Vân Hạc nghe xong ngó người.

"Không sai tác dụng của Đạo trường Ngoại môn chẳng phải là để khai thác nhân tài sao, chỉ cần có thể trở thành đệ tử Tinh anh, công trạng của Viện trưởng e là cũng không còn xa nữa." Diệp Viễn nói.

"Nói không sai, nhưng mà trở thành đệ tử Tinh anh, thật sự là quá khó ta biết thiên phú của con hơn người, nhưng trong đám đệ tử Tinh anh, trong Tông Môn thiên phú của mỗi một người họ đều không kém hơn con." Giang Vân Hạc lắc đầu nói.

Diệp Viễn chỉ cười, không hề có ý phản bác lại, nhưng lúc này Hô Duyên Dững lại mở miệng nói: "Viện trưởng đại nhân, ta thì lại rất tin tưởng Diệp Viễn có thể trở thành đệ tử Tinh anh, tuy là Điều Thiên một mực cho rằng thực lực của Diệp Viễn quá kém, nhưng ta lại cảm thấy, Diệp Viễn trong đám đệ tử Nòng cốt rất nhanh sẽ có được một vị trí vững chắc."

Giang Vân Hạc lộ vẻ kinh ngạc, ông ta từ trước đến giờ vẫn chưa hề thấy Hô Duyên Dững xem trọng một học viên nào đến vậy.

Sau khi từ chỗ Giang Văn Hạc đi ra, Diệp Viễn đi thẳng đến chỗ của Nam Phong Nhượng Tĩnh.

“Cô cô, thế nào, thế nào con trở nên xinh đẹp hơn chưa.” Nam Phong Chi Nhu kích động hỏi Nam Phong Nhượng Tĩnh nói.

Diệp Viễn đã đã giúp cô ấy và Nam Phong Nhượng Tĩnh bào chế ra Trú Nhan Đan, vừa mới dùng xong, có một cảm giác không thể dùng ngôn từ để diễn tả đang chạy trong người, trên cơ thể dường như xảy ra một sự thay đổi rất là khó nói.

Nam Phong Nhượng Tĩnh tỉ mỉ đánh giá Nam Phong Chi Nhu một lần nữa, sờ vào khuôn mặt nhỏ xinh của cô ấy, kinh ngạc nói: “Đa dẻ của con mỏng đến nỗi có thể búng được ra sữa luôn đó! Sờ có cảm giác như là làn da của một đứa con nít mới sinh ra vậy, thật là kì diệu.”

Không phải là Tần quốc không có đan dược nuôi dưỡng nhan sắc, chỉ là những loại đan dược đó nhiều nhất chỉ có tác dụng kéo dài việc lão hóa. Cùng với sự trôi đi của thời gian trên khuôn mặt ít nhiều cũng để lại dấu vết của thời gian.

Hơn nữa những loại đan dược đó không có tác dụng phụ này cũng có tác dụng phụ kia, một thời gian sau sẽ từ từ hiện rõ ra.

Cho dù là vậy, loại đan dược này vẫn khiến cho không ít phu nhân quý tộc đổ xô tìm kiếm, lúc nào cũng là ngàn vàng khó kiếm.

Trú Nhan Đan do Diệp Viễn bào chế ra không ngờ lại có công dụng đến vậy, một khi đưa ra ngoài thị trường rất định sẽ có giá cao ngất ngưỡng.

“Con xem, vết chai sạn trên tay con cũng không thấy nữa rồi.” Phong Chi Nhu lắc lắc tay.

Phong Chi Nhu nhìn một cái, đúng là không còn nữa.

Tuy là Nam Phong Chi Nhu là công chúa được vạn người ái mộ, nhưng để theo đuổi Võ đạo, đã chịu không ít cực khổ. Do cô ấy là một Võ giả dùng kiếm, nên bao năm nay khó tránh khỏi để lại nhiều vết chai sạn trên tay.

Nếu nói Nam Phong Chi Nhu không hài lòng nhất với chỗ nào trên cơ thể của mình, đó chính là đôi tay này. Nhưng hiện giờ, đôi tay của cô trở nên mềm mướt trắng nõn, như một thiên kim tiểu thư khuê các vậy, không hề giống với một Võ giả chút nào.

“Thật không ngờ, Diệp Viễn lại có thể bào chế ra loại đan dược thần kỳ đến như vậy, hơn nữa hần còn nói, Trú Nhan Đan này không những không có chút tác dụng phụ nào mà còn có thể cải thiện thể chất. Một đan dược bậc hai, lại có thể đạt được hiệu quả đến mức này sao?” Nam Phong Nhượng Tĩnh cả khuôn mặt hiện lên một sự không dám tin là thật.

Nàng ta trước giờ coi trình độ đan dược của mình như là một niềm tự hào, nhưng kể từ khi gặp Diệp Viễn bà ta mới biết bản thân chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

“Hả, cô cô.” Nam Phong Chi Nhu lại khinh ngạc nói.

“Con nha đầu này, có gì mà phải hét hồn đến vậy.” Nam Phong Nhượng Tĩnh nói.

Nam Phong Chi Nhu sờ vào mặt của Nam Phong Nhượng Tĩnh kinh ngạc nói: “Cô cô, trước kia vẻ ngoài của cô cô nhìn đã không giống là cô cô của con rồi, nay lại càng thêm không giống.”

“Con nha đầu này, ta không phải cô cô của con thì còn có thể là ai nữa.”

“Cô dùng xong Trú Nhan Đan nay nhìn giống như chị em sinh đôi với con vậy, tuy cô không phải là quá lớn tuổi, nhưng nay trong chốc lát như trẻ ra mấy tuổi.” Nam Phong Chi Nhu kinh ngạc nói.

Diệp Viễn bào chế ra một số Trú Nhan Đan, tặng cho Nam Phong Nhượng Tĩnh hai cô cháu mỗi người một viên. Ngoài ra, hần còn để lại cho mẫu thân của mình và Lục Nhi mỗi người một viên.

“Hả thật vậy sao?” Nam Phong Nhượng Tĩnh sờ lên mặt của mình, kinh ngạc nói.

“Thật còn hơn cả vàng nữa, đây có gương cô tự mình coi thử đi.” Nam Phong Chi Nhu đưa chiếc gương cho Nam Phong Nhượng Tĩnh.

Nam Phong Nhượng Tĩnh nhìn vào trong gương, kinh ngạc nói: “Đây thật sự là ta sao? Nhìn giống với ta của hai ba năm về trước, nay nhìn ta với con không khác nhau gì mấy.”

Cho dù là tính cách của Nam Phong Nhượng Tĩnh có điểm tinh đến mấy, lúc này cũng là kinh ngạc vạn phần. Chỉ cần là phụ nữ, sẽ không thể nào chống lại sức mê hoặc của việc trở nên xinh đẹp.

“Hi hi, sau này ra ngoài nói không chừng người khác còn cho rằng cô là tỷ tỷ của con nữa” Nam Phong Chi Nhu đột nhiên liên tưởng đến cảnh tượng đó, cười đến nỗi không thể khép miệng lại được nữa.

“Con nha đầu này, cho dù ta có trở nên như thế nào đi nữa, thì vẫn luôn là cô cô của con. Nếu những lời này bị Hoàng huynh nghe được chắc chắn lại cảm tức con nữa cho mà coi.” Nam Phong Nhượng Tĩnh trợn mắt nhìn nói.

Nam Phong Chi Nhu hoạt bát, bướng bỉnh là lười trêu chọc.

“Cô cô mau qua đây xem, hình như Lục Nhi có chút động đậy rồi.” Nam Phong Chi Nhu đột nhiên phát hiện ra nói.

Nghe Nam Phong Chi Nhu nói vậy, hai người vội vàng đến bên giường bệnh, phát hiện lông mi của Lục Nhi đang động đậy, hình như là sắp tỉnh lại rồi.

Hàn độc trong người của Lục Nhi vô cùng lợi hại, đã gần tới mức lan khắp người rồi, nên cô ấy mới uống Nguyên Dương Đan, tạm thời không thể tỉnh lại được.

Lúc trước Diệp Viễn dự đoán, cần khoảng hai đến ba ngày nữa mới có thể tỉnh lại. Nay mới có hai ngày, Lục Nhi quả nhiên đã tỉnh lại rồi.

Hơi thở của Lục Nhi bắt đầu ổn định trở lại, chậm chậm mở mắt ra, ánh mắt có chút lờ mờ.

“Ta, ta đang ở đâu vậy, chẳng lẽ đã chết rồi sao?”

“Con nha đầu này, nhìn cho thật kỹ bọn ta là ai, người là đang trù ẻo bọn ta sao?” Nam Phong Chi Nhu bực mình nói.

Nam Phong Nhượng Tình chính y phục lại cho cô ấy một chút, nhìn thẳng Lục Nhi nói: “Lục Nhi, ta chính là Nam Phong Nhượng Tình đây, người không nhớ ta sao?”

Lục Nhi nhìn thật kỹ Nam Phong Nhượng Tình một lượt, đột nhiên kinh ngạc nói: “Hả người chẳng phải là Phong lão sư sao? Sao người đột nhiên trở nên khác lạ đến thế? Hình như là trở nên trẻ hơn rất nhiều, ta ta...”

Nam Phong Nhượng Tình mặt đỏ cả lên nói: “Cái này đều là nhờ thiếu gia nhà người, hẳn đã bào chế cho bọn ta một loại đan dược, sau khi dùng xong bọn ta thay đổi nên thế này. Đúng rồi! Bây giờ người cảm thấy như thế nào? Thiếu gia nhà người vì đề cứu người, trong một tháng nay quả là vào sống ra chết.”

Lục Nhi nghe xong giật mình nói: “Thiếu! Thiếu gia! Không sao chứ?”

“Ha ha, đương nhiên là không sao, thiếu gia nhà người mạng lớn lắm, đâu có chết dễ dàng như vậy được.”

Đúng vào lúc này, bên ngoài vang đến một giọng cười, chính là Diệp Viễn.

Lục Nhi vừa nghe thấy tiếng của Diệp Viễn, tức khắc vui mừng nhìn qua, như muốn từ trên giường bò dậy vậy, Diệp Viễn vội vàng chạy đến đỡ nàng ấy, trách móc nói: “Muội ngoan ngoãn mà nằm xuống cho ta, không được làm căng, hiện giờ muội vẫn còn rất yếu, phải nghỉ ngơi nhiều vào.”

Lục Nhi nhìn thấy Diệp Viễn, nước mắt bất giác tuôn trào ra: “Thiếu gia, muội... muội còn cho rằng sẽ không bao giờ được gặp lại thiếu gia nữa...”

Diệp Viễn nhẹ nhàng đỡ lấy Lục Nhi, cười nói: “Nha đầu ngốc, có Thiếu gia ở đây, sao có thể để muội chết được, cho dù muội có bước vào Diêm vương điện, Thiếu gia cũng có thể kéo muội trở lại được, thôi được rồi! Đừng nên suy nghĩ nhiều nữa, ta đã chuẩn bị cho muội một số đan dược để hồi phục nguyên khí, muội cố gắng điều tiết một chút, xong rồi chúng ta trở về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Dạy cha luyện đan

Hậu viên của Diệp gia, Diệp Hàng và Diệp Viễn ngồi đối diện nhau.

“Viễn nhi, mới có một tháng không gặp, không ngờ con đã đột phá tới Linh Dịch tầng hai rồi.”

Diệp Hàng nhìn Diệp Viễn, khuôn mặt tràn đầy tự hào. Nhìn thấy con mình tiến bộ thần tốc, ông ta thậm chí còn vui mừng hơn là bản thân mình đột phá vậy.

“Ha ha, cảnh giới Ngưng Tinh tầng hai của phụ thân cũng đã ổn định rồi, và cũng đã thuận lợi đột phá thành Đan Sư trung cấp. Lần này Vạn Đông Hải bày ra cái Đại hội phẩm đan, e là lấy đá ném chân mình rồi.” Diệp Viễn cười nói.

“Ha ha, đây đều là công lao của con, nếu không phải con truyền cho ta hai môn công pháp đó, thì lần này Dược Hương Các chúng ta cũng chỉ có thể né tránh mũi nhọn thôi.”

“Hừm né tránh mũi nhọn ư, Vạn gia và Tô gia lần này con nhất định con phải diệt trừ tận gốc bọn chúng. Nếu như không phải là mạng con lớn, thì sớm đã bị hại nhà này hại chết mấy lần rồi.” Nhắc đến Vạn gia và Tô gia, Diệp Viễn lại nổi giận tột cùng.

Tính luôn cả lần trước, Vạn gia và Tô gia đã mưu hại hắn không dưới ba bốn lần rồi.

Đặc biệt là lần của Tô Vũ Bách, nếu như không phải nhờ Hô Duyên Dững trong thời khắc quyết định ra tay giúp đỡ, hắc sóm đã trở thành hồn ma dưới chướng của Tô Vũ Bách rồi.

Diệp Hằng ngược lại lắc đầu than thở nói: “Cho dù thực lực của cha có sự đột phá, nhưng muốn diệt trừ tận gốc hai nhà đó, e là vẫn chưa đủ sức.”

“Phụ thân yên tâm, người cứ liên thủ với Hoàng thất. Trong thời khắc quyết định con sẽ tặng cho bọn họ một sự bất ngờ vô cùng lớn.”

“Ồ chẳng lẽ con sóm đã có kế sách gì sao!” Diệp Hằng kinh ngạc hỏi.

Ở Tần quốc thực lực của Tô gia vô cùng lớn mạnh, ngay cả Hoàng thất cũng phải kính nể vài phần, quan trọng hơn là Tô gia ở U Vân Tông có chỗ dựa vững chắc, Nam Phong gia vẫn luôn không dám mạnh động.

Thế lực của Tông Môn, không phải những phạm phu như Hoàng thất có thể chống chọi được. Chỉ cần mỗi Âu Dương gia thôi, tùy ý phải đại một Thất bát trùng Ngưng Tinh đến thôi, cũng đủ để quét sạch Hoàng thất rồi.

Càng không phải nói tới, Ngưng Tinh Cảnh trong thế lực của Tông Môn chỉ là bước khởi đầu mà thôi.

“Phụ thân người đi theo con.” Diệp Viễn đứng dậy, đi về phía phòng luyện đan chuyên dụng của Diệp Hằng.

Nhìn dáng vẻ thần bí của Diệp Viễn, Diệp Hằng bắt giác không khỏi nghi hoặc đi theo.

Đến phòng luyện đan, Diệp Viễn ở trong phòng luyện đan đặt xong nghiêm giới, mới nói với Diệp Hằng: “Phụ Thân, người xem.”

Vừa nói, Diệp Viễn tiện tay một chiêu, một con Viên Hầu màu trắng từ trong không trung xuất hiện, chính là Viên Phi.

Nhưng mà, tình trạng của Viên Phi không được tốt. Nó bị Hắc Nha lão nhân đã thương rất nặng, đến giờ vẫn chưa thể hồi phục.

Tuy là thương tích của nó không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà muốn hoàn toàn bình phục, thì ít nhất cũng cần thời gian của một tháng.

Nhưng hiện giờ Diệp Viễn vẫn chưa thể nào bào chế ra được đan dược bậc ba, nên cũng không có cách nào giúp Viên Phi hồi phục vết thương.

Nhưng mà, sự xuất hiện của Viên Phi lại khiến cho Diệp Hằng vô cùng kinh ngạc. Nếu như lúc này không phải con hắc nhắc nhờ kêu hắc chú ý, thì lúc này nói không chừng hắc đã xông lên tấn công vào con Viên Phi rồi.

“Yêu thú bậc ba lúc này chẳng lẽ ở trong Linh Khí Không Gian.” Ánh mắt của Diệp Hằng tràn đầy vẻ chấn động, ánh mắt nhìn Diệp Viễn tràn đầy vẻ không thể nào tưởng tượng nổi.

Diệp Viễn cười nói: “Không sai, đúng là yêu thú bậc ba Thông Tí Thạch Viên và Linh Khí Không Gian, nó gọi là Viên Phi, là nô bộc mà con thu nhận được trong lần đi rừng rậm vô biên vừa rồi, Linh Khí Không Gian cũng chính là của Viên Phi. Chỉ là nó vì bảo vệ con, bị một cao thủ đã thương, đến giờ vẫn chưa thể hồi phục.”

Lần này, Diệp Hằng bị chấn động đến nỗi người cả nửa ngày trời, mới nói: “Loại cao thủ nào lại có thể đã thương được một con yêu thú bậc ba, không ngờ lần này con tham gia vô biên thí luyện lại gặp phải một cao thủ đáng sợ đến thế?”

Nếu như Diệp Viễn không phải là con trai của hắc, thì hắc nhất định cho rằng đối phương đang nói bậy nói càn.

Còn nữa, Diệp Viễn chỉ mới đột phá Linh Dịch Cảnh không lâu, hắc làm cách nào có thể thu phục được một con yêu thú bậc ba chứ.

Điều này thật sự vượt mức tưởng tượng của người thường.

Đối với phụ thân của mình, Diệp Viễn không hề có ý che giấu, đem tất cả mọi chuyện của chuyến đi hành trình vô biên rừng rậm ngắn gọn kể lại một lần cho Diệp Hằng nghe. Diệp Hằng chăm chú lắng nghe không hề thốt lên một lời.

Nhưng mà, Diệp Viễn không hề nói hắc đã gặp phải một cao thủ cảnh giới Hóa Hải, chỉ nói là gặp một cao thủ bán bộ Ngưng Tinh Cảnh, hai bên đại chiến một trận, nên Viên Phi mới bị thương nặng như vậy.

Tuy là mượn danh nghĩa của sự phụ đề làm bia đỡ đạn, nhưng Linh Dịch tăng hai lại có thể hạ gục một cao thủ Hóa Hải, thì quả là không dám tin.

Diệp Hằng đối với sự vùng dậy của con mình cảm thấy vô vùng yên tâm, nhưng mà ông ta trước giờ không hề phát hiện rằng Diệp Viễn không biết từ lúc nào đã trưởng thành đến vậy.

Sau con chấn động, Diệp Hằng có cảm giác như trút được gánh nặng.

Từ này con trai hắc không cần sống dưới sự bao bọc của mình nữa rồi, nay Diệp Viễn đã trở thành một cây cỏ thụ có thể tự bảo vệ mình được rồi.

“Thật không ngờ, con ở rừng rậm vô biên lại có trải nghiệm như vậy. Chỉ cần mỗi tộc Thông Tí Thạch Viên thôi, cũng đủ quét sạch Tần quốc rồi.” Diệp Hằng cảm thán nói.

Cảm trăm ngàn Thông Tí Thạch Viên, sức mạnh đó đặt ở thể tục dĩ nhiên là cực kỳ mạnh.

“Phụ thân, thương thế của Viên Phi có chút nghiêm trọng, nhưng mà thực lực hiện tại của con quá yếu, không cách nào bào chế ra đan dược trị thương bậc ba. Con dẫn người đến đây, chính là muốn người giúp con bào chế đan dược.” Diệp Viễn nói.

Đám Thông Tí Thạch Viên bậc hai bị thương, Diệp Viễn sớm đã bào chế ra đan dược chữa trị cho chúng rồi. Chỉ là thương tích của Viên Phi, hẳn không có cách nào cả nên mới kéo dài đến tận ngày hôm nay.

“Nhưng mà, ta đâu biết bào chế đan dược cho yêu thú đâu!” Diệp Hằng nghe xong ngó người, hẳn trước giờ chưa từng học qua phương pháp bào chế đan dược cho yêu thú.

“Không sao, sư phụ của con đã từng truyền dạy cho con đơn thuốc cũng như phương pháp bào chế, con sẽ truyền lại cho phụ thân, sau đó sẽ đứng bên trợ giúp phụ thân bào chế, chắc là có thể thành công.” Diệp Viễn nói.

Đan dược trị thương thật ra cũng chẳng phải loại đan dược gì phức tạp, Diệp Hằng đã đột phá tới cảnh giới Đan Sư trung cấp, lại có Diệp Viễn một Đan Đế đứng bên cạnh chỉ đạo, việc bào chế này đã không thành vấn đề.

“Sư phụ của con quả là kiến thức uyên bác, ngay cả phương pháp bào chế đan dược cho yêu thú cũng biết. Được! Phụ thân sẽ học thử cái phương pháp bào chế đan dược cho yêu thú này vậy.”

Diệp Hằng cũng là một người cuồng luyện đan, vừa mới nghe nói học được phương pháp luyện đan mới, lập tức nổi máu hăng cả lên.

“Được, loại đan dược này gọi là Sinh Cốt Đan, dược liệu con đã chuẩn bị xong hết rồi, bây giờ con sẽ truyền thụ cho cha phương pháp bào chế.”

Nói xong, Diệp Viễn đưa một miếng Ngọc Giản cho Diệp Hằng, Diệp Hằng đưa thần thức của mình vào trong, bắt đầu nghiên cứu cách thức bào chế của Sinh Cốt Đan.

Diệp Viễn sớm đã dự định sẵn sẽ nhờ Diệp Hằng giúp đỡ bào chế đan dược, nên trong khoảng thời gian ở Hoàng cung đã nhờ Nam Phong Nhục Tinh chuẩn bị hết những dược liệu cần thiết.

Tuy là dược liệu của đan dược bậc ba vô cùng quý hiếm, nhưng không làm khó được Hoàng thất. Dược liệu mà Sinh Cốt Đan cần cũng không quá khó để kiếm, nên Nam Phong Nhục Tinh rất nhanh đã có thể kiếm đủ.

Diệp Hằng vừa nghiên cứu xong cách thức bào chế của Sinh Cốt Đan, Diệp Viễn đã phối xong dược liệu đồng thời còn bào chế xong cả dược phôi. Diệp Hằng phụ trách khâu bào chế cuối cùng, như vậy sẽ giảm thiểu được rủi ro thất bại ở mức thấp nhất.

Hai canh giờ sau, Diệp Hằng sau con trầm ngâm hồi tỉnh lại, đã thấy Diệp Viễn bào chế xong Dược Phôi, bất giác trong lòng không kiềm nổi kinh ngạc.

“Xong rồi, chúng ta bắt đầu bào chế thôi!” Diệp Hằng nói.

“Được, con đã chuẩn bị cả thầy là năm phần dược liệu, chắc là đủ để phụ thân bào chế Sinh Cốt Đan rồi. Phụ thân bắt đầu bào chế đi, trong thời khắc quan trọng con sẽ nhắc nhở người phải làm như thế nào?” Diệp Viễn nói.

Diệp Hằng gật gù đầu, một tay một chiêu, một phần dược phôi bay vào lòng bàn tay của ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Bạch quang tiến hóa!

“Phụ thân, đan dược lúc này không ổn định nhất, gắng hết sức dùng hồn lực để ổn định kết cấu đan dược!”

“Lập tức phải ngưng đan rồi, phụ thân nhanh giảm bớt hỏa diễm, Sinh Cốt Đan lúc ngưng đan không thể tôi luyện bằng ngọn lửa lớn.”

...

Đây đã là phần thứ ba của dược liệu rồi, hai lần trước Diệp Hằng luyện chế, cuối cùng đều là thất bại.

Diệp Viễn luôn ở bên cạnh quan sát tiến trình luyện đan, đồng thời chỉ dẫn, nhưng Diệp Hằng cuối cùng vẫn bị thất bại.

Mặc dù trong mắt Diệp Viễn sự luyện chế của Diệp Hằng đầy rẫy thiếu sót, nhưng hẳn bây giờ lực bất tòng tâm, cũng chỉ có thể dựa vào Diệp Hằng.

Cũng may trình độ luyện đan của Diệp Hằng không kém, trải qua hai lần thất bại, với sự chỉ dẫn của Diệp Viễn từ bên cạnh, tiến bộ của Diệp Hằng là vô cùng nhanh.

Lần thứ ba luyện chế này, rõ ràng thông thuận rất nhiều. Trước đây một số chỗ không thông, bây giờ cũng đã mượt mà hơn rất nhiều.

Đương nhiên, lần này may mà ở bên cạnh có sự hướng dẫn tỉ mỉ của Diệp Viễn. Nếu không thì chuẩn bị mười, mười một phần dược liệu cho Diệp Hằng, hẳn sợ rằng đều luyện hỏng hết.

Dù sao đây là lần đầu tiên hẳn luyện chế yêu thú đan dược, mà mấu chốt trong lúc luyện chế yêu thú đan dược cần chú ý là hoàn toàn khác với loài người.

Diệp Viễn dùng ánh mắt đề hướng dẫn Diệp Hằng, nhiều chỗ đều có tính châm đối, khiến Diệp Hằng thấy hiểu ra.

Cho nên hẳn chỉ luyện hai lần, đối với chỗ mà bản thân mắc sai sót cũng đã nắm rõ như lòng bàn tay.

“Sinh Cốt Đan, ngưng lại!”

Theo đó một tiếng quát khê từ Diệp Hằng, Sinh Cốt Đan cuối cùng đã được hẳn luyện chế ra.

Diệp Hằng lấy ra Sinh Cốt Đan từ trong dược đỉnh, nhưng lại thờ dãi nói: "Đáng tiếc, là hạ phẩm."

“Không sao, phụ thân đã rất lợi hại! Chúng ta vẫn còn lại hai phần dược liệu, cũng có thể luyện chế ra trung phẩm thậm chí là thượng phẩm!”

Diệp Hằng gật đầu một cái: "Ừ, ta thử lại lần nữa."

Phần thứ tư dược phối, Diệp Hằng đã luyện chế thành trung phẩm. Cho đến một phần cuối cùng dược phối, Diệp Hằng vẫn thật sự luyện chế ra được thượng phẩm Sinh Cốt Đan.

Diệp Viễn nhìn thấy Đan thành, hai mắt không khỏi lóe sáng.

Thiên phú luyện đan của phụ thân thật sự không phải ở mức cao hơn bình thường nữa, phần năng lực linh hội này không phải Đại Đan Sư bình thường có thể so được.

Mặc dù có hẳn ở cạnh bên hướng dẫn, nhưng chỉ dùng năm phần dược phối đã luyện chế ra được thượng phẩm Sinh Cốt Đan, vẫn hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Diệp Viễn.

Hắn lúc đầu dự đoán, phụ thân chỉ có thể luyện chế ra trung phẩm, thậm chí là hạ phẩm. Không ngờ rằng, Diệp Hằng hoàn thành vượt mức nhiệm vụ.

Trước đây Diệp Viễn vẫn luôn không nhìn phụ thân luyện đan, không có nhận biết trực quan nào về thuật luyện dược của Diệp Hằng. Bây giờ hẳn mới biết, phụ thân chẳng qua là bị hạn chế hồn lực, mới luôn bị Vạn Đông Hải áp chế.

Bây giờ hẳn lại đối đầu với Vạn Đông Hải, Vạn Đông Hải tuyệt đối không còn là đối thủ của phụ thân nữa.

Luyện chế ra thượng phẩm Sinh Cốt Đan, một nút dây chặt căng của Diệp Viễn cũng đã được nói lỏng.

Chung quy, dược liệu cấp ba không phải vật vô dụng, không thể nào giống như dược liệu cấp một cấp hai phung phí vô hạn như thế.

Diệp Viễn cầm Sinh Cốt Đan đưa cho Viên Phi uống vào.

"Đa tạ thiếu gia!" Viên Phi chỉ còn hơi nhưng đã không còn chút sức lực nào nói.

Những ngày gần đây, hẳn luôn chịu sự giày vò đau đớn, nhưng hẳn cũng không oán trách gì Diệp Viễn, bởi vì hẳn biết, Diệp Viễn bị thương còn nặng hơn hẳn!

Nếu không phải Diệp Viễn đã chuẩn bị trước đan dược trị thương, bây giờ sợ là đã chết rồi.

Diệp Viễn cười cười: "Theo ta còn khách khí làm gì? Lần này nếu không có nguoi, ta e rằng cũng một đi không trở về. Chẳng qua là thực lực bây giờ của ta không đủ, khiến nguoi chịu khổ rồi."

“Chút vết thương này có là gì, ngược lại còn khiến ta nhớ đến những năm tháng cheo leo trước kia. Mấy năm nay toàn ở Xích Phong Linh sống an nhàn sung sướng, có lẽ cũng là nguyên nhân trì trệ không đột phá nổi? Nhưng thấy được thuật luyện dược của thiếu gia, bây giờ ta lại vô cùng vui mừng vì có thể theo thiếu gia!” Viên Phi xúc động nói.

Một vị Đan Sư lại hướng dẫn một vị Đại Đan Sư luyện chế đan dược, điều này thật sự là quá ngược đời.

Viên Phi mặc dù không hiểu luyện đan, nhưng hẳn lại có thể nhìn ra trình độ luyện đan của Diệp Viễn cao hơn quá mức so với phụ thân hẳn, hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp!

Chỉ cần Diệp Viễn đột phá đến Ngưng Tinh Cảnh, trở thành Đại Đan Sư, luyện chế Yêu Tinh Đan nhất định như nước chảy đến thành vương!

Mặc dù không biết trình độ luyện đan của Diệp Viễn tại sao còn cao hơn cả phụ thân hắn, nhưng điều này lại không quan trọng.

Điều quan trọng là, Diệp Viễn có thể mang đến thực lực cường đại cho hắn! Có lẽ, Viên Phi như hắn lúc sinh thời đã bóp chết yêu thú cấp bốn, cũng không phải là không có hy vọng.

Diệp Viễn biết Viên Phi đang suy nghĩ gì, cười nói: "Ha ha, yên tâm đi, có lẽ không cần đến thời gian một năm, là đã có thể luyện chế ra Yêu Tinh Đan. Bây giờ, cố gắng luyện Hóa Dược Lực, khôi phục thực lực, hai ngày nữa còn có chỗ muốn người tận sức."

Viên Phi gật đầu, không nói gì, bắt đầu chuyển vận nguyên lực luyện Hóa Dược Lực.

Diệp Viễn không để ý tới Viên Phi nữa, lại vẫy tay một cái, một con “mèo con” đột nhiên xuất hiện, chính là Bạch Quang.

Có điều Bạch Quang lúc này đang ngủ say, gọi thế nào cũng không đánh thức được. Tình trạng này đã kéo dài liên tiếp hai ngày, Diệp Viễn cũng không giải thích được.

Hai ngày này, Diệp Viễn đã luyện chế rất nhiều đan dược, đương nhiên cũng sẽ không quên luyện chế đan dược cho Bạch Quang.

Bạch Quang chỉ là yêu thú cấp một, điều này đối với Diệp Viễn đương nhiên là không thành vấn đề.

Hơn nữa tài liệu cấp một có đủ tất cả, Diệp Viễn một hơi đã luyện chế được hơn ngàn viên đan dược, dự định cho Bạch Quang dùng từ từ.

Ai ngờ rằng Diệp Viễn vừa thả Bạch Quang ra, tên tiểu tử này nhìn thấy những đan dược kia, trong chớp mắt hai mắt sáng lên, một hơi nuốt hết sạch hơn ngàn viên đan dược, Diệp Viễn nhìn đến mức giương mắt đờ đẫn.

Chính bản thân hắn, cũng không dám nuốt đan dược như vậy! Cái đồ này là đang muốn chết sao?

Diệp Viễn bị dọa đến sợ hết hồn, đang muốn đi lên khiến Bạch Quang phun ra đan dược, ai ngờ tên tiểu tử này ợ một cái, nghiêng mình một cái, liền ngủ thiếp đi.

Ban đầu Diệp Viễn còn tưởng rằng Bạch Quang chết no rồi, liền vội vàng đi lên kiểm tra.

Vừa mới kiểm tra, Diệp Viễn cũng không khỏi tám tác lấy làm kỳ lạ, tên tiểu tử này hơi thở đều đặn, chỉ là ngủ thiếp đi, lúc này mới yên tâm.

Có điều, giấc ngủ này kéo dài hai ngày, Bạch Quang không có dấu hiệu thức tỉnh nào.

Diệp Viễn mặc dù đối với yêu thú đã nghiên cứu rất nhiều, vẫn chưa thấy qua tình huống này, không thể làm gì khác hơn là kiểm tra tình trạng của Bạch Quang bất cứ lúc nào.

Diệp Viễn lại thay Bạch Quang kiểm tra lần nữa, cảm thấy Bạch Quang vẫn như cũ không có dấu hiệu thức tỉnh, hay là chết lúc ngủ rồi, gọi thế nào cũng không tỉnh.

Nhưng Diệp Viễn lại phát hiện, hơi thở trên người Bạch Quang mạnh lên rất nhiều, vậy là đã đột phá!

Ban đầu Bạch Quang chỉ là cấp một sơ kỳ, sau khi ngủ hai ngày, lại lặng lẽ đột phá đến cấp một trung kỳ.

Chẳng lẽ tên tiểu tử này trong lúc ngủ tự động luyện Hóa Đan Dược đột phá? Chuyện này... cũng quá là nhẹ nhàng đấy?

Diệp Viễn càng ngày càng hiếu kỳ về lai lịch của Bạch Quang.

Bây giờ xem ra, Bạch Quang e rằng không phải Lưu Quang Bạch Hồ thông thường nữa.

Diệp Viễn từ trước đến giờ chưa từng nghe nói, Lưu Quang Bạch Hồ còn có thần thông thiên phú tầm bảo, cũng chưa từng nghe nói Lưu Quang Bạch Hồ có thể tiến hóa như vậy.

Nhưng mà, đặc tính trên người Bạch Quang, rõ ràng chính là Lưu Quang Bạch Hồ.

Đây rốt cuộc là tại sao, Diệp Viễn nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được.

Xem ra, chỉ có chờ hắn thức tỉnh truyền thừa trí nhớ, mới có thể biết được trên người Bạch Quang rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Không nghĩ ra, Diệp Viễn dứt khoát không nghĩ nữa. Không nghĩ về Bạch Quang, Diệp Viễn dứt khoát cùng với Diệp Hằng cùng nhau tĩnh tọa tu luyện, yên lặng chờ Viên Phi trị thương.

Chẳng mấy chốc một đêm đã trôi qua, Viên Phi bỗng nhiên mở hai mắt ra, đứng dậy.

“Thiếu gia, ta đã khỏe rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Thật là con chó ngoan!

"Gia chủ Tổng gia, Tổng Thiên Anh đến!"

"Lâu chủ Ngưng Đan Lâu, Trương Hân đến!"

"Gia chủ Vương gia, Vương Gia đến!"

...

Trước cửa lớn Túy Tinh Lâu, một gã quản sự không ngừng cao giọng hô danh.

Gia chủ các đại gia tộc, giới luyện dược đồng hành, vô giả danh tiếng đang lên, nhân vật có mặt mũi trong hoàng thành, gần như đều hội tụ đến Túy Tinh Lâu rồi!

"Ha ha, Tổng gia chủ đại giá quang lâm, thật là rồng đến nhà tôm! Mau mời vào bên trong ngồi!"

"Ôi chào, đây không phải là Trương lâu chủ sao? Đã lâu không gặp, đã lâu không gặp! Mời vào bên trong, mời vào bên trong!"

Vạn Đông Dương ở cửa nghênh đón, bận rộn vô cùng cao hứng.

Mặc cho ai nấy đều thấy được, trên mặt Vạn Đông Dương đầy đắc ý.

Vạn Đông Dương mặc dù ngoài miệng khách khí, nhưng cái loại cảm giác không ai bì nổi này, làm những quý tộc có mặt mũi, trong lòng đều có chút âm thầm khó chịu.

Nhưng là, bọn họ dù không thoải mái, cũng không có cách nào.

Bởi vì từ sau ngày hôm nay, Túy Tinh Lâu chính là đan dược giới hoàn toàn xứng đáng vương giả ở Tàn quốc rồi!

Ngay cả Hoàng thất, sợ rằng cũng phải dựa hơi Túy Tinh Lâu!

Bởi vì Hoàng thất muốn bồi dưỡng nhân tài, thì không thể không mua đan dược Túy Tinh Lâu, nếu không một thế hệ trẻ tuổi của bọn họ, sẽ lạc hậu hơn những gia tộc khác.

Quan trọng nhất, là lạc hậu hơn Tô gia!

Tất cả mọi người đều đã cho rằng, Dược Hương Các từ nay sẽ biến mất ở Hoàng thành. Cái thế lực Hoàng thất nâng lên để cản trở Túy Tinh Lâu, sẽ hoàn toàn tan rã!

Nhưng không có cách nào, duy nhất một lần đẩy ra ba loại đan dược mới này, mang đến công kích thật sự là quá lớn cho Dược Hương Các!

Cho nên, Vạn Đông Dương có tư cách không ai bì nổi!

"Các chủ Dược Hương Các Diệp Hàng đến! Hoàng thúc Nam Phong Lâu, Trưởng công chúa Nam Phong Nhượng Tĩnh đến!" Quản sự lần nữa cao giọng hô.

Nhắc tới cũng đúng dịp, Diệp Hàng dĩ nhiên cùng đại biểu Nam Phong gia gần như cùng lúc đó đến.

Tổ chức thịnh thế như vậy, ai tới trước ai sau cũng không phải là tùy tâm sở dục (1).

Trước đây những người đi vào kia, mặc dù đều là nhân vật có mặt mũi ở Hoàng thành, nhưng là so sánh cùng với nhân vật xuất hiện hiện tại, cũng không còn là gì nữa rồi.

Phải nói, càng tới trước, càng thế lực nhỏ; càng sau đến, càng hết sức quan trọng!

Dựa theo lẽ thường, đại biểu Hoàng thất hẳn là đến cuối cùng. Nhưng là bây giờ, Nam Phong Lâu cũng không phải người cuối cùng, bởi vì, đại biểu Tô gia còn chưa có đến!

Vạn Đông Dương thấy Nam Phong Lâu cùng Nam Phong Nhượng Tĩnh, liền vội vàng đi lên thi lễ một cái: "Vạn Đông Dương bái kiến Hoàng thúc, bái kiến Trương công chúa!"

Nam Phong Lâu nhướn mày một cái, không vui nói: "Vạn Đông Hải đâu? Chúng ta đại biểu Hoàng thất tới, hần là chủ nhân cũng không biết ra nghênh tiếp sao?"

Đối với bất mãn của Nam Phong Lâu, Vạn Đông Dương giống như là không nhìn thấy, chẳng qua là cười xòa nói: "Hoàng thúc xin bớt giận, hôm nay khách tới quá nhiều, huynh trưởng ở bên trong bận tới mệt mỏi, thật sự là không rảnh phân thân, cho nên phái ta ở đây nghênh đón Hoàng thúc cùng Trương công chúa."

"Lẽ nào lại như vậy! Tần quốc này vẫn là thiên hạ của Nam Phong gia, các người Vạn gia lại dám can rờ như vậy?" Nam Phong Lâu nghe vậy cả giận nói.

"Ha ha, Hoàng thúc cũng nhìn thấy, lần này người đến đại hội phẩm đàn quả thực quá nhiều, Túy Tĩnh Lâu chúng ta cũng là lần đầu tiên tổ chức thịnh hội như vậy, thật sự là không có kinh nghiệm. Chiêu đãi có chỗ không chu toàn, xin Hoàng thúc tha thứ. Vạn Đông Dương ta mặc dù không phải đồng gia Túy Tĩnh Lâu, nhưng cũng là anh em cùng một mẹ với huynh trưởng, Túy Tĩnh Lâu Nhị đương gia, ở đây nghênh đón Hoàng thúc cũng coi như đủ tư cách đi?"

Vạn Đông Dương một bộ ngoài cười nhưng trong không cười, chọc đến Nam Phong Lâu giận sôi lên.

Trong thế tục, hoàng quyền trên hết.

Nam Phong Lâu chính là thúc thúc ruột thịt của Hoàng đế bệ hạ Nam Phong Dật, đại biểu cho cả Hoàng thất. Vạn Đông Hải coi như là bạn rạn đi nữa, lúc này cũng hần nên ở đây nghênh đón Nam Phong Lâu.

Nhưng là, Vạn Đông Hải tránh mặt không gặp, này rõ ràng chính là hạ thấp uy phong của Hoàng thất một bậc rồi.

Hôm nay đại hội phẩm đàn này, có dụng ý khác!

"Hừ! Xem ra Túy Tĩnh Lâu thực sự là không để Hoàng thất ở trong mắt! Đã như vậy, Tĩnh Nhi, chúng ta đi!" Nói xong, Nam Phong Lâu thật muốn phẩy tay áo bỏ đi.

Vạn Đông Dương cũng không có chút ý tứ ngăn trở nào, chẳng qua là cười nhìn Nam Phong Lâu rời đi.

"Hoàng thúc đi thông thả."

Đúng lúc này, một đạo thanh âm có chút non nớt vang lên, chính là người theo Diệp Hằng mà đến - Diệp Viễn. Nam Phong Lâu nghe một chút, cũng dừng bước.

Nam Phong Lâu hiện ra cũng là một tên si mê đàn dược, phải ứng đối ra sao với cục diện như thế, căn bản không có kinh nghiệm.

Tràng cục này ở bề ngoài là nhắm vào Dược Hương Các, trên thực tế là nhắm thẳng vào Hoàng thất. Một điểm này, người sáng suốt nhìn một cái liền hiểu.

Hoàng thất hôm nay nếu như không có người ở đây, chẳng khác nào trước tiên không dám ứng chiến.

Bên trong những người đó, chưa chắc không có người trung thành tuyệt đối với Hoàng thất, nhưng là thế giới nhân loại cho tới bây giờ đều là chữ lợi lớn nhất, ai làm hoàng đế đối với bọn họ mà nói, cũng không hề có sự khác biệt.

Cho nên, dù là Vạn gia có hạ thấp uy phong thêm nữa, Nam Phong Lâu cũng không thể đi!

Đại hội phẩm đàn này, Hoàng thất nhất định phải có người ở đây. Nếu không, mấy tên cỏ đầu tường không biết chân tướng kia, thật sẽ đều ngã về phía Tô gia rồi!

Nam Phong Nhượng Tĩnh thấy là Diệp Viễn, cũng không khỏi hơi kinh ngạc. Nàng cũng ứng phó không kịp với cục diện như thế này, không biết nên làm sao cho tốt. Đang lúc do dự có nên đi hay không, Diệp Viễn lại đứng lúc lên tiếng.

"Tiểu oa nhi, người muốn nói cái gì?" Nam Phong Lâu cau mày nói.

Diệp Viễn không để ý đến Nam Phong Lâu, mà là học giả thanh âm quán sự hô lớn nói: "Gia chủ Tô gia Tô Vũ Lâm đến!"

Vạn Đông Dương biến sắc, mà những người khác lại có chút không rõ vì sao, liền thấy được Vạn Đông Hải tràn đầy cười tươi như hoa nhanh chóng bước ra ngoài.

Chẳng qua là hần mới đi ra, nụ cười trên mặt cứng lại ở đó.

Thấy Nam Phong Lâu và Diệp Hằng, Vạn Đông Hải lập tức cũng biết mình bị lừa!

Đào qua một cái trên mặt mọi người, chỉ có Diệp Viễn cười nhẹ nhàng mà nhìn hần. Vạn Đông Hải sắc mặt trầm xuống, lại là tiểu tử này giờ trò quý!

Hần đã đi ra rồi, tự nhiên không thể lại vào đi, không cách nào làm gì khác hơn là nhắm mắt lại tới hành lễ.

"Vạn Đông Hải bái kiến Hoàng thúc, bái kiến Trưởng công chúa. Đông Dương, người cũng thật là, Hoàng thúc cùng Trưởng công chúa tới, người tại sao không gọi ta?" Vạn Đông Hải không cho người cơ hội nói chuyện, lập tức khiến trách Vạn Đông Dương.

Vạn Đông Dương lập tức hiểu ý, tự trách nói: "Đông gia, đều là ta sai. Ta là nhìn thấy người ở phía sau quá bận rộn, không có thời gian đón khách, nên..."

"Im miệng! Hoàng thúc cùng Trưởng công chúa là người bình thường sao?" Vạn Đông Hải một bên trách mắng, một bên chuyển hướng qua Nam Phong Lâu nói: "Xá đệ không hiểu chuyện, xin Hoàng thúc không phiền lòng."

Nam Phong Lâu đang muốn nói, Diệp Viễn lại ha ha phá lên cười: "Vạn lâu chủ, người không đi làm đào kép hát thật là lãng phí. Ha ha ha, chết cười ta! Ha ha ha, hai người các người này một xướng một họa, thật buồn cười!"

Vạn Đông Hải sắc mặt tối sầm lại, hần biết rõ tiểu tử này miệng mồm lạnh lợi, càng nói càng bị hần kéo vào trong rãnh, cho nên dứt khoát không để ý tới hần.

Bất quá Diệp Viễn hiển nhiên không có ý bỏ qua cho hần, tiếp tục cười nói: "Vạn lâu chủ, người thật đúng là con chó ngoan, nghe chủ tử tới một cái, lập tức hùng hục chạy ra ngoài. Vừa rồi ở bên trong, có phải hay không đang lắng tai nghe đây?"

"Diệp Viễn, Hoàng thúc cùng Trưởng công chúa ở chỗ này, há cho người cần rồi!" Chỉ mấy câu nói, Vạn Đông Hải lại đến bên bờ bùng nổ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Đừng cản trở ta ra về!

"Ha ha, Vạn Đông Hải, người thật đúng can đảm nha! Lại dám nói như vậy với hạch tâm đệ tử của U Vân Tông?" Diệp Viễn bỗng nhiên thu liễm nụ cười, lạnh lùng nói.

Vạn Đông Hải nghe vậy biến sắc, hần thật đúng là quên, Diệp Viễn đã lấy được thân phận hạch tâm đệ tử U Vân Tông!

Hạch tâm đệ tử U Vân Tông, so với Hoàng đế thế tục còn tôn quý hơn!

Nếu không ngoài dự liệu, rất nhiều người trong số những hạch tâm đệ tử sau này cũng sẽ đảm nhiệm chức vị trọng yếu ở trong tông môn!

Ở trước mặt Diệp Viễn, Vạn Đông Hải hần lại tính là thứ gì?

"Làm sao? Ở trong mắt Vạn lâu chủ, chẳng lẽ người chủ nhân kia của người so với thân phận hạch tâm đệ tử thượng tông (1) này của ta còn tôn quý hơn? Ta đều đứng ở đây hồi lâu, người cũng không biết ra nghênh tiếp!" Diệp Viễn càng nói càng ác liệt.

Gương mặt già nua của Vạn Đông Hải đã thành tác kè hoa, thay đổi mấy loại màu sắc.

Trong lòng hần thật hận điều này!

Mặc dù biết rõ Diệp Viễn đây là cáo mượn oai hùm, cũng không có biện pháp nào với đối phương.

Thân phận Diệp Viễn bây giờ, quá nhạy cảm!

Trước mặt nhiều người như vậy, Vạn Đông Hải sao dám bắt kính với hạch tâm đệ tử của tông môn đệ nhất? Thật làm như vậy mà nói, dù là diệt trừ Diệp Viễn, lỡ như sự tình truyền đến U Vân Tông, Vạn Đông Hải hần chết một vạn lần cũng không đủ!

Thế lực của tông môn, phẩm tước căn bản là không cách nào tương đương được. Một điểm này, thân là Đại Đan Sư Vạn Đông Hải tự nhiên hiểu sâu hơn!

"Hả? Chẳng lẽ ta đây là hạch tâm đệ tử thượng tông, còn chưa đủ thân phận để người bái kiến?" Diệp Viễn cau mày nói.

...

Vạn Đông Hải cắn răng, đang muốn bái kiến, một giọng nói truyền tới: "Đến tông môn còn chưa có vào, Diệp sư đệ uy phong thật lớn a! Tông môn có một điều quy định, cho phép đệ tử bên ngoài ý thể hiếp người rồi hả?"

Mọi người nghe vậy xoay người, lại thấy ba người dắt tay nhau mà đến, hai già một trẻ.

Hai người già không ai khác, chính là Tô Vũ Lâm cùng Tô Vũ Bách. Mà đi ở chính giữa là người trẻ kia, đây cũng tính là người quen cũ của Diệp Viễn, không phải Dương Hạo thì là ai?

Thanh âm mới vừa rồi, chính là Dương Hạo phát ra.

Vạn Đông Hải thấy Dương Hạo, như được đại xá, liền vội vàng tiến lên làm lễ ra mắt: "Vạn Đông Hải bái kiến Dương công tử!"

Dương Hạo nhàn nhạt vẫy tay, tỏ ý Vạn Đông Hải đứng dậy, nhưng là nói với Diệp Viễn: "Diệp sư đệ, này có thể chính là người không đúng. Tông môn đệ tử chúng ta đi ra khỏi nhà, muốn lấy đức thu phục người, làm sao có thể cưỡng bách người khác bái kiến?"

Lúc này Dương Hạo, lại khôi phục cái loại tư thái cao cao tại thượng.

Diệp Viễn không nói gì, chẳng qua là nhìn về phía sau lưng Dương Hạo, giống như đang tìm thứ gì.

Dương Hạo không khỏi nghi ngờ, thuận theo ánh mắt Diệp Viễn nhìn về phía sau, lại không có nhìn thấy gì cả. Bất quá hần lập tức phản ứng kịp Diệp Viễn là có ý gì, không khỏi mặt đỏ lên, hần không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Đây là uy hiếp a! Uy hiếp trắng trợn!

Nếu Diệp Viễn ở trước mặt nhiều người như vậy nói ra chuyện đầu hòa, hần còn mặt mũi nào ở chỗ này tiếp đây?

Đừng nói là ở lại đây, chính là cả Tàn quốc hần cũng không thể tiếp tục ở lại được nữa rồi!

Đan Sư cao cấp cùng với Đan Sư sơ cấp đầu hòa, kết quả bị người ta đốt cháy cả môn, uy nghiêm hạch tâm đệ tử U Vân Tông này của hần xem như không còn sót lại chút gì!

Hơn nữa, một hạch tâm đệ tử kỳ cựu, thậm chí ngay cả người mới nhập môn cũng không sánh bằng, người khác sẽ dùng con mắt gì nhìn hần?

Tất cả mọi người không rõ vì sao, cũng nhìn theo ánh mắt Diệp Viễn, phát hiện không có thứ gì, không biết Diệp Viễn lại cố tỏ ra huyền bí cái gì.

Bất quá bọn hần thấy sắc mặt Dương Hạo, cũng biết giữa hai người khẳng định từng phát sinh chuyện gì đó.

Chẳng qua là Diệp Viễn cứ như vậy một mạch cười mà không nói lời nào, cũng không biết trong hồ lô hần giấu loại thuốc gì.

Cái gì cũng đều không làm, ta cứ nhìn!

"Diệp Viễn, nếu ngươi dám đem chuyện nào nói ra, ta bảo đảm ngươi sẽ chết rất khó nhìn!" Dương Hạo truyền âm uy hiếp nói.

"Ồi chào, ta nhất gan, Dương sư huynh có thể đừng làm ta sợ không! Ta đây có cái bệnh nhẹ, bị người hù dọa một cái sẽ không quản được miệng của mình. Nếu là lỡ miệng nói, Dương sư huynh cũng chớ có trách ta." Diệp Viễn truyền âm trả lời.

"Ngươi! Thật là hèn hạ! Tốt, ngươi muốn thế nào mới chịu không nói?" Dương Hạo chỉ đành chịu nhượng bộ.

"A, còn chưa nghĩ ra. Bây giờ, đừng ảnh hưởng ta giả dạng là được. Ta thật vất vả mới xông qua được Cửu Thiên Lộ, lấy được thân phận hạch tâm đệ tử, dù sao cũng phải để cho ta ra vẻ với thế tục một chút. Nếu không trở lại tông môn, ta chính là lốt đáy, muốn giả cũng không giả nổi." Diệp Viễn nói.

"... Được, ta không nói." Dương Hạo cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp, cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Mọi người cũng nhìn ra hai người này đang truyền âm, nhưng cũng không biết hai người tới cùng là đang nói cái gì.

Bỗng nhiên, sắc mặt Diệp Viễn lại là lạnh lẽo, nói với Vạn Đông Hải: "Vạn Đông Hải! Ngươi còn không qua đây bái kiến, thật chẳng lẽ muốn coi rẻ thượng tông sao?"

Đình đầu lại bị chụp mũ lần nữa, bất quá lần này Vạn Đông Hải cũng không có hoảng loạn như trước, bởi vì còn có một hạch tâm đệ tử nữa ở đây!

Vạn Đông Hải dùng ánh mắt tha thiết nhìn về phía Dương Hạo, mà sắc mặt Dương Hạo lại lạnh lẽo, nói: "Còn đứng ngây ở đó làm gì? Đi lên bái kiến đi! Sư đệ của Dương Hạo ta, chẳng lẽ không dám nhận nổi một bái của ngươi?"

Hả?

Đây là tình huống gì?

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt!

Diệp Hàng, Nam Phong Lô, Nam Phong Nhục Tinh, huynh đệ Tô Vũ Lâm, tập thể sừng sò!

Đây là náo loạn cái gì? Trờ mắt cũng quá nhanh đi?

Không phải mới vừa nãy còn chuẩn bị làm một trận lớn với Diệp Viễn sao? Làm sao trong chớp mắt đã đổi chiều gió, biến thành sư huynh đệ với Diệp Viễn rồi?

Đương nhiên, sững sờ nhất vẫn là Vạn Đông Hải.

Hắn vừa mới chuẩn bị đứng thẳng lưng lên, bây giờ lại không thể không cúi xuống lại.

Cái eo già cổ này...

Thấy Vạn Đông Hải hồi lâu không có động tĩnh, Dương Hạo không nhịn được nói: "Làm sao? Vạn lâu chủ, lời của ta ngươi không nghe thấy?"

"À? Ta..."

Này thật ủy khuất Vạn Đông Hải, hắn và Diệp Hằng giao đấu nhiều năm như vậy, cũng không có bái kiến đối phương lần nào, nhưng bây giờ lại phải bái kiến con của hắn.

"Ngươi cái gì ngươi, nhanh lên một chút! Đại hội phẩm đàn này của ngươi, có còn muốn mở hay không?" Dương Hạo cau mày nói.

Vạn Đông Hải biết không tránh thoát, cắn răng quay về phía Diệp Viễn bái một cái thật sâu: "Vạn Đông Hải bái kiến thượng tông chân nhân Diệp công tử!"

Diệp Viễn cười ha ha một tiếng nói: "Vạn lâu chủ đứng dậy nhanh, một bái này của ngươi thật đúng là làm cho ta hưởng thụ mà!"

Nói xong, Diệp Viễn bỗng nhiên lại chuyển hướng qua Tô Vũ Lâm, cười nói: "Tô gia chủ, có phải tới phiên ngươi rồi hay không?"

Tô Vũ Lâm sững sờ, không nghĩ tới Diệp Viễn lại có thể nhắm họng súng ngay chính mình. Đợi khi hắn phản ứng kịp, không khỏi giật tím mặt.

Nhắc tới, địa vị của Tô gia hắn ở Tần quốc quả thật cao hơn quá nhiều so với Vạn gia, nhưng trước mặt pho tượng lớn U Vân Tông này, Tô gia hay Vạn gia cũng không có gì khác biệt.

Diệp Viễn bây giờ lấy thân phận hạch tâm đệ tử thượng tông đến để hắn bái kiến, nếu là hắn không bái kiến, há chẳng phải là ngỗ nghịch?

Nhưng vấn đề là, Diệp Viễn rất có thể là hung thủ giết chết Tô Nhất Sơn!

Để cho hắn bái kiến kẻ thù giết con? Cái này không thể nào!

"Diệp Viễn, ngươi không nên quá phận! Chuyện của Nhất Sơn, ta còn chưa có tính sổ với ngươi đâu!" Tô Vũ Lâm giận dữ nói.

Diệp Viễn không để ý tới hắn, ánh mắt lại trôi dạt đến sau lưng Dương Hạo.

Dương Hạo sắp hồng mắt, trầm giọng nói: "Tô gia chủ, chẳng qua là bái kiến một cái, lại không thiếu miếng thịt nào! Theo lý, ngươi thật sự nên bái kiến Diệp sư đệ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Kích động lòng người

Sắc mặt Tô Vũ Lâm xanh mét, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Viễn tràn đầy sát ý, phảng phất giống như đang nhìn một người đã chết.

Lấy quan hệ của Tô Vũ Lâm, hắn kỳ thật có thể không cần để ý tới Dương Hạo.

Nhưng mà Dương Hạo không chỉ đại biểu cho chính bản thân hắn, mà cho Điều Thiên phía sau hắn!

Chuyện ngày hôm nay quá mức quan trọng, đối với Tô gia mà nói không cho phép có chút sai lầm nào. Nếu bởi vì đắc tội Điều Thiên, đưa đến thất bại hoàn toàn, Tô Vũ Lâm hẳn chính là tội nhân của Tô gia.

Nghĩ đến đây, Tô Vũ Lâm dứt khoát nhắm hai mắt lại, bái một cái với Diệp Viễn: "Tô Vũ Lâm bái kiến thượng tông Diệp công tử!"

Tô Vũ Lâm cố ý nhấn vào chữ "tử" kéo thật dài, để bày tỏ bất mãn của mình.

Diệp Viễn ngược lại không để ý, cười ha ha một tiếng nói: "Xem ra Tô gia đối với U Vân Tông ta vẫn là tôn kính có thừa, không tệ không tệ! Ai, thời điểm không còn sớm, mọi người còn đứng ở chỗ này làm gì? Ta đứng đến chân đều mỏi cả rồi, Vạn lâu chủ, đây là đạo đài khách của ngươi?"

Vạn Đông Hải trong lòng tức giận vô cùng!

Rốt cuộc là ai ở nơi này điều vô dương oai, còn lôi kéo mọi người không đi vào?

Bây giờ ngươi giả bộ giả dạng xong rồi, lại còn nói tê chân! Chưa từng nghe nói qua, võ giả Linh Dịch Cảnh đứng một lúc lại bị tê chân đấy!

"Dương công tử, Vũ Lâm huynh, xin mời!" Vạn Đông Hải hung ác trợn mắt liếc nhìn Diệp Viễn, nói với Tô Vũ Lâm.

Đoàn người đi vào bên trong, Nam Phong Nhượng Tinh và Diệp Viễn nhìn nhau cười một tiếng, cũng theo bước đi vào.

...

Hôm nay Tủy Tinh Lâu vì cuộc thịnh hội này, đặc biệt mở một phòng khách rất lớn, đủ để chứa tất cả gia tộc lớn nhỏ ở Hoàng thành...

Trận thế này, so với quốc yến Hoàng thất còn muốn đồ sộ hơn, hiển nhiên đã lạm quyền.

Bất quá lúc này, đã không có ai để ý những thứ này. Hôm nay sau trận đấu, nhất định sẽ có một phe phái lui ra khỏi lịch sử võ đài.

Sau khi đoàn người Tô Vũ Lâm ngồi vào chỗ của mình, Vạn Đông Hải đi đến giữa đại sảnh, cất cao giọng nói: "Chư vị, hôm nay Tủy Tinh Lâu ta tổ chức đại hội phẩm đan này, chỉ muốn đẩy cao sự nghiệp đan dược của Tàn quốc ta! Phía dưới, ta đầu tiên giới thiệu với mọi người một vị khách quý."

Nói tới chỗ này, Vạn Đông Hải dừng một chút, bày ra điểm mấu chốt.

Quả nhiên, những quý tộc này đều nhìn về hướng Dương Hạo, bởi vì hắn ngồi ở vị trí bất mất nhất!

Mọi người đều đang suy đoán, người trẻ tuổi này rốt cuộc là người nào, lại có thể ngồi ở ghế chủ thượng cùng với Nam Phong Lâu và Tô Vũ Lâm.

Mà này sắc mặt hai người bình tĩnh, tựa hồ cũng không có chút ý tứ không vui nào.

"Vị này đến từ hạch tâm đệ tử thượng tông Dương Hạo Dương công tử, hắn lần này là đại biểu thượng tông trợ uy cho đại hội phẩm đan chúng ta!" Vạn Đông Hải lớn tiếng giới thiệu.

Vạn Đông Hải vừa giới thiệu, mọi người ồ lên!

Hạch tâm đệ tử U Vân Tông, thân phận quả tôn quý!

Không trách có thể ngồi trên cùng Hoàng thất và Tô gia.

Đừng xem những người này ở Tàn quốc hô phong hoán vũ, nhưng bọn họ lớn như vậy, không nhất định đã gặp qua người của U Vân Tông.

"Không phải chứ? Vạn gia dĩ nhiên mời nổi hạch tâm đệ tử thượng tông, hôm nay sợ là có trò hay để xem."

"Ha ha, hạch tâm đệ tử thượng tông đến cổ động cho Vạn gia, trong này cũng có chút tế nhị."

"Chẳng lẽ nói, thượng tông đã bắt mẫn đối với Hoàng thất? Vốn tưởng rằng hôm nay chẳng qua là tới xem một chút đan dược mới, không nghĩ tới chuyện ra như vậy! Tô gia xuất chiêu lớn, không biết Nam Phong gia ứng đối như thế nào đấy!"

"Mặc kệ nó! Chúng ta đều là thương nhân, theo đuổi là lợi ích. Chi cần kiếm tiền, ai làm hoàng đế chẳng được? Ta hôm nay đến, chính là muốn giành quyền đại lý đan dược mới!"

"Hừ! Quyền đại lý đan dược mới này, ta đã định rồi!"

"Hắc hắc, dựa vào bản lĩnh của mình đi! Vì đại hội phẩm đan hôm nay, ta đã bỏ ra vốn liếng rất lớn rồi, làm sao có thể thua ngươi!"

Trong lúc nhất thời, những quý tộc này đều nghị luận âm ỉ.

Tô Vũ Lâm thấy một màn như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy cực kỳ vui sướng.

Hắn tìm cách nhiều năm như vậy, rốt cuộc có thể thực hiện hoài bão của mình rồi!

Sử dụng một đại chiêu Dương Hạo này, hắn chẳng khác nào thắng một nửa!

Dương Hạo đại biểu cho U Vân Tông, ngay cả U Vân Tông đều giúp đỡ mình, những người này nên đứng về bên nào, cũng không cần chính mình tốn nhiều nước miếng đi?

Ánh mắt Tô Vũ Lâm quét một vòng, cuối cùng cũng là rơi vào trên người Diệp Viễn, cơ mặt không khỏi run lên.

Diệp Viễn như là cảm giác được, cũng nhìn lại hắn, còn toét miệng cười với hắn một tiếng.

Không biết tại sao, bị Diệp Viễn nhìn một cái như vậy, Tô Vũ Lâm cảm giác cả người không được tự nhiên.

Tô Vũ Lâm có loại cảm giác, biến số lớn nhất ngày hôm nay, ngay tại trên người Diệp Viễn!

Tô Vũ Lâm cũng không nói ra được vì sao lại có loại cảm giác này, nhưng hắn chính là cảm thấy, uy hiếp của Diệp Viễn còn lớn hơn cả Diệp Hằng!

Loại cảm giác này vô cùng quý dị, rõ ràng Diệp Viễn chỉ có tu vi Linh Dịch Cảnh, căn bản không tham dự được vào phân tranh giữa các võ giả Ngung Tinh Cảnh.

Nhưng là tại sao, cái loại cảm giác bất an này vẫn là mãnh liệt như vậy? Chẳng lẽ cũng bởi vì biểu hiện bên ngoài của Diệp Viễn sao?

Mặc dù Diệp Viễn bây giờ cũng là thân phận hạch tâm đệ tử, nhưng căn bản không thể so được với Dương Hạo.

Coi như Diệp Viễn hiển lộ thân phận, Tô Vũ Lâm cũng có biện pháp dàn hòa thế cục!

"Khụ khụ, mọi người yên lặng một chút!" Vạn Đông Hải làm tư thế im lặng, đợi phòng khách an tĩnh lại, vừa lớn tiếng nói: "Dương công tử chính là đệ tử của thượng tông Đan đường trưởng lão Diêu Thiên, Diêu trưởng lão cùng Âu Dương Minh trưởng lão chính là tâm đầu ý hợp! Hôm nay Dương công tử có thể cố ý tới đại hội phẩm đan, Vạn mỗ biểu thị cảm tạ từ trong thâm tâm!"

Lại là một hồi xôn xao!

Mặc dù mọi người đều có chỗ suy đoán, nhưng Vạn Đông Hải chính miệng nói ra, vẫn làm cho tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh.

Trong lòng không ít người, cân tiểu ly đã hoàn toàn nghiêng về một phe Tô gia này!

Chỉ sợ là từ khi Tần quốc lập quốc tới nay, Nam Phong gia gặp phải một kiếp nạn lớn nhất rồi!

Không ít người đều hướng mắt nhìn Nam Phong Lâu, trong ánh mắt tràn đầy tội nghiệp.

Bọn họ biết Nam Phong gia cũng có quan hệ liên thông với U Vân Tông, nhưng so sánh với toàn bộ Đan đường, vậy thì bé nhỏ không đáng kể!

"Không phải chứ? Vạn Đông Hải đây là có ý gì? Chẳng lẽ nói, thượng tông Đan đường đây là đang tỏ thái độ, muốn phế bỏ Nam Phong gia rồi hả?"

"Không giống! Nếu không có tình huống đặc biệt, thượng tông sẽ không nhúng tay vào thay thế hoàng quyền thế tục đâu! Nếu như Tô gia có sự ủng hộ của toàn bộ Đan đường, chỉ sợ cũng không phải chỉ một là hạch tâm đệ tử tới đây, bọn họ cũng không cần phải làm đại hội phẩm đan này rồi!"

"Ừ, người nói cũng phải. Nhưng cho dù là vậy, Tô gia mượn cái thế này cũng quá mạnh rồi!"

"Đúng a! Nam Phong gia, lần này xong!"

Vạn Đông Hải chỉ nói hai câu, liền phá vỡ tất cả hy vọng của Nam Phong gia.

Nam Phong Lâu ngồi ở bên phải Dương Hạo, biểu tình trên mặt rất khó nhìn. Ngay cả Nam Phong Nhượng Tinh bên cạnh hắn, sắc mặt cũng không dễ nhìn lắm.

Tô gia ra ngón này, quá độc ác!

Nam Phong Lâu cùng Nam Phong Nhượng Tinh đều kim lòng không đặt nhìn về hướng Diệp Viễn, nếu là để lộ thân phận của Diệp Viễn ra, có thể có trợ giúp gì đối với thế cục hay không?

Hai người liếc nhau một cái, Nam Phong Nhượng Tinh khẽ lắc đầu một cái.

Diệp Viễn đúng là lấy được thân phận hạch tâm đệ tử, nhưng ngay cả tông môn hắn cũng còn không có vào, coi như bày ra thân phận cũng không làm nên chuyện gì.

Chỗ đáng sợ trong thân phận Dương Hạo không ở chỗ hạch tâm đệ tử, mà là Đan đường phía sau hắn!

Dưới loại tình huống này, nên làm cái gì bây giờ? Nam Phong Nhượng Tinh không khỏi âm thầm bắt đầu lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Ba loại tân đan được!

Dương Hạo ngồi ở vị trí đầu, dáng vẻ cao cao tại thượng.

Ở trong mắt hắn, những người phạm tục này đều là con kiến trong một bầy kiến hôi mà thôi.

Ánh mắt quét qua gương mặt những quý tộc kia, hoặc khăn trương, hoặc quần quít, hoặc hung phấn, chúng sinh bách hại, không phải là ít, làm cho hắn có loại cảm giác nhìn xuống chúng sinh.

Cuối cùng, ánh mắt của hắn cũng lại quét tới trên người Diệp Viễn đối diện, vẻ mặt không khỏi hơi chậm lại.

Tâm tình vừa mới khá một chút, trong nháy mắt không còn sót lại chút gì.

Người này, thật là đáng ghét! Chỉ là, hắn chỉ sợ cũng sống không quá hôm nay!

Nghĩ đến đây, Dương Hạo không khỏi không thoải mái.

Hạch tâm đệ tử còn chưa nhập môn, trong tranh đấu thế tục bị giết chết, lại thêm sư phụ cùng với Âu Dương trưởng lão ở giữa che chở, kết quả cứ như vậy cũng không giải quyết được gì.

Vào lúc này, Vạn Đông Hải lại nói: "Ta nghĩ mọi người trước khi tới đây hôm nay, đã nghe nói qua nội dung đại hội phẩm đan này. Không sai, hôm nay Túy Tinh Lâu chúng ta sẽ cho ra ba loại đan dược mới chưa bao giờ xuất hiện trên thị trường, sự xuất hiện của ba loại đan dược mới này, sẽ là một cuộc cách mạng cho giới đan dược Tàn quốc ta! Bây giờ, chúng ta lần lượt từng loại một, vén màn bí ẩn ba loại đan dược mới này!"

Không thể không nói, Vạn Đông Hải ngoại trừ luyện đan ra, năng lực kích động lòng người cũng không phải thứ Diệp Hằng có thể so được.

So sánh với Vạn Đông Hải, Diệp Hằng ít đi một phần khéo léo đưa đẩy, nhiều hơn một chút mị lực nhân cách.

Đúng, sở dĩ Dược Hương Các dưới sự đả kích mạnh mẽ như vậy của Túy Tinh Lâu, còn sống được đến bây giờ, đúng là dựa vào mị lực cá nhân Diệp Hằng!

Từ lúc Diệp Hằng bế quan tới hôm nay, không có một gã tiểu nhị nào rời khỏi Dược Hương Các!

Nếu như đổi vị trí hai bên cho nhau, sợ rằng Túy Tinh Lâu đã sớm sụp đổ rồi.

Bất quá, Đạo cao một thước, Ma cao một trượng, thủ đoạn kinh doanh của Vạn Đông Hải rất đa dạng, đây cũng là một nguyên nhân Túy Tinh Lâu có thể áp chế Dược Hương Các.

Mà hôm nay, Vạn Đông Hải nói chuyện kích động như thế, không thể nghi ngờ là trí mạng!

Vạn Đông Hải đến giữa đại sảnh dọn đồ án sang một bên, trên vịn án đặt ba mâm ngọc tuyệt đẹp, bên trên mâm ngọc dùng tấm vải đỏ phủ lên, không thấy rõ đồ vật bên trong.

Bất quá tất cả mọi người đều biết, đặt bên trên ba cái mâm ngọc này, chính là ba loại đan dược mới kia!

Ba loại đan dược này, dẫn động tới trái tim tất cả mọi người!

Vạn Đông Hải nâng lên mâm ngọc bên tay trái, nhẹ nhàng kéo tấm vải đỏ che phía trên, lộ ra ba viên thuốc màu xám.

"Tin tưởng mọi người đều không xa lạ gì đối với Hồi Khí Đan, đối với võ giả mà nói, Hồi Khí Đan là vật rất cần thiết! Mấy viên thuốc trên tay ta, chính là Hồi Khí Đan đã được cải tiến, tên gọi Chân Hồi Khí Đan! Tốc độ khôi phục nguyên lực của Chân Hồi Khí Đan, cao hơn Hồi Khí Đan năm phần mười!"

Tiếng nói Vạn Đông Hải vừa dứt, hiện trường lập tức sôi sùng sục.

"Trời ạ! Năm phần mười đó! Chân Hồi Khí Đan này nếu là đẩy ra ngoài, Hồi Khí Đan trong tiệm ta há chẳng phải tất cả đều thành hàng ế rồi hả?"

"Ai, sau hôm nay, chúng ta đều phải phụ thuộc vào Túy Tinh Lâu!"

"Chỉ là một loại Chân Hồi Khí Đan, lại có công hiệu như thế, thật không biết hai loại đan dược phía sau là cái gì."

Không nghi ngờ chút nào, cải tiến đan dược là vô cùng khó khăn. Đề cao công hiệu Hồi Khí Đan lên năm phần mười, chỉ cần giá cả không phải quá bất hợp lý, Chân Hồi Khí Đan một khi đẩy ra, nhất định sẽ lũng đoạn thị trường!

Thêm vào Tụ Nguyên Đan, Túy Tinh Lâu sau này chỉ chờ mở cửa đếm tiền là được, trên căn bản không có thể lực khác đấu lại.

Cho nên, những thương gia này muốn sinh tồn, chỉ có thể phụ thuộc vào Túy Tinh Lâu, thành doanh nghiệp đại lý cho bọn hắn!

Cứ như vậy, cửa hàng của mấy người họ trên căn bản liền trở thành chi nhánh của Túy Tinh Lâu rồi.

Vạn Đông Hải cười nhạt, buông Chân Hồi Khí Đan trong tay xuống, cầm lên mâm ngọc ở giữa lần nữa giới thiệu.

"Đan dược trong cái mâm ngọc này cũng không phải là bản cải tiến, mà là một loại đan dược mới khai phá ra, tên là Hóa Nguyên Đan!" Nói tới chỗ này, Vạn Đông Hải cố ý dừng lại.

Quả nhiên, có người nghe thấy là một loại đan dược mới khai phá, lập tức không nhịn được.

"Vạn lâu chủ, người cũng đừng thừa nước đục thả câu, mau nói cho chúng ta biết dược hiệu của Hóa Nguyên Đan này đi."

"Đúng vậy, Vạn lâu chủ, Hóa Nguyên Đan này rốt cuộc là dùng để làm gì?"

...

Vạn Đông Hải thấy thời điểm không sai biệt lắm, mới cười nói: "Dược hiệu của Hóa Nguyên Đan này chính là, vô điều kiện tăng lên một tầng cảnh giới cho võ giả Nguyên Khí Cảnh! Chỉ là, một võ giả cả đời chỉ có thể sử dụng một lần, dùng lần nữa, không có một chút hiệu quả nào."

"Không phải chứ? Vô điều kiện tăng lên một tầng cảnh giới cho võ giả Nguyên Khí Cảnh? Thế này thì quá mức rồi?"

"Vạn lâu chủ người không phải là gạt chúng ta chứ?"

"Đùa gì thế? Võ giả tu luyện cho tới bây giờ đều là tích lũy nguyên lực, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói còn có đan dược bậc này, quá bất hợp lý rồi!"

Tất cả mọi người đều là không tin lời Vạn Đông Hải.

Con người chính là như vậy, một loại sự vật vượt ra khỏi nhận thức của mình, theo bản năng sẽ lựa chọn không tin.

Vạn Đông Hải cười nói: "Ta biết mọi người có điều hoài nghi đối với công hiệu của Hóa Nguyên Đan, cho nên ta bây giờ ngay trước mặt chư vị, thử đan dược này một lần!"

Đúng lúc này, một gã võ giả Nguyên Khí tầng bảy đi ra, nhận lấy một viên Hóa Nguyên Đan từ trong tay Vạn Đông Hải, trực tiếp uống vào.

Giờ khắc này, toàn bộ phòng khách an tĩnh dị thường, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người tên võ giả kia!

Chỉ có Diệp Viễn lười biếng ngáp một cái, không hề quan tâm đến điều này.

"Viễn nhi, ta thấy người sao lại không có một chút lo lắng nào thế? Hóa Nguyên Đan này nếu quả thật có công hiệu như vậy, đối với chúng ta là cực kỳ bất lợi!" Diệp Hàng truyền âm nói.

Diệp Hàng mặc dù rất có lòng tin đối với nhi tử, nhưng nghe được Vạn Đông Hải giới thiệu, lúc này trong lòng vẫn còn có chút rối loạn.

Đây chỉ là loại đan dược thứ hai, còn có loại đan dược thứ ba chưa bày ra, cơ hồ cũng đã trấn trụ tất cả thế lực Tàn quốc rồi.

Loại cục diện này, cũng không phải là loại hắn hy vọng nhìn thấy.

Mặc dù trên tay hắn có Bạo Nguyên Đan, nhưng Vạn Đông Hải bên này có tới bốn loại đan dược! Cho dù hắn sau này có thể lũng đoạn thị trường Bạo Nguyên Đan, nhưng ở phương diện Chân Hồi Khí Đan cùng Hóa Nguyên Đan này, cũng tuyệt đối là hoàn cảnh xấu.

Diệp Viễn cười nói: "Ha ha, phụ thân không cần lo lắng. Cũng chỉ có những gia hỏa không biết hàng này, mới xem loại tàn thứ phẩm thành bảo bối."

"Tàn thứ phẩm?" Diệp Hàng kinh ngạc nói.

"Ừ, Hóa Nguyên Đan này đúng là có công hiệu gia tăng cảnh giới, nhưng tác dụng phụ cũng không nhỏ. Vạn Đông Hải cầm đồ chơi này ra, nhất định chính là hại người!" Diệp Viễn nói.

"Hóa Nguyên Đan này có tác dụng phụ?" Lần này Diệp Hàng càng thêm kinh ngạc.

"Không sai. Sau khi dùng Hóa Nguyên Đan này, kinh mạch võ giả sẽ chịu tổn thương tới một trình độ nhất định, sẽ ảnh hưởng tốc độ tu luyện về sau. Bất quá loại tổn thương này cũng không rõ ràng, người bình thường không thể nhận ra được. Nhưng đến khi đột phá Linh Dịch Cảnh, tỷ số thành công của bọn hắn sẽ giảm mạnh, ngược lại so với võ giả tu luyện bình thường chậm hơn rất nhiều!" Diệp Viễn giải thích.

Diệp Viễn đã từng tiêu phí vô số tinh lực nghiên cứu đan dược cấp ba trở xuống, mà trong số đan dược đó, chủng loại nhiều nhất, công dụng rộng rãi nhất dĩ nhiên là đan dược cấp một.

Hóa Nguyên Đan này, căn bản là thứ Diệp Viễn chơi đùa còn dư lại, hẳn tự nhiên hết sức rõ ràng đối với được hiệu của Hóa Nguyên Đan.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Được Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Lộ ra kế hoạch!

"Nếu là như vậy, Vạn Đông Hải đây không phải là tại hại người sao? Hơn nữa, loại này tác dụng phụ, sớm muộn sẽ bị phát hiện à?" Diệp Hàng cau mày nói.

"A, kỳ thật loại này tác dụng phụ đối với con em quý tộc tới nói, cũng không có cái gì ghê gớm. Chỉ cần dùng một chút tu bổ kinh mạch đan dược, hoàn toàn có thể đề bù đắp. Hay hoặc là, đang trùng kích Linh Dịch Cảnh thời điểm dùng gia tăng tỷ lệ thành công đan dược, cũng có thể. Chỉ cần đột phá Linh Dịch Cảnh, võ giả thân thể cơ năng sẽ vượt qua một bước dài, những này tai họa ngầm tự nhiên làm theo tự tiêu trừ. Chung quy chẳng qua là Nhất giai đan dược, chút tác dụng phụ ngược lại không phải là không thể vượt qua." Diệp Viễn giải thích.

Diệp Hàng nghe vậy bất đắc dĩ nói: "Người nói nhẹ nhàng! Ngoại thương dễ chữa, nội thương khó trừ. Tu bổ kinh mạch đan dược không phải là không có, nhưng là mỗi một viên đều là giá trị liên thành, sợ rằng còn ở đây Hóa Nguyên Đan trên! Như thế tính ra, đây căn bản là cái mất nhiều hơn cái được! Còn như gia tăng trùng kích Linh Dịch Cảnh tỷ lệ thành công đan dược, mặc dù ta biết rất nhiều Luyện Dược Sư hy vọng luyện chế được, nhưng là cho đến bây giờ, ta còn chưa từng gặp qua."

Diệp Viễn cười thần bí nói: "Nếu là ta đoán không sai, này loại thứ ba đan dược, chỉ sợ sẽ là gia tăng Linh Dịch Cảnh tỷ lệ thành công đan dược! Hắc hắc, này Đan đường thật đúng là tính toán thật hay!"

Diệp Hàng biến sắc, ánh mắt không khỏi hướng vậy còn không vạch trần ngọc bàn bên trên nhìn.

Nếu thật như Diệp Viễn từng nói, như vậy loại thứ ba đan dược coi như lợi hại!

Loại đan dược này, đủ để giao động Hoàng thất căn cơ rồi!

Không nói thiên hạ võ giả, chỉ cần một Tần quốc, tự có bao nhiêu võ giả kẹt ở nguyên tức cừu trọng đỉnh phong ngưỡng cửa này thượng, chậm chạp không cách nào đột phá?.

Có thể tưởng tượng, loại đan dược này một khi ra đời, đem sẽ có được như thế nào ủng hộ!

Diệp Hàng mình cũng biết, trợ giúp đột phá Linh Dịch Cảnh đan dược nhất định là tồn tại, chẳng qua là Tần quốc loại địa phương này, căn bản cũng không có năng lực khai phát ra loại đan dược này.

Bất quá Diệp Hàng cũng biết, Diệp Viễn chắc chắn biết loại đan dược này phương pháp luyện chế!

Diệp Hàng hít sâu một hơi nói: "Viễn nhi, hôm nay coi như toàn bộ nhờ vào người!"

"Yên tâm đi, phụ thân! Nếu như ngay cả này cũng không giải quyết được, ta cũng ủng hộ phí sự tôn một phen khổ tâm!" Diệp Viễn ổn định như thường nói.

...

Đang lúc này, trong phòng khách bỗng nhiên nổi lên một hồi nguyên lực phong bạo, tên kia thử thuốc võ giả thật đột phá đến nguyên tức bát trọng!

Trong phòng khách vang lên một hồi tiếng thán phục!

"Ha ha, được hiệu mọi người cũng nhìn thấy, cũng không cần ta làm nhiều nói rõ à? Bây giờ, chúng ta tới giới thiệu loại thứ ba tân đan dược đi."

Vạn Đông Hải cũng không có đối với Hóa Nguyên Đan nhiều giới thiệu cái gì, hẳn tin tưởng vừa rồi một màn này đã mang cho mọi người đầy đủ rung động.

Hắn cầm lên cái thứ 3 ngọc bàn, vạch trần tấm vải đỏ giới thiệu: "Này loại thứ ba tân đan dược, chính là là hôm nay áp trực đan dược, tin tưởng mọi người đối với nó cũng là mười phần mong đợi! Này loại thứ ba đan dược, tên là Thăng Linh Đan, có thể đề cao hai thành trùng kích Linh Dịch Cảnh tỷ lệ thành công!"

"Cái gì? Đề cao hai thành trùng kích Linh Dịch Cảnh tỷ lệ thành công? Có làm hay không!"

"Chuyện này... Chuyện này... Lại có như thế thuốc thần kỳ sao?"

"Vạn lâu chủ! Nay Thăng Linh Đan bao nhiêu tiền, ta muốn mua 10 viên!"

"Vạn lâu chủ, ta cũng cần mua! Càng nhiều càng tốt! Nha, đứng rồi, còn có Hóa Nguyên Đan cùng thật Hồi Khí Đan, ta cũng muốn!"

Tất cả mọi người đều ngồi không yên, hôm nay Túy Tinh Lâu đầy ra này ba loại đan dược, thật sự là lật đổ đang ngồi tất cả mọi người nhận thức!

Mặc dù tại ngồi không ít người đều có chuẩn bị tâm lý, biết hôm nay Túy Tinh Lâu đầy ra tân đan dược không bình thường, nhưng là bọn họ làm sao cũng không nghĩ ra, thật không ngờ không bình thường!

Những người này rồi rít rồi đi chỗ ngồi, đem Vạn Đông Hải trùng điệp vây vào giữa, tranh đoạt cùng Vạn Đông Hải đối thoại.

Lúc này, căn bản cũng không có người đi quản cái gì Tô gia cùng Nam Phong gia hoàng quyền tranh rồi, bọn họ quan tâm, là như thế nào mới có thể mua được Túy Tinh Lâu đan dược!

Bọn họ cũng đều biết, Túy Tinh Lâu chắc chắn sẽ không vô hạn lượng cung ứng loại đan dược này!

Nam Phong Lâu cùng Nam Phong Nhục Tinh liếc nhau một cái, đều từ trong mắt của đối phương thấy được bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng!

Có này ba loại đan dược, Nam Phong gia lấy cái gì đến buộc lại những quý tộc này tâm tư?

Diệp Viễn nhìn một màn này, không khỏi cười lạnh nói: "Người ta đào thải xuống đồ vật, cướp như vậy hăng say, một đám không có từng va chạm xã hội gia hòa!"

Thanh âm của hắn không lớn không nhỏ, bất quá gần bên vài người cũng là đều nghe rõ ràng rành rành.

Nam Phong Lâu cùng Nam Phong Nhục Tinh có chút không giải thích được, mà Dương Hạo cùng Tô Vũ Lâm cũng là biến sắc!

"Diệp Viễn, ngươi mới vừa nói có ý gì? Ngươi nói những đan dược này là người khác đào thải xuống?" Nam Phong Nhục Tinh hiếu kỳ nói.

"Nếu không đây? Chỉ bằng Vạn Đông Hải cái đó ngu xuẩn dạng, có thể khai phá ra như vậy đan dược? Những đan dược này, rõ ràng là hắn từ chỗ khác kiếm tới đan phương! Những này đan phương, ngoại trừ tông môn thế lực, chỗ khác làm sao có thể có? Hơn nữa, nếu như không phải tông môn thế lực đào thải xuống đan phương, ngươi cho rằng là Vạn Đông Hải có thể thấy? Hắn dám tiếp lấy?" Diệp Viễn khinh thường nói.

Nam Phong Nhục Tinh một suy nghĩ, thật đúng là có chuyện như vậy.

Bất quá, cho dù là tông môn đào thải xuống đan phương, nắm đến thế tục trong đó cũng đủ để kinh thế hãi tục!

Chỉ bằng mấy cái này đan phương, Tô gia đủ để lật đổ Hoàng thất rồi!

Nếu như Hoàng thất mất đi những này tất cả lớn nhỏ ủng hộ của gia tộc, Tô gia hầu như không cần động thủ, liền có thể không đánh mà thắng địa bắt lại Nam Phong gia rồi!

"Hừ! Ngươi lại biết được bao nhiêu trong tông môn sự tình? Coi như đan phương là tông môn đào thải xuống, cũng đủ để thế tục chịu ơn huệ!" Dương Hạo hừ lạnh nói.

Diệp Viễn nhún nhún vai, tựa hồ đối với này lười cãi lại.

Dương Hạo một quyền đánh vào trên bồng vai, được không buồn rầu.

Mà lúc này, Diệp Hằng cũng ngồi không yên, hắn đang muốn lên đường tiếp nữa, lại bị Diệp Viễn kéo lại.

"Phụ thân chó vùi, thủ đoạn của Vạn Đông Hải còn không có chơi xong đâu rồi, để hắn chơi trước." Diệp Viễn truyền âm nói.

"Hả? Còn có thủ đoạn gì nữa?" Ở tâm cơ thượng, Diệp Hằng hiển nhiên so ra kém Vạn Đông Hải.

"Ha ha, phụ thân mà lại nhìn tiếp liền biết rồi." Diệp Viễn cười nói.

Vạn Đông Hải lúc này bị người vây vào giữa, cũng là không có ai chân chính dám đến gần hắn.

Dù sao cũng là Ngưng Tinh Cảnh cường giả, dù là hắn là một gã Luyện Dược Sư, những người đó cũng không dám đụng hắn.

Bất quá mọi người người một câu ta một câu, sắp dùng phun nước miếng đem hắn che mắt.

"Không nên ồn ào rồi! Này ba loại đan dược, một viên cũng sẽ không bán cho các ngươi đấy!" Vạn Đông Hải bỗng nhiên lớn tiếng nói.

"Cái gì? Vạn lâu chủ, lợi hại như vậy đan dược ngươi không bán, chẳng lẽ muốn mắt nhìn bảo sơn sao?"

"Đúng vậy, Vạn lâu chủ. Ngươi làm cái này phẩm đan đại hội, không phải là để cho chúng ta thấy thèm một chút đi?"

Vạn Đông Hải khoát tay một cái, nói: "Chư vị mà lại về chỗ ngồi của mình ngồi xuống, Vạn mỗ có đại sự cùng chư vị thương lượng!"

Mọi người nghe vậy trong lòng tất cả giật mình, trầm nghĩ tới!

Bọn họ mới vừa rồi bị Vạn Đông Hải mang theo đi, một vị tranh đoạt đan dược, đều quên hôm nay cái này Hồng môn yến. Bây giờ thấy Vạn Đông Hải vừa nói như thế, chỉ sợ là đến chấy nhà ra mặt chuột thời điểm rồi!

Không ra ngoài dự liệu, Vạn Đông Hải là muốn ép bọn họ biểu thái!

Mọi người trở lại chỗ ngồi, sắc mặt đều không tốt nhìn, cân nhắc nên ứng đối ra sao hôm nay cái tràng diện này!

by: Ducthinh92

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Xem kịch phải xem toàn bộ

“Vạn lâu chủ, nói đi, ngươi muốn điều kiện như thế nào mới bán những đan dược ấy cho chúng ta?”

Lúc này, một quý tộc lên tiếng. Rất dễ thấy là những đan dược mà Vạn Đông Hải đưa ra đã khiến hắn động tâm!

Nhưng mà, lời của hắn cũng là nói ra được tiếng lòng của tất cả mọi người.

Vạn Đông Hải mỉm cười, chậm rãi mở miệng nói: “Nói ra, mấy năm nay thực lực của Tần quốc ta luôn yếu kém, bây giờ nằm ở vị trí trung đẳng thiên về phía dưới ở trong U Vân Thập Quốc. Không biết nhiều năm nay, mọi người có từng suy nghĩ qua?”

Mọi người vừa nghe, trong lòng trầm nghĩ quả nhiên là thế!

Những lời này của Vạn Đông Hải, từng câu từng chữ khắc vào trong tâm! Thực lực yếu kém, đây là lỗi của ai? Dù sao cũng không phải là lỗi của bọn họ?

Đương nhiên là lỗi của hoàng thất rồi!

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía Nam Phong Lâu.

“Ta cảm thấy, thực lực của Tần quốc ta yếu chính là các thế lực phân tán quá mức, không có hình thành nên một liên minh hữu hiệu! Nếu như các thế lực chúng ta đây có thể liên hợp lại, hình thành nên một hợp lực thì nhất định có thể làm cho Tần quốc cường đại lên! Bây giờ chúng ta có nhiều đan dược như Tụ Nguyên Đan, Chân Hồi Khí Đan, Hóa Nguyên Đan, Thăng Linh Đan đủ để khiến cho rất nhiều võ giả cường đại rồi!”

Nói tới đây Vạn Đông Hải dừng lại một chút, quan sát một vòng cả đại sảnh rồi mở miệng nói tiếp: “Cho nên ta kiến nghị thành lập một liên minh đan dược Tần quốc! Đem các tất cả các thế lực hợp lại với nhau, tạo thành một Tần quốc càng cường đại hơn!”

Vạn Đông Hải vừa dứt lời, Nam Phong Nhượng Tỉnh cũng không nhịn được nữa, lập tức đứng dậy tức giận nói: “Vạn Đông Hải, Đây là ngươi muốn mưu phản sao?”

Đối với sự chỉ trích của Nam Phong Nhượng Tỉnh, Vạn Đông Hải cũng không có nhiều bất ngờ, chỉ là cười nói: “Tại sao trưởng công chúa lại nói ra những lời chỉ trích như thế? Ta đích thân thành lập liên minh đan dược chẳng qua chỉ là vì tăng cường thực lực cho Tần quốc ta mà thôi. Ngược lại các ngươi thân là Hoàng thất, những năm nay đã làm những việc gì cho Tần quốc chưa?”

“Đó là bởi vì... Bởi vì...” Nam Phong Nhượng Tỉnh không biết trả lời như thế nào.

Hoàng thất suy yếu từ lâu, đây là một sự thật không cần tranh luận!

Không phải là hoàng thất không muốn cường đại mà là sự cản trở của Tô gia qua lợi hại, Nam Phong Dật sợ ném chuột vỡ bình, nên mới dẫn đến thế cục như ngày hôm nay.

Nói đến cùng thì Tô gia mới chính là đầu sỏ gây nên!

Nhưng đây là bí mật công khai, trước này đều là cường giả vì tôn, kẻ yếu cuối cùng sẽ bị loại bỏ!

“Bời bời cái gì! Ha ha ha, có phải ngay đến cả bản thân trưởng công chúa cũng không nói ra được sao? Những con dân chúng ta cung cấp thuế phú cho

Hoàng gia, làm cho Hoàng thất cơm áo đầy đủ, nhưng hoàng thất đem lại những gì cho chúng ta?”

“Những năm nay, quốc thái dân, con dân an cư lạc nghiệp, lẽ nào đây không phải là công lao của Hoàng thất sao?” Nam Phong Nhượng Tinh tức giận nói.

“Đây chỉ là hòa bình bên ngoài mặt mà thôi! Mặc dù chúng ta chỉ là người phàm phu tục tử, nhưng đây là thế giới của võ giả! Thế giới của võ giả từ trước tới nay đều là cá lớn nuốt cá bé! Các quốc gia khác ngày càng lớn mạnh mà Tàn quốc chúng ta ngày càng yếu đi, tương lai chắc chắn sẽ bị các nước quốc gia khác thôn tính! Trường công chúa, người nói đi những lời ta nói có đúng không?” Vạn Đông Hải cười lạnh nói.

Nam Phong Nhượng Tinh á khẩu không trả lời được, bởi vì những gì mà Vạn Đông Hải nói hoàn toàn là sự thật!

Nhưng mà mấy năm nay, Nam Phong gia cũng không phải là không làm gì hết!

Nam Phong Nhượng Tinh và Nam Phong Chi Nhu tại sao lại giấu tên ẩn danh tu luyện ở trong Học viện Đan Võ? Chính là vì muốn quét khỏi lại Nam Phong gia!

Nam Phong Nhượng Tinh là thiên tài không người nào có thể so sánh trên con đường Đan đạo, sớm đã có tư cách tiến vào U Vân Tông rồi! Nhưng nàng vẫn ở lại trong học viện, chỉ hi vọng có thể thông qua sự nỗ lực của bản thân làm cho Hoàng thất cường mạnh trở lại!

Nam Phong Chi Nhu tại sao lại liều mạng tu luyện đến thế? Bọn họ là bởi vì giống nhau, đều muốn khiến cho bản thân cường mạnh, bảo vệ Nam Phong gia, bảo vệ Tàn quốc!

Thế nhưng Tô gia từng bước ép sát, bây giờ mới để lộ ra rằng nanh!

Mà Nam Phong gia vẫn còn chưa lớn mạnh trở lại!

“Chư vị! chỉ cần gia nhập liên minh, chúng ta liền có thể cùng nhau hưởng chung nguồn tài nguyên! Thương gia của giới đan dược có thể làm đại lí buôn bán đan dược do Túy Tinh Lâu luyện chế! Gia tộc và võ giả gia nhập liên minh, khi mua đan dược liên minh thì dựa vào mức độ cống hiến khác nhau mà có thể giảm giá tương ứng! Điều kiện như thế nào, không biết mọi người có vừa lòng không?”

Vạn Đông Hải cuối cùng cùng tung ra quả pháo trọng yếu!

Điều kiện như thế này, lực hấp dẫn không phải là lớn bình thường nha.

Có thể tưởng tượng ra, Túy Tinh Lâu có bốn loại đan dược này, sau này nhất định sẽ chiếm vị trí độc quyền ở Tàn quốc này.

Nếu Thương gia của giới đan dược không tham gia liên minh thì sẽ không có cửa đi để đạt được những đan dược này, mà chỉ có một kết cục phá sản đang đợi họ mà thôi.

Võ giả và gia tộc, đều muốn bồi dưỡng thực lực của bản thân nên nhu cầu vô cùng lớn đối với đan dược.

Không hề nghi ngờ rằng, giá cả của những loại đan dược này nhất định sẽ rất cao. Đặc biệt là Thăng Linh Đan, nhất định sẽ cao đến mức thái quá đi!

Nhưng cho dù là thế, chỉ sợ là vẫn có vô số võ giả chạy theo!

Mặc dù chỉ có tăng tỉ lệ thành công lên hai phần, nhưng ở trong Tàn quốc này có bao nhiêu võ giả đang bị ở cửa quan này?

Có rất nhiều người, cái kém chỉ là tỉ lệ thành công nửa phần mà thôi, mới chậm chạp không thể nào đột phá cảnh giới, thế cho nên lãng phí bao nhiêu năm tháng. Tỉ lệ thành công tăng lên hai phần đủ để rất nhiều võ giả Nguyên Khí Cảnh đột phá đến Linh Dịch Cảnh rồi.

Cho dù là những nguyên khí cấp chín không có hi vọng đột phá thì lẽ nào bọn họ không thử sao?

Cho nên, Vạn Đông Hải đưa ra hai điều kiện như thế, là quá mức hấp dẫn rồi!

Nhưng mà, những quý tộc này ít nhiều vẫn còn chút kiêng kỵ với Nam Phong gia, có không ít người đưa mắt nhìn nhau, âm thầm thảo luận, đang thương lượng để được ra đối sách.

Vạn Đông Hải cũng không gấp, nhẫn nại đợi câu trả lời của mọi người.

Diệp Hằng thấy thế rất là nóng lòng, lại muốn đứng dậy nhưng lại bị Diệp Viễn kéo xuống.

“Phụ thân, kịch hay như thế, người làm sao có thể không xem hết? Xem kịch phải xem toàn bộ nha!” Diệp Viễn truyền âm nói.

“Còn xem? Xem nữa là bọn họ đều đầu quân cho Vạn Đông Hải và Tô Vũ Lâm rồi!”

“Đương nhiên là phải xem rồi! Cơ hội tốt như thế, không xem rõ ràng bộ mặt thật của những người này làm sao mà được? Đương nhiên, con thì không sao cả, nhưng mà sau việc này chỉ sự Nam Phong gia phải mở ra một cuộc thanh trừ lớn mới được? Không để cho Nam Phong Lâu và Nam Phong Nhượng Tinh nhìn rõ ràng thì đến lúc đấy bọn họ làm sao biết được phải tẩy trừ ai?”

Nghe Diệp Viễn nói như thế, Diệp Hằng mới bình tĩnh trở lại. Lại nhìn về phía Diệp Viễn, trở nên có chút bất đồng.

Diệp Hằng không ngờ, đứa con của mình đã trưởng thành đến bước này rồi!

Hắn làm phụ phen này còn đang nhìn sự việc ở trước mắt thôi mà con trai mình đã nhìn đến tương lai xa xôi rồi!

Bây giờ ngồi nghĩ lại, dường như nhất cử nhất động của Diệp Viễn đều có thâm ý sâu sắc. Ngay cả lão tử hắn đây cũng có chút không hiểu con trai của chính mình.

Đúng lúc này, rốt cuộc cũng có người lên tiếng!

“Vạn lâu chủ, Vương gia ta nguyện ý gia nhập liên minh!” Người vừa nói chính là gia chủ Vương gia - Vương Gia.

Nhưng mà hắn vừa nói ra, lập tức có người đứng ra chỉ trích rằng: “Vương Gia, ngươi là cái đồ không biết xấu hổ! Nhiều thế hệ Vương gia ngươi nhận được Hoàng ân, hôm nay là người đầu tiên theo địch!”

Người lên tiếng là một gia chủ của một gia tộc tử trung với Hoàng thất.

“Hừ! Lương cầm chọn gỗ mà leo, lương thần chọn chủ mà sự! Ngươi muốn chết cùng Nam Phong gia, xin cứ tự nhiên!” Vương Gia vô liêm sỉ nói.

Vương Gia vừa đứng ra, ngay lập tức như một đường dẫn lửa, dần dần có người nhón nhau đứng dậy.

“Lâm gia ra cùng gia nhập liên minh!”

“Tùng Đào Các ta gia nhập liên minh!”

Trong một lúc, có hơn nửa phần gia tộc hoặc thế lực lựa chọn gia nhập liên minh!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Diệp hàng xuất thủ!

"Các ngươi! Các ngươi! Bình thường Hoàng thất đối đãi các ngươi không tệ, các ngươi lại báo đáp như thế sao?"

Nam Phong Nhượng Tĩnh bị những bạch nhãn lang này làm giận đến run lấy bầy, nàng thật không nghĩ tới Hoàng thất bình thường khổ tâm lại không chống nổi trước chút lợi ích cám dỗ này.

"Trưởng công chúa, bọn họ gia nhập liên minh cũng là vì nước Đại Tàn, ngươi cần gì phải như thế?" Vạn Đông Hải giả mù sa mưa nói.

"Hừ! Vạn Đông Hải, ngươi chó đực ý! Hoàng huynh sớm đã có chuẩn bị, sẽ không để cho các ngươi gian kế được như ý! Tô Vũ Lâm, đến lúc này, ngươi còn muốn núp ở phía sau xem kịch sao? Có phải cũng nên nhảy ra ngoài rồi hay không?" Nam Phong Nhượng Tĩnh lạnh lùng nhìn về phía Tô Vũ Lâm.

Mà Tô Vũ Lâm lúc này như cũ nhắm mắt dưỡng thần, một bộ dạng không liên quan đến mình, cũng không để ý tới Nam Phong Nhượng Tĩnh.

Vạn Đông Hải mặt ngó tân khách, mở miệng nói: "Chư vị nếu đáp ứng gia nhập liên minh, hiện tại đến rồi cho chúng ta cống hiến một phần lực lượng cho Đại Tàn!"

Tất cả mọi người đều là sắc mặt rét một cái, có loại dự cảm xấu, tựa hồ là lên phải thuyền giặc rồi!

Bất quá những người này đều là kẻ tính ranh, nếu đáp ứng gia nhập cái liên minh này, đương nhiên sẽ không ngại thơ đến tương rằng chỉ hưởng thụ đãi ngộ, không cần bỏ ra.

Bọn họ trả giá cao, chính là cùng Nam Phong gia quyết đấu!

"Nam Phong gia ở lâu ngôi vị hoàng đế, lại không biết tiến thủ! Bây giờ ta Tàn quốc lão đảo muốn ngã, sắp lâm vào nguy cực trong đó. Vạn mỗ cảm thấy, hắn tuyên một mình chủ khác, dẫn chúng ta Tàn quốc đi về phía con đường trở thành cường quốc!" Vạn Đông Hải cất cao giọng nói.

Hắn thốt ra lời này xong, ánh mắt của mọi người đều nhìn về Tô Vũ Lâm. Vạn Đông Hải trong miệng "Minh chủ", trừ Tô Vũ Lâm ra không còn có thể là ai khác rồi.

"Ta cảm thấy, Tô gia chủ thanh danh cái thế, võ lực vô song, có thể thay thế Nam Phong gia!" Lúc này, một trung thần của Tô gia mở miệng

"Nam Phong gia thoái vị nhường chức!"

"Tô gia chủ thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước!"

Trong lúc nhất thời, những quý tộc này ngơ ngác một lời ta một lời, làm Nam Phong Nhục Tinh giận đến thân thể mềm mại run lẩy bẩy, Nam Phong Lâu sắc mặt xanh mét! Cùng đối phương so sánh lại, Hoàng thất một phe yếu thế hơn rất nhiều.

Nam Phong Nhục Tinh nhớ ra cái gì đó, sắc mặt khó coi nhìn về phía phụ tử Diệp Hằng. Hai cha con này hôm nay quá an tĩnh rồi, đến bây giờ còn không nói một lời!

Trước khi tới, Hoàng huynh rõ ràng đã thông báo, hôm nay Diệp Hằng sẽ đứng bên Hoàng thất. Nhưng đến bây giờ, Diệp Hằng một chút động tĩnh cũng không có.

Diệp Hằng không có động tĩnh thì coi như xong đi, lấy quan hệ Diệp Viễn cùng với mình, chẳng lẽ tro mắt nhìn Hoàng thất bị lật đổ sao?

Diệp Viễn hiển nhiên cũng chú ý tới ánh mắt Nam Phong Nhục Tinh, không khỏi cười một tiếng, đứng lên cất cao giọng nói: "Hôm nay không phải phẩm đàn đại hội sao? Vạn lâu chủ, người làm sao khiến mọi người lạc đề rồi hả?"

Diệp Viễn một tiếng này mang theo nguyên lực phát ra, trong nháy mắt lấn át tất cả mọi người thanh âm.

Thấy Diệp Viễn lên tiếng, Tô Vũ Lâm, Dương Hạo đám người không khỏi sầm mặt lại, trong đầu nghĩ quả nhiên tới!

Hôm nay ở chỗ này, bọn họ kiêng kỵ không phải hai chú cháu Nam Phong Lâu, mà là Diệp Hằng hai cha con này. Hết lần này tới lần khác đến bây giờ, hai người này một chữ đều chưa nói qua, cái này rất không bình thường!

Nếu là Diệp Hằng đã sớm buông tha Hoàng thất rồi thì hẳn hôm nay cũng sẽ không xuất hiện ở nơi này mới được. Nhưng là hẳn tới nhưng lại không nói lời nào, không làm loạn, mặc cho phẩm đàn đại hội tiến hành được bây giờ, này để làm cho bọn họ không tìm được chút manh mối.

Vạn Đông Hải đang tự đắc ý, nghe được thanh âm Diệp Viễn không hài lòng, nhất thời cảm thấy một hồi khó chịu.

"Diệp Viễn, người lúc này nhảy ra là làm vai hề sao? Chúng ta Túy Tinh Lâu phát hành đàn được, tất cả mọi người đã hiểu rồi, phẩm đàn đại hội đến chỗ này tự nhiên cũng liền chấm dứt." Vạn Đông Hải mặt đầy khinh bỉ nói.

Diệp Viễn nghe vậy làm bộ bưng bình tĩnh: "Nguyên lai mấy cái này là đàn được à? Ta còn tưởng rằng là cái gì giỏi lắm ở đàn hội này! Mấy loại rác rưởi đàn được Vạn lâu chủ cũng dám lấy ra khoe khoang, thật là không biết xấu hổ đến cực hạn a!"

"Ha ha, nghe ý trong lời nói người, Được Hương Các là có đàn được tốt hơn so với mấy đàn được này?" Vạn Đông Hải mỉm cười nói.

Hắn cũng không tin Diệp Hằng trong tay có bài tẩy gì, nếu không tại sao phải chờ tới bây giờ? Nếu là hắn nhốt mình mấy ngày, Được Hương Các cũng vỡ nợ.

Diệp Viễn cũng là cười không nói, lúc này, Diệp Hằng đi lên trước, nói: "Lần này phẩm đàn đại hội, cũng là đại hội khó gặp mười năm của Tần quốc rồi. Vạn lâu chủ vừa rồi phô bày bọn họ mấy loại tân đàn được của Túy Tinh Lâu để cho chúng ta mở rộng tầm mắt. Bất quá nhắc tới cũng đúng dịp, Được Hương Các chúng ta gần nhất cũng khai thác ra mấy loại tân đàn được, vừa đúng mượn cái này phẩm đàn đại hội, để mọi người phẩm định."

"Ha ha ha... Ta nghe nói người bề quan hơn một tháng thời gian, không phải là luyện chế tân đàn được à? Ta ngược lại thật muốn nhìn một chút, Diệp các chủ một tháng này tới cùng mở mang tân đàn được dạng gì! Bất quá, Diệp các chủ này khoác lác đưa ra một hồi cũng đừng không tốt thu vào a!" Vạn Đông Hải nói.

Diệp Hằng nhàn nhạt nói: "Cái này không cần người nhọc tâm."

Nói xong, Diệp Hằng ngẩng nhìn bốn phía, hỏi: "Không biết tại chỗ các vị Nguyên Khí Cảnh võ giả, có người vừa đứng kẹt ở trên bình cảnh trên hay không, sắp đột phá?"

Diệp Hằng này hỏi một chút, những quý tộc kia không khỏi trở mắt nhìn nhau.

Đây là ý gì? Chẳng lẽ nói Diệp Hằng khai thác này tân đàn được, cũng là vô điều kiện đột phá một tầng cảnh giới?

Nhưng là tìm nhưng võ giả kẹt ở cảnh giới kia, loại đàn được này giống như không nhiều ý nghĩa lắm?

Chung quy, Nguyên Khí Cảnh võ giả đột phá cảnh giới cũng không như trong tưởng tượng khó khăn như vậy, chỉ cần dùng Nguyên Khí Đan hoặc là Tự Nguyên Đan chất, làm sao cũng có thể chất qua bình cảnh.

Một người trung niên mở miệng nói: "Diệp các chủ, khuyên từ kẹt ở Nguyên Khí tầng sáu. Hắn nói cho ta biết chỉ kém một điểm cuối cùng chút, nhưng thùy chung không tìm được cơ hội."

Gia chủ này họ Hoàng, tên là Hoàng Huy, con của hán kều Hoàng Hiên.

Ở đây không ít người đều mang theo hậu bối đệ tử tới. Trường hợp như vậy, đối với hậu bối trưởng thành có nhiều chỗ tốt, bọn họ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội dạy dỗ hậu bối này.

Hoàng Huy đem nhi tử mang tới Diệp Hằng trước mặt, chấp tay nói: "Diệp các chủ là muốn thử đan dược à? Không biết khuyến tử điều kiện này có thể phù hợp?"

Diệp Hằng nhìn lướt qua Hoàng Hiên, cười nói: "Không sai, mười sáu tuổi, Nguyên Khí tầng sáu đỉnh phong, Hoàng gia chủ có người kế nghiệp!"

"Ha ha, Diệp các chủ lời này nhưng là chiết sát ta, so sánh cùng Diệp Viễn nhà ngươi, khuyến tử kém xa!" Hoàng Huy cười nói.

Hoàng Hiên cũng là học viên Học viện Đan Võ, Hoàng Huy cũng nghe nhi tử nói qua biểu hiện của Diệp Viễn ở trong học viện.

Cho dù chưa có nghe nói qua, Diệp Viễn đang ở Linh Dịch tầng hai, cũng đủ để cho Hoàng Hiên nhìn theo bóng lưng rồi!

Diệp Hằng cười nhạt, cũng không có phát biểu ý kiến gì. Diệp Viễn ưu tú, đã không cần người tán tụng rồi!

"Hoàng gia chủ để lệnh công tử thử thuốc, sẽ không sợ đan dược của ta có tác dụng phụ gì?"

"Ta tin tưởng Diệp các chủ!" Hoàng Huy chỉ nói câu này.

"Được, đã như vậy, viên đan dược này, để lệnh công tử uống vào, để cho chúng ta xem một chút dược hiệu."

Diệp Hằng đưa tay, nâng lên một viên đan dược, chính là Bạo Nguyên Đan!

Hoàng Huy đưa tay nhận lấy, đưa cho Hoàng Hiên, nhàn nhạt nói: "Hiên nhi, uống vào!"

"Dạ, phụ thân!" Hoàng Hiên càng là không chút do dự nào, trực tiếp uống vào Bạo Nguyên Đan, bắt đầu vận công luyện hóa dược lực.

Mấy chục giây sau đó, trong phòng khách lần nữa nổi lên một hồi nguyên lực phong bạo!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Bạo nguyên đan dược hiệu!

Nguyên Khí Cảnh tầng bảy!

Hoàng Hiên uống vào Bạo Nguyên Đan sau, trực tiếp đột phá đến Nguyên Khí tầng tám!

Lần đầu tiên dùng Bạo Nguyên Đan, hiệu quả là tốt nhất, cho nên Hoàng Hiên vọt thẳng phá cái bình cảnh nhỏ này!

Bất quá, cái này cũng không đưa tới bao nhiêu xôn xao. Bởi vì có Hóa Nguyên Đan ví dụ ở phía trước, mọi người đối với một màn này cũng chẳng có ngoài ý muốn bao nhiêu.

"Diệp Hằng, ngươi dốc lòng nghiên cứu đan dược một tháng, chính là cái này sao? Ngươi nghĩ là muốn dùng loại rác rưởi này đan dược đến đánh bại ta?" Vạn Đông Hải cười lạnh không dứt.

Này Diệp Hằng bế quan một tháng, bế thất ngũ chưa? Hán xuất quan là tới diễn hài sao?

Đan dược này mặc dù không tệ, nhưng so với Hóa Nguyên Đan đến, khác quá nhiều à?

Vừa rồi người võ giả kia, chỉ là vừa đột phá Nguyên Khí tầng bảy không lâu, Hóa Nguyên Đan miễn cưỡng đưa hán tăng lên một tầng tiểu cảnh giới.

Mà Diệp Hằng đưa ra đan dược này lại phải chọn võ giả sắp đột phá bình cảnh Nguyên Khí Cảnh, nếu so sánh lại, khác quá nhiều!

Ý tưởng đại khái không khác Vạn Đông Hải lắm.

Đối với việc cười nhạo của Vạn Đông Hải, Diệp Hằng bịt tai không nghe, cũng không giải thích cái gì.

"Diệp Hằng, ngươi nếu là cảm thấy như vậy làm loạn có tác dụng gì, vậy thì quá ngây thơ rồi! Ngươi chẳng lẽ không biết, đan dược của ngươi càng rác rưởi càng cho thấy đan dược của ta không thể thay thế?" Vạn Đông Hải tiếp tục quở trách.

"Thật lợi hại! Thật là thật lợi hại! Đan dược này quả thực là không thể tưởng tượng nổi a!"

Đang lúc này, ngồi tĩnh tọa đột phá Hoàng Hiên rốt cuộc thanh tỉnh lại. Mà hấn tỉnh lại phản ứng đầu tiên, chính là khuôn mặt vẻ chấn động..

Đối với tiếng thán phục của Hoàng Hiên, tất cả mọi người là có chút không rõ vì sao, chẳng qua chỉ là đột phá một loại tiểu cảnh giới mà thôi, có lợi hại gì?

Vừa rồi Hoàng Huy cũng vừa nói, Hoàng Hiên tới ngưỡng cửa Nguyên Khí tầng tám, chỉ kém một chân bước vào cửa mà thôi.

Đan dược này nói không chừng đều là đánh bậy đánh bạ đưa hấn đột phá, còn kinh ngạc như vậy sao?

Hoàng Huy cũng là không rõ vì sao, hỏi nhi tử: "Hiên nhi, đan dược này làm sao không thể tưởng tượng nổi? Ngươi không phải đã sắp đột phá rồi à?"

Hoàng Hiên gật đầu nói: "Phụ thân, ta đích xác là muốn đột phá, nhưng là từ đầu đến cuối không cách nào xông phá ngưỡng cửa Nguyên Khí tầng tám. Nhưng là vừa rồi ta uống vào Diệp thể thức ban tặng đan dược sau, lập tức nước chảy thành sông đột phá! Ta chưa bao giờ từng thấy đan dược tu luyện lợi hại như vậy, dược hiệu thuốc này ít nhất là gấp ba Tụ Nguyên Đan!"

Hoàng Hiên tỏ ra kích động vô cùng, Bạo Nguyên Đan mang cho hấn chấn động quá lớn!

"Cái gì? Ngươi nói cái gì? Đây... đây không phải là đan dược trợ giúp đột phá cảnh giới? Chẳng qua là đan dược tu luyện thông thường?" Hoàng Huy cả kinh nói.

"Không sai! Vừa rồi ta ăn đan dược vào, cùng Nguyên Khí Đan, Tụ Nguyên Đan cũng thế, là dùng tu luyện đan dược. Bất quá, đây cũng không phải là đan dược tu luyện thông thường!" Hoàng Hiên cải chính nói.

Phụ tử Hoàng Huy đối thoại rốt cuộc dẫn đến náo động tân khách, mọi người rối rít chất vấn.

Mọi người lúc này mới biết, Diệp Hàng lấy ra loại đan dược này, căn bản cũng không phải là hướng về phía Hóa Nguyên Đan đi, mà là nhằm vào Tụ Nguyên Đan đi!

Nếu như loại đan dược này thật sự có dược hiệu Hoàng Hiên nói, Tụ Nguyên Đan còn bán cái rắm a!

Dược hiệu Tụ Nguyên Đan, chẳng qua là so Nguyên Khí Đan tăng lên năm phần mười, mà Bạo Nguyên Đan dược hiệu cũng là Tụ Nguyên Đan nhiều gấp ba!

Chênh lệch quá xa!

"Đan dược tu luyện? Đây... điều này sao có thể?"

"Uống vào một viên đan dược tu luyện là có thể xông phá bình cảnh nhỏ? Đan dược gì có biến thái như vậy?"

"Hoàng gia không phải là cùng Diệp Hàng thông đồng tốt chứ? Dùng một viên đan dược tu luyện có thể đột phá cảnh giới, đánh chết ta cũng không tin!"

"Diệp Hàng, ngươi chính là muốn diễn kịch cũng diễn chuyên nghiệp một chút có được hay không? Loại tiết mục kém chất lượng này ngươi cảm thấy tất cả mọi người là người ngu sao?" Vạn Đông Hải cười lạnh nói.

Vừa rồi nghe đối thoại của phụ tử Hoàng Hiên, Vạn Đông Hải cũng là khiếp sợ không thôi, nhưng là rất nhanh thì phản ứng lại.

Xem ra Diệp Hàng thật hết sạch tuyệt chiêu, thậm chí ngay cả loại tiết mục trêu chọc này cũng có thể dùng đến.

Diệp Hàng cũng không có giải thích cái gì, cũng là lấy ra nhiều cái chai thuốc đặt ở vị án thượng, bên trong đều chứa đầy đan dược.

"Chỗ này của ta có 20 viên Bạo Nguyên Đan, tự các ngươi chọn hai mươi võ giả Nguyên Khí Cảnh đi ra, ta sẽ cho mỗi người một viên. Dược hiệu thế nào, ta nói không tính, bọn họ nói mới tính. Vạn Đông Hải, nếu như ngươi không yên lòng mà nói, người do chính ngươi đến chọn." Diệp Hàng nhàn nhạt nói.

Thấy Diệp Hàng bình tĩnh như vậy, Vạn Đông Hải không làm sao bình tĩnh được.

Chẳng lẽ nói, đan dược này thật có thật sao hiệu quả nghịch thiên?

Cái này không thể nào!

Làm sao có thể có tu luyện đan dược, dược hiệu là nhiều gấp ba Tụ Nguyên Đan?

"Được! Nếu ngươi phải chơi, vậy ta sẽ chơi tiếp nữa với ngươi! Ta ngược lại thật ra muốn nhìn một chút, cái gì Bạo Nguyên Đan có phải là thật có thần kỳ như vậy hay không." Vạn Đông Hải lạnh lùng nói.

Rất nhanh, Vạn Đông Hải chọn lựa ra hai mươi võ giả Nguyên Khí Cảnh, trong đó còn có mấy người đều là tu luyện tới ngưỡng cửa.

Hai mươi Nguyên Khí Cảnh võ giả, đều là gia nhập liên minh gia tộc hoặc thế lực hậu bối đệ tử, trong đó còn có một nửa là Vạn gia cùng đồng đảng Tô gia. Vạn Đông Hải vẫn cảm thấy như vậy đáng tin một chút.

Diệp Hằng cũng không có nói gì nhiều, chẳng qua là phát mỗi người một viên Bạo Nguyên Đan.

Những võ giả này mỗi người ngồi tĩnh tọa luyện hóa được lực.

Sau đó, sự chú ý của mọi người đều tập trung ở này hai mươi tên võ giả trên người. Hoàng Hiền nói có thật hay không một hồi liền có thể thấy rõ ràng.

Mấy chục giây thời gian trôi qua, những nguyên khí này cảnh võ giả không có một chút động tĩnh. Nhìn thấy một màn này, Vạn Đông Hải càng bình tĩnh, vừa rồi một màn kia căn bản là Diệp Hằng cùng Hoàng gia phụ tử hát song ca!

Đảo mắt lại qua rồi mấy chục giây, bỗng nhiên trong phòng khách lại nổi lên một hồi nguyên lực bạo phong!

Tô Vũ Lâm, Dương Hạo, Vạn Đông Hải sắc mặt không khỏi biến đổi, có người đột phá!

Mười hơi thở sau, lần nữa nổi lên một hồi nguyên lực bạo phong, lại có một gã Nguyên Khí Cảnh võ giả đột phá!

Sau đó, không ngừng có người đột phá!

Vừa rồi chọn trúng võ giả Nguyên Khí Cảnh, chỉ cần là ở ngưỡng cửa, cơ hồ toàn bộ đột phá!

Không đợi những võ giả này luyện hóa xong xuôi, Vạn Đông Hải không kịp chờ đợi bắt một tên hậu bối đã đột phá, hỏi: "Mau nói cho ta biết, này Bạo Nguyên Đan đến cùng phải đan được tu luyện hay không?"

"Đây..." Hậu bối trẻ tuổi kia sắc mặt khó coi, không biết trả lời như thế nào.

Hắn biết mình là phe Tô gia nhưng là phải thừa nhận Bạo Nguyên Đan là đan được tu luyện sao?

"Người chi để ý thành thật trả lời! Đến cùng phải hay không?" Vạn Đông Hải trầm giọng nói.

Đan được tu luyện giám định rất tốt, không phải hai mươi người này nói hủy bỏ có thể phủ định, nói láo hoàn toàn không có ý nghĩa.

"... Dạ!"

Vạn Đông Hải trong lòng cảm giác nặng nề, bỏ qua một bên cái tên hậu bối, lại bắt một người khác hỏi: "Người tới đáp, là đúng hay không?"

"Đây... đích xác là đan được tu luyện!"

"Làm sao có thể? Điều này sao có thể?" Vạn Đông Hải tự lẩm bẩm, có vẻ hơi thất hồn lạc phách.

"Bắt đầu từ hôm nay, Dược Hương Các chính thức bắt đầu bán ra Bạo Nguyên Đan! Giá bán Bạo Nguyên Đan chỉ ở mức của Nguyên Khí Đan cao hơn hai phần! Có ý muốn, có thể sau khi phẩm đan được đại hội kết thúc liền đến Dược Hương Các hạ đơn!" Diệp Hằng nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Dược Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.